

Xin chào, ngày xưa ấy

Bát Nguyệt Trương Cln
Edit: Dương Tử Nguyệt

Mục lục

- [Chương 1: Màn Độc Diễn Của Bạn Nhỏ Dư Chu Chu \(1\).](#)
- [Chương 2: Màn Độc Diễn Của Bạn Nhỏ Dư Chu Chu \(2\).](#)
- [Chương 3: Chú Sâu Nhỏ](#)
- [Chương 4: Lam Thủy](#)
- [Chương 5: Sinh Sống Ở Nơi Khác](#)
- [Chương 6: Cỏ Thơm Liên Với Trời Xanh](#)
- [Chương 7: Ai Mà Không Có Bí Mật](#)
- [Chương 8: Hẹn Gặp Lại, Tứ Hoàng Phi](#)
- [Chương 9: Thấp Đến Lấn Vào Bụi Trần\(*\)](#)
- [Chương 10: Mốc Chuyển Biến Nhanh Chóng Trên Dòng Thời Gian](#)
- [Chương 11: Không Nơi Để Trốn](#)
- [Chương 12: Tôi Không Phải Là Creamy Mami](#)
- [Chương 13: Lonely Walk](#)
- [Chương 14: Ngày Thứ Ba Đen Tối](#)
- [Chương 15: Cá Lặn](#)
- [Chương 16: Còn Lại Bao Nhiêu Chú Bướm](#)
- [Chương 17: Người Quen Giáp](#)
- [Chương 18: Chết Đi Sống Lại](#)
- [Chương 19: Nhưng Em Còn Chưa Kể Hết](#)
- [Chương 20: Hạnh Phúc Bất Ngờ Không Kịp Phòng Bị](#)
- [Chương 21: Bạn Và Bọn Họ Có Gì Khác Nhau](#)
- [Chương 22: Bạn Không Phải Là Cá\(*\)](#)
- [Chương 23: Kính Chiếu Yêu](#)
- [Chương 24: Grim Của Bạn, Cổ Tích Của Tôi](#)
- [Chương 25: Năm Tháng Như Nước, Vội Vả Thoáng Nhìn](#)
- [Chương 26: Sở Dĩ Hormone Được Gọi Là Hormone](#)
- [Chương 27: Nguyên Cớ Của Tình Yêu](#)
- [Chương 28: Sống Chết Của Cô Gái Ấy](#)
- [Chương 29: Có Gì Mà Không Thể Vượt Qua](#)

Chương 30: Tuyết Đầu Mùa

Chương 31: Tuyết Sấp Tan Rồi

Chương 32: Người Xấu

Chương 33: Én Bay Trước Cửa Vương, Tạ Thuờ Ấy [1]

**Chương 34: Bệnh Tình Chuyển Xấu: Thời Thơ Ấu Không Thể Quay Lại -
Đường Về Nhà**

Chương 35: Tôi Không Cố Ý

Chương 36: Thế Giới Này Có Cái Gì Không Thay Đổi?

Chương 37: Bạch Tuộc

Chương 38: Người Tốt

Chương 39: Lúc Nói Lời Từ Biệt Cũng Là Lúc Kết Thúc

Chương 42: Bên Trái

Chương 43: Sự Mệt Mỏi Không Biết Tên

Chương 44: Kẻ Lừa Gạt

Chương 45: Nút Tạm Dừng Trên Trục Thời Gian

Chương 46: Ngã Tư Đường Mê Hoặc

Chương 47: Cứu Mạng

Chương 48: Fly Away

Chương 49: Em Tin Tưởng Ai?

Chương 50: Trò Chơi Nhân Vật Chính

Chương 51: Cậu Ấy Khác Với Người Khác

Chương 52: Vạn Sự Thắng Ý

Chương 53: Giai Đoạn Cuối Của Bệnh: Thế Giới Mới Rất Xinh Đẹp - Bắt Đầu

Từ Tạm Biệt

Chương 54: Không Như Mong Muốn

Chương 55: Cái Gọi Là Cuộc Sống Mới

Chương 56: Đôi Giày Thủy Tinh Bị Hỏng

Chương 57: Anh Hùng Không Xuất Hiện

Chương 58: Gặp Lại

Chương 59: Nút Áo Điện Cuồng

Chương 60: Đầu Gà Đuôi Phượng

Chương 61: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân (1)

[Chương 62: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân \(2\)](#)

[Chương 63: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân \(3\)](#)

[Chương 64: Cái Gọi Là Tiếc Phức](#)

[Chương 65: Lắng Động](#)

[Chương 66: Nhân Sinh Giống Làn Đầu Gặp Gỡ \[1\]](#)

[Chương 67: Hoa Không Quả](#)

[Chương 68: Ngày Hè Vui Vẻ](#)

[Chương 69: Trại Tập Trung](#)

[Chương 70: Tri Ân Báo Đáp](#)

[Chương 71: Thời Kỳ Trưởng Thành](#)

[Chương 72: Chúng Ta Không Giống Nhau](#)

[Chương 73: Đều Là Họa Từ Màn Đầy Tường](#)

[Chương 74: Dưới Sân Khấu Không Phải Chỉ Toàn Heo](#)

[Chương 75: Hạnh Phúc Không Thể Nói](#)

[Chương 76: Các Cậu Cần Gì Phải Thế?](#)

[Chương 77: Cuối Cùng Tuổi Thanh Xuân Của Ai Bất Diệt?](#)

[Chương 78: Cao Nhân Táo Bạo Mayday \[1\]](#)

[Chương 79: Bôn Bôn](#)

[Chương 80: Lời Cảm Ơn Hoàn Mỹ](#)

[Chương 81: Binh Hoang Mã Loạn](#)

[Chương 82: Hình Như Cô Đã Quá Hạnh Phúc Rồi](#)

[Chương 83: Chữa Hết Bệnh: Happily Never After - Thời Kỳ Ngủ Đông Dài](#)

[Đằng Đăng](#)

[Chương 84: Ngọa Hồ Tàng Long](#)

[Chương 85: Thời Gian Đã Để Lại Dấu Ấn Gì Trên Người Bạn?](#)

[Chương 86: Tokyo Rất Xa](#)

[Chương 87: Thần Tiên Yêu Người Phàm](#)

[Chương 88: Như Vậy Rất Tốt](#)

[Chương 89: Dù Sao Cũng Phải Có Một Người Để Trách Móc](#)

[Chương 90: Sóng Ngầm Mạnh Liệt](#)

[Chương 91: Tớ Vừa Nhìn Đã Thấy Rõ Rồi](#)

[Chương 92: Tuổi Trẻ Không Có Nhiệt Huyết Sẽ Rất Uổng Phí](#)

[Chương 93: Mặt Trời Mọc Đằng Đông, Mưa Rơi Nơi Phương Tây](#)

[Chương 94: Bụi Trần Nơi Trái Tim Ai?](#)

[Chương 95: Sự Kiêu Ngạo Không Thể Cứu Chữa Của Tôi](#)

[Chương 96: Trăm Sông Đổ Về Một Biển](#)

[Chương 97: Cuộc Đời Ai Hoàn Mỹ Chứ?](#)

[Chương 98: Yêu Nghệ Thuật](#)

[Chương 99: Khi Lí Lôi Yêu Hàn Mai Mai](#)

[Chương 100: Lời Nói Dối Thật Lòng](#)

[Chương 101: Cậu Phải Vui Vẻ Hơn Trước](#)

[Chương 102: Rút Dao Chém Nước, Nước Càng Chảy](#)

[Chương 103: Hạ Phàm](#)

[Chương 104: Tư Cách Của Bạn, Cuộc Thi Của Tôi](#)

[Chương 105: Hạnh Phúc Nhặt Nhòa Giữa Mọi Người](#)

[Chương 106: Hẹn Gặp Lại, Ngày Xưa Ấy](#)

[Chương 107: Vĩ Thanh: Hàng Năm Có Thừa, Dư Châu Châu Lại Bắt Đầu](#)

[Chương 108: Ngoại Truyện 1: Lý Hiểu Trí](#)

[Chương 109: Phiên Ngoại 2: Chu Thấm Nhiên \(1\)](#)

[Chương 110: Phiên Ngoại 3: Chu Thấm Nhiên \(2\)](#)

[Chương 111: Phiên Ngoại 4: Chiêm Yến Phi \(1\)](#)

[Chương 112: Ngoại Truyện 5: Chiêm Yến Phi \(2\)](#)

[Chương 113: Ngoại Truyện 6: Thấm Dương \(1\)](#)

[Chương 114: Ngoại Truyện 7: Thấm Dương \(2\)](#)

[Chương 115: Ngoại Truyện 8: Bonus Thêm](#)

[Chương 116: Ngoại Truyện 9: Tân Mỹ Hương \(1\)](#)

[Chương 117: Ngoại Truyện 10: Tân Mỹ Hương \(2\)](#)

[Chương 118: Ngoại Truyện 11: Tân Mỹ Hương \(3\)](#)

[Chương 119: Ngoại Truyện 12: Tường Xuyên \(1\)](#)

[Chương 120: Ngoại Truyện 13: Tường Xuyên \(2\)](#)

[Chương 121: Ngoại Truyện 14: Mễ Kiều Và Bôn Bôn \(1\)](#)

[Chương 122: Ngoại Truyện 15: Mễ Kiều Và Bôn Bôn \(2\)](#)

[Chương 123: Ngoại Truyện 16: Sở Thiên Khoát \(1\)](#)

[Chương 124: Ngoại Truyện 17: Sở Thiên Khoát \(2\)](#)

Chương 125: Ngoại Truyện 18: Trần An (1)

Chương 126: Ngoại Truyện 19: Trần An (2)

Chương 127: Ngoại Truyện 20: Lâm Dương Và Dư Châu Châu

Chương 128: Lời Cuối Sách

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Màn Độc Diễn Của Bạn Nhỏ Dư Chu Chu (1)

“Bạn, bạn sao rồi? Bạn chảy nhiều máu quá!”

“Simic, bạn cầm cái lọ này trước đi!”

“Không được, tớ không thể bỏ lại bạn, tớ không muốn đi một mình đâu!”

“Nhanh... nhanh lên, sắp không kịp nữa rồi...”

Dư Chu Chu nằm trên giường, bàn tay trắng nõn mập mạp nắm chặt khăn trải giường, cố gắng chống người lên bằng tay trái. Cô bé ngược mắt nhìn Simic đang thút thít trong tường tượng, nở một nụ cười mà bé cho rằng vừa đau buồn, vừa xinh đẹp lại rất oanh liệt.

Nếu bây giờ có thể nôn ra máu thì tốt rồi.

Dư Chu Chu ngấn ra hai giọt rồi xoay người đứng dậy, đôi chân trần chạy lạch bạch ra phòng khách. Bé dùng sức nhấc cái phích nước rót cho mình một chén nước nóng, húp một ngụm nhỏ rồi rồi ngậm trong miệng, không nuốt xuống. Sau đó lại quay người chạy lạch bạch về phòng, nhảy lên giường nằm xuống lần nữa, tiếp tục dùng vẻ mặt vô cùng đau khổ, nắm chặt lấy ga giường, khiến hoa văn mẫu đơn trên vải nhả nhúm, dính đầy mồ hôi. Tiếp đó bé lại nở nụ cười vừa đau thương vừa xinh đẹp.

Chậm rãi khống chế lực tay rồi để nước ấm chảy ra từ khóe miệng.

Simic đứng trước mặt hoảng sợ trừng to hai mắt, nhưng lại không thốt được thành tiếng — tất nhiên là không nói được, bởi vì Simic cần Dư Chu Chu lồng tiếng cho, mà bé thì đang ngậm một ngụm nước đầy.

Vì vậy bé chỉ có thể mô phỏng giọng nói của Simic ở trong đầu: “Bạn không được chết, không được chết!”

‘Dòng máu đỏ thắm’ đã chảy tới cằm, nhỏ tí tách xuống ga giường.

Thôi chết rồi, quên mất là ga giường sẽ bị ướt, mẹ sẽ mắng bé mất.

Thế là quyết định hộc máu một chút là được rồi, bé vội vàng nuốt ngụm nước vẫn còn non nửa kia xuống, với tay túm lấy cái lọ trước mặt, nhét vào tay Simic vốn không hề tồn tại trước mặt — “Nhất định... Nhất định phải... đưa tới...”

Thần thái trong ánh mắt dần biến mất, chỉ còn lại vẻ u ám, ảm đạm.

Dư Chu Chu mệt mỏi gục đầu úp mặt xuống, bình thản chết đi trong địa ngục tu la khói lửa tán loạn.

Hai giây sau, bé nhảy vọt dậy, quay qua một hướng khác rồi quỳ gối xuống giường, dùng tay trái che miệng lại, nỗ lực mở to hai mắt, tạo vẻ mặt không thể tin nổi.

“Bạn tỉnh lại đi... Đừng làm tớ sợ... Bạn tỉnh dậy đi, mau tỉnh lại!”

Bây giờ bé là Simic rồi.

Simic gục mặt xuống, lắc lắc đầu, mắt ngấn lệ, khóc hô lần nữa: “Tớ không tin, tớ không tin, tớ không tin, bạn đang gạt tớ, đang gạt tớ!”

Mẹ Dư bưng một cốc ca cao nóng hổi đi vào, bàn tay đẩy cửa vẫn còn khựng giữa không trung, khoe miệng giật giật một hồi, cuối cùng đành thờ dãi xoay người rời khỏi, đi tới phòng của bà ngoại Dư Chu Chu. Cô nhìn

bình nước biển treo trên giá sắt, nói: “Mẹ, khoảng năm phút nữa là có thể rút kim rồi.”

Bà ngoại gật đầu: “Chu Chu đâu?”

“Còn đang phát bệnh.”

...

Cuối cùng Simic cũng thoát ra khỏi nỗi đau buồn, bé dùng tay trái túm lấy cái lọ bên cạnh, hai mắt nhắm lệ mông lung nhưng lại vô cùng kiên cường nắm chặt hai tay: “Tớ thề, nhất định sẽ mang được nước thánh về cho họ!”

Cái gọi là nước thánh, chính là nước máy cho vào bình nước biển mà bà ngoại đã dùng xong, được dán keo niêm phong cất vào kho.

Simic nâng cao cái bình. Mắt Dư Chu Chu dán chặt lên cái bình hình trụ kia, ánh mặt trời đầu xuân chiếu qua cửa sổ, xuyên qua cái bình tạo thành ánh nắng rực rỡ mà lại không chói mắt trước mặt bé.

“Tớ nhìn thấy ánh sáng rồi.” Simic nói một cách thâm tình.

Mẹ ở bên ngoài đi ngang qua nghe thấy thì vấp luôn ở bậc cửa.

Simic ôm chặt cái bình, cảnh giác nhìn bốn phía. Đột nhiên bé nằm sấp xuống giường, dùng chân bò thật chậm rồi nhảy dựng dậy, dán người sát vào tường, ngừng thở. Trong căn phòng nho nhỏ, bé đã vượt qua ngàn vạn núi sông của Ma giới.

“Simic Simic, Mic Mic biến hình!”

Bé khéo léo thực hiện ma pháp, biến thành một con thỏ nhỏ. Dư Chu Chu dùng răng cửa cắn môi rồi cố gắng nhếch môi lên, giả làm mặt thỏ, sau

đó dùng hai chân nhảy nhót trên giường, khung cảnh thảo nguyên rộng lớn
mênh mông lướt qua trong đầu.

“Cuối cùng cũng tới nơi.”

Bé đứng thẳng người dậy, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào đại ma
vương hung dữ đang nhe răng cười trước mặt.

Sau đó bé xoay người, hai tay chống eo, bụng ưỡn ra, cười nhe răng:
“Ha ha ha ha, vậy mà quý kẻ táng tận lương tâm của ta lại bị mi phát hiện
ra, nhưng mà không sao, ngày chết của mi sắp tới rồi, ha ha ha ha....”

Một kẻ tự xưng là táng tận lương tâm, Đại ma vương này có chút
khiêm tốn rồi.

Lại quay người tiếp, bé nhặt cái bình ở dưới giường lên, ôm vào trong
lòng: “Mi! Mi! Mi đi chết đi!”

Hình như không đúng lắm.

“Mi...” Dư Chu Chu buông cái bình xuống, cau mày suy nghĩ, là một
anh hùng dũng cảm, bé nên nói gì bây giờ.

“Những ngày hoành hành ngang ngược của mi sắp kết thúc rồi, mau
tĩnh ngộ đi, xem ta thay trời hành đạo đây.” Mẹ đang đứng ngoài cửa bỗng
cất lời.

Dư Chu Chu cười rộ, đôi mắt híp lại như vành trăng khuyết: “Cảm ơn
mẹ.”

“... Đừng khách sáo.”

“A ha, những ngày hoành hành ngang ngược của mi sắp kết thúc rồi,
mau tĩnh ngộ đi, xem ta thay trời hành đạo đây!” Dư Chu Chu hét lớn, nhắc

chân đá một cú thật xinh đẹp, sau đó hợp thể cùng người máy, thực hiện tư thế bẻ lái, tránh né, nghiêng người, nhảy ra, cúi đầu...

Tiếng kêu quý dị vang lên trong phòng.

Sau cùng, bé nhảy vọt lên, gỡ cây chổi lông gà trên tường xuống, cầm bằng hai tay giống như võ sĩ Nhật Bản. Đầu tiên là khua giữa không trung, dùng mũi kiếm vẽ một vòng, sau đó hít sâu một hơi, trực tiếp chém xuống!

Làm xong động tác này, bé xoay người ngay, che trán quỳ xuống giường, hét to vẻ không thể tin được: “Tại sao lại thế! Tại sao ta lại bị mi đánh bại? Ta không tin, ta — không — tin...”

...

Mẹ rút kim tiêm cho bà ngoại, nghe thấy tiếng hét nặng nề cuối cùng từ trong phòng.

Tới lúc mẹ dứt cho bà ngoại ngụm cháo cuối, định bưng bát đến nhà bếp rửa sạch thì bỗng nghe thấy tiếng khóc buồn bã khi đi ngang qua căn phòng nhỏ.

Không phải đã đánh bại Đại ma vương rồi ư? Sao giờ lại khóc? Mẹ đứng lại, dán tai lên cánh cửa, nghe lén.

“Nữ hiệp, nữ hiệp, nàng không được chết...”

“Ta... từ hôm nay trở đi, các người đừng đi tranh chức vị minh chủ võ lâm nữa. Cái vị trí đó ‘dính’ đầy máu tươi...”

Lại nói ngọng rồi. Mẹ thở dài, về sau không nên thả cho Chu Chu xem phim truyền hình nữa... toàn là mấy thứ lộn xộn xộn.

“Tổng đà chủ, tổng đà chủ!” ‘Giọng nam’ hơi ồm ồm.

“Tổng đà chủ!” ‘Giọng nữ’ sắc bén.

Dư Chu Chu mô phỏng khoảng bốn, năm loại giọng nói cùng một lúc, tạo nên tình cảnh vạn dân cùng than khóc

Vừa nãy không phải là nữ hiệp ư? Sao đã thành tổng đà chủ rồi? Mẹ cau mày, nghe tiếp.

“Đao, là loại đao gì? Kim ti đại hoàn đao!

Kiểm, là loại kiếm gì? Bế nguyệt tu quang kiếm!

Chiêu, là kiểu chiêu gì? Thiên địa âm dương chiêu!

Người, là kiểu người nào? Kiểu người vượt nóc băng tường!

Tình, là loại tình gì? Người đẹp yêu anh hùng!

A ha ha ha ha ha....”

... Khúc nhạc kết thúc của phim Bạch mi đại hiệp.

Còn chưa nghe xong, chờ một lát nữa, coi bộ đến quảng cáo lúc kết thúc Chu Chu cũng định diễn một lần. Mẹ lắc lắc đầu, bước tới phòng bếp. Vặn vòi nước, tiếng nước chảy đã át mất vở diễn nhỏ của Dư Chu Chu, vậy nên chẳng nghe thấy gì nữa.

Cái tuổi này, đến cả nhà trẻ cũng không thể đi, cũng không thể chơi đùa cùng mấy bạn nhỏ khác. Nhưng chẳng có cách nào khác.

Không có cách gì, Chu Chu, mẹ cũng không biết làm sao, đừng trách mẹ.

Mẹ Dư vừa nghĩ ngợi, nước mắt đã rơi xuống, lẫn vào trong chậu nước, cùng với bài hát hết phim của Dư Chu Chu dần biến mất trong xoáy

nước ở miệng cống, xoay xoay xoay.

Một đời rồi lại một đời, cuộc sống như con quay cứ luôn xoay vòng xoay vòng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Màn Diễn Của Bạn Nhỏ Dư Chu Chu (2)

“Dù thế nào, ta cũng không giao trứng thánh cho mi!” Athena bắt khuất ngẩng cao đầu, mặc cho mái tóc dài lay động sau lưng.

Lúc này Dư Chu Chu đóng Athena đang ôm chặt quả ‘trứng thánh’ vào trong lòng — chính là trứng gà vỏ trắng trộm được ở phòng bếp.

Bé phải mất một lúc lâu mới chọn được một quả vỏ trắng từ cái sọt toàn trứng gà vỏ nâu, tuy ngoài vỏ bị dính một ít phân gà nhưng bé đã rửa thật sạch rồi. Trứng gà vỏ trắng cao quý hơn trứng gà vỏ nâu nhiều, bé nghĩ như vậy.

Trong từ điển của Dư Chu Chu, nếu muốn thể hiện sự cao quý của vật nào đó thì chỉ cần thêm một chữ ‘thánh’ vào cạnh từ đó, chẳng hạn như Thánh đấu sĩ, rồi thì nước thánh, hoặc là... trứng thánh.

Ma vương anh tuấn trong đầu tỏ vẻ không đành lòng: “Athena, đừng ép ta tổn thương nàng...”

Đêm hè, đám đế trong bụi cỏ ngoài cửa sổ kêu râm ran, mẹ vẫn chưa về nhà. Dư Chu Chu ở nhà một mình nhưng lại không bật đèn. Bé ngồi trong phòng tối, biểu diễn vở bi hài kịch do mình soạn ra.

Bây giờ, trong kịch bản mà Dư Chu Chu soạn, Đại ma vương không còn đơn thuần là gương mặt tà ác nữa rồi. Ma vương anh tuấn trong phim hoạt hình, yêu Athena nhưng không được đáp trả, cuối cùng bị vây trong thánh điện liền dâng nước làm nữ thần suýt chết khiến bé thấy mặt đỏ tim đập.

Một đấng đở mặt nhìn Ma vương, trong lòng lại kiên định tự nhủ với chính mình, không, người ta yêu là Saint Seiya(*).

Nhưng các thánh đấu sĩ liều mạng bảo vệ mình như vậy, chẳng lẽ không phải vì yêu mình sao?

Dư Chu Chu đóng Athena ôm lấy hai má, chợt cảm thấy hoảng sợ không ngớt vì loại tình cảm không có kết quả này.

Từ khi còn rất nhỏ, bé đã biết, tình yêu là thứ rất khủng bố, rất khó chơi — mặc dù bé cũng không biết tình yêu rốt cuộc là cái gì.

Mẹ đi chăm sóc bà ngoại, chỉ để lại mình bé trong căn nhà mái bằng ở ngoại ô. Cái nhà này là lúc chuyển tới mới thuê tạm, chỉ có một phòng, phòng bếp là mấy nhà sử dụng chung, còn WC là nhà vệ sinh công cộng, vừa bẩn vừa thối, vừa đáng sợ. Đến giờ Dư Chu Chu vẫn chưa dám đi một mình tới đó.

Bé rất muốn ở lại nhà bà ngoại, nhà bà ngoại là nhà lâu trên phố, nằm trong khu dân cư của trường đại học. Bé thích căn phòng nhỏ ở nhà bà ngoại, nơi đó là sân khấu nhỏ của bé, chỉ những lúc ở trên sân khấu, bé mới có thể tràn ngập linh cảm, tự nhiên như thường.

Nhưng nhà bà ngoại còn có nhà bác ba và nhà cậu út. Bốn gian buồng, một phòng khách, bảy người ở, làm gì còn chỗ cho mẹ và bé nữa.

Nhưng mà nữ thần Athena ưu tú không quan tâm tới hoàn cảnh tồi tệ đâu. Gian nhà ẩm ướt mốc meo, nhìn thảm vô cùng, bé còn có thể không bật đèn nữa — trong không gian đen như mực thế này, ngay cả căn phòng cũng không còn biên giới. Có lúc nó là thánh điện nguy nga lộng lẫy, có lúc lại là nhà tù nhỏ u ám, có đôi khi lại chính là núi tuyết thiêng liêng và hồ nước tĩnh lặng trên cao nguyên.

Tư tưởng lớn hơn, sân khấu cũng rộng ra — thời điểm bé hiểu ra điều này, đài truyền hình trung ương còn chưa có tên là CCTV.

Dư Chu Chu đứng trên mặt đất, tuy không nhúc nhích nhưng bé có thể nghe được tiếng nước chảy trong tưởng tượng — đúng vậy, trong phút chốc, Ma vương không ngừng dâng nước vào đại điện, bây giờ đã dâng tới quá mắt cá chân rồi, mà bé lại không động đậy được, bởi vì bé bị khóa chặt rồi.

Athena nắm nhẹ trứng thánh trong tay, lo lắng nhớ tới các thánh đấu sĩ đẹp trai.

Dù hoàn cảnh tệ thế nào, chắc chắn sẽ có dũng sĩ tới đây, nhất định là vậy.

Mỗi cô bé đều là một Athena, chỉ cần chúng ta không từ bỏ.

Còn đang nghĩ ngợi thì ngoài cửa sổ bỗng có tiếng người hô to: “Dư Chu Chu!”

Bé không kịp chuẩn bị, sợ tới mức tay run run, quả trứng gà cũng bị bóp vỡ luôn. Ngay sau đó bé cảm nhận được một chất lỏng lạnh lạnh dính dính chảy qua ngón trỏ và ngón giữa bên tay trái.

Gặp rắc rối rồi, phải làm sao bây giờ?

Âm thanh ngoài cửa vẫn không ngừng vang lên.

“Dư Chu Chu, Dư Chu Chu, cậu ở nhà đúng không? Cậu lại phớt lờ tớ!”

Giọng nói có vẻ non nớt, sợ sệt, vừa nghe đã biết là Bôn Bôn.

Tuy giọng cậu ta không lớn lắm nhưng cứ hét không ngừng, Dư Chu Chu còn đang hoảng hốt, tính toán xem phải xử lý quả ‘trứng thánh’ bị bóp

nát này thế nào nên không kịp trả lời, nhất thời bé cảm thấy sút đầu mẻ trán.

“Dư Chu Chu, Dư —”

“Đừng có gọi nữa! Tớ gặp rắc rối rồi nè!”

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Dư Chu Chu nhớ tới quả trứng gà vỏ trắng bị chết yếu kia thì đều không thể hiểu nổi —— chỉ là một quả trứng thôi mà, sao lúc ấy mình lại sợ hãi đến vậy, cảm giác như trời sắp sụp đến nơi.

Bé lấy chìa khóa trong ngăn kéo ra, tròng vào cổ rồi chạy ra cửa, tay vẫn còn run rẩy cầm quả trứng gà kia. Đi một hồi lòng trắng lại tràn ra thêm, khiến cả bàn tay ướt rượt.

“Sao vậy?” Bôn Bôn tò mò tới gần.

“Thánh... Trứng gà bị vỡ.”

“Vậy thì đem vứt đi.”

... Đúng nha, hủy thi diệt tích không phải là xong rồi sao? Bé cười ngượng, chỉ là không biết phải xử lý đám lòng trắng trứng trên tay thế nào. Thời kỳ này còn chưa có mấy thứ kiểu giấy ăn, bé lại không dám lau lên quần áo, thế nên trong tình huống cấp bách đành lau hết lên mặt.

Dù sao lát nữa đi rửa mặt là được.

Tiếc là, quả trứng nhìn thì be bé mà lại có lắm lòng trắng đến vậy. Gương mặt nhỏ nhắn của bé đã được chùi hết một lượt mà ngón giữa và ngón áp út vẫn còn dính không ít. Dư Chu Chu nhìn bàn tay ngấn ra mấy giọt, sau đó quyết đoán vươn tay — lau lên mặt Bôn Bôn.

“Cậu làm gì vậy?!”

“Mượn chỗ này dùng một chút.” Hình như trời sinh bé đã thiếu đạo đức rồi.

Bôn Bôn đỏ mặt. Đám thiêu thân bay vo ve dưới bóng đèn vàng ngoài cửa, ngọn đèn mờ tới nỗi không nhìn rõ cả mặt của cậu, tất nhiên Dư Chu Chu cũng chẳng nhìn thấy gương mặt đỏ bừng rồi tới nét mặt không bằng lòng của cậu, chỉ có đôi mắt là đặc biệt sáng.

Tựa như vì sao lẻ loi ở phía tây lúc chạng vạng.

“Cậu tới tìm tớ làm gì?” Dư Chu Chu lau sạch tay xong mới kéo cậu tới ngoài bệ cửa sổ, lòng thầm nghĩ, thế này thì vừa có thể nói chuyện với Bôn Bôn vừa chú ý được động tĩnh trong phòng, nhân tiện trông nhà luôn.

Từ nhỏ Dư Chu Chu đã có một niềm tin vững chắc rằng bé rất thông minh — bởi bé là nữ thần Athena mà.

“Ba tớ lại uống say...” Câu hỏi của Dư Chu Chu tựa như vụn mở cái vòi nước trong mắt Bôn Bôn, mỗi lần cậu khóc đều không cần chuẩn bị, nhưng mà bây giờ lòng trắng trứng được gió hong khô dính chặt vào mặt, cậu không mở miệng được, chỉ có thể rơi nước mắt tí tách, nửa câu nói ra cũng nghẹn ngào vô cùng.

Haiz, không có tiền đồ. Dư Chu Chu thầm nói trong lòng, rồi cảm thấy rất lo lắng, không biết làm sao để cậu bé xinh đẹp trước mặt không khóc nữa.

Bôn Bôn và ba cậu ta cũng là người mới chuyển tới ngoại ô, thuê phòng giá rẻ. Dư Chu Chu cũng không biết tên thật của Bôn Bôn là gì, mọi người đều gọi biệt danh của cậu, ngay cả ba cậu cũng nói tên cậu vừa khó đọc vừa khó viết, không bằng đem biệt danh Bôn Bôn đổi thành tên luôn — Dư Chu Chu nghe những lời này xong thì cực kỳ kinh ngạc, nếu thấy tên khó đọc thì sao hồi trước không đặt cho cậu ấy một cái tên đơn giản hơn?

Về sau, vô tình nghe hàng xóm nói chuyện phiếm — rồi thì bọn trẻ con cũng học buôn chuyện theo người lớn, — mới biết Bôn Bôn không phải con đẻ của ba cậu. Ba mẹ nuôi của Bôn Bôn không sinh được con, ba nuôi lại có ơn cứu mạng với ba mẹ đẻ của cậu, vậy nên ba mẹ đẻ mới đưa đứa con trai nhỏ là Bôn Bôn ra cho họ làm con thừa tự.

Thế là hàng xóm còn bàn rằng, xem đi, nhất định là gia đình có điều kiện, thoải mái sinh mấy đứa con, không cần chịu sự quản lý của ủy ban quản lý nhân khẩu. Bọn họ đều nói như vậy, nói rằng ba mẹ đẻ của Bôn Bôn có rất nhiều tiền, nhà không phải trên tỉnh lị mà là ở thành phố bên cảng đang phát triển rất nhanh kia. Ba nuôi của Bôn Bôn uống rượu say sẽ đánh cậu ấy. Giữa ban đêm yên tĩnh, rất nhiều người cũng không ngủ được, nhưng bọn họ đều chỉ nghe tiếng kêu khóc của Bôn Bôn, chẳng có ai chạy tới khuyên.

Ba nuôi của Bôn Bôn đánh tới mức đỏ mắt, lúc nào cũng chửi ầm lên, lè nhà lè nhè nhưng giọng nói lại rất lớn.

Ông ấy nói Bôn Bôn là sao Tang Môn, nói ba mẹ đẻ của Bôn Bôn lấy oán trả ơn, ông ấy vì bọn họ mà bị chặt mất hai đầu ngón tay, bọn họ lại đưa sao Tang Môn tới khắc chết vợ ông, bây giờ còn khiến ông mất việc, đến cả lúc chuyển nhà đo diện tích cũng bị ban quản lý lừa đảo...

Mày khóc à, mày cứ khóc tiếp đi, có gan thì đi tìm ba mẹ mày ấy, không phải bọn họ rất lắm tiền sao!

Rất nhiều lần, Dư Chu Chu ngồi trên giường, dán mắt vào bóng đèn ở căn nhà một tầng u ám phía xa kia, làm thế nào cũng không ngủ được. Bên tai chỉ toàn là tiếng khóc hô của Bôn Bôn, tiếng chửi bậy của người đàn ông đó, còn có tiếng thở dài bất đắc dĩ của mẹ đang nằm bên cạnh.

Bé chưa từng xin mẹ tới can ngăn. Dù bé còn rất nhỏ nhưng vẫn lờ mờ biết được, mẹ và bé cũng là thân phận mẹ góa con cô — thậm chí nói khó

nghe một chút, bé căn bản là con riêng. Năm đó, ông bà ngoại vất vả lắm mới tìm được mối quan hệ để làm hộ khẩu cho bé, bằng không thì tới bây giờ bé vẫn là người không có hộ khẩu, sang năm không thể tới trường tiểu học.

Thực ra những câu chuyện phiếm của hàng xóm là biện pháp mềm mỏng nhất để trẻ con trưởng thành. Dù Dư Chu Chu nghe thấy cái gì, bé cũng không giống mấy người trên phim truyền hình, trong chớp mắt sắc mặt đã tái nhợt, tay đang bưng bát ăn hay bình hoa gì đấy thì quăng xuống đất, sau đó xoay người, vừa khóc vừa chạy đi... Bé sẽ không làm vậy, bé chỉ nhặt mấy que kem gỗ rồi vẽ loạn lên đất, trốn vào chỗ người khác không thấy, ghi nhớ lại toàn bộ những lời họ nói, chậm rãi nhấm nuốt.

Dù nhiều câu bé nghe không hiểu nhưng chẳng sao, cứ nhớ thật kỹ là được rồi, nhớ xong, bé có thể đợi.

Đợi tới lúc lớn lên.

Bởi vì mẹ vẫn nói, khi nào lớn con sẽ hiểu.

Vậy nên bé không hỏi gì cả. Trực giác đơn giản mà nhạy cảm của trẻ nhỏ nói với bé rằng, có rất nhiều vấn đề, nếu hỏi thẳng ra sẽ mang tới thương tổn rất nặng.

Cơn gió mát lạnh đêm hè thổi tung lọn tóc trước trán Dư Chu Chu. Không biết đã là lần thứ mấy Bôn Bôn thút thít kể với bé, ba đáng sợ đến thế nào, cậu sợ hãi ra sao, rồi thì không dám về nhà... Dư Chu Chu gãi nhẹ lên cánh tay trái vừa bị muỗi đốt sưng một nốt to, mở miệng nói, “Chơi với tớ đi.”

Tiếng khóc của Bôn Bôn bỗng ngừng lại.

“Gì cơ?”

“Đến chơi với tớ đi, đừng khóc nữa,” Dư Chu Chu cũng không biết mình đang nói gì, “Con trai gì mà khóc không ngớt...”

Từng có bà hàng xóm hay buôn chuyện đã nói một câu rất sinh động và thô tục rằng, đối với Bôn Bôn ấy mà, Dư Chu Chu có đánh rắm cũng là thánh chỉ.

Vì vậy Bôn Bôn vốn hiền lành, lương thiện bắt đầu tự trách mình vì đã khóc.

“Chúng ta chơi gì đây? Trời tối rồi, tớ thấy đám Nguyệt Nguyệt đang chơi trò “Đèn đỏ, đèn xanh, đèn trắng nhỏ” ở bên kia tường, chúng ta...”

“Bọn mình chơi hai người, không đi tìm bọn họ.”

“Ừ?”

“Bọn mình sẽ chơi ‘Thánh đấu sĩ Saint Seiya’.” Dư Chu Chu đã quyết định xong, nhẹ giọng đáp.

Khi ấy, Bôn Bôn vẫn không hiểu, loại kịch diễn kỳ quái này là thứ rất quý báu, rất riêng tư trong thế giới của Dư Chu Chu, cô bé chịu cho cậu gia nhập cùng phải là nhượng bộ lớn cỡ nào.

Rất nhiều năm về sau, cậu vẫn không biết được.

Dư Chu Chu ngượng ngùng miêu tả quy tắc cơ bản của trò chơi cho cậu. Bôn Bôn vỗ đầu như đã hiểu ra, nói: “Vậy cậu sẽ là Athena?”

Cậu cười rất rạng rỡ nhưng Dư Chu Chu lại lắc đầu: “Không, tớ là Saint Seiya, cậu là Athena.”

“Nhưng tớ là con trai mà!”

“Cái này trai gái không quan trọng.” Dư Chu Chu tỏ vẻ như người lớn, lắc đầu với cậu.

Trước giờ, Athena và Saint Seiya không phải phân biệt nam nữ một cách đơn giản như vậy.

Đó là quan hệ giữa người bảo vệ và người được bảo vệ. Cô bé là Saint Seiya nên bé là sẽ là người bảo vệ.

Athena là Bôn Bôn, cũng là mẹ, là bà ngoại ốm yếu, là rất nhiều rất nhiều người khác. Saint Seiya chỉ cần một người gánh vác, vậy nên Saint Seiya không ngừng bùng nổ vũ trụ nhỏ của mình, anh ta chỉ ngã xuống tạm thời chứ không bao giờ chết.

Đương nhiên Dư Chu Chu cũng chưa hiểu rõ hết những điều này. Khi đó, trong tư tưởng của bé có một loại chủ nghĩa anh hùng không thể nói rõ, nghĩa khí ngút trời, nhưng ngay cả bản thân bé cũng chưa thấy rõ.

Vì vậy đêm hè năm ấy, tiếng vui đùa âm ỉ của bọn nhỏ và tiếng quát gào của người lớn đang đánh bài đều có vẻ rất xa xôi. Bôn Bôn mơ mơ tỉnh tỉnh bị mang vào thế giới của Dư Chu Chu, nhìn cặp mắt lóe sáng như đá quý của cô bé, nghe tiếng cô hùng dũng: “Điện hạ, người mau đi đi, nơi này đã có tôi rồi!”

Từ đầu tới cuối, Bôn Bôn đóng Athena chỉ biết im lặng, mặc cho Dư Chu Chu cầm que kem đánh với đám cỏ dại xung quanh tới mức gà bay chó sủa, dùng Thiên mã lưu tinh quyền đánh khắp bốn phía. Cậu chỉ muốn hỏi cô bé một chút, Đại ma vương vừa không bóng không hình mà lại chỗ nào cũng có kia đến bao giờ mới bị đánh bại?

Cuộc chiến dài đằng đẳng, cậu đã mệt rã rời.

Bôn Bôn không biết rằng, cái gọi là số mệnh không phải thứ mà Thiên mã lưu tinh quyền có thể giải quyết được.

~*~

(*) Saint Seiya: Nhân vật trong một bộ truyện tranh Nhật cùng tên. Câu chuyện kể về những chiến binh được gọi là “thánh đấu sĩ”, là những người có nhiệm vụ bảo vệ nữ thần Athena và chiến đấu chống lại quyền lực của quỷ dữ.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chú Sâu Nhỏ

Dư Chu Chu thường nói, cái tên Bôn Bôn rất tốt.

Khi ấy, trên TV có phát một bộ phim hoạt hình, nhân vật chính là một chiếc xe hơi nhỏ màu vàng rất giống xe điện đung, hình dáng bẹt bẹt, nhìn cứ như quả bóng hơi được bơm lên, rất đáng yêu. Ô tô nhỏ đó cũng tên là Bôn Bôn(*), ô tô nhỏ làm bạn với một cậu bé, cùng đi qua rất nhiều rất nhiều nơi trên thế giới để tìm mẹ.

Dư Chu Chu không hiểu, một bà mẹ hồ đồ tới cỡ nào mà lại để lạc mất con mình, vậy nên bé rất đồng cảm với Bôn Bôn. Đó gần như là lần đầu tiên, bé nghĩ phim hoạt hình có thể nói bừa.

Bé nhìn mẹ đang cài nút áo cho mình, thầm nghĩ, mọi người xem, mẹ sẽ mãi mãi ở bên cạnh mình. Nghĩ như vậy, bé vỗ vỗ ngực, cảm thấy mình rất may mắn, tựa như sau đại nạn không chết mới biết quý trọng hạnh phúc của mình.

Nhưng về sau bé lại quen được một Bôn Bôn khác, một cậu bé bị chính mẹ mình cố ý để lạc mất.

Khi bộ phim hoạt hình kia có kết cục đại đoàn viên, bé vui vẻ chạy tới nói với Bôn Bôn: “Cậu sẽ tìm được mẹ, nhất định là vậy.”

Hồi còn bé, Dư Chu Chu luôn cho rằng, mấy chuyện bi thảm trong phim hoạt hình đều là lừa đảo, — ví dụ như Bôn Bôn bị lạc mất mẹ vậy, còn những chuyện tốt đẹp thì nhất định đều là thật — chẳng hạn như cuối cùng Bôn Bôn cũng tìm được mẹ, cười rạng rỡ giữa biển hoa.

Trưởng thành rồi, cô mới biết, kiểu nhận thức này phải đảo ngược lại mới đúng.

Đám người hay đau khổ thất vọng thường sáng tác ra rất nhiều câu chuyện tốt đẹp để lừa người.

Nhưng Bôn Bôn lúc nào cũng chán nản, cậu cho rằng có lẽ cả đời này cậu cũng không thoát khỏi người cha nghiện rượu của mình. Dư Chu Chu cười cậu, hỏi cậu rằng cả đời dài như vậy làm sao biết trước được?

Cả đời rất dài ư? Trên mặt Bôn Bôn hiện ra nụ cười khổ nhìn cực kỳ tang thương, cực kỳ không phù hợp với lứa tuổi cậu. Trong nháy mắt, Dư Chu Chu ngây ngẩn cả người, không hiểu sao, bé không thích nụ cười kia, nhìn có vẻ rất có trách nhiệm, rất giống người lớn, nhưng ngấm kỹ lại, bé lại nghĩ, Bôn Bôn lúc khóc còn tốt hơn — khóc như một đứa trẻ vậy.

“Cả đời cũng không dài đâu. Tổ bị ông ấy đẩy một cái, bắp chân đập vào cạnh bàn, ngày hôm sau sẽ bị sưng tím lên, mấy ngày tiếp chỗ đó sẽ thành màu đen, qua vài ngày nữa sẽ thành màu đỏ tía, cuối cùng biến thành vàng nhạt rồi biến mất.”

Dư Chu Chu không hiểu, “Là sao?”

“Nghĩa là, tổ cứ đếm thời gian vết bầm tan đi từng chút, một vết còn chưa đếm hết thì đã có thêm vết khác. Tổ dựa vào cái này để đếm thì phát hiện ngày trôi qua rất nhanh. Vậy thì cả đời còn rất dài sao?”

Về sau Dư Chu Chu đã gần như quên mất khuôn mặt của Bôn Bôn nhưng cô mãi mãi ghi nhớ, có một cậu bé nói với cô rằng, thời gian trôi qua không chỉ tính toán dựa trên lịch bàn, lịch treo tường.

Thời gian cũng có thể lấy chu kỳ lành lặn của một vết sẹo làm đơn vị đánh dấu.

Dư Chu Chu nhìn Bôn Bôn, đau buồn nghĩ — nếu khi đó bé đã biết tâm trạng của mình gọi là đau buồn — phim hoạt hình thật tốt, ô tô Bôn Bôn muốn tìm mẹ là có thể lên đường ngay, vòng quanh thế giới, còn có bạn bè, không cần lo chuyện ăn uống, không cần lo chuyện hết xăng, không lo đường xá xa xôi, không cần ngồi tàu hỏa (bởi vì cậu ta là một chiếc xe mà)...

Hồi trước, anh Kiều nhà bác cả từng nói ‘Cuộc sống là một cái lưới mập mờ’, Dư Chu Chu nghe mà không hiểu lắm, chỉ đến giờ phút này, ngẩng đầu nhìn chiếc mạng nhện mỏng ở góc mái hiên, bé mới thầm nghĩ, nếu cuộc sống là mạng nhện thì bọn họ là cái gì? Là sâu nhỏ bị dính trong lưới, không thể động đậy, chỉ đợi bị ăn tươi ư?

“Ba mẹ tớ cũng hay cãi nhau lắm, lúc cãi to còn ném cả đồ đạc, lọ mực nước còn văng cả lên đầu tớ, ừm.”

Ma xui quỷ khiến thế nào Dư Chu Chu lại nói ra câu ấy. Thực ra bé mới gặp ba có hai, ba lần, trong đó chỉ có một lần là ba mẹ cùng xuất hiện, mà lần đó lại là cãi nhau. Hai người như muốn dỡ cả căn phòng xuống luôn. Bé không biết thì ra mẹ vẫn luôn dịu dàng ít nói cũng có sức lực lớn như vậy. Hồi bé, bé xem TV học được hai từ, một từ là bệnh tâm thần, một từ là mất trí, bé nghĩ hai từ này có thể chia ra cho ba và mẹ ngày hôm đó.

Đương nhiên Dư Chu Chu không hề bị lọ mực nước văng phải, bằng không bé cũng chẳng sống tới bây giờ. Nhưng bé vẫn nghiêm túc, thậm chí có chút kiêu ngạo mà cao giọng nói vậy, chỉ vì muốn an ủi Bôn Bôn thôi.

Cách an ủi tốt nhất trên đời này không phải là nói cho đối phương biết ‘Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi’, mà là tỏ vẻ đau khổ rồi nói ‘Khóc cái mốc ấy, cậu xem, tôi còn thảm hơn cậu nữa.’

Thế là Bôn Bôn được chữa trị thành công đã nói rất thành khẩn: “Chu Chu, tớ không cần mẹ nữa, tớ cần cậu.”

Hai đứa bé sáu tuổi trong sáng đương nhiên chẳng biết lời này nói ra không tự nhiên tới mức nào.

Dư Chu Chu tiếp tục tỏ vẻ nghĩa khí ngút trời, vỗ vai Bôn Bôn, thề rất chân thành: “Tớ sẽ mãi mãi ở bên cậu.”

Mấy lời này cũng là học từ phim hoạt hình. Bọn họ đều bị chính mình và đối phương làm cảm động, tình hữu nghị dâng cao, bầu không khí tốt tới mức kỳ cục.

‘Tớ sẽ mãi mãi không rời xa cậu’ là lời nói dối tốt đẹp mà đau thương tới cỡ nào.

Về sau Dư Chu Chu mới biết rằng, lời nói dối đầu đời của cô đều là do phim hoạt hình ban tặng. Cô bé tin vào rất nhiều điều lệch lạc, lại còn rất tin tưởng, không hề nghi ngờ.

Cuộc sống trong khu tập thể cứ bình yên trôi qua như vậy. Hàng ngày Dư Chu Chu vẫn nghiêm túc ở trong nhà, hàng tối, từ sáu giờ đến bảy giờ sẽ ngồi im xem phim hoạt hình, cuối tuần thì tới nhà bà ngoại, thỉnh thoảng khi mẹ ở nhà vào buổi tối, bé cũng ra ngoài chơi với đám bạn nhỏ.

Thời gian còn lại, bé sống ở rạp hát nhỏ trong đầu mình. Có đôi khi tưởng tượng tới mức nhức cả đầu, tài liệu thực tế cạn sạch, thì bé sẽ nhanh chóng đọc vài câu chuyện để tích lũy linh cảm mới — nhà bé chỉ có ba bộ sách: tuyển tập Andersen, truyện cổ Grim, ngụ ngôn Aesop.

Là bản chữ viết đầy đủ, không có tranh minh họa. Dư Chu Chu biết rất nhiều chữ, đều là nhờ lúc xem TV, nhìn phụ đề phía dưới, cơ bản là nhìn nhiều thành quen. Khi bé xem truyện cổ thì vừa đọc vừa đoán vừa ăn một quả táo, thấy đọc cũng rất vui.

Chữ viết mà không phải tranh minh họa lại giúp đỡ cho trí tưởng tượng của bé. Không có ràng buộc từ tranh vẽ của người đi trước, bé chịu

khó nghiên cứu đoạn văn miêu tả cảnh vật trong truyện Bên gốc liễu già và Những bông hoa của cô bé Ida, tạo ra những hình ảnh chỉ thuộc về Dư Chu Chu về các loại cây và đồ ăn chưa từng nghe thấy.

Vậy nên vào năm lớp sáu tiểu học, khi Lâm Dương hào phóng mời cô bé về nhà xem phim Công chúa Bạch Tuyết của Disney, cô đã nhìn chăm chăm vào nàng công chúa Bạch Tuyết tóc ngắn, váy lam, mắt sáng răng trắng trên màn hình, thất thần nói, không đúng, không đúng.

“Không đúng ở chỗ nào?” Lâm Dương vừa gặm táo vừa nhướn mày hỏi cô.

“Dáng vẻ của cô ấy không giống công chúa Bạch Tuyết.”

“Há,” Lâm Dương mỉm cười, “Lẽ nào cậu gặp người thật rồi?”

Cô không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình. Một cô nhóc chưa tròn mười tuổi lại mang vẻ mặt bất đắc dĩ như thế.

Nói chung, công chúa Bạch Tuyết trong lòng cô bé không phải kiểu kia.

Lâm Dương gặm táo ròn rột, lòng cô cũng như có một con chuột nhỏ, ròn rột gặm cắn vườn hoa bí mật chỉ thuộc về cô.

Có điều nguy cơ nghiêm trọng nhất mà Dư Chu Chu khi còn sáu tuổi gặp phải, cùng lắm chỉ là đài truyền hình trung ương và đài truyền hình tỉnh cùng phát hai bộ phim hoạt hình mà bé thích ngang nhau lúc sáu giờ. Bé không còn cách nào ngoài việc dùng điều khiển đổi kênh liên tục, đau khổ cực kỳ.

Về sau lớn lên, nghe nói bạn tốt bắt cá hai tay, điều đầu tiên cô nghĩ tới là hồi sáu tuổi thường xuyên đổi kênh tới tấp.

Cô rất thông cảm với bạn tốt nọ. Cô nghĩ việc đó rất vất vả, rất không thú vị.

Một năm tốt đẹp đó đã dần kết thúc.

Cô con gái nhỏ của gia đình phía tây đã mất.

Thi thể được phát hiện ở bên mương nước cách khu dân cư không xa, có người nói cô ấy bị bóp cổ tới chết — đương nhiên, các bà mẹ cũng xì xầm với nhau rằng khi chết cô ấy không mặc quần áo.

Dư Chu Chu không hiểu vì sao người xấu lại muốn cướp quần áo của cô ấy.

Còn về người kia, ký ức cuối cùng của bé là mấy ngày trước, cô gái xinh đẹp ấy mặc quần jean ống loe, tóc được uốn quăn, lúc đi qua cửa nhà Dư Chu Chu còn mỉm cười với mẹ bé. Mẹ nói, ăn mặc đẹp thế. Cô cũng không hề giả vờ khiêm tốn, cười hì hì, đôi môi đỏ thắm lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Quả thật rất đẹp, Dư Chu Chu nghĩ.

Khi ấy Dư Chu Chu đã biết thưởng thức vẻ đẹp của các cô gái khác. Mà hồi còn rất rất nhỏ, mỗi lần nghe thấy mẹ và mợ khen một cô gái đi ngang qua ăn mặc đẹp, bé cũng không chịu im lặng, giãy dụa đi tới trước mặt hai người, giả bộ mình cũng là một người qua đường, sau đó nghiêng đầu chỉ tay vào mình, nói với mẹ: “Mẹ ơi mẹ, mẹ nói đi, cô gái này thật xinh đẹp.”

Người nhà của cô đó lo việc tang ma không hề giống trống khua chiêng, ngay cả khóc cũng rất kiềm chế, cứ như đó là chuyện rất mất mặt vậy.

Về sau, cửa hàng đậu phụ của nhà bà Trần bị cạy khóa, hai trăm đồng trong ngăn kéo bị người ta lấy cắp. Mọi người trong khu bỗng thấy hoảng sợ, không biết thủ phạm lên từ bên ngoài hay chính là người trong khu, tất cả đều rất hoang mang. Mẹ cũng không dám để Dư Chu Chu ở nhà một mình nữa. Ban ngày khi làm việc, mẹ vẫn luôn dẫn bé theo.

Trước đây, mẹ Dư Chu Chu thi trượt đại học, chỉ đỗ được một chuyên ngành trong học viện y của tỉnh, gọi là Trung y chuyên nghiệp. Sau này trải qua một loạt biến cố, thành ra lại không có việc làm, mẹ đành mở một phòng khám đông y nhỏ, chuyên xoa bóp châm cứu. Thực ra trong ngoài chỉ mình mẹ bận bịu. Mỗi lần làm vật lý trị liệu xoa bóp cho khách hàng, mẹ thường phải tự mình chạy tới nhà khách hàng phục vụ, vậy nên mỗi ngày, phần lớn thời gian đều là để bôn ba khắp thành phố bằng xe đạp.

Vì vậy, bây giờ đằng sau xe đạp còn có thêm Dư Chu Chu ngồi.

Mẹ bé thường rất rất áy náy vì để con gái chịu khổ sớm. Thuở nhỏ của bé có chút ảm đạm là mẹ lại tự trách mình. Nhưng thực ra thì Dư Chu Chu thấy cực kỳ hài lòng. Bé nghĩ, mình giống như chú sâu nhỏ thoát ra khỏi mạng nhện lần nữa, được tiếp xúc với một thế giới khác hẳn.

Đủ mọi lớp người, thế giới này thật rộng lớn.

Bé học được cách giao tiếp khéo léo với người lớn, khi nên nói chuyện thì nói chuyện, khi cần im lặng thì sẽ ngồi im. Đôi khi, nhà khách hàng lại lo lắng để bé một mình thì buồn, luôn tìm vài tập tranh vẽ cho bé xem, đôi lúc còn bày hoa quả, bánh ngọt ra. Nhưng họ không biết, bé không buồn một xiu nào. Mỗi gian phòng khác nhau với những con người khác nhau đều có thể cho bé linh cảm mới. Bé không thể kiêu ngạo trình diễn nữa, chỉ có thể ngồi yên tĩnh một góc, cho trí tưởng tượng bay xa, rồi sau đó theo chúng nó đi vào cõi thần tiên xa xôi.

Vào mùa đông, mặt đường ở phương bắc luôn kết một lớp tuyết dày. Ngoài những phố chính được quét kịp thời, tuyết trên nhiều đường nhỏ đã bị xe cộ đi qua đè xuống thật dày. Đi bộ bằng giày chống trơn còn phải cẩn thận từng tí, huống chi là đi xe đạp. Dư Chu Chu bắt đầu đi bộ cùng mẹ, chen chúc trên xe bus, có lúc bị chen tới mức hai chân lơ lửng giữa không trung. Có điều bé thích đi bộ, bởi vì mỗi lần đi ngang qua hàng bánh rán thơm phức hoặc là xe đẩy nhỏ bán mút quả xâu, mẹ đều mua cho bé chút gì đó.

Bé nghĩ đây là thu hoạch ngoài ý muốn còn mẹ lại xem nó là đền bù.

Năm ấy, Dư Chu Chu đã đi qua đoạn đường dài nhất trong đời, ở cuối đường, cô gặp được Trần Ân.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lam Thủy

Dư Chu Chu còn nhớ đó là vào Đông chí năm 1993. Mẹ nói, buổi tối về nhà gói sủi cảo ăn.

Cơn mưa tuyết ùn ùn kéo tới làm giao thông tắc nghẽn. Chờ hồi lâu vẫn chưa thấy xe bus đến mà thời gian cho tới lúc khách hàng hẹn chỉ còn bốn lăm phút. Dư Chu Chu có cảm giác mẹ nắm tay bé thật chặt, sau đó hình như đã hạ được quyết tâm, mẹ cúi đầu hỏi bé: “Chu Chu, chúng ta đi bộ tới đó được không?”

“Được ạ!” Thật ra bé rất muốn đi bộ, dọc đường có thể dẫm lên lớp tuyết mới tinh mềm mại.

Đi nhanh trên tuyết dù thú vị nhưng chỉ hai mươi phút sau, mặt bé đã bị gió bắc thổi cho tê cứng, bàn chân cũng buốt buốt tê tê, muốn quần cao khăn choàng lên nhưng rìa khăn đã đông thành một rìa băng vì hơi nóng bé thở ra, quần lên mặt càng lạnh hơn.

Bé ngẩng đầu, thấy mắt mẹ đã đỏ hoe.

Ngôi nhà muốn tới hôm nay hình như đặc biệt đặc biệt xa.

Đi tới chỗ yên tĩnh, chỉ còn tiếng đập bộp bộp lên tuyết của hai mẹ con.

“Chu Chu?”

Mẹ gọi bé một tiếng, đợi một hồi cũng không thấy đáp lại. Cúi đầu nhìn, thì ra nha đầu ngốc kia đang mơ màng nhìn chăm chăm về phía trước, mỉm cười ngây ngô.

Nói một cách chính xác, Dư Chu Chu đang tán gẫu với hai người bạn tốt của bé là Công tước thỏ và Tử tước thỏ. Khi đi qua khoa chỉnh hình của một bệnh viện, bé nhìn thấy trước song cửa sổ ở cái nhà xa xa, có người đặt ra ngoài một cái hộp. Chẳng hiểu sao, bé như chột nhìn thấy một chiếc máy bay nhỏ màu da cam bay vòng vòng trên trời, máy bay bốc khói rồi đâm sầm vào cửa sổ.

Linh hồn Dư Chu Chu như đã thoát ra khỏi cơ thể, nhẹ nhàng bay tới đó, túm ra hai chú thỏ. Hai chú mặc âu phục màu lam, cổ thắt nơ đỏ, dưới không mặc quần, để lộ ra cái đuôi lông tơ ngắn ngắn.

“Xin chào, tiểu thư,” Thỏ lớn cười, để lộ ra hai chiếc răng cửa: “Tôi là vị khách đến từ hành tinh khác, công tước Gri Gri, đây là con tôi, tử tước Kerry Kerry.”

Dư Chu Chu cực kỳ có phong độ của người địa cầu, bé mỉm cười nói, xin chào công tước đại nhân.

Có điều bé không biết, nụ cười ngốc nghếch ấy đã dọa đến bà cụ đang ngồi trên xe đẩy ở cửa khoa chỉnh hình. Bà cụ ngơ ngác nhìn ánh mắt mơ màng, nụ cười quỷ dị càng lúc càng xa dần của cô bé kia.

Dọc đường, Dư Chu Chu không hề nhàn rỗi. Công tước thỏ liên tục hỏi bé rất nhiều vấn đề, hai chú chỉ vào ô tô rồi hét lên, lại hỏi Dư Chu Chu sao nhà cửa ở đây cao thế, còn cả bên trong ống khói đang đốt cái gì? Những người bán mút quả xâu buổi tối đều phải ngủ trên xe đẩy của mình sao? Bé kiên nhẫn giải thích cho hai người. Hai chú thỏ xúc động vì sự tao nhã và lương thiện của bé, chân thành mời bé tới quốc gia của mình để làm nữ hoàng...

Dư Chu Chu hoảng hốt, vội vã từ chối.

“Quốc gia của chúng tôi cần một nữ hoàng bề hạ vừa xinh đẹp vừa nhân ái như bạn, xin hãy đồng ý với bọn tôi đi!”

Dư Chu Chu đỏ mặt, cười khúc khích, dù sao được người khác ca ngợi cũng thấy hơi thẹn thùng —— nhưng bé thật lòng nghĩ bọn họ không hề nịnh nọt qua loa... Vì vậy bé không thể làm gì khác hơn là rụt rè, uyển chuyển từ chối lần thứ hai.

Có lẽ do tinh thần quá tập trung, không khỏi khiến rạp hát trong đầu bị biến ra ngoài. Vì vậy, lần đầu tiên Trần Án nhìn thấy Dư Chu Chu chính là khi cô bé được vây kín bởi khăn quàng cổ và mũ, chỉ lộ ra đôi mắt rất xinh đẹp, cô nhìn về bụi cỏ ở bên phải tiểu khu, cười tít cả mắt, nói ồm ồm: “Cảm ơn ý tốt của các bạn, nhưng tớ phải ở lại địa cầu.”

Gió bắc thổi qua xào xạc, mẹ nén cười, vỗ đầu bé. Bấy giờ, Dư Chu Chu mới tỉnh lại, hoảng loạn nhìn người đứng trước mặt. Đó là một cậu bé mặc áo lông màu trắng, hai tai lạnh đến nổi đỏ bừng, đáng cười ôn hòa, và cao hơn bé hẳn một cái đầu.

“Xin lỗi, để cháu phải đợi lâu?”

“Không đâu, cháu cũng vừa mới xuống thôi. Cô mau vào nhà đi.”

Giọng nói của cậu rất êm tai, tuy vẫn trẻ con nhưng so với tiếng hét như chiêm đánh của đám trẻ con trong khu tập thể Dư Chu Chu ở thì giọng nói này đã êm tai hơn không biết bao lần.

Hai mẹ con được Trần Án dẫn qua cửa bảo hiểm. Nhà Trần Án ở tầng mười hai, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời, Dư Chu Chu được đi thang máy. Trong khoảnh khắc thang máy bắt đầu chuyển động, bé mỉm cười vì trải nghiệm thần kỳ này. Trần Án quay đầu nhìn bé, cũng mỉm cười. Trải nghiệm này khiến giấc mộng của Dư Chu Chu trong mấy ngày tiếp theo

thoát khỏi thế giới ma pháp và thời kỳ đồ đá, chuyển sang thế giới máy móc công nghệ cao, tràn ngập thang máy, phi thuyền...

Nhà Trần Án là kiểu căn hộ có hai tầng. Lần đầu tiên Dư Chu Chu nhìn thấy căn hộ to thế này, cầu thang lại ở ngay giữa phòng, thật sự quá thần kỳ, giống hệt như hoàng cung vậy! Rất nhiều năm về sau, khi ngồi trong lớp chính trị, thấy giáo hỏi đùa rằng nhà ở của người nghèo và người giàu có gì khác nhau. Dư Chu Chu đã trả lời là, phải xem cầu thang ở trong nhà hay ngoài nhà.

Mẹ đi làm xoa bóp cho bà nội bị liệt nửa người của Trần Án. Mẹ Trần Án chỉ xuất hiện một lần lúc xuống chào hỏi họ, sau đó lại trở về phòng một mình, để Trần Án lại trông Dư Chu Chu. Không biết vì sao, chuyên gia giữ bình tĩnh như Dư Chu Chu hôm đó lại chỉ giữ được vẻ bình tĩnh bên ngoài, chứ thực ra rất căng thẳng.

Tất nhiên là phải căng thẳng rồi — Chỗ này không phải là sân khấu nữa mà là cung điện thật sự, người ngồi trước mặt là hoàng tử chân chính.

Chỉ là Dư Chu Chu đã quên mang theo giày thủy tinh. Cái đó hẳn là mã chứng nhận cho cô bé lọ lem.

Đương nhiên, đó chỉ bản tính của con gái thôi, dù bé mới có sáu tuổi. Không hề liên quan tới tình yêu — dù sao bé cũng mới chỉ sáu tuổi thôi mà.

Trần Án đi dép lê lông xù màu trắng, áo len màu xanh da trời cũng là lông xù, tôn lên gương mặt trắng bóc của cậu. Cậu rót cho Dư Chu Chu một cốc sữa bò nóng, cô giúp việc bưng tới một cái khay thủy tinh màu lam đựng hoa quả và bánh kẹo. Dư Chu Chu ngồi ở sô pha, đến thở mạnh cũng không dám. Bé ngoan ngoãn mỉm cười, nói với Trần Án và cô giúp việc, cảm ơn.

Trần Án cười, thân mật xoa tóc bé: “Em tên gì, mấy tuổi rồi?”

“Dư Chu Chu, sáu tuổi rồi ạ.” Ngừng lại một chút, “Anh thì sao?”

“Anh tên Trần Án, mười hai tuổi.”

“Viết thế nào?”

“Hả?”

“Chen An, viết thế nào ạ?”

Trần Án hơi sững sốt, sau đó bèn đứng dậy chạy tới phòng sách, lấy ra một xấp giấy, dùng bút bi viết lên, “Trần Án”, sau đó cười hỏi bé: “Biết không? Em đã biết chữ rồi à?”

Dư Chu Chu gật đầu xong lại lắc đầu, chỉ vào chữ “Án”, đáp: “Em không nhận ra chữ này. Đọc là ‘an’ à?”

Trần Án gãi đầu đáp: “À, ừ, là chữ ‘án’ trong từ ‘cây bạch đàn’. Ba mẹ anh quen nhau dưới gốc cây đó nên mới đặt tên anh là Trần Án. Loại cây này không có ở phương bắc. Nhưng mà, em viết tên em cho anh xem đi, cái tên Dư Chu Chu này thật dễ nghe.”

Thật ra người ta chỉ nói khách sáo thôi, song Dư Chu Chu vẫn đỏ mặt, nhắc bút, viết ra ba chữ vô cùng non nớt, Dư Chu Chu. Ba chữ xiêu vẹo viết dưới hai chữ ‘Trần Án’ thanh tú kia khiến bé cảm thấy thật thất bại.

“Viết đẹp lắm.”

Dư Chu Chu theo mẹ “vào nam ra bắc”, từng gặp rất nhiều người, nói “xin chào” với đủ loại đối tượng, cũng từng nghe đủ loại khen ngợi và xã giao, có thật tâm có giả ý, nhưng chưa thấy có ai nói lời xã giao mà lại chân thành như Trần Án — cứ như mấy lời cậu nói đều là thật vậy.

“Xem phim hoạt hình nhé.” Trần Án thu lại xấp giấy màu lục trên bàn, thò tay ấn điều khiển từ xa. Dư Chu Chu dán mắt vào màn hình xanh, nhìn

Trần Án lấy băng hình nhét vào một cái máy màu đen, thuần thục ấn ấn mấy nút.

“Hôm qua anh đang xem tới phần kết thì phải đi ngủ, chờ anh xem xong hai tập cuối, chúng ta sẽ coi Tom và Jerry nhé?”

Trong phim hoạt hình Trần Án xem có một cô bé da đen, tóc ngắn, một cậu bé da trắng, đeo kính. Nhiều năm về sau, Dư Chu Chu mới biết, bộ phim hoạt hình đó tên là “Nadia — bí mật vùng biển xanh”, cải biên từ truyện Hai vạn dặm dưới đáy biển, do người làm phim Neon Genesis Evangelion là Hideaki Anno sản xuất. Dư Chu Chu không biết cốt truyện của bộ phim này, bé cùng Trần Án xem thẳng kết cục.

Đại Boss bên phản diện đã khống chế được nữ chính, đang uy hiếp nhân vật chính khác. Cậu bé đeo kính cực kỳ dũng cảm nhưng lại bị phe phản diện bắn trúng. Cuối cùng nữ nhân vật chính Nadia khôi phục thần trí, quyết định dùng miếng ngọc bích có sức mạnh thần kỳ mang tên Lam Thủy của mình cứu sống cậu bé. Cô được mẹ nhắc nhở rằng, nếu làm vậy, cô sẽ không thể dùng viên ngọc để đi gặp thần linh nữa.

Nadia không hề do dự, vứt bỏ cơ hội gặp gỡ thần linh, rơi lệ cứu được nam chính.

Hết.

Trần Án xoa xoa mắt, hình như cảm thấy kết cục đó có phần nhàm chán. Cậu lấy băng ghi ra rồi lấy một cái khác đặt vào máy.

“Chán lắm hả?” Cậu cười, đặt khay trái cây tới trước mặt Dư Chu Chu, “Em ăn quả táo đi.”

Dư Chu Chu lắc đầu: “Không cần... Cũng không chán lắm.”

Lúc Trần Ân cười nhìn rất đẹp, cậu cười luôn rất dễ nhìn, tựa như Dư Chu Chu ngồi đối diện chỉ là một em bé mới sinh vậy. Dư Chu Chu nhớ tới anh họ Kiều cũng cỡ mười hai, mười ba tuổi mà lúc nào cũng chạy đi đánh trò chơi với bạn học, đối với sự tồn tại của mình thì cực kỳ khó chịu, lần đầu tiên cô bé nghĩ, khoảng cách giữa người với người thật sự rất lớn

“Biết rõ cái loại kết cục đại đoàn viên này rất nhàm chán nhưng vẫn muốn xem, xem xong lại thấy càng chán.”

Dư Chu Chu nghiêng đầu, “Cái tên Lam Thủy nghe rất hay.”

Bé không hiểu vì sao mình nói gì cũng có thể khiến Trần Ân cười.

“Ừ, anh cũng thích cái tên này.”

Vì vậy bé lấy làm hài lòng, giống như đã được cổ vũ tinh thần, lá gan lớn hơn một chút, tiếp tục nói: “Nếu là anh, anh có vứt bỏ cơ hội gặp thượng đế để cứu cậu bé kia không?”

Trần Ân tròn tròn mắt, thấy cô bé xấu hổ, cúi gằm mặt. Đường nhiên bé không biết cái câu ‘đi gặp thượng đế’ khiến cho người ta không còn lời nào để nói.

Lần này Trần Ân không trả lời kiểu gạt trẻ con với Chu Chu, mà ngẫm nghĩ thật lâu, lâu tới mức cái cổ cúi thấp của Dư Chu Chu mỏi nhừ.

“Không.”

Cậu trả lời.

Dư Chu Chu không cách nào hình dung được sự hài lòng của mình trong giây phút ấy. Khoảnh khắc ấy, trực giác nói cho cô bé biết, cô đã có một lần được đối đãi nghiêm túc, bởi vì đối phương đã có một câu trả lời thiếu sót nhưng rất chân thực.

“Em thì sao?”

Dư Chu Chu nghe hỏi thì bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, suy xét cực kỳ nghiêm túc. Tư duy của bé còn chưa thể cân nhắc vấn đề hai mặt lợi hại như Trần Án, vì vậy chỉ có thể dùng biện pháp truyền thống nhất — nhắm mắt lại, mô phỏng xung quanh thành khung cảnh giống trong phim hoạt hình lúc này, nhìn cậu bé đeo kính kia bị thương, động tác chậm lại một chút rồi ngã xuống.

Chỉ là lúc này, khuôn mặt của cậu bé đeo kính đã biến thành mặt của Bôn Bôn. Dư Chu Chu không có cảm giác với cậu bé đeo kính này, có điều nếu cậu là bạn tốt của Nadia thì đổi thành Bôn Bôn là được rồi — Bé mở mắt, nhìn Trần Án đang lấy tay chống cằm, đáp: “Em có.”

Hình như cậu đã sớm đoán được đáp án này, cười bảo: “Bé con tốt bụng.”

Bé lắc đầu, giải thích một cách buồn tẻ: “Nếu em yêu cậu ấy thì có. Nếu chỉ là người quen bình thường, thì không.”

Nếu em yêu cậu ấy.

Lần này Trần Án cười phá lên, dùng sức vò tóc bé. Dư Chu Chu vô cùng ngượng ngùng, không hề biết rằng trong mắt Trần Án, một cô bé mới sáu tuổi đã nói về tình yêu thì ngây ngô, buồn cười thế nào. Đương nhiên, cái mà Dư Chu Chu gọi là yêu, hơn phân nửa là do phim hoạt hình dạy. Đối với cô bé, những người bạn tốt trong phim hoạt hình đều đang yêu nhau hết. Vậy nên bé và Bôn Bôn cũng yêu nhau, vì tình yêu mà hi sinh Lam Thủy là chuyện phải làm. Nhưng nếu người chết là ông anh họ Kiều chẳng có chút tình cảm nào với bé thì bé sẽ không vứt bỏ cơ hội gặp gỡ thần linh.

Đơn giản thế thôi. Thế giới quan của trẻ con chính là thứ giản đơn nhất.

Hai người tiếp tục xem Tom và Jerry. Có lẽ Tom và Jerry vẫn là tốt nhất, bạn không cần lo lắng hai bạn nhỏ đó sẽ chết, cũng không cần lo lắng phải khó xử khi lựa chọn sống chết, thế giới trong đó chỉ có hạnh phúc và ánh nắng rực rỡ.

“Ban này em nhắm mắt lại để nghĩ gì vậy?”

Vào thời điểm Tom đè chặt cái đuôi của Jerry, Trần Án chợt hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Em nghĩ...” Bé rất xấu hổ. “Nếu em là Nadia.”

“Vừa rồi ở dưới lầu, có phải em đang nói chuyện với người ngoài hành tinh không?” Cho nên mới hiên ngang, hào hùng nói mình phải ở lại Trái đất? Đột nhiên, Trần Án thấy rất hứng thú với cô bé, giống như vừa nhìn thấy một món đồ chơi mới lạ vậy.

Bị đoán trúng rồi. Dư Chu Chu gật đầu một cách khó khăn.

Trần Án ngửa đầu tựa vào sofa, cười thật thoải mái. Nhưng trong mắt Dư Chu Chu, dù anh Trần Án có cười to như vậy, nhìn vẫn rất tao nhã, hơn nữa còn là tao nhã mang theo vài phần phóng khoáng.

Đúng lúc đó, mẹ và cô giúp việc đã bước xuống lầu, lấy áo khoác màu đen và khăn choàng cổ màu đỏ của Dư Chu Chu từ trên mắc treo xuống. Mẹ cười với Trần Án: “Đã phiền cháu phải trông con bé. Chu Chu lại đây, mặc áo khoác vào nào, chúng ta về thôi.”

Không ai nghe thấy tiếng thở dài rất nhỏ phát ra từ ngực Dư Chu Chu.

Trần Án cho phim hoạt hình tạm ngừng, đứng dậy tiễn cô bé. Cậu thấy Dư Chu Chu nhìn chằm chằm vào tờ giấy viết tên hai người họ trên bàn thì bật cười, cầm tờ giấy gấp làm đôi rồi nhét vào tay bé.

Bé cầm lấy nhét vào túi áo, góc nhọn của tờ giấy châm vào lòng bàn tay ngựa ngựa. Mẹ hỏi bé, phim hoạt hình có hay không?

Dư Chu Chu gật đầu: “Hay ạ. Lam Thủy rất đẹp.”

Anh Trần Ân cũng rất đẹp. Bé nói thầm trong lòng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sinh Sống Ở Nơi Khác

Về tới nhà đã là sáu giờ. Mẹ ngồi ở bên bàn gói sủi cảo, Dư Chu Chu mở TV xem phim hoạt hình.

“Hôm nay chắc con lạnh lắm hả, đi bộ xa như vậy.”

“Không ạ.” Bé lắc đầu. Chính bé cũng không biết đoạn đường đó mình đã đi qua thế nào, không hề thấy mệt mỏi, trong đầu chỉ có cái răng cửa to to của hai chú thỏ.

Mẹ cũng không biết con gái vì mình mà vứt bỏ cơ hội làm nữ hoàng, đối mặt với vinh hoa phú quý vẫn sừng sững không động.

“Bây giờ ở đây không an toàn, nếu không thì giữa mùa đông thế này, mẹ cũng chẳng dẫn con đi khắp nơi như vậy, xin lỗi Chu Chu.” Mẹ dùng ngón trỏ và ngón cái vờ kín viền sủi cảo, vành mặt hoe đỏ, “Gần đây cũng không có nhà trẻ, hồi đấy mà có thể vào nhà trẻ chính phủ của tỉnh thì tốt biết mấy.”

Mỗi lần nhắc tới nhà trẻ chính phủ của tỉnh, Dư Chu Chu lại cảm thấy tự trách, Nhớ hồi đó nhà trẻ tuyển sinh, mẹ dẫn bé đi. Có rất rất nhiều phụ huynh dẫn theo bạn nhỏ tới gặp ba cô phụ trách tuyển sinh. Đến lượt bé, một cô mặt tròn hỏ, bạn nhỏ, em có sở trường đặc biệt gì?

Sở trường đặc biệt?

Đó là cái gì vậy?

Dư Chu Chu bình tĩnh nghĩ một hồi, vừa nãy bé thấy mấy cô bé khác biểu diễn ca hát và nhảy múa. Hát thì có thể nhưng nhảy múa thì bé thật sự không làm được. Có điều mấy tài nghệ này đều quá phổ thông rồi, bé muốn làm thứ gì đó đặc biệt cơ.

“Em biết múa võ.”

Mẹ còn đang lo lắng thì đã thấy con gái ngồi bệt xuống, đứng trung bình tấn, hai tay vung vẩy “Hây!” “Ya!” đánh về phía cô giáo.

Về sau đương nhiên là không trúng tuyển rồi. Một đời nữ hiệp Dư Chu Chu đã thoái ẩn giang hồ từ đó, cảm thấy cực kỳ hổ thẹn.

Thật ra bé không biết một điều, mấy thứ gọi là “phỏng vấn” này đều chỉ là hình thức, cuộc phỏng vấn thực sự chính là xem gia cảnh và tiền bối của các phụ huynh. Bé bị loại cũng không phải vì cô giáo phỏng vấn ghét võ nghệ của bé.

Đối với chuyện này, vì suy nghĩ bất đồng mà Dư Chu Chu và mẹ đều cảm thấy hổ thẹn. Chỉ là Dư Chu Chu không hề cảm thấy đáng tiếc, tuy rằng lúc đi qua nhà trẻ, nhìn thấy cái cầu trượt rất đẹp đặt trong sân, còn có đám con nít xinh xắn đang ngồi ăn trước mấy cái bàn nhỏ màu sắc rực rỡ, thì xem ai ăn nhanh hơn nhiều hơn, bé cũng không kìm được ước ao. Thế nhưng có một lần, nghe nói đám trẻ con ở nhà trẻ bị bắt ngủ trưa mỗi ngày, bé lại thấy vô cùng may mắn.

Chỉ là bé không biết, có một lần, mẹ dẫn bé tới ký túc xá của một nhà máy để làm việc xoa bóp, bé ôm một con mèo lạc ngủ rất say bên cạnh nồi hơi. Mẹ nhìn bé ngủ, nghĩ mình không có bản lĩnh cho con tới nhà trẻ thì cực kỳ áy náy, khóc một trận ghen ngào.

Nhiều năm về sau, khi Dư Chu Chu đã trưởng thành, những gì cô còn nhớ lại được chính là hình ảnh nữ chiến binh đồng hành cùng vật cưỡi

thánh thú (con mèo), chiến đấu với đại boss trong ngọn núi lửa ác ma (nồi hơi). Tất cả đều là niềm vui, không có chút dấu vết gian khổ nào.

Đối với cô bé Dư Chu Chu mà nói, cuộc sống chưa bao giờ là vất vả. Những con đường dài, gió tuyết, nắng gắt, tất cả đều có thể biến thành khung cảnh thần kỳ nào đó, còn bé thì thoát khỏi thế giới thực, lấy một thân phận đặc biệt nào đó, tới sống ở quốc gia khác.

Tưởng tượng là lực trường AT(*) của bé. Bé sống ở một nơi khác, một nơi đẹp đẽ và tuyệt vời, không gì có thể làm hại bé.

Dù có đôi lần chạm phải vài ánh mắt khinh thường, sỉ nhục — ví dụ như lần đi ngang qua cửa hàng nhạc cụ, mẹ hỏi giá một chiếc dương cầm màu trắng, người bán hàng dùng ánh mắt cực lộ liễu nhìn hai mẹ con từ trên xuống dưới, sau đó cười lạnh nói ra một con số khiến người ta sợ hãi — Dư Chu Chu có thể nhớ thật kỹ gương mặt của cô bán hàng đó rồi đem khuôn mặt của cô ta lồng vào mặt của đại ma vương, dùng thanh kiếm Mejia đánh cô ta tan tác tả tơi.

Tiếp đó, bé sẽ ngồi yên bên bàn, tưởng tượng nó thành cây đàn dương cầm ba chân màu trắng tuyệt đẹp, nhẹ nhàng nâng hai tay, học theo Richard Clayman trên TV, dùng tư thế tao nhã nhất gõ lên bàn, cuối cùng bé sẽ đứng dậy, nhắc góc váy vốn không hề tồn tại, hơi khuyu gối, nở nụ cười thật hoàn mỹ.

Dư Chu Chu rất hạnh phúc.

Chỉ là thỉnh thoảng bé cũng thấy cô đơn. Đôi khi công tước Gri Gri và tử tước Kerry Kerry không nói câu nào, Athena và Saint Seiya cũng im lặng, cậu bé ba mắt còn bị dán băng dính hình chữ thập vào miệng, đó là lúc sức tưởng tượng của bé mất hiệu lực.

Trong nỗi cô đơn hiếm thấy, bé vui mừng phát hiện, vào buổi chiều cũng có thể nhìn thấy ánh trăng.

Mỗi tháng đều có mấy ngày bé có thể nhìn thấy trăng khuyết trên nền trời xanh thẫm lúc về chiều. Rìa trăng cũng không rõ, tựa như hơi trong suốt, trắng bạc mờ hồ, giống như vệt màu trắng không cần thận vẽ lên bức tranh sơn dầu màu lam thuần.

Bôn Bôn, cậu tới xem này, trên trời có một vết ánh trăng.

“Một vết” là lượng từ do Dư Chu Chu phát minh ra lúc sáu tuổi. Về sau khi học lớp 3 tiểu học, Chu Chu đã từng dùng cụm từ “một vết ánh trăng” trong bài văn, bị cô giáo khoanh tròn, coi đó là lỗi chính tả phải sửa.

Khi Dư Chu Chu cảm thấy cô đơn, bé sẽ trò chuyện với Bôn Bôn — tuy gọi là trò chuyện, nhưng trên thực tế chỉ có mình bé nói, Bôn Bôn nhút nhát chỉ biết ngồi một bên, im lặng lắng nghe. Bé kể cho Bôn Bôn nghe rất nhiều chuyện, có cái xuất phát từ phim hoạt hình, có chuyện là do bé tự bịa ra. Những câu chuyện này xuất phát từ cái lỗ nhỏ trong tâm hồn bé, phóng thích những u buồn của thời niên thiếu.

Chẳng biết thế nào, có một ngày lại kể tới cây đàn dương cầm màu trắng kia.

Bôn Bôn vẫn luôn im lặng bỗng mở miệng nói: “Tớ sẽ bảo mẹ tớ mua cho cậu.”

“Mẹ cậu?”

Có điều Bôn Bôn không biết bà ấy ở đâu. Cậu nghĩ, cũng chẳng có vấn đề gì, dù cậu chưa từng nghĩ sẽ đi tìm mẹ như trong phim hoạt hình Dư Chu Chu từng kể, nhưng nếu là vì Dư Chu Chu, cậu sẵn lòng đi tìm mẹ, không cần xin mẹ giữ cậu lại, chỉ xin mẹ mua cho Dư Chu Chu một cây dương cầm màu trắng.

Không phải bọn họ đều nói mẹ cậu có rất nhiều tiền sao?

Dư Chu Chu cảm động nhéo lên mặt Bôn Bôn, nói, ừm, tốt tin cậu.

Bé nghĩ, mình và Bôn Bôn thực sự đã yêu nhau rồi. Bé có thể vứt bỏ Lam Thủy vì cậu, Bôn Bôn có thể đi cầu xin người mẹ không biết ở nơi nào vì cô bé.

Có điều “tình cảm” của bé và Bôn Bôn không phải chưa từng xuất hiện nguy cơ.

Khi ấy đã là đầu xuân năm 1994, gió xuân tháng hai tựa như cây kéo — nó quất lên mặt, lạnh buốt mà đau đớn, còn lạnh hơn cả gió bắc giữa trời đông. Nhưng bọn con nít không kịp chờ nữa, trốn ở nhà suốt một mùa đông dài, tất cả đều vội vã chạy ra khỏi cửa, chơi đùa trong sân mà tuyết còn chưa tan hết. Sợi thủy tinh truyền điện, Đèn đỏ, đèn xanh, đèn trắng nhỏ, đuổi bắt... đủ loại trò chơi khiến mặt bọn nhỏ đều đỏ bừng vì chạy nhảy trong gió lạnh, tiếng cười trong trẻo nhất của thuở ấu thơ vang lên dưới bầu trời xanh thẳm.

Chơi mệt, bọn nhóc lại chui vào một ống xi măng giống như mấy cái ống bên trong phim Doraemon, mọi người đều ngoan ngoãn nghe Dư Chu Chu kể chuyện cổ. Trong đám bạn bè không bằng tuổi này, Dư Chu Chu có uy tín cực cao, dù bé không hay chơi cùng họ và trong nội bộ cũng chia làm nhiều phe khác nhau, không ngừng đấu tranh ngầm, nhưng chỉ cần Dư Chu Chu xuất hiện, bọn họ đều bằng lòng vây quanh bé, nghe bé kể chuyện.

Bé kể câu chuyện về thiên sứ nhỏ vì muốn cứu người yêu mà lén xuống phàm, cắt mất mái tóc vàng kim của mình, sau cùng còn chết đi, còn có chuyện Bên gốc liễu già, Nàng tiên cá, Cây thông nhỏ... của Andersen. Có điều khi kể những chuyện này, phần kết đều bị bé thay đổi thành cái kết sum vầy, hiểu lầm được giải trừ, người chết được hồi sinh.

Bé vẫn nhớ Trần Ân từng nói, kết cục đại đoàn viên rất nhàm chán.

Nhưng Dư Chu Chu thích đại đoàn viên. Cuộc sống đã không có sum họp rồi, chẳng lẽ còn phải phá nát cả chuyện cổ tích nữa?

Kể chuyện tới lúc miệng khô lưỡi khô, mọi người hình như vẫn chưa hết hứng thú. Dư Chu Chu bỗng nảy ra một ý, kích động nói với bọn họ: “Chúng ta chơi trò Bạch nương tử đi!”

Tất cả đều nghiêm nghị.

Bé vung ngón tay, nói với hai cô bé: “Bây giờ hai cậu là Bạch nương tử và Tiểu Thanh,” sau đó lại chỉ Bôn Bôn: “Cậu là Hứa Tiên,” rồi chỉ vào cậu bé cao nhất và cũng lớn tuổi nhất, “Anh là Pháp Hải!”

Ngoài những nhân vật chính, những người còn lại lần lượt trở thành “chị gái”, “anh rể”, “phủ đài đại nhân”, “gã sai vặt”, “cô gái lâu xanh”... Dư Chu Chu sắp xếp nội dung vở kịch, bọn nhóc bắt đầu chơi đùa, không cần bé chỉ đạo cũng có thể biểu diễn ào ào. Dư Chu Chu ngồi một mình trên ống nước, lấy tay chống má, nhìn bọn vui vẻ phấn khích diễn không hề ăn khớp với nội dung, thậm chí còn thường xuyên phát sinh tình trạng tranh cãi của nhau, mỗi người đều tự quyết định, không chịu nhàn rỗi.

Chỉ có bé im lặng quan sát, chỉ có bé bằng lòng cô đơn. Giây phút đó, Chu Chu bỗng phát hiện, thì ra cô đơn có thể khiến người ta sở hữu tư thái từ trên cao nhìn xuống. Bỗng nhiên, cô bé nghĩ mình không giống người thường, càng tỉnh táo thì càng bất đắc dĩ, trong sự tỉnh táo bất đắc dĩ ấy có cái thanh cao không hợp tuổi, khiến cô bé muốn ngừng mà không được.

Xung quanh ống xi măng dường như biến thành bệnh viện tâm thần ngoài trời, thành sân khấu trình diễn vở kịch quần ma loạn vũ chẳng biết gọi là gì. Sắc trời dần tối, mặt trăng trên trời cũng chìm xuống nhưng nhìn rõ hơn. Phụ huynh đã tan tầm, họ đi qua bệnh viện, đón các “bệnh nhân” về. Sân khấu dần trở nên quạnh quẽ, cuối cùng chỉ còn lại Bôn Bôn, Dư Chu Chu và một cô bé tên Đan Đan.

“Chu Chu, đi, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Đan Đan thân thiết sán lại, kéo tay Dư Chu Chu, hung dữ nói với Bôn Bôn: “Cách xa Chu Chu một chút, cẩn thận tôi đánh bạn gãy răng đó!”

Sự chán ghét không hề ăn khớp, Dư Chu Chu còn chưa hiểu tình hình đã bị Đan Đan kéo đi, quay đầu lại thấy Bôn Bôn đang xấu hổ đỏ mặt, đứng lẻ loi một chỗ.

Hai người tới cửa nhà Đan Đan, Đan Đan lén lút nhìn bốn phía một lúc rồi nhỏ giọng bảo Dư Chu Chu: “Chu Chu, cậu có thích Bôn Bôn không?”

Dư Chu Chu không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Bé rất muốn nói thích — bé thích thật, nhưng cũng lờ mờ hiểu được, chữ “thích” trong lời bạn nhỏ này không giống với chữ “thích” của mình.

“Thích” trong lời Đan Đan là kiểu thích của người lớn. Dư Chu Chu biết bộ dáng của Bôn Bôn rất dễ coi, có rất nhiều cô nhóc thích chơi đùa với cậu, hơn nữa cậu không giống những cậu bé khác, cậu không nói bậy, không bắt nạt người ta. Nhưng điều này lại khiến Bôn Bôn lâm vào tình cảnh gian nan — đám con gái vì thích cậu nên mới cố ý làm bộ ghét cậu, chỉ cần có người khác ở đây, bọn họ sẽ không nói chuyện với cậu. Mà đám con trai lại xem sự lễ độ của cậu thành ảo tưởng, cho rằng cậu không xứng được chơi cùng họ.

Sự cô đơn của Dư Chu Chu đến từ suy tưởng của cô bé, còn sự cô đơn của Bôn Bôn mới là chân thật.

Đan Đan hơi lo lắng, hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc cậu có thích Bôn Bôn không đây?”

Cuối cùng Dư Chu Chu vẫn lắc đầu, nói không phải. Đan Đan nghe thế thì thở phào một hơi, hình như đã yên tâm phần nào, cô bé đảo mắt, nói

tiếp: “Tớ kể cho cậu một chuyện, cậu tuyệt đối đừng nói với người khác nhé.”

Dư Chu Chu nghĩ thầm, nói dối, nhất định là chuyện mọi người biết hết rồi, ai cũng nói với người khác rằng, cậu đừng nói cho người khác nhé.

“Hôm đó, tớ đi tìm Nguyệt Nguyệt, kết quả, cậu đoán xem tớ nhìn thấy cái gì?”

“Cái gì?”

“Nguyệt Nguyệt và Bôn Bôn...” Đan Đan tỏ vẻ ngại ngại xem lần thẹn thùng, ngừng lại một lúc, “Hai người bọn họ ngồi trên giường, không mặc gì cả!”

Dư Chu Chu há hốc miệng, nhìn chăm chăm vào Đan Đan đang thao thao không ngừng — mặc dù mấy đứa nhỏ như họ đều không hiểu rõ lắm về những thứ kiểu “giới tính”, thậm chí Dư Chu Chu còn không biết “hôn môi” là cái gì, đối với cách nói “mình được ba mẹ nhặt từ bãi rác về” cũng hoàn toàn tin tưởng — nhưng mà bọn họ đều lơ mơ biết rằng, một nam một nữ ở trần cùng một chỗ nhất định là việc rất đáng thẹn, rất rất hư hỏng.

Cái miệng của Đan Đan vẫn nói không ngừng, nào là “Nguyệt Nguyệt vẫn luôn thích Bôn Bôn”, rồi thì “Nguyệt Nguyệt cho rằng mình rất xinh đẹp, mấy lần còn lấy son của mẹ bôi lên môi”, “mọi người vẫn nghĩ cậu thích Bôn Bôn nên không dám nói với cậu chuyện này, “Sao mà cậu còn có thể để Nguyệt Nguyệt và Bôn Bôn cùng diễn Bạch nương tử và Hứa Tiên”...

Dư Chu Chu đi về nhà một mình, đúng lúc nhìn thấy Bôn Bôn rụt rè đứng ở cửa, ánh mắt mập mờ, giống như biết Đan Đan đã nói gì với Dư Chu Chu vậy.

Một cảm giác hờ hững và xấu hổ chưa từng có nảy0 sinh giữa hai người khi đưa mắt nhìn nhau.

Dư Chu Chu cúi đầu, lách qua Bôn Bôn, đi thẳng tới cửa, gọi vào trong: “Mẹ ơi, con về rồi.”

Mẹ mở cửa nhìn thấy Bôn Bôn đang đứng ngây trước cửa thì cười bảo: “Bôn Bôn cũng tới à, vào xem TV một lúc đi.”

Bôn Bôn vẫn cúi đầu, mũi giày giẫm giẫm xuống lớp tuyết đọng trên mặt đất, tạo ra một lỗ nhỏ hình lưỡi liềm, cậu nói nhỏ: “Không cần đâu ạ, cô ơi cháu về đây.”

Mẹ vào nhà, nhìn Dư Chu Chu đang ngồi trên giường xem TV, lo lắng hỏi: “Cãi nhau với Bôn Bôn à?”

Dư Chu Chu ngơ ngác lắc đầu, tựa như hồn vía đã bay mất, xoay người tiếp tục xem quảng cáo.

Lần đầu tiên, bé không biết phải dùng tưởng tượng thế nào để làm dịu bức bối trong lòng.

Thật giống như nghe thấy Athena nói với Saint Seiya, xin lỗi Saint Seiya, người tôi thích là Ikki.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cỏ Thơm Liền Với Trời Xanh

Về sau Dư Chu Chu cũng không ngờ bé và Bôn Bôn lại chiến tranh lạnh lâu như vậy.

Bé vẫn đi khắp nơi cùng mẹ, thỉnh thoảng cũng đi chơi với các bạn nhỏ khác. Mỗi lần như thế, bé đều coi Bôn Bôn là phong nền, giống như gương mặt của cậu không hề khác với mọi người, giống như cậu không phải là Bôn Bôn, vờ như không nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽ cô đơn của cậu.

Thực ra bé không hề giận cậu. Bé cũng không biết mình bị làm sao. Trong lòng bé có một câu hỏi rất khó giải và bức bí, chỉ là không biết nên mở miệng hỏi mẹ thế nào, vậy nên dứt khoát không đếm xỉa tới nữa.

Tới lúc tiết trời ngày càng ấm áp, mẹ cũng bắt đầu thu dọn quần áo mùa đông, móc ra được một tờ giấy trong túi áo khoác màu đen của Chu Chu, trên đó có viết tên hai người.

Trần Ân, Dư Chu Chu.

Mẹ hơi nghi hoặc, giơ tờ giấy hỏi Chu Chu: “Đây là gì vậy?”

Dư Chu Chu chợt cảm thấy rất xấu hổ, không giống sự lúng túng khi nghe chuyện của Nguyệt Nguyệt và Bôn Bôn. Bé cố gắng tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ ung dung, nói, con cũng không biết.

Vì sao lại nói dối? Bé không biết.

Mẹ cũng không để ý tới sắc mặt của bé: “VẬY MẸ VẶT ĐI.”

“Đừng!” Bé hô to khiến mẹ giật cả mình.

“Con muốn làm gì?” Mẹ cau mày, thấy con gái nhảy nhồm lên đoạt lấy tờ giấy trong tay, gấp lại một lần nữa rồi cúi đầu lăm bằm, không biết đang nói gì nữa.

Dư Chu Chu chăm chú nhìn tờ giấy trong tay, đột nhiên có cảm giác rất kỳ lạ. Đó là nỗi băn khoăn thuộc về một cô bé sáu tuổi, dường như đột nhiên ý thức được mình không chỉ có hiện tại và tương lai, mà còn có một thứ tên là quá khứ. Nó giống như nụ cười của Trần Án, tựa bóng nhận thoáng qua⁽¹⁾, chỉ tồn tại ở trước đó, trong tương lai xa xôi, có lẽ bé sẽ không còn gặp lại anh ấy nữa.

Bé ngồi sụp xuống, lôi một hộp bánh quy bằng sắt từ dưới gầm giường ra, cẩn thận đặt tờ giấy và những mấy thứ đồ chơi của bé vào.

“À đúng rồi, Chu Chu, tháng sau là chúng ta có thể chuyển về nhà bà ngoại rồi.” Mẹ bỗng cười bảo.

Dư Chu Chu kinh hãi ngẩng đầu.

“Có vui không?”

“Vui ạ.”

Không vui.

Bé hoảng sợ hỏi mẹ: “Mẹ ơi, chẳng phải nhà bà ngoại không còn phòng trống sao?”

Mẹ xoa đầu bé: “Bây giờ chị Linh Linh và chị Đình Đình của con đều ngủ chung với người lớn, căn phòng của hai chị không có ai nên mới để cho chúng ta.”

“Vì sao bây giờ lại để trống ạ?”

“Bởi vì tháng chín năm nay con sẽ vào tiểu học. Nhà bà ngoại rất gần với trường học.” Mẹ mỉm cười rất vui vẻ: “Bà ngoại đi nhờ người ta, vất vả lắm mới báo được tên cho con. Tháng chín này, con sẽ tới học ở trường tiểu học trực thuộc đại học Sư phạm, đó là trường tiểu học tốt nhất thành phố. Con có vui không?”

Giọng điệu của mẹ có vẻ vui sướng vì cuối cùng cũng bù đắp được thiếu sót ở nhà trẻ nhưng Dư Chu Chu không hề nhận ra, bé chỉ cảm thấy lo lắng, chị Linh Linh và chị Đình Đình nhất định sẽ hận chết bé.

Hôm nay đã là ngày 24, tháng sau, hình như tháng sau sẽ tới rất nhanh.

Dư Chu Chu tựa như đang thấy Bôn Bôn buồn bã nhìn mình, thấy cậu ấy dần mờ thành “một vệt ánh trắng” nửa trong suốt trên bầu trời, thấy cậu ấy cũng giống Trần Án, sau khi xa nhau sẽ trở cái gọi là “quá khứ” trong hộp sắt kia...

Bé quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong làn mưa như trút nước, căn phòng nhỏ của Bôn Bôn đứng lẻ loi ở phía xa xa, giống như khi Dư Chu Chu kể chuyện cổ tích, liếc mắt tìm Bôn Bôn, sẽ luôn thấy cậu đứng cách mọi người rất xa.

Ngày 24 tháng 5 năm 1994, Dư Chu Chu còn chưa qua sinh nhật 7 tuổi đã hiểu được một đạo lý, phải nắm chặt hiện tại.

Mưa vừa tạnh, bé đã lao khỏi nhà, chạy tới nhà Bôn Bôn gõ cửa — mấy đứa nhỏ bọn họ đều cực kỳ sợ người ba nghiện rượu của Bôn Bôn, ngay đến Dư Chu Chu cũng chưa từng dám tới nhà Bôn Bôn tìm cậu, mỗi lần đều là Bôn Bôn chủ động tới nhà Chu Chu tìm cô bé. Nhưng lần này bé quên cả sợ, chỉ chú ý chạy thật nhanh.

Cảm ơn trời đất, người mở cửa vừa may là Bôn Bôn.

Gần như trong nháy mắt, Dư Chu Chu đã rơi nước mắt, nói với Bôn Bôn: “Tớ sắp phải đi rồi. Nên tớ đến xin lỗi.”

Không ngờ Bôn Bôn còn khóc dữ hơn bé, — “Thật là tốt.” Cậu nói.

Dư Chu Chu sững sốt, đưa tay véo Bôn Bôn một cái, hung dữ hét to: “Cậu có ý gì?!”

Bôn Bôn còn hồn nhiên không phát hiện ra, hai mắt đăm lệ nói: “Cuối cùng cậu cũng để ý tới tớ, thật là tốt.”

Chỉ cần một phút đồng hồ, Saint Seiya đã trở về tìm Athena của mình.

Dưới bóng mát túi nhựa, hai người bọn họ ngồi trên cái ống xi măng vẫn còn ẩm ướt vì cơn mưa, nhìn bầu trời đang dần sáng lên.

“Này này,” Dư Chu Chu kích động túm tay áo Bôn Bôn: “Cậu nhìn kia, cầu vồng đấy!”

Khu nhà mái bằng ở ngoại ô không có nhà cao tầng che khuất, trên bầu trời nửa trong vắt nửa đầy mây đen, cầu vồng cực kỳ lớn khiến thế giới trở nên huyền ảo. Dư Chu Chu ngẩng đầu nhìn cảnh sắc đẹp để đó, khoe miệng lại cong lên lần nữa. Dường như bé nhìn thấy ngọn núi Ma giới đang ở ngay trước mắt, mà mình thì cùng Simic ngồi lên cầu vồng, bay lên càng lúc càng cao.

“Đẹp quá.” Bôn Bôn nói.

Dư Chu Chu được cầu vồng cổ vũ, cuối cùng cũng có dũng khí hỏi cậu kia: “Cậu và... cậu và Nguyệt Nguyệt...”

Bôn Bôn đỏ mặt, cúi gằm xuống, dùng giọng nhỏ tới mức gần như không nghe thấy, hỏi: “Hả?”

“Cậu và Nguyệt Nguyệt...” Dư Chu Chu ngẩng đầu lần nữa, hấp thu sức mạnh của cầu vồng, “Giữa mùa đông không mặc quần áo, không lạnh à?...”

“...”

Cuối cùng Bôn Bôn cực kỳ xấu hổ thuật lại câu chuyện một cách lộn xộn, lúc ấy Dư Chu Chu mới biết chân tướng của sự việc.

Bôn Bôn được Nguyệt Nguyệt mời về nhà chơi, bị cô bé năn nỉ một hồi mới cùng chơi trò “Câu chuyện của công chúa và kẻ cướp”. Nguyệt Nguyệt nói trên TV hay diễn như vậy, nên cậu đành cởi áo theo chỉ thị của cô bé — Bôn Bôn nhấn mạnh thêm lần nữa với Dư Chu Chu, thực ra vẫn mặc quần đùi — sau đó bị Đan Đan nhìn thấy.

Cuối cùng Bôn Bôn gian nan nói thêm một câu tổng kết: “... Đúng là khiến tớ lạnh muốn chết.”

Dư Chu Chu cười khanh khách, tuy bé vẫn nghi hành động của Bôn Bôn rất ư mất mặt, nhưng nếu cậu đã nói là cậu bị ép thì có gì mà bé không tha thứ cho cậu được?

“Có điều TV nhà Nguyệt Nguyệt chiếu cái gì vậy? Câu chuyện của công chúa và kẻ cướp?”

Dư Chu Chu và Bôn Bôn đều rất hoang mang. Về sau lên đại học, các sinh viên nam lưu truyền trên BBS(2) một câu nói: “Sống trên đời mà không xem Asakawa(3) thì có xem hết phim A cũng uống công”. Nhưng mà hồi đó, bọn họ còn nhỏ nên không biết, trên thế giới này có một thứ gọi là phim cấp ba.

Mỗi lần hiểu lầm được cởi bỏ tức là câu chuyện đã cách đoạn kết không xa. Cuối cùng Dư Chu Chu ôm cái hộp sắt của mình, ngờ ngàng nhìn một tổp đồng nghiệp mà bác mời tới, dọn sạch mọi thứ trong nhà,

chuyển tới xe tải màu xanh dưới sự chỉ huy của mẹ. Bôn Bôn đứng cạnh Chu Chu, không nói gì cả, thậm chí chưa từng nhắc nhở cô bé: “Đừng quên tớ.”

Có lẽ cậu tin rằng Dư Chu Chu sẽ không quên cậu. Cũng có thể cậu đã tin câu Dư Chu Chu từng nói: “Tớ sẽ mãi mãi không rời xa cậu.”

Cuối cùng, vào lúc mẹ gọi cô bé lên xe, hai mắt Dư Chu Chu đã nhắm lại, bé nhéo nhẹ vào tay Bôn Bôn.

Bôn Bôn lúc nào cũng khóc nhè hôm nay lại không hề khóc, ngược lại, cậu còn luôn mỉm cười.

Cậu mỉm cười nói: “Chu Chu, sau này, cậu nhất định có thể trở thành một người cực kỳ tài giỏi.”

Dư Chu Chu rất kinh ngạc, bé nghĩ thầm, giờ tớ đã là người rất giỏi rồi.

Bé là Saint Seiya, là Simic, là nữ hoàng, là cô gái mà cậu bé ba mắt thầm mến, là đại hiệp, là...

Bôn Bôn hết như ông cụ non, lắc đầu cực kỳ nghiêm túc: “Ý tớ là, người thực sự rất giỏi cơ, là kiểu người rất rất giỏi ngay cả trong mắt người khác.”

Dư Chu Chu ngấn ra, tận tới lúc được mẹ ôm lên xe, ngồi vào chỗ ghế phụ, cô bé vẫn không ngừng ngoảnh đầu lại. Trên con đường đất, bóng dáng nhỏ bé của Bôn Bôn càng lúc càng xa, bé chột hoang mang khóc òa lên, xung quanh trở nên lơ mơ, chỉ có một điểm đen nho nhỏ, im lặng rời khỏi cô bé.

Tiếng động cơ xe tải âm âm dần biến mất, Bôn Bôn vẫn không rời đi, thậm chí tới lúc xe tải chuyển hướng rồi biến mất cũng không hề.

Cậu là người duy nhất từng được bước vào thế giới nhỏ của Dư Chu Chu, đương nhiên biết trong đó Dư Chu Chu rất uy phong. Thật ra cậu cũng thật lòng cho rằng cô bé rất rất giỏi, nhưng không hiểu sao cậu tin tưởng rằng, rồi có một ngày, thế giới nhỏ của cô sẽ mở ra cho tất cả mọi người bước vào, cô sẽ trở thành nữ hiệp chân chính.

Giống như lúc cậu và đám bạn nhỏ nhìn cô, mang vẻ mặt ước ao, trầm trồ khen ngợi cô.

Mong rằng tới lúc đó, khi cô phẫn chấn nhìn vào biển người, có thể chỉ liếc mắt đã nhận ra ngay khuôn mặt cậu.

~*~

(1) Nguyên văn là “kinh hồng nhất miết”, ý chỉ bóng người thoáng qua nhưng để lại ấn tượng sâu sắc.

(2) BBS: viết tắt của bulletin board system, nghĩa là hệ thống thông báo điện tử (chắc ý là diễn đàn / forum gì đó.)

(3) Asakawa: một diễn viên phim A.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ai Mà Không Có Bí Mật

Cuộc sống mới ở nhà bà ngoại rất thuận lợi. Mẹ đã tìm được công việc mới, là do đồng nghiệp cũ của bà ngoại sắp xếp. Mẹ bắt đầu trang điểm xinh đẹp, tới làm việc ở một công ty xuất khẩu. Công việc này nghe thì có vẻ cao cấp hơn việc làm vật lý trị liệu tại gia nhiều, nhưng Dư Chu Chu không thích việc mới của mẹ. Bởi vì bé cảm thấy mẹ càng lúc càng bận rộn, càng lúc càng không vui vẻ.

Quan trọng hơn là, khi ở nhà bà ngoại Dư Chu Chu có cảm giác ăn nhờ ở đậu. Dù bác ba gái và mợ út rất ít nói chuyện nhưng trong con mắt nhạy cảm của Dư Chu Chu, thái độ ôn hòa này có vẻ chói mắt lạ thường.

Lại càng không cần kể tới sự bất mãn, phần nộ của hai cô chị họ khi bị chiếm mất phòng.

Chị Linh Linh mười hai tuổi, chị Đình Đình bảy tuổi. Đối với Chu Chu mà nói, chị Linh Linh hàng ngày được đeo khăn quàng đỏ đến trường giống như một vị thần vậy — chị ấy là học sinh tiểu học, thượng đế ới, chị ấy là học sinh tiểu học. Thân phận này khiến Dư Chu Chu cực kỳ kính trọng cô chị họ, hơn nữa bé còn lén nhìn thấy Linh Linh làm bài tập, cả trang giấy tràn ngập phép nhân phép chia giống như những ký hiệu huyền bí trên rương báu trong các bộ phim hoạt hình, khiến Dư Chu Chu thấy hoảng sợ.

Chị ấy thật sự rất lợi hại.

Dư Chu Chu say mê nhìn chị ngồi trước bàn tròn trong phòng khách, tay cầm bút chì kim màu hồng nhạt có hình Kiki & Coco, vừa quay bút vừa

nhíu mày suy nghĩ. Giấy bọc sách trắng như tuyết, sách bài tập toán sạch sẽ, vuông vức, lại còn hộp bút bằng sắt rất đẹp nữa...

Nhưng hình như Linh Linh cảm thấy bé rất phiền, lần nào cô thấy Dư Chu Chu nhìn mình chăm chăm cũng đều cau mày quát lớn, “Đừng làm phiền tao!”

Tất nhiên Dư Chu Chu không phải đứa nhỏ không có cốt khí, buồn cười, bé là nữ hiệp cơ mà! Vậy nên sau khi bị quát hai lần, bé không bao giờ tỏ vẻ hứng thú với những văn phòng phẩm kia nữa, thậm chí mỗi lần đi qua bàn học của Linh Linh, bé còn không thèm chớp mắt — điều này ngược lại còn khiến Linh Linh bức bối hơn, còn gì có thể người ta cảm thấy thất bại hơn là bị một đứa con nít sáu tuổi khinh thường?

Vậy nên cô gấp sách vở lại, bắt đầu loay hoay bày mười mấy con búp bê và thú bông lên giường, sau đó hung dữ gọi Dư Chu Chu đang cúi đầu đọc sách vào: “Con nhóc kia, qua đây!”

Dư Chu Chu nép sát vào tường chạy qua, làm tốt công tác chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn — bé nói với chính mình, dù bé cả đời làm nữ hiệp, là Saint Seiya chuyển thế nhưng đôi khi cũng phải trải qua chút đau khổ, bị đánh tới thương tích đầy mình, sau đó sẽ bùng nổ vũ trụ nhỏ, tiêu diệt quân địch.

Mà bây giờ, coi bộ không phải cơ hội tốt để tiêu diệt quân địch rồi — ngược lại, chào đón bé hẳn là thương tích đầy mình.

Dư Linh Linh đem ba con gấu bông xấu nhất đặt trước mặt bé, cao giọng nói: “Chơi đi!”

Để bé chơi món đồ chơi xấu nhất, đây là biện pháp trừng phạt tốt nhất mà Dư Linh Linh có thể nghĩ ra. Khi Linh Linh đang bận bịu thay quần áo cho búp bê của mình, cô bỗng phát hiện ra Dư Chu Chu vẫn không nhúc nhích, con bé chỉ nhìn chăm chăm lên mép giường, mà ba con gấu cô đưa

cho, một trắng hai nâu, được xếp thành một hàng, ngồi sóng vai dọc theo đuôi giường, mắt hướng vào tường, im lặng cùng Dư Chu Chu, không hiểu đang làm gì nữa.

“Mày đang làm gì vậy?” Dư Linh Linh nghiêng đầu nhìn qua.

Dư Chu Chu ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở dài, chỉ vào con gấu lông trắng, nói: “Tiểu Tuyết không biết nên chọn ai.”

Dư Linh Linh im lặng một hồi, vươn tay kéo cả ba con gấu vào lòng, chỉ ra cửa, nói: “Cách xa tao một chút.”

Dư Chu Chu cực kỳ bình tĩnh đứng dậy bước ra ngoài mà không nói gì. Linh Linh ngồi im trên giường một lúc, đột nhiên hét rầm lên, đẩy hết đám búp bê xuống đất.

Buổi tối hôm ấy, cô trịnh trọng nói với Dư Đình Đình, tuyệt đối không nên để ý tới Dư Chu Chu, Dư Chu Chu là một đứa dở hơi.

Tuy Linh Linh cũng không thích Dư Đình Đình — một đứa vừa hư vinh vừa thích tỏ vẻ ta đây thông minh từ nhỏ, nhưng chí ít cô đã ở cùng Dư Đình Đình nhiều năm, lại biết cách đối phó với con bé, nhưng Dư Chu Chu là kiểu người sống ngoài hành tinh, bây giờ cô cũng không chắc mình có đối phó được con nhóc đó không nữa.

Vậy nên, trong cuộc sống của Dư Chu Chu, “chị gái” chưa bao giờ là một từ hay ho đẹp đẽ. Khi còn bé, ở nhà bà ngoại, cái từ này cơ bản được đánh đồng với từ “đại ma vương”.

Có lần, Dư Linh Linh đẩy cửa phòng Dư Chu Chu thì thấy cô bé quần lên người đủ loại vải và vỏ gối, từ khăn trùm đầu cho đến khăn che mặt, lại còn khăn choàng và váy dài nữa, sau đó làm tư thế của chim công, ánh mắt lộ vẻ ngạo mạn trước quần hùng, trong khoảnh khắc cô xông vào, ánh mắt này thậm chí không hề kinh hoàng, mà còn sắc bén hơn nhiều.

Dư Linh Linh nghe thấy con bé hét lớn: “Hây! Yêu quái trốn ở chỗ nào?”

Từ đó Linh Linh hiểu được, đứa em họ này không những là người ngoài hành tinh — mà còn là loại không hề thân thiện với người địa cầu.

Có điều rất nhanh, hai người không thể duy trì kiểu quan hệ nước sông không phạm nước giếng này nữa.

Khi Dư Linh Linh luống cuống tìm quyển nhật ký không biết đã để đâu mất thì chợt nhìn thấy Dư Chu Chu ngồi xếp bằng ở góc tường trong phòng khách, đọc say sưa cuốn nhật ký màu hồng nhạt.

“Này! ——! Dư Linh Linh hét rầm lên, khiến bà ngoại phải vội vàng chạy từ phòng ngủ ra phòng khách, “Cháu làm sao vậy, định hù chết bà à? Ai dám phải đuôi cháu nữa rồi?!”

“Bà nội ơi, con nhóc kia...” Dư Linh Linh nâng ngón tay, nhưng cô chợt nhớ ra, trong quyển nhật ký có rất nhiều chuyện bí mật, không thể để bà nội biết được, thế là đành vội vã nuốt lại nửa câu sau, khoát tay đáp: “Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu ạ.”

Vất vả lắm mới lừa được bà ngoại ra ngoài, Dư Linh Linh giận dữ vọt tới trước mặt Dư Chu Chu, cướp lại quyển nhật ký, chỉ tay vào mặt bé, ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi, “Mày, mày, mày... sao mày lại xem lén nhật ký của chị?”

“Cái đó không thể đọc sao?” Dư Chu Chu nghiêng đầu, “Em nhật được ở chỗ bàn trà mà.”

“Nhật ký vốn là không được đọc!” Con bé sao cái gì cũng không biết vậy, Dư Linh Linh hạ giọng nói the thé: “Trong này có bí mật, là bí mật!”

Bí mật? Dư Chu Chu buông tay, bí mật là cái gì?

Liệu có phải là “Lâm Chí Vinh, thực ra tớ không ghét cậu, tớ thích cậu còn nhiều hơn bọn họ, nhưng tớ không muốn nhìn thấy cậu sa sút, không muốn thấy cậu đi học mà không nghe giảng”?

Hoặc là “Cô giáo dạy công nghệ đáng ghét chết đi được!”

Hay có lẽ là “Hôm nay lúc kiểm tra từ mới, mình và Kiều Hỉ Nhi cùng giở sách dưới bàn, bà già đáng ghét kia căn bản không nhìn thấy”?

Nhưng bé không hỏi, trực giác nói cho bé biết, hỏi ra là sẽ có phiền toái lớn.

“Em chưa xem.” Bé lắc đầu.

“Chị đã bắt được mày rồi mà mày còn nói xạo? Mày chưa xem?” Dư Linh Linh thật sự muốn phát điên.

“Em không biết chữ.” Bé tiếp tục lắc đầu.

Dư Linh Linh xoay người rút quyển Ngụ ngôn Aesop của Dư Chu Chu từ trên giá sách xuống, “Mày lừa quỷ à?!”

Lần này tới lượt Dư Chu Chu không nhin được nữa: “Em nói mình không biết chữ là vì muốn an ủi chị, chị còn không muốn để yên.”

Rất nhiều năm về sau, cuối cùng Dư Linh Linh cũng khoác lên mình bộ váy cưới. Đến cả của tướng mạo của Lâm Chí Vinh, Kiều Hỉ Nhi, cô giáo dạy công nghệ thế nào cô cũng đã quên từ lâu, nhưng khi nhìn Dư Chu Chu mặc váy phù dâu đứng bên cạnh thì vẫn không khỏi nhớ tới bé con ngày đó. Cho dù cô phù dâu Dư Chu Chu có mỉm cười dịu dàng, thanh lệ đến thế nào, Dư Linh Linh vẫn thấy sợ hãi trong lòng, bên tai vẫn còn lượn quần câu nói vô cùng bình tĩnh kia: “Em nói vậy là vì muốn an ủi chị”.

Sau một hồi im lặng, Dư Linh Linh mới chợt tỉnh mộng, lên tiếng dặn dò: “Nói chung, mày không được nói với người khác, ai cũng không được nói, đây là bí mật!”

Chợt nghĩ con bé này rất có khả năng sẽ hét toáng “Chị Linh Linh thích Lâm Chí Vinh”, cô lại thấy nổi cả da gà.

Dư Chu Chu lắc đầu: “Em sẽ không nói đâu.”

Lời này còn có lực sát thương lớn hơn cả câu “em biết hết cả rồi”. Dư Linh Linh cảm thấy thật thất bại, tông cửa xông ra ngoài.

Nhưng mà Dư Chu Chu ngồi đó lại bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về ý nghĩa của “bí mật” — hình như, bí mật là một thứ cực kỳ tế nhị, thường liên quan tới những thứ khá là mờ ám, ví dụ như mắng cô giáo, hay là nói dối chẳng hạn... Chỉ là, tại sao thích một người lại là bí mật?

Chỉ cần không muốn nói cho người khác biết thì sẽ thành bí mật ư?

Như vậy Dư Chu Chu có bí mật không? Bé chống cằm suy nghĩ một lúc lâu, hình như bé không có chuyện gì không muốn người khác biết, chỉ ít là mẹ đều biết hết.

Chờ một chút! Bé kích động đứng bật dậy, đúng rồi, có một việc, đến cả mẹ cũng không biết.

Đó là tờ giấy nằm trong hộp bánh bích quy, bên trên đề tên hai người, Trần Ân, Dư Chu Chu.

Dư Chu Chu nắm chặt bàn tay nhỏ, tự nói với chính mình, Chu Chu, bắt đầu từ hôm nay, bạn cũng có bí mật rồi.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hẹn Gặp Lại, Tứ Hoàng Phi

Thời điểm nóng nực nhất của tháng tám, Dư Chu Chu đón chào sinh nhật bảy tuổi.

Nhưng hôm đó không phải cuối tuần, mẹ của bé vẫn phải đi làm. Để đền bù, mẹ nói hôm nay sẽ không để bé ở nhà bà ngoại một mình nữa, mà dẫn bé tới chỗ làm việc. Có điều Dư Chu Chu không được vào phòng làm việc cùng mẹ mà được giao cho một bác ở nhà trẻ chính phủ phía đối diện.

“Cô Lý, phiền cô rồi. Cô giúp cháu trông con bé một ngày với, khi nào tan làm, cháu sẽ tới đón.”

Thì ra đây chính là cái nhà trẻ chính phủ mà hồi trước đã coi thường võ công cao siêu của bé. Dư Chu Chu hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn cái bảng hiệu lớn đề chữ màu đen kia, lông mày chau lại.

Xí.

Vào buổi sáng, các bạn nhỏ đều phải đi học, học ghép vần, học toán, vẽ tranh, hát... Dư Chu Chu nghe tiếng hát từ xa truyền tới, ngoan ngoãn ngồi cùng bà cụ tuổi đã rất lớn kia trong phòng văn thư. Bà cụ Lý đem hoa quả và tập tranh vẽ tới cho bé, còn bảo bé có thể đi một mình vào sân nhỏ, chơi cầu trượt và xích đu, bây giờ thì chẳng có ai ở đó để tranh giành với bé.

Nhưng Dư Chu Chu chỉ nhìn cầu trượt chăm chú, tâm trí đã lạc vào cõi thần tiên từ lâu.

Cầu trượt trước mắt biến thành thác nước, bé bị một bang phái tà giáo tên “nhà trẻ chính phủ tỉnh” rượt đuổi. Cô giáo mặt tròn trong số ba người tổ phỏng vấn năm đó đang hung dữ xách Cừu hoàn đại khảm đao, vừa quát vừa đuổi theo bé — nữ hiệp Dư Chu Chu bị thương nặng, bị dồn tới vách đá, đến bước đường cùng, cô không thể làm gì khác đành thả người nhảy xuống thác nước!

Bà cụ Lý thấy Dư Chu Chu mang vẻ mặt đau đớn cùng khí khái hào hùng, trượt người xuống qua máng trượt.

Một ngày trôi qua thật nhanh. Bốn giờ chiều, các bạn nhỏ đã được giải thoát sau bữa ăn và giấc ngủ trưa đau khổ, đều tập trung ở sân nhỏ để vui chơi. Thời tiết rất nóng nực, hầu hết các bạn nhỏ đều muốn ngồi trong phòng sách có quạt máy, vẽ tranh hoặc hát hò, chỉ có hơn mười em bé sẵn lòng chơi bên ngoài.

Bà cụ Lý cúi đầu đan áo len, Dư Chu Chu đã thản nhiên ngồi xuống mép bồn hoa, nhìn đám con trai trèo qua trèo lại ở chỗ cầu trượt, nhìn đám con gái tranh cãi ầm ĩ để giành xích đu.

Mặt trời đã ngả về tây, Dư Chu Chu dùng hai tay chống má, buồn chán nheo mắt ngáp một cái.

Khi mở mắt ra lần nữa, trước mặt đã có thêm một người.

Đó là một cậu bé có vẻ ngoài rất thanh tú. Cậu mặc áo phông màu trắng, quần soóc màu xám nhạt, trên áo phông có in hình chuột Mickey. Cậu ta ôm một quả bóng cao su màu cam, mồ hôi chảy đầm đìa vì chạy nhảy, nhìn hơi giống cái bánh bao đang bốc hơi nóng hổi — đương nhiên vẻ ngoài của cậu không hề giống bánh bao, ngoại trừ màu da rất trắng.

“Bạn là ai?” Giọng cậu cũng rất êm tai, mang theo sức sống và dũng khí mà Bôn Bôn không có.

“Dư Chu Chu.” Câu trả lời này đúng là cũng như không đáp.

“Mình không hỏi cái này...” Cậu dùng bàn tay đang để không gãi gãi đầu, mày hơi nhíu.

Vậy cậu muốn hỏi gì đây? Dư Chu Chu không tìm được lại ngáp một cái.

Cậu bé thấy mình bị lừa đi thì có chút khó chịu, cậu cao giọng chất vấn kẻ xâm nhập đang đứng trước mặt: “Bạn từ đâu tới?”

“Nhà của tôi.” Dư Chu Chu uể oải đáp.

Thực ra bé biết kiểu trả lời này thì cũng như không, nhưng không hiểu vì sao, vừa chạm mặt cậu bé này, bé đã muốn đối nghịch với cậu rồi. Sắc mặt cậu càng khó coi thì bé lại càng vui vẻ.

“Bạn bạn bạn!” Cậu bé kia quăng quả bóng xuống đất, mặc cho nó nảy dần ra xa, cậu xoay người bước nhanh về phía Dư Chu Chu.

“Cậu muốn làm gì?!” Dư Chu Chu ngẩng đầu về cảnh giác, hung hăng lườm cậu bé.

“Lâm Dương!” Bọn họ đang trừng nhau thì có một cô bé đứng cách đó không xa chạy tới, cô bé mặc váy công chúa màu hồng phấn, tóc tết hai bím đuôi sam. Cô bé cầm theo một tờ lịch treo tường dài cỡ người cô, vội vàng chạy tới: “Cô Dương tặng lịch treo tường cho chúng ta này!”

Các bạn nhỏ khác đều vây đến, tươi cười lật quyển lịch treo tường màu sắc rực rỡ kia. Dư Chu Chu nhìn lướt qua những bức tranh — lịch treo tường hồi những năm chín mươi đa số đều là tranh phong cảnh, xe đẹp, các loại động vật và mỹ nhân. Bé còn nhớ lịch treo tường ở nhà Bôn Bôn là ảnh cô gái mặc đồ bơi, mỗi lần bé nhìn thấy đều cảm thấy xấu hổ.

Ảnh chụp trên quyền lịch mà cô bé kia đang cầm trong tay cũng là mỹ nữ cổ trang, cô ấy mặc váy dài, đầu cài trâm, nhìn cực kỳ phiêu dật. Mọi người đều “wa” một tiếng khen ngợi, cô bé kia thì cười khúc khích, ánh mắt có chút chờ mong nhìn cậu bé tên Lâm Dương chăm chăm. Cô nói có chút đặc ý: “Không phải cậu vẫn khen quyền lịch treo tường này đẹp sao? Cậu xem, tớ xin cô cho cậu rồi đấy!”

Hiển nhiên hứng thú của Lâm Dương vẫn hướng về Dư Chu Chu, cậu quay đầu lại, liếc thoáng qua cô bé kia: “Tớ lấy cái đó làm gì?”

Cô bé ngây ra một lúc, miệng hơi mếu máo, cô bé chột giậm chân một cái: “Cậu không cần thì tớ chia cho mọi người đấy!”

“Vậy chia đi!”

Thậm chí Dư Chu Chu còn có chút thông cảm với cô bé đang dâng vật báu kia, nhưng Lâm Dương vẫn bám theo bé, hỏi tới cùng: “Này, bạn tới nhà trẻ của bọn tôi làm gì?”

Cô bé kia đang cố gắng xé lẻ quyền lịch thành từng tờ, chia cho các cô bé đang reo hò xung quanh, vừa xé vừa cảm hận lườm Lâm Dương. Dư Chu Chu nhìn quyền lịch bị xé bay tán loạn, không khỏi thở dài.

“Vẫn còn trang cuối cùng, cậu thật sự không cần?” Cô nhóc kia vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi Lâm Dương lần cuối. Dư Chu Chu thấy thế thì hơi nhướn mày — trang đó vừa khéo là trang tháng tám bị mọi người bỏ thừa lại, mà nguyên nhân khiến mọi người bỏ qua, e là vì, trên đó chỉ có bóng lưng của một cô gái áo xanh.

“Cho bạn ấy đi!” Lâm Dương như hiểu ra ý nghĩ của Dư Chu Chu, chìa tay chỉ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khó chịu.

Cô bé “hừ” một tiếng, nhét tờ lịch trơn tuột vào tay Dư Chu Chu rồi quay người chạy mất. Dư Chu Chu ngăm ngía tờ lịch một lúc, sau đó đem

câu Lâm Dương vừa trả lời cô bé kia lúc nãy, giả lại cho cậu: “Tôi lấy cái này làm gì?”

Lâm Dương còn chưa kịp nổi câu thì đằng xa đã có một cậu bé lên tiếng gọi: “Lâm Dương, cậu làm cái gì đó? Rốt cuộc cậu có định chơi hay không đây?”

Lâm Dương giận dữ tóm lấy tay Dư Chu Chu, kéo phắt cô bé dậy từ bồn hoa.

“Cậu làm gì vậy?”

“Bạn...” Cậu chỉ vào bóng lưng cô gái trên tờ lịch, nói, “Bây giờ cái này là bức họa của bạn.”

“Hả?”

“Bạn, bạn bây giờ bạn là Tứ hoàng phi của trẫm!”

“...”

Bấy giờ Dư Chu Chu mới biết, thì ra bọn họ đang chơi trò “Hoàng cung”, mà Lâm Dương thì vẫn luôn là Hoàng đế, cô bé tết tóc hai bên là Hoàng hậu, những cô bé khác, có người là Hoàng quý phi, có người là công chúa, còn đám con trai, có người là Vương gia, có người là thị vệ hoặc đại thần. Tuy quá trình chơi có chút hỗn loạn, nhưng cho dù thế nào, trò chơi này cao cấp hơn “Công chúa và kẻ cướp” nhiều lắm.

Cơn tức giận của cô bé kia có vẻ lây sang không ít người xung quanh, chẳng ai thềm để ý tới bạn nhỏ “Tứ hoàng phi” Dư Chu Chu. Hoàng hậu đại nhân trực tiếp hạ chiếu thư tống bé vào lãnh cung. Dư Chu Chu cầm tờ lịch đi tới chỗ xích đu, tiếp tục nhìn bọn họ cầm tờ lịch chạy tới chạy lui trong gió, cố tạo thần thái phiêu dật, khiến mấy tờ lịch phát ra những tiếng lạch phạch.

Còn Hoàng đế đại nhân thì vẫn giận dữ lườm bé, cứ như bé không phải Tứ hoàng phi mà là thích khách vậy.

Cuối cùng, các đại thần và thị vệ liên kết lại, phát động đảo chính. Dư Chu Chu nhìn Hoàng hậu và các hậu phi liên quan giả vờ khóc hu hu, còn Lâm Dương thì bị hai cậu bé khác kèm hai bên, chuẩn bị tổng vào đại lao — rốt cuộc bé không kìm được mà bật cười.

Tất cả mọi người đều quay qua nhìn chăm chăm vị lãnh cung nương nương lạ mặt này, thế là bé cười không nổi nữa.

Lại có hai thị vệ chạy ra khỏi đám người, làm bộ muốn bắt bé. Hành động này khiến máu nữ hiệp trong người Dư Chu Chu bùng nổ lần nữa — ma giáo “nhà trẻ chính phủ tỉnh” mà cũng dám hãm hại bé sao, thật to gan?! Bé dùng một chiêu Thiên mã lưu tinh quyền, đẩy mấy thị vệ ra, nắm tay Lâm Dương bỏ chạy!

“Đuổi theo cho tở!” Hoàng hậu la lên, thế là một đám phi tử và đại thần cùng xông tới, tiếng bước chân bình bịch bình bịch, hơn mười tờ lịch kêu lạch phạch trong gió.

Dư Chu Chu không biết mình ăn nhầm thuốc gì nữa — sao bé lại kéo tay Hoàng đế cùng chạy.

Nhưng cậu bé kia bị bé kéo đi, cũng không thấy cau có nữa, vể mặt của cậu từ ngây ra tới tươi cười chỉ mất một giây, sau đó cậu nắm chặt tay Dư Chu Chu, cùng nhau đón ánh nắng chiếu ấm áp mà dịu dàng, chạy nhanh về phía trước.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy những đám mây màu hồng tía trên bầu trời, mềm mại đẹp đẽ tựa kem sữa.

Cô giáo xuất hiện cắt ngang cuộc đảo chính của bọn họ. Sắp tới giờ tan học, bọn họ phải trở về lớp học. Các bạn nhỏ đều chạy về phía cửa, cô

bé kia cũng chạy tới, lườm Dư Chu Chu một cái rồi nhìn Lâm Dương còn đang thờ gập, nói: “Cậu có định đi không đây?”

Lâm Dương cười hỏi Dư Chu Chu: “Ngày mai bạn có tới nữa không?”

Dư Chu Chu lắc đầu, “Không.”

Vẻ mặt thất vọng của cậu bé đứng đối diện khiến Dư Chu Chu mềm lòng, cô bé ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Được, tôi sẽ tới.”

Lâm Dương lập tức nở nụ cười tươi tắn hơn cả hoa: “Được, tôi chờ bạn!”

Bé đứng im tại chỗ, nhìn bọn họ lần lượt đi khỏi. Lâm Dương cứ đi được mấy bước lại ngoảnh lại, liên tục nhắc: “Đã nói rồi nha, không cho bạn nói không giữ lời!”

Dư Chu Chu cười gật đầu.

Vừa cúi đầu đã thấy tờ lịch bị tay mình cào lên thành năm vết, bé bỗng cảm thấy nắng chiều hôm nay đẹp lạ thường.

Mẹ cảm ơn cô Lý mấy lượt rồi dắt bé đi mua bánh ga-tô sinh nhật, sau đó còn tới ăn tối ở nhà hàng.

“Đó là gì vậy?” Mẹ nhìn tờ lịch được cuộn lại trong tay bé.

“Đây là Tứ hoàng phi ạ.” Bé trịnh trọng đáp.

“Tứ hoàng phi là cái gì?” Mẹ dở khóc dở cười hỏi.

Dư Chu Chu cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó cô bé nghiêng đầu, cười tít cả mắt.

“Bí mật ạ.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thấp Đến Lấn Vào Bụi Trần(*)

Nhưng ngày hôm sau, Dư Chu Chu không thể lên vào nhà trẻ chính phủ lần nữa như đã hẹn.

Dù sao, mẹ cũng không tiện làm phiền bà Lý thêm. Dư Chu Chu ngồi ở nhà, lo lắng bất an cả một ngày. Đến bé cũng không hiểu rốt cuộc mình đang lo cái gì, cả trái tim như bị treo lên cuống họng, đập không hề theo quy luật.

Có lẽ vì không muốn thấy vẻ mặt thất vọng của Lâm Dương. Bé thích nhìn nét mặt cau có của cậu ta chứ không phải vẻ thất vọng — giống như khi nghe thấy bé trả lời “không” ấy.

Nhưng bé cũng không thể nói rõ là vì sao. Rõ ràng chỉ là tình cờ gặp nhau giống Trần Án nhưng Du Chu Chu không hề nghĩ tới chuyện đem Lâm Dương bỏ vào hộp sắt mang tên “Quá khứ” kia. Thậm chí bé còn thấy hơi sợ cơn giận của Lâm Dương — khi nào gặp lại, người đó nhất định sẽ rộng to với bé, bạn chết chắc rồi.

Một loại tin tưởng không có nguyên nhân, chỉ thuộc về tuổi trẻ.

Sinh nhật bảy tuổi như một bước ngoặt, cuộc đời của nữ hiệp Dư Chu Chu giống như đã trèo lên một ngọn núi rồi ngã từ điểm cao nhất, lao thẳng xuống, không gì ngăn được.

Ngã rẽ đột ngột của số phận đến từ một câu thần chú, hai từ trầm lắng và tàn nhẫn.

“Con hoang”.

Khu chuyên bán đồ trang điểm thơm ngào ngạt ở tầng một tiệm bách hóa trung tâm là gian hàng sáng nhất, đẹp nhất. Người phụ nữ hơi mập mạp kia, và cả cậu bé đang nắm tay bà ấy nữa. Dư Chu Chu cảm nhận được ánh nhìn nóng rực đó, lúc quay đầu lại thì thấy người phụ nữ đang ngồi xổm xuống cạnh cậu bé, nói nhỏ điều gì đó, nụ cười dịu dàng, khóe miệng cong lên thật xinh đẹp mà ác độc.

Bọn họ đi về phía Dư Chu Chu. Giây phút đó, Dư Chu Chu mới phát hiện, trên đời này thật sự có phù thủy, thật sự có những thứ kiểu “thuật định thân”. Bé như bị dẫm phải đuôi, không thể động đậy, thậm chí không có cách nào chạy tới gian hàng cách đó không xa, nơi mẹ đang trò chuyện với nhân viên bán mỹ phẩm.

Sau đó họ đi sát bên cạnh bé, để lại câu thần chú nặng trĩu, cùng tiếng cười khe khẽ.

Hình như tất cả ngọn đèn xung quanh đều phụt tắt, Dư Chu Chu dường như nhớ lại buổi tối u ám hồi ba tuổi. Bé ngồi một mình trong căn phòng trống không vì sắp chuyển nhà, nhìn mẹ vừa khóc vừa tranh luận một cách vô ích, nhìn đám người xa lạ vừa cười vừa mắng, đốt hết tất cả hành lý mà mẹ vất vả lắm mới dọn dẹp được, nào là giấy báo, bó củi, đồ lặt vặt. Khi ngọn lửa bùng lên, qua làn không khí bị lửa hun nóng rực, bé nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của người phụ nữ kia, người đó ôm một cậu bé lớn xấp xỉ bé, cười cực kỳ hài lòng, tựa như ma vương đã thực hiện được mong muốn đem bóng tối phủ xuống thế gian.

Dư Chu Chu biết hai người họ, bọn họ là vợ và con trai của ba cô bé.

Loại quan hệ kỳ quặc cỡ nào.

Bé bỗng quay người lại, nhìn bóng lưng lung lay của hai người vừa bỏ đi kia, giọng nói thốt ra không lớn không nhỏ: “Bà béo lên đây.”

Người phụ nữ quay đầu lại, nét kinh ngạc chỉ thoáng xuất hiện rồi biến mất, hình như không hiểu được hàm nghĩa trong lời Dư Chu Chu, không biết nên đáp lại thế nào.

Cậu bé kia cãi lại vô cùng khí thế: “Mày mới béo ấy!”

Lời nói không hề có lực sát thương, Dư Chu Chu căn bản không thèm nhìn thẳng nhóc đó, cô bé chỉ hướng đôi mắt trong veo đang gợn sóng của mình về phía người phụ nữ, nói: “Tôi vẫn nhớ bà.”

Những nhân viên bán hàng nhàn rỗi đều vây đến, nhìn ba người kỳ lạ đã đứng im thật lâu. Người phụ nữ không thể làm gì khác, đành “Hừ” một tiếng, kéo tay con trai nhanh chóng đi khỏi, trước khi đi còn ném lại một câu: “Mày giống hệt mẹ mày, lớn lên cũng thành một đứa đê tiện thôi!”

Nét mặt Dư Chu Chu không chút thay đổi, nhìn chăm chăm cho tới lúc bà ta rời đi, sau đó nhìn vào mắt của từng người hiếu kỳ đứng xung quanh, tận tới khi bọn họ không nhìn nữa.

Khi mẹ giải thích xong tất cả đặc điểm của sản phẩm mới và các khoản tiền hoa hồng cho cô bán hàng, quay đầu lại thì thấy Dư Chu Chu đang chậm rãi đi tới, — mặt không chút biểu cảm, mắt sáng như đuốc, nhìn na ná chị Giang(1) lúc sắp tới pháp trường.

“Chu Chu?” Mẹ nhìn bé, có chút nghi hoặc.

“Không có gì ạ,” Bé ngoan ngoãn lắc đầu, “Giờ về nhà được chưa ạ?”

Ngày hôm sau chính là thứ bảy, buổi tối cả nhà cùng tới phòng thuê ở nhà hàng hải sản, ăn tối cùng nhà đồng nghiệp của ông ngoại đã qua đời. Tâm tư của Dư Chu Chu hình như vẫn chưa thoát khỏi cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên hôm trước, nói đúng hơn, bé chẳng có chút tâm trạng nào, tâm tình và nét mặt đều chỉ là thần thờ.

Buổi gặp gỡ gia đình thật buồn chán. Những lúc nhàm chán, người lớn thường lấy đám con nít ra đùa. Phải biểu hiện thế nào trong trường hợp ấy vĩnh viễn là vấn đề khiến bọn nhóc đau đầu nhất. Dư Đình Đình vốn luôn thích khoe khoang đứng ra trước tiên, vui vẻ hát bài Thiếu niên bé nhỏ, giọng hát trong trẻo của trẻ nhỏ giành được khen ngợi của cả căn phòng. Cô bé vừa cười vừa làm nũng với ba mẹ, không ngờ cháu gái của nhà kia cũng không chịu yếu thế, hát liên tục hai bài Ánh sáng bảy màu và Ba lô nhỏ. Vừa nghe là biết cô bé kia từng học thanh nhạc, không chút tốn công đã rung vang cả màng tai của Dư Chu Chu.

Lẽ dĩ nhiên người lớn lại phải khen ngợi một hồi. Để tỏ vẻ lễ độ, ba mẹ Dư Đình Đình còn nghiêm túc nói, chuyên nghiệp dù sao vẫn là chuyên nghiệp, hát hay hơn Đình Đình nhà chúng tôi, con bé nhà tôi hát cũng tạm để nghe trong nhà thôi...

Trong mắt người lớn, đó chỉ là lời xã giao không có ý nghĩa nhưng trẻ con nghe thấy thì không khác gì trời sập — Dư Đình Đình đứng vụt dậy, chớp chớp mắt, nhưng lại không biết nói gì với con nhóc đang gật gù đắc ý trước mặt, trong lúc cấp bách, cô bé chỉ Dư Chu Chu — “Còn em ấy thì sao?!”

Cả bàn bỗng im lặng hẳn, 22 người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng mẹ đành cúi đầu nhẹ nhàng hỏi: “Chu Chu, con muốn hát không?”

Dư Chu Chu vẫn còn chìm đắm trong hư vô, bỗng giật mình tỉnh giấc, lúc ấy mới vội vã lắc đầu: “Không ạ.”

“Hát một bài thôi!” Dư Đình Đình vẫn không chịu buông tha.

Mẹ cười từ chối hộ bé, mẹ có thể cảm nhận được, con gái mình đang không vui, cực kỳ không vui. Nhưng mẹ của ngôi sao nhỏ chuyên nghiệp — người phụ nữ ngồi trước bàn ăn mà vẫn không chịu tháo kính râm kia — bỗng mỉm cười, nói: “Trẻ con mà, phải để chúng nó được rèn luyện, giao

tiếp cho khôn khéo mới tốt. Không thể lúc nào cũng che chở trong lòng. Chị dạy con như thế là không được.”

Nếu nói, mỗi người đều có vảy ngược thì cái vảy ngược của Dư Chu Chu nhất định là người bé yêu. Không thể để họ bị bắt nạt, không thể để họ bị thương tổn.

Như mẹ bé chẳng hạn.

Bé đứng phắt dậy, tiếp tục dùng vẻ mặt của chị Giang khi tới pháp trường nhìn bốn phía, nói, được, con hát.

Thì ra cách tốt nhất khiến một người trở nên mạnh mẽ chính là trong lòng có người muốn bảo vệ. Chẳng trách trên phim hoạt hình, mỗi lần Saint Seiya bùng nổ vũ trụ nhỏ đều là vì Athena và các bạn.

Tiếc là Dư Chu Chu không giống nhân vật chính trong phim hoạt hình, bị bức tới đường cùng sẽ hăng hái phản kích, khiến mọi người đều phải kinh ngạc, cuối cùng mây tan trăng sáng(2).

Bé chưa bao giờ giỏi hát, hát nhạc thiếu nhi lại cần chất giọng trong trẻo, trẻ con, giọng hát vui tươi và hơi khàn của bé quả thật không xuất chúng chút nào — thật ra thì có chút gợi cảm, đương nhiên, cái này về sau mới nói. Khi Dư Chu Chu lớn rồi, đi hát karaoke mấy bài của Thái Kiện Nhã và Trần Khởi Trinh thì nghe cũng được lắm, nhưng hát Thiếu niên bé nhỏ trước mặt những người lớn trong phòng ăn rục rờ này, dù sao vẫn có chút lòng dư mà lực không đủ.

Chí ít, khi bé mở miệng hát, đến đoạn điệp khúc thì suýt nữa bị vỡ nốt.

Điều khiến Dư Chu Chu ác cảm nhất chính là những lời khích lệ giả dối của người lớn, bề ngoài khen ngợi nhưng trong lòng lại thầm chê, ý cười không tắt nhưng luôn có chút miễn cưỡng — hơn nữa còn biểu hiện sự miễn cưỡng rất rõ, muốn người ta không biết cũng khó.

Bé ngồi xuống, cúi đầu, khoe miệng vô thức cong lên. Đó là lần đầu tiên trong đời, Dư Chu Chu học được cách cười châm biếm.

Thì ra có một số Boss, dù Saint Seiya nỗ lực đến đâu để búng nổ vũ trụ nhỏ cũng không đánh bại được.

Lần đầu tiên, Dư Chu Chu cảm thấy hoài nghi quy tắc trong thế giới nhỏ của mình.

Nhưng lúc ngẩng đầu, bé lại thấy anh họ Kiều nhà bác cả nháy mắt với mình. Bé ngẩn ra sau đó bật cười — khiến anh Kiều cũng thở phào một hơi. Dư Chu Chu cũng không hiểu vì sao anh họ lại muốn chọc cho mình vui, không phải anh ấy luôn thấy bé phiền phức sao?

“Con thấy Chu Chu hát rất hay,” Anh họ Kiều nói lớn rồi gắp một thìa sữa trộn giấm cho vào miệng: “Bây giờ làm gì còn ai hát mà hét đến rát cổ họng hòng nữa, quá tầm thường.”

Cả bàn cơm ngẩn ra trong nháy mắt, Dư Linh Linh hoảng loạn liếc Chu Chu rồi lại liếc Dư Kiều, thầm nghĩ, hỏng rồi hỏng rồi, anh Dư Kiều lại bắt đầu soi mói — không ngờ Dư Kiều cười càng thêm gian ác, nhún vai nhìn mọi người: “Cháu nói sai sao? Hát mà hét lên thì mệt lắm.”

Còn chưa dứt lời, Dư Chu Chu đã thấy bác cả dùng một chiêu tay không cướp dao, đoạt lấy đôi đũa của anh họ, rồi vỗ thật mạnh vào gáy anh: “Không biết phép tắc!”

“Sao lại không biết phép tắc ạ!” Dư Kiều như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, vẫn cười hì hì: “Mọi người được khen hai đứa kia, sao lại không cho con khen Chu Chu? Chu Chu, nghe anh Kiều nói nè, đừng học mấy đứa nó, cổ họng hét đến hỏng luôn.”

Bác cả giận sôi, nhất thời cả bàn cơm đều cảm thấy ngột ngạt, càng khuyên lại càng đổ thêm dầu vào lửa... Trong lúc hỗn loạn, Dư Chu Chu

mỉm cười với Dư Kiều, còn Dư Kiều lại thân thiết nháy mắt với bé mấy lần.

Dưới sự nỗ lực của người lớn, bữa cơm gập ghềnh này cũng khôi phục lại trạng thái hài hòa, nhưng chẳng bao lâu đã kết thúc. Dư Chu Chu để ý thấy bà ngoại vẫn luôn ngồi ở một bên, mỉm cười sâu xa. Lúc rời bữa, Dư Kiều nghiêng người tránh khỏi Thiết Sa chương của ba, khéo léo lách tới bên cạnh Dư Chu Chu, cười thật rạng rỡ với mẹ Chu Chu: “Cô ời, tối nay ba con phải trực đêm ở đơn vị, cô để Chu Chu đến nhà con nhé. Con sẽ chơi game với con bé, có được không ạ?”

Dư Chu Chu không hiểu anh họ muốn làm gì — sao tự nhiên lại tỏ ra thân thiết như vậy, làm bộ anh em tình thâm.

Tối khi Dư Chu Chu tắm gội xong, mặc áo ngủ in hình thỏ trắng ngồi trên giường Dư Kiều, nhìn anh hớn hờ chơi Super Mario thì bé mới chợt nhớ ra, hỏi: “Anh Kiều nè, hôm nay anh uống nhầm thuốc gì vậy?”

Dư Kiều cho trò chơi tạm ngừng, quay người kéo phật cái lót ghế, khiến Dư Chu Chu ngã lăn: “Hứ, mà ầy thì biết cái gì?”

“Vậy sao tự nhiên anh lại tốt với em như vậy? Lại còn gọi em tới nhà chơi game?”

“Anh sợ trên đường về lại bị ba đánh nên mới túm mà ầy theo!”

“Vậy... vậy sao anh còn khen em hát hay?”

“Không phải mà ầy hát hay mà là hai đứa kia hát quá khó nghe...”

Dư Chu Chu bình tĩnh nhảy khỏi giường, rút phắt cái phích cắm.

“Gì, con nhỏ chết tiệt kia, có phải chán sống rồi không? Khó khăn lắm anh mới đánh tới cửa bảy, lúc ra ngoài ăn cũng không dám tắt máy chơi

game, mày mày... anh với mày chưa xong đâu!”

Hai người đuổi bắt nhau đến gà bay chó sủa. Dư Chu Chu sáu tuổi không phải đối thủ của Dư Kiều mười bốn tuổi, bé nhanh chóng bị tóm lấy cổ áo, xách lên giữa không trung, đung qua đung lại.

“Anh thật sự muốn ném mày từ trên lầu này xuống!”

Dư Chu Chu cười hì hì, vẻ mặt nịnh nọt, xin tha cả buổi, cuối cùng Dư Kiều cũng thả xuống.

“Muốn chơi gì đây?”

“Chơi Contra đi.”

“Nhóc biết chơi à?”

“Anh biết chơi là được.”

Để xác minh những lời này, Dư Kiều cực kỳ mặt dày nâng vũ khí lên cấp bậc cao nhất, còn cho mỗi người ba mươi mạng. Nhưng trình độ của Dư Chu Chu khiến Dư Kiều phải nghiêng rằng nghiêng lợi. Tới cửa thứ bốn, hai người họ phải cùng nhảy về phía trước, nhưng Dư Chu Chu luôn vụng về bám lấy chân của Dư Kiều — cuối cùng Dư Kiều khóc lóc kêu gào, Chu Chu, coi như anh xin nhóc, nhóc mau chết hết ba mươi mạng này đi, thật đấy.

Dư Chu Chu không ầm ĩ nữa, bé chẳng nói gì, trực tiếp điều khiển chiến sĩ trong tay nhảy xuống vách núi. Mạng mới vừa hiện ra màn hình, bé lại nhanh nhẹn nhảy xuống vực lần nữa.

Rất nhanh đã chết sạch mạng. Dư Kiều cũng không chơi nữa, ấn nút tạm dừng, lúng túng hỏi bé: “Chu Chu, giận rồi à?”

“Không.”

Dư Chu Chu cúi gằm mặt, nước mắt lại rơi tí tách xuống ga giường màu xanh của anh họ, tạo thành những vệt xanh đậm. Hình như những cảm xúc bị lấy mất lúc ở quầy bán mỹ phẩm đều trở về hết, bé nắm chặt ga giường không nói câu nào, chỉ không ngừng rơi nước mắt, tựa như vòi nước bị lỏng van.

“Anh sai rồi, được chưa? Nhóc chờ đó, giờ anh sẽ tự sát!” Dư Kiều vội vã học theo Dư Chu Chu, cố gắng hết ba mươi mạng của mình cho vách núi, màn hình hiện ra chữ GAME OVER, anh chỉ vào màn hình, hăm dọa nói: “Nhóc xem, giờ chúng ta đều chết hết sạch mạng rồi.”

Hôm nay năng lực diễn cảm của Dư Chu Chu đã tăng mạnh mấy bậc, bé không chỉ học được cách châm biếm mà còn học được cách cười khố.

Bởi vì bản thân lại bất lực đến vậy. Bé chỉ biết giương nanh múa vuốt với Đại ma vương trong tưởng tượng, chỉ biết làm anh hùng thế giới giả tưởng. Đối mặt với đối thủ thực sự hùng mạnh, trước công kích ác độc của bọn họ, bé chỉ có thể im lặng, dù bé có ra tay thì cũng sẽ giống tối nay, chỉ có thể khiến sự tình càng hồng bét. Tới tận bây giờ, bé vẫn chưa thể ngăn được cơn sóng dữ.

Thậm chí đến cả chơi game cũng làm liên lụy đến người khác.

Dư Chu Chu không khóc vì mình không có năng lực.

Bé chỉ thấy khó chịu vì mình giả bộ mạnh mẽ.

Bé không dám đối mặt với công tước Gri Gri và tử tước Kerry Kerry nữa —— bọn họ còn có thể tiếp nhận một nữ hoàng nực cười đến vậy sao?

~*~

(1) Tên thân mật gọi Giang Trúc Quân, một nữ liệt sĩ cách mạng của Trung Quốc

(2) Nguyên văn là “Thủ đắc vân khai kiến minh nguyệt”: ý là, người có tài, kiên trì rồi cũng có một ngày thấy mây tan, mặt trời lên, thấy trăng sáng hiện ra giữa trời, muốn nói con người phải kiên trì tới cùng.

* Câu đầy đủ là “thấp đến lặn vào bụi trần, nở ra đóa hoa”, xuất phát từ dòng chữ viết trên bức ảnh mà Trương Ái Linh tặng cho Hồ Lan Thành: “Gặp được anh, cô trở nên rất thấp, rất thấp, thấp đến lặn cả vào bụi trần, nhưng trong tim cô lại rất vui, từ trong bụi trần nở ra một đóa hoa” (Dịch: Chị Lục Bích). Câu này có hai nghĩa:

Một là, chỉ cuộc sống lặng lẽ, không rước lấy sự đời, không dính lấy phiền não, lặng lặng làm tốt phận sự của mình. Giống như một hạt giống, đem đặt vào trong bụi trần, nở ra đóa hoa tự do mà kiêu ngạo.

Hai là để hình dung thái độ khiêm tốn trong tình yêu, thích một người nhưng khi ở trước mặt người đó lại tỏ ra rất nhún nhường, cảm thấy đối phương rất tốt, rất hoàn mỹ, sau đó chỉ lẳng lặng thích đối phương, không hề nói ra. Dù vậy nhưng trong lòng vẫn thấy vui vẻ, như đóa hoa lặng lẽ nở trong lòng.

Tiêu đề được hiểu với nghĩa thứ nhất.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mốc Chuyển Biến Nhanh Chóng Trên Dòng Thời Gian

Cuối cùng Dư Kiều phải ôm cái vôi nước ngủ suốt một đêm.

Anh không hiểu sao Dư Chu Chu có thể khóc lăm đến thế, lại còn khóc không chút tiếng động, cứ rơi nước mắt như vậy. Điều này khiến anh phiền lòng hơn cả tiếng gào khóc khổ não của đám trẻ con.

“Bà cô nhỏ của tôi ơi, đời này anh sẽ không bao giờ chơi Contra nữa, anh còn chưa khóc đây này?”

Buổi tối mùa hè, quạt điện thổi vù vù. Dư Kiều cảm thấy cực kỳ tiếc nuối, hiếm lắm mới có một nhóc không bám người khác khiến anh yêu thích, tuy hơi ngốc nhưng cũng khá láu cá, quan trọng nhất, con bé cũng không được yêu quý giống mình hồi còn bé. Cái này đúng là vòng quay của số phận — mình nhìn trúng một người nổi nghiệp có tiền đồ như vậy, vừa mới định lên kế hoạch đào tạo thì đã chết yếu vì nước mắt tầm thường của phụ nữ.

Phụ nữ ấy mà, tuyệt đối không thể vì tuổi tác mà xem thường phụ nữ.

Dư Kiều lên ba tuổi thì ba mẹ ly hôn. Ban đầu anh là “cháu đích tôn” được mọi người yêu thương, lại bị mẹ mang về nhà bà ngoại, cấm anh gặp họ hàng bên nội. Trong đám nhỏ đông đảo ở nhà ngoại, bởi mẹ vừa ly hôn mà anh trở thành công dân hạng hai. Đến năm mười một tuổi, vừa mới bồi dưỡng được chút tình cảm với ông bà ngoại thì mẹ lại muốn tái hôn. Người mẹ vĩ đại hồi trước sống chết cũng phải giành quyền nuôi con bây giờ đã thỏa hiệp với hiện thực — vậy nên anh lại bị đuổi về nhà ba. Lúc ấy anh mới biết, ông nội yêu thương mình nhất đã qua đời từ ba năm trước.

Anh và người cha làm chủ tịch công đoàn, luôn luôn bận rộn, luôn luôn nóng nảy, luôn luôn nghiêm mặt kia, trở thành hai người nửa quen biết nửa xa lạ.

Mười một tuổi và bốn một tuổi.

Thuở đầu thanh xuân gặp phải kết thúc của thời tráng niên.

Khoảng thời gian ba năm, nếu gặp phải đôi tình nhân nhanh nhẹn thẳng thắn thì có khi con trai cũng sắp rót được xì dầu rồi, nhưng anh và ba vẫn là “không quen biết lắm”.

Nhóc con nằm trong lòng đã dần hít thở ổn định. Dư Kiều nghĩ, đến lúc nhóc mười bốn tuổi, không hiểu sẽ thành cái dạng gì nữa?

Dẫu sao chắc cũng không tệ hơn mình chứ?

Nếu nói, trước lúc chìm vào giấc ngủ, trong lòng Dư Kiều còn một chút dịu dàng và hồ thẹn thì khi tỉnh dậy vào sớm hôm sau, cơn giận muốn bể phổi đã khiến anh quên sạch những bụi ngủi đêm qua — phụ nữ, thật sự rất phiền phức.

Đúng vậy, anh phải chải đầu cho Dư Chu Chu, là kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản nhất, anh đã chải mất gần ba mươi phút rồi. Ánh mắt khinh thường của Dư Chu Chu đi qua gương phản chiếu vào đáy mắt anh, sáng ngời ngời: “Sau này mà anh có con gái,” Dư Kiều nói một cách quái đản, “Tóc nó mà dài ra là anh cầu chết nó luôn!”

Dư Chu Chu hỏi cực kỳ nghiêm túc: “Anh nghĩ sẽ có người bằng lòng sinh con với anh ư?”

...

Khi chào tạm biệt Dư Kiều, trong đầu Dư Chu Chu bỗng có một ý nghĩ không giải thích được. Hình tượng của anh họ Kiều trong lòng bé vẫn rất mờ nhạt, anh ấy lớn hơn bé nhiều như vậy, tận tám tuổi, còn lớn hơn cả Trần Ân, nhưng mà cử chỉ lại không tao nhã, trầm ổn như Trần Ân. Mỗi lần Dư Chu Chu gặp phải, anh sẽ hoặc là nhe răng trợn mắt, bức bối nói: “Đừng làm phiền anh”, hoặc là bị bác cả trách mắng, sau đó sẽ bày ra vẻ mặt ngang bướng, không chịu tiếp thu, đứng ngả ngớn ở góc nhà, nhìn mọi người một cách châm biếm, cứ như cuộc sống là một chuyện hết sức buồn cười vậy.

Nhưng bây giờ, anh họ Kiều đã bắt đầu trở thành người thân thứ ba của bé, ngoại trừ mẹ và Bôn Bôn.

Người thứ ba có thể khiến bé từ bỏ Lam Thủy vì mạng sống của đối phương.

Thời gian vẫn trôi, chiều hè thật oi ả. Tuy hồi đó thì nghĩ buổi chiều dài đằng đằng thế này thật khó chịu nhưng lúc quay đầu nhìn lại, Dư Chu Chu vẫn thấy khó hiểu, rốt cuộc cô đã dùng khoảng thời gian đó vào việc gì?

Chúng cứ thế mà trôi qua mất rồi.

Khoảng thời gian còn lại, Dư Chu Chu rất hiếm khi gặp công tước, tử tước thô. Athena và Ma vương đại nhân của nàng đều đồng thời tàng hình trong thế giới của bé. Từ đó tới giờ, bé chưa từng nhớ Bôn Bôn đến vậy.

Tớ ước khi quay đầu sẽ lại có cậu hướng đôi mắt trong veo và rụt rè về phía tớ, gọi Chu Chu.

Vậy nên tớ không ngừng quay đầu, tận đến khi đầu óc choáng váng, cậu vẫn không xuất hiện.

Dư Chu Chu rầu rĩ nghĩ thầm, thì ra, thì ra đây chính là nhung nhớ.

Nữ hiệp Dư Chu Chu còn chưa khôi phục lại sau những đả kích của mấy người kia thì tháng tám đã kết thúc.

Sang tháng chín, trên lưng bé có thêm chiếc cặp sách màu đen mới mua, phải đi học rồi.

~*~

Dư Chu Chu vẫy tay với bà ngoại và Dư Đình Đình, sau đó bước qua cửa lớn tiến vào vườn trường, đầu không hề ngoảnh lại.

Rõ ràng lúc này khi được bà ngoại nắm tay dắt qua đoàn người nhốn nháo và những chiếc xe ba gác đặt san sát nhau trong chợ, bàn tay bé vẫn còn đổ mồ hôi, thế mà vừa mới chào tạm biệt, giờ chỉ còn một mình, Dư Chu Chu lại không thấy sợ nữa. Vào ngày nhập học, trường có quy định đặc biệt, phụ huynh của học sinh mới có thể tham gia nghi lễ chào cờ cùng con. Vậy nên có rất nhiều em bé được ba mẹ dắt qua cổng lớn. Nhưng khi bà ngoại hỏi bé có cần người đi cùng không, bé lại vội vã lắc đầu.

Thậm chí bà ngoại còn có thể nhận ra ánh mắt của bé đang nói: “Ngoại ơi, ngoại đi về đi, ngoại về nhanh đi.”

Bữa tiệc hôm đó đã để lại một di chứng cho Dư Chu Chu. Đó chính là, chỉ khi ở trước mặt người quen, bé mới thấy căng thẳng. “Người quen” là toàn bộ thân thích – trong đó có bà ngoại – cùng với các cô, các chú, các ông bà thoát nhìn chẳng khác gì nhau, có liên quan tới người thân của bé.

Đương nhiên họ hàng bên nội thì không tính, mấy người đó đều được tính là người lạ, vậy nên nếu phải gặp họ lần nữa, bé cũng chẳng căng thẳng.

Điều kiện phát tác của di chứng này nói ra thì rất phức tạp. Tóm lại là, bé sợ khi đứng trước mặt người thân trong những thời khắc quan trọng, bé sẽ luống cuống, mất bình tĩnh.

Chẳng qua Dư Chu Chu cũng có cách giải thích của riêng mình.

Bé cho rằng mình chỉ quá lương thiện thôi. Nếu không phải sợ người thân thấy mất mặt, bối rối vì mình, nếu không phải bé không muốn thấy họ kỳ vọng quá cao vào mình rồi phải thất vọng thì bé đã chẳng căng thẳng như vậy.

Khi ấy bà ngoại đã thản nhiên nói rằng, cách giải thích ấy không hề mâu thuẫn. Điều con nói là nguyên nhân, còn điều bà nói là kết quả.

Dư Chu Chu ngẩn ra mấy giây, nụ cười cũng cứng lại, dù sao thì... con vẫn rất lương thiện.

Bà ngoại cau mày nhìn bé hồi lâu, sau đó như đang nhin cười, bà nói, ừ, bà nhìn thấy rồi.

Đó là buổi tối trước hôm khai giảng ba ngày, trời đã sắp tối đen. Dư Chu Chu một mình xuống lầu, chạy ra ngoài chơi còn chưa về nhà. Bà ngoại xuống lầu tìm bé thì thấy mấy bà cụ vẫn hay đi phôi nắng cùng mình đang ngồi thành một vòng, đứng giữa chính là đứa cháu gái Dư Chu Chu của bà, đang say mê hát bài Phóng khoáng đi một chuyến cho mấy bà nghe, hưởng thụ tiếng vỗ tay vang lên không đều của các bà xung quanh, khuôn mặt hưng phấn đỏ bừng.

“Thím Dư này, đứa cháu gái của nhà bà đúng là bảo bối mà, thông minh xinh xắn lại lanh lợi hoạt bát, lại còn hát hay nữa...”

Mới tối hôm trước thôi, trong buổi họp mặt với đồng nghiệp cũ của bà, đứa cháu gái vừa thông minh, xinh xắn vừa hoạt bát này còn hát cái bài Phóng khoáng đi một chuyến nhỏ như muội kê, vo vo ve ve, vừa hát vừa cúi đầu, cả mặt đỏ bừng, chân trái thì giẫm giẫm xuống đất, cứ như bên dưới có dầu mỡ vậy.

Bà ngoại mơ hồ phát hiện ra di chứng sợ hãi của Dư Chu Chu, con bé càng căng thẳng thì mình lại càng cần đẩy nó lên phía trước.

Dư Chu Chu theo bà ngoại lên lầu, nói cực kỳ thành khẩn, đây mới là trình độ thực của con.

Chỉ là bé không cách nào giải thích được tại sao trình độ thật và tấm lòng lương thiện không thể tồn tại cùng nhau.

Hôm nay cũng vậy, bà ngoại gạt đầu cho bé tự bước vào cổng trường, sau đó tính toán đi cùng cô cháu Dư Đình Đình nhập học cùng năm nhưng không cùng lớp với Chu Chu.

Vừa ngẩng đầu lên bà đã thấy bóng lưng thẳng tắp của Dư Chu Chu, túm tóc đuôi ngựa nhún nhảy theo bước chân, dáng hình nhỏ gầy mang theo một khí thế “hôm nay cất bước làm lại từ đầu”.

Bà ngoại không biết rằng, tối qua trước khi đi ngủ, Dư Chu Chu bỗng hiểu ra, bé không thể tiếp tục sa sút tinh thần như thế. Bé chưa từng xem Gone with the wind nhưng vẫn nắm chặt hai tay, nhắm mắt nằm vào ổ chăn, im lặng nói với chính mình, ngày mai lại là một ngày mới.

Đến cả nhà trẻ cũng không đi nên thật ra Dư Chu Chu chẳng hề có chút khái niệm nào về trường học. Bé chỉ nghĩ, đó là nơi có rất nhiều người lạ. Nghĩ vậy, bé lại hưng phấn khó kiềm chế.

Bé sẽ không bao giờ là đứa ngốc Dư Chu Chu chỉ biết lúng túng ngồi trong góc, nhìn con gái nhà người ta vui đùa, lấy lòng người lớn nữa.

Hôm nay sẽ là một ngày mới.

Bầu nhiệt huyết sục sôi của Dư Chu Chu dần nguội lạnh trước biển người rộn ràng tập nập ở sân trường.

Bé quên mất mình được phân tới lớp nào rồi.

Bà ngoại đã nói với bé rất nhiều lần nhưng lời nói đó cứ trôi tuột từ tai phải qua tai trái. Tim Dư Chu Chu đập bình bịch, sau lưng đã thấm mồ hôi, bé xoay người chạy vội về phía cửa lớn, bà ngoại, bà ngoại ơi, ngoại tuyệt đối đừng...

Về sau, mỗi lần Dư Chu Chu nhớ lại khoảng thời gian đó đều cảm thấy kỳ quái, không hiểu ai đã cho mình góc nhìn của Thượng đế —— cô bé như thấy chân trái của mình rơi vào hố nhỏ trên mặt đường nhựa, cả người bổ nhào về phía trước theo quán tính, túi lưới trong tay văng ra, tạo thành một đường cong thật dài trong không trung.

Bé té nhào xuống đất, bàn tay và đầu gối tiếp đất đầu tiên bị cọ rách một mảng da lớn, vết thương dính đầy bụi đất còn rỉ máu, túi lưới đựng hộp cơm bằng nhôm và bình nước in hình con vịt văng phải ai đó. Bé chỉ nghe thấy “soạt” một tiếng, hình như túi lưới bị rách rồi, bữa trưa hẳn đã tiếp đất.

Dư Chu Chu nhăn nạy chờ hồi lâu, mũi thấy cay cay, miệng vừa mếu máo, nước mắt đã rớt tí tách.

Đau quá, thực sự rất đau.

Bé không nhớ ai đã đỡ mình đứng lên, nói chung bé dồn hết sức nặng lên cánh tay đang dìu mình, hai chân nhũn ra, căn bản không thể đứng thẳng dậy.

Lúc hai mắt nhắm lệ mờ mịt ngẩng lên đã thấy một cô mặc váy, đi giày cao gót màu đen, đang nhìn mình, vẻ mặt thật phức tạp — thoáng chút bức bối rồi lại cực kỳ khó chịu vì không thể nổi nóng với một đứa nhỏ.

Người đỡ bé đứng dậy dịu dàng hỏi: “Cô bé, cháu không sao chứ?”

Dư Chu Chu chợt cảm thấy vô cùng vô cùng sợ hãi — bấy giờ bé mới nhìn đến người mình nên sớm chú ý tới — trước mặt bé khoảng năm mét, áo sơ mi trắng của cậu bé kia đã dính đầy nước canh, toàn thân ngập mùi trứng xào cà chua, còn cô kia thì vừa dùng giấy ăn lau cho cậu vừa lạnh lùng nhìn con nhóc vội vàng đi đầu thai là bé.

Dư Chu Chu thấy mình mất hết can đảm. Ánh mắt của mọi người khiến bé vô thức cúi gằm mặt, trốn ra sau lưng chú vừa đỡ bé dậy. Chú đó vỗ lên vai bé, tỏ vẻ an ủi, sau đó nói với cô kia: “Ái Lan, Dương Dương không bị thương chứ?”

“Không, nhưng... cũng đủ nhếch nhác rồi.” Cô thở dài, cũng không truy cứu trách nhiệm của Dư Chu Chu nữa.

Sau đó chú kia mới cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi bé: “Cháu học lớp nào, tên là gì? Thôi đừng tham gia chào cờ nữa, lát nữa tìm cô giáo đưa cháu đến phòng y tế đi, rách cả da rồi, phải rửa sạch đi.”

Dư Chu Chu rơi nước mắt, không ngừng gật đầu.

“Đứa nhỏ ngốc, cháu còn gật đầu làm gì, chú hỏi cháu học lớp nào mà?”

Nhiều năm sau khi hồi tưởng lại, Dư Chu Chu vẫn thấy mặt mình nóng lên — cô có thể nghe thấy giọng nói run rẩy của mình.

“Cháu... quên... rồi...”

Cậu bé kia vừa nghe thấy giọng bé liền quay phắt đầu lại, sau phút sững sờ, cả thân người dính đầy trứng cà chua của cậu vọt tới. Dư Chu Chu nghĩ thầm, toi rồi, toi rồi, cậu ta muốn tính sổ với mình, cậu ta...

Không ngờ đối phương chỉ túm chặt lấy cổ áo của bé, nghiêng răng nghiêng lợi thốt từng chữ ——

“Tại, sao, ngày, hôm, đó, bạn, không, tới??!!”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Không Nơi Để Trốn

Dư Chu Chu ngồi trên sô pha ở nhà Lâm Dương, ngo ngác nhìn mẹ Lâm Dương đặt một hòm thuốc màu trắng xuống trước mặt bé, lấy ra những bông băng y tế được xé nhỏ thành miếng dự phòng.

“Cảm ơn cô.” Bé nhẹ nhàng nói.

“Cố chịu một chút, chắc sẽ hơi đau đấy.” Khi miếng bông tẩm cồn đặt lên chỗ vết thương, Dư Chu Chu như bị giật điện, từ đầu ngọn tóc đến những ngón chân đều run rẩy một lần.

“Đáng đời!”

Lâm Dương đã thay một chiếc áo phong xanh mới, xuất hiện tại cửa phòng khách, thấy tay trái và đầu gối của Dư Chu Chu bôi đầy thuốc đỏ cực kỳ chặt vật thì vẫn hung dữ trợn mắt nhìn cô bé như trước.

Ba Lâm Dương cười với Dư Chu Chu tỏ vẻ xin lỗi, sau đó nghiêm khắc nói: “Dương Dương nói vậy bạ gì đó? Sao lại không lễ độ như vậy?”

Dư Chu Chu chợt nghĩ, nếu anh họ Kiều mà nói những lời này chắc đã bị bác cả đập cho ngã lăn, phun máu không ngừng rồi? Chú này thật dạn dày, giống như... giống như Trần Ân vậy.

Nói chung tất cả mọi người xung quanh bé đều không thuộc cùng thế giới.

Từ lúc bước vào cửa đến nay, bé vẫn tuân theo lời dạy của mẹ, tuyệt đối không nhìn ngang liếc dọc nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự “xa hoa” trong nhà Lâm Dương —— cũng không giống kiểu xa hoa của nhà Trần Án, nơi này đơn giản thanh thoát nhưng không khí lại đầy mùi hoa quả thơm ngát hòa lẫn mùi thuốc dịu dịu, một thứ mùi vị gọi là ấm áp.

Dư Chu Chu ngẩng đầu khẽ mỉm cười với người ba dịu dàng nho nhã của Lâm Dương, ngoan ngoãn đáp: “Tại cháu không tốt, cháu xin lỗi.”

Lời này khiến Lâm Dương đứng bên cạnh muốn rót cả tròng mắt. Giả vờ, người này nhất định đang giả vờ!

Cậu nhếch miệng, không biết nên nói gì để đáp lễ, nhưng khi chợt thấy Dư Chu Chu mỉm cười nhìn chiếc tách trên bàn chăm chú, trái tim bỗng như có một chiếc lông chim dịu dàng phất qua.

Thôi vậy, thôi vậy, lần này tha cho bạn.

Nhưng cậu không hề biết, khi đó Dư Chu Chu nhìn chăm chăm cái tách in hình vịt Donald trên bàn, trong lòng lại thầm oán, dựa vào đâu mà cậu ta lại có người ba dịu dàng, anh tuấn, nho nhã như thế, dựa vào đâu, dựa vào đâu...

Thế nên cậu mới là đáng đời ấy, đáng đời bị hộp cơm của tôi đập trúng.

Dư Chu Chu nghĩ thầm, tạm coi là thay trời hành đạo đi.

Bọn họ lại ngồi lên xe nhà Lâm Dương lần nữa, đi về phía trường học. Mẹ Lâm Dương ngồi ở chỗ phó lái thở dài: “Chạy qua chạy lại thế này, lễ chào cờ chắc cũng kết thúc rồi.”

Dư Chu Chu áy náy cúi đầu lần nữa: “Cháu xin lỗi.”

Mẹ Lâm Dương quay đầu lại, mỉm cười: “Không sao, chân cháu còn đau không?”

Bé lắc đầu, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống. Đang lúc cảm xúc dâng trào thì Lâm Dương ngồi bên cạnh bỗng kéo mạnh tay áo bé. Dư Chu Chu nghiêng đầu chạm phải nét mặt hung dữ của cậu thì ngậy ra một lúc, không ngờ cậu ta chỉ nói: “Tôi chẳng cần tham gia nghi thức chào cờ gì đó, xí.”

Hả? Dư Chu Chu ngẩn người nhìn cậu.

Ba Lâm Dương đang lái xe cũng im lặng mỉm cười. Từ lúc nào mà con trai bảo bối nhà mình lại trở nên kỳ quặc như thế? Đến an ủi người ta cũng nói không xuôi.

Mẹ Lâm Dương lại hơi cau mày, lo lắng thờ dài.

Lúc này đã báo cho chủ nhiệm lớp của Lâm Dương rồi, không chào cờ cũng chẳng phải việc lớn gì, nhưng đó dù sao cũng là buổi khai giảng đầu tiên, hơi đáng tiếc. Mẹ Lâm Dương vốn định dẫn cô bé kia tới phòng y tế rồi nhanh chóng đưa Lâm Dương về nhà thay áo, không ngờ cô y tế còn chưa đi làm. Nhóc con nhà mình lại kêu la muốn dẫn theo cả cô bé “không nhà để về” này, thuận tiện bôi thuốc luôn —— không phải mẹ Lâm Dương chưa từng do dự, phụ huynh của cô bé Dư Chu Chu không ở đây, bọn họ tự tiện dẫn cô bé đi cũng không hay lắm.

Xem ra cô bé Dư Chu Chu này cũng là đứa nhỏ nhạy cảm, hiểu chuyện. Con bé hiểu ra lo lắng của bọn họ, nói vết thương của mình không sao, không cần bôi thuốc gấp, còn nói xin lỗi rồi khuyên họ nhanh chóng đưa Lâm Dương về nhà thay áo.

Kết quả là, con trai nhà mình lại nói lớn một câu: “Bạn lại muốn chạy? Không có cửa đâu, bạn khiến quần áo tôi bị dơ, bạn phải phụ trách, theo tôi về nhà!”

Mẹ Lâm Dương nghĩ tới đây, không khỏi quay lại nhìn cô bé đang bị con trai mình quấy rầy ở ghế sau lần nữa, dở khóc dở cười thở dài.

“Đúng rồi, bạn học lớp nào?” Lâm Dương tròn tròn hai mắt, vẻ mặt cực kỳ mong chờ.

Dư Chu Chu thấy buồn cười, nếu nói mình đã quên hẳn sẽ bị cậu ta chê cười mất? Thế là bé tỏ vẻ bực mình, đáp: “Không nói cho cậu biết.”

Nhưng Lâm Dương lại cười nham hiểm: “Há, thực ra là bạn quên mất rồi, tôi biết mà.”

Dư Chu Chu nắm chặt tay, ngược mắt nhìn thoáng qua ba mẹ Lâm Dương ngồi ở hàng trước, nghĩ thầm, mình nhin, mình nhin, quân tử báo thù, bao nhiêu năm cũng không muộn.

“Tôi học lớp 1/1(*), bạn cũng học 1/1 chứ?”

“Không phải.”

“Nói liêu, bạn có biết mình học lớp nào đâu.”

“Tuy tôi... tuy tôi không biết, nhưng tôi vẫn nhớ mình không học 1/1 cũng không học 1/2.”

Lâm Dương cắn môi, người như bị rút mất phích cắm, ngồi yên sang một bên, không thềm nói nữa.

Thực ra nhà Lâm Dương rất gần trường học, không tới năm phút xe đã chạy tới cổng sau của trường. Lễ chào cờ còn chưa kết thúc, quốc kỳ đã được kéo lên nhưng học sinh và giáo viên vẫn đứng ở sân trường nghe chủ nhiệm đạo đức phát biểu, sau đó còn thông báo tiêu chuẩn nhận xét vệ sinh kỷ luật...

Chủ nhiệm giáo dục nhìn thấy bọn họ từ xa thì đi qua đón tiếp. Dư Chu Chu im lặng đứng một bên nhìn bọn họ hàn huyên. Mẹ Lâm Dương kéo Lâm Dương tới trước mặt chủ nhiệm, mấy người vừa cười vừa nói, có vẻ chủ nhiệm đang cam đoan sẽ chăm sóc Lâm Dương thật tốt.

Bọn họ cười cứng đờ, nhìn rất giả, Dư Chu Chu nghiêng đầu nghĩ.

Nhớ lại lời mẹ nói, mấy nụ cười kiểu này luôn để bày ra cho người có ích với mình xem. Thế nên, nhìn chủ nhiệm ra sức cười như vậy, có thể thấy, ba mẹ của Lâm Dương hẳn là những người rất có ích.

Đối với Lâm Dương, hiển nhiên chủ nhiệm không phải người có ích — bởi vì Lâm Dương chẳng thêm cười, thậm chí còn có chút khó chịu. Chủ nhiệm quay đầu gọi một tiếng, Tiểu Trương, tới đây tới đây, đây là học sinh mới của lớp cô.

Thế là một mặt nạ mỉm cười khác lại theo gió nhẹ nhàng bước tới.

Lúc này Lâm Dương mới chỉ vào Dư Chu Chu, hỏi chủ nhiệm: “Cô ơi, bạn ấy học lớp nào ạ?”

Hình như bấy giờ chủ nhiệm mới nhìn đến Dư Chu Chu, cô ngậy ra một chút rồi hỏi: “Em bé, em tên gì?”

“Dư Chu Chu.”

Chủ nhiệm thở dài một hơi rồi lại xoay người gọi: “Tiểu Vu, học sinh đi lạc của lớp cô ở đây này!”

Dư Chu Chu lúng túng nhìn người phụ nữ trẻ tuổi mặc âu phục màu xám đậm đang đi về phía mình. Cô ấy gật đầu với chủ nhiệm, không nắm lấy tay bé hay ngồi xuống hỏi một câu “cô bạn nhỏ, em bị thương thế nào...” như trong tưởng tượng của Dư Chu Chu. Cô Vu này không hỏi cũng không cười, chỉ nói một câu bình bình: “Đi theo cô.”

Dư Chu Chu đang định đi theo thì thoáng liếc thấy vẻ mặt hoang mang của Lâm Dương. Người lớn vẫn còn cười vui vẻ, nhân vật chính bị vây ở giữa lại đang lắc lắc đầu, bướng bỉnh nhìn bé. Dư Chu Chu bỗng cảm thấy lòng mềm hẳn xuống. Tất cả mọi người đều coi bé là không khí, chỉ có trong mắt cậu ta là vẫn còn có bé.

Bé ngẩng đầu, dùng chất giọng nhu thuận, ngọt ngào nhất hỏi: “Cô Vu, em là học sinh lớp nào ạ? Xin lỗi, em quên mất rồi.”

Gương mặt lạnh như băng của cô Vu cũng tỏa ra chút ý cười, cô cúi đầu nhìn bé: “Lớp 1/7.”

Khối một có tổng cộng bảy lớp, cậu ta ở đầu, bé ở cuối.

Dư Chu Chu lập tức ngoảnh đầu, thấy Lâm Dương có vẻ đang muốn thoát khỏi vòng vây người lớn, nét mặt cuống quýt kiểu “yêu quái trốn ở chỗ nào”. Bé không khỏi bật cười, nói thật to: “Tôi học lớp 1/7!”

Người lớn bị tiếng la của Dư Chu Chu làm giật mình cũng không nói chuyện tiếp nữa, bọn họ đồng loạt nhìn về phía bé.

Dư Chu Chu thoáng đỏ mặt, vội vàng quay đầu, chạy trốn chết đuối theo cô Vu.

Giọng nói đầy vui sướng nhưng vẫn không lưu loát lắm truyền tới từ đằng sau: “Ha, tôi biết rồi. Để xem giờ bạn trốn đi đâu!”

Khi đó Dư Chu Chu cực kỳ khinh thường sự kiêu ngạo của Lâm Dương. Có lẽ bởi lúc ấy cô bé còn chưa rõ, người mà số mệnh đã định sẵn, thực sự là không thể trốn được.

Một cô giáo khác đi tới bên cạnh chủ nhiệm và cô giáo Trương nói mấy câu, hai người họ cười bảo ba mẹ Lâm Dương: “Lớp cô Trương có chút việc, tôi đi nhận điện thoại một lát rồi quay lại ngay.”

Cô giáo vừa đi khỏi Lâm Dương đã thở phào một hơi. Ba Lâm Dương xoa đầu cậu, cười hỏi: “Sao lại không kiên nhẫn như vậy? Giờ tới trường không giống lúc đi nhà trẻ nữa, con phải làm theo quy tắc, nghe lời cô giáo!”

Lâm Dương gật đầu xong thì chợt nghe thấy tiếng gọi the thé truyền tới: “Ấy, Ái Lan, tôi đã nói hôm nay nhất định sẽ gặp được nhà chị mà.”

Lâm Dương khóc thét trong lòng, hai người phụ nữ đang tới gần, một người là mẹ Lăng Tường Xuyên, một người là mẹ Tường Xuyên.

Là mẹ của hai người cậu không thể chịu nổi.

“Tôi vừa mới bảo với mẹ Tường Xuyên, nhìn suốt dọc lớp 1/1 cũng không thấy nhà chị, sao giờ mới tới?” Hai người kia và mẹ lại bắt tán chuyện, Lâm Dương ngẩng đầu thấy miệng ba cũng hơi giật giật rồi.

Mẹ Lâm Dương thở dài, quay qua nhìn cậu: “Con trai bảo bối nhà tôi cứ quần lấy một tiểu mỹ nhân.”

Hai mẹ kia nghe vậy thì bật cười khanh khách, nghe cứ như hai con gà mái không đẻ được trứng. Loại tiếng cười này khiến cậu chỉ muốn cắn người.

Mẹ Lâm Dương thuật lại đơn giản chuyện sáng nay, mẹ Lăng Tường Xuyên kinh ngạc che miệng: “Con cái nhà ai mà không cẩn thận như vậy, Dương Dương có bị thương không? Đúng là, sao lại hấp ta hấp tấp như vậy chứ!”

Lâm Dương ngẩng đầu lườm bà một cái, ai cần cô lo.

Mẹ Tường Xuyên lại cười rất kỳ lạ: “Em bảo chị này, mấy bé trai đều như thế hết. Tường Xuyên nhà em cũng vậy, vừa nhìn thấy mấy cô bé con

xinh xắn là đã sưng ra rồi. Hôm nay dính người này, ngày mai lại dính người kia, cứ thấy ai xinh là lại sán vô.”

Ba người mẹ lại bắt đầu bật cười một cách kỳ quái. Lâm Dương cúi đầu, lầm bầm một câu, xí, ai giống Tưởng Xuyên chứ!

Ba Lâm Dương vẫn im lặng bỗng ngồi xuống hỏi Lâm Dương: “Con vừa nói gì đấy?”

Cậu nhìn thẳng vào mặt ba mình: “Con không giống Tưởng Xuyên.”

“Hừm? Không giống chỗ nào.”

Lâm Dương ngẫm nghĩ một hồi, trịnh trọng nói bằng chất giọng trẻ con nhưng cực kỳ kiên quyết: “Đàn ông là phải một lòng.”

Ba Lâm Dương cười ha hả, dùng một tay kéo cậu vào lòng.

“Ừ, con trai ngoan, nói rất đúng.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tôi Không Phải Là Creamy Mami

Về sau Dư Chu Chu mới hiểu, trên đời này, sự việc dù nhỏ nhặt tới đâu cũng có thể tạo ra khác biệt, chẳng hạn như... phân chỗ ngồi.

Dãy thứ hai từ dưới lên và dãy thứ hai từ trên xuống thì có gì khác nhau?

Đáp án của học sinh tiểu học và sinh viên đại học không hề giống nhau.

Dư Chu Chu ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên, nghi hoặc nhìn cô Vu xếp chỗ ngồi theo chiều cao. Rõ ràng cậu bé kia cao hơn cô bé này rất nhiều nhưng cậu ta vẫn được xếp ngồi trên. Dư Chu Chu nghiêng đầu, hiếu kỳ nhìn hàng ngũ như núi chắn trước mặt, bất giác lại mỉm cười.

Kết quả là nhận được cái liếc mắt lạnh lùng của cô Vu.

Bé an phận rụt cổ về. Mẹ nói rồi, không được khiến cô giáo tức giận.

Sau khi lớn lên, Dư Chu Chu mới biết, ở thể vận hội Olympic có ghế VIP và ghế phổ thông, trong nhà hàng có phòng tổng thống và phòng thường, vậy nên ăn gian lúc xếp chỗ ngồi hồi tiểu học cũng chẳng phải vấn đề đáng chú ý lắm. Thế nhưng dù là ở khán phòng thể vận hội hay là trong nhà hàng, rạp hát, đẳng cấp đều được phân chia rõ ràng, công khai, còn cô Vu lại nhân việc xếp chỗ để nói với mọi người, cô sắp xếp dựa theo cao thấp, cô rất công bằng.

Trên đời này, điều khiến người ta khó chịu không phải phân chia cao thấp mà là lừa dối.

Chẳng qua những điều này đều là sau này ngẫm lại mới hiểu ra. Dư Chu Chu năm đó chỉ bày hộp bút màu trắng ra, vui vẻ tới ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên, đến đầu gối cũng không thấy đau nữa.

Có điều... bọn họ còn phải ngồi thế này bao lâu nữa?

Tiết học đầu tiên của Dư Chu Chu ở trường chính là tĩnh tọa. Sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước, hai tay vòng ra sau lưng, tay trái phải đặt vào lòng tay phải. Cô Vu ngồi trên bục giảng làm mẫu một lần, quay lưng lại để bọn nhỏ thấy phải đặt tay thế nào cho đúng, sau đó mới quay lại, nói: “Bây giờ chúng ta ngồi cho tốt, mười phút sau nghỉ ngơi.”

Năm lớp ba tiểu học, Dư Chu Chu đã viết vào bài văn để hình dung tình cảnh lúc này.

“Phòng học yên tĩnh tới mức nghe rõ cả tiếng kim rơi.”

Bé rất muốn hỏi cô giáo, vì sao bọn em phải ngồi thế này? Chẳng lẽ chúng ta không cần học phép chia sao? —— chính là ký hiệu rất đẹp trong vở chị Dư Linh Linh ấy?

Có điều đối với Dư Chu Chu, khoảng thời gian này cũng không khó khăn lắm. Bé cố gắng tập trung tinh thần, nhìn lên gương mặt lạnh như băng của cô Vu, nhưng chẳng bao lâu đã thấy hoảng hốt.

Chớp mắt, bé đã thấy mình đứng bên vách núi, bàn tay và đầu gối bị rách da, máu chảy thành sông. Trước mắt là gương mặt tươi cười dữ tợn của Lâm Dương, há, nữ hiệp, mi cũng có ngày hôm nay? Mi cho rằng hắt Thực cốt tán lên người ta là có thể vì dân trừ hại sao? Mơ tưởng! Hôm nay ta cũng không làm khó mi nữa, mi nhảy từ trên vách đá này xuống, chúng ta xong hết mọi chuyện!

Làm sao bây giờ? Dư Chu Chu còn đang cau mày thì một bóng đen bỗng xuất hiện trước mặt. Bé cuống quýt ngẩng đầu, cô Vu đang nhìn xuống từ trên cao.

Có chuyện gì vậy? Dư Chu Chu mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô Vu.

“Em cười cái gì?”

“Dạ?”

Dư Chu Chu không biết tâm tư của mình đóng thành hai người nên trong lúc lơ đãng, nụ cười dữ tợn của Lâm Dương đã hiện ra mặt. Các bạn nhỏ trong phòng đều im lặng, nét mặt nghiêm túc, chỉ mình mặt bé có biểu cảm rất sinh động, vô cùng dễ thấy.

Cô Vu lườm bé một cái, mày cau lại. Chỉ thoáng chốc, xung quanh đã xuất hiện những ánh mắt kiêu trách cứ. Cô giáo chính là thần linh, khiến cô giáo tức giận chính là báng bổ thần linh, Dư Chu Chu chết chắc rồi.

Mười phút tĩnh tọa cuối cùng cũng kết thúc. Dư Chu Chu nằm bò ra bàn, ngáp một cái, sau đó mới quay sang quan sát bạn ngồi cùng bàn. Một gương mặt không có gì đặc sắc, đôi mắt không lớn không nhỏ, sống mũi không cao không thấp, màu da không trắng không đen.

“Bạn tên gì?”

“Lý Hiếu Trí.”

“Mình là Dư Chu Chu.”

Sau đó hai bên lại im lặng. Dư Chu Chu thấy nhàm chán bèn lấy hộp bút ra, hết mở lại đóng, hết đóng lại mở, lặp đi lặp lại mấy lần tạo thành tiếng lộp cộp, rồi mới nói: “Chẳng thú vị gì cả, sao chúng ta lại phải ngồi im như thế.”

Cuối cùng mặt Lý Hiếu Trí cũng xuất hiện một thứ gọi là nét mặt thay đổi: “Cái gì mà vì sao, hồi đi nhà trẻ bạn chưa từng ngồi chấp tay sau lưng sao?”

“Mình không đi nhà trẻ. Mấy bạn đi nhà trẻ còn phải ngồi chấp tay sau lưng ư?”

“Đúng vậy, cô giáo nói làm thế sẽ tốt cho cột sống. Ngồi như vậy cột sống sẽ không bị cong, hơn nữa còn có thể bồi dưỡng tính kỷ luật cho chúng ta.

Ánh mắt Dư Chu Chu nhìn Lý Hiếu Trí tăng thêm vài phần sùng bái: “Là vậy à... Cột sống là cái gì?”

Lý Hiếu Trí lúng túng cúi đầu: “... Mình cũng không biết.”

Dù sao đó cũng là một từ khá phức tạp và chuyên nghiệp —— huống hồ Lý Hiếu Trí còn đọc từ “cột sống” thành “xương gà”(1).

“Mười phút tĩnh tọa” lần thứ ba trôi qua, cuối cùng cô Vu cũng nở nụ cười, nói: “Giờ học của chúng ta kết thúc. Sân trường rất nhỏ, vì an toàn của mọi người, các em phải đi tránh các anh chị lớp trên. Khi nào họ vào học, chúng ta lại ra chơi lần nữa. Bây giờ bắt đầu từ tổ một, cứ hai người một đi ra ngoài, tới cửa thì phải đứng lại chờ cô. Không được nói chuyện, không được chạy nhảy, đã nghe rõ chưa?”

“Rõ —— rồi —— ạ!”

Không kéo dài giọng thì chết à? Gương mặt non nớt của Dư Chu Chu tỏ vẻ khinh thường, lòng thầm nghĩ, đúng là bọn trẻ con ngây thơ.

Trên sân trường, mọi người cũng không hề tản ra, cô Vu bảo mọi người đứng chung với nhau, tự giới thiệu về mình. Thế nên Dư Chu Chu

xung phong làm gương, vui vẻ chạy tới chạy lui, nói với rất nhiều người: “Mình là Dư Chu Chu, bạn tên gì?”

Đi được một vòng, mọi người đều nhớ cô bé mà người bơi đây thuốc đỏ kia tên là Dư Chu Chu, thế nhưng tên của những người khác, Dư Chu Chu không nhớ được lấy một cái.

Rất nhanh bé đã thấy chán. Trẻ con ở trường học không hoạt bát như trẻ con ở khu dân cư hồi trước, hình như tất cả đều đang sợ sệt cái gì đó. Dư Chu Chu ngồi một mình ở bồn hoa, quay lưng với mọi người, bắt đầu trò chơi của mình.

Dư Chu Chu dựa lưng vào bồn hoa, nét mặt tươi cười, nhẹ nhàng vung tóc, quát một tiếng rất nhỏ: “Phép thuật hoa của Mary Bell, biến!”

Mary Bell(2) với mái tóc dài màu vàng kim, có nụ cười mê người, am hiểu phép thuật hoa chính là thần tượng của Dư Chu Chu. Bé nghĩ Mary Bell vừa xinh đẹp vừa có năng lực, lại còn được ba Bell, mẹ Bell, ông bà cụ Bell yêu thương, đó đúng là một cuộc sống quá ư hoàn mỹ. Dư Chu Chu thích tất cả những nhân vật hoàn mỹ và có thể biến hình, nếu không phải vì Super Man mặc quần lót ra bên ngoài (màu sắc phối hợp còn không đẹp nữa), thì bé nhất định sẽ thích Super Man.

Bé vung que kem gỗ lên coi như gây phép thì đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay.

Thậm chí trong chớp mắt, mặt bé đã đỏ bừng, tưởng mình bị phát hiện.

Nhưng lúc quay đầu lại nhìn thì thấy đám ngốc vẫn đứng tản ra đã tụ vào một chỗ, dựa lưng về phía bồn hoa nơi bé đứng, không biết đang vây quanh cái gì. Bé phát hiện chỉ có mỗi mình đứng ở ngoài thì chợt cảm thấy ngượng ngùng, nên cũng nhanh chóng chạy qua đó.

Còn chưa tới gần đám người bé đã nghe thấy tiếng đọc thơ diễn cảm.

“Xin cho em hứng giọt sương trong veo nhất

Xin cho em ôm tia nắng sớm tươi đẹp nhất

Xin cho em vốc được ngọn gió ấm áp nhất

Xin cho em nhón lấy áng mây rực rỡ nhất

Thế nhưng, ôi thế nhưng

Những thứ đó cũng không thể kể hết trái tim em...”

Dư Chu Chu bị giọng đọc trong trẻo, dịu dàng của cô bé kia hấp dẫn, đứng ngây tại chỗ không thể động đậy, cứ như bị hút mất hồn vậy.

... Là thơ tình à? Giống thơ tình mà hoàng tử viết cho công chúa trong truyện cổ tích?

Một bài thơ thật đẹp.

Dư Chu Chu còn hoảng hốt thì đã nghe thấy câu cuối nêu bật chủ đề,

“Những ngày như vậy chỉ có thể hóa thành một câu chúc, cô, em cảm ơn cô.”

... Thì ra không phải thơ tình...

Tiếng vỗ tay rào rào lại vang lên lần nữa. Dư Chu Chu vừa chen được tới bên ngoài đám người thì nghe thấy giọng nữ dịu dàng, duyên dáng kia đã khôi phục ngữ khí bình thường, nói rất khiêm tốn: “Thực ra bài thơ này là bài từ nổi câu trong cuộc thi chọn giáo viên giỏi của đài truyền hình năm ngoái, mình cũng không nhớ rõ lắm.”

“Không nhớ rõ mà còn đọc diễn cảm hay như vậy, em còn nhỏ thế mà đã được làm dẫn chương trình ở đài truyền hình? Đúng là ngôi sao nhỏ, giỏi quá.”

Người đang nói chuyện kia vẫn còn là cô Vu lạnh như băng đó sao? Giọng nói của cô dịu dàng thế, như một người mẹ hiền vậy.

Không phải người ta vẫn thường nói cô giáo như mẹ hiền sao? Quả cũng không sai.

Dư Chu Chu đang vừa tự hỏi tự đáp thì bỗng nhìn thấy Lý Hiếu Trí lúng túng đứng bên cạnh. Bé tự giới thiệu một vòng xong, cuối cùng cũng chỉ biết mỗi Lý Hiếu Trí.

“Lý Hiếu Trí, cái bạn vừa ngâm thơ là ai vậy?”

Lý Hiếu Trí ngạc nhiên hỏi: “Ồ, bạn không nhận ra bạn ấy sao? Bạn ấy là Chiêm Yến Phi, chính là Tiểu Yến Tử đấy.”

“Tiểu Yến Tử?”

Lý Hiếu Trí càng thêm kinh ngạc: “Lẽ nào bạn chưa xem Cô bé quàng khăn đỏ? Bạn không biết dẫn chương trình của Cô bé quàng khăn đỏ là ai à?”

“Dẫn chương trình?” Dư Chu Chu nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc, “Chẳng lẽ là Cô bé quàng khăn đỏ và Sói xám?”

Nếu hai người đó mà cùng dẫn một tiết mục thì chắc phải là trong thế giới hòa bình mà TV vẫn nói...

Lý Hiếu Trí cũng không trợn mắt nhìn như bé tưởng mà chỉ nghiêm túc sửa lại lời bé: “Không có Sói xám.”

...

Sau đó Dư Chu Chu mới biết, Chiêm Yên Phi, nghệ danh là Tiểu Yến Tử. Còn Cô bé quàng khăn đỏ là chương trình thiếu nhi nổi tiếng nhất trên kênh truyền hình tỉnh, là chương trình mà Dư Chu Chu vô cùng căm thù — phát vào sáu giờ tối thứ hai, thứ tư, chiếm dụng mất thời gian chiếu phim hoạt hình. Thế nên phim hoạt hình vốn được chiếu bảy tập một tuần, vì chương trình Cô bé quàng khăn đỏ mà chỉ còn năm tập một tuần. Tiểu Yến Tử chính là một trong ba người dẫn chương trình, cũng là ngôi sao nhỏ tuổi nhất. Hai người còn lại là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đội tóc giả đóng vai Bà ngoại và một cô bé mười một tuổi đóng vai Cô bé quàng khăn đỏ.

Quả nhiên không có Sói xám.

Dư Chu Chu không hề có thiện cảm với chương trình đó nên trước giờ chưa từng xem, chẳng hề rõ tên người dẫn, tất nhiên cũng không biết Chiêm Yên Phi là một cô bé nổi tiếng cỡ nào.

Cô Vu bảo mọi người xếp thành hàng để trở về phòng học. Mọi người tản ra, lúc này Dư Chu Chu mới nhìn thấy dáng điệu của Chiêm Yên Phi.

Giống một con búp bê. Một con búp bê bằng sứ. Cô bé tết tóc hai bên, khuôn mặt có chút mũm mĩm kiểu trẻ con, đôi mắt đen lay láy, cô mặc chiếc váy công chúa màu vàng nhạt, đi giày da màu đen, sạch sẽ và tao nhã, giống một con búp bê nhỏ khiến người ta yêu thích.

Dư Chu Chu cúi đầu nhìn chỗ thuốc đỏ thê thảm trên người mình, miệng hơi mếu máo, sau đó phát hiện cây kem “gậy phép” vẫn còn ở trong tay thì vội vàng vứt xuống, rồi cúi gằm mặt lẩn vào hàng.

Sau khi về lớp học lại phải tĩnh tọa tiếp, nhưng cô Vu nhân đó công bố danh sách cán bộ lớp luôn.

Chiêm Yên Phi là lớp trưởng.

Từ Diễm Diễm là lớp phó. Ngoài ra còn có một số “ủy viên” và một người phụ trách vệ sinh, bốn tổ trưởng nữa.

Tất nhiên những cái này đều không quan hệ với Dư Chu Chu.

Cô Vu nói, khi nào mọi người gia nhập Đội thiếu niên tiên phong thì còn thêm chức Chi đội trưởng nữa. Chi đội trưởng là chức vụ lớn nhất của lớp, đến lúc đó sẽ dựa vào biểu hiện của các bạn nhỏ để chọn ra. Còn ban cán bộ này đều là tạm thời, biểu hiện tốt thì có thể lên chức, biểu hiện không tốt có thể mất chức. Mọi người phải phối hợp tốt với công việc của cán sự lớp.

“Mọi người đã hiểu chưa nào?”

“Hiểu —— rồi —— ạ!”

Dư Chu Chu còn đang chìm trong hoang mang, không có bình luận gì thêm về việc mọi người kéo dài giọng.

Trong đầu bé chỉ có một cái tên.

Tiểu Yến Tử.

Lúc ra chơi lần hai, mọi người không còn giống đàn ngỗng lạc đàn nữa rồi. Bọn họ vây quanh Chiêm Yến Phi, nghe cô bé kể chuyện ở đài truyền hình, và còn rất nhiều chuyện về người nổi tiếng trong giới văn nghệ ở tỉnh nữa. Dư Chu Chu không chen vào được, hơn nữa không hiểu sao bé cảm thấy hơi ảm ức, không hề muốn chen vào chút nào. Thế là bé và Lý Hiểu Trí lùi ra ngoài nhưng rồi lại tò mò không kìm được bèn nghe trộm

Bé bỗng nhớ tới hồi đó, Bôn Bôn đã nói thế nào.

Cậu muốn bé trở thành một người rất giỏi.

Dư Chu Chu bỗng thấy hơi thất vọng. Bé tự giới thiệu với tất cả mọi người nhưng chắc gì bọn họ đã nhớ được bé, còn Chiêm Yến Phi chưa nói gì đã khiến mọi người đều vây quanh rồi...

Dư Chu Chu ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, thầm nói với chính mình, bọn họ chưa biết, thực ra Dư Chu Chu cũng rất lợi hại. Chiêm Yến Phi biến hình xong sẽ trở thành Tiểu Yến Tử, Dư Chu Chu biến hình xong...

Vẫn là Dư Chu Chu.

Bé thông thả đến ngồi bên bồn hoa, tay chống cằm, cúi đầu nhìn dép sandal màu tím nhạt của mình, trong đầu lại nghĩ về một loạt động tác biến hình của Yuu(3) trong Tôi là Creamy Mami. Yuu biến thành Creamy Mami đứng hát trên sân khấu, hào quang chói lọi, có rất nhiều người hâm mộ. Ngay cả người Toshio thích cũng là một Creamy Mami như vậy.

Trong lúc Dư Chu Chu lẻ loi tiến hành hoạt động thôi miên “tôi là Creamy Mami” với chính mình, bé cũng không ý thức được rằng, hình như mình đã mất đi niềm vui sướng nào đó. Hơn nữa Creamy Mami không giống Athena, không phải nữ hoàng cũng chẳng phải nữ hiệp. Cô chỉ là một người muốn giành được ánh mắt của người khác, mà khao khát của Dư Chu Chu đối với con người phàm trần này đã vượt xa ước mong làm nữ thần...

Đột nhiên cảm thấy tóc đuôi ngựa bị người giật nhẹ, bé mở mắt, người đứng trước mặt lại chính là Lâm Dương.

“Lớp tôi hết giờ học rồi. Thấy bạn ngồi chỗ này, há, có phải không có ai để ý tới bạn không?”

... Bị nói trúng rồi.

Dư Chu Chu trợn mắt nhưng tâm trạng đã vui vẻ hơn. Cuối cùng bé cũng gặp được một người quen, có lẽ không phải cô đơn nữa. Bé vừa định

nói gì đó thì bỗng có tiếng gọi của mấy cậu bé đứng ở xa: “Lâm Dương, qua đây nhanh lên!”

Mới nửa ngày mà cậu ta đã có bạn mới chơi cùng. Dư Chu Chu thầm thở dài, bỗng cảm thấy thật uế oải.

Tất nhiên bé vẫn nói rất khéo léo: “Bạn cậu tới tìm kìa, mau đi đi.”

Lâm Dương nhướn mày tròn tròn mắt, vẻ mặt kiêu “bạn ăn nhầm thuốc à”. Cậu sững sốt một lúc rồi mới xoay người, hô lớn với mấy người kia: “Các cậu cứ chơi trước đi, lát nữa tôi qua!”

Nói xong, cậu bước sang ngồi cạnh Dư Chu Chu, nghiêng đầu nhìn cô bé: “Bạn sao vậy? Chân còn đau không?”

“Hết đau rồi.”

“Bạn không vui?”

Dư Chu Chu chậm rãi thở dài một hơi: “Lâm Dương, tâm trạng tôi không được tốt.”

Lâm Dương há hốc miệng nhìn cô bé, cảm thấy cực kỳ sững sốt. Cậu vẫn nghĩ Dư Chu Chu không giống những người khác, bao gồm cả cậu. Nếu cô không vui thì có thể khóc, có thể ầm ĩ, hoặc là nằm lăn trên mặt đất, muốn này muốn nọ nhưng tuyệt đối sẽ không thở dài như người lớn, nói, tâm trạng tôi không tốt.

“Vì sao?” Cậu cũng quyết định biểu hiện thâm trầm một chút trước mặt cô bé.

“Tôi cũng không biết.”

Hai người ngồi sóng vai, động tác giống nhau, khuỷu tay chống lên gối, sau đó hai tay đỡ cằm, vừa mờ mịt nhìn về đằng trước vừa đung đưa

chân.

“Nè, cậu đã từng coi Cô bé quàng khăn đỏ chưa?”

Lâm Dương lắc đầu: “Đó là cái gì?”

Dư Chu Chu bỗng cảm thấy vui vẻ, thấy chưa, đâu phải tất cả mọi người đều từng xem Cô bé quàng khăn đỏ.

“Lớp trưởng lớp tôi là dẫn chương trình của Cô bé quàng khăn đỏ.”

Giọng điệu của Lâm Dương không có chút biến hóa nào: “Dẫn chương trình của Cô bé quàng khăn đỏ?... Là Sói xám à?”

Cậu đã chuẩn bị tinh thần bị cô trợn mắt nhìn hoặc là mắng té tát, nhưng không ngờ Dư Chu Chu lại cười với cậu, mày mắt cong cong, khóe miệng cũng vênh lên, giống như mặt trăng lúc sắp tối. Cậu bối rối quay đầu đi không nhìn Dư Chu Chu, ho khan một tiếng rồi nói: “Lớp trưởng thì có gì đặc biệt chứ, tôi cũng là lớp trưởng này!”

Dư Chu Chu cũng không hề châm biếm như cậu nghĩ mà nói rất nghiêm túc: “Tốt quá. Biểu hiện cho tốt, cô giáo tôi nói, nếu biểu hiện không tốt sẽ bị mất chức đấy.”

Lòng hư vinh của Lâm Dương bỗng phồng to, cậu kiêu ngạo vỗ ngực đáp: “Hứ, mất chức á? Về sau tớ sẽ được làm Liên đội trưởng! Làm Liên đội trưởng thì ngoài hiệu trưởng ra, ai cũng phải nghe lời tớ!”

Dư Chu Chu cười nheo cả mắt: “Ừm, mình tin cậu.”

Lâm Dương sẽ không bao giờ quên ngày khai giảng đầu tiên. Đó là một ngày âm u, ngọt ngào, buồn chán và dài đằng đẳng nhưng trong trí nhớ, cậu lại cảm thấy ngày ấy rực rỡ chói mắt. Lễ chào cờ có nhiều người như vậy, hộp cơm của cô lại vắng trống người cậu.

Đây chính là duyên trời định mà TV vẫn nói sao?

Một trận gió lướt qua, tóc Dư Chu Chu bị thổi bay, phất lên tai cậu, hơi ngứa. Lâm Dương không biết nên nói gì, đành ngẩng đầu nhìn đám mây xám âm u, nghe tiếng bồ câu vỗ cánh ở đằng xa, cậu nhẹ nhàng nói với Dư Chu Chu: “Tớ nhất định sẽ lên làm Liên đội trưởng.”

Rất nhiều năm về sau, Dư Chu Chu mới đọc được trong một quyển tiểu thuyết ngôn tình, nam chính cả đời kiêu hùng lại dịu dàng nói với nữ chính, ta muốn đem cả thiên hạ đặt trước mắt nàng.

Nhưng mà câu chuyện giang sơn và mỹ nhân, mãi mãi không có kết quả tốt.

~*~

(1) Hai từ có cách phát âm gần giống nhau. Cột sống: jízhù, xương gà: jīzhù

(2) Mary Bell: nhân vật chính trong phim hoạt hình Floral Magician Mary Bell.

(3) Nhân vật chính trong phim hoạt hình “Creamy Mami, the magic angel”. Yui là một cô bé 10 tuổi bình thường. Yui đã thầm thương cậu bạn từ thuở nhỏ là Toshio Otomo. Được trao cho khả năng biến đổi thành một cô gái 16 tuổi, cô đã được nhờ thế chỗ ngôi sao Megumi Ayase vắng mặt để hát trên TV. Với biệt danh là Creamy Mami, cô nổi tiếng chỉ sau một đêm.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lonely Walk

Bữa ăn tối hôm đó trở thành sân khấu của một mình Dư Đình Đình.

Dư Đình Đình được làm ủy viên văn nghệ của lớp cô bé.

“Lớp trưởng lớp con là Lâm Dương, lớp phó là Lăng Tường Xuyên, ủy viên học tập là Trương Minh, ủy viên đời sống là Từ Giai Định, ủy viên thể dục là...” Cô nói một mạch, nuốt miếng đậu trong miệng rồi mới nói tiếp: “Ủy viên văn nghệ là con! Hừm, còn mấy tổ trưởng nhỏ nữa, con không nhớ hết.”

Cán bộ cơ sở quả nhiên không được coi trọng.

Nhưng Dư Chu Chu còn không bằng Dư Đình Đình —— bé chỉ nhớ đúng một người là Tiểu Yến Tử.

“Cô Trương nói, từ ngày mai chúng con bắt đầu học tư thế ngồi và cầm bút, những thứ này con đều học ở nhà trẻ rồi.”

“Cô Trương nói, lớp con là lớp giỏi nhất khối.”

“Cô Trương nói, các bạn nhỏ lớp một không được đi một mình xuống lầu mua quà vặt.”

“Cô Trương nói, chạy nhảy ồn ào trong hành lang sẽ bị học sinh trực tuần bắt, nếu khiến lớp bị trừ điểm sẽ bị phê bình.”

“Cô Trương nói...”

Bởi vì ba đi trực không kịp nấu cơm nên Dư Kiều tối ăn cơm ở nhà bà nội. Anh bỗng buông bát đũa, bật cười ha ha. Dư Đình Đình bị cắt ngang, giận tới mức trợn tròn cả mắt, nhưng cô bé và Dư Linh Linh đều rất sợ ông anh Kiều kỳ quái này, thế nên cái miệng vốn luôn nhanh nhẩu cũng chỉ có thể ngậm lại.

“Anh nói này, mấy thứ giáo viên này...” Dư Kiều cười nói được một nửa thì dừng.

“Dư Kiều! Câm miệng!” Bác cả vỗ mạnh một cái.

Dư Kiều ôm đầu nhìn chăm chăm vào đồng hồ treo tường: “Ba, ba nên đi rồi đấy, nếu không sẽ tới muộn.”

“Ba đi để mày nói bậy tiếp đúng không?”

“Chẳng phải ba không đi thì con vẫn cứ nói sao? Quan trọng là, chỉ cần con mở miệng là ba nghĩ con nói bậy bạ.”

“Thằng ranh này ——”

Dư Chu Chu ôm bát, cúi đầu cười trộm. Bà ngoại ho nhẹ một tiếng, bàn cơm yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng bát đũa va vào nhau lách cách.

“Chu Chu, hôm nay thế nào?... Ngoại trừ chuyện chân bị sứt da.” Bà ngoại vừa nói xong Dư Kiều đã làm mặt hề với bé.

“Dạ, rất tốt ạ.” Bé gật đầu, gắp thêm một đũa thịt bò, “... Mọi thứ... đều rất tốt.”

Dư Đình Đình nhướn mày, nửa cười nửa không: “Chị biết mày bị ngã thế nào mà, mày còn không nói thật với bà nội đi. Trưa nay mày không ăn cơm đúng không? Bởi vì mày đã dùng hộp cơm quảng lên lớp trưởng lớp chị rồi!”

Dư Chu Chu kinh hãi, bé chỉ nói với bà ngoại rằng mình không cần thận bị ngã lúc chơi đùa trên sân trường, không hề nhắc tới chuyện của Lâm Dương. Bé còn đang thấp thỏm thì chợt nghe tiếng hô của Dư Kiều.

“Anh quả không nhìn lầm người mà, nhóc không hổ là người nổi nghiệp của anh. Ngày khai giảng đầu tiên của anh cũng chưa anh dũng bằng nhóc, đánh lớp trưởng? Nhóc muốn đánh cường hào, làm cách mạng à? Là người đi trước, anh có thể truyền cho nhóc ít kinh nghiệm!”

Dư Chu Chu lườm Dư Kiều đang cố đổ thêm dầu vào lửa, ra sức bới bới bát cơm, không nói gì.

Bà ngoại dừng đũa, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con đánh người ta bị thương?”

Dư Chu Chu còn chưa kịp lắc đầu thì đã nghe thấy giọng nói giận dữ của Dư Đình Đình: “Còn không phải vậy sao, nó đánh cũng chuẩn thật! Tuy con không nhìn thấy nhưng nghe bạn học nói, nó đánh lớp trưởng của bọn con đến nỗi phải về nhà xem bệnh, không tham gia được lễ chào cờ! Lớp trưởng của bọn con...”

“Cậu ta còn chưa vội thì chị gấp cái gì?”

Dư Chu Chu thờ ơ hỏi một câu khiến Dư Đình Đình như ghen phải bánh bao, cô bé mở miệng ngẩn ra hồi lâu, lời bị cắt ngang xong cũng không biết tiếp tục làm sao, thế là đành quay sang nhìn bà.

“Thực sự không có việc gì chứ? Có cần bà tới nói chuyện với cô giáo của con không?” Bà ngoại vẫn ngồi ăn cơm như thường, ngữ điệu cũng không hề lên xuống.

“Không có gì đâu ạ,” Dư Chu Chu cực kỳ bình tĩnh, học theo diễn viên trên TV, nói: “Đều là chuyện đã qua rồi.”

...

Tám giờ tối, Dư Chu Chu đang ngồi trên giường nhỏ đọc sách ngữ văn mới được phát thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Gần đây mẹ luôn về khuya, làm việc ở đại lý tiêu thụ. Mẹ thường nói với Dư Chu Chu, buổi tối mẹ phải đi xã giao không về ăn tối được. Dư Chu Chu không hiểu vì sao người lớn ăn cơm luôn tốn thời gian như vậy, nhưng bé biết mẹ rất khổ, rất vất vả.

“Chu Chu, hôm nay thế nào? Tay con làm sao vậy? Đầu gối cũng bị thương? Sao vậy, con bị ngã?”

Dư Chu Chu quyết định trung thực luôn: “Vâng, con va phải lớp trưởng lớp chị Dư Đình Đình.”

Giọng điệu bình tĩnh như đang nói “hôm nay không có bài tập về nhà”.

Không phải chỉ là va phải Lâm Dương thôi sao, tại sao mọi người khi nghe chuyện này đều kinh hoàng, cả mẹ nữa? Bé cũng đâu có đánh Lâm Dương thành ngốc —— cậu ta vốn đã ngốc rồi.

Trò chuyện mấy câu đơn giản, mẹ cũng an tâm. Mẹ cau mày bảo bé phải cẩn thận hơn, không được luống cuống chạy loạn nữa. Dư Chu Chu vui vẻ lôi sách mới đặt trước mặt mẹ: “Mẹ ơi, cô giáo nói phải bọc bìa sách. Hơn nữa không được dùng giấy màu, nhất định phải dùng giấy trắng!”

Cô giáo tiểu học luôn đặt ra một đồng quy tắc không thể hiểu nổi.

Mẹ thở dài, cười nói: “Được, bây giờ mẹ con mình bọc sách.”

Dưới ngọn đèn màu cam trong phòng nhỏ ấm áp, Dư Chu Chu đứng bên cạnh bàn nhìn mẹ đặt quyển sách toán lên mặt sau trắng toát của tờ lịch, ước lượng kích cỡ, dùng bút máy đánh dấu, sau đó rọc giấy, dè thành nếp... Lúc mẹ cúi đầu, vài lọn tóc rơi xuống theo, gương mặt nhìn nghiêng lộ ra đường nét xinh đẹp dịu dàng, mẹ hơi mím môi, gương mặt đẹp như tranh. Dư Chu Chu ngấm nhìn mà thấy ngẩn ngơ.

Mẹ của bé thật là đẹp.

Giây phút đó, Dư Chu Chu yêu luôn công việc bọc bìa sách này. Đến tận khi vào trung học phổ thông, lúc mà chẳng còn ai yêu cầu học sinh bọc sách bìa trắng nữa, thậm chí văn phòng phẩm cũng bán rất nhiều bọc sách plastic in các nhân vật hoạt hình, màu sắc rực rỡ, Dư Chu Chu vẫn cẩn thận lấy lịch treo tường bọc sách theo kiểu của mẹ, đồng thời còn đặt một chiếc gương bên cạnh, cho tóc bên tai rũ xuống, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn một cái, xem có giống thần thái của mẹ không.

Khi ấy Dư Chu Chu đã học được rất nhiều phương thức để hoài niệm, cái này chỉ là một trong số đó.

~*~

Cuộc sống tiểu học của Dư Chu Chu đã mở màn như vậy. Buổi sáng, toàn thể học sinh đều phải xếp hàng theo lớp trên sân trường, sau đó từng nhóm tiến vào trường học. Thứ hai sẽ có lễ chào cờ, bốn ngày còn lại, cứ tới 7h20, phòng phát thanh của trường sẽ phát chương trình Khăn quàng đỏ. 8h chính thức vào học, mỗi tiết bốn mươi phút, nghỉ giữa giờ là mười phút. Buổi sáng bốn tiết, buổi chiều bốn tiết, 4h45 chiều tan học. Trừ những học sinh ở lại trực nhật, những người khác đều phải tới sân trường xếp hàng lần nữa, sau đó được ủy viên thể dục và chủ nhiệm lớp dẫn tới cổng trường rồi mới giải tán.

Đương nhiên, sự việc không chỉ đơn giản như vậy.

Sinh hoạt của học sinh tiểu học thật sự rất đơn điệu, để tránh loại đơn điệu này, các giáo viên đã tìm ra một phương thức chung. Giống những ma ma trong cung từ trăm nghìn năm trước, việc các cô giáo thích làm nhất có lẽ là đặt ra quy tắc.

Chẳng hạn như khi xếp hàng buổi sáng, các lớp trưởng sẽ đi lại quan sát hàng ngũ, không được ngo nghiêng, không được nói chuyện. Dù lỡ tai bạn hơi ngứa một chút, muốn giơ tay lên gãi cũng sẽ bị quở trách. Đôi khi còn có thể bị lớp trưởng kéo ra khỏi hàng đưa tới cuối hàng — đây là điều bọn bình dân như Dư Chu Chu sợ nhất, bởi vì danh sách những người bị kéo ra sẽ bị đưa tới cô giáo, chết không chỗ chôn.

Để tiện lúc lên lớp, các lớp xếp hàng theo hình con rắn. Thế là lớp 1/7 của Dư Chu Chu lại đứng sát lớp 1/1 của Lâm Dương và Dư Đình Đình. Hàng ngày bé đều có thể nhìn thấy Lâm Dương bày ra vẻ mặt đặc ý, dạo quanh quan sát hàng ngũ bên đó — Dư Chu Chu không dám tùy tiện quay đầu nhìn, chỉ có thể nhìn qua khóe mắt, thấy cậu ta lúc ẩn lúc hiện. Nhưng bé không hề biết, bộ dạng đó của Lâm Dương hoàn toàn là cố ý bày ra cho bé xem.

Hai tiết hoạt động ngoại khóa buổi chiều, lớp 1/1 và 1/7 đều đứng cạnh nhau. Bây giờ Dư Chu Chu đã khá quen với các bạn nhỏ khác, cũng đi cùng các bạn, chơi Thành hai mặt và Thủy lô thật giả, đùa nghịch trên sân trường, đương nhiên có lúc đụng phải bạn học lớn tuổi hơn, bị bóng da của bọn họ văng trúng ngã xước cả da. Song, điều khiến Dư Chu Chu hoang mang nhất chính là, rõ ràng Lâm Dương đang chơi vui vẻ với các bạn, cả đám con trai cầm kiếm nhựa chém nhau, tung ra đủ loại tuyệt kỹ nhìn rất , vậy mà mỗi lần Dư Chu Chu chơi “Thủy lô thật giả” bị bắt, nhảy dây bị sai bước hay chơi Thành hai mặt chạy nhằm hướng... đều nghe thấy tiếng Lâm Dương cười nhạo cách đó không xa.

Đôi lần cũng chạm mặt Dư Đình Đình nhưng cô nàng chưa bao giờ để ý tới Dư Chu Chu, hai người làm bộ không quen nhau. Nữ sinh đúng là một

loại động vật rất kỳ lạ.

Hiển nhiên, trường học giống một tòa hậu cung rộng lớn, dường như là bản tính trời sinh, tất cả học sinh tiểu học đều học được cách tranh thủ tình cảm.

Cô giáo chỉ cần cười với ai đó là có thể khiến người khác cực kỳ ước ao. Mỗi ngày tan học, cô chủ nhiệm đều tổng kết lại tình hình lớp trong ngày, bạn nhỏ bị phê bình thì vô cùng ảo não, bạn được tuyên dương thì lúc tan học sẽ vọt ngay vào lòng ba mẹ, đặc ý “khoe khoang”. Điều thú vị là, Dư Chu Chu và Lý Hiểu Trí đều như hai người vô hình, bọn họ chưa từng được tuyên dương nhưng cũng không bị phê bình. Cho dù khi tĩnh tọa, Dư Chu Chu có cố duỗi thắt lưng thẳng đến thế nào, được tuyên dương mãi mãi chỉ là mấy người Chiêm Yến Phi, Từ Diễm Diễm, Trần Tuyết Oánh...

Với lại, cuộc đời của Dư Chu Chu đã có thêm một mục tiêu mới —— bảng hoa hồng.

... Bây giờ vẫn là 0 đóa, cả hoa hồng lẫn hoa đen đều là 0. Bé và Lý Hiểu Trí giống như đường kẻ tiêu chuẩn, xót xa không nhận được gì.

Cuối cùng, vào thứ tư của tuần học thứ hai sau khai giảng, ăn cơm tối xong, Dư Chu Chu đi tìm bà ngoại, trịnh trọng nói: “Ngoại ơi, về sau con muốn tự về nhà.”

Bà ngoại vừa truyền dịch xong, bác sĩ dặn bà phải thường xuyên tản bộ, thế nên mỗi ngày bà đều đưa Dư Chu Chu, Dư Đình Đình tới trường. Trường tiểu học trực thuộc đại học Sư phạm rất gần nhà bà, đi bộ chỉ mất tầm mười lăm phút, lại còn không phải đi qua trục đường chính, qua vài phố nhỏ là về đến nhà. Bà ngoại suy nghĩ một hồi rồi xoa đầu Dư Chu Chu: “Nhưng bà phải đưa Đình Đình đi. Hai chị em con đi cùng nhau không phải rất tiện sao?”

“Nhưng con muốn tự đi một mình.”

Bà ngoại nhướn mày, mỉm cười: “Chu Chu, con không thích Đình Đình đúng không?”

Đúng. Dọc đường đi, Dư Đình Đình cứ như con chim sẻ, tíu tít không ngừng chuyện ở lớp, từ chuyện cô Trương cho tới Lâm Dương, từ chuyện hoa hồng cho đến hoa đen, tuyên dương rồi phê bình blabla... Dư Chu Chu không muốn nghe, một chút cũng không muốn nghe.

Bé không biết đó có phải là ghen tị không bởi vì Dư Đình Đình xếp thứ năm trên bảng hoa hồng của lớp 1/1, hơn nữa hàng ngày trên đường đi học về Dư Đình Đình đều hỏi bé, Dư Chu Chu, hôm nay mày có được bông hoa nào không?

Ai cần chị lo? Dư Chu Chu không muốn nói dối, đành phải lắc đầu. Dư Đình Đình hỏi không biết mệt, hỏi xong còn quay sang lay tay bà ngoại, hình như muốn bà biết cháu gái và cháu ngoại của bà khác nhau thế nào — may mà lần nào bà ngoại cũng chỉ im lặng mỉm cười.

Nhưng bé không muốn nói hai chữ “không thích” với bà nên đành giải thích: “Cô Vu của bọn con nói, phải bồi dưỡng năng lực tự lập. Nếu nhà không xa thì không nên để phụ huynh tới đón.”

Dư Chu Chu thầm nghĩ, lẽ nào bé thật sự trở thành người nổi nghiệp của anh Kiều rồi? Mở miệng là có thể nói xạo.

Bà ngoại suy tư một lúc rồi cười đồng ý.

Nhưng vào hôm đầu tiên, bà nắm tay Dư Đình Đình đứng cách xa xa rồi đi theo Dư Chu Chu, phát hiện không có gì đáng lo thì mới yên tâm.

Cuộc sống của Dư Chu Chu có chút khởi sắc nhờ được đi một mình. Tâm tư bị đè nén ở trường học được giải tỏa hết trong mười lăm phút đi đường. Không biết từ lúc nào, khuôn mặt của Boss phản diện trong đầu đã biến thành lớp phó Từ Diễm Diễm cao ngạo, còn Dư Chu Chu thì biến

thành minh tinh nhỏ sáng chói hơn cả Tiểu Yến Tử, xóa tan toàn bộ dáng vẻ kiêu ngạo của Từ Diễm Diễm.

Tinh thần A Q(*) là bản năng của dân tộc Trung Quốc, một em bé như Dư Chu Chu cũng đã biết vận dụng rồi.

Đài truyền hình bắt đầu phát sóng phim hoạt hình mới, là phim Cuộc phiêu lưu của Robinson. Dư Chu Chu cực kỳ thích bài hát dễ nghe lúc mở đầu, tuy là tiếng Nhật và tiếng Anh lẫn lộn.

“Lonely Walk, Lonely Walk...”

Anh họ Kiều đang học trung học có biết tiếng Anh, anh nói, hai từ này có nghĩa “đi trong cô đơn”.

Không, Dư Chu Chu không hề cô đơn chút nào.

Nhưng chẳng đường cô đơn mà vui sướng của Dư Chu Chu chỉ kéo dài được một tuần.

Sự việc xảy vào một ngày thứ ba đen tối...

~*~

(*) Tinh thần A Q: xuất phát từ tác phẩm A Q chính truyện của Lỗ Tấn. A Q nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi lần anh bị đánh thì anh lại nghĩ “chúng đang đánh bố của chúng”. A Q có nhiều lý luận đến “điên khùng”. A Q hay bắt nạt kẻ kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ hãi trước những kẻ có địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình có tinh thần cao cả so với những kẻ áp bức ngay trong khi anh ta phải chịu sự bạo ngược và áp bức của chúng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngày Thứ Ba Đen Tối

Thực ra, ngày thứ ba hôm đó vốn đã có một thứ gọi là “trời có dị tượng”. Trước khi ra ngoài, Dư Chu Chu nhìn thoáng qua bầu trời u ám rồi mang theo chiếc ô nhỏ màu hồng. Sau đó bầu trời cũng trong xanh trở lại nhưng thế giới của bé lại có mưa to.

Hôm nay là ngày trả bài kiểm tra đầu tiên. Lần đầu làm trắc nghiệm bính âm(1) tính từ lúc được tới trường, Dư Chu Chu tự thấy mình làm cũng không tệ lắm. Cho dù trong lòng vẫn có chút lo sợ không yên nhưng bé tin tưởng, bài thi lần này nhất định sẽ khiến bé đột phá trên bảng hoa hồng.

40 điểm. Con điểm 40 đỏ chói.

Cùng với sáu dấu gạch chéo lớn và hai dấu tích đúng.

Dư Chu Chu cảm thấy cổ mình tê dại. Cả lớp chỉ có mười bạn nhỏ không đạt 100 điểm, trong đó Dư Chu Chu xếp thứ hai từ dưới lên. Bé chậm rãi tiến lên nhận lấy bài thi và ánh mắt khinh thường từ cô Vu rồi cúi đầu quay về chỗ ngồi, trong lúc lơ đãng khước mắt lại liếc về phía Từ Diễm Diễm và Chiêm Yến Phi.

Từ Diễm Diễm khẽ nhếch mép, lông mày hơi nhướng lên, vẻ châm biếm trên gương mặt đó khiến cảm giác ê ẩm ở cổ Dư Chu Chu càng thêm dữ dội. Nhưng điều khiến bé khổ sở nhất không phải sự khinh thường của Từ Diễm Diễm — mà là Chiêm Yến Phi, cô bé ấy dùng đôi mắt đen nhánh nhìn bé, không hề cười, thậm chí còn có sự thông cảm mang vài phần thiện ý.

Chính là vẻ mặt thương hại thường xuất hiện ở những nhân vật tốt bụng trên phim hoạt hình.

Đừng nhìn tôi như thế, xin bạn đấy. Dư Chu Chu rảo bước nhanh hơn, lúc quay lại chỗ ngồi, bé quay mặt nhìn ra cửa sổ, trốn tránh ánh nhìn của Lý Hiểu Trí.

Lúc mới bắt đầu học ghép vần, bé từng chỉ vào hàng loạt nguyên âm trên bảng đen, hỏi một cách hoang mang: “Đó là cái gì? Tại sao chúng ta không học chữ Hán mà lại học mấy... ký hiệu này?”

Dư Chu Chu biết mình có rất nhiều câu hỏi cực kỳ ngu ngốc nên bé chỉ dám đem ra hỏi Lý Hiểu Trí, mà trước giờ Lý Hiểu Trí chưa từng đưa ra đáp án chính xác cho câu hỏi “Vì sao” — đáp án của cậu luôn là “Chẳng lẽ trước đây cậu không học như thế? Lúc đi nhà trẻ, lẽ nào cậu chưa từng làm mấy cái này?”

Đối với Lý Hiểu Trí, thế giới này không có “vì sao”, chỉ có thông lệ. Bởi vì trước đây làm thế nên sau này cũng phải tiếp tục như vậy, giống như một con sông, chỉ cần chảy về phía trước là tốt rồi, không cần quản vì sao nó chảy về hướng đó.

Vì vậy, đối với Dư Chu Chu, môn ghép vần mà có lẽ tất cả mọi người từng học ở nhà trẻ là một thứ cực kỳ khó hiểu. Bé đọc aoeiũ, bpmofgln,... theo cô giáo nhưng bé không hiểu mấy ký hiệu lạ lùng này rốt cuộc là cái gì. Điều này khiến Dư Chu Chu vốn quen đoán nghĩa chữ Hán khi xem phim hoạt hình không thể tiếp thu được, thế nên mới nghe không hiểu. Khi cô giáo bắt đầu kiểm tra ráp vần b-a-b-a, p-o-p-o, bé hoàn toàn mất phương hướng.

Mấy cái này là gì vậy?

Trong giờ thi trắc nghiệm, bé thỏa thích phát huy những chữ viết trên bài thi lại khiến cô Vu nổi giận.

40 điểm, 40 điểm, 40 điểm, 40 điểm...

Bé và Lý Hiếu Trí đều có bước đột phá khỏi số không trên bảng thi đua, tiếc là bé nhận được hoa đen.

Cô Vu tuyên bố, những bài kiểm tra sau này, tất cả các bạn nhỏ đạt một trăm điểm đều được thưởng. Phần thưởng là cục tẩy có hình mười hai con giáp, bán trong cửa hàng văn phòng phẩm, 2 đồng một cái. Cô Vu mua hai hộp tẩy hình thỏ trắng, một hộp hình hổ, một hộp hình rồng, chính là niềm tin của đa số bạn nhỏ trong lớp. Dư Chu Chu dán mắt vào cục tẩy của Lý Hiếu Trí, sững sốt hồi lâu rồi mím môi gấp bài kiểm tra kẹp vào sách ngữ văn.

Hàng ngày bé đều có một đồng tiền để tiêu vặt, bé cũng có thể tự mua tẩy. Thế nhưng cục tẩy từ tay cô giáo thì khác hẳn.

... Tẩy thánh.

Bé vẫn giữ thói quen thêm chữ “thánh” vào trước một sự vật.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.(2)

Một tiếng sau, trong giờ toán, cô Vu ôm một chồng vở bài tập bước vào, nặng nề bước về phía bục giảng. Hôm nay cô Vu mặc áo dệt kim màu xanh biếc phối với váy tây màu tím sậm, lại còn đeo túi xách màu xanh lam. Thân là con người – một loài đã sớm đánh mất bản năng nhạy cảm với nguy hiểm của động vật – Dư Chu Chu không biết kiểu phối đồ sặc sỡ và kỳ quái này thường gắn liền với hai chữ “tai họa”.

Thực ra cũng chẳng cần suy đoán từ màu sắc, hơn nửa đồng vở bài tập đều bị xé mất mấy tờ, kẹp lẫn trong vở. Từ dưới bục giảng nhìn lên, các trang giấy bị xé không đều, chồng đồng một chỗ, tựa như chồng gỗ xếp lung lay sắp đổ.

Lại có một lũ sắp gặp xúi quẩy rồi.

Tất cả các bạn học, bao gồm cả Dư Chu Chu đều chăm chú nhìn lên chồng gỗ xếp trên bục giảng, cứ như đó là tháp thánh quyết định số phận của bọn họ. Dư Chu Chu cúi đầu nghịch cái quai đeo cặp sách, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh của một nữ hiệp đã trải qua nhiều sóng to gió lớn. Nhưng vẫn không kìm được ngẩng đầu liếc bục giảng rồi lại lập tức cúi đầu.

Cô chủ nhiệm đứng bên bục giảng, vòng qua vòng lại hai lần, dùng cặp mắt sáng như bóng đèn hun nóng 57 đóa hoa của tổ quốc. Bọn nhỏ bị dọa sợ đến nỗi không dám thở mạnh, mà khí sắc của cô chủ nhiệm vẫn cứ u ám khiến người người bất an. Không hiểu làm thế có khiến cô ấy vui vẻ vì cảm giác điều khiển được thiên hạ không.

Thực ra điều này cũng dễ hiểu thôi. Nếu công việc yêu cầu một người lớn phải giảng đi giảng lại một đề toán đơn giản hoặc một câu văn trẻ con, hay thậm chí là một truyện hài không hề đáng cười trong suốt hàng chục năm thì thỉnh thoảng họ cũng phải dọa nạt bọn trẻ con để xả bớt áp lực.

“Có phải học thể dục nhiều quá rồi không? Có phải không biết xấu hổ không? Chơi muốn điên rồi à? Lúc làm bài tập không chịu động não chút nào? Tôi đang hỏi em đấy, Dư Chu Chu!”

Dư Chu Chu giật mình ngẩng đầu lên. Cuối cùng cô giáo cũng gọi tới tên bé, cuối cùng cũng nhìn bé một cái nhưng Dư Chu Chu chỉ đoán được mở đầu mà không đoán được kết cục.

Dư Chu Chu như tội phạm sắp bị tử hình, cúi gằm mặt xuống.

“Lúc tôi cho bài tập đã nói thế nào? Có phải đã nói với em, viết chín chữ số từ 1 đến 9 cách lề phải nửa ô? Ai cho em viết sang bên trái? Mười dòng trước còn viết bên phải, sao xuống dưới đã viết sang trái rồi? Lúc làm bài tập em nghĩ cái gì? Thi bính âm cũng kém như vậy, có đầu óc không đấy?”

Vở bài tập bị ném thật xa. Bảng công thức kẹp trong cặp tài liệu màu xanh đậm vốn phải dùng dây cao su mới gim chặt lại, giờ xổ tung ra giữa không trung. Cặp vở đập trúng đầu cậu bé ngồi bàn ba, giấy trắng bên trong bay tán loạn, rồi nhanh chóng rớt xuống đúng chỗ Chiêm Yên Phi. Chiêm Yên Phi cúi người nhặt lên rồi đứng dậy đi tới chỗ Dư Chu Chu, đặt cả vở bài tập và cặp tài liệu lên bàn bé.

Cậu bé bị cặp tài liệu đập trúng cũng không dám kêu, dù sao cũng là bị cô giáo quăng trúng. Cậu chỉ có thể dùng tay phải che đầu, vội vàng xoa xoa mấy cái tượng trưng rồi nhanh chóng buông tay, cứ như không hề đau chút nào —— nhưng không đau mới là lạ, mấy giây sau cậu lại không nhận được duỗi tay xoa nhẹ hai cái.

Cô Vu đương nhiên có chút chột dạ, liếc hai cái, phát hiện cậu bé không có vấn đề gì thì mới thu ánh mắt, cố gắng bày ra vẻ mặt phẫn nộ, nhìn Dư Chu Chu chằm chằm.

Ngừng lại một lúc, tất cả bạn học có vở bị xé đều bị cô chủ nhiệm lần lượt gọi tên. Trong lớp, vở bài tập bay xoàn xoạt, tựa như mấy con bồ câu trắng.

Những phần tử phạm tội có lỗi với tổ quốc, có lỗi với Đảng đều đứng hết dậy, đầu cúi gằm, giống như Dư Chu Chu.

Cái tên cuối cùng bị gọi, những người may mắn sống sót đều thở phào một hơi.

Từ Diễm Diễm ngẩng đầu, nhìn Dư Chu Chu tỏ ý trách cứ. Ánh mắt đó đầy ắp sự trách móc, oán giận tiếc sắt không thành thép(3) đối với mấy người không chịu nghe lời, làm lỡ thời gian của mọi người, bôi đen cả lớp, bọn họ thật sự quá đáng ghét mà.

Giờ thể dục buổi chiều, Dư Chu Chu không được phép ra ngoài chơi. Bé và mười bạn học còn lại phải ngồi tại chỗ làm bù bài tập, đồng thời chép

lại những lỗi sai chính tả trong bài thi hai mươi lần rồi nộp cho cô giáo, nếu không xong, lúc tan học sẽ không được về nhà, bao giờ viết xong mới được về.

Dư Chu Chu vừa sợ hãi vừa sốt ruột, không cẩn thận lại viết chữ số sang bên trái nửa ô. Cô Vu tiện tay tan xé quyển vở bài tập rồi quăng đi: “Đang làm bài lại nghĩ đi đâu đấy? Có phải muốn ra ngoài chơi không? Quyển vở này nhìn mà nóng mắt, em đi đổi quyển khác, viết lại cho tôi!”

Bé không có cách nào khác đành nước mắt lưng tròng xuống quầy tạp hóa dưới lầu mua vở mới, kết quả lại bị học sinh trực tuần bắt được. Chị gái học lớp năm mang về mặt nghiêm túc, tay trái đeo phù hiệu màu đỏ kéo lấy tay bé: “Nhà trường đã quy định học sinh lớp một không được tự mình tới quầy mua đồ, em còn chưa đeo khăn đỏ, học lớp một đúng không? Em học lớp nào, tên gì?”

Dư Chu Chu xin tha mấy lần mà không có kết quả, quỳnh tới độ nước mắt rơi tí tách. Đang lúc định nói tên cho chị trực tuần thì bé chợt nghe tiếng cười đùa truyền tới: “Chị Dao Dao, bạn ấy là học sinh lớp em, chị đừng ghi tên của bạn ấy được không? Em là lớp trưởng, không quản lý tốt bạn học, cô giáo sẽ mắng em...”

Chị kia mỉm cười, nhẹ nhàng gõ đầu cậu bé: “Em lại nhiều chuyện rồi!” Sau đó nghiêm túc nói tiếp: “Em phải tuân thủ qui định của nhà trường, đừng khiến lớp trưởng của em gặp thêm phiền phức, đã nghe thấy chưa?”

Dư Chu Chu gật đầu, cầm vở bài tập mới mua chạy trốn chết qua người Lâm Dương. Bé nghe thấy Lâm Dương gọi tên mình nhưng vẫn không dám quay đầu lại.

Trở lại phòng học, vừa mới viết được nửa trang thì Dư Chu Chu chợt nghe thấy cô giáo gọi tên mình.

Đi ra cửa mới biết mẹ đã tới.

Bị cô giáo mời phụ huynh rồi.

Mẹ Dư Chu Chu đang ngồi ở cuộc họp thường kỳ của phòng tiêu thụ thì bị kêu tới, cứ tưởng Dư Chu Chu gây ra phiền toái lớn gì, không ngờ chỉ là bài kiểm tra 40 điểm và quyển vở bài tập viết không tốt lắm. Mẹ Dư thấy hơi tức giận nhưng cũng không thể nổi cáu với cô giáo. Không phải mẹ không hiểu ý tứ của cô Vu, về phần yêu cầu sự “phối hợp” của phụ huynh, rồi cả chuyện thứ bảy cô giáo tổ chức lớp phụ đạo học sinh yếu ở nhà... Mẹ Chu Chu càng nghe càng thấy bức mình, chỉ đành cười gật đầu cho có lệ. Sau khi cô giáo đi khỏi, Dư Chu Chu và mẹ chỉ đứng nhìn nhau không nói gì.

“Mẹ ơi, con xin lỗi.” Dư Chu Chu khóc nghẹn ngào, giọng nói còn không lớn bằng tiếng khịt nước mũi.

“Chu Chu,” Giọng mẹ có vẻ uể oải, “Mẹ không thể biểu đồ cho cô giáo như những nhà khác, mẹ bận nhiều việc đã mệt lắm rồi, không thể kèm con học bài, giúp con nghe viết bính âm mỗi ngày được. Con là con ngoan, thế nên con có thể tập trung học hành hơn, hăng hái hơn một chút, được không?”

Dư Chu Chu xấu hổ cúi gằm xuống, bé bỗng thấy công tước Gri Gri kéo váy bé, đau buồn nhìn bé, như thể đang nói, nữ vương bệ hạ, đừng khóc nữa được không.

Nhưng làm sao có thể không khóc đây? Thành trì của nữ vương bệ hạ đã bị lật úp rồi.

Cuối cùng cũng nộp xong bài tập, các bạn học khác cũng đã lục tục về tới lớp học. Dư Chu Chu vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi mới trở lại lớp học, ngồi ngây ra trong nắng chiều dịu dàng.

Đại nã cũng là một mảng trống rỗng dịu dàng.

Lúc tan học buổi chiều, mọi người đứng trên sân trường, đứng phạt trong mười phút — cô Vu nói thời gian chỉnh hàng ngũ quá lâu, đầu tiên thì mắng ủy viên thể dục sau đó yêu cầu mọi người xếp thành hàng, đứng tại chỗ mười phút, không được nhúc nhích. Các bạn nhỏ lớp khác đã tiến về phía cổng trường, phụ huynh tới đón con đứng ngoài cửa đều ngó vào xem, tìm kiếm bóng dáng con nhà mình. Dư Chu Chu cảm thấy có một con sâu rơi xuống trán mình, vừa định giơ tay xua nó đi thì chợt nhớ tới vẻ mặt lạnh như băng của cô Vu nên đành thôi.

Cuối cùng cô Vu cũng gật đầu về không kiên nhẫn. Vừa được ân chuẩn, tất cả các bạn nhỏ của lớp 1/7 đều thở phào như trút được gánh nặng, xếp hàng đi về phía cửa, bước chân không nhanh không chậm, tốc độ vừa đủ, cứ như đi nhanh một chút sẽ khiến cô giáo tức giận rồi lại ăn một chầu mắng “Các em sốt ruột lắm à? Được, hôm nay tôi không đi nữa, tôi cho các em vội!” — sau đó tiếp tục phạt đứng.

Phong cách bình tĩnh ung dung, không vội vàng không nôn nóng đúng là được bắt đầu từ khi còn bé.

Con người mà, luôn phải học cách che giấu mong muốn của mình đi một chút, muốn đoạt được thì phải cho đi trước(4). Người nào sát phong cảnh sẽ bị cho là giả dối.

Cuối cùng cũng đi tới cổng, mấy bạn học hàng trên bắt đầu chạy tán loạn, mọi người như chim nhỏ về tổ, khôi phục sự vui vẻ. Dư Chu Chu đứng giữa dòng người, nhìn sắc mặt vui sướng của mọi người thì mỉm cười một cách khó hiểu rồi cúi đầu rời khỏi đám đông một mình.

Mấy quán hàng rong ngoài cổng trường vẫn náo nhiệt như trước, tuy thỉnh thoảng họ lại bị phòng giáo dục của trường học tiến hành quét sạch nhưng ngay ngày hôm sau hàng quán lại lần lượt mọc lên như cũ, đúng là

lửa đồng thiêu không hết, gió xuân thổi lại đâm chồi. Dư Chu Chu không vội về nhà, bé ngơ ngẩn đi bộ dọc theo tường vây của trường học, nhìn chăm chú từng quầy hàng bên đường, không mua gì cũng không dừng lại, cứ như lãnh đạo xuống cơ sở thị sát, lại giống như kẻ ngoài cuộc không có linh hồn, chuyên tâm nhìn nhóm học sinh tiểu học đang ngồi sụp dưới đất cẩn thận chọn lựa lựa. Bé trai thích bi ve và thẻ bài, bé gái thì thích hộp chứa nghìn con hạc giấy và những ngôi sao may mắn nhiều màu, học sinh lớp nhỏ thì thích những món đồ chơi nhỏ, học sinh lớp ba, lớp bốn lại thích ảnh chụp mình tinh và con dấu... Cả một con phố phủ kín đủ thứ xanh xanh đỏ đỏ, những đồ vật giá rẻ, xù xì nhưng lại khởi động tuổi thơ của cả một thế hệ.

Bé bỗng cảm thấy tóc đuôi ngựa của mình bị người ta giật mạnh.

Không cần quay lại cũng biết, chắc chắn là Lâm Dương rồi. Dư Chu Chu không quay đầu cũng không dừng bước, chỉ chậm rãi đi về phía trước, không phản ứng gì. Lâm Dương chạy đến cạnh bé, thở hổn hển, cứ như vất vả lắm mới đuổi kịp vậy. Nhưng Lâm Dương không nói chuyện mà chỉ cùng Dư Chu Chu đi quanh tường vây một cách không mục đích.

Cuối cùng cậu không nhìn được nữa.

“Cậu... Cậu không vui... Tâm trạng cậu không tốt à?”

Dư Chu Chu gật đầu rồi lại lắc đầu.

Bé nghĩ mình không có tư cách không vui.

Lâm Dương im lặng một hồi, mặt xịu xuống, nhìn cậu còn chán nản hơn cả Dư Chu Chu: “Tớ hỏi bạn cùng bàn của cậu, cậu ta nói với tớ chuyện của cậu rồi.”

Dư Chu Chu rất lúng túng, càng không muốn đếm xỉa tới cậu ta nữa, bèn ngoảnh đầu nhìn poster của Tiểu hổ đội dưới đất, không lên tiếng.

“Nếu cậu không hiểu bính âm, tớ có thể dạy cậu. Thực ra bính âm cũng chẳng có gì khó...”

“Đúng vậy, bính âm chẳng có gì khó cả, là mình quá ngốc.”

“Không phải thế!” Lâm Dương bật thốt, xua xua tay, vội vã giải thích rằng mình không có ý đồ nhưng càng nói càng loạn. Cậu căn rằng một cái rồi chỉ vào mẫu quảng cáo dán trên cột điện: “Cậu biết mấy chữ kia không?”

Dư Chu Chu liếc qua: “Biết.”

“Đó, tớ có biết đâu!”

Giọng cậu vang dội như muốn chứng minh Dư Chu Chu không hề ngốc —— Dư Chu Chu nhìn Lâm Dương chăm chú, ánh mắt bắt đầu có sự hứng thú mà chính bé cũng không biết.

Bé “oa” một tiếng rồi bật khóc. Nỗi ngờ vực, sợ hãi và bất lực xuất hiện từ lúc họp mặt gia đình đều trào ra, bé không phải là nữ vương cũng không phải là Creamy Mami, bé rất ngốc, bé không được người ta yêu mến, bé khiến mẹ đau lòng...

Lâm Dương luống cuống nhìn Dư Chu Chu, dỗ cũng không được, không dỗ cũng chẳng xong, cậu vò đầu bứt tai hồi lâu, cuối cùng đành móc khăn tay ra, lúng túng lau nước mắt cho Chu Chu.

Tới khi Dư Chu Chu khóc đến mệt, mặt trời đã lặn. Bé định tạm biệt Lâm Dương rồi về nhà.

“Buổi chiều cậu vẫn về nhà một mình à?”

Bé gật đầu: “Ba cậu không tới đón cậu à?”

“Hôm nay ba tớ họp nên phải muộn hơn mới tới được. Hàng ngày, ba đều thuận đường tới đón tớ và Tường Xuyên... Thực ra nhà tớ cũng rất gần, cậu còn nhớ không, hình như nhà chúng ta rất tiện đường, về sau đi cùng nhau được không?” Cậu dùng ánh mắt mong chờ nhìn Chu Chu, “Tớ sẽ nói với ba để ba đón Tường Xuyên thôi, không cần đón tớ —— được không? Cậu có thể dạy tớ mấy chữ trên cột điện, tớ sẽ kiểm tra bính âm cho cậu, có được không?”

Cậu rất sợ Dư Chu Chu sẽ từ chối, liên tục nghĩ ra mấy lý do. Dư Chu Chu ngừng khóc mỉm cười, dịu dàng gật đầu.

Lâm Dương cực kỳ hưng phấn, bất giác lao tới trước mặt Dư Chu Chu, hôn chụt lên má cô bé.

...

“Tớ tớ tớ... phải quay lại cổng trường, Tường Xuyên vẫn còn chờ ở đó. Ngày mai chúng ta gặp nhau ở cổng, tớ đi trước đây, cậu đừng khó chịu nữa, không được khóc nữa, tớ đi...” Lâm Dương thừa dịp Dư Chu Chu chưa kịp nổi giận, quay người chạy trốn chết, đi qua mấy cửa hàng nhỏ, chạy vội vào cổng rồi mới dừng lại thở hổn hển, sợ hãi vỗ ngực.

“Tớ nhìn thấy hết rồi.” Tường Xuyên — thấp hơn Lâm Dương nửa cái đầu — khịt khịt mũi.

Lâm Dương lườm cậu ta, xấu hổ không nói gì.

“Tớ thấy Dư Đình Đình và Lăng Tường Xuyên còn xinh hơn cô ta.” Tường Xuyên nói tiếp.

Lâm Dương cười khê, trong mắt Tường Xuyên, cái gọi là xinh chính là trang phục đẹp hơn người khác, nơ con bướm nhiều hơn người khác, bím tóc phức tạp hơn người khác...

“Với khả năng thưởng thức của cậu thì...” Lâm Dương lắc đầu, nói khẽ.

Cậu ngẩng đầu nhìn về hướng Dư Chu Chu rời đi, ở cuối con đường, những tia nắng chiều cuối cùng đã dần nhạt mất chỉ để lại một trời mây đỏ.

~*~

(1) Bính âm (pinyin): là cách sử dụng chữ cái Latinh để thể hiện cách phát âm các chữ Hán trong tiếng phổ thông Trung Quốc.

(2) Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí: điều may mắn không đến lần hai, xui xẻo thì không chỉ một lần.

(3) Tiếc sắt không thành thép: Ý nói bất mãn với những người họ kỳ vọng.

(4) Muốn đoạt được cái gì thì phải tạm thời đưa ra cái đó, ý là để đổi phương lợi lỏng cảnh giác, sau đó mới tìm cơ hội cướp đoạt.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cá Lặn

Buổi tối hôm đó, Dư Chu Chu chờ đợi trong lo lắng, nhưng tới tận lúc bé rửa mặt rồi đi ngủ, mẹ vẫn chưa về nhà.

Nửa đêm, trong lúc mơ màng, bé cảm thấy có một bàn tay man mát, mềm mại đang vỗ về trán mình. Hình như có giọt nước lạnh lạnh rơi xuống mặt bé, tựa như làn mưa bụi lạnh lạnh trong mơ.

Dư Chu Chu trở nên cực kỳ im lặng.

Cuộc sống lại đều đều như trước, số hoa hồng trên bảng thi đua vẫn là 0 nhưng hoa đen cũng không tăng. Cho dù bé chăm chỉ làm bài tập đến đâu, thậm chí từng thử làm hoàn thành trên mức —— quy định viết chính tả 20 bính âm, bé viết 40 chữ —— nhưng trước sau cô Vu vẫn làm như không thấy.

Một cô bé gia cảnh thường thường lại từ chối không tham gia lớp bổ túc học sinh kém cuối tuần thì có gì đáng chú ý đây? Dư Chu Chu thử mấy lần xong cũng không ép mình phải “tiến lên” nữa, bé chỉ giữ khuôn phép, trở lại biến người, trở thành một giọt nước không rõ diện mạo.

Chính là một giọt nước —— khi Dư Chu Chu cầm khăn quàng đỏ cùng các bạn học xếp hàng đi vào hội trường đã chật ních người ở cung văn hóa, nhìn thấy các bạn nhỏ lớp một của bốn trường tụ về thành biển lớn, gương mặt mờ nhạt của mỗi người đều trở thành gợn sóng xa mờ. Đèn chùm rất lớn treo trên nóc phòng, bé ngược mắt nhìn lên, cố gắng đếm xem chiếc đèn treo hình bông hoa có bao nhiêu cánh, đếm tới khi mắt mờ ra, cần cổ mỏi nhừ mới không cam tâm cúi đầu xuống.

Trên sân khấu trống trải chỉ có một ngọn đèn màu cam và ba chiếc micro. Tới lúc mọi người đều đã vào chỗ, nghi thức kết nạp đội viên dài dòng cuối cùng cũng bắt đầu. Lãnh đạo ABCDE phát biểu, các cô phụ trách đội xuất sắc phát biểu, đội viên Đội thiếu niên tiền phong ưu tú FGHI phát biểu...

Chủ nhiệm các lớp vẫn thường đứng dậy dạo quanh khu vực lớp mình, nếu thấy học sinh thì thầm với nhau sẽ trừng mắt, răn dạy vài câu. Dư Chu Chu ngồi dưới nghe bài phát biểu, khác với sự hứng khởi của bạn học, bé có chút buồn ngủ.

Có lẽ vì nghĩ rằng tất cả đều không liên quan đến mình.

Cho dù bé sắp trở thành người nối nghiệp của chủ nghĩa cộng sản vinh quang —— nhưng mà người nối nghiệp thì có cả đồng.

Khi vị đại biểu cuối cùng diễn thuyết xong, bọn Dư Chu Chu lập tức vỗ tay rào rào. Trong tiếng vỗ tay, đại biểu của đội viên mới kết nạp bước ra từ sau tấm màn đỏ, có đôi mắt đen lay láy. Đoàn người đông nghẹt chung quanh bỗng trở thành phong nền, chỉ có mình cô tỏa sáng giữa biển cả đen như mực.

Tiểu Yến Tử.

Cô bé đứng ngay ngắn trước micro, cô giáo giúp cô điều chỉnh độ cao của micro. Cô cũng không cầm bài diễn thuyết để đọc như những đại biểu khác, mà mỉm cười rạng rỡ đối mặt với hơn một nghìn ánh mắt phía dưới và phát biểu, là đại biểu của học sinh lớp một mới vào đội, rục rục đối lập với tất cả những gì cứng nhắc trên sân khấu.

Giống như mỗi lần đi học, cô đều hô chỉ huy “Nghiêm”, “Chào”, “Ngồi”. Cũng không phải chưa từng đi qua lớp khác, nghe lớp trưởng lớp đó hô “Nghiêm, chào, ngồi” nhưng họ hô nghe không hay như Tiểu Yến Tử. Trong mắt mọi người, có thể hô lên ba chữ đó, quả thực là rất giỏi.

Dư Chu Chu vẫn không xem Cô bé quàng khăn đỏ, cơn giận dữ xuất phát từ việc chương trình này chiếm thời gian chiếu phim hoạt hình giờ đây lại là sự kháng cự không thể nói rõ.

Giống như sau khi xem xong, bé sẽ bị đánh bại, sẽ mất đi điểm độc lập cuối cùng. Có lẽ những người khác không thể phân biệt được một giọt nước không rõ diện mạo như bé nhưng ít nhất Chu Chu biết mình chưa thực sự bị biến rộng nhấn chìm. Nhưng nếu đến chính Chu Chu cũng không nhận ra mình thì sao?

Vậy nên vào thứ ba, thứ năm hàng tuần, bé đều ăn thật chậm thật chậm, tận tối lúc qua sáu giờ.

Bài phát biểu của Tiểu Yến Tử kết thúc, cả hội trường lại vỗ tay lần nữa. Dư Chu Chu ngẩng đầu, lúc này có thêm ba học sinh lớp một đi ra đứng trước micro, tạo thành hình tam giác đều. Hai người kia bé đều không quen, người dẫn đầu lại chính là Lâm Dương.

Nhưng trong mắt Dư Chu Chu, Lâm Dương trên sân khấu cũng không phải không xa lạ, chí ít là khác hẳn Lâm Dương vẫn thường tranh cãi với bé tới mức nhe răng trợn mắt mỗi buổi tan học. Giây phút đó, Dư Chu Chu bỗng nghĩ tới Bôn Bôn —— nếu người đứng trên sân khấu là Bôn Bôn, Dư Chu Chu nhất định sẽ thấy căng thẳng tới mức tay đổ mồ hôi thay cậu. Nhưng Chu Chu chưa bao giờ lo lắng cho Lâm Dương, không rõ là vì sao. Có lẽ là bởi vì, dù Lâm Dương có thất bại cũng sẽ có rất nhiều người tới đỡ dành cậu, chẳng ai trách cứ cậu, thậm chí người ta còn có thể cho cậu thêm nhiều cơ hội khác. Nhưng nếu người thất bại là Dư Chu Chu và Bôn Bôn, một lần không thể, trăm lần vứt đi, không còn đường cứu vãn.

Dư Chu Chu đứng giữa đại dương màu đen mênh mông, chưa bao giờ nhớ Bôn Bôn đến thế này, nhớ về một đồng loại không biết đang ở nơi nào.

“Mọi người đứng dậy!” Giọng Lâm Dương tuy còn non nớt nhưng vẫn bình tĩnh và mạnh mẽ. Mọi người theo lời đứng dậy, giơ tay phải đặt ở bên tai.

“Tôi xin thề ——”

“Tôi —— xin —— thề” Bạn học phía dưới lớn tiếng hô lời thề theo Lâm Dương.

Không giống Tiểu Yến Tử có kinh nghiệm rèn luyện từ sa trường, bộ dáng của Lâm Dương giống như là trời sinh, trời sinh nên đứng dưới ánh đèn, trở thành trung tâm của mọi ánh mắt, không quá trau chuốt nhưng lại rất phù hợp.

Lời thề kéo dài được hô xong, Lâm Dương hô tiếp: “Người tuyên thệ, Lâm Dương.”

“Người tuyên thệ, Lý Hiếu Trí” “Người tuyên thệ, Dư Đình Đình” “Người tuyên thệ, Vương Tiểu Minh” “Người tuyên thệ, Lý Bình Bình...” Đám nhỏ đứng bên dưới được cô giáo nhắc nhở đều hô tên của mình. Tình cảnh quần chúng đồng thanh bị đánh vỡ, hơn một nghìn cái tên khác nhau vang lên trong hội trường tựa như những giọt nước sục sôi bật lên, hiện ra những diện mạo và dáng vẻ khác nhau.

Nhưng giây phút đó Dư Chu Chu lại không nói nên lời. Tên bé bị nghẹn lại trong cổ, không kịp nói ra.

Khoảnh khắc đó, kháng cự hoàn toàn biến mất, hóa thành một chiếc đuôi cá. Sau này lớn hơn, khi làm thí nghiệm chứng minh “Nước là chất dẫn nhiệt kém”, mặt nước trong ống nghiệm lớn đã sôi trào nhưng cá vàng bơi dưới đáy vẫn bình yên vẫy đuôi bơi lội, Dư Chu Chu bỗng nhớ tới mình hồi ấy, cũng giống chú cá trầm mặc kia, lặng lẽ không tiếng động.

Vào thời kỳ Dư Chu Chu trở nên buồn bã, trầm lắng, mẹ càng ngày càng nóng tính. Bé không biết mẹ đã gặp khó khăn gì trong công việc, bé chỉ biết, công việc cùng lời ra tiếng vào của các mợ bên nhà ngoại khiến mẹ vốn luôn dịu dàng bỗng trở nên sắc bén. Hành động mạnh mẽ dữ dội, lời nói tính toán chi li, thậm chí ánh mắt cũng lạnh lẽo, sắc nhọn. Với sự trợ giúp của Lâm Dương, Dư Chu Chu dần hiểu được bính âm, ngoài việc thỉnh thoảng vẫn mắc vài lỗi nhỏ, thành tích kiểm tra cơ bản là ổn định ở mức trên dưới 80 điểm, nhưng điểm 40 trước đó không khiến mẹ giận, vậy mà bài kiểm tra 80 điểm lần này lại khiến mẹ giận tím mặt.

Dù mẹ nói gì, Dư Chu Chu vẫn chỉ cúi đầu, không giải thích cũng không hứa hẹn “Lần sau con nhất định sẽ thi tốt”.

Cho dù nhìn thấy Dư Linh Linh và Dư Đình Đình đang hé cửa nhìn lén.

Cuối cùng bà ngoại xuất hiện ở cửa, thở dài bảo mẹ: “Con qua đây. Sang phòng mẹ đi.

Phòng của Dư Chu Chu rất gần phòng bà ngoại, bé cầm theo bài kiểm tra đứng ngoài cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng bà ngoại thở dài.

“Hồi trước không phải mẹ chưa từng khuyên con, mẹ đã nói gì, con không còn nhớ sao? Con là người lớn rồi, nếu đã khẳng khẳng sinh đứa nhỏ ra, khẳng khẳng không nhận sự giúp đỡ của ba nó thì con phải gánh chịu mọi hậu quả có thể xảy ra, bao gồm cả những khó khăn này. Mẹ biết con kiên trì một mình rất khổ, về phía chị dâu con, mẹ sẽ đi nói chuyện, nhưng sao con có thể đối xử với con bé như vậy? Chu Chu là do con sinh ra, con bé đâu có xin con sinh nó ra, chính con nhất thời tùy hứng, lẽ nào bây giờ còn không chịu gánh trách nhiệm?”

Bài thi trong tay bị mồ hôi thấm ướt, điểm 84 đỏ tươi trên mặt giấy nhòe hằn.

Dư Chu Chu yêu thích một trò chơi khác.

Bé không nhớ nổi đã bao lâu mình chưa quần đủ thứ “lụa là gấm vóc” lên người, ngồi trong phòng sắm vai công chúa hoặc nữ hiệp. Dư Chu Chu thích vẽ tranh. Quyển nháp của bé được vẽ đầy những “người đẹp” tỷ lệ không cân đối, mặc váy công chúa hoặc khoác lụa trắng phiêu dật, có người cầm kiếm, cũng có người cầm nước thánh. Bé thường ngồi riêng một góc, chăm chú vẽ, không ai biết bé đang nghĩ gì, những bức tranh này đều riêng biệt, không nối liền nhau, chỉ là vài chân dung được vẽ vụng về.

Không ai biết, thế giới riêng của Dư Chu Chu đã trải qua chuyển biến rất lớn.

Bé không làm diễn viên nữa, cũng không tự mình cầm nước thánh vượt qua mọi chông gai. Tất cả các câu chuyện đều trở thành trò múa rối, Dư Chu Chu dẫn dắt các nhân vật cùng đóng vai trong vở kịch, không hề dùng hết tâm trí cảm nhận buồn vui cuộn trào của họ nữa. Mỗi một nhân vật đều có một câu chuyện, bắt đầu biểu diễn vào thời điểm ngòi bút chạm trang giấy.

Vẽ một chiếc vương miện bằng hoa, công chúa nhỏ sinh ra.

Vẽ ra gương mặt dịu dàng cùng đôi mắt to, vào sinh nhật năm mười lăm tuổi, dân chúng đều ca tụng vẻ đẹp chim sa cá lặn của công chúa.

Vẽ ra thắt lưng mảnh khảnh của nàng, năm mười tám tuổi, nàng múa một khúc đẹp nhất kinh đô.

Vẽ làn váy rối bay bay, là lúc nàng gặp hoàng tử, đối phương quỳ trước váy nàng.

Vẽ xong một bức tranh, câu chuyện trong đầu cũng kết thúc.

Nhưng mà Dư Chu Chu không phải là nàng công chúa kia.

Vai diễn của bé, là số phận.

Câu chuyện cũng không đơn giản, thuận lợi cho tới kết cục nữa. Bé bắt đầu vẽ về một cô bé bình thường phải trải qua nhiều khó khăn, vẽ nữ ã chủ bị mọi người hiểu lầm rồi ôm hận mà chết... Dư Chu Chu đóng vai thần số phận, hình như đã không còn nhân từ như trước.

Khoảng thời gian trầm lặng như vậy, tất cả đều in dấu vào trang giấy. Bé bị người khác điều khiển, thế nên bé phải chi phối các nhân vật.

Hình như những lúc sáng sủa hiếm hoi đều là khi đi cùng Lâm Dương trên đường tan học về. Mặc dù Lâm Dương đứng trên sân khấu có vẻ xa xôi đến vậy nhưng mỗi khi cậu đi cạnh Chu Chu, cười hì hì tóm lấy bím tóc của cô bé, kể cho bé nghe rất nhiều chuyện thú vị, thảo luận những yêu hận tình thù trong phim hoạt hình, Dư Chu Chu lại chợt cảm thấy cuộc sống của mình cũng tràn ngập ánh nắng ——.

Dù cho đó chỉ là ánh tịch dương.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Còn Lại Bao Nhiêu Chú Bướm

Dư Chu Chu từng kể cho Lâm Dương nghe chuyện về nước thánh. Chính là câu chuyện mà bé từng thích thú đóng vai kia, xuất phát từ phim hoạt hình Ma thần anh hùng truyện.

Nữ thần chủ quản thu đông và nam thần chủ quản xuân hạ đem lòng yêu nhau. Để ngăn cản họ, các vị thần khác đã biến hai người thành tượng, rồi trấn giữ họ ở hai thánh vực khác nhau —— chỉ là thánh vực của vị thần Xuân Hạ là nơi tuyết rơi nhiều, đóng băng cả ngàn dặm, thánh vực của vị thần Thu Đông lại là liệt hỏa rừng rực suốt ngày đêm. Nhóm nhân vật chính trèo qua núi tuyết, băng qua biển lửa, trao đổi tín vật của hai vị thần, cuối cùng giải cứu được nhóm quần chúng bị giam trong băng sâu lửa nóng, nhiệm vụ hoàn thành, ngồi lên cầu vồng tiến lên một tầng cao hơn trên núi Ma giới.

“Về sau thế nào?”

“Hả?” Dư Chu Chu kinh ngạc nhìn Lâm Dương, “Cái gì mà về sau thế nào? Về sau, bọn họ đi đánh một đại ma vương khác.”

“Ý tứ là hai vị thần tiên kia,” Lâm Dương nhìn bé chăm chú: “Về sau bọn họ... có lấy nhau không?”

Dư Chu Chu ngửa đầu, nhìn những đám mây rải rác như canh trứng trên bầu trời: “Không biết.”

“Thế mà cũng tính là kết cục à.” Lâm Dương bĩu môi.

“Có điều tớ nghĩ, hẳn họ không ở bên nhau đâu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Dư Chu Chu dẫn đo chọn từ, sau đó thốt ra một thành ngữ không chắc chắn lắm: “Không thể... đã sai càng thêm sai.”

Đáy mắt Lâm Dương chợt sáng lên, trên mặt bỗng xuất hiện biểu cảm cực kỳ mê hoặc và sùng bái, nhưng chỉ trong vài giây đã được khống chế thành dáng vẻ “Chẳng có gì ghê gớm cả”.

Chỉ là không ai trong hai người biết đoạn tình cảm đó sai ở chỗ nào. Nếu nguyên nhân là thần Xuân Hạ không thể yêu thần Thu Đông, thế thì vì sao thần Xuân Hạ lại không thể yêu vị thần Thu Đông.

Nguyên nhân của nguyên nhân, lý do của lý do, đằng sau thế giới là một mảnh đen sẫm.

Lâm Dương không hề biết mình từng bị theo dõi. Người bám theo đương nhiên là ba mẹ của cậu. Hồi đó lý do Lâm Dương xin được tự về nhà là do Dư Chu Chu cố vấn —— bồi dưỡng tính tự lập. Đương nhiên Lâm Dương biết mẹ mình rất hay liên hệ với cô chủ nhiệm nên không dám bịa rằng đó là lời của cô giáo như Dư Chu Chu.

Mẹ Lâm Dương thử đồng ý, sau đó kéo ba Lâm Dương đi theo sau, đứng ở đằng xa nhìn trộm.

Tin tốt là, con trai bảo bối của bà không tới quán trò chơi.

Tin xấu là, con trai bảo bối của bà dọc đường đi học về rõ ràng là thiếu “tự lập”.

“Anh nói xem... em có cần nói chuyện với Dương Dương không? Lần trước em từng nói tên cô bé kia với cô Trương của bọn nhỏ, về sau chắc cô

giáo cũng quên mất chuyện này, em nghĩ phải tìm hiểu hoàn cảnh đứa bé kia một chút...”

Ba Lâm Dương mỉm cười: “Hoàn cảnh? Tìm hiểu cái đó làm gì?”

“Nhờ đâu cô bé đó không phải con nhà đứng đắn thì sao? Như thằng nhóc ở lâu đối diện ấy, lần trước nếu không phải em tan sở chạy về đúng lúc, nó đã dẫn bọn Dương Dương vào quán trò chơi rồi...” Mẹ Lâm Dương nhắc tới sự việc hồi đó thì lại có chút kích động.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Ba Lâm Dương ôm vai vợ, nhìn theo hai bóng lưng nho nhỏ đằng trước, cười: “Đứa nhỏ đó thoát nhìn cũng rất lễ phép, con trai em không làm người ta hư đi là tốt rồi.”

“VẬY anh nói xem, có phải Dương Dương đã thích bé con kia rồi không?”

“Cái này còn phải nói sao?”

“Như vậy sao được? Anh cứ luôn thế này, chẳng để chuyện gì trong lòng, con còn bé như vậy...”

“Chính em cũng nói thế rồi.” Nụ cười của ba Lâm Dương có chút bất đắc dĩ, lông mày hơi rủ xuống: “Thằng bé mới có 7 tuổi mà...”

Hai dáng hình 7 tuổi thấp bé, hai cái bóng vai sóng vai đón ánh trời chiều ngã về phía sau, bị kéo dài ra thành độ cao của tuổi 17.

Cuộc sống tĩnh lặng của Dư Chu Chu có một chút khởi sắc, có lẽ vì rốt cuộc bọn họ cũng học xong bính âm. Chỉ tiếc cho tới sau cùng, bé vẫn chưa từng nhận được cục gôm hình thỏ trắng.

Bài văn đầu tiên tên Mùa thu tới rồi tựa như lời giải tới muộn, nhìn bính âm được ghi chú trên chữ Hán, Dư Chu Chu lớp một giống như

Edogawa Conan lớp một, một tia chớp bỗng lóe đằng sau đầu, trong chớp mắt, cô bé đã hiểu ra.

Cô Vu cũng được, Lý Hiểu Trí cũng vậy, thậm chí ngay cả Lâm Dương —— bọn họ chỉ nói cho bé quy tắc đọc và viết của những chữ cái này chứ chẳng ai nói với bé, bính âm vốn là dùng để ghi âm chữ Hán!!

Bí ẩn luôn xoắn xuýt trong đầu đã sáng tỏ, mấy chữ cái và tổ hợp này có vẻ cũng chẳng còn khó hiểu, không quy luật nữa. Dư Chu Chu đột nhiên có cảm giác khó chịu vì mọi chuyện đã muộn, không thể cứu vãn, bé nghiêng rằng một hồi, cuối cùng đành ngồi an phận ở chỗ, buồn bã ngây người.

Vào giờ học, cô giáo hướng dẫn mọi người đọc chậm bài khóa, sau đó bắt đầu gọi từ bạn học ngồi trên cùng bên trái, từng người từng người đứng dậy đối chiếu bính âm, đọc chậm bài học.

Dư Chu Chu kinh ngạc phát hiện có rất nhiều người đọc ngắt quãng, phát âm kỳ lạ, có vẻ cực kỳ căng thẳng. Thỉnh thoảng cũng có người đọc lưu loát nhưng lại nhận được một câu “phải đọc chậm bài văn thật diễn cảm, em đọc nhanh quá rồi”.

Bé nhỏ giọng đọc lại một lần, ừm, rất đơn giản mà.

Nữ diễn viên từng trải như Dư Chu Chu trước nay vẫn rất tự tin với bản lĩnh đọc lời kịch.

Bạn nhỏ ngồi trước hai bàn đã đứng dậy, bắt đầu đọc, Dư Chu Chu cảm thấy tay mình đổ mồ hôi —— không phải vì hồi hộp mà là vì hưng phấn.

Cực kỳ hưng phấn.

Thậm chí lúc đứng dậy, bé còn bối rối cười một cái với cô Vu —— sau đó nhận lại ánh mắt ngạc nhiên từ cô giáo.

“Mùa thu tới rồi

Khí trời dần lạnh

Một chiếc lá vàng rơi từ trên cây

Đàn chim nhận bay về phương nam

Lúc thì xếp thành chữ Nhân (人), lúc lại xếp thành chữ Nhất (一)

A! Mùa thu tới rồi.”

Chữ “A” thốt lên đặc biệt vang dội, tràn ngập tình cảm. Bé ngồi xuống, hai mắt mở to nhìn cô Vu một cách mong chờ. Chỉ trong vài giây, toàn bộ vũ trụ như đã tới màn cuối.

“Mọi người đã nghe thấy chưa? Dư Chu Chu đọc rất hay, không những lưu loát mà còn diễn cảm, mọi người thấy có đúng không?”

Dư Chu Chu thấy Mary Bell và công tước Gri Gri đã lâu không gặp đang nâng chén rượu về phía bé, tỏ ý thăm hỏi. Dư Chu Chu mím môi không cười, ra vẻ “tôi vẫn còn kém lắm” nhưng trong lòng đã vui tới mức như có trăm nghìn đóa hoa tươi nở rộ.

Có rực rỡ đến mấy cũng không bằng đóa hoa hồng bốn cánh đầu tiên trong đời.

Chuyện tốt thành đôi, buổi chiều lúc học toán, cô Vu vẽ hình một vườn hoa và sáu con bướm lên bảng đen, rồi hỏi: “Trong vườn có sáu chú bướm, đã có ba chú bay đi...”

Dư Chu Chu tin rằng, cả lớp chắc chắn ai không làm được bài này.

Nhưng câu hỏi của cô Vu lại là: “Các em đoán xem, bây giờ cô muốn hỏi điều gì? Bài toán này hỏi cái gì?”

Các bạn nhỏ hăng hái giơ tay.

“Hỏi dấu trừ!”

“Hỏi bông hoa!”

“Hỏi...”

Trong lúc nhốn nháo, Dư Chu Chu vẫn im lặng chống má nhìn cả lớp đang sôi trào, từ lúc vào tiểu học đến giờ, hình như bé vẫn chưa giơ tay lần nào.

“Dư Chu Chu? Em nói xem, đề hỏi cái gì?”

Dư Chu Chu sừng sốt, nói với vẻ mặt rất “hiển nhiên”: “Hỏi... còn lại bao nhiêu chú bướm ạ...”

Thoáng chốc, trong lớp có rất nhiều bạn tỏ vẻ “thì ra là thế”. Cô Vu cười ôn hòa, nói: “Mọi người nói xem, có đúng hay không?”

“Đúng ——”

Dư Chu Chu bỗng có ảo giác mình đứng trên đỉnh thiên hạ, hơn nữa bây giờ, quần chúng không còn chỉ là trên sân khấu trong đầu nữa.

Đối với Dư Chu Chu, thứ sáu hôm đó trôi qua thật hoảng hốt.

Nhưng mà không hề gì, bé còn tròn hai ngày cuối tuần để từ từ ngấm ra.

Hôm ấy, lúc tan học về nhà, ngay cả Lâm Dương cũng cảm nhận được, Dư Chu Chu vui vẻ hơn trước, mặc dù cô bé vẫn như ngày thường,

không cười to nói lớn nhưng khóe miệng lại bất giác cong lên, dù rằng chỉ cong một chút thôi.

Một chút cong ấy là có thể khiến cậu suốt đời khó quên.

Tối đó Dư Chu Chu đã đi nằm sớm nhưng mãi mà không ngủ được. Lúc mẹ về nhà, bé trở dậy, giả vờ đi vệ sinh sau đó quay về ngồi trên giường, nghĩ trước nghĩ sau một hồi rồi mới dùng giọng điệu “có gì ghê gớm đâu” của Lâm Dương, ngượng ngùng nói: “Hôm nay con... hôm nay con được cô giáo khen ngợi.”

Mẹ đang ngồi tẩy trang, nghe thế thì nở một nụ cười uể oải: “Mẹ biết Chu Chu ngoan nhất mà.”

Vì sao chỉ là một câu khích lệ, nghe ra lại có chút ý tứ đặc biệt? Dư Chu Chu mơ hồ không nhận ra, vẫn vui mừng đi ngủ.

Mượn lực của gió, đưa ta lên trời xanh.

Không cần biết lý do là gì, chỉ cần bạn gặp được cơn gió ấy.

Hoặc có lẽ, gặp được người đưa cho bạn chiếc quạt gió.

Khi ấy Dư Chu Chu không hề biết, nửa tháng sau, bé thật sự “đứng trên đỉnh thiên hạ”.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Người Quen Giáp

“Đúng là vậy đấy, ừm, cậu nghĩ vị anh hùng nào tốt nhất?”

“... Nữ anh hùng ấy?”

Dư Chu Chu ngửa đầu, suy nghĩ hồi lâu mới đem câu ‘tớ chỉ biết một nữ anh hùng, chính là ‘xin ban sức mạnh cho tôi, tôi là She-ra’ nuốt về trong bụng: “Nữ anh hùng thì có những ai?”

Lâm Dương cũng ngửa đầu, suy nghĩ thật lâu, “Tớ chỉ nhớ được hai người, một người là chị Giang, người kia là Triệu Nhất Mạn, còn một người mà tớ không nhớ rõ lắm, không biết là Thu Căn hay là Thu Lãm, hay là Thu...”

“Vậy thì chị Giang và Triệu Nhất Mạn đi. Dù sao tớ cũng không biết.”

Lâm Dương móc từ túi tiền một đồng xu hình ngũ giác màu vàng kim, “mặt phải là chị Giang, mặt trái là Triệu Nhất Mạn.” Nói xong bèn tung lên trời, nó xoay tròn trong ánh mặt trời một hồi rồi mới rơi xuống tay.

“Mặt trái. Triệu Nhất Mạn.”

Dư Chu Chu gật đầu, quyết định xong người mình chọn dự thi.

Từ tiết toán hôm đó, cô Vu càng lúc càng thích gọi Dư Chu Chu đứng dậy phát biểu. Bé cũng bắt đầu thích thú với việc giơ tay trong lớp, thậm chí đôi lần, Dư Chu Chu còn có thể cùng Tiểu Yến Tử hướng dẫn mọi người đọc diễn cảm bài học. Bé đọc một câu, mọi người đọc một câu,

giống như lão tiên sinh dạy học trên TV thường hướng dẫn một đám học trò, đọc “Khổng Tử viết” “Khổng Tử viết” ấy.

Tai họa giáng xuống luôn khiến người ta có dự cảm theo bản năng, song chuyện tốt lại luôn tới không tiếng động. Bé tập thể dục xong rồi về lớp sớm, vừa khéo nhìn thấy cô Vu và cô Lý – tổng phụ trách đội, cùng Tiểu Yến Tử đang đứng ở cửa lớp nói gì đó. Dư Chu Chu cúi đầu tính chuồn vào thì bị cô Vu gọi lại.

“Vừa khéo, chị xem em học sinh này thế nào? Dư Chu Chu, em qua đây!”

Bé đi qua thì nhìn thấy cô tổng phụ trách luôn giữ đẳng cấp giáo chủ trong lòng đám học trò mới vào Đội kia đang dùng ánh mắt nhìn khoai tây ở chợ quan sát mình từ trên xuống dưới, cuối cùng mới hờ hững nói: “Dáng vẻ cũng không tồi, tìm một bài khóa đọc thử xem.”

Thế là Dư Chu Chu chạy vào phòng cầm sách ngữ văn ra, đứng ở cửa đọc cho cô phụ trách nghe. Đọc xong, bé ngẩng đầu lên, nhìn cô phụ trách vẻ mong chờ, nhưng hình như cô ấy căn bản không nghe bé đọc.

“Tới đây, đến phòng Đội, mang theo sách ngữ văn của em.”

Lúc Dư Chu Chu tới đó mới phát hiện trong phòng còn sáu bạn nhỏ khác, trong đó có ba người bé không quen, ba người còn lại là Dư Đình Đình, Lâm Dương và một người nhìn hơi quen.

Ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra, là cô bé xé lịch ở nhà trẻ chính phủ tỉnh.

Thì ra giải kể chuyện thiếu niên nhi đồng toàn tỉnh của Được phẩm Khang Hoa sắp diễn ra, nhà trường muốn chọn một bạn nhỏ lớp một tham gia tổ nhi đồng, một bạn lớp ba tham gia tổ thiếu niên. Sáu người đứng trong phòng đều là học sinh lớp một được đề cử.

Mọi người trong này đều cứng đờ như đám người gỗ, Dư Đình Đình đảo mắt, thở mạnh cũng không dám. Trong phòng có một ghế sofa rất dài nhưng mọi người đều đứng, tay ôm chặt sách ngữ văn, chỉ có Lâm Dương thản nhiên ngồi trên ghế. Lúc thấy Dư Chu Chu, cậu hơi kinh ngạc rồi bật cười gọi bé qua.

“Chu Chu, đến ngồi với tớ đi!”

Dư Chu Chu bỗng cảm thấy vài ánh mắt quét về phía mình khiến tóc gáy dựng đứng, bé bất đắc dĩ lắc đầu với Lâm Dương.

Đọc bài khóa, một người lại tiếp một người. Đối mặt với cơ hội, mọi người đều coi bài khóa như mẹ ruột mà đọc, mỗi chữ kéo dài, âm cuối còn rung lên, tình cảm chan chứa tới mức nặn ra nước được. Đến lượt Dư Đình Đình, thậm chí cô bé còn không ý thức được biểu cảm của mình phong phú tới độ dữ tợn.

Đột nhiên Dư Chu Chu rất muốn bật cười, bé cúi đầu giả bộ đang ôn tập bài khóa, dùng sách ngữ văn che trước mặt nhưng đôi mắt đã cong tí như vầng trăng non. Lúc ngẩng đầu lên chợt phát hiện Lâm Dương đang cười —— có điều hình như đang cười bé thì phải.

Người thứ năm là Lâm Dương.

Cậu đứng dậy, cầm sách ngữ văn, giọng đọc không lớn không nhỏ, tuy vẫn còn sự non nớt của một cậu bé nhưng âm điệu lại lạnh lạnh. Hiếm khi thấy Lâm Dương nghiêm trang giống lúc đọc tuyên thệ vào Đội thế này, thái độ của cậu rất nghiêm chỉnh, giọng đọc cũng thả lỏng, tốc độ vừa phải, giống như nói chuyện lúc bình thường, không chút kiểu cách.

Dư Chu Chu nghiêng đầu nhìn cậu rồi cười.

Ừm, đọc bài khóa là phải thế này chứ, Lâm Dương đọc tốt hơn hẳn bọn họ.

Người cuối cùng là Dư Chu Chu. Lâm Dương cũng chưa biết Dư Chu Chu đã “đổi đời”, ấn tượng của cậu vẫn dừng lại ở thời điểm cô bé bị cô giáo xé vở bài tập, bài kiểm tra bính âm chỉ có 40 điểm, lúc bị chị trực tuần tóm còn khóc nức nở.

Dư Chu Chu chọn một bài khóa không có chút duyên dáng nào, học theo Lâm Dương, giọng đọc ung dung, ngữ khí tự nhiên.

“Dê con kết bạn với gà con. Gà con mời dê con ăn sâu. Dê con nói: “Cảm ơn bạn! Mình không ăn sâu.”

Dê con kết bạn với mèo con. Mèo con mời dê con ăn cá. Dê con nói: “Cảm ơn bạn! Mình không ăn cá.”

Dê con kết bạn với cún con. Cún con mời dê con gặm xương. Dê con nói: “Cảm ơn bạn! Mình không gặm xương.”

Dê con kết bạn với trâu nhỏ. Trâu nhỏ mời dê con gặm cỏ xanh. Dê con nói: “Cảm ơn bạn!”

Dê con và trâu nhỏ cùng gặm cỏ xanh.”

Dê con đi tìm bạn. Trên thế giới này, chỉ có đồng loại mới có thể làm bạn với nhau, người không cùng chí hướng thường chỉ vui vẻ với nhau khoảng thời gian đầu. Trải qua dòng lũ thời gian, nếu vẫn cùng ở lại chỗ cũ thì mới là đá nhỏ cùng chất liệu. Đương nhiên Dư Chu Chu không nói được những cảm nhận này, lý do bé chọn bài khóa kia cũng không rõ ràng. Thậm chí Dư Chu Chu còn chưa biết ý nghĩa của từ “tán thưởng”, nhưng bé biết mình và Lâm Dương là tán thưởng lẫn nhau, thấu hiểu nhau.

Đã từng cùng Bôn Bôn “sống nương tựa nhau” giống như hai chú chim non cùng mổ thóc, bây giờ gặp một chú chim non khác mới phát hiện, thì ra mình không chỉ ăn được gạo mà còn ăn được sâu.

Thực ra, dù đã quen Lâm Dương gần hai tháng nhưng trong lòng Dư Chu Chu, Lâm Dương vẫn chỉ là “người quen” mà thôi. Một người quen Giáp có ba mẹ yêu chiều, được cô giáo xem trọng, hạnh phúc không ai sánh kịp, là người quen Giáp đứng dưới ánh đèn sân khấu, dẫn dắt mọi người tuyên thệ.

Bôn Bôn là Bôn Bôn, là người thân không thể thay thế, là kiểu người thân mà bé có thể thuận miệng nói rằng “tớ không có ba”, “lúc ông ấy cãi nhau với mẹ, suýt ném đồ trúng đầu tớ”.

Còn người quen... đương nhiên chỉ là người quen thôi. Cho dù ngày nào bé cũng nghe cậu nói cười, hú hét bên tai, bị cậu túm bím tóc, cùng nhau đấu võ mồm... nhưng những việc trong lòng, Dư Chu Chu chưa bao giờ nói với cậu.

Như Lý Hiếu Trí cũng là người quen vậy.

Nhưng trong giây phút ấy, Dư Chu Chu bỗng cảm thấy mình cách Lâm Dương rất gần, cứ như trong mấy trăm học sinh lớp một toàn trường, chỉ có khoảng cách giữa họ là gần nhất, chỉ bởi vì, bé bằng lòng kể cho cậu bé mọi chuyện. Mà độ ăn ý giữa Lâm Dương và Dư Chu Chu thì căn bản không cần nói thêm gì nữa.

Cô tổng phụ trách cũng không quyết định ngay. Dư Chu Chu trở về lớp, hai tiết sau, cô Vu gọi bé lại bảo bé được chọn rồi, vòng đấu loại là thứ tư tuần sau, nội dung là kể chuyện năm phút về một anh hùng chống Nhật. Nội dung câu chuyện do phụ huynh viết sau đó đưa cho cô phụ trách xem rồi sửa chữa.

Trên đường tan học gặp lại Lâm Dương, Dư Chu Chu thấy hơi xấu hổ, nhưng hình như Lâm Dương không hề chán nản vì bị loại, trái lại còn hăng hái cố vấn cho bé nên kể về người anh hùng nào.

“Vậy là cậu biết Triệu Nhất Mạn?”

“... Không biết.” Dư Chu Chu lắc đầu.

“Cậu phải tự viết truyện sao?”

“Đương nhiên không phải, là phụ huynh viết. Nhưng chắc mẹ tớ không có thời gian viết cho tớ đâu,”

“Vậy để ba cậu viết đi.”

Tấm kính “tri kỷ” mới hình thành trong lòng Dư Chu Chu vào buổi chiều đã xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Hình như cho dù yêu thích đến đâu, có một số việc cũng không thể phơi bày ra trước một người tràn ngập ánh sáng ban trưa như Lâm Dương.

Dư Chu Chu ngửa đầu, giả bộ như bị gió thổi cay mắt, đợi một lúc mới nghĩ ra cách trả lời.

“Đến cả bà ngoại cũng bận chuyện ở trường đại học, chắc chắn không rồi đâu.”

“Đến” bà ngoại “cũng”, bé đã học được một trò chơi ngôn ngữ đơn giản, nếu không muốn nói dối, vậy khéo léo tránh đi là được rồi.

Lâm Dương im lặng, qua mấy giây sau, cậu bỗng cười rộ: “Đúng rồi, để mẹ tớ nghĩ cách cho. Mẹ tớ làm ở phòng nghiên cứu chính sách tỉnh, dưới quyền có rất nhiều người viết văn hay. Bọn họ hẳn có thể viết chuyện kể anh hùng! Cậu chờ xem, tớ về nhà hỏi mẹ!”

“Thật à?”

“Năm phút đúng không? Tớ biết rồi, yên tâm, nhất định không thành vấn đề!”

Tảng đá lớn trong lòng Dư Chu Chu được thả xuống, bé thở phào nhẹ nhõm sau đó cười thật ngọt ngào, nghiêm túc nói: “Lâm Dương, cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cậu đã tốt với tớ như vậy.

Buổi tối, Lâm Dương kéo tay mẹ, kể lại câu chuyện một cách lộn xộn. Mẹ Lâm Dương nhìn dáng vẻ vô lại của con trai, bất đắc dĩ gật đầu.

Dưới quyền có mấy sinh viên, tìm chút tư liệu viết chuyện về anh hùng kháng nhật cho học sinh tiểu học nói trong năm phút cũng không phải chuyện khó.

Lâm Dương reo hò chạy ra phòng khách coi TV, mẹ Lâm Dương thở dài, quay sang ông chồng giả bộ ngồi trước bàn đọc báo chiều nhưng thực ra là đang cười trộm, nói: “Con trai anh đó, bây giờ đã biết sai em giúp nó lấy lòng học sinh nữ rồi. Đúng là cha nào con nấy, loại chuyện này không học cũng biết.”

Ba Lâm Dương đặt tờ báo xuống, đi tới ôm vợ từ đằng sau, cười thật ấm áp.

“Tốt nhất là có phúc giống anh, lấy được cô vợ tốt.”

Mẹ Lâm Dương thở dài lần nữa, quả nhiên, có kỳ tử ắt có kỳ phụ.

Lâm Dương ngồi trong phòng khách vui vẻ coi Cậu bé ba mắt. Thực ra hôm nay, cô tổng phụ trách đã tới tìm Lâm Dương, bảo rằng người trúng tuyển là cậu. Cơ hội này vốn thuộc về Tiểu Yến Tử nhưng Tiểu Yến Tử còn bận việc ở đài nên đã khéo léo từ chối. Cô Vu của lớp 1/7 không muốn cơ hội này rơi vào lớp khách nên mới đề cử Dư Chu Chu. Cô tổng phụ trách muốn chọn một đứa nhỏ vừa có gia thế vừa không ngu ngốc khiến người ta mất mặt —— đương nhiên không ai phù hợp bằng Lâm Dương.

Nhưng Lâm Dương lại nói với cô Lý: “Em không muốn tham gia, dù thế nào cũng không muốn tham gia.”

Hình như cậu đã chắc chắn, chỉ cần mình rút lui, cơ hội sẽ thuộc về Dư Chu Chu.

Bạn nhỏ Lâm Dương thực ngây thơ. Nếu cô phụ trách nhất quyết muốn tìm một bạn nhỏ có gia thế thì dù Lâm Dương tùy hứng rút lui, người được chọn có thể là Lăng Tường Xuyên, có thể rất nhiều người khác, chứ tuyệt đối không phải Dư Chu Chu.

May mà cô tổng phụ trách lười chọn qua chọn lại nên mới chọn bài khóa đọc rất tự nhiên của Dư Chu Chu.

May mà.

Nếu không câu chuyện đã trở thành “ta vốn một lòng hướng trăng sáng, ai dè trăng sáng chiếu xuống giường” rồi.

Mọi chuyện của cậu đều hoàn mỹ, hạnh phúc như vậy, đến cả một lần tác thành ngây ngô hiếm có cũng may mắn thành công.

Lâm Dương hồn nhiên không phát hiện, chỉ ngồi trên sofa xem hoạt hình, cười nghiêng ngả.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chết Đi Sống Lại

“Bạn nói xem, lúc mình giơ tay thì nên duỗi thẳng ngón tay hay nắm lại?”

Dư Chu Chu nghe tiếng thì nghiêng đầu, mờ mịt nhìn cô bé ngồi bên cạnh: “Hả?”

Ngọn đèn màu cam trên sân khấu chiếu sáng bụi đặt micro và chỗ bốn vị giám khảo, khán phòng bên dưới tối om. Dư Chu Chu và khoảng năm, sáu mươi bạn nhỏ khác ngồi yên tĩnh dưới đài, tay nắm chặt bản thảo và số thứ tự vừa rút thăm, chờ lượt lên sân khấu. Bởi vì chỉ là vòng sơ khảo nên trừ các thí sinh dự thi, không có khán giả tới xem.

“Hỏi bạn đó, bạn nói xem mình nên khép ngón tay hay là nắm chặt tay? Nhanh lên, mình sắp phải lên sân khấu rồi!”

Cô bé cài một chiếc nơ con bướm màu hồng phấn thật lớn kia trừng mắt nhìn bé, không phải do tức giận mà vì đang luống cuống thực sự. Vì vậy Dư Chu Chu nuốt lại câu hỏi của mình, nói thật nhanh: “Mình thấy lúc người lớn giơ tay xem giờ đều nắm tay thì phải.”

“Được, vậy nắm tay.”

Cô bé đeo nơ bướm vừa nói xong, nhân viên đứng trên bục đã hô một tiếng: “Số 37, Thiện Khiết Khiết.”

“... Không phải dan, là shan.” Cô bé lầm bầm một tiếng rồi đứng dậy. Lúc cô đi qua bên người, Dư Chu Chu thấy cô bé hồi hộp túm chặt vạt váy

màu lam, trên mặt váy đã xuất hiện hơn một trăm linh một nếp nhăn.

Thiện Khiết Khiết kể chuyện về Hoàng Kế Quang.

Những nhân vật vừa xuất hiện trong chuyện anh hùng kháng Nhật không chỉ có mình Hoàng Kế Quang, thậm chí còn cả có Lôi Phong, Lại Ninh và Vương Tiến Hi. Mấy đứa bé này hình như không cảm thấy điều này có gì sai —— dù sao họ đều là anh hùng cả mà.

Câu chuyện của Thiện Khiết Khiết có nhiều cảm xúc mãnh liệt, tuy rằng do quá căng thẳng nên tốc độ nói hơi nhanh nhưng giọng kể vang dội, hơn nữa... động tác rất phong phú.

“Sao mai mọc lên từ phương đông!” Chân trái bước về trước một bước, tay trái giơ cao.

“Viên chỉ huy xem giờ,” nâng tay phải, tay nắm chặt, cúi đầu nhìn cổ tay.

“Đã... sáu giờ rồi!” Ngón cái và ngón út tay phải cong lên, ba ngón khác cong tròn tạo thành số “sáu” thật lớn.

“Giây phút đó, Hoàng Kế Quang đứng ra, lớn tiếng hô, chỉ huy, tôi sẽ đi chặn chúng!” Bàn tay mới vừa thành số sáu đã nắm chặt lại, vỗ thật mạnh lên ngực.

Thậm chí Dư Chu Chu còn có thể nghe thấy tiếng bộp nho nhỏ đánh vào người truyền tới.

Cứ như vậy, màn biểu diễn của Thiện Khiết Khiết khiến Dư Chu Chu ngồi trong khán phòng hoàn toàn hóa đá.

Khi ấy bé vẫn thấy rất mâu thuẫn. Không thể phủ nhận khi xem màn biểu diễn đó, bé thấy rất buồn cười nhưng sâu trong lòng lại nghĩ, như vậy

mới là phương thức biểu diễn đúng đắn, Thiện Khiết Khiết làm vậy là đúng, cái gậy đầu khen ngợi của thầy cô giám khảo càng chứng minh điều này.

Số 47 Dư Chu Chu lên sân khấu. Bé vừa chuẩn bị mở miệng thì chợt nghe thấy tiếng bíp bíp vang lên. Một vị giám khảo vội đứng dậy bước vào hội trường, ra hiệu bảo Dư Chu Chu chờ một lát, sau cùng lại đón được một ông cụ. Ba giám khảo khác vội vã đứng dậy, cúi đầu với ông cụ kia, tươi cười chào hỏi, nói thầy Cốc, sao thầy lại qua đây gì đó...

Ánh mắt của ông cụ rất sắc bén, không hề ôn hòa như mấy giám khảo khác. Ông ngồi vào chỗ của vị giám khảo vừa ra ngoài nghe điện thoại lúc này, quay đầu nói vào micro: “Số 47, bắt đầu đi.”

So với những bạn nhỏ khác, câu chuyện của Dư Chu Chu được kể thật bình thản, thậm chí còn dùng văn nói ở đôi chỗ —— vì vậy khi bé kể tới đoạn Triệu Nhất Mạn bị giặc Nhật tra tấn thì thấy ông cụ vẫn luôn cúi đầu nhìn lướt qua danh sách người dự thi chợt ngẩng đầu, cau mày nhìn mình.

Ánh mắt đó, hàm ý sâu xa.

Dư Chu Chu vốn không hứng thú với câu chuyện anh hùng khó đọc này lắm, hàng loạt thành ngữ và câu văn dài khiến bé đọc rất khổ, đã phát huy tới mức giới hạn. Bỗng nhiên bị ánh mắt lạnh băng kia dọa sợ, bé đã loạn cả trận tuyến.

“Bị tra tấn, hành hạ một cách tàn nhẫn, Triệu Nhất Mạn ngất lịm, nhưng cô vẫn không nói gì cả.”

Nhảm quá, đã ngất rồi còn nói được gì nữa?

“Thế nhưng quân địch tàn bạo vẫn không chịu buông tha cho cô. Chúng xách một thùng nước tới, hất mạnh lên người Triệu Nhất Mạn. Cô vừa tỉnh lại đã phải đối mặt với hình phạt càng kinh khủng hơn nữa.”

“Bị tra tấn, hành hạ một cách tàn nhẫn, Triệu Nhất Mạn ngất lịm, nhưng cô vẫn không nói gì cả.”

Hồng rồi, sao lại lặp một lần vậy...

Dư Chu Chu thoáng ngập ngừng, không hề bất ngờ khi nhìn thấy ông cụ kia nhếch miệng cười nhạt —— tạm thời gọi là cười nhạt đi.

Bé cố trấn tĩnh lại, hít một hơi sâu rồi nói thêm một câu.

“Cứ như vậy, Triệu Nhất Mạn cứ ngất rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngất... thế nhưng bí mật của Đảng, cô không hề hé ra nửa chữ.”

Vừa nói vừa học theo Thiện Khiết Khiết, giơ tay trái lên rồi nắm lại thật nhanh, làm động tác “thà chết không chịu khuất phục.”

Ông cụ rốt cục cũng mỉm cười —— lần này hình như là cười giễu...

Dư Chu Chu kể xong trở lại chỗ ngồi mới phát hiện trán mình đã lấm tẩm mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua bàn giám khảo, kết quả lại thấy ông cụ với vẻ mặt kỳ quái kia đang nhìn bé. Vừa mới ba hoa một tràng, Dư Chu Chu không biết làm sao đành xấu hổ cúi mặt xuống.

Nửa tiếng sau, tên của hai mươi thí sinh vào vòng trong mới được công bố. Thiện Khiết Khiết hồi hộp, không ngừng nuốt nước bọt, Dư Chu Chu thấy thế bèn vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay cô bé. Thiện Khiết Khiết run một cái, nghiêng mặt nhìn bé sau đó miễn cưỡng mỉm cười.

Thầy giám khảo cầm một trang giấy, bước lên bục nhận micro rồi bắt đầu đọc danh sách. Giây phút đó, Dư Chu Chu chợt nhớ tới buổi học toán trên lớp, khi nhìn thấy cô Vu ôm một chồng vở bài tập bị xé, từng cái tên bị gọi lên, nỗi sợ hãi cứ kéo dài như con quái thú mở miệng muốn nuốt trọn bọn họ.

“Số 37, Thiện Khiết Khiết, trường tiểu học Dục Tân.”

Thân người vốn cứng ngắc của Thiện Khiết Khiết đã dịu xuống, Dư Chu Chu nắm chặt tay cô bé, nói: “Tốt quá.”

“Số 47, Dư Chu Chu trường tiểu học trực thuộc đại học Sư phạm.”

Lúc này, Thiện Khiết Khiết đã khôi phục sự hoạt bát của mình, mỉm cười ôm lấy Dư Chu Chu: “Tốt quá rồi!”

Thì ra ông cụ kia là thầy Cốc, tổng phụ trách của cung thiếu nhi tỉnh. Ông thay mặt ban giám khảo nhận xét biểu hiện của mọi người trong vòng đấu loại, sau đó tuyên bố thời gian, địa điểm và nội dung của trận chung kết.

“Câu chuyện về anh hùng chiếm 60%, 40% còn lại là điểm cho đề bài tình huống.”

Thiện Khiết Khiết giơ tay, “Thầy ơi, đề bài tình huống là gì?”

Thầy Cốc nhìn thoáng qua bọn họ, đáp: “Là chọn một tờ giấy trong hộp, căn cứ vào từ khóa trên tờ giấy, tự soạn ra một câu chuyện nhỏ.”

Mọi người đều kinh ngạc hô lớn, tự soạn ra một câu chuyện? Dư Chu Chu còn đang sửng sốt đã thấy thầy Cốc thân nhiên nhìn thoáng qua bé, cười rất kỳ quái, nhưng lần này lại có vẻ ôn hòa hơn nhiều, cứ như đang nói, cố gắng lên, cô nhóc ba hoa.

“Xí, mình biết rồi.” Thiện Khiết Khiết nói thầm vào tai Dư Chu Chu: “Bọn họ đang suy xét tới đám đi cửa sau đấy, mình dám cá, nhất định vài người đã biết trước đề bài.”

“Không phải vẫn cần rút thăm sao?”

“Bạn bị ngốc à,” Thiện Khiết Khiết lườm Dư Chu Chu một cái: “Nếu muốn gian lận thì rút thăm không phải là vấn đề!”

Dư Chu Chu không phản bác được, dù sao Thiện Khiết Khiết cũng lớn hơn bé, đang học lớp hai rồi, động tác chào đội ngũ Thiện Khiết Khiết từng làm còn nhiều hơn lượng phim hoạt hình Dư Chu Chu từng coi.

Có điều vượt qua vòng đấu loại đã là chuyện rất vui rồi, bé chạy ra khỏi khán phòng tối tăm, mẹ đang đứng bên ngoài chờ.

“Mẹ ơi, con được vào vòng chung kết rồi!” Bé cười thật ngọt ngào.

Cái ôm của mẹ mãi mãi mềm mại, êm đềm như vậy, chỉ là hương thảo mộc nhàn nhạt từng quần quanh chớp mũi giờ đã biến thành một mùi hương khác, tinh tế hơn.

“Chu Chu là giỏi nhất!” Mẹ nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán Chu Chu, hỏi: “Chung kết là hôm nào?”

“Chủ nhật tuần sau ạ, thầy nói bọn con phải lên sân khấu lớn của cung thiếu nhi, còn có rất nhiều khán giả nữa.”

Dư Chu Chu đem câu “mẹ có đến được không” nuốt vào bụng. Thứ nhất là vì bé biết mẹ rất bận, thứ hai là vì, nếu có người thân ngồi bên dưới, bé sẽ căng thẳng lắm. Dư Chu Chu nghĩ thầm, cho dù bên dưới có tới một vạn khán giả, chỉ cần mình không biết họ thì sẽ không sợ gì nữa.

Mẹ vội vã quay về công ty làm việc, chỉ để lại phần thưởng vì đã qua vòng loại —— một hộp kem Meadow Gold thật lớn. Dư Chu Chu ngồi một mình trong phòng, dùng muỗng nhỏ xắn từng miếng —— bé rất nhiệt tình chia kem cho Dư Đình Đình nhưng chỉ nhận được một câu “đừng có khoe khoang với tao”. Tuy nhiên chị Linh Linh lại rất độ lượng chúc mừng Dư Chu Chu, đồng thời mang đi một chén kem.

Có lẽ là kiêng dè vì vấn đề nhật ký.

Sau khi qua vòng loại, Chu Chu luôn chìm trong một thứ tâm tình hết sức kỳ diệu, hưng phấn vì qua được vòng một, hơi lo lắng cho trận chung kết, cộng thêm chút lằng lằng vì được mọi người chú ý, cô giáo khích lệ — đương nhiên, quan trọng hơn là cảm giác sợ hãi sẽ rơi khỏi đám mây.

Một lần thất bại, trăm lần vút đi.

Là ngôi sao bảy tuổi mới mọc lên trong vườn trường, quả thật bé phải suy nghĩ nhiều.

Thế nhưng, một đóa hoa mọc ra từ bụi đất như Dư Chu Chu, hiểu rõ ý nghĩa của sự chênh lệch hơn ai hết. Cảm giác nơm nớp lo sợ cùng hiểu biết rõ ràng về sự mong manh của từ “yêu thích”... Mỗi lần đi cùng Lâm Dương trên trường tan học về, suy nghĩ mà chính Dư Chu Chu cũng không thể nói rõ ngày càng phồng lên.

Muốn làm thật tốt, muốn trèo lên thật cao, nhanh chóng dựa vào thực lực để trở nên quan trọng hơn, mạnh mẽ hơn.

Có một đóa hoa vươn ra từ bụi trần, tên là dục vọng. Đời người tràn ngập chữ “hơn” này giờ mới vừa bắt đầu.

Bé đi từng bước, hướng về phía ráng chiều nặng trĩu.

Quả nhiên vào hôm chung kết, người tới đông nghìn nghịt. Dư Chu Chu chạy khỏi hậu trường, đứng nép bên cánh cửa nhìn vào bên trong, khán phòng nhộn nhịp, nhốn nháo khiến bé hơi hồi hộp, lòng bàn tay lạnh lạnh, thấm đầy mồ hôi.

Chu Chu, bé thầm nói trong lòng, lần này nhất định phải nhớ rõ, Triệu Nhất Mạn chỉ ngất đi một lần thôi, không nên nói nhảm thành nữ anh hùng nhà người ta chết đi sống lại nữa.

Chợt nghe thấy tiếng cười vang lên từ đằng sau: “A, chẳng phải là bé con đó sao?”

Bé buông bàn tay đang bám vào cửa, quay đầu lại. Trên hành lang người người qua lại, một thiếu niên mặc sơ mi trắng và áo chèn ca rô đang đứng nhìn Dư Chu Chu, mặt mày sáng sủa, nụ cười ấm áp.

“Trần Ân?” Dư Chu Chu chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt đã buột miệng thốt ra. Cái tên đó thật mềm mại, vừa thốt ra, âm vang sao thật dịu dàng.

Chu Chu có thể thấy Trần Ân đang ngẫm nghĩ tính gọi tên mình nhưng thoáng khựng lại một chút, rõ ràng là không nhớ nổi tên của bé rồi.

Nhưng anh không hề để lộ, nhanh chóng khôi phục nét mặt tươi cười, dịu giọng hỏi.

“Thế nào? Nữ vương đệ hạ cũng tới xem thi đấu?”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nhưng Em Còn Chưa Kể Hết

Dư Chu Chu lập tức lôi cha con công tước Gri Gri đã trịnh trọng mời bé làm nữ vương hồi đó ra mắng một trận.

Đúng là không khiêm tốn chút nào.

Có điều, Dư Chu Chu vẫn hài lòng nghiền ngẫm lần gặp lại khó tưởng tượng được này. Người đứng trước mắt cứ như đi ra từ hộp sắt của bé vậy.

Bé ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời, cong cong vì cười, nói thật lễ phép: “Em tên là Dư Chu Chu,”

Bị một nhóc con vô tình vạch trần chuyện mình chóng quên, Trần Ân hơi xấu hổ, đành phải cười cười, nói: “Ừm, Chu Chu, em tới đây coi thi đấu sao?”

Dư Chu Chu còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng gọi từ đằng xa: “Trần Ân, Trần Ân!”

Bé bị đám người chạy tới từ ngoài cửa chặn đứng bên ngoài, bọn họ đều xấp xỉ Trần Ân, hoặc có lẽ còn lớn hơn Trần Ân một chút. Bốn chàng trai, năm cô gái, trên lưng mỗi người đều có đeo hộp nhạc cụ, có loại dài, có loại rộng, có loại dẹt — lúc này Dư Chu Chu mới để ý, Trần Ân cũng đang xách một chiếc hộp màu đen, hình như là đàn violon.

Bé đứng một bên, nhìn mọi người bàn luận sôi nổi.

“Cậu có nghe nói chuyện người ta định điều chỉnh lại nhóm violon II(*) không? Chỉ huy của nhóm violon II chính là con bé đeo kính dày như đít chai ấy, cô ta được chuyển lên nhóm violon I của các cậu, có người nói cô ta có thể chiếm mất vị trí phó chỉ huy của cậu đấy...”

“Thầy Trần cũng bừa bãi thật, nhận quà biếu cũng không biết chừng mực, cứ làm như chúng ta không biết ấy. Lúc sát hạch để phân vị trí, có mấy người chơi cello và kèn clarinet không đạt tiêu chuẩn, chẳng phải chủ nhật tuần trước cũng tới tham gia luyện tập sao? Xí, hồi trước ai đã nói lần này sẽ kiểm tra thật nghiêm khắc chứ? Dù sao cũng chẳng tra ra ông ấy.”

“Còn không phải vì muốn chọn trường và tăng điểm sao? Chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua, cũng chẳng phải lần đầu tiên. Có điều Trần Án này, cậu phải cẩn thận một chút, cô nàng chỉ huy nhóm II kia tuyệt đối không đơn giản đâu.”

“Quên đi, dù có không đơn giản thế nào cũng chẳng dám động tới Trần Án...”

Bọn họ tranh nhau nói một hồi, Dư Chu Chu gần như nghe không hiểu. Nhưng bé vẫn im lặng đứng một bên, không hề bỏ đi. Trần Án đứng giữa đám người, chỉ nhếch miệng cười, không nói gì nhưng vẫn có vẻ rất hòa hợp. Hình như Trần Án trời sinh đã hợp được vây ở trung tâm, cho nên nhìn anh càng có vẻ chững chạc, chín chắn hơn mấy anh chị kia. Dư Chu Chu không biết mình đang đợi điều gì, tuy giữa chừng bị bỏ sang một bên khiến bé hơi ảm ức nhưng thế giới nhỏ của những thiếu nam, thiếu nữ kia khiến bé tò mò.

Bọn họ mắng thầy giáo, bọn họ tỏ ra quan tâm rồi lại lộ thái độ tùy ý, bọn họ nói những chuyện bé không hiểu, bọn họ hiểu rõ những quy tắc ngầm nhưng không hề chê trách, bọn họ rất hiểu nhau, bọn họ...

Tự ti, tức giận, ước ao, hiếu kỳ... Đủ loại tâm trạng xoay vần trong đầu Dư Chu Chu, bé yên lòng nhìn người thiếu niên đứng giữa đám người kia, anh không còn là anh trai nhỏ hiền lành, trầm tĩnh, ngồi cạnh bé trên sofa, im lặng coi phim hoạt hình kia nữa, hẳn anh cũng chẳng còn nhớ trang giấy có ghi tên của hai người. Lúc này, anh xuất hiện cùng thế giới của mình, quanh thế giới đó là một cái lồng trong suốt, thoát cái đã đẩy Dư Chu Chu ra xa mấy mét, bé chỉ có thể đứng đó giống một kẻ ngốc, ngây ngẩn nhìn vào.

Bọn họ còn chưa nói xong, Dư Chu Chu đã nghe thấy tiếng của mấy người dẫn chương trình từ xa truyền tới, tôi tuyên bố, giải kể chuyện thiếu niên nhi đồng tỉnh của Được phẩm Khang Hoa, chính —— thức —— bắt —— đầu!

Tổ thiếu niên và tổ nhi đồng có tổng cộng 45 thí sinh, bé là người thứ 41 lên sân khấu.

Thế nhưng bé vừa mới quay người rời khỏi, định trở lại hậu trường đợi lượt lên sân khấu thì chợt nghe tiếng Trần Án gọi mấy người bạn vào khán phòng xem thi đấu —— thì ra em gái nhà cô anh cũng tham gia cuộc thi lần này, anh vừa tập luyện xong cho dàn nhạc học sinh của cung thiếu nhi, nhân tiện tới cổ vũ.

Tâm trạng vốn hơi hồi hộp của Dư Chu Chu khi nhìn thấy đoàn người trở nên... càng căng thẳng vì gặp được Trần Án. Nhưng điều kỳ quái là, khi bị người ta phớt lờ, bé lại dần bình tĩnh trở lại.

Nếu nói, ngay từ ban đầu vì biết trong khán phòng có người quen —— hơn nữa còn là người quen quan trọng —— mà sợ mất thể diện thì lúc bé im lặng bỏ đi, suy nghĩ trong đầu lại là, cho dù thực sự mất mặt, chắc đối phương cũng chẳng quan tâm đâu?

Anh chỉ cho rằng đó là một con bé làm trò hề thôi.

Dư Chu Chu quay mặt vào tường, nhanh chóng nhăm lại nội dung truyện kể, xác định đã thuộc rồi mới đứng dậy, chạy tới gần màn sân khấu nhìn ra ngoài, không ngờ lại bắt gặp Thiện Khiết Khiết đang cực kỳ căng thẳng.

“Khiết Khiết?”

“Không cần gọi là chị, mình và bạn sinh cùng năm, chỉ là đến trường sớm hơn thôi.”

“... Mình đâu có gọi bạn là chị.”

Lúc này Thiện Khiết Khiết mới kịp phản ứng, le lưỡi: “Xin lỗi nha, mình thấy hơi hồi hộp.”

Hình như không chỉ “hơi” thôi đâu? Dư Chu Chu cảm thấy tay cô nàng lạnh tới độ dọa người: “Bạn không sao chứ?”

Bản thảo của Thiện Khiết Khiết đã bị vò nhàu cả ra, có mấy chỗ còn bị rách, cô bé vừa lăm nhăm vừa cầm bản thảo gấp lại, hết gấp rồi lại mở.

“Cả nhà mình đều đến xem mình thi đấu, đến cả anh họ, chị họ cũng tới xem. Nhỡ mình nói hớ thì biết làm sao?”

Dư Chu Chu nghe giọng kể mang theo tiếng khóc của cô bé thì chợt nghĩ, cô nàng luôn tự cho mình là chị gái lớp hai trước mặt hình như còn giống em gái mình hơn. Bé vỗ lên lưng động viên Thiện Khiết Khiết, cười trấn an cô bé.

Sau Bôn Bôn, đây là người đầu tiên khiến bé cảm thấy cần phải bảo vệ, tuy rằng, người trước mặt này mạnh mẽ hơn Bôn Bôn nhiều.

Bạn nhỏ mang số 17 trên sân khấu đang rút thăm, rút xong bèn đưa cho dẫn chương trình. Người dẫn chương trình nói to: “Được rồi, bạn nhỏ

số 17 của chúng ta bốc được lá thăm viết ‘hai đồng tiền, khăn quàng đỏ, chú cảnh sát, mèo mướp nhỏ, bà nội, quả cà’,” để bạn nhỏ kia nhớ rõ những chữ có khi cậu ta cũng chưa biết hết, người dẫn lặp lại ba lần, “Như vậy thí sinh số 17 có 45 giây để suy nghĩ, câu chuyện giới hạn trong ba phút.”

Thiện Khiết Khiết lại bắt đầu than thở: “Bạn nói xem, nếu lát nữa mình không kể được thì làm sao bây giờ...”

Đã hết giờ, bạn nhỏ số 17 cúi đầu dán mắt vào tờ giấy, chậm rãi mở miệng: “Sáng ngày chủ nhật, bạn nhỏ đeo khăn quàng đỏ nhặt được hai đồng tiền trên đường, bạn lập tức giao hai đồng tiền cho chú cảnh sát, chú cảnh sát... chú... chú cảnh sát nhận tiền rồi xoa đầu em...” Giọng điệu của bạn nhỏ kia bắt đầu có xu hướng ê a, vài tiếng cười thiện ý vang lên trong khán phòng.

“Bạn xem đó, chắc chắn mình còn kể kém hơn cậu ấy...” Thiện Khiết Khiết suýt bật khóc, lớp hóa trang trên mặt đã hơi lấm lem vì mồ hôi.

“Trên đường về nhà, em gặp được một chú mèo mướp nhỏ, sau đó bà nội... bà nội nói với em, buổi tối ăn cà.”

Bạn nhỏ số 17 cực kỳ gan dạ nói xong câu cuối cùng liền vội vàng cúi đầu, chạy về sau hậu trường. Tiếng vỗ tay và tiếng cười vang khắp khán phòng.

Gần tới lượt Thiện Khiết Khiết lên sân khấu, Dư Chu Chu hô một câu “cố lên” thật to bên tai cô bé. Thiện Khiết Khiết sợ tới mức co người lên ghế, ôm ngực kêu to: “Bạn làm gì vậy? Tính hù chết mình à?”

Dư Chu Chu cười, rốt cuộc cô nàng này cũng khôi phục được chút khí thế. Bé nhéo mặt Thiện Khiết Khiết: “Bây giờ còn hồi hộp không?”

Thiện Khiết Khiết chớp mắt, ngấn ra một lúc rồi cùng mỉm cười: “Ý? Hình như thế thật... A ha, cảm ơn bạn, Chu Chu,”

“Không cần cảm ơn mình, đây là cách mẹ dùng để trị nấc cho mình, cố lên nhé!”

Bài thi của Thiện Khiết Khiết diễn ra rất thuận lợi, tuy rằng câu chuyện ngẫu hứng sau cùng mới chỉ tạm được, nhưng về cơ bản những từ khóa đều nói được rồi. Thiện Khiết Khiết phấn khởi chạy xuống sân khấu, khôi phục dáng vẻ chị gái, nhìn từ trên cao, vỗ vỗ đầu Dư Chu Chu, nói, bạn phải cố lên nhé.

Lúc Dư Chu Chu lên sân khấu, khán giả bên dưới đã thối mết, tiếng nói chuyện ong ong không dứt. Dù sao, chuyện kể anh hùng cũng thật sự nhàm chán, ngoại trừ quan tâm đến con cháu nhà mình, căn bản chẳng ai lại ngồi chăm chú suốt thời gian dài nghe chủ nghĩa yêu nước của hơn bốn mươi đứa nhỏ.

Bé lưu loát kể lại câu chuyện về Triệu Nhất Mạn, rồi rút một tờ giấy từ trong hộp đưa cho người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình mở tờ giấy, đọc lớn: “Bạn nhỏ số 41 bốc được đề bài là, con chuột, con mèo, bóng bay màu vàng, ngôi sao lớn.”

Dư Chu Chu nháy mắt mấy cái, là cái gì với cái gì vậy?

Mỗi lần tới đoạn kể chuyện ngẫu hứng, khán giả bên dưới sẽ thoáng im lặng, vì vậy họ cũng nghe được nhiều câu chuyện nhạt nhẽo như nhau. Trong lúc Dư Chu Chu nhíu mày suy nghĩ, ngọn đèn trên sân khấu bỗng thay đổi, ngọn đèn cam bối cảnh tắt phụt, chỉ còn lại hai ngọn đèn trắng bên rìa sân khấu chiếu lên người bé, giống như ngọn đèn mà các chú cảnh sát chiếu lên kẻ tình nghi lúc hỏi cung trong phim Mỹ.

Dư Chu Chu không hề hoảng hốt, với bé, tiếng ồn ào bên dưới dường như rất xa xôi, bé cứ đứng đó, một cảm giác hưng phấn kỳ lạ chợt nảy lên trong lòng.

Cả thế giới đen như mực, chỉ có bé.

Chỉ còn một mình bé.

Bỗng nhiên Dư Chu Chu có cảm giác xúc động muốn rơi lệ, trong khoảnh khắc đó bé đã hiểu tại sao mỗi lần Saint Seiya bị đánh ngã, trước mắt không ngừng hiện lên gương mặt của Athena, sau đó lập tức vùng dậy, bùng nổ vũ trụ nhỏ đánh lại quân địch, chuyển bại thành thắng. Quả thật bé đã nhìn thấy, ngay trong bóng tối trước mặt, bé thấy thờ công tước và cậu bé ba mắt, còn có cả Simic đang ôm bình nước thánh, còn có Creamy Mami đang biến thân...

Bọn họ nói, Chu Chu cố lên.

Ngọn đèn bật trở lại, Dư Chu Chu quay về hiện thực, đôi mắt hơi nheo lại thích ứng với độ sáng bị thay đổi. Dẫn chương trình giải thích cho khán giả trực trực nhỏ vừa phát sinh, sau đó chuyển qua an ủi Dư Chu Chu, hỏi bé có cần thêm giờ không.

“Không cần, em nghĩ xong rồi.” Bé nhẹ nhàng đáp, khán giả dưới sân khấu thoáng im lặng, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người bé.

“Trước đây, có một... con chuột ở nông thôn tên là Bôn Bôn, nó vẫn nghĩ trời sinh mình là một ngôi sao lớn, có thể đứng trên sân khấu hát những bài hát hay nhất, khiến tất cả mọi người đều phải nghe nói hát, nó sẽ là người... à con chuột giỏi nhất.”

“Vì vậy Bôn Bôn rời nhà đi xa, nhưng nó lại buộc vào đuôi một quả bóng bay lớn màu vàng. Nó nói với bạn nó rằng, chờ tới khi nào nó được đứng hát trên sân khấu cao nhất, nó sẽ thả quả bóng này vào không trung. Dù cách bao xa, bạn của nó nhất định có thể nhìn thấy quả bóng màu vàng.”

“Bôn Bôn vào thành phố, nó chạy tới rạp hát. Ông chủ đoàn kịch hỏi Bôn Bôn biết hát cái gì, Bôn Bôn đứng thẳng lưng, nghiêm túc hát: A! Chú chuột!...”

“Ông chủ nói, chẳng ai thích chuột cả, cậu nên hát là: A! Con mèo!...”

“Bôn Bôn nói, không, tôi không bao giờ hát về mèo, tôi ghét mèo nhất trần đời.”

“Ông chủ nói: A! Con mèo!”

“Bôn Bôn nói: A! Con chuột!”

“Bọn họ cãi nhau ầm ĩ, ông chủ đá Bôn Bôn ra khỏi rạp hát. Nó lăn lóc hồi lâu, cuối cùng đâm rầm vào tường, bóng bay trên đuôi vỡ cái ‘bốp’.”

“Bôn Bôn khóc rất lâu, nó không buồn vì ông chủ không thích bài hát của nó, nó chỉ nghĩ, chắc người bạn tốt kia sẽ không được nhìn thấy quả bóng đó nữa.”

Dư Chu Chu kể tới đây, giọng điệu buồn bã. Cả khán phòng yên tĩnh tới độ dường như nghe rõ cả tiếng kim rơi.

“Bạn nhỏ à, hết giờ rồi.” Dẫn chương trình nhẹ giọng nhắc nhở.

“Nhưng em còn chưa kể xong.” Dư Chu Chu bình tĩnh nhìn người dẫn chương trình, nói vào micro.

Dưới sân khấu, tiếng cười chột vỡ òa, sau đó là tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Dư Chu Chu mang vẻ mặt không chịu khuất phục, cũng không nhìn xuống khán phòng mà chỉ nhìn chăm chăm vào lối cửa sau xa nhất trong nhà hát, nghiêm túc kể nốt câu chuyện, kể chuyện về chú chuột nhỏ Bôn Bôn vấp vấp mãi rồi cuối cùng cũng được nhìn nhận.

“Ngày hôm đó, khi lên sân khấu biểu diễn, ông chủ hỏi Bôn Bôn đã chuẩn bị tốt chưa. Bôn Bôn nói, tôi còn có một thỉnh cầu.”

“Ông chủ hỏi, thỉnh cầu gì?”

“Bôn Bôn nói, mua hộ tôi một quả bóng bay màu vàng, trong lúc tôi hát thì đem thả ra. Người bạn của tôi nhìn thấy thì sẽ biết, tôi đã thực hiện được giấc mơ.”

Dư Chu Chu xúc động muốn khóc, bé cũng không biết trước mặt bao người thế này, mình đã trúng phải cái gió gì.

“Cảm ơn, câu chuyện của em kể xong rồi.”

Bé cúi người chào thật thấp, mang theo câu chuyện quá giờ nghiêm trọng của mình rời khỏi sân khấu.

Chỉ còn lại sau lưng tiếng vỗ tay trước nay chưa từng có, rất lâu không ngừng.

~*~

(*) Trong dàn nhạc giao hưởng, các violon được chia thành hai nhóm: nhóm violon I và nhóm violon II.

Nhóm violon I: Dùng để đi giai điệu với mọi tốc độ. Violon I đảm nhiệm giai điệu một cách độc lập, vững vàng với âm chất thuần nhất.

Nhóm violon II: Dùng đi bè hòa âm có tính chất phụ họa.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hạnh Phúc Bất Ngờ Không Kịp Phòng Bị

Lúc Dư Chu Chu trở lại hậu trường, trên hàng ghế chỉ còn bốn thí sinh còn lại. Những bạn nhỏ kể chuyện xong, cho dù hài lòng hay không được như ý đều trở về dưới khán đài, đứng cạnh ba mẹ chờ kết quả cuối cùng.

Số 42 lên sân khấu, ba người còn lại đều là thí sinh tổ thiếu niên, lớn tuổi hơn Dư Chu Chu, thoát nhìn đã có dáng dấp của thiếu niên rồi. Một chị gái trong đó nhìn Dư Chu Chu, cười nói: “Bọn chị nghe chuyện kể của em rồi, tuy bị quá giờ nhưng rất thú vị.”

Dư Chu Chu hơi đỏ mặt, lúc trên sân khấu thì như con trâu không kéo lại được, gạt dẫn chương trình sang một bên, chìm đắm trong câu chuyện của mình, bây giờ mới nhận ra mình đã làm gì, bé dùng giọng nhỏ đến nỗi khó nghe được đáp: “... Em cảm ơn... chị cố lên nhé.”

Dưới sân khấu không có người thân của Dư Chu Chu nên bé không có chỗ để đi, đành ngồi im ở ghế chờ cuộc thi kết thúc. Tiếng vỗ tay dưới khán đài ban nãy khiến bé cực kỳ xúc động, nhưng mà bây giờ xúc động nguội đi, bé có chút thấp thỏm. Hậu quả của quá giờ là gì, bé cũng không biết, có điều nhất định sẽ ảnh hưởng lớn tới thành tích. Có lẽ khán giả sẽ nhớ rõ cô bé đã biểu hiện rất cá tính này, thế nhưng khi cuộc đấu kết thúc, đoàn người đông nghịt bên dưới cũng tản đi, bé sẽ chẳng là gì cả, bé không lấy được giấy khen, không thể báo cáo kết quả với nhà trường, vậy thì sẽ ngã về điểm ban đầu.

Dù sao cũng không thể giải thích với cô tổng phụ trách rằng, thật ra biểu hiện của em cũng không tồi?

Nhưng mà —— vẫn thấy rất hài lòng. Đáng giá.

Bé ngồi lún vào sô pha, lúc thi đấu, bất kể kết quả ra sao, cái loại cảm giác thả lỏng cả tinh thần lẫn thể xác này đều cực kỳ tốt, tốt tới mức bé thấy mệt rãi rồi, hai mí mắt cứ dính chặt vào nhau. Lơ mơ nghe thấy người dẫn chương trình nói mọi người nghỉ ngơi trong 10 phút, sau khi tính xong điểm số sẽ công bố kết quả cuối cùng. Tiếng cười nói dần huyền não cả khán phòng, bé thong thả rơi vào cơn mơ màng.

“Chu Chu?”

Bé mở mắt, thấy Trần Án đang đứng ngay trước mặt.

“Em thể hiện tốt lắm.”

Dư Chu Chu cuống quýt đứng dậy, định nói khiêm tốn mấy câu, nhưng suy nghĩ một lúc lại thấy không cần, bèn gật đầu: “Cảm ơn anh.”

Trần Án nhìn qua khe hở giữa màn sân khấu: “Ba mẹ em có tới không?”

“Không. Mẹ... Họ bận việc.”

“À, không được nhìn thấy màn thể hiện đặc sắc của em, chắc tiếc lắm.”

Trần Án vẫn giữ bộ dáng đó, dù nói lời khách sáo loại nghìn bài một điệu, cũng khiến người ta nghĩ anh đang hết sức chân thành

Dư Chu Chu chợt nhận ra, bọn họ cũng không phải người quen thông thường, bọn họ có quen nhau, bởi vì bà nội của Trần Án là khách hàng của mẹ bé. Nghĩ vậy, bé bỗng cúi đầu thốt ra một câu: “Mẹ đổi việc rồi, mẹ... mẹ đi làm ở công ty thương mại.”

Mang máng nhớ rằng, công ty thương mại hình như là một công ty tốt, tựa hồ cứ vật gì dính tới hai chữ thương mại đều trở nên rất xa hoa.

Bé không biết vì sao mình lại nói vậy. Vì sự hư vinh của chính mình, còn vì mặt mũi của mẹ, hay có lẽ chỉ là câu khoe khoang vô thức của trẻ nhỏ? Nhưng vừa thốt ra cái câu chưa thông qua đại não này, bé đã thấy hối hận.

Bởi vì, nó khiến sự tự ti vốn không rõ ràng bỗng chốc tăng lên.

Bé lắc đầu, cười ngượng, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Trần Ân. Đột nhiên cảm thấy có một bàn tay ấm áp phủ lên đầu, lòng bé mới từ từ yên ổn lại.

“Ừm, thế thì tốt quá. Dì anh cũng làm bên thương mại, công việc bận rộn lắm,” Trần Ân khuyu nửa gối ngồi xuống, mỉm cười với Dư Chu Chu: “Cho nên Chu Chu nhất định phải nghe lời mẹ, đừng để cô lo lắng.”

Dư Chu Chu cảm kích ngẩng đầu lên, anh cứ như vậy mà hóa giải nỗi khó xử của bé, tuy rằng chỉ dùng phương thức đối đãi với đứa nhỏ chưa hiểu chuyện —— đương nhiên, so với anh, Chu Chu thật sự là một đứa bé chưa hiểu chuyện.

“Em biết rồi, em sẽ nghe lời,” Cuối cùng vẫn thêm một câu, “Cảm ơn anh.”

“Ừm, Chu Chu kể chuyện hay như vậy, lại biết lễ phép như thế, chắc chắn sẽ không để mẹ phải khổ cực, anh biết mà.”

Anh đứng dậy, đặt tay lên vai bé: “Ba mẹ em còn chưa tới, vậy sau cuộc thi em về nhà thế nào?”

“Em nói với bác là cuộc thi kết thúc lúc khoảng mười hai rưỡi, đến lúc đó bác sẽ tới cửa chính cung thiếu nhi đón em.”

“VẬY là tốt rồi. Đừng đứng trong hậu trường nữa, theo anh đến khán phòng đi. Vừa này quên không nói, em họ nhà cô anh bảo là biết em.”

“Dạ?”

“Nó tên Thiện Khiết Khiết.”

“À, đúng ạ, bạn ấy là em gái anh? Em có biết bạn ấy.”

“Ừm, cả nhà cô anh đều đang ở dưới sân khấu, cùng tới đó đi, thế nào?”

Dư Chu Chu thấp thỏm không yên, bé không hiểu được cảm giác đang tràn ngập trong lòng thực chất là vui sướng, một loại vui sướng tương đối bí mật.

“Được ạ.”

Bé vừa nói xong đã nhìn thấy hai người dẫn chương trình cầm danh sách đi qua hậu trường trống trải tới trước micro.

“Mời quý khán giả trở lại chỗ ngồi của mình, chúng tôi sẽ công bố kết quả cuối cùng của cuộc thi.”

Dư Chu Chu vô thức nắm lấy tay Trần Án. Bàn tay nho nhỏ của bé lạnh ngắt, hình như chỉ trong nháy mắt nghe thấy bốn chữ “kết quả cuối cùng” đã lạnh thành như vậy. Tay Trần Án rất lớn, lòng bàn tay khô ráo ấm áp, anh bị cái lạnh trong tay Dư Chu Chu khiến hơi run một chút, sau đó giang hai tay vòng quanh bé, ngồi sụp xuống lần nữa, nói: “Đừng căng thẳng, anh linh cảm sẽ có kết quả tốt.”

“Thật sao? Em bị quá giờ...” Câu hỏi thật ngốc nghếch. Ấy vậy mà bé lại thấy hơi ghen ngào.

“Chuyện hay đáng được thêm thời gian.” Trần Án nói rất nghiêm túc.

Dư Chu Chu nghiêng đầu nhìn nửa bên gò má hơi lộ lúm đồng tiền của người thiếu niên, đôi mắt của anh dịu dàng như mặt biển sau mưa, tuy rằng bé mới chỉ nhìn thấy bờ biển ngập nắng qua TV.

Vậy nên, xin cho tôi thêm nhiều thời gian, Dư Chu Chu nghĩ, tôi sẽ kể một câu chuyện thật hay, nhất định thế.

Được công bố đầu tiên là 25 cái tên đạt giải ưu tú —— giải thưởng mà tất cả thí sinh thi trượt đều nhận được, cơ bản là không có ý nghĩa.

Song bọn họ lại nghe thấy tên Thiện Khiết Khiết của trường tiểu học Dục Tân.

Dư Chu Chu và Trần Án nhìn nhau không nói gì.

Người dẫn chương trình đọc tên rất chậm, tựa như con dao lẳng trì. Giải ba có 10 người, giải nhì có 5 người, giải nhất có 3 người.

Dư Chu Chu vẫn không nghe thấy tên mình.

Bé hoảng loạn liếc sang Trần Án, tựa như kêu cứu. Trần Án lại mỉm cười, cười cực kỳ hài lòng, anh nắm chặt tay Dư Chu Chu, kéo bé từ đằng sau, nhẹ nhàng nói bên tai bé: “Anh nói không sai chứ? Chờ xem, thời khắc phép thuật tới rồi.”

Thời khắc phép thuật?

“Cuối cùng, chúng tôi xin công bố giải nhất!” Người dẫn chương trình cười tươi, nói.

Dường như Dư Chu Chu đã nhìn thấy thời điểm phép thuật, khi kim giây và kim phút nhẹ nhàng giao nhau.

“Tổ thiếu niên, lớp sáu tiểu học Hải Thành, Dụ Lôi.”

“Tổ nhi đồng, trường tiểu học trực thuộc đại học Sư phạm, Dư Chu Chu.”

Dư Chu Chu ngơ ngác đứng im, sân khấu trước mắt chỉ còn là một khoảng sáng. Hạnh phúc tới quá mau, không hề báo trước, bé quên mất phải nhắc góc váy, tao nhã đón chào, chỉ có thể đứng im tại chỗ, nhìn hạnh phúc đang nhanh nhẹn bước tới, lấp bắp nói, bạn, sao bạn lại tới đây, bạn thực sự tới tìm tôi sao?

Bạn thật sự là hạnh phúc thuộc về tôi sao?

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt bên dưới lay tỉnh bé. Dư Chu Chu núp sau khán đài không ngừng nói với chính mình, tiếng vỗ tay ngoài kia là dành cho bé, thế nhưng chính bản thân cũng thấy khó tin nổi.

Trần Ân đột nhiên ôm xốc bé lên, Dư Chu Chu kinh ngạc hô lên, được anh xoay trong không trung một vòng lớn, lúc xuống đất mới nhớ ra phải mỉm cười.

Cứ như nằm mơ, mắt cười thành hai đường cong tí, cứ cười ngốc nghếch, đầu lưỡi như bị mèo cắn mất nửa, một chữ cũng không nói lên lời.

Lúc Trần Ân thả bé xuống mới thở hắt một hơi, lấy tay đỡ thắt lưng, le lưỡi: “Cô bé con như em nhìn thì gầy mà sao nặng thế...”

Trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện nét nghịch ngợm tương xứng với tuổi, thuộc về niên thiếu.

Ngày 23 tháng 10 năm 1994, một tổ hợp chữ số rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Thế nhưng Dư Chu Chu đã nếm được vị ngọt mà trước giờ trong đời chưa từng có.

Rất nhiều năm về sau, khi quay đầu nhìn lại, Chu Chu luôn luôn vừa mỉm cười vừa rơi lệ. Hạnh phúc như thế khiến người ta bị nghiện, từ nay về sau muốn thôi mà không được. Có lẽ cô bé sinh ra từ bụi, nhưng vẫn có thể là đóa hoa đẹp nhất nở ra từ bụi trần. Có điều kể từ đây, sẽ chẳng bao giờ yên lòng ở lại mảnh đất nho nhỏ kia nữa. Cho dù gặp phải đau khổ và khốn cùng đến đâu, cô cũng có thể trộm lấy một chút ngọt ngào từ hồi ức để chèo chống bản thân, giãy dụa vượt qua cửa ải khó khăn, phần ngọt ngào ấy, tựa như kho tàng sức mạnh vô tận, không có nó, cô không chống đỡ được.

Chu Chu cực kỳ vui sướng.

Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, nếu chưa bao giờ nếm thử vị ngọt ấy, về sau có rất nhiều chuyện, sẽ không đau khổ đến vậy.

“Sắp trao giải rồi đấy. Dẫn chương trình vừa bảo tất cả thí sinh dự thi đều tập hợp ở hậu trường, anh quay về khán phòng đây. Anh phải đi an ủi cô em họ nhà anh.”

Dư Chu Chu thoáng buồn, nhớ tới Thiện Khiết Khiết, bé không biết nên nói gì. Câu an ủi của người chiến thắng còn khó chịu hơn lời nói móc của người đứng xem, tuy không nghĩ quá nhiều nhưng bé vẫn nhớ rõ sự tổn thương trước ánh mắt đặc ý của Dư Đình Đình và Từ Diễm Diễm ngày ấy, cho nên bé biết, bây giờ tốt nhất không nên xuất hiện bên cạnh Thiện Khiết Khiết.

“Em... nói với bạn ấy giùm em là... em,” Dư Chu Chu lắp bắp hồi lâu, mặt cũng đỏ bừng mà chưa nói được nguyên do. Trần Án xoa tóc bé, dịu dàng nói: “Anh hiểu mà, yên tâm đi.”

Anh ấy hiểu, thật tốt.

“Trần Án!”

Lúc anh xoay người rời đi, Dư Chu Chu bỗng lớn tiếng gọi anh. Thiếu niên kia quay lại, khóe miệng khẽ nhếch, không biết đang cười cái gì.

Bé nhìn chăm chăm xuống chân, suy nghĩ một hồi mới ngẩng đầu: “Trần Ân, anh... anh biết kéo violon sao?”

Đầu tiên anh nhượng mảy sau đó mới phản ứng lại: “Đúng vậy, vừa rồi ở bên ngoài, em thấy anh mang theo violon đúng không? Ủm, từ nhỏ anh đã học violon, bây giờ là thành viên trong dàn nhạc học sinh của cung thiếu nhi.”

“Chủ nhật nào cũng tới cung thiếu nhi tập luyện sao?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“Không có gì.” Dư Chu Chu lắc đầu. Trần Ân cũng không động đậy, bọn họ đứng ngẩn ra một hồi, bé bỗng mỉm cười, nói: “Tạm biệt.”

“Tạm biệt bé con.” Trần Ân cười cười, rảo bước tới cửa hậu trường.

Dư Chu Chu đứng chờ một hồi, những thí sinh khác mới lục tục kéo đến. Mọi người bắt đầu xếp hàng theo sự chỉ huy của nhân viên công tác, đợi lên sân khấu lĩnh thưởng. Dư Chu Chu nhìn qua tấm màn, thấy bên dưới đã có rất nhiều phụ huynh cầm máy ảnh chen đến gần khán đài, chuẩn bị chụp cho bảo bối nhà mình kỷ niệm đáng nhớ nhất.

Bé bỗng nghe thấy một giọng nói hơi quen truyền tới.

“Nhóc con, sao đi mãi mới về thế, mẹ còn tưởng con đi lạc. Con không tìm được Chu Chu sao? Sao lại đứng ở chỗ này?”

Dư Chu Chu chạy ra khỏi đám người, đầu tiên là nhìn thấy mẹ của Lâm Dương đang hơi cúi người, nét mặt có chút lo lắng. Lại đi thêm mấy bước, ló đầu ra mới nhìn thấy Lâm Dương đang trốn sau một đồng rương

hòm, bàn ghế... Cậu chấp tay sau lưng, vẻ mặt không hề sinh động như thường ngày.

“Lâm Dương?”

Mẹ Lâm Dương cười, quay đầu lại: “Chu Chu đấy à, tìm được cháu rồi. Chúc mừng cháu nhé, cháu thể hiện tốt lắm, cô vui thay cho cháu!”

Dư Chu Chu lễ phép gật đầu đáp: “Cô đã giúp cháu viết bản thảo câu chuyện, cháu cảm ơn cô nhiều lắm.”

Lâm Dương vẫn cúi đầu, không nói câu nào, cũng không nhìn bé.

Mẹ Lâm Dương hoàn toàn không phát hiện sự kỳ quặc của con trai, bà ngồi xuống, cười bảo Chu Chu: “Từ hôm trước thằng nhóc nhà cô đã bắt đầu âm ỉ bắt bọn cô dẫn tới cung thiếu nhi xem thi đấu. Nó nói cháu nhìn thấy người quen sẽ căng thẳng nên đến ba mẹ cũng không đến xem, nó cũng không dám nói với cháu, bọn cô phải lén mang nó tới đây. Trước lúc công bố danh sách, nó nói muốn tới hậu trường tìm cháu, nói là nếu cháu thi trượt, nó sẽ giả vờ chưa từng tới, len lén về nhà, nếu cháu đoạt giải thì nó có thể là người đầu tiên chúc mừng, ha ha, kết quả là thằng nhỏ ngốc này đi nửa buổi vẫn chưa quay về. Cô cứ tưởng nó đi lạc nên vội vàng đi tìm, mới phát hiện nó không tìm được cháu.”

Lời của mẹ Lâm Dương khiến Dư Chu Chu sửng sốt mất mấy giây, sau đó sự cảm động nhanh chóng lan ra từ đáy lòng.

Thì ra dưới sân khấu vẫn có người quan tâm tới bé, thậm chí quan tâm tới mức, vì sợ bé hồi hộp mà làm bộ mình không tới.

“Cảm ơn cậu, Lâm Dương.” Dư Chu Chu cười, chủ động kéo tay cậu.

Nhưng cậu lại rút tay ra sau lưng, lúc ngẩng đầu lên, nét mặt có chút buồn bã.

“Cậu sao vậy?” Chu Chu nhẹ giọng hỏi.

Mẹ Lâm Dương vỗ đầu con trai: “Lúc nghỉ giữa giờ, con kéo ba ra ngoài mua gì đấy? Còn không mau lấy ra? Sao hôm nay lại đầu gối thế này, vừa nãy ngồi dưới kia sôi nổi lắm mà.”

Lúc này Lâm Dương mới đưa cánh tay sau lưng ra.

Không ngờ lại là một quả bóng bay tròn tròn, màu đỏ tươi.

Lâm Dương cười gượng: “Xin lỗi, chỉ có màu đỏ thôi.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bạn Và Bọn Họ Có Gì Khác Nhau

Dư Chu Chu gần như lao về phía quả bóng.

Có lẽ nhìn từ góc độ của Lâm Dương thì là lao về phía cậu.

“Cảm ơn!” Bé ôm lấy quả bóng bay, cười rạng rỡ, hai mắt híp lại đến nỗi khiến Lâm Dương hoài nghi không biết cô bé có còn nhìn rõ cậu nữa không. Tâm trạng khó hiểu vừa tích tụ trong lòng dần biến mất sạch, cậu nhếch miệng bật cười sau đó bỗng ngừng lại, vội vàng điều chỉnh lại nét mặt, hai tay rút túi quần, bấu môi tỏ vẻ lạnh lùng.

“Hứ, vui thế sao?”

Dư Chu Chu nghiêm túc gật đầu, “Ừm.”

Chợt nghĩ trong lúc muốn cười mà phải duy trì dáng vẻ thờ ơ như không thực sự rất khó, Lâm Dương bèn túm tay áo mẹ, nói: “Mẹ ơi, con đói rồi, trưa nay chúng ta đi ăn cùng Chu Chu đi.”

Mẹ Lâm Dương đứng một bên quan sát nét mặt thay đổi phong phú của con trai, cuối cùng không nhịn được bèn bật cười: “Chu Chu, ba mẹ cháu không tới xem cháu thi đấu, vậy trưa nay cháu tính sao giờ, tự về nhà sao? Chỗ này xa như thế, nguy hiểm lắm. Đi ăn với bọn cô rồi để ba Lâm Dương lái xe đưa cháu về nhà nhé, dù sao chúng ta cũng tiện đường mà, đúng không,” bà cúi đầu nhìn thoáng thẳng nhóc nói dối muốn học tự lập, về nhà một mình, “Được không, Chu Chu?”

Dư Chu Chu còn chưa kịp trả lời, thầy giáo bên kia đã hô lớn: “Dư Chu Chu của trường tiểu học trực thuộc đại học Sư phạm? Dư Chu Chu? Qua đây xếp hàng đi!”

“Cháu qua đó đi, lát nữa nói sau.” Mẹ Lâm Dương kéo bím tóc của bé, vuốt lại tóc mái cho bé.

“Lâm Dương, cậu cầm bóng hộ tớ —— lát nữa phải trả lại tới đây!”

“Biết rồi, lải nhải nhiều.” Lâm Dương tỏ vẻ bực mình, lăm bằm nhận lấy quả bóng, nhưng chỉ nháy mắt sau khi Dư Chu Chu quay người rời đi, cậu lại cúi đầu cười ngốc nghếch.

Lâm Dương và ba mẹ chen tới gần sân khấu. Trong tiếng nhạc, những thí sinh đạt giải ưu tú lần lượt bước ra sân khấu, nhận lấy giấy khen và phần thưởng từ tay giám khảo và người trao thưởng, bên dưới nhiều tia sáng lóe lên lấp lóa, rất nhiều bố mẹ đều gọi con nhà mình, “Giơ giấy khen lên, đúng rồi, lùi sang bên trái một chút, nhìn sang đây, cười nào!”

Lâm Dương chợt thấy lo lắng, lát nữa Dư Chu Chu phải làm sao bây giờ?

Chẳng có ai hô với cô “Nhìn sang đây, cười nào!”

Vẻ mặt cậu có chút buồn bã. Đột nhiên, cậu được ba nhắc bổng lên vai, Lâm Dương ngẩng đầu lên mới phát hiện, ba đã lấy ra một chiếc máy ảnh từ trong túi.

“Ba mang theo máy ảnh?” Cậu vui vẻ kêu to.

“Đúng vậy, trường hợp thế này sao có thể không chụp ảnh kỷ niệm. Con trai ngốc, cứ bảo muốn tới xem thi đấu mà cũng không biết chuẩn bị một chút, haiz.”

Ba mẹ Lâm Dương nhìn nhau cười, nhưng mẹ Lâm Dương tuy cười, song ánh mắt lại nhuốm chút nghi hoặc và lo lắng. Bà ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, cho dù kết quả cuối cùng thế nào, những đứa bé tới đây hôm nay đều cầm giấy khen, cười rạng rỡ nhìn về một hướng nào đó, chờ ba mẹ mình chụp hình lại. Đứa bé Dư Chu Chu kia liệu có ôm giấy khen và cúp, đứng lẻ loi một chỗ, mơ màng nhìn đoàn người phía, cũng giống như lúc nó kể chuyện?

Vừa gặp bà, con bé đã lễ phép cảm ơn chuyện mình viết bài giúp, con bé mới có 7 tuổi. Trước mặt người ngoài, đương nhiên Lâm Dương cũng rất lễ phép, thế nhưng những chuyện thế này cũng cần mình đứng sau lưng nhắc nhở một câu, thằng bé mới nhớ cần cảm ơn. Mà Dư Chu Chu kia vừa nhìn thấy mình lại không kinh ngạc chút nào, tự nhiên như thường.

Nhìn thế nào cũng không thấy nó là con nhà không đứng đắn như mình suy đoán.

Nhưng mà, thế này thì quá mức nghiêm chỉnh rồi.

Mẹ Lâm Dương thở dài một hơi, bà vừa thôi nghĩ miên man đã nghe người dẫn chương trình nói: “Chúng ta hãy cùng vỗ tay lần nữa, chúc mừng thí sinh nhận giải nhất!”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, dẫn chương trình cười tươi hướng dẫn hai thí sinh đạt giải nhất lên sân khấu. Dư Chu Chu im lặng đứng đó, miệng cười mỉm, kiểu cười dè dặt không nên xuất hiện ở một đứa trẻ, không được rạng rỡ lắm, chí ít là không rạng rỡ bằng lúc ôm bóng bay ở hậu trường.

Từ lúc Dư Chu Chu nhận cúp từ tay một ông cụ, ba Lâm Dương vẫn nhấn chụp không ngừng. Những phụ huynh khác cũng có cảm tình với cô bé, bởi vậy trong chốc lát, đèn flash liên tục lóe lên, không hề thua kém hồi nãy. Mẹ Lâm Dương thấy con trai mình cười còn tươi hơn cả Dư Chu Chu đoạt giải, hàm răng trắng tỏa sáng dịu dịu dưới ánh đèn chớp tắt.

Lâm Dương lơ đãng quay đầu thì chợt nhìn thấy người thiếu niên nói chuyện với Dư Chu Chu ở hậu trường. Anh ta cũng cầm máy ảnh bấm chụp, khuôn mặt nhìn nghiêng đã bị máy ảnh che mất hơn nửa nhưng có thể nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch lên của anh.

Ngọn lửa nhỏ trong lòng Lâm Dương vốn đã bị nụ cười của Dư Chu Chu dập tắt, lại bùng lên lần nữa, cậu hô to: “Ba, mau lên, nhấn mạnh hơn đi ạ!”

Ba Lâm Dương dở khóc dở cười: “Con trai ngốc, chụp ảnh làm sao dùng lực mạnh được?”

Nói chung... Nói chung là... Lâm Dương “nói chung” trong đầu hồi lâu mà chưa nghĩ ra nguyên nhân, đành quay sang nhìn thiếu niên cao hơn mình rất nhiều kia lần nữa —— không ngờ anh còn đeo hộp đàn violon —— Lâm Dương này còn có thể chơi piano nữa kìa!

Cậu nhóc Lâm Dương chưa bao giờ tự hỏi một cách cẩn thận xem lửa giận trong lòng đến từ đâu mà lại khiến cậu như biến thành con mèo tai cụp bị vật lông. Có lẽ chỉ là lòng độc chiếm của trẻ con, cũng có thể do khí chất từ thiếu niên đó khiến cậu thoáng tự ti...

Có lẽ bởi vì Dư Chu Chu gọi anh ta là Trần Án. Không phải anh Trần Án mà là Trần Án.

Dù có thêm bao nhiêu cái “có lẽ” cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cuối cùng chỉ phá ra thành một câu “Dư Chu Chu, nhìn qua đây, giơ giấy khen lên, cười nào!”

Rất nhiều phụ huynh đứng gần đó đều mỉm cười đầy thiện ý. Ba mẹ Lâm Dương thấy con trai như thế thì ngây người, ngẩn ra hai giây rồi dở khóc dở cười bưng kín miệng con trai. Cuối cùng Dư Chu Chu đứng trên bục cũng không để lộ nét mặt mơ hồ, nụ cười yếu ớt nữa, cô bé quay đầu nhìn qua, ném cho Lâm Dương một cái nhìn “mình xem thường cậu”.

Sau đó, bé giơ giấy khen lên, nhìn vào má của ba Lâm Dương, cười híp cả mắt, khoe miệng vênh lên, rặng rờ tựa như hai mảnh trăng non soi sáng ba nghìn hoa đào, hoa nở thắm sắc.

...

Dư Chu Chu khéo léo từ chối lời mời đi ăn của mẹ Lâm Dương. Bé đem cúp, giấy khen và cả hộp siro bổ sung canxi của Dược phẩm Khang Hoa cất vào chiếc túi lớn mà nhân viên công tác đưa cho, tay phải xách túi, tay trái cầm quả bóng bay đỏ tươi, sau đó ra cửa lớn của cung thiếu nhi chờ bác cả tới đón.

Xoay người vẫy tạm biệt cả nhà Lâm Dương xong, Dư Chu Chu cúi đầu nhìn giày của mình, chậm rãi bước đi, cứ như đi một bước là một đóa hoa có thể nở ra dưới chân.

Về đến nhà, bé cẩn thận buộc quả bóng vào then cài trên cửa sổ rồi vuốt ve mấy cái, quả bóng nảy lên nảy xuống cùng với sợi dây nhỏ, nhìn hơi giống một chú thỏ có cái đuôi thật dài. Dư Chu Chu ngồi trên giường, im lặng hồi tưởng lại lúc đèn flash lóe lên, tiếng vỗ tay của mọi người. Ông cụ Cốc lên trao giải cho Chu Chu cuối cùng cũng mỉm cười ôn hòa, đặt giấy khen và cúp vào tay bé, vỗ nhẹ lên đầu bé: “Cố lên, cô nhóc ba hoa.”

Bé nhớ lại cảnh đó, đáy lòng chua ngọt lẫn lộn.

...

Sáng thứ hai đến trường, thái độ của những bạn học khác với bé không có thay đổi gì rõ ràng, có điều Dư Chu Chu cũng tự biết rằng, bé đã không còn là giọt nước không rõ diện mạo nữa.

Trước khi lễ chào cờ kết thúc, học sinh trực tuần tổng kết và nhận xét tình hình kỷ luật và vệ sinh, sau đó cô phụ trách tuyên bố hai việc.

Chuyện đầu tiên là đồng phục của học sinh lớp một đã được chuyển tới, đến trưa các lớp cử người xuống tầng hai nhận về.

Chuyện thứ hai là chúc mừng bạn nhỏ Dư Chu Chu được giải nhất trong cuộc thi kể chuyện toàn tỉnh.

Những ánh mắt thoát cái hướng về phía Dư Chu Chu khiến bé không biết đặt tay vào đâu cho tốt.

Tay chân luống cuống, lúng túng một cách ngọt ngào.

Bé nhìn nụ cười rạng rỡ của Lâm Dương, sau đó cũng ngẩng đầu mỉm cười với cậu.

Từ Diễm Diễm đứng đằng sau bỗng nói bằng giọng không lớn không nhỏ: “Tôi nhìn thấy rồi.”

Dư Chu Chu sửng sốt, nhất thời quên cả quy định, quay đầu hỏi: “Gì cơ?”

Nét mặt Từ Diễm Diễm vẫn không đổi: “Mẹ của bạn tặng quà cho cô giáo. Tôi nhìn thấy rồi. Thế nên cô mới cho bạn hướng dẫn mọi người đọc bài khóa.”

“Bạn nói vậy.”

“Xí, về nhà hỏi mẹ bạn đi.”

Dư Chu Chu ngoảnh mặt đi, cuộc nói chuyện chìm trong tiếng vỗ tay khiến bé ngây người.

Tặng quà —— được tuyên dương —— đọc bài khóa —— nhận được cơ hội đi kể chuyện...

Bé cho rằng tất cả đều do mình nỗ lực mà có. Bé cứ tưởng Thượng đế thổi một hơi đưa bé tới sân khấu cao nhất.

Thì ra, làn gió đưa bé tới tận mây xanh, căn bản không phải gió tự nhiên.

Dư Chu Chu ngơ ngẩn nhìn gương mặt tươi cười của Lâm Dương, trong đầu bỗng trống rỗng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bạn Không Phải Là Cá(*)

Dư Chu Chu, mẹ bạn tặng quà cho cô giáo.

Những lời này như một cây kim, từng chút từng chút đâm thủng những bong bóng màu hồng vất vả lắm mới tụ lại được.

Thực ra, bé cũng từng nghe các học sinh khác bàn luận về chuyện gia cảnh, về chuyện tặng quà.

Bọn họ thần thần bí bí tỏ vẻ xem thường và coi nhẹ nhưng khi về đến nhà lại năn nỉ ba mẹ mình cố gắng hơn một chút, phải giống phụ huynh nhà khác, thường xuyên tới gặp cô giáo để “khơi thông quan hệ”, “lo lót cho tốt” —— vì vậy các phụ huynh thường tới trường trao đổi vấn đề dạy dỗ con cái và biểu hiện trước mặt giáo viên càng ngày càng nhiều. Dư Chu Chu chỉ có chút ấn tượng mơ hồ về hiện tượng này, bé biết loại quan hệ kia vẫn tồn tại ẩn bên trong nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện năn nỉ mẹ làm gì đó.

Thậm chí ít lâu trước đây, khi Dư Chu Chu còn đang là một chú cá nhỏ, một mình vẫy đuôi dưới đáy nước, bé cũng từng tự gây dựng phương pháp thắng lợi tinh thần A Q. Mỗi lần thấy cô giáo không thèm đếm xỉa đến những nỗ lực của bé trong lúc luyện mắt(1) hoặc lúc tổng vệ sinh, bé sẽ tự nói với mình, cô giáo tuyên dương những bạn học thoát nhìn không có biểu hiện gì xuất sắc này là vì bọn họ tặng quà cho cô.

Có lẽ là vì, nghĩ như vậy bé sẽ không cảm thấy khổ sở đến thế nữa.

Tuy Dư Chu Chu chưa bao giờ tỏ vẻ khinh bỉ giống Từ Diễm Diễm, chạy đến trước mặt người khác nói, cô giáo khen bạn chỉ vì ba mẹ bạn đi cửa sau —— nhưng bé im lặng, bé thanh cao, lẻ loi đứng ngoài đám người, không có nghĩa là bé chưa bao giờ oán thầm trong lòng.

Chỉ là giờ khắc này, tất cả đều đã thay đổi.

Trong lúc đầu óc trống rỗng, Dư Chu Chu bỗng thấy hơi căm hận Từ Diễm Diễm.

Cho dù đối phương nói thật hay giả. Cho dù những gì Từ Diễm Diễm nói đều là sự thực, bé vẫn cứ oán hận.

Là bởi vì, ngay lúc Dư Chu Chu vất vả lắm mới có thể đoạt được một hộp kem Meadow Gold ngọt ngào, Từ Diễm Diễm lại dội mạnh một bát nước tương vào, để lại Dư Chu Chu ngẩn người nhìn hộp kem, không thể cựa quậy, giữ hay bỏ đều không được.

Vị ngọt đã đi mất rồi.

Hôm chủ nhật, lúc Dư Chu Chu vui chơi hết cỡ với hai công tước thỏ, còn từng tha hồ tưởng tượng xem cô giáo sẽ tuyên dương bé thế nào, các bạn học sinh khác sẽ chúc mừng bé ra sao, thậm chí còn liên tưởng thẳng tới cảnh mình đi trong trường học, bé sẽ không còn là người khách khiếp sợ rụt rè nữa, bây giờ bé là chủ nhân. Bé có thể giống như đám Tiểu Yến Tử, tràn ngập cảm giác chủ nhân lúc ở lớp học, thường xuyên ra vào phòng làm việc của cô giáo. Nói không chừng, cô giáo còn có thể cho bé làm cán bộ lớp...

Dư Chu Chu nằm nhoài ra giường, trong đầu tràn ngập đủ loại mộng đẹp, tuy hơi tầm thường nhưng lại rất ấm áp.

Bây giờ thì chỉ còn lại một mùi vị kỳ lạ gay mũi mà thôi.

Trong tiết ngữ văn đầu tiên, cô Vu dùng tròn năm phút để tuyên dương Dư Chu Chu. Ánh mắt hâm mộ, nể nang của mọi người tựa sóng biển, gần như nhấn chìm bé. Thời khắc mà bé vẫn tha thiết ước ao cuối cùng cũng tới rồi, thế nhưng lại chợt cảm thấy chẳng có ý nghĩa.

Dư Chu Chu được làm ủy viên học tập, bởi Tiểu Yến Tử đã được thăng chức thành chi đội trưởng, Từ Diễm Diễm lên làm lớp trưởng, ủy viên học tập lúc trước thì được làm lớp phó. Vị trí trống còn lại vừa khéo do Dư Chu Chu bù vào.

Một ủy viên học tập chưa bao giờ được 100 điểm khi kiểm tra bính âm, có điều, ai quan tâm chứ?

Bé nhận phù hiệu hai vạch(2) mới tinh từ tay cô Vu, cảm thấy tội lỗi ngập trời, cơn xấu hổ lan tràn trong tâm trí, đối mặt với ánh nhìn hâm mộ của mọi người cùng ánh mắt yêu quý, tán thưởng của cô Vu, bé chỉ thấy mặt mình nóng như lửa đốt.

Từ Diễm Diễm cũng không rêu rao việc này ra ngoài. Xét cho cùng, cậu ta cũng biết cô giáo mà nghe được nhất định sẽ tức giận. Logic của trẻ con luôn có rất nhiều tiêu chuẩn, thực chất hẳn phải trách người nhận hối lộ, nhưng trong tư tưởng còn trắng thuần, không tỳ vết của chúng, cô Vu không có lỗi —— còn vì sao lại không có lỗi? —— Nói chung là không có lỗi.

Cô giáo sao có thể có lỗi được.

Công bằng cần cả trăm người nỗ lực, nhưng để phá hỏng nó, chỉ cần một người là đủ rồi. Dư Chu Chu không phải là người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng.

Rất nhiều người làm chuyện mà họ đã từng công khai khinh thường, coi rẻ, sau đó cũng rất thoải mái với lợi ích đạt được.

Nhưng bọn họ không phải Dư Chu Chu.

Bọn họ sẽ không chột dạ cúi đầu khi Lý Hiểu Trí cười chân thành, nói “Dư Chu Chu, bạn thật lợi hại”.

Trên đường tan học về nhà, Lâm Dương liên tục hỏi hôm nay Dư Chu Chu đã làm gì. Lâm Dương thích bộ dạng tươi cười thật tự tin của cô bé trên sân khấu, một Dư Chu Chu như vậy, thật sự... rất đẹp.

Cô bé đoạt giải, cậu còn vui mừng hơn cả cô. Vào tiết chào cờ, khi mọi người đều đổ dồn ánh mắt về cô nhóc kia, Lâm Dương cảm thấy thật kiêu hãnh, bởi vì ngày trước, khi không có ai để ý tới cô, chỉ có cậu và cô ở cạnh nhau.

Cảm giác này thực sự rất tuyệt vời.

Thế nên cậu không ngừng hỏi xem hôm nay Dư Chu Chu có vui không. Tuy cậu biết cô sẽ không hớn hờ khoe khoang trước mặt mình như Lăng Tường Xuyên hay Dư Đình Đình, nhưng từ sau khi chuyện tốt đó xảy ra, ánh mắt của Dư Chu Chu vẫn rất có thần thái, là thần thái tự tin giống lúc đứng trên sân khấu.

Cậu muốn nhìn thấy hào quang rực rỡ ấy.

Thế nhưng cậu không ngờ rằng, một xú ánh sáng cũng không có.

Lâm Dương đành phải dừng lại mấy câu độc thoại, nhìn về phía cô bé: “Chu Chu, cậu sao vậy?”

Lúc bước đi, Dư Chu Chu vẫn nhìn chăm chăm xuống chân, hai tay nắm lấy quai cặp, lọn tóc rối trên trán đung đưa theo nhịp bước, hất qua gương mặt thanh tú.

“Cậu nói gì đi chứ!”

“Lâm Dương...” Dư Chu Chu ngẩng đầu lên, môi giật giật, sau đó lại cúi đầu.

“Có phải có ai bắt nạt cậu không? Chắc chắn là có người ghen tỵ, đúng không?!” Giọng Lâm Dương cao vút lên, Dư Chu Chu hoảng sợ kéo tay áo cậu, ra hiệu bảo cậu không được nói lung tung.

“Không có đâu, mọi người đều cảm thấy vui vẻ thay tớ.”

“Vậy cậu sao vậy?”

Cho tới tận bây giờ, hình như Dư Chu Chu vẫn chưa từng kể những hoang mang, khổ sở trong lòng mình cho Lâm Dương. Không hiểu sao, bé luôn nghĩ, chắc chắn Lâm Dương nghe sẽ không hiểu, nói không chừng cậu ta không biết mà còn giả bộ biết để an ủi bé —— như vậy thì thật đáng sợ.

“Không sao cả.”

Lâm Dương suýt nữa thì học theo đại hiệp trong TV, ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài —— tuy rằng cậu nghĩ nguyên nhân mình hét lên không giống đại hiệp kia.

Phụ nữ ơi là phụ nữ!

Lâm Dương mới 7 tuổi, lần đầu tiên có một suy nghĩ giận dữ cùng cực như vậy.

“Cậu mà không kể, tớ cứ hỏi, tớ muốn cậu phiền chết!” Lâm Dương trợn mắt lên với Dư Chu Chu.

Dư Chu Chu sững sốt, thế nhưng Lâm Dương có vẻ đã quyết tâm, cứ bướng bỉnh nhìn bé, cho dù bé có quăng cho cậu ta ánh mắt khinh thường cỡ nào, cậu vẫn cứ không ngừng hỏi: “Vì sao cậu không vui?”

Cuối cùng Dư Chu Chu đành chịu bại trận, bé nhả mặt nói: “Lâm Dương, tớ xin cậu đấy, tớ kể, tớ kể hết.”

Nếu Lâm Dương sinh sớm năm mươi năm, cuộc chiến kháng Nhật chắc cũng không đến nỗi vất vả như vậy.

“Có người nói với tớ, tớ nhận được cơ hội thi đấu là vì đi cửa sau.”

Suy nghĩ của Dư Chu Chu là, nếu không tặng quà thì bé sẽ không nhận được cơ hội đọc bài khóa và một loạt lời khen ngợi, khích lệ, cô giáo cũng chẳng nhớ tới bé mà đề cử bé đi thi đấu, bé cũng sẽ không có huy hoàng hiện nay — quá trình suy luận phức tạp ấy đều bị bé giản lược đi, trực tiếp đưa ra một kết quả đơn giản. Dư Chu Chu ngượng ngùng cúi đầu, không ý thức được một câu như thế có ý nghĩa thế nào với Lâm Dương, càng không nhìn thấy gương mặt biến sắc trong nháy mắt của Lâm Dương.

“... Nói vậy!” Lâm Dương không do dự la lên, sau đó mang vẻ mặt vừa áy náy vừa chột dạ nhìn lên Dư Chu Chu — thì ra vì mình nhường lại nên Chu Chu mới bị người ta nói xấu, quả nhiên là lỗi của cậu.

Dư Chu Chu thở dài một hơi: “Tớ cũng không biết, nhớ đâu là thật thì sao.”

“Chu Chu,” Lâm Dương vội vã nói, “Cậu đoạt được giải nhất là vì cậu kể chuyện hay, cho dù đem cơ hội này cho tớ, chắc chắn tớ cũng không lấy được giải thưởng ấy, thế nên bọn họ chỉ đang đổ kị thôi, cậu tuyệt đối đừng...”

Quả nhiên cậu ta nghe không hiểu. Dư Chu Chu lắc đầu, “Ý tớ là, nếu chuyện là thật thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Dương ngẩn người.

Cậu không hiểu vì sao Dư Chu Chu lại để ý tới chuyện này như vậy. Lâm Dương đã quen với rất nhiều cơ hội và chỗ tốt từ trên trời rơi xuống, chưa bao giờ hỏi vì sao. Thân phận của ba mẹ cậu khiến cậu quen với chuyện tạo quan hệ và tặng quà, vé đi xem ca nhạc, mô hình Robot biến hình loại mới nhất... Thậm chí đến lý do vì sao cô Trương đặc biệt quan tâm tới ba người gồm cậu, Lăng Tường Xuyên và Tưởng Xuyên, Lâm Dương cũng có thể đoán ra ảnh hưởng của ba mẹ trong đó. Việc này thì có gì sai?

Vậy nhưng, giờ đây Chu Chu lại nói, như vậy là sai.

Lần đầu tiên Lâm Dương nghiêm túc tự hỏi mình một vấn đề mà nghĩ mãi không ra.

Hồi lâu sau, cậu mới cố lấy dũng khí, chậm rãi nói: “Chu Chu, kể cả như thế, đó cũng không phải lỗi của cậu.”

“Hả?”

“Nếu cậu phạm cơ hội này, không dốc, dốc...” Cậu thử dùng một thành ngữ không mấy quen thuộc, “không dốc hết sức mình để ứng phó thì đó mới là lỗi của cậu. Cơ hội này tới như thế nào không quan trọng. Ý tớ là, nếu cậu chưa hiểu rõ tình hình thì đừng tự trách bản thân nữa.”

Ánh mắt của Lâm Dương nhìn bé rất kiên quyết.

Sắc mặt Dư Chu Chu không còn quá đau buồn, tuy vẫn còn chút lẩn tránh nhưng rõ ràng lời cậu nói đã có tác dụng nhất định.

Nếu mẹ bé không tặng quà thì cơ hội này vốn nên thuộc về ai? Tuy Dư Chu Chu không muốn nghĩ quá rõ ràng nhưng trong tiềm thức vẫn cảm thấy, bé vô ý cướp mất một thứ của người khác, vậy mà người kia lại không hề hay biết.

Lâm Dương đã ung dung trở lại, cậu mỉm cười: “À, điều này thì cậu không cần lo lắng, tớ không để ý đâu.”

“Cái gì mà cậu không để ý?”

Lâm Dương lúng túng, nói lắp bắp: “Ý tớ là, cho dù đem cơ hội này cho người khác, chắc chắn cậu ta không thể làm tốt như cậu.”

“Sao cậu biết? Cậu cũng đâu phải người đó.”

“Cậu không phải tớ, sao biết tớ không phải là người kia?”

Tình cờ, bọn họ lập lại đoạn đối thoại giữa Trang Tử và Huệ Tử từ mấy nghìn năm trước. Dư Chu Chu không ngờ Lâm Dương đột nhiên lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, bé ghen lời, ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không biết phải phản bác thế nào.

Sau cùng chỉ có thể chậm rãi nói: “Ngày trước, khi tớ là học sinh yếu kém trong lớp, bọn họ cũng không biết có một ngày tớ lại đoạt giải. Vậy nên, Lâm Dương à, cậu sẽ không biết trong những học sinh kém ấy, liệu có một Dư Chu Chu thứ hai hay không đâu.”

Lâm Dương cau mày ngắt lời bé: “Người khác đoạt mất cơ hội của cậu, cậu cướp lại là được rồi. Về phần Dư Chu Chu thứ hai, loại chuyện không chắc chắn này, cậu cứ đoán mãi làm gì?”

Dư Chu Chu buồn bực nhìn Lâm Dương —— hôm nay, người kia anh dũng khác thường, mấy lần khiến bé ghen lời không biết làm sao.

Lâm Dương lại không hề có ý định ngậm miệng: “Hơn nữa, Dư Chu Chu ấy à, một người là đủ rồi.”

Lâm Dương hóa giải thành công nguy cơ xong, cảm thấy cực kỳ vui vẻ: “Thế giờ cậu đã thấy vui hơn chút nào chưa?”

Dư Chu Chu nhìn gương mặt tươi cười như chú cún đang đòi quà của Lâm Dương, đành cười khổ, gật đầu, “Vui hơn rồi.”

Lâm Dương cười lớn, cậu vừa mới tiến lại gần Dư Chu Chu một chút, Dư Chu Chu đã tránh sang bên cạnh.

“Cậu tránh cái gì?”

“Tớ, tớ cứ tưởng...” Giọng Dư Chu Chu có chút lắp bắp, “Tớ cứ tưởng cậu lại định ‘mi’ tớ.”

Chỉ nháy mắt Lâm Dương lúng túng đỏ cả mặt.

“Ai muốn ‘mi’ cậu chứ?!!!”

Cả con đường đều vọng lại tiếng hét của Lâm Dương.

Cuối cùng Dư Chu Chu cũng bật cười, lần đầu tiên trong ngày hôm nay, bé bỏ xuống hết gánh nặng, thoải mái mỉm cười.

Lâm Dương nhìn nét mặt tươi sáng của Dư Chu Chu, cảm giác thành công dâng trào khiến người cậu lâng lâng như sắp bay.

“Chu Chu, chúng ta sẽ mãi là bạn chứ?”

“Đương nhiên,” Dư Chu Chu đắn đo một lúc, sau cùng cũng nghiêm túc đưa ra lời hứa hẹn như với Bôn Bôn, “Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Nụ cười của Lâm Dương tựa như ánh nắng lúc hoàng hôn.

Nhưng mà ai trong hai bọn họ cũng không ngờ tới, lần tiếp theo sóng vai về nhà của hai con người “vĩnh viễn không rời xa nhau” đã là chuyện của năm năm sau.

“Vĩnh viễn” giống như một câu thần chú, “vĩnh viễn ở bên nhau” “vĩnh viễn yêu em” “vĩnh viễn là bạn tốt” “vĩnh viễn tin tưởng cậu”...

Câu thần chú như vậy, chuyên dùng để triệu hoán “chìa chìa”, “thay lòng đổi dạ”, “phản bội” và “hoài nghi”.

Vậy nên, vĩnh viễn không được nói ‘vĩnh viễn’.

~*~

(1) Luyện mắt: một hoạt động mang tính quần chúng, đề cao ý thức bảo vệ mắt của mọi người, điều tiết tuần hoàn máu lên não, điều hòa cơ thể, cải thiện nhức mỏi mắt.

(2) Phù hiệu hai vạch: ký hiệu của ủy viên đội thiếu niên tiên phong. Dựa vào điều lệ đội thiếu niên tiên phong, chỉ có những đội viên được cả lớp bỏ phiếu mới được đeo phù “một vạch”, “hai vạch” hoặc là “ba vạch” lên tay trái, phân biệt với các đội viên bình thường khác.

~*~

* Cả câu là “Bạn không phải là cá, sao biết cá có vui” (Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc): xuất phát từ điển tích:

Trang Tử cùng Huệ Tử đứng chơi trên cầu Hào. Trang Tử nói: “Cá xanh bơi lội thung dung thay! Cá đáng vui đấy!”.

Huệ Tử nói: “Ngài không phải là cá sao biết cá vui”.

Trang Tử nói: “Ngài không phải là tôi, sao biết tôi không biết!”.

Huệ Tử nói: “Tôi không phải là ngài, nên không thể biết được ngài, còn ngài không phải cá, ngài cũng không sao biết được cái vui của cá”.

Trang Tử nói: “Xin xét lại câu đầu. Ngài hỏi tôi làm sao biết được cá vui? Đã biết là tôi biết, ông mới hỏi “làm sao mà biết”... Thì đây, là thế này: Tôi đứng trên hào thành mà biết được.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kính Chiều Yêu

Hôm đó lúc ăn cơm tối, Lâm Dương vui vẻ khác thường, không ngừng kể chuyện ở trường, đương nhiên, từ khóa then chốt vẫn luôn là Dư Chu Chu.

“Ba ơi, ảnh chụp đã rửa xong chưa ạ?”

“Sao nhanh thế được,” Ba Lâm Dương gấp cho cậu một miếng cá thu đao, “Chắc khoảng thứ sáu là có đấy, gần đây chú Tiểu Lưu của con bận lắm. Ba chợt nhớ ra, hôm đó để Chu Chu ôm cúp chụp cùng một kiểu lưu niệm có phải tốt không.”

Lâm Dương nuốt ngụm cơm xuống, nháy mắt mấy cái. Hình như có chút tiếc nuối.

Nhưng rất nhanh cậu đã thôi chán nản: “Không sao đâu ạ, vẫn còn nhiều cơ hội mà. Về sau chụp cũng được.”

Ba Lâm Dương mỉm cười, đưa tay xoa tóc con, ngẩng đầu lên thì phát hiện vợ vẫn cúi đầu múc canh, không nói lời nào.

Đến lúc Lâm Dương chạy vào phòng khách xem Cậu bé ba mắt, ba Lâm Dương mới cầm một chén trà hoa nhài thơm thả bước vào phòng bếp, nhìn vợ đang rửa chén, hỏi: “Ái Lan, sao vậy?”

Mẹ Lâm Dương buông miếng bọt biển trong tay xuống, vẻ mặt thật phức tạp, đặt cái đĩa cuối cùng vào tủ bát rồi mới thở dài: “Em đang định để lát Lâm Dương đi ngủ rồi mới nói với anh.”

“Con ở trường nghịch ngợm à?”

Mẹ Lâm Dương lắc đầu, đi thẳng vào chủ đề, “Anh đoán xem, Dư Chu Chu kia là ai?”

“Ai? Rốt cuộc em vẫn chạy tới trường hỏi thăm ở chỗ cô giáo à? Nói không chừng, cô giáo còn nghĩ con trai em bây giờ đã yêu sớm rồi.” Ba Lâm Dương cười nhẹ.

“Nếu biết từ chỗ cô Trương thì còn tốt. Anh đoán xem hôm nay ai đến chỗ bọn em?”

“Sao phụ nữ các em cứ thích nói chuyện nửa úp nửa mở thế?”

“Em sợ nói một mạch anh không kịp tiếp nhận!” Nét mặt u ám của mẹ Lâm Dương cuối cùng cũng có ý cười, bà lườm chồng một cái rồi thở dài: “Hôm nay, bà vợ của bí thư Chu kia tới. Chị ta tới tình ủy làm việc, không biết thế nào lại đi dạo tới chỗ em.”

Ba Lâm Dương vỗ vai vợ về trấn an, cố nén cười, “Đúng là khổ cho em rồi, cô ta đã nói gì?”

“Không phải con trai nhà chị ta sang năm nhập học sao? Coi bộ là nhàn rồi không có gì làm, nghe nói Lâm Dương, Tưởng Xuyên và Xuyên Xuyên đều học ở tiểu học trực thuộc đại học Sư phạm nên mới vào hỏi thăm tình hình ở trường. Vốn cũng chẳng có gì để nói, lằng nhằng cả nửa ngày chị ta vẫn chưa đi.”

“Còn có ý gì khác sao?”

“Còn không phải sao? Chị ta nói xong em mới biết chuyện đã xảy ra, anh đoán xem chị ta hỏi em cái gì? Chị ta hỏi trong lớp con trai em có người nào tên là Dư Chu Chu không.”

Mẹ Lâm Dương hài lòng khi thấy rốt cuộc chồng cũng tỏ ra hơi hứng thú và thắc mắc: “Sao lại hỏi vậy?”

“Anh đã quên chuyện bữa bãi của Chu Cục trước khi kết hôn sao? Cô gái năm đó đã sinh đứa nhỏ ra. Hồi trước em còn nghe nói, đứa bé này sinh ra đúng hôm Chu Cục mở tiệc cưới. Đương nhiên mấy cái này chỉ là chuyện tán gẫu, về sau bí thư Chu nhậm chức, mấy lời đồn đãi này đều bị chìm xuống.”

Ba Lâm Dương không nói gì hồi lâu, cau mày nhìn máy rửa bát một lúc mới mở miệng, giọng nói còn có chút tức giận: “Nếu năm đó đã chìm xuống thì sao cô ta còn nói với em? Còn ngại chuyện này chưa đủ ăm ỉ sao, cô ta uống nhầm thuốc à?”

“Ai mà biết, bà Chu đó trước giờ vẫn không được bình thường lắm,” Mẹ Lâm Dương cười tap dễ xuống: “Thậm chí em còn nghi ngờ, Dư Chu Chu kia có thể vào tiểu học Sư phạm, không chừng là nhờ Chu Cục tác động sau lưng. Nếu để vợ anh ta biết, hai người đó ăm ỉ một trận xong, chị ta lại tới chỗ em hỏi thăm tình hình mất. Nói chung em vẫn giả vờ không biết gì.”

Mẹ Lâm Dương nói tới đây lại nhìn thoáng về phía phòng khách, giọng cũng nhỏ đi: “Nói chung, bảo Lâm Dương về sau ít qua lại với Dư Chu Chu thôi —— em không quan tâm con bé có mồ côi cha thật hay không... Em chỉ không muốn có quan hệ gì với hai nhà đó, để bà Chu kia biết được không hiểu sẽ nghĩ thế nào, không chừng còn cho rằng chúng ta có ý đâm thọc.”

Ba Lâm Dương nhướn mày, hình như còn muốn nói gì đó, nhưng ngừng lại một hồi rồi chỉ nói: “Chắc chắn con trai em sẽ không nghe lời đâu.”

“Không nghe lời cũng phải quản, sao có thể chiều nó sinh hư được? Không nói cho thằng bé biết cũng được, dù sao nó không nên biết mấy thứ rối loạn này. Từ ngày mai chúng ta đi đón nó về, dặn cô Trương quan tâm hơn, không cho nó chạy loạn sau giờ học, dù sao cũng không học chung lớp với cô bé kia, muốn cắt đứt thì có gì khó?”

Vợ đã nói rõ ràng đâu ra đấy, ba Lâm Dương chỉ có thể cười khò: “Vậy cứ làm như thế đi.”

Giọng điệu của mẹ Lâm Dương rất cuộc cũng mềm lại: “Nói thật, một đứa trẻ ngoan như vậy sao lại có hoàn cảnh như thế cơ chứ? Thật ra em rất thích cô nhóc ấy, giờ thì tốt rồi, muốn thương cảm cho con bé một chút cũng không được.”

Ba Lâm Dương cúi đầu im lặng cười, những thứ như “thông cảm” có lẽ chỉ là thứ tiêu khiển trong tình huống tự bảo toàn được bản thân thôi.

Chỉ tiếc, hai đứa nhỏ tốt như vậy. Ông búi ngùi nuốt ngụm trà vào bụng.

“Chúng nó vẫn còn nhỏ, thiếu đi một người bạn cũng chỉ như bị cảm cúm, dù không uống thuốc, không đi tiêm, sau một tuần cũng sẽ khỏi hẳn,” Ba Lâm Dương an ủi vợ đang tự trách, “Chẳng có gì ghê gớm cả.”

Tiếng cười to của Lâm Dương vang lên từ phòng khách, không biết có phải do cậu bé ba mắt lại bắt đầu trêu chọc chị gái cậu không.

~*~

Dư Chu Chu về đến nhà liền bỏ cặp sách xuống, chạy đi chào bà ngoại, không ngờ lại đụng phải Dư Đình Đình đang đứng trong phòng khách.

Bé nghiêng người theo bản năng, xoay cánh tay trái có đeo phù hiệu mới khuất phía với Dư Đình Đình —— không hiểu sao bé lại lo mình sẽ làm cô chị họ này kích động, mặc dù ngày thường đối phương đã không ít lần dùng hoa hồng và phù hiệu để kích thích bé.

Phòng của bà ngoại đang đóng cửa, bé gõ cửa rồi đẩy vào, phát hiện mẹ đã tan ca rồi, đang nói gì đó với bà ngoại.

“Chu Chu về rồi à?” Bà ngoại dời ánh mắt từ mẹ sang cửa, cười hỏi.

“Vâng.”

“Bà ngoại truyền nước xong, chúng ta sẽ ăn cơm. Mẹ còn có chuyện muốn nói với bà, Chu Chu ra làm bài tập trước đi,” Mẹ đứng dậy kiểm tra bình nước biển treo trên giá sắt. Gần đây cơ thể bà ngoại lại có chút suy yếu, vừa mới thôi truyền dịch không lâu đã phải bắt đầu đợt điều trị mới.

“Vâng ạ,” Dư Chu Chu xoay người định ra ngoài, đột nhiên ngoảnh lại, chỉ vào phù hiệu mới tinh trên tay trái: “Mẹ ơi, cảm ơn mẹ.”

Nét mặt của mẹ và bà ngoại rất phức tạp, có ngạc nhiên do không hiểu vì sao Chu Chu lại cảm ơn, cũng có cả vui mừng khi nhìn thấy phù hiệu. Cuối cùng mẹ chớp mắt mấy cái, hỏi: “Con biết rồi? Cô giáo đã nói gì với con?”

Dư Chu Chu lắc đầu: “Cô chưa nói gì cả. Cảm ơn mẹ.”

Mẹ cười mỉm: “Mẹ làm chuyện gì cho con đều là đương nhiên, cảm ơn cái gì, cứ như bà cụ non ấy.”

Bé vẫn lắc đầu: “Con nhất định phải cảm ơn mẹ,” trọng điểm là nửa câu sau, “Nhưng về sau mẹ đừng làm thế nữa,”

Nụ cười của mẹ thoáng khựng lại, sau đó mới sáng tỏ.

“Chu Chu, con không hiểu đâu.”

Con không hiểu, đi xin sự quan tâm và để ý mãi mãi không phải là vụ mua bán một lần, nó giống như con quái thú đang há to miệng, nó mãi mãi thấy không đủ, lúc nào cũng đói khát.

Mẹ Dư Chu Chu cũng không định dạy cho bé những lý luận loạn xì này, mẹ chỉ hạ quyết tâm, về sau khi đem mỹ phẩm nhập khẩu tới tặng cô Vu kia, nhất định phải dẫn cô ta dừng cho đứa nhỏ biết chuyện này.

Hạnh phúc tươi đẹp nhất chính là hoàn toàn không biết gì. Trước đây mẹ không có năng lực cho bé cuộc sống vui sướng giản đơn như thế, nhưng mà hiện giờ, mẹ tuyệt đối không từ bỏ cố gắng.

Dư Chu Chu bướng bỉnh nhìn mẹ, vì vậy mẹ chỉ đành gật đầu, “Được rồi, về sau mẹ không làm thế nữa. Chu Chu dựa vào nỗ lực của mình là có thể làm tốt rồi, đúng không nào?”

Cô bé con cuối cùng cũng toét miệng cười, nháy mắt với mẹ rồi chạy ra ngoài đóng cửa lại.

Mẹ Dư Chu Chu thu lại nét cười trên mặt, quay đầu nhìn mẹ mình.

Bà ngoại chậm rãi thở dài: “Con thực sự quyết định rồi? Cứ để mẹ gặp anh ta trước đã.”

~*~

Buổi tối hôm đó lúc ăn cơm, Dư Chu Chu cướp được hộp băng trò chơi Nintendo của Dư Kiều, 64 trò tất cả, phần lớn bé còn chưa chơi bao giờ.

Hình như lần trước Lâm Dương có nói ở nhà chỉ có hai băng, chơi đi chơi lại mấy trò thật không vui.

Vậy cho cậu ấy mượn đi, Dư Chu Chu nghĩ, ôm chặt hộp băng, sống chết không buông.

“Nhóc không định cướp không đấy chứ? Băng không lấy cái cúp của nhóc ra đổi đi.”

Dư Chu Chu thoáng sửng sốt rồi rút từ giá sách quyển truyện cổ Grim bị bé lật nhiều đến rách cả ra, “Lấy cái này đổi được không?”

“Nhóc định giỡn anh à? Con nhóc hư đốn này!” Dư Kiều giả bộ tức giận nhảy dựng lên, run run chỉ mặt Dư Chu Chu, “Quá biến chất rồi, quá biến chất rồi, nhóc được đeo phù hiệu hai vạch, lại còn được thưởng nữa — chưa tính đến chuyện đấy, coi như mắt anh bị mù rồi nên mới bồi đường ra một người nổi nghiệp lệch lạc thế này. Bây giờ nhóc lại dám cười lên đầu anh! Dư Chu Chu, hôm nay anh không thể không xử lý nhóc!”

Còn chưa nói xong, đã bị bác cả cốc một cái vào đầu.

“Chu Chu, cháu cứ lấy cái đó về chơi đi. Anh Dư Kiều của cháu suốt ngày không chịu học hành, dù cháu trả lại cho nó, bác cũng sẽ tịch thu.”

Dư Chu Chu cười thật âm trầm: “Vậy nên anh Kiều nè, anh phải cảm ơn em đấy, em bảo quản giúp anh.”

Buổi tối mùa thu hôm đó, Dư Kiều 14 tuổi tiếp thu một cách sâu sắc ý nghĩa của từ “sói mắt trắng”(*).

Chiều thứ ba tan học xong, Dư Chu Chu tay trái cầm hộp cơm, tay phải cầm một hộp băng trò chơi, đứng ở cổng trường chờ Lâm Dương. Nhưng người mà bé đợi được lại là cậu nhóc lùn tịt hay chơi cùng Lâm Dương, bé còn nhớ cậu ta tên Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên thoát nhìn là một cậu nhóc không bao giờ chùi sạch được nước mũi, cứ nói được mấy câu, cậu lại sụt sịt mũi.

“Lâm Dương sao vậy? Hôm nay cậu ấy không đến trường sao?”

“Cậu ấy được bố mẹ đón về rồi.”

Vậy sao không báo cho tôi một tiếng? Dư Chu Chu không hỏi. Trước khi tan học, bé vẫn khắp khởi chờ đến lúc đem hộp băng này đưa cho Lâm Dương, tưởng tượng xem liệu cậu có vui đến nhảy nhót không, hay là vẫn tỏ ra kỳ quặc như trước, rõ ràng là muốn nhưng cứ làm bộ “chẳng có gì ghê gớm”...

Có lẽ do quá chờ mong nên có chút mất mát. Chắc là cậu ấy có việc gấp? Dư Chu Chu nghĩ như vậy bèn cười với Tưởng Xuyên, “Cảm ơn bạn đã báo với tôi, tạm biệt nhé.”

“Ba mẹ tôi cũng bảo phải cách xa bạn ra một chút.”

Dư Chu Chu sững lại, quay người hỏi: “Bạn nói gì cơ? Tôi vốn đâu quen bạn.”

“Dù sao ba mẹ tôi cũng bảo phải cách xa bạn một chút.” Tưởng Xuyên nhỏ hơn bọn Dư Chu Chu một tuổi, trong thời kỳ nhi đồng này, chênh lệch một tuổi thôi cũng cực kỳ rõ ràng, vậy nên thoạt nhìn Tưởng Xuyên luôn có vẻ chậm chạp, ngốc nghếch khác thường.

Thế nên cũng bộc trực một cách khác thường.

“Sao con lại ở đây? Không phải mẹ đã dặn con đứng ở cây cột thứ ba chờ mẹ sao, đừng có chạy loạn lên nữa được không? Con làm mẹ sợ muốn chết!” Mẹ Tưởng Xuyên đã chạy tới, vẻ mặt rất lo lắng.

Dư Chu Chu gần như ù té chạy, cứ như mẹ Tưởng Xuyên mang theo kính chiếu yêu tới đuổi giết bé vậy —— chưa kịp nghĩ gì đã vô thức chạy thật xa mới dừng lại.

Sao mình lại phải chạy? Mình cũng đâu phải yêu quái!

Dư Chu Chu ngõ ngàng đứng ở ngã tư đường, chỉ nghe thấy tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực.

Chuyện thế này cũng đâu phải lần đầu tiên?

Thực ra... bé vẫn luôn biết mình là yêu quái.

Từ nhỏ đã biết.

Nhân vật chính trong trò Đảo mạo hiểm chỉ mặc quần đùi được in trên mặt hộp như đang mỉm cười vô tội với bé.

~*~

(*) Sói mắt trắng – Bạch nhãn lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa độc ác.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Grim Của Bạn, Cổ Tích Của Tôi

Ba mẹ tôi không cho tôi chơi với bạn.

Ba mẹ tôi bảo tôi cách xa bạn một chút.

Trước khi Dư Chu Chu gặp được Bôn Bôn, hồi nhà bé còn chưa chuyển đi, là quãng tuổi thơ khi mà ký ức của bé còn rất mơ hồ, hai câu nói này không hề xa lạ. Trẻ con chính là ảnh phản chiếu của người lớn, chúng học theo bộ dáng của người lớn, dùng cách thức tránh xa “ôn dịch” để biểu hiện sự trong sạch của mình, sau đó còn phải vỗ ngực thở dài đúng kiểu nghĩ lại thấy sợ và vui mừng lúc sống sót sau tai nạn.

Hai câu nói này và nụ cười của hàng xóm khi đứng một bên nhìn mẹ bé ra sức dập lửa cho đồ gỗ lúc chuyển nhà khắc sâu trong đầu Dư Chu Chu. Hồi đó bé chỉ cảm thấy sợ hãi theo bản năng, lại vì còn ngây thơ mà không thấy đau đớn. Nhưng khi lớn dần lên, bé càng ngày càng hiểu chuyện, mỗi lần tìm lại những hồi ức đã qua, một loại thương tổn như độc mãn tính càng thể hiện sự lợi hại của nó.

Hiểu chuyện. Hiểu ra ngày đó Thượng đế đã dùng sự ngây thơ giúp bạn che đậy chuyện thương tâm.

Nếu nói nỗi đau đớn ngày trước là vì có người lấy dao đâm bé bị thương thì nỗi đau đớn hiện tại là bởi bé đã biết vì sao những người đó lại tổn thương mình.

Chỉ vì một lý do hoang đường không liên quan đến bé lắm nhưng suốt đời cũng không thoát ra được.

Dư Chu Chu ngồi sụp xuống vệ đường, không khóc nổi. Cô bé cố sức, cố sức nặn ra hồi lâu nhưng nước mắt vẫn không từ bỏ bé.

Bé không cảm thấy cực kỳ phần nộ, cũng chẳng cảm thấy uất ức. Bé chỉ ngồi sụp ở đó, trống rỗng nhìn ra xung quanh, không nghĩ gì hết. Trước đây, hàng xóm nhà Bôn Bôn là một chú bị mất đi ngón trỏ và ngón cái bên tay phải vì tai nạn lao động, chú đó rất tốt bụng. Đám trẻ con thỉnh thoảng lại tới sân sau nhà chú nhặt ván gỗ và mặt cửa về chơi. Dư Chu Chu từng hỏi chú, lúc đứt ngón tay có thấy đau không. Chú nói, cái máy cắt xoẹt một nhát là đứt, chú còn chưa kịp phản ứng, ngón tay đã rơi ra rồi. Chỗ đứt là màu trắng, thậm chí còn không chảy máu.

Chú ấy nói dối. Đan Đan nói nhỏ, vì muốn thể hiện mình không sợ đau nên chú ấy nói bừa đấy.

Chú đó nghe được thì chỉ cười, về sau mới nói cho Dư Chu Chu biết, chỉ vì quá đột ngột, đến hệ thần kinh còn chưa kịp phản ứng. Đến lúc chú có phản ứng thì mới đau, máu chảy rất nhiều, đau đến nỗi chú suýt thì ngất đi.

Dư Chu Chu chợt bừng tỉnh, bé vô thức ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều, nhận ra không biết từ lúc nào mặt trời đã lặn xuống rồi, bầu trời như được thấm đẫm bởi mực bút máy màu xanh đen, chỉ có chỗ gần rìa là còn chút màu hồng phấn nhàn nhạt.

Về nhà thôi, trời tối rồi.

Bé đứng dậy, mặt không chút biểu cảm, nhắc hộp cơm dưới chân lên, cất hộp băng vào cặp, sau đó bình tĩnh về nhà. Lúc ăn cơm tối, bé tiếp tục tranh thịt trong đĩa thịt xào ớt xanh với anh Dư Kiêu, sau đó đi chép các từ mới lại mười lần — hôm nay cô Vu vừa tuyên dương bé và ba bạn học khác, nói chữ của họ viết rất nắn nót. Xem phim hoạt hình với Dư Kiêu xong, bé trở về căn phòng nhỏ của mình và mẹ. Dư Kiêu lẻo đẻo bám theo,

muốn đòi hộp băng về lần nữa, Dư Chu Chu cũng rút một quyển truyện cổ Grim từ giá sách xuống, tiếp tục giăng co với anh.

“Nhóc có thể đổi sang quyển khác không? Thấy trẻ con không?” Dư Kiều đau xót bỏ quyển truyện Grim xuống, “Anh là mỹ nam hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong, tiền đồ vô lượng thế này mà còn phải đọc truyện cổ Grim sao?”

Một chuỗi dài các thành ngữ mới mẻ của Dư Kiều khiến Dư Chu Chu không hiểu gì cả, bé vẫn cố chấp: “Quyển sách này rất tốt mà.”

“Tốt chỗ nào? ‘Từ đó về sau bọn họ sống bên nhau hạnh phúc... Lừa quỷ à? Truyện cổ Grim đã chứng minh đầy đủ rồi, hôn nhân là mồ chôn tình yêu, tình yêu là bước đường cùng của cổ tích...”

Dư Chu Chu nghe thế chỉ thấy đầu đầy sương mù, bé ngơ ngẩn nhìn Dư Kiều... bị bác cả xách tai kéo ra phòng khách.

Thực sự chán đến vậy sao?

Chẳng hạn như một cô gái xuất thân bản hàn, có giọng nói rất hay, cô đứng ở vệ đường vừa bán hoa vừa hát, thu hút hoàng tử đi ngang qua, hoàng tử không để ý tới lời phản đối của mọi người, cưới cô về làm vợ, từ đó về sau bọn họ sống hạnh phúc bên nhau...

Dư Chu Chu ôm chặt quyển truyện, hai mắt nhắm nghiền, cố gắng tưởng tượng mình là cô gái nghèo khổ đó.

Bé xoay tròn, nhảy lên, nhấc làn váy trong tưởng tượng, tươi cười tặng một bông hồng cho cậu nhóc khốn khó, để cậu đem hoa về tặng cho người mẹ ốm yếu ở nhà —— cô gái lương thiện quá —— Dư Chu Chu cười rụt rè, đối mặt với lời tán thưởng và khen ngợi của mọi người, sau đó lơ đãng ngước mắt lên, thấy một chú ngựa trắng đang đứng trước mặt...

Sau đó bé bỗng cảm thấy ánh đèn thật chói mắt.

Hình như đây là lần đầu tiên tưởng tượng của bé bị nguyên nhân khó hiểu này cắt ngang.

Dư Chu Chu luống cuống. Bé bắt đầu lại, xoay tròn lần nữa, tưởng tượng mình đang nhìn thấy làn váy tung bay —— không bay được, vậy lấy ga giường quấn quanh hông đi, sau đó lại tiếp tục xoay tròn. Rất tốt, bây giờ mắt cá chân có thể cảm nhận được làn váy đang đong đưa, bé lại gây dựng được cảm giác của cô gái kia rồi. Sau đó bé hát, nhảy múa, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng nhón lấy một cây bút máy, tiếp đó thì hét lên một tiếng —— chết tiệt, bị gai hoa hồng đâm vào tay rồi, đang định cúi đầu mút giọt máu đi thì bỗng nhìn thấy một chú ngựa trắng đang dừng ở bên cạnh.

Dư Chu Chu ngẩng đầu...

Ánh đèn có vẻ càng thêm chói mắt.

Mặt Dư Chu Chu trắng bệch, bé biết vấn đề là ở đâu rồi.

Hình như kính chiếu yêu của mẹ Tường Xuyên đã hút mất ma pháp của bé.

Thần kinh phản ứng chậm chạp của Dư Chu Chu cuối cùng cũng thức tỉnh, nỗi đau nhọn buốt và máu chảy ra báo cho bé biết, thì ra, thực sự bị thương rồi.

Dư Chu Chu đặt quyển truyện cổ Grim lên giá sách.

~*~

Chiều thứ năm, lớp 1/1 và 1/7 cùng học thể dục.

Lâm Dương không xuất hiện ở sân tập.

Dư Chu Chu và bốn, năm bạn nhỏ khác chơi Thành hai mặt. Hôm nay bé chạy rất nhanh —— thực ra cơ thể và linh hồn của con người gắn bó chặt chẽ hơn tưởng tượng, tất cả tâm tình tích tụ trong lòng đều có thể được đẩy ra ngoài bằng cách ra mồ hôi. Dư Chu Chu còn nhỏ cũng chưa hiểu quá nhiều đạo lý như thế, song bé vẫn có bản năng tự vệ.

Sắp tới giờ tan học, rốt cuộc Dư Chu Chu cũng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Dư Chu Chu!”

Giây phút đó, Dư Chu Chu bỗng thấy rất vui vẻ. Bé biết mình vẫn luôn mong chờ, tuy ngoài mặt thì làm bộ bình tĩnh, không có chuyện gì. Bé không hiểu vì sao mình lại phải giả vờ “thiên hạ thái bình”.

Vui chính là vui, không vui là không vui, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc.

Dư Chu Chu không hiểu, thứ cô bé đánh mất chính là đặc quyền tốt đẹp nhất của trẻ con.

“Chu Chu, tớ...” Lâm Dương chống tay lên gối thở hổn hển: “Cô giáo của bọn tớ bảo tớ theo giúp việc, không cho tớ đi học thể dục, tớ vất vả lắm mới, mới...”

“À.” Bé gật đầu.

Cuối cùng Lâm Dương cũng thở đều trở lại, ngẩng đầu mới phát hiện Dư Chu Chu có chút kỳ lạ.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ nào?

Hình như là... cô bình tĩnh hơn thường ngày.

Cái này cũng được coi là kỳ lạ sao?

Lâm Dương cũng không quan tâm, cậu có việc gấp cần thương lượng với cô bé: “Ba mẹ tớ nói dạo này ở gần đây có cướp giật, không an toàn, không cho tớ tự về nhà. Hàng ngày ba mẹ đều lái xe tới đón tớ. Tớ xin ba mẹ cả buổi, kết quả hôm qua mẹ tớ nổi giận, kéo tớ đi mất. Cậu về nhà một mình không an toàn, tớ đã nói với ba mẹ, dù sao nhà chúng ta cũng gần nhau, về sau cậu cũng ngồi xe về cùng tớ đi, được không?”

Thì ra là vậy. Trong nháy mắt, Dư Chu Chu mừng rỡ như trút được gánh nặng, nhưng chỉ giây tiếp theo, bộ não nhạy bén quá đáng lại nói với bé, chuyện không phải thế.

Giống như ngày hôm qua, Tưởng Xuyên đã nói, ba mẹ tôi “cũng” bảo phải cách xa bạn một chút.

Dư Chu Chu nghiêng đầu hỏi: “Vậy ba mẹ cậu nói thế nào?”

“Ba mẹ tớ?”

“Cậu bảo muốn tớ ngồi xe nhà cậu về, ba mẹ cậu nói thế nào?”

Lâm Dương nhếch miệng, sau đó liền im lặng.

Lâm Dương còn nhớ, hôm qua mẹ bị cậu làm phiền không nhịn được nữa, sau cùng còn hét lên với cậu: “Sao con lại nhiều chuyện như vậy? Yên tĩnh một chút đi được không?”

Mà ba, tuy giọng điệu vẫn rất ôn hòa nhưng lời nói cũng là: “Dương Dương, hai ngày tới Xuyên Xuyên và Tưởng Xuyên muốn tới nhà mình cùng học piano. Sau này chắc ba phải đón cả ba các con, chỉ sợ xe mình không đủ chỗ. Hơn nữa, ba mẹ cũng không quen phụ huynh của Chu Chu, cứ tùy tiện đưa đón con nhà người ta, e là ba mẹ cô bé sẽ có ý kiến.”

Hình như rất có lý, nhưng cũng rất kỳ lạ.

Bỗng nhiên, Lâm Dương cảm thấy ba mẹ mình không thích Dư Chu Chu. Nhưng mà sao cậu có thể nói thế với Dư Chu Chu đây. Huống hồ, ba mẹ mình tốt như vậy, sao có thể làm sai được? Cho nên... Cho nên... Lâm Dương thấy thế giới của mình hoàn toàn hỗn loạn, cậu chỉ có thể chạy tới nói với Dư Chu Chu, tuy rằng tình hình hiện tại có chút rối loạn, nhưng chí ít...

Chí ít lòng cậu không hỗn loạn chút nào.

Đối với Dư Chu Chu, sự im lặng của Lâm Dương lại thành một hàm nghĩa khác.

Quả nhiên là bảo cậu cách xa tớ ra một chút, đúng không?

“Mẹ tớ sẽ tới đón tớ,” bé nói, “Lâm Dương, cảm ơn ý tốt của cậu.”

Cảm ơn cậu, Dư Chu Chu nghĩ. Cậu còn có thể tới tìm tớ đã tốt lắm rồi.

Vậy là đủ rồi.

“Chu Chu... cậu nói dối.”

“Tớ đâu có.”

“Cậu nói dối.”

Dư Chu Chu bình tĩnh nhìn Lâm Dương, vẻ mặt không biểu cảm của cô bé khiến Lâm Dương bắt đầu sợ hãi. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy một Dư Chu Chu như vậy.

“Ai cũng nói dối hết, Lâm Dương ạ.”

Lâm Dương chỉ cảm thấy trong lòng chua xót kỳ lạ, cậu chưa từng gặp phải mối nguy lớn thế này.

“Đúng rồi, cậu chờ tớ một lát.”

Dư Chu Chu vội vã chạy về lớp, lấy hộp băng tổng hợp 64 trò từ trong cặp ra.

“Tặng cho cậu.”

Dư Kiều mà biết chắc sẽ khóc mất... Dư Chu Chu lắc đầu, gạt hình ảnh của ông anh ra khỏi đầu.

“... Tớ không... cảm ơn cậu, tớ chơi xong sẽ trả lại cho cậu, bằng không chúng ta đổi cho nhau đi, mỗi người cầm chơi một tuần, được không?” Quả nhiên Lâm Dương vui mừng ra mặt —— chỉ là niềm vui lần này không còn đơn thuần như trước, mà còn có chút sợ hãi và muốn lấy lòng.

“Không cần,” Dư Chu Chu chấp tay ra sau lưng, đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống Lâm Dương.

“Lâm Dương, tớ không muốn chơi với cậu nữa.”

...

Quả bóng bay màu đỏ buộc ở then cửa sổ cuối cùng cũng chậm rãi xì hơi thành khối bầu dục nhỏ nhỏ, mềm mềm. Dư Chu Chu tháo xuống, đặt vào hộp bánh bích quy dưới gầm giường.

Bé chạy vào phòng trong lúc bà ngoại còn đang ngủ say, kiểm tra bình truyền, sau đó đi gọi mẹ, phải rút kim rồi.

Dư Chu Chu đứng một bên nhìn mẹ gỡ bình nước biển từ trên giá xuống, đặt lên cạnh bàn.

Cái bình trống trơn, bên trong là ít chất lỏng trong veo màu vàng.

Dư Chu Chu chợt nhớ tới nước thánh, bé dùng cái bình giống thế này, đổ đầy nước máy, sau đó vượt qua núi Ma giới, đi cứu hai vị thần Thu Đông và Xuân Hạ.

Bé nhớ Lâm Dương từng hỏi, về sau thì thế nào?

Về sau?

Về sau bọn họ có ở bên nhau không?

Hắn là... không.

Vì sao?

Chẳng vì sao hết.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Năm Tháng Như Nước, Vội Vã Thoáng Nhìn

Dư Chu Chu cẩn thận ôm cây cello sử dụng chung có chiều cao xấp xỉ cô vào lòng, đứng trong góc của kho nhạc cụ, nhìn mọi người chen chúc, đùn đẩy nhau để giành lượt cất nhạc cụ của mình về chỗ cũ.

Lúc ngẩng đầu lên, cô vô tình nhìn thấy Trần Ân đang đứng ở góc phòng bên kia, tay trái che chở cho cây violon, dùng tư thế giống cô dựa sát vào bờ tường, lông mày hơi cau lại, khóe miệng nhếch lên cười khổ cứ như đang nhìn thấy tai họa châu chấu.

Anh cũng nhìn thấy Dư Chu Chu, hai người nhìn nhau cười bất đắc dĩ.

Có đôi khi Dư Chu Chu không biết rốt cuộc là vì cô và Trần Ân có rất nhiều điểm giống nhau nên mới thấy vui vẻ, hay là chính cô vì muốn cảm nhận niềm vui ấy mà bất giác bắt chước theo anh.

Cuối cùng, đoàn người cũng chậm rãi tản ra, Dư Chu Chu ôm cây cello đi về phía giá để đàn.

“Em chờ chút, anh cất đàn xong sẽ nâng lên giúp em.”

Trần Ân vừa nói vừa đặt cây violon của mình vào chiếc hộp được đánh số quy định của mỗi thành viên, sau đó nhanh chóng tới giúp Dư Chu Chu nâng đàn của cô đặt lên ngăn thứ hai.

“Không hiểu ngày trước người thiết kế nghĩ thế nào nữa, đàn violon thì đặt ở ngăn thấp, cello lại để ở chỗ cao như vậy.”

Dư Chu Chu gật đầu, “Cảm ơn anh, em phải về cho kịp đây.”

Trần Án nhướn mày, “Có việc gấp à? Thầy Kỳ nói mọi người đi cất nhạc cụ xong đều phải tới phòng hội nghị để họp.”

Dư Chu Chu thoáng ngẩng đầu, dùng vè mặt có chút tủi thân nhìn anh, ánh mắt trong veo khiến Trần Án phải che ngay hai mắt lại: “Được rồi, được rồi, anh chịu thua em rồi, anh xin nghỉ giúp em.”

Bấy giờ cô mới nhoẻn miệng cười: “Hi hi, cảm ơn anh.”

“Em vội về nhà thế, có chuyện gì à?” Trần Án đi cùng cô ra khỏi phòng nhạc cụ, tiện tay đóng cửa sắt phía sau lại.

Dư Chu Chu mở miệng định nói, sau đó lại cúi đầu, “Không ạ, chỉ là buổi tập hôm nay kết thúc muộn quá... Em sắp không kịp... về xem Thủy thủ mặt trăng rồi...”

Trần Án cười phá lên khiến cô vô cùng ngượng ngùng, vội vàng chạy ra cửa lớn của phòng tập, không quay lại nhìn anh mà chỉ tùy tiện vẫy vẫy tay, nói: “Tạm biệt!”

“Tạm biệt Chu Chu. Nếu thực sự không kịp thì tìm một chỗ để biến hình nhé!”

Dư Chu Chu cảm thấy mình giống như chậu than bị đổ nước lên, cả người bốc ra khói trắng. Cô chạy ra cửa, giơ tay nhìn đồng hồ, đã 5h45 rồi, cô chỉ còn 25 phút.

Cô gần như dùng phương thức chặn kiện kêu oan để ngăn chiếc xe bus số 22 đang chuẩn bị chạy lại, sau đó nhảy lên xe. Cô chợt nghĩ, nếu có thể biến hình như Trần Án nói thì không phải quá tốt rồi sao.

Cuối cùng vẫn về muộn 3 phút. Lúc cô chạy ào vào nhà đã thấy Dư Đình Đình đang ngồi trên sofa, cô nàng đang cầm một hộp kem, nghe tiếng mở cửa thì quay đầu lại nói: “Đừng lo, vẫn đang chiếu quảng cáo. Quảng cáo hôm nay dài khác thường, mà cũng thật có thể diện.”

Quan hệ lạnh như băng giữa Dư Chu Chu và Dư Đình Đình chỉ vì một bộ phim Thủy thủ mặt trăng mà dục đi không ít. Tình cảm cuồng nhiệt với cùng một bộ phim hoạt khiến những đối lập khó nói giữa bọn họ dần tan rã, tuy chưa thể được coi là chị em thân thiết hay bạn tốt nhưng chí ít cũng tạm an ổn vô sự.

Dầu rằng vấn đề Tuxedo Mặt nạ thuộc quyền sở hữu của ai vẫn là điều cấm kỵ giữa hai người.

Dư Đình Đình vẫn luôn giữ bộ dạng cực kỳ đề phòng —— Dư Chu Chu còn định tốt bụng cho cô biết, trong Thủy thủ mặt trăng, người cô thích nhất vốn không phải Tuxedo Mặt nạ, nhưng mà lúc nhìn dáng vẻ nghi thần nghi quỷ của Dư Đình Đình, đáy lòng cô lại có cảm giác muốn đùa dai. Vì vậy, mỗi lần Tuxedo Mặt nạ xuất hiện, khi Dư Đình Đình bắt đầu đỏ mặt, Dư Chu Chu ngồi bên cạnh sẽ không biết sống chết mà nói một câu: “Đẹp trai quá đi.”

Sau đó sẽ thấy Dư Đình Đình đỏ mặt, bĩu môi: “Đẹp trai chỗ nào chứ? Xí, con trai gì mà vênh váo, lại còn đi đâu cũng cầm theo bông hồng, đúng là buồn nôn.”

Dư Chu Chu nén cười, tầm mắt lại chuyển về màn hình TV, lòng thầm nghĩ, bướng bỉnh thế này thật giống Lâm Dương.

Lâm Dương.

Dư Chu Chu bị chính ý nghĩ kỳ quái của mình dọa sợ, cô lắc lắc đầu, cái tên Lâm Dương giống như một hòn đá nhỏ không cần thận văng vào, bị cô ném ra khỏi đầu.

Tháng 10 năm 1998, Dư Chu Chu vừa mới lên lớp năm tiểu học, đã tròn bốn năm không nói câu nào với Lâm Dương.

~*~

Sau tiết một buổi chiều, Dư Chu Chu và Thiện Khiết Khiết được cô Vu gọi tới văn phòng.

Hai năm trước, lúc vừa mới khai giảng năm lớp ba tiểu học, Thiện Khiết Khiết vốn tạm nghỉ học nửa năm vì viêm cơ tim học lùi lại một lớp, chuyển từ tiểu học Dục Tân tới tiểu học trực thuộc Đại học Sư phạm, trở thành bạn học của Dư Chu Chu.

Trên thế giới này, giữa một số người có tồn tại thiện cảm và sức hút với nhau rất tự nhiên, ví dụ như Dư Chu Chu và Thiện Khiết Khiết. Từ sau khi tuyệt giao với Lâm Dương, Dư Chu Chu vẫn coi các bạn học là như nhau, nhân duyên cũng rất tốt —— trên thực tế chính là một kiểu biểu hiện khác của cô độc. Sự xuất hiện của Thiện Khiết Khiết đã kết thúc quá trình lonely walk của Dư Chu Chu, mặc dù nhà hai người cũng không gần nhau nhưng chí ít có thể đi cùng nhau một đoạn ngắn.

Bạn đồng hành, không nhất thiết phải đi cùng nhau tới đoạn đường cuối cùng. Ở một đoạn đường nào đó, đối phương mang tới cho mình tiếng cười rộn rã, vậy là đủ rồi.

Hiện giờ, Dư Chu Chu là ủy viên trong liên đội, Chiêm Yến Phi thì là Liên đội phó, hai người họ đã trở thành lực lượng nòng cốt, ủy viên có “ba vạch” trong vườn trường. Thành phần ủy viên trong lớp số 7 từ hồi lớp một tới nay đã thay đổi mấy lần, Từ Diễm Diễm dần lùi bước trên con đường quyền lực —— khi điều chỉnh cán bộ năm lớp ba, Tiểu Yến Tử vẫn là chi đội trưởng của lớp, Dư Chu Chu nhảy lên thành lớp trưởng, Thiện Khiết Khiết vốn chín chắn hơn các bạn khác một chút, thành tích lại tốt nên nhảy ra trở thành lớp phó. Từ Diễm Diễm là người không được như ý nhất ——

đúng là mỗi cái hố chỉ có một cây củ cải(1), củ cải thì nhiều lên mà hố lại không đủ.

Sau cùng Từ Diễm Diễm trở thành một trong ba ủy viên học tập.

Một Từ Diễm Diễm vốn luôn tỏ thái độ “làm tốt công tác của người đứng đầu, tích cực phối hợp với công việc của lớp trưởng” trước mặt giáo viên lại đột nhiên thu bớt nhuệ khí, nhiệt tình với Dư Chu Chu đến mức dọa người.

Lý Hiếu Trí từng nói, Chu Chu, mình cảm thấy Từ Diễm Diễm nhìn thấy cậu còn vui vẻ hơn thấy mẹ ruột.

Cô Vu nhắc một hộp giấy nâu từ dưới bàn làm việc lên, cầm kéo cắt lớp băng dính trong suốt phía trên ra rồi nói với hai người: “Đây là hoạt động của văn phòng thanh thiếu niên trên tỉnh ủy, có nhà tài trợ băng vệ sinh, tặng miễn phí cho các bạn nữ lớp năm, lớp sáu toàn trường. Hai em nghĩ cách phát nhanh trong hôm nay, mỗi người một gói, đừng để choán chỗ trong văn phòng tôi. Có điều phải nhớ kỹ, đừng để các bạn nam biết, tránh các em ấy ra.”

Hai người gật đầu, liếc mắt nhìn nhau. Thiện Khiết Khiết mở miệng hỏi: “Cô ơi, làm sao để tránh các bạn nam ạ?”

Nam sinh mười một, mười hai tuổi rồi, không còn vâng lời như hồi bé nữa. Ai nấy đều như muốn tạo phản, cười đùa tí tởn, cứ như âm hồn không tan, như con ruồi đánh cũng không đi, đến chó cũng phải ngại.

Cô Vu ngẫm nghĩ một lúc, “Bằng không chờ đến tiết thể dục chiều nay rồi phát. Để các bạn nam ra ngoài hết, gọi các bạn nữ ở lại.”

Dư Chu Chu gật đầu, hai người họ cùng nhau bê cái hộp tới lớp học.

“Tớ bảo này Chu Chu, cái đó của cậu tới chưa?”

“Cái gì cơ?”

“Ôi chao, chính là cái đó ấy, cái đó cái đó!”

Dư Chu Chu mù tịt nhìn Thiện Khiết Khiết không ngừng chỉ vào hộp giấy sau đó mới phản ứng lại, hai má thoáng ửng hồng, “Còn chưa... Cậu thì sao?”

“Há, từ nửa năm trước rồi. Thế nên mỗi lần tới khoảng thời gian ấy, tớ đều thấy rất khó xử. Cậu còn nhớ tháng trước có mấy ngày, mỗi lần vào WC tớ đều bảo cậu đứng chặn ở ngoài cửa không?”

“À, vậy ra lúc ấy cậu đang thay...” Dư Chu Chu chợt hiểu ra, mỉm cười ngại ngùng.

Ở tuổi này, một vài cô bé đã có kinh rồi, một số lại chưa có. Để cho thuận tiện, những cửa nhỏ trong nhà vệ sinh nữ đều bị phá đi, thường xuyên tạo thành khung cảnh một người vào WC, một đám đàng sau đứng xếp hàng, sau đó là cục diện xấu hổ khi người đang ngồi và những người xếp hàng mắt to trừng mắt nhỏ — khi còn bé thì cảm thấy không sao, lớn lên một chút, có rất nhiều bạn nữ kéo theo bạn tốt của mình đứng ở chỗ vốn nên là cửa gỗ, quay lưng lại thành bức chắn.

“Lát nữa về lớp thì đuổi mấy tên con trai ra luôn đi.”

Dư Chu Chu gật đầu, “Ừ, cậu cầm hộp giấy này đứng ở phòng uống nước chờ tớ, tớ đuổi mọi người ra rồi gọi cậu.”

Cô bỗng có cảm giác rất hưng phấn, cảm tưởng mình chính là Usagi Tsukino biến hình, phải đi vào một nơi bí mật, đương đầu với nguy hiểm — à, không, mình phải là Ami Mizuno chứ, Usagi quá ngốc, Dư Chu Chu nghĩ.

“Mình và Thiện Khiết Khiết đã trao đổi với cô rồi, tiết sau học thể dục.”

Dư Chu Chu vừa bước vào cửa, những bạn học bên dưới còn đang ngán ngẩm xì xầm với nhau lập tức im lặng trở lại, sau khi nghe được tin này, cả lớp đều sáng mắt lên. Dư Chu Chu làm lớp trưởng hai năm, trước giờ chưa từng ý được giáo viên yêu quý mà vênh mặt sai khiến các bạn học khác. Chút gian xảo nhỏ khiến cô hiểu cần phải tạo thế thăng bằng giữa bạn học và thầy cô, thường xuyên sử dụng các cơ hội mượn hoa hiến Phật để lấy được cảm tình của mọi người.

Lời nói dối không ảnh hưởng đến toàn cục, ví dụ một bạn học nào đó nói chuyện trong lớp bị ghi tên, nơm nớp chờ cô giáo quở trách nhưng lại nhận được một câu “danh sách bị mình xé đi rồi, lần sau đừng nói chuyện nữa biết chưa” của Dư Chu Chu; hoặc giả dụ như lúc này, cô bày ra tư thế “vì nhân dân phục vụ” giành được một trận reo hò của các bạn.

“Lớp trưởng đại nhân, bạn tốt quá đi!” Một nam sinh bàn cuối đã ôm chặt bóng da, chuẩn bị lao ra khỏi lớp.

“Có điều, tất cả các bạn nữ ở lại mười phút, mình có chuyện muốn nói.”

Một đám nam sinh đã xông ra tới cửa, nghe thế thì đều quay đầu lại, “Vì sao?”

“Vì sao cái gì? Một bạn mau ra ngoài chơi đi, không liên quan tới mấy bạn.”

“Không được, bạn phải nói cho bọn tôi biết, tại sao lại đẩy con trai chúng tôi ra ngoài? Chắc chắn không phải chuyện gì tốt!”

“Nếu đã không phải chuyện tốt thì các bạn còn không chạy nhanh đi?!” Ủy viên văn nghệ là một cô bé khá đánh đá, từ lúc bị đám con trai

trong lớp đá bóng trúng đầu, cô vẫn luôn đối chọi gay gắt với bọn họ.

“Ai dà, Ếch bốn mắt không vui đấy à? Không phải bọn tôi nghĩ cho các bạn sao? Sao lại là không biết tốt xấu được?”

Lại nữa rồi, cái đám càn quấy này. Dư Chu Chu đè nén cơn giận trong lòng, khoát tay, “Là việc cho ngày lễ nghệ thuật, các bạn nữ phải tổ chức tiết mục tập thể. Bạn mà còn nhiều lời, mình để bạn múa đầu!”

Thói quen từ hồi bé vẫn chưa sửa được, thuận miệng là có thể bịa chuyện.

Đám con trai đều nghiêm túc trở lại, nhanh chóng rút khỏi phòng học.

Dư Chu Chu đóng chặt cả cửa trước cửa sau rồi nói nhỏ: “Thực ra là định phát... băng vệ sinh cho mọi người.”

Phía dưới rộ lên tiếng cười, Dư Chu Chu nhanh chân chạy ra ngoài gọi Thiện Khiết Khiết, hai người hợp sức kéo hộp giấy vào trong phòng. Các bạn nữ bắt đầu vây quanh, mỗi người lấy về một gói màu xanh, một gói hồng nhạt dùng cho ban ngày và ban đêm.

“Mọi người cất kỹ vào cặp sách đi, đừng để các bạn nam nhìn thấy.” Thiện Khiết Khiết nhắc đi nhắc lại mấy lần, sau đó thì nghe thấy tiếng gõ cửa rầm rầm.

“Cái gì mà phải cất kỹ vào cặp sách? Vì sao lại không được để các bạn nam nhìn thấy? Mấy người đang phát cái gì đấy? Mau mở cửa ra cho tôi!”

Dư Chu Chu hoảng hốt, các bạn nữ trong lớp luống cuống nhét gói băng vệ sinh xuống túi đáy cặp. Tiếp đó Thiện Khiết Khiết bị tiếng gõ cửa làm điếc tai, bất đắc dĩ phải ra mở cửa.

“Cậu muốn làm gì? Quỷ gọi cửa à?” Thiện Khiết Khiết vốn nóng tính — rất nhiều năm về sau, vào sinh nhật 20 tuổi của cô, Dư Chu Chu đã tặng cho cô một bức tranh chữ tự tay viết.

Nội dung là — “Ngự tử trời sinh”.

“Nếu mấy người không làm chuyện gì trái lương tâm thì sao phải sợ quỷ gọi cửa?” Dẫn đầu đám con trai chơi đá bóng là Hứa Địch – thành phần bất hảo nhất trong lớp.

“Bọn tôi làm chuyện gì trái lương tâm nào?” Thiện Khiết Khiết có chút chột dạ, đành phải cao giọng hơn.

“Có gan thì lấy cái thứ vừa phát ra đây!”

Mọi người đều biến sắc, Dư Chu Chu vội vàng chạy từ bục giảng xuống, xen vào giữa Hứa Địch và Thiện Khiết Khiết định dàn xếp cho ổn thỏa — hai người này vẫn luôn đối đầu, lần này mà ầm ỉ chắc chắn sẽ không dứt ra được.

“Bạn nghe nhầm rồi...” Dư Chu Chu vừa mở lời đã phát hiện câu nói của mình cực kỳ không thuyết phục.

“Mấy bạn ầm ỉ cái gì vậy, các lớp khác vẫn còn đang học.”

Thoáng cái mọi người đã yên tĩnh trở lại.

Lâm Dương cầm sổ nhận xét vệ sinh kỷ luật, thản nhiên đứng sau lưng bọn Hứa Địch.

“Liên đội trưởng!”

Hứa Địch la lên.

Dư Chu Chu quay mặt nhìn ra chỗ khác.

Cuối năm lớp bốn, Lâm Dương không hề nuốt lời. Cậu đã trở thành Liên đội trưởng rồi.

Nhưng mà thời gian trôi qua, mọi chuyện cũng thay đổi, việc này từ lâu đã chẳng còn quan trọng nữa.

“...” Nhân duyên của Lâm Dương ở trường học rất tốt, trong đội ngũ cán bộ mà con gái vốn thống trị, cậu được đám con trai cả trường coi là lá cờ đầu và niềm kiêu hãnh trong đám đàn ông. Quan hệ giữa Hứa Định và Lâm Dương vốn tốt đẹp, lần này cậu ta cố ý gọi Liên đội trưởng thực ra là muốn dùng danh hiệu đó áp chế đám Dư Chu Chu.

Hứa Định kể rõ sự tình xong, Thiện Khiết Khiết vừa mở miệng định phản bác đã bị Dư Chu Chu kéo lại.

“Đúng vậy, các lớp khác vẫn đang học, đừng ầm ĩ nữa. Dù sao chuyện cần nói đều nói xong hết rồi, để các bạn nữ xuống sân học thể dục đi.”

“Như thế là xong ư?” Hứa Định ném quả bóng xuống đất, “Dư Chu Chu, bạn đừng tưởng tôi không biết bạn giỏi trò Càn Khôn Đại Na Di nhất(2), tính qua mặt tôi, không có cửa đâu!”

Dư Chu Chu lơ đãng ngược mắt nhìn, phát hiện Lâm Dương đang khoanh tay dựa vào tường, dáng vẻ như muốn xem trò hay.

Trong bốn năm, bọn họ như người xa lạ. Phần lớn thời gian, Lâm Dương đều dùng thái độ này để nhìn cô, cứ như cô là một trò đùa không đáng cười vậy.

Giảng co hồi lâu, cậu mới mở miệng, ngoài cười mà trong lòng không cười: “Các bạn làm thế quả thật có chút không công bằng với các bạn nam, chẳng trách bọn họ không vui. Cũng đâu phải chia tài sản, sao lại đến mức phải giấu đi như thế? Vật gì vậy, lấy ra cho tôi nhìn xem?”

Cả đám con trai đều cất tiếng hoan hô.

Kẻ được lòng người là kẻ được thiên hạ. Ở khía cạnh này, trước nay Dư Chu Chu chưa bao giờ thắng được Lâm Dương.

Tận đáy lòng cô bỗng có chút chua xót. Dư Chu Chu chạy lên bục giảng lấy ra hai gói băng vệ sinh màu xanh dùng ban đêm, đi từng bước tới chỗ Lâm Dương.

Dư Chu Chu cười tủm tỉm nhét gói băng vào tay Lâm Dương.

Bốn năm rồi, rốt cuộc cô cũng nói câu đầu tiên với cậu.

“Cho cậu, nghe nói cái này dùng lúc ra nhiều.”

~*~

(1) Mỗi cái hố chỉ có một cây củ cải: mỗi người có một vị trí riêng, không có hơn.

(2) Càn Khôn Đại Na Di: là bộ võ công xuất hiện trong truyện Ý thiên đồ long ký của Kim Dung, có khả năng di chuyển, đổi đòn tấn công của kẻ địch vào người khác. Ở đây ý là đánh lạc hướng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sở Dĩ Hormone Được Gọi Là Hormone

Lâm Dương há hốc mồm, cậu cúi đầu nhìn thoáng qua, chợt cảm thấy cái gói nhỏ nhỏ mềm mềm trong tay bắt đầu nóng lên.

Tôi lấy cái này về làm gì?!

Thế nhưng đầu lưỡi riu lại thế nào mà lúc lắp bắp mở lời lại biến thành: “Tôi... cái này phải dùng thế nào...”

...

Sau sự kiện đó, đám con trai lớp 5/7 yên ắng hẳn, còn Lâm Dương thì biến mất khỏi tầm mắt của Dư Chu Chu rất lâu, rất lâu.

Mấy tên tiểu bá vương lớp 5/7 do Hứa Định dẫn đầu đều rất trượng nghĩa mà duy trì im lặng —— bởi vì chính họ cũng không thoát khỏi can hệ, các bạn nữ khác trong lớp đứng quá xa, không rõ chuyện gì đã xảy ra, vì vậy những kẻ còn lại biết rõ sự tình chỉ có Dư Chu Chu và Thiện Khiết Khiết.

Liên đội trưởng vì một gói băng vệ sinh mà mất hết cả uy phong, mặt đỏ đến mang tai, bỏ chạy trốn chết.

Nhưng Dư Chu Chu lại biết nhiều hơn người khác một chút.

Chỉ một chút thôi.

Chính là lúc Lâm Dương nhét gói băng về lại tay cô, cậu đã nói nhỏ để chỉ mình cô nghe thấy: “Dư Chu Chu, cậu chỉ biết bắt nạt tớ thôi.”

Cậu chỉ biết bắt nạt tớ thôi. Chỉ mình tớ.

Dư Chu Chu ngây ngẩn cả người, khí phách vừa bộc phát vì bị dồn vào đường cùng tiêu tan trong nháy mắt. Cô sững người nhìn cậu chạy về phía cầu thang rồi khuất bóng. Giữa lúc hoảng hốt, hình như cô đã nhìn thấy trên gương mặt đỏ bừng của cậu, đôi mắt trong veo kia chợt hiện lên ánh lệ nhàn nhạt.

Cô bất giác vươn tay định ngăn lại nhưng cuối cùng chỉ tóm được cơn gió mà cậu để lại lúc chạy đi.

Giây tiếp theo, Dư Chu Chu bình tĩnh thu tay rồi đút vào túi quần, quay sang nói với mấy đứa con trai còn đang đần mặt ra: “Có phải không muốn học thể dục nữa không?”

Mấy nhóc con nghịch ngợm đùn đẩy nhau chạy trốn về phía cầu thang.

~*~

“Đoàn thanh niên!” Cô bé đứng đầu bên trái tiến lên một bước.

“Đoàn thanh niên!” Cô bé đứng đầu bên phải tiến lên một bước.

“Mãi mãi là cây đại thụ!” Cậu bé đứng thứ hai bên trái tiến lên một bước.

“Mãi mãi là cây đại thụ!” Cậu bé đứng thứ hai bên phải tiến lên một bước.

“Cây đại thụ!!!!” Cả bốn người cùng đồng thanh.

Bốn người trước mặt đều mang vẻ mặt thành kính nhìn về phía xa. Dư Chu Chu đứng một bên cố gắng chịu đựng, sắp không nhịn được nữa rồi, cô cảm thấy bụng mình đã cứng lại tới mức co giật, khóe miệng nhếch lên

thành một vòng cung rất khả nghi, nửa cười nửa không, nhìn có chút kinh khủng.

Dứt khoát tăng thêm ý cười tạo thành một nụ cười mỉm như đang nghiêm túc thưởng thức.

“Từ Diễm Diễm, em nhìn đi đâu thế? Sao ánh mắt lại không tập trung như vậy? Cả buổi chỉ biết cười, biểu cảm trên mặt cũng không thể hiện được, đầu óc của em để ở đâu vậy? Còn cười nữa tôi sẽ tịch thu kẹp tóc của em! Đừng tưởng tôi không biết em vừa tập vừa cầm gương soi! Bốn người các em có biết nhìn trước nhìn sau không, hai mắt để đi đâu đấy?! Lúc bước đi không biết liếc mắt nhìn người khác để xếp cho ngay ngắn à? Tưởng Xuyên là người đi cuối cùng, em xem các em, bốn người đứng thành bốn hàng, may mà chỉ bước một bước, nếu không sân khấu cũng không đủ cho các em đi! Tập đến lần thứ mấy rồi? Mấy đứa đã tỉnh ngủ chưa?”

Hôm nay son môi của cô Lý phụ trách Đội chói mắt khác thường, đôi môi màu cam sáng há ra rồi ngậm lại khiến người ta dễ sinh ảo giác. Tuy người bị mắng không phải là Dư Chu Chu nhưng cô cũng không dám cười nữa, đành phải cụp mắt đứng gọn một bên.

Vừa rồi lúc cô Lý quở trách bốn người kia, cô có thể cảm nhận được mặt mình dính một ít nước bọt từ xa văng tới.

Chắc hẳn trưa nay cô phụ trách đã ăn rau họ, Dư Chu Chu đau khổ nghĩ thầm.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy Từ Diễm Diễm sau khi ăn mắng vẫn còn hơi run run, có vẻ như không nhịn được cười.

Nhưng Dư Chu Chu biết, cho dù lúc tập luyện Từ Diễm Diễm cũng như cô đều rất muốn cười, song lúc bị cô phụ trách dùng bản thảo cuộn lại gõ lên đầu, cậu ta đã hết cười nổi rồi.

Tiếp tục làm bộ không nhìn được cười chỉ là một loại tâm thái muốn vẫn hồi thể diện. Rõ ràng đã xấu hổ đến đỏ cả tai nhưng vẫn muốn giả vờ phớt tỉnh, vờ như thấy bài đọc diễn cảm và cô phụ trách đều rất tức cười.

Điều bộ của Từ Diễm Diễm khiến Dư Chu Chu thầm thở dài —— nghĩ lại, mình có thể nhìn thấu sự vờ vịt của cậu ta, còn không phải vì chính mình cũng làm bộ như thế sao. Có lẽ là đồng loại nên nhìn nhau không thấy thuận mắt. Dư Chu Chu chợt phát hiện đạo này mình rất hay suy nghĩ miên man, hơi một tí là lại chờ người ra, suy nghĩ thường xuyên lạc vào một ngõ nhỏ nào đó, lòng vòng trong đó không ra được.

Tuy trước đây cô cũng hay thờ thần mất hồn nhưng lần này không giống thế.

Mình bị làm sao vậy? Cô nghiêng đầu khó hiểu, tinh thần có chút rã rời, lực chú ý chuyển từ giấy dán tường sang dây áo ngực của cô phụ trách —— là màu đen, hiện rất rõ dưới chiếc áo đầm màu xanh nhạt. Mặt Dư Chu Chu thoát cái đỏ ửng, mắt cũng sụp xuống nhìn chóp mũi, nhìn mãi tới khi đầu mày hơi đau đau.

Cuối tuần trước, mẹ tự nhiên chạm vào ngực cô bé, cô đỏ mặt tía tai kêu toáng lên, mẹ lại mỉm cười, “Mẹ còn đang nghĩ đã nên mua cho con chưa... Bây giờ xem ra vẫn còn sớm lắm.”

Cô cứng người đứng sững ra, chỉ biết lấy hai tay che ngực —— ở đó có hai điểm hơi cứng cứng, chỉ thoáng chạm vào đã đau, đôi khi đi đứng không cẩn thận đụng phải người khác, cơn đau ở ngực như phút phút đều nhắc nhở Dư Chu Chu, hình như mình đang có thay đổi nào đó —— loại biến hóa khiến người ta vừa sợ hãi vừa tha thiết mong chờ một cách khó hiểu.

Không nghĩ về cái này nữa —— mặc dù cô bé cũng không hiểu lắm nhưng trực giác nói cho cô biết, loại chuyện này rất chi xấu hổ. Dư Chu

Chu hơi ngược mắt lên rồi nhắm vào chỗ tuột chỉ trên đôi tất chân màu ngà của cô phụ trách —— nguy hiểm thật, sắp thủng đến nơi rồi. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Cô vừa mới hoàn hồn, cô phụ trách đã ném xoạch bản thảo xuống đất. Có tiếng loa từ ngoài cửa truyền tới.

Là giọng của Lâm Dương.

“Cô Lý, cô Lý! Mời cô tới sân tập một lát, đội trống và đội kèn không khớp nhau.”

Lúc này Dư Chu Chu mới phát hiện, đội kèn trống ngoài sân tập đã im lặng rất lâu.

Cô phụ trách ném lại một câu “Tiếp tục tập cho tôi!” rồi đẩy cửa chạy ra ngoài. Bốn đứa nhóc vừa rồi còn cố gắng đứng nghiêm, thoát cái đã chùng hết vai xuống. Từ Diễm Diễm ngồi phịch xuống ghế sofa, ngoài cười mà trong lòng không cười: “Đúng là có bệnh.”

Dư Chu Chu cũng kéo Thiện Khiết Khiết ngồi xuống ghế nhỏ gần sofa, chỗ đó quay lưng với cửa, chỉ cần tiếng gõ giày lộp cộp của cô phụ trách truyền tới là nghe thấy ngay.

Đại hội tuyên dương Đoàn thanh niên tỉnh do liên đội trưởng tiểu học trực thuộc Đại học Sư phạm toàn quyền phụ trách, từ đội kèn trống, đội cầm hoa, đại biểu Đội thiếu niên lên phát biểu cho đến ngâm thơ chúc mừng. Dư Chu Chu và Chiêm Yến Phi là đại biểu Đội thiếu niên lên phát biểu trước đại hội, Từ Diễm Diễm, Thiện Khiết Khiết, Tường Xuyên và một bạn nữa là nhóm lên ngâm thơ chúc mừng.

Có người còn nói đùa, đây chính là cơ hội để Từ Diễm Diễm xoay người.

Còn Lâm Dương là Liên đội trưởng nên phải phối hợp các bộ phận với nhau, đồng thời là một trong hai người chỉ huy đội kèn trống.

Từ Diễm Diễm ngồi xuống sô pha lại giơ tay vuốt lên chỗ kẹp tóc lần nữa, móc ra một thỏi son chống nẻ tô lên môi hai lượt, sau đó nhẹ nhàng nhấp môi.

Trong tiết thu khó chịu này, những thứ lặng lẽ thay đổi không chỉ có cảm giác hơi đau trước ngực Dư Chu Chu, không chỉ có sự qua loa, lấy lệ của mọi người với cô giáo.

Mà còn có gương nhỏ và son môi của Từ Diễm Diễm.

“Hôm qua mình tới cổng công ty sách báo Hải Triều, cậu biết không, ở đó chen chúc thấy ghê luôn. Xung quanh sân khấu dựng tạm toàn là nhân viên an ninh thôi, nếu không mấy fan hâm mộ sẽ nhào lên hết mất! Mình chính mắt nhìn thấy một cô bé bị mấy người đằng sau xô ngã, nếu bạn ấy không được nhân viên an ninh kéo dậy thì...”

Từ Diễm Diễm rất thích Vũ Tuyền(*), từ sáng sớm đã không ngừng nhắc tới buổi ký tên hôm qua.

“Vậy cậu làm thế nào mà lấy được chữ ký của Vũ Tuyền? Chen vào được sao? Bọn họ có hát Đẹp nhất không?”

Lúc nói chuyện bình thường, giọng của Tưởng Xuyên vẫn giống như lúc đọc diễn cảm, hơi hơi ẻo lả, nét mặt vẫn là kiểu mù mịt ngây thơ.

Lần đầu tiên Từ Diễm Diễm không tức giận vì bị người khác cắt lời, câu hỏi của đối phương rất đúng ý cô.

“Cậu nghĩ gì? Mình cần gì phải đi chen, mẹ mình quen với ban tổ chức, mình có thể vào thẳng phòng trang điểm của họ để xin chữ ký. Lúc về nhà, ba còn mua socola Dove loại mới nhất cho mình. Là loại socola đen

của Dove mới được quảng cáo trên TV ấy. Mình ăn socola đắng quen rồi, ăn loại có sữa thấy ngấy lắm, ngọt quá không chịu được...”

“Phiền phức.” Thiện Khiết Khiết vốn ngồi một bên không nói lời nào rốt cuộc không nhịn được mà phàn nàn. Thiện Khiết Khiết thẳng tính nên chưa bao giờ che giấu sự yêu ghét của mình.

Mặt Từ Diễm Diễm đỏ lựng, định cãi lại một câu, cô nàng chớp mắt một cái rồi lại bật cười.

“Này Thiện Khiết Khiết, giữa cậu và Trương Thạc Thiên có chuyện gì ấy nhỉ?”

Giọng điệu kiêu bà tám của Từ Diễm Diễm có chút không tự nhiên, khoa trương quá mức, thành ra khiến người nghe cảm giác như có gì ghen tị trong đó.

Thiện Khiết Khiết lườm cô ta một cái, không thêm để ý.

Song, Dư Chu Chu vẫn để ý thấy cái cổ trắng nõn của Thiện Khiết Khiết thoát cái đã ửng đỏ.

Dư Chu Chu còn nhớ hôm qua lúc tan học về, cô và Thiện Khiết Khiết cùng bước ra cửa, nghe thấy Từ Diễm Diễm và mấy bạn nữ khác đang lớn tiếng buôn chuyện. Giọng điệu của bạn nữ có vẻ rất kỳ quái: “Diễm Diễm, Trương Thạc Thiên nhà cậu...”

“Cái gì mà Trương Thạc Thiên nhà mình chứ? Cậu ta có liên quan gì tới mình!” Từ Diễm Diễm bị người ta nói một câu đã giãy nảy, vội vã phủi sạch quan hệ, nhất là lúc liếc thấy Thiện Khiết Khiết và Dư Chu Chu, cô nàng còn nói thêm một chuỗi “không liên quan tới mình” như bắn súng liên thanh, sau đó bỏ thêm một câu không lớn không nhỏ, “Là Thiện Khiết Khiết ấy... Có liên quan gì tới mình đâu, mấy cậu toàn nói bừa. Thiện Khiết Khiết người ta tức giận rồi...”

Mấy cô bé mười một, mười hai tuổi túm lại một chỗ, dè dặt bàn tán về con trai, khi nào chủ đề câu chuyện hướng về người khác thì vừa càn rỡ vừa lớn gan, đến lượt chính mình thì lại sợ người khác nói “đi kiểm đối tượng, thật không biết xấu hổ”, vội vàng thanh minh, sau đó lại cảm thấy ngượng ngùng, lén lút hưởng thụ sự hưng phấn khi bị người khác bàn tán.

Sự hưng phấn mang theo chút kích thích và xấu hổ.

Dù nam chính mà người khác gán cho có mặt đầy mụn, giọng nói như tiếng mèo bị kẹp đuôi thì có sao? Chỉ cần lúc đối diện với cậu ta, những người đứng xem cùng ồ lên là có một cảm giác mặt đỏ tim đập khác biệt rồi.

Mùa thu này, Dư Chu Chu đã biết ý nghĩa của cái gọi là hormone —— mặc dù thời điểm đó, cô bé còn chưa biết những phản ứng kỳ quái này là do hormone của chính cô.

Bên tai trái là tiếng líu ríu của Từ Diễm Diễm, tai phải đã nghe thấy tiếng giày cao gót gõ lộp cộp từ xa truyền tới. Bởi đội kèn trống ngoài sân lại bắt đầu tạo ra những tạp âm dẫn vật lổ tai nên những người khác đều không nghe thấy tiếng bước chân.

Dư Chu Chu đẩy Thiện Khiết Khiết, hai người ung dung giả vờ đuổi người rồi đứng dậy, cầm bản thảo bước thong thả về hướng cửa. Trong lúc ba người kia còn đang chuyện trò rôm rả, cánh cửa bị mở xoạch một cái. Từ Diễm Diễm là người đầu tiên hoảng hốt định đứng dậy nhưng vì sô pha quá mềm, vừa dợm đứng dậy đã ngồi phịch trở lại.

Dư Chu Chu và Thiện Khiết đứng gần cửa, sắc mặt bình tĩnh, trong tay còn cầm bản thảo.

Sắc mặt của cô phụ trách âm u như bầu trời ngày mưa gió, dường như còn chêm thêm một tia sét. Cô quăng chùm chìa khóa lên mặt bàn, một chuỗi “leng keng” dài vang lên do chạm vào mặt thủy tinh. Âm thanh tuy

không quá to trong nền nhạc của đội kèn trống nhưng cũng đủ khiến ba người vừa đứng dậy kia phải giật thót.

“Giỏi lắm rồi đúng không! Các cô các cậu đúng là quá giỏi rồi, lời của tôi chỉ là không khí đúng không? Có phải tôi không quản nổi các cô các cậu nữa?!”

Thực ra cô phụ trách Đội đúng là một người phụ nữ chanh chua. Dư Chu Chu nghĩ.

Nhưng mà —— mắng hay lắm.

Bất giác, cô bé mỉm cười như một chú hồ ly nhỏ xấu xa.

~*~

(*) Vũ Tuyền: ban nhạc được yêu thích ở Trung Quốc Đại Lục, thành lập tháng 6 năm 1998. Năm 1999 Vũ Tuyền phát hành album sáng tác đầu tay “Đẹp nhất”.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nguyên Cớ Của Tình Yêu

Trò chơi khăm nho nhỏ của Dư Chu Chu khiến đám Từ Diễm Diễm phải ở lại phòng đoàn đội luyện tập tiếp. Thiện Khiết Khiết và cô thì được đặc cách cho về lớp — phần lớn các bạn học đều đang tập luyện trong đội kèn trống và đội vẩy hoa dưới sân trường đầy nắng, vậy nên lớp học vắng vẻ rất thích hợp để hai người trải qua một buổi chiều nhàn nhã.

Dư Chu Chu và Thiện Khiết Khiết xuống lầu, đúng lúc gặp phải ba bạn học trong đội trống đang đi lên, trong đó có hai người mặc áo chỉ huy đội trống màu trắng thuần, một người mặc áo xanh của đội kèn.

Thiếu niên mặc áo trắng đi ngoài cùng bên trái là Lâm Dương, hai cậu bé còn lại đều cao lớn hơn cậu một chút.

Hình như hôm nay các giác quan của Dư Chu Chu nhạy cảm khác thường. Trong khoảnh khắc ba người kia xuất hiện, Thiện Khiết Khiết đi cạnh cô bỗng cúi đầu, cả người cứng đờ, cứ như một cung đàn bị kéo quá căng.

Thế mà Thiện Khiết Khiết lại lộ ra nét mặt kinh điển của cán bộ hội phụ nữ cứu quốc — mắt nhìn không chớp, ánh mắt kiên định, chỉ là nét mặt thì cứng đờ.

Một Thiện Khiết Khiết như vậy khiến Dư Chu Chu thấy rất khó hiểu nhưng cũng đành tỏ ra thản nhiên — dù sao cô cũng không muốn đối đầu với Lâm Dương.

Mà nét mặt Lâm Dương trước sau vẫn không đổi, chỉ nhìn thẳng về phía trước giống cô, cứ như đang đi trong hư vô vậy.

Có điều, cô phụ trách đội nói rất đúng, cái liếc mắt không hề vô dụng chút nào, nhưng tác dụng của nó cũng không chỉ đơn thuần là giúp bốn người ngâm thơ chúc mừng kia chinh hàng cho thẳng —— khéo mắt nói cho cô biết, trong lúc đi lướt qua nhau, cậu bạn vóc dáng cao lớn nhất đi ở giữa đã đưa mắt nhìn thoáng qua Thiện Khiết Khiết.

Cái liếc mắt này có tác dụng đến nỗi cô còn nhìn thấy cả lòng trắng trong mắt đối phương. Cậu bạn lạ mặt đi bên phải cười gian như chuột —— bộ dáng cũng giống như chuột, hơi xấu, mặt vừa gầy vừa dài. Cậu ta vừa cười hê hê vừa dùng khuỷu tay huých Trương Thạc Thiên một cái, ánh mắt láo liên liếc nhanh qua Thiện Khiết Khiết.

“Chính là bạn ấy?” Giọng nói của cậu ta có chút ngả ngớn.

Dư Chu Chu thấy Thiện Khiết Khiết cắn chặt khớp hàm, xương gò má của cô nổi lên như má cá.

Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đi lướt qua nhau kéo dài lâu nhất của hai người.

Cuối cùng cũng kết thúc, Dư Chu Chu thở phào một hơi, lúc đi tới lối rẽ của cầu thang, cô mới hơi nghiêng đầu nhìn ra sau, chợt nghe thấy tiếng cười đùa và trách mắng truyền tới.

Dư Chu Chu chợt mỉm cười.

Cô quay sang nhìn Thiện Khiết Khiết vẫn còn đỏ mặt, dùng giọng điệu có chút tinh quái lặp lại câu hỏi ban nãy của Từ Diễm Diễm.

“Giữa cậu và Trương Thạc Thiên có chuyện gì ấy nhỉ?”

~*~

Đối với Thiện Khiết Khiết, con trai là một đám nhóc diện mạo mơ hồ, tuy không cùng tên nhưng đều đáng ghét như nhau.

Ăn nói thô bỉ, thích chơi trội, không có đầu óc, không có tinh thần tập thể, không tôn trọng kỷ luật, vừa không khiêm tốn tiếp thu góp ý lại còn thích cãi lại —— bọn họ chỉ thích mấy nữ sinh ăn mặc đẹp, thích soi gương như Từ Diễm Diễm, trêu đùa ầm ĩ, túm tóc tung váy, sau đó cười tí tưng chờ nữ sinh đuổi theo, diễn vở truy đuổi trên hành lang, “cậu đứng lại cho tôi” “tôi không đứng”...

Cuối cùng còn bị trực tuần bắt được, bôi nhọ bộ mặt của lớp.

Một Thiện Khiết Khiết như vậy mà lại nói với Dư Chu Chu thế này: “Cậu ấy đẹp trai nhỉ. Lại còn rất lễ độ nữa. Dù sao cậu cứ nhìn xem, cậu ấy không giống hai đứa con trai bên cạnh đúng không?”

Một trận gió thổi qua, hai người ngồi dưới tán tử đằng đã bắt đầu rụng lá, Dư Chu Chu đứng đưa chân, thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn cô bạn thân đang cúi gằm, không biết đang rối rắm vì điều gì.

Lúc này âm thanh khó nghe của đội kèn trống có vẻ rất xa xôi, gió thu mát mẻ như thổi vào tận sâu đáy lòng, nhẹ nhẹ khiêu khích.

“Rốt cuộc...” Dư Chu Chu nghe xong vẫn còn thấy mờ mịt, không giấu được ngạc nhiên, cô đành phải hỏi một câu tổng kết nghe rất vô dụng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Dù sao... dù sao chính là như thế. Có thể có chuyện gì chứ? Bọn họ toàn nói bừa thôi.”

Thiện Khiết Khiết thoát nhìn có chút bức bối nhưng nếu quan sát cẩn thận, có vẻ cô bé chỉ đang dùng vẻ bức bối để che giấu sự ngượng ngùng.

Dư Chu Chu thấy hơi thất vọng, hình như chị em tốt không định rõ với cô rồi.

Cô chống cằm, an ủi chính mình, có một số việc vốn không thể nói với người khác, cho dù là đồng bạn thân thiết nhất cũng không được.

Thế nên Dư Chu Chu không hỏi tiếp nữa. Hai người ngồi dưới gốc tử đằng, im lặng nhìn nhau cả chiều, ngẩng đầu lên, bầu trời xanh thẳm như bị cắt ra thành từng mảnh nhỏ giống bức tranh ghép hình, mang một vẻ đẹp vô cùng bình dị.

Dư Chu Chu không hề biết, thực ra Thiện Khiết Khiết vốn luôn “đối xử bình đẳng” với đám con trai, lại có thể liếc mắt một cái đã nhận ra Trương Thạc Thiện trong biển người. Trương Thạc Thiện mặc áo gù cũng phải bỏ lỏng hai cúc trên cùng, trên trán có vài cái mụn, vóc dáng cũng coi như là một trong mấy người cao nhất khối, không giống mấy cậu nhóc khác. Bây giờ cậu ta đã cao một mét sáu rồi —— nhưng mà Thiện Khiết Khiết cũng không hề biết, nếu nam sinh mới 12 tuổi đã cao một mét sáu, vậy thì khả năng rất lớn là cả đời này cậu ta cũng chỉ dừng ở một mét sáu thôi.

Còn nữa, mặt cậu nhìn nghiêng còn hơi giống Ngô Kỳ Long, chính là người mà Thiện Khiết Khiết thích nhất trong Tiểu Hồ đội.

Thiện Khiết Khiết muốn nói với Dư Chu Chu, cô nhận ra cậu là vì cậu ấy rất đặc biệt.

Nhưng cậu ta thật sự đặc biệt sao? Chỉ vì cao hơn những nam sinh khác một chút, đẹp trai hơn một chút mà đã là đặc biệt ư?

Thiện Khiết Khiết cũng không thể nói rõ, cảm giác này khiến cô rất xấu hổ, thế nên mấy lần định mở miệng, cuối cùng vẫn chỉ khoát tay, bảo Dư Chu Chu tha cho cô.

Thực ra, cô chưa từng nói với Dư Chu Chu, buổi chiều hôm qua, một mình cô đi qua sân tập, cúi đầu bước qua cạnh đội kèn trống, lúc đó mọi người xung quanh rất ồn ào. Mặt cô hơi sầm xuống lại không dám ngẩng đầu, nhưng mắt vẫn nhìn thoáng qua chân của Trương Thạc Thiên. Trang phục của đội trống có vẻ nhỏ so với cậu, đôi tất màu trắng lộ ra nổi bật trên nền giày đen.

Hơn nữa bấp chân cũng to.

Vừa rồi ba nam sinh kia xuất hiện, cô chỉ dựa vào đặc điểm này đã nhận ra cậu ta.

Nhưng tại sao cô lại có thể nhận ra cậu ta chỉ trong nháy mắt? Ý thức được điều này, Thiên Khiết Khiết xấu hổ đến nỗi không thể chấp nhận nổi.

“Tớ có thể hỏi cậu một câu cuối cùng không?”

Lúc hai người sắp quay về lớp, Dư Chu Chu bỗng hỏi nhỏ.

Thiên Khiết Khiết gật đầu, “Chuyện gì vậy?”

“Cậu quen Trương Thạc Thiên kia thế nào?”

Câu hỏi vốn nên để đầu tiên lại bị dồn xuống cuối cùng.

Thiên Khiết Khiết nghẹn lời, cô lắc đầu, đánh trống lảng: “Mau về lớp thôi.”

Chu Chu, cô khẽ trả lời trong lòng, cậu biết không, cho tới giờ tớ vẫn chưa từng quen cậu ấy.

Cái tên Trương Thạc Thiên này xuất hiện lần đầu tiên là trong cuộc tán gẫu của mấy nữ sinh hay buôn chuyện.

Bọn họ nói, cậu biết không, Trương Thạc Thiên thích Thiện Khiết Khiết.

Về sau, Thiện Khiết Khiết không nhớ mình đã nghe được những lời như thế bao nhiêu lần nữa. Trương Thạc Thiên lớp 5/4 thích Thiện Khiết Khiết lớp 5/7 — đám con trai trong lớp hô lớn, đám con gái lặng lẽ bàn tán trên hành lang... Không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt của nhiều người trong lớp nhìn cô đã không còn giống như trước.

Đến Dư Chu Chu đôi lần nghe được, cũng sẽ dùng ánh mắt nghi vấn nhìn cô. Nhưng mà tạ ơn trời đất, Dư Chu Chu vừa thoáng nhận ra sự do dự của cô đã giữ im lặng, không hỏi gì thêm.

Sau đó, mỗi lần cô đi trên hành lang, nữ sinh lớp khác sẽ lén chỉ vào cô, nói: “Chính là bạn ấy, chính là bạn ấy, là Thiện Khiết Khiết ấy.” Đám con trai bị con gái đuổi đánh, cô cau mày hét một câu “đừng náo loạn nữa, không được phép chạy nhảy trên hành lang”, đám con trai sẽ quay sang nhìn cô, hô thật lớn, “Trương ~ Thạc ~ Thiên...”

Cho đến một ngày, cô đang chơi nhảy dây trên sân trường thì tự nhiên bị một người đụng trúng. Cô giận dữ quay đầu lại, phát hiện một bạn học đang cười đùa, đẩy mạnh một nam sinh cao lớn về phía cô. Nam sinh cao lớn kia quay đầu mắng một câu “mẹ nó, Vương Lượng, cậu muốn chết à” rồi lập tức xoay người, cười ngai ngùng với cô trong tiếng cười vang của mọi người, cứ như tiếng rống giận vừa rồi chỉ do cô ù tai.

Mà hôm qua, cô cầm bản thảo vội vã đi tìm cô phụ trách, lúc đi qua sân trường, đội kèn trống bỗng ồn ào hơn hẳn, những âm thanh đó như ma chú vây lấy cô. Cô tuy hoảng hốt nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn rất bình tĩnh, chỉ là bước chân hơi loạn. Bị vây bởi những âm thanh hỗn loạn, cô nhìn thấy cậu bị đẩy ra khỏi đám người, dáng vẻ vừa có chút ngai ngùng lại vừa có chút ngang tàng, chặn trước đường cô đi.

Cô cúi đầu đi lướt qua cậu, sau đó bắt đầu chạy.

Không hiểu sao, trong nháy mắt cúi đầu đó, cô đã nhớ rõ đôi chân đi tất trắng và giày da màu đen của cậu.

Như một cách chứng minh thân phận, khiến cô hôm nay vừa liếc mắt đã nhận ra cậu.

Thì ra, cảm giác mình và một nam sinh bị một đám người vây quanh trên đùa lại tốt như thế.

Trước đây không phải cô chưa từng nghe nói tới Trương Thạc Thiên. Thực sự đã từng “nghe nói” —— trên đường cái ngoài cổng trường, vào một buổi trưa, cô ra ngoài mua ô mai thì nhìn thấy rất nhiều người đứng bên vệ đường, đám con trai hô, “Trương, Thạc, Thiên!”, đám con gái lập tức tiếp lời, “Từ, Diễm, Diễm!”

Hắn là bắt đầu từ khi đó. Hồi đó Thiện Khiết Khiết nắm tay Dư Chu Chu, hai người nhìn nhau cười. Cô nghĩ, đúng là không biết xấu hổ. Đám người vây quanh lại càng nhàm chán, cứ luân phiên gọi tên hai người kia như vậy, cố gắng hô thật to, thế sao sáng thứ hai hát quốc ca lại nhỏ như vậy? Gọi tên người khác là chuyện vui vẻ thế sao? Ấu trĩ, đúng là ấu trĩ!

Nhưng mà, hiện giờ tên của Từ Diễm Diễm đã đổi thành tên của cô.

Cô chợt nghĩ, trước đây mình đều khinh thường bọn họ như nhau, từ lúc nào mà Từ Diễm Diễm lại được mình khinh bỉ một cách đặc biệt thế này? Chẳng lẽ là vì...

Thiện Khiết Khiết không dám nghĩ kỹ, dứt khoát nhảy qua vấn đề này.

Nói chung, cô nghe thấy bọn họ nói, Trương Thạc Thiên, đến Thiện Khiết Khiết mà cậu cũng dám thích? Cậu nhìn cậu ta xem, cứ xụ mặt cả ngày, tính tình thì nóng nảy, cứng đầu cố chấp,...

Trương Thạc Thiên, đến Thiện Khiết Khiết mà cậu cũng dám thích?

Thắc mắc này cứ ở mãi trong lòng cô, có lần cô quanh co một hồi mới hỏi Dư Chu Chu, “Chu Chu, cậu nói xem... Ôi, bọn họ thật đáng ghét, toàn nói lung tung, còn nói Trương Thạc Thiên... Cậu nói xem, tớ và cậu ta khác nhau như vậy, cậu ta thích tớ ở chỗ nào chứ? Lại còn có loại tin đồn thế này, đúng là nói bậy.”

Ai ngờ khi đó Dư Chu Chu đang quá mê mẩn phim hoạt hình thiếu niên, chỉ ậm ừ nói: “Usagi Tsukino vừa ngốc vừa lười, nhưng Tuxedo Mặt nạ lại thích sự thiện lương của cô ấy. Những người khác đều chỉ là tầm thường.”

Đáp án này khiến Thiện Khiết Khiết vừa vui vừa buồn nhưng Dư Chu Chu lại không hề biết.

Tóm lại, Thiện Khiết Khiết nghĩ, có lẽ... cô cũng thích Trương Thạc Thiên rồi.

Trương Thạc Thiên là dạng người thế nào cô cũng không biết, cô thích cậu ấy đơn giản là vì cậu thích cô.

Nhưng dù thế thì sao? Chỉ cần nghĩ đến những lời kiểu như “mình thích Trương Thạc Thiên” đã khiến mặt cô đỏ ửng như quả cà chua rồi, đầu thì cúi gằm xuống, cả người cứng lại như khối đá, nếu vậy, yêu thật hay không cũng có sao.

Bọn họ mới chỉ biết thích thôi.

~*~

Dư Chu Chu lách qua đám con gái đang chen chúc mua giấy gấp hạc ở quán nhỏ trước cổng trường, chạy đi như bay —— hôm nay đến lượt cô

trực nhật nên về muộn, nếu không chạy nhanh thì không kịp về xem Thủy thủ mặt trăng lúc 6h mất.

Về đến nhà đã là 6 giờ 5, cô thở hỗn hển, buông cặp sách ngồi xuống bên cạnh Dư Đình Đình, im lặng chờ đợi nhạc mở phim vang lên.

Câu chuyện thay trời hành đạo, trừ yêu diệt ma. Cuối phim, Usagi và Tuxedo Mặt nạ rốt cục cũng ôm nhau, mượn lực cản của chiếc dù nhảy từ trên sân thượng xuống.

Sau đó... bọn họ...

Hôn nhau...

Dư Chu Chu trợn mắt nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp càng lúc càng kề sát, cô hoảng hốt há hốc miệng, vẻ không thể tin được, bỗng nhiên có tiếng mở khóa cửa, chắc là bà ngoại xuống nhà tản bộ đã về. Cô liếc thoáng qua hai gương mặt vẫn chưa rời nhau trên TV, Dư Đình Đình ngồi bên cạnh đã sợ run người, hai người vội vàng đi tìm điều khiển từ xa, sau đó bấm bừa một nút, hình ảnh lập tức chuyển sang kênh tin tức của tỉnh.

Không biết vị lãnh đạo nào trên tỉnh đang đi thị sát cơ sở, dưới sự hoan nghênh của quần chúng hai bên đường, người đó đi qua ruộng rau cải, đi qua chuồng lợn, đi qua bồn khí metan...

“Hai đứa đứng giữa phòng khách làm gì vậy? Sao lại xem tin tức? Phim hoạt hình chiếu hết rồi à?”

Bà ngoại kinh ngạc nhìn Dư Chu Chu và Dư Đình Đình đang nắm chặt điều khiển TV.

Lúc ăn cơm tối, Dư Đình Đình vốn luôn nói nhiều cũng im lặng khác thường. Thỉnh thoảng Dư Chu Chu ngẩng đầu, ánh mắt vừa giao nhau, hai người đã đỏ mặt quay ra chỗ khác.

Không biết là xấu hổ vì điều gì nữa.

Ăn cơm xong, Dư Chu Chu ngồi một mình ở bàn học, ngây người ra. Bài tập ở trường xong hết rồi, cô cầm dây kéo đèn bàn loay hoay một hồi, bật, tắt, bật, tắt, liên tục mấy lần.

Trong lòng hỗn loạn nhưng không phải là phiền muộn.

Chẳng hiểu sao, cô lại lôi hộp sắt từ dưới gầm giường ra, lau hết bụi trên mặt hộp, cố gắng mở nắp ra rồi kiểm tra lại mọi thứ trong hộp.

Hộp sắt không thể nhét thêm nữa chứa đầy ký ức.

Dư Chu Chu chợt cảm thấy trong lòng rất trống rỗng, là loại trống rỗng mà cả thỏ công tước lẫn Creamy Mami đều không thể lấp đầy. Sự trưởng thành mở ra trong lòng cô một lỗ hổng, cứ như cô đã thiếu mất thứ gì đó —— mà cái thứ đó, đến Thiện Khiết Khiết cũng có.

Cô đành cúi đầu tìm kiếm, đảo tung mọi thứ trong hộp bánh, tìm đi tìm lại.

Tìm kiếm một thứ gì đó có thể lấp đầy chỗ trống trong tâm hồn, hoặc có lẽ, là một người nào đó.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sống Chết Của Cô Gái Ấy

Sau cùng, Dư Chu Chu cực kỳ buồn phiền đóng hộp sắt lại.

Cô xem lướt qua tất cả những bảo bối ngày bé, có một ít giấy ghi chú trên đường đến trường, thiệp chúc mừng, huy hiệu, chợt thấy rất ấm áp, tựa như trong lòng không còn khoảng trống nào nữa —— sau đó liếc sang quả bóng bay đỏ đã teo quắt lại.

Sau nhiều lần dẫn chương trình ở đủ loại hội diễn văn nghệ, ấn tượng của Dư Chu Chu đối với lần đầu tiên đoạt chức vô địch kể chuyện đã có chút mơ hồ, nhưng chỉ cần hồi tưởng lại niềm vui sướng khi đó, khoe miệng sẽ không kìm được mà cong lên.

Khi nhớ đến khoảnh khắc Lâm Dương đưa quả bóng đỏ ra là lúc khoe miệng cong nhất, sau đó sẽ mau chóng xìu xuống, có chút cay đắng.

Dư Chu Chu trấn tĩnh lại, nhanh chóng cất hết đồng lộn xộn đó vào hộp sắt.

Chung quy cô vẫn không tìm được —— thực ra, thứ cô muốn tìm chỉ là biểu cảm đều từng xuất hiện trên mặt Thiện Khiết Khiết và Từ Diễm Diễm.

Cái loại biểu cảm xuất phát từ đáy lòng, thần bí vô cùng, Dư Chu Chu cố hết sức cũng không bắt chước được.

Cô mở cửa phòng định ra phòng khách rót cốc nước, vừa bước vào phòng đã thấy Dư Đình Đình đang lúng túng khom lưng, ôm chặt vật gì đó

vào lòng.

“Chị... chị đang tìm gì đó?”

“Tìm cái kéo.”

“Tìm được chưa?”

“Tìm được rồi.”

“... Cầm dao kéo nguy hiểm lắm...”

“Ai mượn mày lo!” Dư Đình Đình nhe răng. Nếu cô bé là một con mèo thì chắc hẳn đám lông sau lưng đã dựng hết cả lên rồi.

Dư Chu Chu nghiêng đầu, nhìn thoáng qua cái hộp được gói bằng giấy màu xanh nhạt phủ đầy sao trắng và sợi ruy băng màu xanh đậm trên bàn trà.

“Chị đang gói quà à?”

“Ai mượn mày lo!”

“... Chị có thể nói câu nào khác không?”

“Ai mượn mày lo!”

Dư Chu Chu bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người ra khỏi phòng khách. Lúc về đến phòng mình mới sực nhớ ra —— quên không rót nước rồi.

Quên đi, cố chịu vậy.

~*~

Sáng sớm, 5 giờ 45 phút, Dư Chu Chu bị mẹ kéo ra khỏi ổ chăn.

Hôm nay là ngày biểu diễn chính thức. “Đại hội tuyên dương và kỷ niệm xx năm ngày thành lập đoàn thanh niên tỉnh” được tổ chức lúc 10 giờ tại quảng trường chính phủ, nhưng bọn họ phải đến trường tập hợp từ 6 rưỡi. Đám Thiện Khiết Khiết bị cô giáo kéo vào phòng đoàn đội thay quần áo biểu diễn, trang điểm, còn đội cầm hoa và đội trống đều phải tới nhà kho để lấy những bó hoa giống nhau và nhạc cụ. 7 rưỡi, tất cả mọi người đều lên xe, ba chiếc xe khách chở đầy ắp học sinh tiểu học lên đường tới quảng trường chính phủ.

Tình huống của Dư Chu Chu và Chiêm Yến Phi khá khăm hơn nhiều, hai người có thể mặc quần áo tự chọn, cũng không cần tô vẽ quá kinh khủng. Bốn người đám Thiện Khiết Khiết thì khá là thảm —— Thiện Khiết Khiết vẫn không chịu soi gương, bởi vì cô biết soi hay không cũng chẳng quan trọng, hiệu quả của tính hủy diệt vẫn không thể thay đổi.

Tóc của Thiện Khiết Khiết được buộc cao sang hai bên, mỗi bên tóc còn cột một dải lụa đỏ thật dài, cô mặc váy liền màu vàng sáng xen lẫn màu xanh lá nhạt, chân đi tất trắng và giày búp bê màu đỏ tươi. Hiện giờ, cô và Dư Chu Chu đang đứng trên xe, gần chỗ cửa trước. Thình thoảng xe chạy tới những chỗ khuất tối, cô có thể lờ mờ nhìn thấy bóng mình trên cửa thủy tinh, đôi má đỏ như ớt khi, trên lông mi còn dính dính thứ gì đó không rõ, cô cũng không dám chạm vào.

Quan trọng nhất là, qua tiếng ồn ào ở bên kia, cô biết, Trương Thạc Thiên và mình ở trên cùng một chiếc xe, cậu đang ở chỗ cửa sau. Thiện Khiết Khiết không dám nhìn về phía đó, chỉ cố gắng nghiêng đầu qua chỗ khác, đưa lưng về phía cậu ta —— cho dù tư thế này khiến cô rất khó nắm chặt tay vịn, chỉ có thể lắc lư, túm chặt tay áo Dư Chu Chu.

Dư Chu Chu không hề biết tâm tư phức tạp của Thiện Khiết Khiết. Cô chỉ cảm thấy hôm nay Thiện Khiết Khiết nói nhiều khác thường, tuy thường ngày mình và cô ấy cũng có nhiều chuyện để nói, thế nhưng hôm nay, đến cả những chuyện chẳng đáng nói, cô cũng “tám” rất nhiệt tình.

Thiện Khiết Khiết không ngừng nói mấy câu đùa tẻ nhạt, cứ cách mấy câu lại oán giận một lần “Sao cô phụ trách lại có thể bắt người ta trang điểm thành thế này, đúng là nữ quý, nữ quý mà...”.

Dư Chu Chu cực kỳ hoang mang. Cậu ấy đang hồi hộp vì sắp phải biểu diễn sao?

Hồi hộp như cái thời mà hai người mới gặp nhau.

Đúng là Thiện Khiết Khiết đang hồi hộp thật, nhưng nguyên nhân thì không hề giống như Dư Chu Chu đã nghĩ.

Cô không ngừng giải thích gương mặt bị trang điểm xấu thế nào, chẳng qua là sợ người khác nói cho Trương Thạc Thiên, hoặc lại bình luận một câu “Này, Thiện Khiết Khiết xấu thật đấy”.

Chỉ đơn giản thế thôi.

Nhưng mà cũng phức tạp như vậy.

Dọc đường đi, tâm tình thiếu nữ cứ biến động theo từng nhịp ngừng, đi của xe.

~*~

Cô phụ trách dẫn theo mấy diễn viên ngâm thơ của mình ngồi xuống bên chiếc bàn rộng ở sân sau, các thành viên của đội trống đều bỏ nhạc cụ sang một bên rồi ngồi xuống chiếu. Dư Chu Chu thấy Từ Diễm Diễm lén cài cái kẹp tóc màu nâu kia vào bím tóc —— “Đây là kẹp tóc đôi mỗi hàng thật giá thật, làm từ đôi mỗi thật đấy, cực kỳ đắt” —— từ hôm thứ hai, Từ Diễm Diễm cứ không ngừng lặp lại câu đó.

Ngước mắt lên đã thấy Trương Thạc Thiên và Lâm Dương đi tới. Đồng phục màu trắng nhìn xa có chút giống sĩ quan.

Hai chỉ huy là Lâm Dương và Trương Thạc Thiên sẽ điều khiển đội kèn thổi nhạc dạo trước khi nhóm chúc mừng lên sân khấu, sau đó đi xuống đón bốn người kia lên sân khấu, chúc mừng xong, hai người lại phải đi lên chỉ huy tiếp.

Thế nên bọn họ cũng được cô phụ trách gọi tới, cùng ngồi ở hậu trường chờ lượt lên sân khấu.

Thiện Khiết Khiết đã không còn là cô bé luôn hồi hộp trước khi thi của bốn, năm năm trước nữa. Mấy năm nay, cô cũng giống Dư Chu Chu, tham gia không ít các hoạt động lớn nhỏ, tuy chưa đến mức “trải qua trăm trận” nhưng cũng có thể coi là kinh nghiệm phong phú. Ban đầu cô cũng chẳng căng thẳng nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác hẳn —— nhờ bị xấu mặt thì làm thế nào bây giờ, nhờ bị xấu mặt trước mắt cậu ấy thì biết làm sao —— bàn tay cô lạnh toát nhưng cứ đổ mồ hôi, lau lên váy thì thấy trơn nhẵn, chẳng có tác dụng gì cả, tay vẫn dính dính.

Quan trọng hơn là, cô không dám đối mặt với cậu ta. Mang theo cái mặt quỷ này, muốn nhìn người khác cũng cần có dũng khí. Lúc cô thấy Từ Diễm Diễm cũng đang cố gắng xoay lưng về phía cậu ấy, bình thường lú lú không ngừng, giờ lại biến thành tiểu thư khuê các —— lần đầu tiên Thiện Khiết Khiết biết được, cho dù bọn họ căm ghét nhau cỡ nào, tâm tư của con gái vẫn luôn giống nhau.

Dư Chu Chu nhìn thấy hết nỗi thấp thỏm của Thiện Khiết Khiết.

Cô bỗng có chút lo lắng cho cô bạn nhỏ của mình.

Dư Chu Chu bất đắc dĩ thở dài, lúc quay đầu lại mới phát hiện ra Trương Thạc Thiên của đội trống cũng đã bị cô phụ trách vẽ thành mặt quỷ.

Khiết Khiết, cậu không cần né đâu, hai người đều như nhau cả thôi.

Lâm Dương thì đang ngồi tại chỗ, xấu hổ ngẩng mặt lên, đôi môi mím chặt. Cô phụ trách nắm chặt cằm cậu, tay phải cầm bút kẻ môi tô lên viền môi của cậu.

Dư Chu Chu bỗng bật cười thành tiếng.

Trong nháy mắt, gương mặt bị thoa phấn của Lâm Dương lại càng thêm tái nhợt. Cô phụ trách vừa buông ra tức thì, Lâm Dương đã vội vã cúi đầu, nói một câu “em đi toilet” rồi xoay người chạy ra ngoài.

Dù biết chạy ra ngoài cũng bị đám bạn ngăn lại ngấm ngứa —— nhưng đối với Lâm Dương mà nói, bị cả đám người cười còn dễ chịu hơn nhiều so với bị ai đó cười.

Thiện Khiết Khiết và Từ Diễm Diễm đều lặng thinh, Chiêm Yến Phi lại ra ngoài cùng cô phụ trách, chỉ còn lại Dư Chu Chu và ba nam sinh khác mắt to trừng mắt nhỏ với nhau.

Cô chợt cảm thấy bức bối.

Không hiểu sao, Dư Chu Chu không thích Trương Thạc Thiên chút nào. Cô cảm thấy người cậu ta toàn mỡ là mỡ —— mặc dù nếu xét bề ngoài, quả thật cậu ta dễ coi hơn những nam sinh khác một chút, cũng không nhiều mỡ.

Một loại trực giác không thể nói rõ.

Cô quay qua hỏi Thiện Khiết Khiết, “Cậu muốn đi toilet không?”

Thiện Khiết Khiết lắc đầu, Dư Chu Chu bèn đứng dậy ra ngoài một mình. Lúc đi tới bồn rửa tay ngoài trời rồi vắn vỏi, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Thì ra ban tổ chức đang chỉ huy các thành viên trong đội cầm hoa điều chỉnh vị trí đứng, mọi người nhao nhao đứng dậy tiến gần

tới chỗ Dư Chu Chu. Cô quay đầu lại, tiếp tục rửa tay dưới dòng nước mát lạnh — tự nhiên không biết làm gì.

Chẳng hiểu sao, suy nghĩ lại bay tới nụ hôn kia.

Dư Chu Chu cảm thấy không khí xung quanh bỗng có chút nóng, cô nhắm mắt lại, nói với chính mình — để mình... để mình mặt dày một lần đi.

Trong tưởng tượng, gương mặt kia càng lúc càng tiến gần, giống như hơi thở ấm áp kia đã phủ lên mặt.

Là gương mặt của Nephrite.

Dư Chu Chu chưa từng nói với Dư Đình Đình, người cô thích vốn không phải Tuxedo Mặt nạ mà là chàng trai bị kéo lên trời kia.

Cô thích Nephrite – một trong bốn thiên vương Hắc ám — người bị Thiện Khiết Khiết gọi là Hắc ám điện hạ đầu rong biển, thường lạnh lùng nói với quả cầu pha lê màu đen “Các vì sao biết tất cả mọi chuyện”.

Lần duy nhất Dư Chu Chu khóc khi xem Thủy thủ mặt trăng là lúc Nephrite chết đi. Anh ta là nhân vật phản diện nhưng lại yêu Naru – bạn tốt của Usagi. Dư Chu Chu nghĩ, đó chính là yêu, dù chưa bao giờ nói thành lời, dù lúc đồng bọn phản bội, bắt Naru để uy hiếp anh ta, Nephrite vẫn chỉ ngập ngừng nói một câu “Sống chết của cô gái đó có liên quan gì tới ta” — nhưng anh ta vẫn đi cứu cô ấy, lại còn đánh mất mạng sống của mình.

Khi Naru rưng rưng hỏi Nephrite đang nằm dưới tán cây lúc cận kề cái chết, “Tổ chức bóng tối của các anh... có ngày nghỉ không? Chúng ta cùng đi ăn kem được không?”

Nước mắt của Dư Chu Chu cũng không ngừng rơi xuống.

Cô bắt chước dáng vẻ của Naru, khẽ hỏi trong lòng, “Chúng ta cùng đi ăn kem được không?”

Bỗng nhiên nghe được tiếng cười vang.

Lúc này Dư Chu Chu mới quay đầu, nhìn thấy một cậu nhóc mặc đồng phục màu hồng của đội cầm hoa đang chạy ra xa, vạt áo của cậu ta phất lên theo bước chạy càng làm rõ vóc dáng nhỏ bé. Cậu ta vừa chạy vừa quay đầu nhìn, có vẻ rất muốn nhìn thấy phản ứng của Dư Chu Chu. Đám con trai đứng xung quanh vừa vẫy vẫy hoa vừa cố ý cười đùa, đám con gái thì đỏ mặt thì thầm gì đó, tất cả mọi người đều không giấu được sự hưng phấn.

Về sau, khi Dư Chu Chu nhớ lại chuyện này, tuy rằng mặt mũi mọi người đều đã mờ nhạt, nhưng ấn tượng về cảm giác hơi bối rối hồi đó vẫn rất rõ ràng.

Bỗng nhiên, một bóng áo trắng xuất hiện trước mắt.

Lâm Dương túm lấy cổ áo của cậu nhóc kia. Cậu nhóc kia bị kéo bật trở lại, khom lưng ho khan, nước mắt nước mũi dàn dụa. Lâm Dương vẫn không buông tay, mọi người đều kinh ngạc quan sát, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Giọng điệu lười biếng của Lâm Dương hiện rõ vài phần trêu đùa ác ý.

“Cậu muốn chết à?”

Nam sinh gầy nhỏ kia hoảng sợ không dám đáp, chỉ không ngừng ho khan. Dù sao cậu ta cũng chỉ là một thằng nhóc hơi hư hỏng thôi.

Lúc này, đám diễn viên quần chúng kia mới kịp phản ứng, xông lên kéo hai người ra. Cậu nhóc kia chạy trốn chết, Lâm Dương lại cười, nói với mọi người, theo sự điều chỉnh của cô giáo, mỗi người đều tự về vị trí, nhanh lên nào!

Giọng cậu không lớn nhưng có phần uy nghiêm. Rất nhanh đám người đã tản ra hết.

Cậu ấy rửa sạch lớp trang điểm rồi.

Dư Chu Chu kinh ngạc nhìn cậu.

Lâm Dương nhìn ra chỗ khác, mặt hơi đỏ, giọng điệu thờ ơ như không, “Đó là một bạn trong lớp tớ, tớ thay cậu ta xin lỗi cậu.”

Dư Chu Chu nghiêng đầu mỉm cười, “Cậu ta đã làm gì?”

Lâm Dương há hốc miệng vẽ kinh hãi, ánh mắt nhìn thẳng vào cô — “Cậu đùa gì vậy!”

“Tớ thật sự không biết, lúc mọi người bật cười, tớ mới quay đầu lại, chỉ thấy cậu ta đang chạy ra xa.”

“Nhưng, cậu, cậu ta vừa, vừa... chạm vào cậu... một chút.” Giọng Lâm Dương càng lúc càng nhỏ.

“Gì cơ?”

“... M...ông...” Giọng trầm tới độ không thể nghe thấy.

“À?” Chu Chu sờ lên gáy, “Tớ không biết, không có cảm giác gì cả.”

Mặt Lâm Dương đỏ bừng, mắt trừng to, tay cào cào tóc, sau đó sải bước về phía cổng trước.

“Lâm Dương!”

“Sao vậy?”

Thiếu niên vừa quay đầu lại, trên mặt vẫn còn nguyên nét mừng rỡ và ngượng ngùng.

“Cảm ơn cậu.”

Về sau Dư Chu Chu không còn nhớ khuôn mặt của Nephrite, cũng không nhớ câu nói “Sống chết của cô gái đó có liên quan gì tới ta” kia nữa, thế nhưng, một Lâm Dương cố gắng dùng cách thức lịch sự nhất để thốt ra chữ “mông” vẫn luôn tồn tại ở góc nào đó trong tim.

Lúc đó Dư Chu Chu mới biết, thực ra, trước giờ trong lòng cô chưa từng có khoảng trống, vậy nên cũng không có cách nào lấp đầy.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Có Gì Mà Không Thể Vượt Qua

Những người quan trọng thường hay tới muộn, chẳng hạn như lãnh đạo.

Cuối cùng, vào lúc 10 rưỡi, các vị lãnh đạo tươi cười chào hỏi, nhún nhường nhau một hồi ở bàn chủ tịch rồi mới ngồi xuống, người dẫn chương trình tuyên bố, đại hội chính thức bắt đầu.

Sau một loạt bài phát biểu luân phiên của các vị lãnh đạo và đại biểu đoàn thanh niên, Dư Chu Chu đã chờ đến sốt cả ruột, cuối cùng cũng tới thời khắc lên sân khấu. Đứng thẳng, chào theo nghi lễ, nở nụ cười giả dối, đọc cho xong bài phát biểu trữ tình đến buồn nôn, sáo rỗng, nhàm chán do chính cô viết, đưa tay chào lần nữa trong tiếng vỗ tay, bước xuống sân khấu.

Bốn người nhóm ngậm thơ chúc mừng đã xếp hàng sau cánh gà, tay ôm bó hoa chuẩn bị lên sân khấu. Đội kèn trống đã đứng vào chỗ, đội cầm hoa đã đứng chỉnh tề ở sân ngoài, chỉ chờ người chỉ huy ra mệnh lệnh, bọn họ sẽ giơ cao bó hoa chạy vào sân trong tiếng nhạc của đội kèn trống.

Dư Chu Chu tới cạnh bọn họ, nói với Thiện Khiết Khiết: “Cố lên.”

Đúng lúc đó, Từ Diễm Diễm đột nhiên nói nhỏ với Tưởng Xuyên: “Làm sao bây giờ, tự nhiên mình thấy hồi hộp quá.”

Đây là lần đầu tiên Từ Diễm Diễm tham gia một hoạt động lớn thế này. Thiện Khiết Khiết không thể không tạm thời bỏ qua thành kiến và cảm thấy hơi thông cảm với cô ta. Huống hồ, vì sự có mặt của Trương Thạc

Thiên, chính cô cũng thấy hơi căng thẳng, thế nên, cô buông lời an ủi đầu tiên từ trước tới nay cho Từ Diễm Diễm: “Sợ gì, cái này có gì mà phải hồi hộp.”

Mà chính lúc đó, Trương Thạc Thiên và Lâm Dương đã tiến lên sân khấu. Trong nháy mắt đi lướt qua nhóm bốn người, Trương Thạc Thiên chột nháy mắt với Thiên Khiết Khiết, cười khê: “Xem biểu hiện của cậu đó.”

Từ Diễm Diễm cười lạnh một tiếng, trước lời an ủi của Thiên Khiết Khiết, cô chỉ đáp nhỏ: “Đúng vậy, chẳng có gì đáng sợ cả. Có điều, không chừng lát nữa lại có ai xấu mặt trên sân khấu đó.”

Khi Từ Diễm Diễm nói những lời này, Thiên Khiết Khiết chột nhìn sang Trương Thạc Thiên đang đi lên sân khấu, cái lưng thẳng tắp, bóng lưng màu trắng giống như một hoàng tử.

Thoắt cái, Thiên Khiết Khiết đã quên mất câu đầu tiên mình phải nói là gì. Cô cuống tới độ toát mồ hôi, buộc lòng phải quay đầu, hoảng sợ nhìn Dư Chu Chu.

Tựa như dùng ánh mắt tuyệt vọng để nói, cứu tớ với.

Dư Chu Chu còn chưa kịp phản ứng lại nét mặt đó, Tưởng Xuyên xếp ngoài cùng đã nói nhỏ: “Chuẩn bị, đi đều bước!”

Thiên Khiết Khiết luống cuống đi theo Tưởng Xuyên lên sân khấu.

May mà lúc nhạc nền vang lên, cô đã nói được câu đầu tiên theo phản xạ.

Tâm trạng khôi phục lại chút ít, nét cười điệu bộ trên mặt thoáng buông lỏng. Đọc thuộc một cách máy móc, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía

đội kèn trống mặc toàn màu xanh ngắt, cô bỗng thấy có hai nam sinh đứng trong đó đang châu đầu với nhau, len lén nói gì đó.

Tay còn chỉ về phía mình.

Là ... bạn của cậu ấy đang bình phẩm về mình sao?

Thiện Khiết Khiết có chút hốt hoảng.

“Đoàn thanh niên!” Từ Diễm Diễm tiến lên một bước.

“Đoàn thanh niên!” Thiện Khiết Khiết tiến lên một bước.

“Mãi mãi là cây đại thụ!” Cậu bé thứ ba tiến lên một bước.

“Mãi mãi là cây đại thụ!” Tường Xuyên là người đứng sau cùng, cũng tiến lên một bước.

“Một cây!!!” “Đại thụ!!!”

Cả sân lặng ngắt trong khoảng một giây.

Ba người hô “Một cây!” giơ tay phải để chào.

Thiện Khiết Khiết hô “Đại thụ” lại giơ tay trái lên chào.

Nói cho chính xác, câu cô hô đúng ra là” Đại, đại thụ”. Lúc thốt ra chữ “đại” đầu tiên, cô nghe thấy chữ “một” của những người khác, nhưng không kịp thu lại nữa, cô ngừng lại một chút, sau đó lấp bắp hô, đại thụ.

Đại thụ.

Cô nghe thấy tiếng cười bên dưới, núi đồi biến lộn.

~*~

Dư Chu Chu nhìn Thiện Khiết Khiết cố gắng tươi cười, hoàn thành xong phần còn lại của lời chúc.

Nhìn gương mặt đầy nét cười của cô lúc xuống sân khấu.

Sau đó chăm chú nhìn khoe miệng của Thiện Khiết Khiết dần hạ xuống thế nào, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống ra sao.

Cô nắm tay Thiện Khiết Khiết, siết thật chặt trong lúc cô phụ trách ra sức gỡ trách với làn mưa nước bọt.

Không quan trọng, tất cả đều không quan trọng. Đám học sinh cười đùa thế nào, thì thăm với nhau ra sao, những cái đó đều không quan trọng.

Hai người có thể cảm nhận được đầu ngón tay lạnh buốt và lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi của nhau.

Thiện Khiết Khiết vừa rơi lệ vừa mím chặt môi, cố gắng bày ra nét mặt nghiêm túc như cán bộ hội phụ nữ cứu quốc. Dư Chu Chu không nói gì, cũng không buông tay, hai người đứng cạnh nhau chỗ gần cửa trước của xe. Tâm tình thiếu nữ dập dềnh theo nhịp phanh xe lúc tới giờ đã chìm hẳn xuống, vừa chua vừa xót, làm cách nào cũng không thể dao động nửa phần.

Những âm thanh ồn ào huyền ảo là một bối cảnh kinh khủng, thỉnh thoảng lại truyền ra những tạp âm chói tai.

Chẳng hạn như một câu ngân dài, trong trẻo như hoàng anh xuất cốc của Từ Diễm Diễm “Mọi người luyện tập vất vả lâu như vậy, thật là tiếc —— quá —— đi!”

Lại ví dụ như những âm thanh chói tai từ tiếng cười đùa của Trương Thạc Thiên và một đám con trai, con gái đứng gần cửa sau.

Dư Chu Chu quay đầu lại, chiếc kẹp tóc đôi mồi của Từ Diễm Diễm được ánh nắng chiếu rọi, một quầng sáng nho nhỏ tiến vào đáy mắt cô, đau nhói.

“Cậu phiền quá rồi đấy.” Dư Chu Chu không đổi nét mặt thốt ra một câu, lại bị nhấn chìm trong biển tiếng cười đang sôi sục kia.

Nhưng mà khoảnh khắc đó, Dư Chu Chu vốn phần nộ, bất bình bỗng có chút vui vẻ.

Không phải là niềm vui trên nỗi đau của người khác. Dư Chu Chu cực kỳ khinh thường cảm giác vui mừng nho nhỏ ấy, nhưng cô không cách nào xóa đi tâm trạng của chính mình. Cô nghĩ, rốt cuộc Thiện Khiết Khiết cũng bình đẳng với cô rồi.

Hoặc phải nói, rốt cuộc Thiện Khiết Khiết cũng có thể hiểu cô rồi.

Thiện Khiết Khiết ngay thẳng nhiệt tình vẫn luôn là đồng bạn thân thiết của Dư Chu Chu, nhưng mà thân thiết không có nghĩa là khăng khít. Thiện Khiết Khiết không quá hiểu Dư Chu Chu, cũng không biết cả ngày cô cứ ngẩn ra để suy nghĩ cái gì. Hào quang nho nhỏ của cô ấy, lợi thế trời sinh, lại còn sự ngang nhiên, thích gì nói nấy, tất cả đều cần Dư Chu Chu nhẫn nại và bao dung. Thiện Khiết Khiết 0chưa từng bị cô lập hay tổn thương, thế giới của cô tràn ngập ánh sáng chính nghĩa, có lúc cô cũng thẳng thắn bày tỏ thắc mắc của mình đối với sự khôn khéo, trung lập của Dư Chu Chu, thậm chí còn có chút coi thường.

Trước nay, Dư Chu Chu chỉ cúi đầu cười, không tranh luận.

Vậy mà lúc này, cô lại vỗ nhẹ lên vai Thiện Khiết Khiết, rất muốn hỏi cô ấy một câu, cậu đã hiểu ra chưa?

Thế giới này, thích cười trên nỗi đau của người khác.

Thế giới này, cá lớn nuốt cá bé.

Thế giới này, cực kỳ, cực kỳ, không lương thiện.

~*~

Lúc về tới trường, trong tiếng cằn nhằn, trách móc của cô phụ trách, Thiện Khiết Khiết im lặng thay đồ biểu diễn, trả lại cho cô giáo, sau đó bị Dư Chu Chu kéo đi tẩy trang.

Dư Chu Chu cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói với Thiện Khiết Khiết. An ủi cũng vậy, đốc bầu tâm sự cũng thế —— cuối cùng cô cũng gặp được một bước đột phá, bước đột phá với cô bạn nhỏ này.

Nhưng lúc ra cổng trường, cô vừa muốn mở miệng, Thiện Khiết Khiết đã bắt đầu òa khóc, lao thẳng về phía trước, nhào vào lòng một dì tóc ngắn.

Nhục nhã và uất ức trộn lẫn với nhau chảy ra cùng nước mắt, Thiện Khiết Khiết ngắc ngứ không hết một câu. Thế nhưng mẹ Khiết Khiết không hề hỏi một câu, chỉ ôm cô như vậy. Dư Chu Chu đi ngang qua hai người, ngửi thấy hương thơm êm dịu trên người mẹ Thiện Khiết Khiết, chậm rãi bay vào mũi, yên ổn lòng người.

“Khóc cái gì, ba vừa gọi điện về nói tối nay sẽ trở tài làm đầu cá nấu cháo. Có vui không!”

Dư Chu Chu chợt tiu nghỉu, cảm giác đột phá nho nhỏ do tâm lý u ám quấy phá kia khép lại trong nháy mắt.

Cô bỗng có cảm giác mất mát, rồi lại thực lòng vui vẻ thay Thiện Khiết Khiết.

Chung quy là không giống nhau. Cô muốn đối phương vì thất vọng mà biến thành đồng loại của mình, nhưng cô đã quên mất, đối phương cũng

chẳng phải kẻ tay trắng đáng thương.

Dư Chu Chu vẫn mỉm cười, thật lòng mỉm cười.

Suy nghĩ của cô rất hỗn loạn, không hiểu sao lại chột nghĩ, đồng loại của mình, có lẽ càng ít càng tốt.

“Con cứ khóc không thôi thế là sao, đại tiểu thư à, có cái gì mà không thể vượt qua?” Mẹ Khiết Khiết không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô.

Dư Chu Chu đứng một bên, mỉm cười điềm đạm. Đúng vậy, có gì mà không thể vượt qua được.

Sau đó mẹ Thiện Khiết Khiết xin nghỉ ở nhà ba ngày, dẫn con gái đi chơi khắp nơi, nói là để giải sầu. Rốt cuộc Thiện Khiết Khiết cũng không khóc nữa.

Vì vậy, nước mắt rồi sẽ qua đi.

Đến khi Thiện Khiết Khiết về trường đi học, với sự giúp đỡ của Dư Chu Chu, những người thích chỉ trích và những ánh mắt hiếu kỳ càng lúc càng ít.

Vì vậy, cười nhạo rồi cũng sẽ qua đi.

Bởi chuyện nữ chính bị bẽ mặt, trong trường không còn lời đồn về Trương Thạc Thiên và Thiện Khiết Khiết nữa. Cổng trường lại vang lên tiếng trêu đùa “Trương Thạc Thiên” “Hứa Tinh Huỳnh”.

Vì vậy, ái mộ cũng đã qua đi.

Dư Chu Chu đã biết vì sao Trương Thạc Thiên lại thích Thiện Khiết Khiết.

Vào giờ nghỉ trưa, cô ngồi ở dãy bàn thứ hai gặm xương sườn, mấy cô bé ngồi sau lớn tiếng tán chuyện, nói về cái sự đào hoa của Trương Thạc Thiên —— “Cái hồi cậu ta vẫn còn thích Thiện Khiết Khiết ấy, cậu ta bảo thích mỹ nữ mắt to, tóc dài, cằm tròn, đúng lúc nhìn thấy Thiện Khiết Khiết đi qua, cậu ta đã nói như vậy —— toàn là nói bậy, cậu xem, bây giờ cậu ta thích Hứa Tinh Huỳnh kia, ôi chao, cái cằm vuông ấy, cái mặt to ấy...”

Dư Chu Chu cũng không kể cho Thiện Khiết Khiết. Từ đó về sau, hai người không còn nhắc tới cái tên Trương Thạc Thiên nữa.

Chỉ là có một buổi chiều, nữ sinh nào đó và Dư Chu Chu cùng tổ vệ sinh, lúc khóa cửa, cô ấy đột nhiên thốt ra một câu, “Chu Chu, có phải Thiện Khiết Khiết vẫn còn thích Trương Thạc Thiên không?”

Dư Chu Chu ngẩng đầu, gương mặt lạnh lùng chậm rãi lộ ra nét cười.

“Có mà cậu thích Trương Thạc Thiên ấy, cả nhà cậu đều thích Trương Thạc Thiên!”

Khi ấy cô còn chưa biết, những lời này nhiều năm về sau sẽ rất lưu hành.

Đau đớn và thương tổn của tuổi trẻ, quả thật không phải đều dễ vượt qua như vậy.

Nhưng mà, bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tuyết Đầu Mùa

Dư Chu Chu cực kỳ không thích tháng mười một.

Bởi vì tháng mười một về cơ bản là không có ngày lễ, vậy nên cũng không được nghỉ học.

Học kỳ đang tiến vào giai đoạn giữa buồn chán nhất, khí trời lại chuyển lạnh khiến người ta chỉ muốn ăn chứ chẳng muốn cựa quậy. Bầu trời cứ mãi là màu tro xám, hình như đang chuẩn bị cho một đợt tuyết đầu mùa, nhưng cứ nấn ná mãi không chịu rơi xuống.

Nên cứ đờ lên đỉnh đầu như vậy.

Bà ngoại phát hiện ra, mấy ngày nay ba cô gái trong nhà đều im lặng một cách kỳ lạ.

Dư Linh Linh đang học lớp 11, ngày nào cũng đeo tai nghe, vừa nghe tiếng anh, vừa không ngừng làm bài tập. Nhưng chỉ được vài ngày, mọi chuyện đã sáng tỏ, cái cô nghe chẳng phải bài luyện khả năng nghe mà là nhạc rock. Trong nền nhạc huyền ảo, một người dùng chất giọng nửa sống nửa chết hát gì đó không rõ “Tôi thích... ở trần...”. Ngoài ra cái cô làm cũng chẳng phải bài tập —— bên dưới vở bài tập là đồng tiểu thuyết ngôn tình.

Dư Linh Linh thì vì tiểu thuyết bị xé, hộp băng trò chơi bị mất mà chiến tranh lạnh với người lớn trong nhà, hai cô nhóc đang học lớp năm là Dư Chu Chu và Dư Đình Đình cũng yên tĩnh khác thường.

Tất nhiên từ trước đến nay Dư Chu Chu vốn vẫn rất yên tĩnh, về sau cũng sẽ tiếp tục im lặng —— nếu không có chuyện Dư Kiều đến nhà bà ngoại ăn cơm tối.

Dư Kiều vốn cà lơ phất phơ đã trải qua kỳ thi đại học vào mùa thu năm 1998, thi đỗ vào một trường hạng hai trong vùng. Điều này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Vào những năm nhà nước còn chưa bắt đầu mở rộng việc tuyển sinh đại học, Dư Kiều đã tiến lên hàng “con trời” chỉ bằng một bước.

Đến bác cả luôn nghiêm mặt cũng cười không ngậm được miệng. Dư Kiều vốn không chăm chỉ, chỉ thích đánh trò chơi và trốn học, không ngờ ba tháng chạy nước rút cuối cấp ba lại giúp anh trở thành tân sinh viên đại học.

Dư Chu Chu rất vui, nhưng vẫn bắt chước vẻ mặt của Dư Kiều năm đó, cực kỳ đau lòng chỉ vào anh, nói: “Anh Kiều, anh xem anh sa đọa thành gì rồi thế này...”

Dư Kiều nhếch môi cười, kéo túm tóc đuôi ngựa Dư Chu Chu, nói: “Cái này gọi là đánh vào lòng địch, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Tầm nhìn của nhóc quá hạn hẹp, chắc chắn không thể hiểu được cái sự nằm gai nếm mật của anh.”

Dư Chu Chu sửng sốt: “Anh muốn tóm được con cọp gì?”

Nét mặt của Dư Kiều gần như có thể gọi là “tiểu nhân đắc ý”.

“Muốn có cọp thì trước hết phải tìm được cọp mẹ đã. Nhóc chờ đó, anh Kiều tức khắc đánh vào lòng địch, dụ về cho nhóc một cô chị dâu!”

Giọng anh nói cũng không nhỏ nhưng giờ đây bác cả cũng chẳng dùng Như Lai thần chú đánh vào đầu Dư Kiều nữa. Dường như tất cả mọi người đều đang cam chịu. Thi vào đại học là một đường ranh giới, một

ngày trước khi vào đại học, tình yêu vẫn chỉ là yêu sớm không thể lộ ra, là hồ đồ, không chịu tiến bộ, là không biết thẹn —— nhưng mà trải qua cuộc thi khô khan, gần như không liên quan tới tình yêu ấy, bọn họ đã trưởng thành, có thể nắm tay, có thể ôm nhau, có thể quang minh chính đại hát vang “tình yêu muôn năm”.

Hồi còn rất bé, Dư Chu Chu đã lờ mờ nghĩ, giấy báo trúng tuyển là một loại giấy chấp thuận vô cùng toàn diện. Đám trẻ không lớn không nhỏ vốn bị nhốt trong lồng đã được cho phép cất cánh, reo hò nhảy nhót —— nhưng cũng không nhất định là vào khoảnh khắc thoát khỏi lồng đó, bọn họ sẽ tới được nơi vẫn muốn đến.

Dư Kiều trọ ở ký túc xá, bị cuốn hút bởi trò chơi máy tính và săn lùng cộp mẹ, rất hiếm khi về nhà bà ngoại ăn cơm. Vì vậy Dư Chu Chu trở nên im lặng hoàn toàn.

Bà ngoại đã quen với sự im lặng của Dư Chu Chu, thế nên chỉ nhẫn nại hỏi Dư Đình Đình hết lần này đến lần khác, có phải ở trường gặp chuyện gì không vui —— Dư Đình Đình chỉ lắc đầu không đáp.

Dư Chu Chu cúi đầu và cơm, vờ như không biết gì cũng không quan tâm tới tình cảnh trước mắt.

Cô chỉ không nói ra thôi. Có đôi khi, chuyện tàn nhẫn nhất trên đời này chính là nói với đối phương, há, tôi biết hết rồi. Khi Dư Chu Chu hiểu được điều này, cô mới nhớ hồi còn rất nhỏ, mình đã từng dùng cách này để đe dọa Dư Linh Linh.

Nhưng mà, tâm sự của Dư Đình Đình, cô vẫn biết.

Dư Đình Đình thích một người rồi.

Tối hôm thứ tư, Dư Chu Chu vừa tập đàn xong, đang khom lưng dùng khăn khô để lau sạch lớp nhựa thông trên đàn thì chợt nghe thấy một giọng

nói yếu ớt truyền từ sau lưng: “Chu Chu, mày có thích ai chưa?”

Dư Chu Chu giật bắn, không ngờ Dư Đình Đình vốn luôn sôi nổi lại luyện được bản lĩnh rón rén không tiếng động như vậy. Cô kinh ngạc quay đầu hỏi: “Chị nói gì cơ?”

“Mày không thể chưa có người mình thích.” Vẻ mặt của Dư Đình Đình rất nghiêm túc, không biết đang căng thẳng vì điều gì.

Những lời này giống y như mấy lời bức cung của đám bạn nữ trong lớp Dư Chu Chu. Bọn họ thề nhất định phải cạy được miệng Dư Chu Chu. Trong đám con gái ở lớp, gần như chỉ có cô và Chiêm Yến Phi là chưa từng nói tới đối tượng mình thích, cái này đúng là không thể nói lý. Quần chúng đều tỏ ý, hai người này thật biết làm bộ, quá giả dối, cứ tưởng mình là cán bộ lớp là rất giỏi rồi.

Tuy rằng chẳng ai có thể đoán ra, rốt cuộc việc làm cán bộ lớp và yêu đương có quan hệ bài xích thế nào.

Dư Chu Chu vẫn cứ lắc đầu, vẻ mặt đầy kháng cự và... ngượng ngùng.

Sự xấu hổ thoáng qua trên mặt cô được tô vẽ thêm một lần trong mắt Dư Đình Đình, đối phương vẫn không chịu buông tha: “Hôm nay, mày nhất định phải nói.”

Dư Đình Đình mà bướng bỉnh thì cũng rất nguy hiểm.

Trải qua một đợt xa luân chiến, Dư Chu Chu cảm thấy nhựa thông trong bàn tay vì có mồ hôi mà vừa trơn vừa dính, cô khó chịu xoa xoa tay, cả mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng hiên ngang lăm liết mở miệng.

“... Em thích Uesugi Kazuya(*).”

Cô đáp khẽ.

Dư Đình Đình ngấn người.

“Ai cơ?”

” Uesugi Kazuya —— là Kazuya ấy, không phải Tatsuya! Mọi người đều thích Tatsuya, em cũng rất thích Tatsuya, nhưng mà...” Dư Chu Chu còn đang ngượng nghịu, ngẩng đầu lên mới thấy nét mặt phẫn nộ của Dư Đình Đình.

“Sao vậy?”

“Mày thật nhàm chán, một câu trung thực cũng không chịu nói. Quên đi, ai thích hỏi mày chứ.” Dư Đình Đình xoay người bỏ đi.

Dư Chu Chu đầu tiên là ngấn ra một hồi, sau đó một ngọn lửa nhỏ bốc từ lồng ngực thẳng lên đến đầu.

“Chị mới nhàm chán ấy!” Cô chống nạnh, hét lên với không khí. Trời biết cô đã thành thật thế nào, cô ngượng ngùng lâu như vậy mới lấy được dũng khí.

Đúng là không biết tốt xấu.

Khi đó, Dư Chu Chu còn chưa thể hiểu tâm tư của Dư Đình Đình. Loại tâm sự này không giống nỗi khó chịu khi bị cô giáo mắng một trận, nó sẽ không qua đi một cách nhanh chóng, cũng không vì bạn chạy điên cuồng một vòng quanh sân trường mà bốc hơi mất theo mồ hôi. Loại tâm tư này còn sâu lắng, âm thầm hơn cả loại rung động có do trêu đùa như Thiện Khiết Khiết lúc trước, nói chung, nó xuất hiện ở mọi nơi, như âm hồn không tan.

Chỉ cần người đó vẫn còn xuất hiện trước mắt Dư Đình Đình, cô vẫn sẽ tiếp tục chăt vật. Cho dù người đó không xuất hiện trước mắt cô thì cũng vẫn tồn tại trong ký ức.

Thích một người, là chẳng biết phải làm sao.

Dưới bầu trời u ám của tháng 11, ba cô gái nhà họ Dư mang theo những biểu cảm khác nhau, lặng im chờ đợi trận tuyết đầu mùa.

~*~

Cuối tháng 11, trận tuyết đầu tiên rốt cuộc cũng rơi xuống Bắc Thành.

Dường như đã tích tụ quá lâu, trận tuyết này kéo dài liên tục, tuyết rơi lả tả, từ sáng sớm tới tận hai giờ chiều mới ngừng. Các thầy cô khai ân cho đám nhóc ra ngoài chơi ném tuyết, bởi vì theo quy định, đến ngày mai chắc chắn tất cả phải đi quét tuyết, không bằng để mọi người có cơ hội vui chơi một lần. Dư Chu Chu đang cười tí mắt, dùng mũi chân vạch chữ lên tuyết thì bất ngờ bị Thiện Khiết Khiết hưng phấn bừng bừng ném một quả cầu tuyết vào vai. Tuyết lạnh bắn tung lên mặt tạo ra xúc cảm rất kỳ lạ.

Tuyết trên mặt đất vẫn còn rất xốp và mềm, Thiện Khiết Khiết lại quá nóng lòng, thành ra viên tuyết bị tơi ra ngay, uy lực rất nhỏ.

Dư Chu Chu đội mũ len màu xám nhạt, quay lưng về phía Thiện Khiết Khiết, khinh thường việc đánh lén sau lưng. Cô khom lưng, dùng hai tay bới tuyết rồi khum lại, vê tròn, ép thật chặt.

Khóe miệng cong lên thành một nụ cười ranh mãnh.

Khiết Khiết, cậu chết chắc rồi. Dư Chu Chu cười tủm tỉm nghĩ.

Sau đó xoay người thật nhanh, dùng hết sức ném quả cầu tuyết vừa lớn vừa răn kia về phía Thiện Khiết Khiết.

Dư Chu Chu có một kế hoạch thật hoàn mỹ, sức kiềm chế tuyệt hảo, đồ trang bị lại tốt.

Cùng với một mục tiêu dở tệ nhất.

Cô và Thiện Khiết Khiết ngẩn ra tại chỗ, người đứng trước mặt không nói câu nào, dùng tay lau tuyết trên mặt.

“Cậu, chết, chắc, rồi.” Cậu bình tĩnh nói.

Là Lâm Dương. Trúng ngay giữa trán.

Tình cảnh sau đó, nếu dùng thành ngữ mà bọn họ vừa mới được học để hình dung thì chính là, thảm nhất trần đời.

Một lần sảy tay thành hận thiên cổ.

Dư Chu Chu và Thiện Khiết Khiết vừa tránh né vừa tiến hành vài cuộc phản kích lẻ tẻ —— thực ra Thiện Khiết Khiết không né, bởi vì cầu tuyết của Lâm Dương vừa vững vàng vừa chuẩn xác, không trượt phát nào, chỉ ném trúng mình Dư Chu Chu.

Thế là Dư Chu Chu rơi vào đường cùng, đành phải làm một chuyện mà chỉ bọn nhóc lớp một mới chơi.

Cô trốn biến vào nhà vệ sinh nữ.

“Có bản lĩnh thì cậu ra đây đi!”

“Có bản lĩnh thì cậu vào đây!”

Thiện Khiết Khiết thở dài, chẳng biết làm sao.

“Bao tuổi rồi mà còn chơi cái trò này...” Cô khinh bỉ nhìn hai người đang giằng co ầm ĩ ở cửa nhà vệ sinh, phui sạch tuyết đọng trên găng tay

rồi xoay người bỏ đi.

Mà hai người kia thì cứ hét lên với nhau một lúc lâu —— Dư Chu Chu đâm lao phải theo lao, Lâm Dương thì chơi không biết chán.

Chợt có tiếng hô hoán trong trẻo cắt đứt cuộc đối đầu của đôi bên.

“Lâm Dương, Lâm Dương! Cậu đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ làm gì, cậu bị biến thái hả!” Cái từ “biến thái” này mới được lưu hành gần đây, giống như những từ kiểu “soái” và “khố » mà đám nhóc tiểu học vẫn thường sử dụng.

Dư Chu Chu đã sắp không chịu được mùi của nhà vệ sinh nữa. Thừa dịp Lâm Dương nói chuyện với mấy nữ sinh kia, cô khom lưng, rón rén dịch dần về phía cửa.

“Tớ tìm thấy ở bàn học của cậu đấy, ai tặng cho cậu vậy?”

“Cái gì vậy nhỉ?”

“Vừa nhìn đã biết là quà tặng rồi, nói mau, ai tặng cho cậu?”

Dư Chu Chu nghe thấy tiếng cười đùa và thì thầm của rất nhiều cô bé. Hình như cô gái dẫn đầu kia mang theo rất nhiều quần chúng tới xem.

“Sao mình biết được,” Giọng điệu của Lâm Dương có chút bực mình nhưng vẫn cố kiềm chế, giữ lễ độ, “Lăng Tường Xuyên, tốt nhất là cậu đừng có tự tiện động vào bàn học của mình. Mau để lại chỗ cũ đi.”

Dư Chu Chu bỗng nhận ra, hình như chỉ ở trước mặt cô, Lâm Dương mới có thể nhe răng trợn mắt, chẳng có tí phong độ nào.

Quả nhiên, người này vẫn thích gây khó dễ cho mình, thật là phiền phức.

Nghĩ vậy cô bèn lặng lẽ ngó ra từ chỗ rẽ, định quan sát tình hình quân địch. Song, màu sắc truyền tới mắt lại khiến cô kinh ngạc, đứng ngây ra.

Giấy gói nền xanh nhạt, có sao trắng.

Hộp giấy nhìn quen thuộc đến vậy, giờ đang bị Lăng Tường Xuyên giơ cao lên như giơ bó đuốc, bị đám con gái mang nụ cười mờ ám, vây quanh xem xét.

Nụ cười ấy, nụ cười chứa đầy tò mò, để ý, luôn có gì đó khiến Dư Chu Chu cảm thấy bất an. Hình như là sự hả hê trước nỗi đau của người khác, hoặc là âm mưu, hoặc là... Tóm lại, trực giác khiến cô cảm thấy có thứ gì đó không được lương thiện đang ở sát bên.

Dư Chu Chu cứ như đang nằm mơ, bất giác mở miệng.

“Sao bạn lại tùy tiện động vào đồ của người khác như vậy?”

~*~

(*) Uesugi Kazuya / Tatsuya: Nhân vật trong manga Touch của Adachi Mitsuru.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tuyết Sấp Tan Rồi

Dư Chu Chu không biết những ánh mắt đồng loạt hướng về phía mình và sự im lặng kỳ lạ này rốt cuộc có ý nghĩa gì. Ngay lúc cô còn chưa kịp ý thức thì đã thốt ra câu đó rồi, không ngờ lại khiến mấy người này có biểu cảm phức tạp như vậy.

Dư Chu Chu vẫn nhớ lúc cô chị họ nhỏ của mình hoảng hốt ôm cái kéo vào lòng, cho dù tình cảm giữa cô và Dư Đình Đình vẫn rất bình thường, cộng thêm lần trước Dư Đình Đình coi thường người yêu nhỏ của cô khiến quan hệ giữa hai người càng thêm căng thẳng. Nhưng mà, giờ phút này, cô cực kỳ bất bình thay Dư Đình Đình.

Dư Chu Chu giỏi đoán lòng người là vì sức tưởng tượng luôn dồi dào của cô. Suy bụng ta ra bụng người.

Nếu bây giờ là Minami giờ cao món quà mà mình tặng cho Kazuya thì sao?

Cô sẽ nổi giận ngay lập tức.

Dư Chu Chu bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh, đứng bên ngoài đám người.

Thế giới được bao phủ bởi tuyết yên lặng đến kỳ lạ, ngay cả tiếng cười đùa ầm ĩ của đám nhóc chơi ném tuyết dường như cũng bị ngăn ở ngoài bởi một cái lồng thủy tinh. Lúc lên lớp tám, khi làm bài tập lý, Dư Chu Chu đọc được một đề mục mới biết được, những lỗ hổng trong tuyết mới rơi có

tác dụng hấp thụ âm thanh. Khoảnh khắc đó, cô nhìn chăm chăm vào ngòi bút bi, cái ngày tuyết rơi hồi lớp năm như tái hiện lại trước mắt.

Một cô gái rụt rè đánh vỡ sự im lặng: “Lẽ nào... hộp quà này... là của bạn?”

Dư Chu Chu đã nghĩ ra một đồng lý do để thoái thác, kết quả là, câu hỏi này khiến cô hoàn toàn muốn ngất.

Của tôi?

Điều khiến cô càng choáng váng hơn là, Lâm Dương vốn chỉ đứng một bên quan sát lại tỏ vẻ mừng rỡ, lao tới chỗ Lăng Tường Xuyên giật hộp quà về. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu sửa lại dây lưng hơi lộn xộn như thật, sau đó làm bộ nghiêm túc, thản nhiên nói, “Nên chơi ở đâu thì tới đó chơi đi, đừng có nhiều chuyện như thế được không?”

Những lời này chẳng giống phong cách cư xử với nữ sinh của Lâm Dương lúc bình thường chút nào. Cậu chưa bao giờ nói con gái nhiều chuyện, lắm lời, đáng ghét như những nam sinh khác. Dù có lạnh lùng thì cậu vẫn giữ lễ độ, chỉ ít biểu hiện bên ngoài là vậy.

Vậy nên khi cậu vừa dứt lời, mấy cô bé xung quanh đều ngẩn người, nét mặt vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, có mấy người đã ngoan ngoãn tản ra rồi. Mấy cô nhóc tùy tùng đứng sau lưng Lăng Tường Xuyên cũng do dự kéo tay áo cô ta, “Xuyên Xuyên... đi thôi.”

Lăng Tường Xuyên không nhúc nhích, tiếng thở sâu của cô khá rõ, lồng ngực phập phồng, không biết là đang tủi thân hay giận dữ, hay là cái gì khác. Cô không nhìn Lâm Dương mà lại nhìn Dư Chu Chu, nhìn thật gắt gao.

Lăng Tường Xuyên rất xinh, gương mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng hồng hồng, lại còn có một đôi mắt phượng. Về sau khi lên cấp hai, Dư Chu

Chu tình cờ đọc được mấy chữ “mặt tựa hoa đào” trong sách, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là Lăng Tường Xuyên.

Cô nhận ra cô gái này, và tin rằng cô ấy cũng nhận ra cô. Lăng Tường Xuyên và Dư Chu Chu đều là ủy viên của liên đội, ngày thường, hoặc là đi họp hoặc là tổ chức hoạt động, hai người vẫn hay gặp nhau.

Nhưng mà, trước giờ bọn họ chưa từng nói nhiều với nhau.

Sự im lặng, tránh né giữa Dư Chu Chu và Lâm Dương là do đôi bên dồn hết sức, song không khí giữa Dư Chu Chu và Lăng Tường Xuyên thì khó mà nói rõ, nhưng lại không thể đi sâu tìm hiểu.

Có lẽ do cô ấy là bạn tốt của Lâm Dương, thế nên... cũng giống Tường Xuyên, đều phải cách xa mình một chút. Dư Chu Chu nghĩ thế, nhớ tới nguyên nhân ẩn dấu đằng sau, mặc dù có chút đau nhói thoáng qua nhưng cô vẫn im lặng tiếp nhận, tiếp nhận ánh mắt kiêu ngạo mang chút thăm dò vẫn thường hướng về phía mình trong các cuộc họp Đội của Lăng Tường Xuyên.

Cô không biết, thực ra cô chỉ đoán đúng một nửa.

Cô sớm đã quên mất, năm đó là ai đã nhét tờ lịch của Tứ hoàng phi vào tay mình, cũng đã quên, dưới ánh nắng chiều, là ai dẫn theo một đoàn phi tần, quan lại, cung nữ, thái giám đuổi giết mình và hoàng đế.

Thực ra những trò chơi khi còn bé không cần quá để trong lòng, nhưng rõ ràng là Lăng Tường Xuyên còn chưa đủ trưởng thành để buông bỏ chuyện này.

Dư Chu Chu chưa từng nghĩ tới, một cuộc đảo chính cung đình hồi còn bé, đến sau cùng lại thực sự thay đổi vận mệnh của mỗi người.

“Cái này không phải của bạn.” Giọng điệu của Lăng Tường Xuyên có chút hung dữ.

Trực giác về một thứ không lương thiện vừa trôi qua lại hiện lên sau lưng Dư Chu Chu lần nữa. Chính là cảm giác ấy —— cảm giác lúc nhìn lên ở cửa nhà vệ sinh, thực ra khi Lăng Tường Xuyên cầm hộp quà, dẫn một đám người chạy tới, cô ta đã biết hộp quà đó là của ai từ trước rồi.

Dư Chu Chu im lặng.

Loại im lặng này là một thứ tư chất sẵn có, lại được mài dũa thường xuyên nên càng thêm sắc sảo. Khi gặp phải khó khăn, cô vẫn thường giữ im lặng.

Im lặng là cách đem quyền lựa chọn và nỗi khó xử quảng cho đối phương vốn đang nóng lòng như lửa đốt, là không chịu trách nhiệm, là tránh né tổn thương.

Với Lâm Dương, tôi tuyệt đối không nói quà đó là của tôi. Đối với bạn, tôi tuyệt đối không nói đó là quà của Dư Đình Đình.

Đối phương sẽ lý giải sự im lặng của mình thế nào —— là chột dạ, ngậm thừa nhận, là ngượng ngùng, hay là bức mình?

Quyền lựa chọn nằm trong tay mấy người. Dư Chu Chu nghiêng đầu cười nhạt, không tỏ vẻ gì cả.

Thiện Khiết Khiết từng vô ý nói rằng, Chu Chu, cậu hơi giống anh trai tớ.

Trần Ân?

Dư Chu Chu và Thiện Khiết Khiết chưa bao giờ nhắc tới Trần Ân, dù sao anh cũng lớn hơn bọn họ nhiều, anh đã là học sinh lớp 11 rồi, là người

của một thế giới hoàn toàn khác.

Dư Chu Chu mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Thiện Khiết Khiết lập tức nhảy dựng lên chỉ vào nụ cười của cô, nói, cậu xem đi, chính là thế đấy! Cậu đúng là quá giống anh ấy, lúc nào cũng là thái độ này...

Thái độ này? Dư Chu Chu dờ khóc dờ cười nhưng đáy lòng đã có chút thay đổi, khi Thiện Khiết Khiết nói cô giống Trần Ân.

Chính lúc này, Lâm Dương cau mày xua xua tay với Lăng Tường Xuyên: “Cậu mau đi chơi đi, để lát nữa là tuyết tan hết đấy.”

Tuyết tan hết đấy... Kiều nói vợ vẫn thế này đúng là nhục nhã lớn nhất đối với Lăng Tường Xuyên. Cô nuốt một ngụm nước bọt, điều chỉnh lại nét mặt, cố gắng không lộ ra vẻ căm hận cho đám nữ sinh bên cạnh tóm được sơ hở. Cô chỉ cười mỉm chi, ra vẻ bà tám nói với mấy nữ sinh khác: “Rút thôi, rút thôi, vợ chồng son nhà người ta cuống cả lên rồi, chúng ta chỉ là bóng đèn thôi!”

Bấy giờ, mấy cô bé kia mới bật cười rồi rời đi, họ túm lại thì thầm với nhau, vừa đi vừa không ngừng ngoảnh đầu lại.

Dư Chu Chu hoàn toàn thờ ơ với cái từ “vợ chồng son”, nhưng Lâm Dương lại tiến hành bước giải thích “càng tô càng đen” kinh điển với mấy nữ sinh kia: “Nói bậy bạ gì đó? Ai với ai là vợ chồng son cơ?!”

“Là cậu và Dư Chu Chu ấy, xấu hổ rồi à?” Một nữ sinh cười rộ lên, âm cuối còn chưa nói hết đã bị Lăng Tường Xuyên vội vàng kéo đi.

Rốt cuộc xung quanh cũng yên tĩnh trở lại.

Sợ tuyết đọng trên găng tay làm ướt giấy gói, Lâm Dương đã cời găng ra, ôm cái hộp không lớn không nhỏ kia vào trong lòng, mặt đỏ ửng, hai mắt đảo khắp bốn phía, hắng giọng mấy lần vẫn không nói được chữ nào.

“Cậu...”

“Quà không phải của tớ.”

Từ lúc ra khỏi nhà vệ sinh Dư Chu Chu vốn chưa nói câu nào rớt cuộc cũng mở miệng.

Giọng nói trong trẻo rõ ràng, không chút nhấp nhô.

Đầu vai Lâm Dương vốn căng lên vì hồi hộp bỗng chốc chùng xuống.

“Sao cơ?”

“Quà không phải của tớ.”

“Vậy sao ban nãy cậu lại...” Giọng điệu của Lâm Dương có chút tức giận. Dư Chu Chu ngạc nhiên nhìn cậu, không hiểu người đứng trước mặt ăn nhầm thuốc gì.

Có lẽ cô cũng hiểu lảng máng. Nếu không cô cũng chẳng lừa Lâm Dương rằng món quà kia là của cô.

Hình như chính cô cũng rất chắc chắn, Lâm Dương vốn chẳng có thái độ gì với món quà kia nhất định sẽ vì hiểu lầm mà bênh vực cô.

Tin chắc đến thế, từ tận trong tiềm thức. Cứ tự nhiên mà vậy, chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân.

Dư Chu Chu chợt bị suy nghĩ trong đầu dọa sợ, cô cuống quýt đè lại ý nghĩ vừa nổi lên ấy, giả bộ không hề nhìn thấy chân tướng.

“Tớ làm gì nào?” Cô tránh ánh mắt của cậu.

“Sao cậu lại nói...” Lâm Dương ngẩn người, đúng rồi, Dư Chu Chu có nói đó là quà của cô đâu.

“Tớ cũng giống cậu, cảm thấy bọn họ không nên tự tiện động vào đồ của người khác thôi.”

Dư Chu Chu nở nụ cười vô tội.

Lâm Dương bỗng cảm thấy thật phần nộ, một loại phần nộ không rõ lý do, hộp quà bị tay cậu ép lại đến suýt biến dạng. Dư Chu Chu nhìn chăm chăm vào cái hộp, nhẹ nhàng nói: “Cậu nhẹ tay chút, cái hộp sắp hỏng rồi.”

“Liên quan quái gì đến cậu!” Lâm Dương cắn răng nói khề nhưng vẫn giảm lực tay xuống.

Hai người nhìn nhau không nói, im lặng một hồi lâu. Lâm Dương chợt cười gượng, sau đó cúi đầu, nhanh chóng mở lớp giấy gói ra. Trước ánh mắt kinh ngạc của Dư Chu Chu, cậu lấy ra một quả táo màu tím được bọc trong bọt biển màu trắng.

Quả táo màu tím bằng pha lê nổi bật trên nền tuyết trắng xóa, ánh lên những tia sáng nho nhỏ, nhìn rất đẹp.

Quả táo đẹp quá. Dư Chu Chu định khen ngợi món quà nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng. Trực giác nói cho cô biết, nếu giờ cô nói thế, có lẽ Lâm Dương sẽ ném quả táo ra ngoài tường ngay lập tức.

Một tờ giấy nhỏ rơi khỏi hộp, Dư Chu Chu cúi người nhặt lên đưa cho Lâm Dương. Cô chẳng định nhìn lén nhưng tờ giấy đó không được gấp lại, chỉ quét mắt qua đã nhìn thấy nội dung.

Chỉ có hai hàng chữ.

“Sinh nhật vui vẻ

Cậu luôn là Liên đội trưởng xuất sắc nhất trong lòng tớ.”

Không có ký tên.

Lòng Dư Chu Chu bỗng mềm xuống, giống như đã chạm vào tâm sự tinh tế nhất của cô chị họ.

Lâm Dương lại kinh ngạc hồi lâu: “Người đó là ai vậy?”

Dư Chu Chu mỉm cười: “Cô ấy không muốn để cậu biết thì cậu cũng không cần biết, như vậy thật tốt.”

Thật quá tốt đẹp.

Nhưng Lâm Dương lại giật giật khóe miệng: “... Sinh nhật của tớ vào tháng ba...”

Dư Chu Chu sững sốt, ai mà biết tình báo của Dư Đình Đình lại không đúng điệu như thế?

Cô lắp bắp một hồi, “Cái này... cậu... cậu cứ coi như là sinh nhật âm lịch...”

“Sinh nhật của tớ vào mùa xuân! Nhà cậu sinh nhật âm lịch và dương lịch cách nhau cả nửa năm à?!”

Dư Chu Chu bật cười, đôi mắt híp lại như vành trăng non, giống như lần đầu gặp gỡ ở nhà trẻ, cô mượn lời Lâm Dương vừa dùng để đuổi khéo Lăng Tường Xuyên, đáp lễ cậu.

“Sợ gì, tuyết sắp tan rồi.”

Mùi thuốc súng ban nãy tan dần, Lâm Dương cũng cúi đầu, dịu dàng nhìn tờ giấy trong tay cười cười. Dư Chu Chu ngược mắt nhìn bầu trời xám nhạt nhưng không còn quá nặng nề, cuối cùng cũng dám nói ra.

“Quả táo đẹp quá.” Cô cười.

Sau đó cô ngẩng đầu lên mới thấy, chẳng biết từ lúc nào, ba mẹ của Lâm Dương đã đứng ở cổng sau, im lặng nhìn bọn họ.

Nhìn quả táo và hộp quà trong tay hai người.

Lâm Dương chợt hoảng loạn trong giây lát

“Lâu rồi không gặp, Chu Chu... cháu đã lớn thế này rồi.” Mẹ Lâm Dương khẽ mỉm cười.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Người Xấu

Mẹ Lâm Dương mỉm cười hiền lành nhưng ánh mắt lại dán chặt vào món quà trong tay Lâm Dương, cứ như đang chờ ai đó trong hai người đứng ra giải thích.

Lâm Dương còn đang tính toán xem nên nói từ đâu, Dư Chu Chu đã cười thật tươi, nghiêm túc cúi chào ba mẹ Lâm Dương: “Cháu chào cô chú.”

Sau đó quay sang nói với cậu, “Chắc ba mẹ tới tìm cậu có việc, tớ đi tìm bạn tớ đây, tạm biệt.”

Lâm Dương ngẩn ngơ nhìn Dư Chu Chu lễ phép chào tạm biệt ba mẹ mình, còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng màu xám đậm kia đã chạy đi nhanh như chớp. Cậu không thể nói rõ cảm giác lúc này, dường như Dư Chu Chu vừa đột ngột biến hình, cô vẫn đứng bên cạnh nhưng cậu lại không cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Sau khi Dư Chu Chu rời khỏi, mẹ Lâm Dương không cười nữa. Bà nhìn Lâm Dương và quả táo trong tay cậu mấy lượt, gần như muốn nhìn ra vết nứt trên quả táo, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ nhìn thoáng sang chồng.

Ba Lâm Dương không đáp lại lời xin giúp đỡ của vợ, dịu dàng xoa đầu con trai, nói: “Bà cụ Trần ở cơ quan ba bị bệnh khó qua khỏi, chúng ta tới bệnh viện thăm bà. Hồi con còn bé, có một khoảng thời gian được gửi tới nhà bà, bà vẫn rất thương con, theo ba mẹ đi gặp bà đi.”

Lâm Dương gật đầu, “VẬt lát nữa có quay về trường không ạ?”

“Không về nữa, ba đã xin nghỉ với cô Trưởng của con rồi.”

“Con về lớp lấy cặp sách.”

“Đi đi.”

Lâm Dương như trút được gánh nặng, cậu chạy ào vào dãy lớp học, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng, miệng thở ra khói trắng, cứ như một chiếc xe lửa nhỏ.

Mẹ Lâm Dương lườm chồng một cái tỏ ý trách cứ.

“Dương Dương càng ngày càng láu cá, anh không nhân lúc nó chưa chuẩn bị mà hỏi, lát nữa nó lại bịa ra một lý do cho mà xem.”

Ba Lâm Dương mỉm cười, cúi đầu sờ sờ mũi —— mỗi lần vợ dùng giọng điệu này nói chuyện, ông đều biểu hiện như thế, nhìn vào có chút giống học sinh trung học.

“Em muốn anh hỏi con cái gì đây?”

“Hỏi...” Mẹ Lâm Dương khựng lại rồi thở dài.

Quả thật không biết nên hỏi thế nào nữa —— bằng không vừa rồi bà cũng chẳng ra hiệu bảo chồng nói.

Cái tên Dư Chu Chu đã biến mất trong trí nhớ từ rất lâu. Cô bạn nhỏ của con trai từ bốn năm trước, một tình bạn non nớt bị ngắt quãng vì “sách lược” của bọn họ. Về sau, mỗi lần mẹ Lâm Dương nhìn con trai chơi đùa vui vẻ với các bạn nhỏ khác, lớn lên khỏe mạnh thì đều cảm thấy thật may mắn. Bọn họ đã dùng phương thức trực tiếp mà lại khéo léo nhất để giải quyết phiền toái không lớn không nhỏ này. Mẹ Lâm Dương nghĩ chồng mình nói rất đúng, tình cảm giữa bọn nhỏ rất dễ bị cắt đứt —— hai người

kiên trì đưa đón Lâm Dương tròn một năm, nhưng mà thực ra, ngay từ tuần đầu tiên, Lâm Dương đã không nhắc tới cái tên Dư Chu Chu nữa rồi.

Do bà cứ tưởng vấn đề này quá phức tạp. Tất cả đều thuận lợi tới mức khó tin.

Cho tới khi, bà được cô giáo Trương dẫn tới sân sau, đám nhỏ đều mặc quần áo mùa đông đẹp đẽ, chạy nhảy, rượt đuổi trên sân trường. Bọn họ tìm kiếm hồi lâu mới nhìn thấy con trai mình đứng ở gần tường bao —— đang nói chuyện với một cô bé, sau đó cuống quýt mở hộp quà ra, cầm quả táo bằng thủy tinh lên ngắm nghía mấy lượt, hơn nữa trong lúc nói chuyện, nét mặt có vẻ rất phấn khởi, biểu cảm sinh động lạ kỳ, sinh động tới mức có chút “vui buồn thất thường”.

Trạng thái này hình như chưa bao giờ xuất hiện khi con nói chuyện với những bạn nhỏ khác —— lúc ở cùng mấy đứa nhỏ khác, nhìn Lâm Dương giống một ông cụ non, mà lúc ôm quả táo trong tay lại có vẻ là một nhóc con vô lại.

Hơn nữa còn là cực kỳ vô lại.

Mẹ Lâm Dương đứng một bên quan sát, thoáng ngẩn người, những biểu cảm này dường như đã từng nhìn thấy nhưng lâu lắm rồi chưa xuất hiện.

Mọi chuyện vụn vặt của con trai đều là những việc lớn vô cùng quan trọng.

Thế nên khi mẹ Lâm Dương tiến lên, nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng có chút quen thuộc của cô bé kia, bà bỗng có cảm giác bị đùa cợt, dở khóc dở cười.

Thì ra hai đứa vẫn chưa thôi qua lại.

Con trai bảo bố lại dám giấu bà hơn bốn năm.

Mẹ Lâm Dương nhủ thầm trong lòng “về sau lớn lên biết làm thế nào”, nhưng không hề biết cơn giận dữ của mình cũng không hoàn toàn xuất phát từ lời nói dối của con.

Khi Lâm Dương đeo cặp sách chạy xuống, mẹ Lâm Dương nhếch môi, đề câu nói kia xuống nhưng nỗi nghi ngờ vẫn còn đọng ở cổ họng. Khoảnh khắc bọn họ đóng cửa xe, trong tiếng máy khởi động, bà ngập ngừng hỏi: “Dương Dương, chẳng phải lúc trước con và Chu Chu... và Chu Chu không chơi với nhau nữa sao?”

Không rõ là hồi năm lớp hai hay cuối năm lớp một, khi ấy bà chợt nhớ tới cô nhóc kể chuyện như người lớn kia, vì vậy định hỏi xem Lâm Dương có còn chơi với Chu Chu không, có phải ở trường học vẫn thường gặp nhau không.

Biểu hiện của Lâm Dương rất bình thường, cực kỳ hời hợt, thậm chí lời nói còn mang chút tang thương của một ông cụ non lớn sớm: “Đó đã là chuyện từ khi nào rồi, bọn con không chơi với nhau từ lâu rồi, muốn gặp cũng không được.”

Khẩu khí rất dứt khoát, khiến người ta khó mà hoài nghi.

Bây giờ mẹ Lâm Dương nhớ lại, trong lòng càng thêm nguội lạnh.

Lâm Dương ngồi một mình ở ghế sau không ngờ mẹ không hỏi về quả táo kia mà lại hỏi về Chu Chu.

Cậu không biết mẹ mình đã kiên quyết nhận định, Dư Chu Chu và quả táo cô tặng đều đáng sợ như nhau, cứ như Lâm Dương chính là nàng công chúa Bạch Tuyết ngu ngốc, còn bà phù thủy thì đã mang theo quả táo độc tìm đến cửa.

Lâm Dương thoáng thả lỏng người, cười hì hì đáp: “Chu Chu ấy ạ, đúng là không chơi với nhau nữa, nhưng bây giờ lại tốt rồi!”

Lại tốt rồi. Âm cuối nhẹ nhàng cao lên, mang theo một loại vui sướng không chút điệu bộ, không chút che đậy.

Mẹ Lâm Dương lại thấy ghen hòng. Đủ loại lo trước lo sau đều trở nên trong suốt trước câu trả lời của Lâm Dương —— đúng vậy, bọn họ chưa từng nói rõ ràng, chí ít là không giống ba mẹ Tường Xuyên hay Lăng Tường Xuyên căn dặn con mình không được chơi với Chu Chu. Thế nên Lâm Dương nói như vậy, ngược lại bà chẳng còn lời nào để nói.

Lâm Dương tiếp tục tiến tới: “Hơn nữa, trước đây quan hệ không tốt, không có nghĩa là không thể chơi lại mà!”

Cái chữ “mà” này còn có chút lên mặt, vênh tới tận trời.

Mẹ Lâm Dương hít một hơi thật sâu, “Nếu mẹ con và Dư Chu Chu kia cùng ngã xuống sông, con sẽ cứu ai?”

Ba Lâm Dương vẫn im lặng chột phì cười, thoắt cái đã phanh xe lại. Ba người đồng loạt ngả về phía trước, Lâm Dương ngồi ghế sau không thắt dây an toàn, gần như là lao tới hàng ghế trước.

Cậu ngọ nguậy ngồi xuống, nghiêm túc nhìn mẹ mình.

“Mẹ, mẹ thật ngây thơ.”

Ba Lâm Dương cười lớn, khởi động xe lần nữa.

~*~

Trong khi Lâm Dương bình yên ngồi ở ghế sau, quay sang hà hơi vào cửa sổ, Dư Chu Chu ở bên này lại đang bị giày vò trong một bầu không khí kỳ quái.

Sau khi chuông hết tiết reo lên, đám nữ sinh lớp 5/1 thì thầm, chỉ trỏ Dư Chu Chu ban này đều lần lượt trở về lớp học, một giây trước Lăng Tường Xuyên còn đang vui vẻ tán chuyện cùng mọi người, chẳng biết từ lúc nào đã bước tới sau lưng Chu Chu, nói bằng giọng điệu thật phức tạp: “Mẹ tôi bảo phải cách xa bạn một chút.”

Dư Chu Chu cũng không ngừng bước, chỉ mỉm cười.

“Thế nên, bạn hẳn nên nghe lời mẹ bạn.”

Lăng Tường Xuyên thoáng sửng sốt, suy nghĩ hai giây mới hiểu ra hàm nghĩa trong câu nói của Dư Chu Chu. Cô không cam lòng, chạy đuổi theo, tiếp tục nói: “Mẹ tôi nói bạn không phải là con nhà đứng đắn.”

Dư Chu Chu vẫn không dừng lại.

“Mẹ bạn thật ấu trĩ.”

Lần này Lăng Tường Xuyên không cần tự hỏi hàm nghĩa trong câu đó nữa, cô nàng hét lên rồi xông tới, giật phăng cái mũ của Dư Chu Chu xuống. Mũ len màu xám nhạt bị Lăng Tường Xuyên giăng xé đến biến dạng, Dư Chu Chu đứng yên tại chỗ, cùng với rất nhiều người chạy tới coi vì tiếng hét, nhìn Lăng Tường Xuyên dùng sức trút giận lên chiếc mũ.

“Xuyên Xuyên, cậu sao vậy?” Một cô bé gan lớn đã tiến tới ngăn cản Lăng Tường Xuyên.

“Cậu ta mắng mẹ mình!” Lăng Tường Xuyên dùng ngón trỏ hung dữ chỉ vào Dư Chu Chu, tay kia ném chiếc mũ xuống đất, ra sức giẫm lên, vừa giẫm vừa giương mắt quan sát phản ứng của Chu Chu.

Dư Chu Chu chỉ cười, cứ như trên đời này cô chẳng còn nét mặt nào khác.

“Thế nên bạn kéo mũ của tôi, chúng ta huề nhau rồi.”

Lăng Tường Xuyên ngẩn người, chân vẫn còn dẫm lên mũ len, nhưng tuyết đọng trên đế giày đều sạch sẽ nên cái mũ căn bản không bị bẩn.

“Bạn nói gì cơ?”

“Tôi nói chúng ta huề nhau. Có điều cái mũ đó, tôi không cần nữa. Mẹ của bạn... bạn tự xem đi.”

Cô chấp tay sau lưng, xoay người rời đi, vài sợi tóc vì tĩnh điện của mũ len, kiêu ngạo dựng lên.

Để lại một đám khán giả ngây ngốc đằng sau.

Tới tận lúc bước vào nhà vệ sinh không người, nụ cười trên mặt Dư Chu Chu vẫn chưa buông xuống, cô đứng đối diện cái gương có viết mấy khẩu hiệu nhà trường bằng sơn đỏ, nhìn nụ cười giả đến không thể giả hơn của mình.

Thử mấy lần, khóe miệng vẫn không hạ xuống được, cứ như đã cười đến nỗi để lại di chứng rồi ấy.

Các người cho rằng tôi vẫn còn là Dư Chu Chu đó sao? Cô như nhìn thấy chính mình đang mặc quần áo bó màu đen, khoác áo choàng rộng thùng thình, hung hăng dẫm dẫm Thánh đấu sĩ toàn nói lời chính nghĩa kia dưới chân, lại còn phối hợp nhe răng cười hai tiếng.

Sau đó cũng bị chính bản thân dọa sợ.

Dư Chu Chu có một cảm giác rất kỳ lạ, hoang mang bối rối, nghĩ lại mà sợ, hưng phấn...

Ngón tay đặt lên linh hồn đang nhảy múa trong cơ thể.

Lần đầu tiên Dư Chu Chu làm bộ phớt tỉnh, cô kiềm nén cơn phẫn nộ khi nghe tới từ “con nhà không đứng đắn”, ép mình phải mỉm cười.

Không ngờ làm người xấu còn vui vẻ hơn đi đánh đổ người xấu.

Dư Chu Chu vỗ nhẹ lên gương mặt giả dối trong gương —— khóe miệng cứ cong lên, đến ngón tay cũng không ghìm xuống được.

Tận tới khi cô nghe thấy tiếng cười đùa và tiếng la thật lớn truyền ra từ lớp học.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Én Bay Trước Cửa Vương, Tạ Thuở Ấy [1]

[1] Tiêu đề được đặt theo câu trích trong ‘Kim Lăng ngũ đề – Ô Y Hạng’ – nghĩa là Năm bài về Kim Lăng – Ngõ Ô Y.

Bài Hán Việt: “Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.”

Dịch nghĩa: “Bên cầu Chu Tước, cỏ dại đầy hoa,

Trong ngõ Ô Y mặt trời xế bóng.

Chim én nơi lâu đài họ Vương, họ Tạ ngày trước,

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường.”

Ngõ Ô Y nằm bên bờ Nam sông Tần Hoài, huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay), đời Tấn là nơi ở của những danh gia vọng tộc. Vào thời đó, con cháu những nhà này thương mặt áo đen, từ đó có tên gọi ngõ Ô Y.

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

“Đây là lần đầu có người đồng ý làm khán giả của bé”

Lúc Dư Châu Châu về đến cửa lớp học thì tiếng ồn ào náo nhiệt lúc này đang không còn, chỉ còn tiếng la mắng của cô chủ nhiệm vang lên.

“Không biết im lặng là gì hả? Cho các trò một tiết sinh hoạt thì quên trời quên đất rồi phải không?”

Dư Châu Châu đã quen với những lời mắng này rồi, bé quay người đi tới cửa sau để tránh vừa vào đã thành cái đích ngắm của cô chủ nhiệm.

“Khiết Khiết, có chuyện gì à?”

Đan Khiết Khiết cười khề, “Đám Hứa Định đánh nhau rồi lỡ tay làm đổ thùng nước, văng ướt cả người Chiêm Yến Phi.”

Dư Châu Châu khó hiểu, “Thế lúc này cả lớp cười cái gì thế?”

“Các cậu ấy bảo nếu giờ mà ném Chiêm Yến Phi vào sân tập thì cô nàng sẽ đông thành người tuyết ngay luôn cho coi.”

“Có gì buồn cười à?”

Đan Khiết Khiết đẩy nhẹ vai của bé, nhỏ giọng bảo, “Cậu bị ngu à? Người tuyết có body kiểu gì? Body của Chiêm Yến Phi là kiểu gì?”

Dư Châu Châu bưng tỉnh, ánh mắt ngừng lại trên người cô bé đang đứng khóc nghẹn ngào trên bục giảng. Tuổi dậy thì không bỏ rơi bất kì ai, cô búp bê sứ năm nào đã không còn vẻ đáng yêu non nớt của tuổi nhỏ, cũng chẳng có sự thon thả xinh đẹp của tuổi mới lớn, dù làn da trắng nõn năm nào vẫn còn đó, nhưng cô công chúa Bạch Tuyết trắng trẻo đã không còn, mà bây giờ lại trở thành một người tuyết trắng trẻo.

Dư Châu Châu không biết cảm giác này có tên là gì, bé thừa nhận bé rất muốn cười khi nghe Đan Khiết Khiết giải thích ý nghĩa của câu nói đùa

đó, nhưng lúc ánh mắt dừng trên người của cô bạn Chiêm Yến Phi thì bé đột nhiên cảm thấy chua xót.

Bé biết thái độ của các bạn học đối với Chiêm Yến Phi. Cô bạn này từng là vị thần được cả lớp sùng bái, được cả lớp ủng hộ giống như một cô giáo nhỏ, lúc hết tiết học luôn có người vây quanh bàn cô bạn bắt chuyện, tan học thì về nhà nghe cô bạn kể chuyện trên TV. Trước kia, chỉ cần có người nói gì Chiêm Yến Phi một câu thì dù chuyện đúng sai thế nào, Chiêm Yến Phi luôn là người đúng, giống như cô giáo luôn là người đúng vậy.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào đã có người cười mỉa khi đọc những tờ báo liên quan đến Chiêm Yến Phi, kiểu như ‘Cho dù cả năm đều quay đủ các show truyền hình nhưng Tiểu Yến Tử chưa bao giờ mặc kệ việc học, từng có lúc cô bé phải nghỉ gần cả học kì nhưng vẫn có thể đứng đầu lớp.’, sau đó mọi người bắt đầu bàn tán – Từ lúc lên lớp bốn, các bạn nhỏ đã bắt đầu trưởng thành, trở thành fans của Sailor Moon xinh xắn, cũng bắt đầu dấn đạp lên bức tượng thần mà mình từng tôn thờ.

Dư Châu Châu không nhớ nổi bức tượng thần Tiểu Yến Tử kia bắt đầu vỡ từ khi nào.

Có lẽ là từ lần đầu cô bạn bị cô giáo mắng do làm bài sai?

Hay là lúc đài truyền hình tình cắt phần đọc thơ của cô bạn ở lễ đầu năm?

Hoặc là từ khi chương trình ‘Cô bé quàng khăn đỏ’ bắt đầu lãng xê Tiểu Yến Tử mới?

Không có đứa nhỏ nào đáng yêu mãi giống như đứa trẻ cả.

Nhưng mà đứa trẻ đáng yêu thì luôn luôn tồn tại.

Tuổi thơ cũng có thể được chọn lựa.

Các chuyện sau này thì không ai quan tâm nữa cả. Cô Vu không còn quan tâm, bảo vệ Chiêm Yến Phi như trước nữa – Chiêm Yến Phi không phải là đứa nhỏ có gia thế, trước kia có thể được chăm chút như vậy là do giá trị của bản thân cô ấy.

Nhưng điều đáng sợ lúc này là: Chiêm Yến Phi đã lớn rồi.

Nhưng dù Tiểu Yến Tử lớn rồi cũng không thể thành Đại Yến Tử.

“Gọi người nhà đến đón em về thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh. Còn các em, làm ồn cái gì hả? Có phải muốn bị phạt không? Mau dọn dẹp sạch sẽ cho tôi.”

Chuyện này kết thúc như vậy. Trước kia không bao giờ đơn giản như vậy đâu.

Đột nhiên, lòng Dư Châu Châu co lại. Bé không thể hình dung được cảm giác này, trên mặt của các bạn học lộ vẻ vui mừng khi thấy có người đang đau khổ, sự hời hợt lạnh lùng của cô chủ nhiệm, còn cả tiếng nức nở của Chiêm Yến Phi, tất cả những thứ này đã nói cho bé một điều, mọi thứ đã thay đổi rồi.

Bé còn quá nhỏ để hiểu cái này, đợi sau này Dư Châu Châu mới hiểu, cảm giác này có tên là ‘mèo khóc chuột’ [1].

[1] Mèo khóc chuột: Câu thành ngữ chỉ đến sự giả tạo, giả nhân giả nghĩa.

Mất lòng người thì sẽ không quản ai được – Bé đương nhiên biết các bạn học còn chút cung kính với ban cán sự lớp bởi vì thành tích và chức danh vẫn còn đấy. Huống chi, từ tuần trước, lúc cô Vu nói việc cải cách của trường học, ban cán sự sẽ được bầu theo chế độ bỏ phiếu, cho nên đám Hứa Định khi làm gì đều sẽ luôn miệng bảo, “Nghe lời một chút đi, coi chừng chúng tớ không bỏ phiếu cho cậu bây giờ.”

Nhưng chuyện Dư Châu Châu lo lắng không chỉ việc bỏ phiếu không. Trước giác nhạy cảm của bé nói cho bé rằng, có một thứ gọi là kết thúc thời kì huy hoàng.

Lúc này Dư Châu Châu còn chưa lớn đến mức có thể hiểu rõ những thứ này. Bé chỉ có thể đứng một chỗ ngẩng đầu nhìn thời gian trôi qua như nước dâng lên che ngập đầu bé.

....

Sáng chủ nhật, Dư Châu Châu là người đầu tiên đến sân huấn luyện, bé đưa hai tay ra hứng nắng ấm, đồng thời dậm chân để giảm bớt sự đông cứng của ngón chân.

“Châu Châu đến sớm vậy hả?”

Dư Châu Châu quay đầu thì thấy thầy Cốc đi tới. Giọng nói của thầy vang vọng khắp sân huấn luyện vắng tanh yên tĩnh, giọng của thầy còn mang theo cảm giác tang thương.

Bé đã hai tháng chưa gặp thầy Cốc rồi. Hồi trước thầy Cốc là tổng phụ trách của cung thiếu nhi, ba năm trước đã đến tuổi về hưu nhưng thầy được cung thiếu nhi mời trở lại làm chủ quản và cố vấn dàn nhạc của cung thiếu nhi. Dư Châu Châu cảm thấy trước mình có một chiếc gương thần kì, bé thì trưởng thành theo thời gian còn thầy Cốc lại già yếu theo thời gian. Có mấy lần vì tính đăng trí của mình mà thầy Cốc đã gây ra không ít sự cố không lớn không nhỏ của sự kiện, mặc dù không ai trách thầy nhưng đã có không ít thành viên và giáo viên thầm mắng trong lòng, tại sao ông lão này cứ thích đến dẫn dắt học sinh lại còn tự dẫn dắt cái đầu của mình vậy nhỉ?

Lời mắng của họ cứ như là một lời nguyền có tác dụng thật vậy. Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, sức khỏe của thầy Cốc đã tệ hơn trước rất nhiều, mặc dù thầy đã từ chức cố vấn của mình nhưng thầy vẫn kiên trì đến xem dàn nhạc vào mỗi cuối tuần. Sau đó một tuần bắt đầu trở thành hai

tuần một lần, rồi ba tuần một lần, rồi một tháng mới đến, sau đó là hai tháng một lần...

“Thầy Cốc.” Dư Châu Châu cung kính đứng dậy.

Cho dù người nghiêm túc như thầy Cốc cũng có khi sẽ nhếch môi cười tán thưởng lời nói nhăng nói cuội của Dư Châu Châu, nhưng bây giờ Dư Châu Châu không còn sợ thầy như trước kia nữa.

Thầy Cốc là người tốt.

Dư Châu Châu đang lớn lên theo thời gian, bé đã học được cách quan sát người khác, sau đó bắt đầu học được cách đánh giá phẩm chất của họ qua hành vi của họ, nhưng mỗi khi đối mặt với thầy Cốc, Dư Châu Châu luôn chọn câu nói đơn giản và trực tiếp nhất để đánh giá thầy.

Thầy Cốc là người tốt. Thầy là người thay đổi cuộc đời bé.

Bốn năm trước, thầy tìm tới trường Dư Châu Châu, kéo bé đi đăng kí tham gia diễn xuất, sau đó dạy cho bé cách đứng ở trên sân khấu.

Lúc đầu bé còn có chút câu nệ, nhưng sau này Dư Châu Châu đã trở nên hưởng thụ hơn rất nhiều. Lúc đầu bé luôn mô phỏng theo Tiểu Yến Tử bằng bản năng, nhưng mỗi khi bé dùng giọng điệu ngây thơ đáng yêu kia để nói thì thầy Cốc sẽ cười lớn như được mùa.

“Nhắm mắt lại, tưởng tượng em là một minh tinh lớn, cho dù em có làm cái gì thì khán giả ở dưới đều cho rằng đó là phong cách của riêng em, em luôn là người xuất sắc nhất trong lòng họ. Hãy tưởng tượng xung quanh là ánh đèn rực rỡ, tất cả mọi người đều đang cổ vũ cho em. Nhắm mắt lại nói lời kịch lại một lần nữa.” Thầy Cốc kiên nhẫn chỉ bảo cho bé.

Dư Châu Châu sững sốt, “Giống như Creamy Mami ạ?”

“Creamy?” Thầy Cốc hơi sững sờ một lát, sau đó bắt đầu cười khẽ, “Được, em chính là Creamy Mami.”

Trong lúc đó, Dư Châu Châu hưng phấn vô cùng.

Đó là lần đầu có người đồng ý làm khán giả của bé, nói với bé rằng, “Được, em chính là Creamy Mami.”

Nhưng lúc Dư Châu Châu bắt đầu bộc lộ tài năng của mình trong các chương trình cuối năm, đầu năm rồi ngày lễ ở tỉnh thì thầy Cốc bắt đầu từ chối những lời mời của đài truyền hình, hình như thầy không hi vọng Dư Châu Châu phát triển theo hướng của Tiểu Yến Tử.

“Châu Châu không trách ông chứ?” Thầy Cốc vỗ đầu Dư Châu Châu, trên mặt là nụ cười có như không.

Dư Châu Châu hí mắt lè lưỡi, “Ông làm mặt này thì cháu sao dám trách ông chứ”

“Con bé chết tiệt này!” Thầy Cốc bắt đầu nở nụ cười, hai người đứng dưới sân khấu đã tắt đèn, trên sân khấu chỉ còn ánh đèn cam ở hai bên hậu trường mà thôi.

“Lúc trẻ ông đã làm việc ở cung thiếu nhi, thấy rất nhiều đứa trẻ đến đây học thư pháp, học hát, học làm MC, học biểu diễn, học âm nhạc, học nhảy,... Sau đó nhìn tụi nó lớn lên, có đứa tiếp tục con đường này, có đứa lại bỏ dở giữa chừng, có đứa đi tới không được mà lùi lại cũng không thể. Trên đời này có rất nhiều con đường rất nhỏ, nhưng ai cũng cho rằng mình là người may mắn nhất. Ông ở đây nhiều năm nên biết rõ những thứ đó... Ai, nói thế có chút nghiêm trọng nhưng có người đi nhầm đường còn bé, đợi sau này mới phát hiện được, nhưng lúc phát hiện thì cũng phải bỏ ra không ít năm để cam chịu điều đó, mới bắt đầu nhận sai rồi tìm đường thay đổi, cứu cánh.”

Cúi đầu nhìn cô bé lớp một ngơ ngác nhìn mình, thầy Cốc dừng đề tài này lại, “Châu Châu, cháu có nghe hiểu ý ông không?”

Dư Châu Châu năm lớp một đương nhiên không hiểu, nhưng nhiều năm sau, khi nhớ lại, bé đột nhiên hiểu được ý của ông Cốc – Trong phim hoạt hình, Yu Morisawa đã lựa chọn từ bỏ cơ hội thành Creamy Mami vĩnh viễn mà trở thành một cô bé ngây thơ vui vẻ kia. Mà ông Cốc thì giúp bé trở thành Creamy Mami, nhưng ông lại ngăn cản bé bước theo con đường của Tiểu Yến Tử. Cho nên, bé vẫn còn cơ hội trở thành Yu Morisawa vui vẻ kia, có thể trưởng thành một cách an bình.

Chẳng qua lúc đó Dư Châu Châu còn nhỏ, bé dù cúi đầu nghĩ một hồi nhưng cuối cùng vẫn ngẩng đầu nhìn ông Cốc với ánh mắt trong veo, bảo “Cháu không hiểu lắm, nhưng ông Cốc sẽ không để cháu đi sai đường.”

Ông Cốc cười lớn, “Sao trước kia ông không biết miện cháu ngọt vậy nhỉ?”

Dư Châu Châu nghiêm túc sửa lời của ông, “Cháu nói thật lòng.”

Gương mặt ông Cốc hớn hở vui vẻ, nhìn vào phòng tập nhưng bé không biết ông đang nghĩ gì. Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn ông, sau đó lại nhìn phòng tập tối thiu, đột nhiên bé cảm nhận được sự cô quạnh.

Sự cô quạnh của riêng ông Cốc. Bé phải đứng cạnh ông mới có thể cảm nhận được cảm giác đó.

Cảm giác này xuất hiện lần nữa khi bé tốt nghiệp tiểu học.

Bình yên đứng yên ở lớp học màu xám, nó há mồm nuốt ra phun vào từng lớp học sinh, nhìn bọn họ mang theo sự ngây ngô của một thiên thần nhỏ bước vào cửa trường, sau đó nhìn tụi nó bước ra với đủ loại kiểu dáng, cứ như một con quái vật nuốt tuổi thanh xuân vậy.

Nhưng không ai biết rằng, con quái vật đứng ở dòng sông thời gian nhìn từng người thay đổi kia cô quạnh cỡ nào, đau đớn cỡ nào.

“Châu Châu, cháu có muốn học nhạc cụ không?”

“Nhạc cụ?”

“Học âm nhạc rất có lợi cho việc nuôi dưỡng tính cách đấy. Hơn nữa, cháu đừng đi trên con đường chuyên nghiệp, chỉ học chơi thôi, được không?”

“Nhưng đắt lắm ạ.” Dư Châu Châu chân thành nói.

Ông Cốc vuốt đầu bé, “Không sao, ông dạy cho cháu, miệng cháu ngọt thế này thì ông sao có thể thu tiền của cháu chứ?”

Dư Châu Châu không chút do dự mà lập tức nộp ‘học phí’ chỉ dành riêng cho mình, “Ông Cốc, cháu thấy ông là một người tốt.”

“Còn gì nữa không?” Ông Cốc nhướn mày nhìn viên đậu nhỏ trước mắt mình.

“Còn có...” Dư Châu Châu bắt đầu tìm từ ngữ, cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc bảo, “Còn có, ánh mắt của ông rất tốt.”

Ông Cốc tàn nhẫn gõ đầu bé một cái, “Con đang khen ai đấy?”

Lần đầu Dư Châu Châu chạm vào chiếc đàn cello xinh đẹp là bốn năm trước. Ông Cốc nói với bé rằng, có người bảo tiếng đàn cello là tiếng hát của một người mạnh mẽ nhưng hiền lành.

Dư Châu Châu rất thích lời giải thích này, bé vui vẻ hỏi, “Ai nói vậy ạ?”

“Gorky [2].”

[2] Aleksey Maksimovich Peshkow (hay được biết đến với cái tên Maksim Gorky nhiều hơn) sinh 28/3/1865 mất 18/6/1936, là một nhà văn, người đặt nền móng cho trường phái hiện thực xã hội trong văn chương và là một nhà hoạt động chính trị người Nga. Ông được xem là nhà văn kiệt xuất của nền văn học nước Nga vào thế kỷ 20. Từ năm 1906 đến năm 1914 và từ năm 1921 đến năm 1929, ông sống ở nước ngoài, hầu hết ở Capri của Ý, sau đó ông trở về Liên bang Xô Viết. Ông là bạn của văn hào Nga Lev Nikolayevich Tolstoy và lãnh tụ Liên Xô Vladimir Ilyich Lenin.

Dư Châu Châu ngơ ngác, thì ra vị Gorky này không chỉ nói “Sách là cầu thang tiến bộ của loài người.”.

“Châu Châu, con nghĩ gì thế?”

Dư Châu Châu bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của mình, nhìn thầy Cốc đang đứng cạnh mình giơ tay hứng ánh nắng.

“Con... Con nhớ trước kia, thầy từng nói với con, âm thanh của đàn cello là... Haha, là câu mà Gorky nói ấy.”

“Ừ ừ, thầy nhớ mà.” Thầy Cốc đăng trí vậy mà vẫn còn nhớ câu ấy.

Bọn họ im lặng, ánh đèn màu trắng trên đỉnh đầu giống như một phím bấm lớn – Bấm vào thì thời gian sẽ ngừng lại.

“Châu Châu sắp lớp sáu rồi nhỉ?”

“Dạ, còn nửa năm thôi ạ.”

“Mùa hè năm sau con sẽ thi cấp chín chứ?”

“Dạ, cô Thắm bảo bắt đầu chuẩn bị lúc này là vừa đẹp ạ.”

Hai năm trước thầy Cốc đã giao học sinh cuối cùng của mình là Dư Châu Châu cho cô Thắm nổi tiếng nhất cung thiếu nhi. Học phí của Dư

Châu Châu rẻ hơn người khác rất nhiều, cô Thắm là học sinh của thầy Cốc nên vẫn luôn để ý đến Dư Châu Châu.

“Con muốn thi vào trường âm nhạc Thượng Hải chứ?”

“Sao ạ?” Dư Châu Châu ngẩng đầu.

“Có muốn đi trên con đường này tiếp không?”

Bé từng nói, thầy Cốc sẽ không dẫn bé đi sai đường. Nhưng lúc nghe thấy câu này, Dư Châu Châu vẫn ngơ người.

“Không muốn.” Bé bật thốt lên, không rõ nguyên nhân gì.

Thầy Cốc không kinh ngạc, ông mỉm cười, nhìn song cửa sổ ở trước mặt.

“Con rất giống Trần An.” Ông bảo.

“Nhưng con vẫn nên nghĩ lại một chút nhé!” Thầy Cốc đặt hai tay ra sau lưng, chậm chạp đi về văn phòng.

Dư Châu Châu im lặng nhìn bóng lưng lộm khộm của ông Cốc trong kí ức, đột nhiên có một sự khủng hoảng dâng lên trong trái tim, cứ như vận mệnh đang thì thào gì đó với bé, nhưng bé không hiểu nó muốn nói gì.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bệnh Tình Chuyển Xấu: Thời Thơ Ấu Không Thể Quay Lại - ĐờNg Về Nhà

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Hiện thực có thể không tuyệt vời, nhưng nhất định tàn khốc”

Dư Châu Châu không vội cất đàn khi xong buổi tập luyện với dàn nhạc. Hôm nay cô cầm đàn của mình đến tập chứ không dùng đàn chung của dàn nhạc.

Mười lăm phút nữa cô còn phải tham gia buổi luyện tập biểu diễn. Dư Châu Châu tham gia buổi tập diễn bốn khúc tứ tấu [1] với đám Trần An.

[1] Bốn khúc tứ tấu (Four Quatets) – là một trường ca gồm 4 phần Bumt Norton (1935), East Coker (1940), The Dry Salvages (1941) và Little Gidding (1942) của nhà thơ Mỹ đạt giải Nobel Văn học năm 1948 T. S. Eliot.

Sau khi mọi người đi về hết cô mới cẩn thận ôm đàn mang cặp chuyển sang phòng tập lớn hơn, Trần An và hai thành viên khác trong dàn nhạc đang ngồi nói chuyện với nhau. Năm nay Trần An học lớp mười một, hai người còn lại cũng chuẩn bị lên cấp ba, chỉ có mình Dư Châu Châu là một con nhóc chưa lên cấp hai thôi.

“Anh Trần An, trong vòng hai ngày này có thể để ba em gọi gặp anh không? Anh nói ba má em đừng gây thêm phiền phức cho em nữa giùm em

với, họ hi vọng em đậu trường Chấn Hoa nhưng kì thi thử vừa rồi em không lọt top 500, ba em suýt nữa đánh chết em rồi ấy. Em vốn không định tới dàn nhạc trong thời gian này đâu, nhưng họ nghe bảo có năng khiếu là được cộng điểm thi nên cứ ép em tới tập hoài à. Ba em muốn hỏi anh về chuyện thầy cô dạy học ấy, nghe bảo dạo này thầy cô lớp 12 cứ xuống lớp nhỏ dạy, ổng sợ dạy không tốt nên muốn hỏi anh trước khi cho em thi vào trường ấy.” Anh trai mặt béo vừa cầm đàn violin kéo kéo vừa nói với Trần An.

Chị gái tóc ngắn cầm đàn đứng cạnh cười lớn, “Cha cậu nghĩ xa thật đấy, cậu có vào được Chấn Hoa không mới là vấn đề cần quan tâm bây giờ đấy! Chưa vào đã nghĩ phân lớp kiểu gì rồi, nghĩ xa quá đi mất!”

Anh mặt tròn khó chịu, “Có gì đâu, cùng lắm là đưa chút tiền để vào ấy mà, chỉ có mấy vạn thôi chứ nhiều đâu.”

“Mấy vạn thôi? Được rồi, biết nhà cậu có tiền rồi.” Chị gái tóc ngắn bĩu môi.

Trần An vẫn im lặng ngồi nghe, mỉm cười nhìn hai người cãi nhau. Lúc thấy Dư Châu Châu đang cầm đàn cello đứng ngoài cửa thì mới cắt ngang lời cãi nhau của hai người, “Bắt đầu luyện thôi, Châu Châu, em vào đi. Chúng ta tập nhanh để xong sớm, nếu không em ấy sẽ không kịp về xem phim hoạt hình lúc sáu giờ mất.”

Hai người kia bật cười, anh trai mặt tròn quái dị nói, “Tuổi trẻ ời là tuổi trẻ, đó mới là tuổi trẻ chân chính kìa...”

Mặt Dư Châu Châu đỏ bừng, trừng mắt với Trần An. Anh lấy tay sờ mũi, nhếch môi cười với Châu Châu.

Quá trình tập luyện rất thuận lợi, trong lúc tập bị Trần An cắt ngang mấy lần, phải tập đi tập lại phần phối âm không tốt mấy lần. Khoảng năm giờ mười lăm phút, anh mới tuyên bố kết thúc buổi tập.

Hai người kia vội vàng cầm cặp chạy sang lớp ôn thi ở gần cung thiếu nhi, còn Trần An thì mang đàn về chung với Châu Châu.

“Không cần phiền phức thế đâu ạ.” Dư Châu Châu ngại ngùng nói.

“Trời lạnh đường trơn, một mình em cầm đàn bụi như thế không an toàn đâu.” Hơi thở của Trần An phả ra giữa trời không lạnh lẽo, tạo những vòng khói trắng bay bổng giữa không trung. Dư Châu Châu nhìn ánh mắt ấm áp của anh, đột nhiên cô cảm thấy rất ấm lòng.

“Cảm ơn anh.”

Trần An xoa đầu Dư Châu Châu mấy cái rồi phúi những hạt tuyết đang lấm tấm trên cái mũ len nhỏ của cô.

“Em không cần khách sáo với anh vậy đâu.”

Mùa đông ở phương Bắc làm trời tối rất sớm, những ánh đèn đường bật sáng, Dư Châu Châu cẩn thận nhìn đường dưới chân, hôm nay cô mang ủng tuyết đế bằng nên luôn cảm giác dưới chân rất trơn.

Đột nhiên cô cảm nhận được một bàn tay lớn đang cầm lấy tay mình, Trần An dùng bàn tay đang mang găng tay màu xám đậm cầm lấy bàn tay phải mang găng tay xám nhạt của cô. Cô cười khẽ, “Cảm ơn anh, đường này hơi bị trơn.”

“Nên anh mới bảo nếu để em đi một mình còn mang theo cái đàn bụi này sẽ nguy hiểm mà.” Bọn họ cùng đi ra sân cung thiếu nhi, sau đó đi ra khỏi cửa, Trần An vẫy tay gọi taxi.

“Châu Châu, bây giờ em đang xem phim hoạt hình gì đó?” Trần An ngồi cạnh tài xế quay đầu lui hỏi Châu Châu.

Vẻ mặt của Châu Châu lúc này không bình tĩnh như ban nãy nữa, “Phim Slamdunk ạ, rất rất là hay luôn ấy.”

Trần An cười khẽ, “À, là phim ấy à, anh cũng thích phim đó.”

Mỗi khi Dư Châu Châu nói phim hoạt hình Sailor Moon thì Trần An chỉ có thể dờ khóc dờ cười nghe cô kể chuyện, nhưng lần này anh bảo, anh cũng thích phim đó. Dư Châu Châu vui vẻ đến mức nhảy dựng lên, kết quả cái đầu nhỏ đánh lên trần xe một cái bốp.

“Em không sao chứ? Sao lại nhảy dựng lên thế chứ?”

Dư Châu Châu đau tới mức gần chảy nước mắt, cô ngẩng đầu lên nhìn đèn xe trên trần xe, đôi mắt sáng lên như hai ngọn hải đăng ngoài biển xa.

“Bởi vì... Rất hay.”

Trần An cười lớn, anh biết Dư Châu Châu trưởng thành sớm hơn đám nhỏ cùng lứa của mình, nói chuyện hay làm việc gì đều có chủ kiến, nhưng mỗi khi nói đến những chuyện và việc mà cô thích thì cách dùng từ của cô rất tệ. Cô thường dùng những từ đơn giản và mộc mạc nhất để biểu đạt sự yêu thích của mình.

“Đúng thế. Hồi trước anh có xem trên TV, sau đó chạy đi thuê nguyên bộ rồi còn đi mua cả truyện tranh để xem nữa. Đúng là...” Trần An dừng một lát, sau đó cúi đầu bật cười, học Dư Châu Châu nói, “Đúng là... rất hay.”

Tính cách nhiều chuyện của một cô thiếu nữ trong người Dư Châu Châu đột nhiên bộc phát, “Thế, thế anh thích ai?”

Trần An giả vờ làm bộ mặt đau buồn, “Anh biết ngay mà, đám nhóc các em xem Slamdunk đều vì trai đẹp hết.”

“Em không có!” Dư Châu Châu nghiêm túc trợn mắt.

“Ồ?” Trần An híp mắt, “Thế sao em lại hỏi anh thích nhân vật nào?”

Dư Châu Châu sững sốt, há mồm một lát nhưng chỉ có thể đưa tay nín áo của anh, hỏi cố, “Nói chung là anh thích nhân vật nào?” Trần An nhún vai, “Anh thích Hanamichi và Mito Youhei.”

Đây là đáp án ngoài ý muốn của Dư Châu Châu. Đúng là những người xung quanh cô đều thích Hanamichi, nhân vật chính của câu chuyện, nhưng không ai thích Hanamichi nhất cả. Cậu ta là một nhân vật chính nhưng bọn họ thích hẳn chứ không yêu hẳn.

Trần An cũng đã đoán được dự tính của cô, “Em thấy chưa, anh nói rồi mà, mấy đứa chỉ xem vì có nhân vật đẹp trai thôi. Em thích ai? Kaede Rukawa à?”

Dư Châu Châu lắc đầu.

“Akira Sendoh?”

Dư Châu Châu lại lắc đầu.

“Thế là ai?”

Dư Châu Châu nghiêng đầu nghĩ một hồi, sau đó mới nghiêm túc trả lời, “Em không thích riêng bất kì ai cả. Em thích tất cả bọn họ. Em thích tất cả dáng vẻ của họ. Dáng vẻ đến trường hàng ngày, dáng vẻ chơi bóng, còn cả, bọn họ dám thử thách, dám nói phét nhưng họ sẽ cố gắng làm hết sức, không sợ thua hay sợ xấu mặt. Bọn họ có thể chấp nhận sự thất bại của bản thân.”

Trần An sững sốt, quay đầu nhìn Dư Châu Châu nghiêm túc.

Cô bé trước mắt anh rất nghiêm túc, đôi mắt của cô bé đầy kiên định dưới ánh cam của đèn xe, trong mắt lóng lánh một ánh sáng đầy nghiêm túc, giống như chỉ cần bất cẩn là chìm đắm trong đấy.

Trần An quay đầu không nhìn cô, hỏi, “Châu Châu, em không chấp nhận sự thất bại của bản thân chứ?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Em không chấp nhận.”

Trần An không nói gì nữa.

Đến gần nhà bà ngoại, Trần An trả tiền cho tài xế sau đó mới mở cửa xe, ôm hộp đàn cello của Dư Châu Châu vào lòng.

“Anh không đi xe về à?”

“Anh đưa em vào nhà đã.” Trần An cầm đàn cello của Châu Châu rồi bảo, “Đợi em lên nhà rồi anh sẽ về.”

Dư Châu Châu không từ chối nữa. Có điều này lần cô chủ động cầm tay Trần An.

Cô chợt nhớ tới một ngày tuyết như vậy mấy năm trước, cô vừa đi đường vừa đắm chìm trong thế giới nhỏ của riêng mình, nhưng lúc đó cô chỉ có thể nhìn anh từ xa mà thôi. Còn lần này, họ có thể cầm tay về nhà với nhau.

Dư Châu Châu bỗng thấy một niềm vui vẻ thuần túy tràn ngập trái tim, không biết đây là cảm giác gì nhưng rất chân thật, an toàn. Mỗi khi thấy Trần An, anh luôn ra vẻ bình tĩnh, thờ như mọi thứ chẳng có gì quan trọng. Lúc đó Dư Châu Châu luôn cảm thấy, thế giới này chẳng có gì đáng sợ cả. Cô phụ trách đội soi mói nóng tính, cô chủ nhiệm lạnh lùng ích kỉ, bạn học trong lớp dễ thay lòng, những thứ khiến Dư Châu Châu khó chịu trong lòng ở trước mắt anh chỉ là một thứ gì đó không quan trọng.

Trần An là tấm gương của cô. Dư Châu Châu luôn tự nói với mình, mày phải giống như anh Trần An, phải học theo anh ấy.

Nhưng cô chỉ biết mô phỏng theo anh một cách vụng về, cô có thể nở nụ cười giả tạo nhưng nó chỉ là đồ giả mà thôi, cô vẫn đau lòng, vẫn buồn và vẫn tức giận.

“Châu Châu.” Đến cửa nhà, Trần An đưa hộp đàn cello cho cô, “Quên nói với em, sau buổi diễn ở tết Nguyên Đán này, anh sẽ rời dàn nhạc.”

Dư Châu Châu dừng động tác của mình lại, “Sao vậy ạ?”

“Anh sắp tham gia cuộc thi toán và vật lý, tham gia những giải đấu này để kiếm cơ hội tuyển thẳng vào đại học. Anh tính chỉ cần thi tốt nghiệp ở đây thôi nên anh quyết định hủy hợp đồng với dàn nhạc. Với lại, năm đó anh thi lên cấp ba cũng không cần năm điểm cộng thêm của dàn nhạc nên dù giờ có thể sẽ thấp hơn điểm hồi đó nhưng chẳng ảnh hưởng gì kết quả thi của anh cả. Có điều, do thầy Cốc và cô Giang đã dạy anh violin từ bé nên anh mới nể họ mà ở lại dàn nhạc. Bây giờ thầy Cốc và cô Giang đều về hưu rồi, anh ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì.”

Dư Châu Châu ngăn người một hồi mới phản ứng lại, gật gù bảo, “A, cũng phải.” Cô bối rối lắc đầu, “Cũng tốt.”

Trần An mỉm cười nhìn cô bé vừa lắc đầu vừa bảo ‘Cũng tốt’ trước mặt, anh đưa tay xoa đầu cô, “Sau này nếu rảnh anh sẽ đến dàn nhạc chơi, chúng ta còn gặp nhau mà.”

Lời hứa kiểu này là lời hứa không đáng tin nhất.

Dư Châu Châu ngửa đầu mỉm cười, “Em biết mà. Anh phải cố học cho tốt đấy.”

Cô đeo hộp đàn cello lên vai, sau đó vẫy tay quay người lên lầu.

“Châu Châu!”

Dư Châu Châu quay đầu, Trần An đứng dưới đèn đường mỉm cười với cô.

“Châu Châu, thật ra em là đứa nhóc có thể chấp nhận sự thất bại của mình. Phim hoạt hình thường có xu hướng khuếch đại hơn so với đời thật, nhưng đời thật còn tàn khốc hơn hoạt hình rất nhiều. Đừng mơ mộng mình giống họ, cũng đừng tưởng tượng em đang sống trong đó.”

Dư Châu Châu đang định nói gì thì cảm thấy sống mũi cay cay, cô vội vàng xoay lưng về cửa như thể muốn để lại một bóng lưng phóng khoáng – giống như sự kiên cường tự tin của những chàng trai trong Slam Dunk, tay trái của Dư Châu Châu cầm dây an toàn của hộp đàn cello tay phải làm bộ như đang đập bóng, tiếng gió bên tai cô như một tiếng ai oán bi tráng dưng cảm, cũng là tiếng hát vang của nhiệt huyết tuổi trẻ.

Sau đó cô trượt chân.

Ngã nhào vào đồng rác bên cạnh.

Trần An nói đúng, Dư Châu Châu nghĩ, hiện thật đúng là tàn khốc hơn phim hoạt hình rất nhiều.

Hoặc phải nói là, nó có thể không tuyệt vời, nhưng nhất định sẽ tàn khốc hơn nhiều lắm.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tôi Không Cố Ý

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“NẾU SINH RA VỐN ĐÃ NGỐC THÌ TÔI CŨNG CHỊU THÔI”

“Cậu xem đức hạnh của Hứa Định kia!” Đan Khiết Khiết vừa cắn miếng sườn vừa hung dữ trừng mắt nhìn Hứa Định đang được bạn bè vây lại.

Trong cuộc thi Olympic Hoa La Canh [1] toàn quốc lần này, Lâm Dương của 6/1 và Hứa Định của 6/7 đã đạt được huy chương vàng.

[1] Hoa La Canh: một nhà toán học người Trung Quốc.

Dư Châu Châu nhìn gương mặt hớn hở nói phét của Hứa Định – nông nô vừa trở thành địa chủ, đột nhiên cảm thấy nếu cậu ta có một cái đuôi thì tốc độ quay của cái đuôi đó nhất định sẽ nhanh hơn cả cánh quạt máy bay.

Cô không nhớ được lúc Hứa Định học thì các cô làm gì. Hứa Định nhất định phải đầu tư rất nhiều mới có thể đạt giải như hôm nay, lúc Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi đang vui vẻ đứng trên sân khấu thì có không ít người đang vùi đầu vào sách toán để học, và rồi người đứng trên sân khấu cuối cùng lại là bọn họ, chứ không phải là các cô.

Dư Châu Châu đứng đọc bài diễn văn chúc mừng Lâm Dương và Hứa Định vào bản tin mỗi ngày thứ ba. Cô không biết cảm giác này là gì, nhưng

mà trong lòng cô đột nhiên cảm thấy mấy cái giải Olympic này rất đáng ghét.

Mà trực giác của con gái luôn là thứ chính xác đến kì lạ.

Trường học bắt đầu tổ chức các buổi học bồi dưỡng, phải đi học vào thứ tư, thứ bảy và chủ nhật mỗi tuần, việc đi học gần như là ‘ép buộc’, các bạn học được lọt vào mắt xanh của giáo viên nhất định – bắt buộc phải đi học.

“Châu Châu, cậu có đi không?” Đan Khiết Khiết nằm ì lên bàn hỏi.

Dư Châu Châu không phải là đứa nhóc ngu ngơ không biết gì như hồi lớp một, cô biết việc bồi dưỡng này cũng không giúp được bao nhiêu nhưng lại tốn không ít tiền... Cô biết rất rõ điều đó.

Nhưng khi phát hiện trong danh sách lớp phó học tập không có tên Dư Châu Châu và Chiêm Yên Phi, cô Vu gọi hai người trụ cột cũ của lớp vào phòng giáo viên.

Dư Châu Châu yên tĩnh đứng dựa vào tường, nhìn chiếc lá trà đang chuyển động trong chiếc ly pha lê của cô Vu.

“Các em đang nhớ về quá khứ kia à? Trong lớp có không ít người nhà của các bạn xin cô cho tham gia lớp bồi dưỡng, cô còn chưa đồng ý mà giữ suất lại cho hai trò, thế mà hai trò không biết điều, các trò thấy cô rảnh để chơi với các trò sao?”

Chiêm Yên Phi cúi đầu nhỏ giọng nói, “Cô Vu, em đang bận bên Hội học sinh Trung Hoa kia, em sợ...”

“Hội học sinh của em là cái gì? Tôi đã muốn nói từ lâu rồi, mấy thứ đó chỉ là phù du thôi, em nổi tiếng thì nó treo tên em lên, em tưởng có thể dựa vào nó để kiếm sống cả đời à? Em tỉnh lại cho tôi đi, em phải lên cấp hai

đấy! Những chuyện trong quá khứ cứ để nó trôi đi, lịch sử huy hoàng đến mấy thì chỉ là quá khứ mà thôi, thành tích của em trong lớp bây giờ là thứ mấy? Huống gì lên cấp hai, mấy thứ hội học sinh kia có thể đi theo em được à? Hả? Ánh mắt ba mẹ em chỉ biết nhìn gần không biết nhìn xa, không thể nhắc nhở em, nhưng tôi thì có thể không thấy mà làm hại gì em sao?”

Dư Châu Châu vẫn im lặng cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn khóe mắt còn ứ một ít nước mắt của Tiểu Yến Tử.

“Trường mở lớp này vì tốt cho mấy đứa, tại sao mấy đứa không biết điều chút nào vậy? Thứ cho lời của cô khó nghe, nhưng cấp một và cấp hai không giống nhau, không ai quan tâm mấy đứa có biết múa hát hay đọc thơ tốt hay không, tôi nói cho hai em biết, con gái sinh ra đã ngốc hơn con trai rồi, càng lớn mấy đứa càng không thể theo kịp mấy bạn nam, cho nên phải để ý chăm chỉ hơn, nếu không các em sao mà lên cấp ba đây? Thi vào cấp ba không có thi cello, em nói hai đứa có bị đần không, hả?”

Trong lòng Dư Châu Châu có chút sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ lạnh nhạt – Cô cho rằng vẻ mặt này là trấn định nhưng vào mắt cô giáo thì là ‘nghe tai này lọt tai kia’.

“Dư Châu Châu, có chuyện tôi vốn muốn nói với mẹ em rồi, nếu hôm nay đã nói tới này rồi thì tôi nói thẳng với em luôn, bây giờ chúng ta đang có cơ chế cải cách lên cấp hai, các trường tiểu học thuộc các đại học lớn sẽ có nửa cơ hội để vào trường trung học thuộc đại học, có một nửa sẽ vào tám trường đầu nhưng hộ khẩu của em thì không ở đây, cho nên biện pháp tốt nhất để có thể học trường trung học thuộc đại học là thi tuyển, mà cuộc thi đó là thi toán và anh văn, chỉ có những bạn nhỏ học tốt mới trúng tuyển được – chỉ việc này thôi đã thể hiện rõ, người ta hoàn toàn không quan tâm em có phải là người đứng top 3 trước kia hay không, không quan tâm em đã thi cello cấp mấy rồi cũng chẳng cần biết em đọc thơ diễn cảm đến mức nào. Người ta không quan tâm mấy thứ này cho nên em nghĩ cho kĩ đi.”

Giọng điệu của cô Vu lạnh hơn trước kia rất nhiều, những thứ ‘tài hoa’ được khen trước đây đã trở thành những thứ rẻ mạt nhất trên đời, mà Hứa Định bị cô Vu mắng hằng ngày đã trở thành tâm phúc của cô, những ngày trực nhật, Dư Châu Châu có thể thấy được ánh mắt dịu dàng của cô Vu khi nhìn Hứa Định, sau đó vui vẻ nói với ba cậu ta, “Tôi rất thích các em học sinh nam, vừa thông minh lại còn rất sức sống. Sau này có khi phải nhờ Hứa Định tới chơi với con trai tôi nhiều một chút. Con trai tôi cũng rất nghịch, nhưng mấy đứa phá phách đều thông minh, anh nhìn con trai anh là biết, mặc dù thích nghịch nhưng mà rất có sức sống.”

Dư Châu Châu quét lớp ba lần, sau đó đẩy thẳng nhóc đang kéo quần cô ra – con trai bảo bối của cô Vu năm nay sáu tuổi, còn thông minh hay không chưa biết, nhưng ít nhất cô biết thẳng khi này rất quậy.

“Chị mà đẩy em ra thì em sẽ mách mẹ để mẹ mắng chị!” Cậu bé dậm mạnh lên đôi giày trắng của cô.

Dư Châu Châu cố nén giận, nở nụ cười sáng lạn, cô chỉ vào thầy phó hiệu trưởng đang đi qua, nhỏ giọng nói, “Đá chị thì có gì tốt chứ? Có giỏi thì đi đá người đó kìa.”

Cậu nhóc ngẩng đầu, vênh mũi chạy ra ngoài, sau đó giơ chân đá thầy hiệu phó làm ông ngã xuống đất

Bên ngoài vang lên tiếng sợ hãi ồn ào, Dư Châu Châu chấp một tay ra sau lưng, một tay thì cầm chổi nâng lên như một con khổng tước kiêu ngạo xòe đuôi. Cô mỉm cười nhìn cô chủ nhiệm vội vàng xin lỗi thầy hiệu phó, sau đó tàn nhẫn đánh cậu con trai bảo bối của mình, cậu nhóc khóc òa làm nơi vốn đã nhốn nháo càng trở nên ồn ào.

Cô ngẩng đầu nhìn hàng cây xanh um tươi tốt ngoài cửa sổ. Không biết từ khi nào ngày hạ đã bắt đầu đến với phương Bắc. Dư Châu Châu vui

về vì sự nhốn nháo bên ngoài, và mang theo cả chút chua xót của ngày trưởng thành khó nhằn.

Nhưng mà dù cô có làm thế nào đi chăng nữa thì tối thứ tư cũng phải đến trường tham gia lớp bồi dưỡng. Các giáo viên dạy toán lớp sáu thay phiên nhau giảng bài, Dư Châu Châu chỉ có thể ngồi trong góc chép lại.

Cô chỉ có thể chép lại bài vì nghe không hiểu.

Sau đó Dư Châu Châu đành từ bỏ – Thầy vừa viết đề bài, chưa viết được hai dòng thì bên dưới đã có bạn học đọc đáp án, sau đó nói thêm, “Bài này đã làm cả trăm lần rồi, đề rất dễ giải, chán quá thầy ơi!”

Đúng thế, nếu đời người không vui với cậu thì cậu phải chết đi. Dư Châu Châu vừa cầm bút vừa oán thầm – Thầy chưa viết xong đề đã giải làm thầy ra đề càng lúc càng khó, hơn nữa mỗi khi cô chưa kịp ghi hết đề thì đã có đáp án làm thầy vui vẻ ngừng viết đề nhìn đám nhỏ bên dưới với ánh mắt ‘trẻ nhỏ dễ dạy’, sau đó bắt đầu dùng phấn để nghe mấy đứa thiên tài bên dưới đưa ra phương pháp giải.

Ngồi nửa giờ mà trong vở Dư Châu Châu chỉ toàn là nửa đề bài.

Cô đã đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết thúc.

“Thầy ơi, chúng ta làm gì vui hơn đi, ra đề khó một chút hoặc ra dạng đề khác, mấy thứ này thầy Cố đã dạy rất nhiều rồi.”

Tại Dư Châu Châu vênh lên, người nói là Lâm Dương.

Đan Khiết Khiết từng nói với Dư Châu Châu về lớp toán của thầy Cố, trong lớp khoảng ba trăm bạn học, xếp chỗ theo thành tích mỗi tháng, hơn nữa, dù bạn có tiền hay có quyền đi chăng nữa cũng chưa chắc vào được lớp thầy để học.

Thầy giáo cười lúng túng, “Mấy đề này các em biết nhưng lại có bạn không biết. Thầy không thể chỉ dạy các em được, phải để ý các bạn khác chứ.”

Lâm Dương cười khê nói, “Không phải chứ? Đề đơn giản vậy mà có người không làm được ạ?”

Ai không biết làm thì là kẻ ngốc. Dư Châu Châu có thể hiểu được ý tứ trong lời, cô cúi đầu vẽ một đứa bé trong vở, bên cạnh viết hai chữ Lâm Dương, sau đó dùng bút đâm vào hình đó.

“Em không tin à? Được, chúng ta cùng xem nhé.” Lời của thầy làm lòng Dư Châu Châu lạnh lẽo, cô còn chưa kịp trốn thì đã bị thầy vui vẻ nhắc tên, “Ồ, Dư Châu Châu nổi tiếng khắp nơi cũng đến học à? Được, lên bảng làm đi!”

Dư Châu Châu cảm thấy thời gian như ngưng lại, lúc cô đứng lên, tiếng ma sát của chân ghế và nền xi măng ken kết chói tai vô tận, cứ như không bao giờ ngừng lại.

Cô đi lên bục trong ánh mắt của mọi người. Dư Châu Châu không nhớ mình đã đứng trên sân khấu bao nhiêu lần, đối mặt với hàng ngàn khán giả cũng chưa từng sợ hãi, nhưng lúc đứng trong cái lớp chỉ có mấy chục người đã khiến cô thấy ánh mắt của họ rất đáng sợ, cái ánh mắt như nhìn con khỉ trong sở thú kia khiến cô sợ hãi.

Thầy viết hai đề lên bảng – Dư Châu Châu đã thấy được hai đề hoàn chỉnh trong ngày hôm nay, không còn là mấy đề chỉ có một nửa nữa, nhưng lúc này cô thà ngồi trong góc nhìn mấy cái đề viết nửa kia còn hơn.

Đề thứ nhất: Trong chuồng gà và thỏ có một trăm cái đầu, có 316 con, vậy có bao nhiêu gà có bao nhiêu thỏ?

Dư Châu Châu mờ mịt, viết rõ ra không phải tốt hơn là viết úp úp mở mở vậy à?

Đề thứ hai: Trong hồ bơi có ba ống nước Giáp, Ất, Bính. Nếu như để mình ống Giáp đổ đầy bể thì mất hai mươi giờ, nếu hai ống Giáp và Ất cùng mở thì tám giờ sẽ đầy bể, hai ống Ất, Bính cùng mở thì mất sáu giờ để đầy bể. Vậy chỉ mở mỗi ống nước thì mất bao nhiêu giờ để đầy bể?

Dư Châu Châu ngơ ngác, nhất định là có bệnh rồi, lãng phí tài nguyên nước rất xấu đó.

Cô nhìn bảng đen hai phút, sau đó im lặng chờ đợi, cái này gọi là nhận mệnh.

Đây là kiểu nhận mệnh mà Chiêm Yến Phi từng nói, “Nếu vốn sinh ra đã ngốc thì tôi cũng chịu rồi.”

Dư Châu Châu lắc đầu bảo, “Xin lỗi, em không biết làm.”

Thầy giáo làm vẻ mặt “Em xem, tôi nói không sai chứ?”, mà các bạn học bên dưới thì cười lớn – Giọng cười của Hứa Định cười lớn nhất, ngẩng đầu cười to giống như sự vui vẻ khi ‘đánh tan kẻ ác, phân chia ruộng đất cho nông nô’ ấy.

Dư Châu Châu nhếch môi cười, cô nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Dương, cậu đỏ mặt nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự kinh hoàng cứ như đang cố gắng nói, “Tớ không cố ý.”

Dư Châu Châu cúi đầu cười, đột nhiên cô muốn cười đến khóc luôn.

Những lời cô Vu nói không sai. Cô đã biết thời đại kia qua rồi, từ sớm đã biết cô vốn chẳng có tiền đồ gì, nhưng đến lúc này cô mới nhìn rõ, những người khác đã ở tư thế chuẩn bị chạy, chỉ có cô đứng một chỗ nói, “Xin lỗi, em không biết làm.”

Lâm Dương, tớ biết cậu không cố ý.

Cũng giống như tớ không cố ý ngu như thế.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thế Giới Này Có Cái Gì Không Thay Đổi?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“CHU CHU, CẬU THAY ĐỔI RỒI”

Lúc tan học, lớp học rất ồn ào, Dư Châu Châu cúi đầu dọn dẹp bút vở trên bàn, không chú ý đến Lâm Dương đang vội vàng vượt qua đám bạn học đông như núi để vội vàng tới chỗ cô.

“Châu, Châu Châu!” Lâm Dương đứng gào tên cô, nhìn rất buồn cười.

Dư Châu Châu ngẩng đầu, cười cợt nhìn cậu, “Có chuyện gì sao?”

Lâm Dương thấy nụ cười của Dư Châu Châu thì dừng chân lại.

Lại là nụ cười đó.

Đã từng có lần, cậu nói với Dư Châu Châu, nếu như cậu buồn hay giận thì hãy biểu hiện nó ra mặt.

“Lần trước tớ và ba mẹ đến thăm một ông lão trung y, ông ấy bảo vui giận đều có vẻ mặt khác nhau – cái đó, nói vậy nhỉ? Tớ nói đúng không?” Lâm Dương nhìn Dư Châu Châu hỏi.

“Ừ, vui giận đều có sắc mặt khác nhau.” Dư Châu Châu gật đầu.

“Đúng.” Lâm Dương được khẳng định thì cười vui vẻ, nói tiếp, “Ông ấy bảo phải biểu lộ ra mới có lợi cho sức khỏe, cậu không thể đè nén... ừ đúng thế, đè nén tâm tình, không tốt cho sức khỏe, ừ... Không thể bài tiết các chất độc được.” Ông lão kia nói rất nhiều từ chuyên môn mà Lâm Dương không hiểu nên chỉ có thể nói mấy trọng điểm.

Dư Châu Châu nghe vậy thì nở nụ cười khó hiểu với Lâm Dương, cô hí mắt nhìn Lâm Dương, trong ngực ôm quyển sổ ghi chép kỉ luật của lớp, lạnh nhạt nói, “Biểu lộ vui giận cũng phải có tiền vốn.”

Lâm Dương ngây ngốc nhìn bóng lưng của Dư Châu Châu, bím tóc của cô đang đưa đầy kiêu ngạo giống như những lời nói khó hiểu của cô vậy, cậu không hiểu được.

“Châu Châu, cậu thay đổi rồi.”

Lớp học rất ồn ào, Lâm Dương vốn muốn nói những lời giải thích nhưng đột nhiên không thể mở miệng được – giống như những lời trước kia Dư Châu Châu từng nói. Dư Châu Châu nghe vậy không cười nữa, chỉ im lặng dọn dẹp sách vở.

Có thứ gì không thay đổi chứ? Đã năm năm chia lìa, những quán nhỏ quanh trường cũng đã bị dẹp hết vào lều vì bộ mặt thành phố, các cửa hàng đồ ăn vặt đã trở thành những quán ăn nhỏ có đầy đủ dụng cụ nấu ăn, thậm chí vườn trẻ tình cũng đã mở rộng cơ sở chuyển đi nơi khác....

Con đường về nhà trước kia đã không thể về tới nhà được nữa rồi.

Có điều gì không thay đổi hả Lâm Dương? Biểu hiện vui giận và sự từ chối không thỏa hiệp kia cũng phải có tiền vốn.

Dư Châu Châu đeo cặp nhỏ lên vai, vòng qua Lâm Dương ra cửa.

Tiếng của Lăng Tường Tây vang lên, “Lâm Dương, sao cậu lại ở đây? Tớ và Tường Xuyên đang định hỏi lần sau cậu vẫn học lớp này à? Lớp này không giỏi, tất cả các đề cũng rất đơn giản, nhưng mà cũng không trách được dù sao vẫn có ai đó không làm được bài mà...”

“Cậu có thể ngậm miệng lại không?” Lâm Dương xoay người gào với Lăng Tường Tây một câu, sau đó vội vàng đuổi theo Dư Châu Châu.

Gương mặt Lăng Tường Tây đỏ bừng, Tường Xuyên khịt khịt mũi ở cạnh cười lớn.

“Đừng nói người khác, các cậu đều là lũ ngốc.”

Dư Châu Châu né dòng người đông đúc đang đi xuống lầu, cô đi vòng ra cầu thang ở xa hơn để xuống lầu. Cô nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ từ sau, cô biết Lâm Dương đã đuổi theo mình, nhưng dù có cố thế nào cũng không thể nở nụ cười được. Nụ cười với Lâm Dương lúc này đã cố gắng hết mức rồi.

Thật ra Dư Châu Châu cảm thấy rất khó chịu, bởi vậy cô không muốn thấy mặt Lâm Dương chút nào. Lúc đứng trên bậc giữa hàng chục đôi mắt, cô rất khốn đốn khi không thể làm được đề toán ‘dễ’ như lời các bạn học, giống như mấy chữ ‘Tôi là kẻ ngốc’ được khắc trên gáy mình. Cô chưa từng trách Lâm Dương, bởi vì Lâm Dương nói không sai.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn bầu trời ửng hồng ngoài cửa sổ, đã hơn bảy giờ rồi, mặc dù bây giờ đang là đầu hạ, nhưng mấy hôm nay trời tối rất muộn, có điều hôm nay trời đầy mây nên ngoài trời đã rất tối rồi.

Đây là lần đầu cô cảm thấy có chút nặng nề trong lòng. Lần đầu suy nghĩ về thứ gọi là ‘tương lai’.

Cô vẫn còn nhớ những lời dạy dỗ của bác cả với anh Kiều hồi bé.

“Mày không lên cấp hai thì không thể lên cấp ba, không lên được cấp ba thì không vào đại học được, không vào đại học được thì mày sẽ phải đi quét rác đấy! Với cái tính của mày dù có đi quét rác cũng quét không sạch, nhất định sẽ ăn gió tây bắc mà sống qua ngày!”

Gió Tây Bắc ăn ngon hơn gió Đông Nam à? Dư Châu Châu muốn cố chọc mình cười, nhưng lại phát hiện chẳng thể cười được.

Đây là một sự sợ hãi với thứ gọi là tương lai.

Thậm chí cô bắt đầu oán giận mình, biết vậy sao lúc đầu không chịu khó học toán nhiều một chút, sao không chăm chú nghe giảng, sao không...

Chuyện cũ không thể thay đổi được. Dư Châu Châu chỉ có thể bất lực đứng trên cầu thang không bóng người, chờ đợi nhìn bầu trời đỏ sẫm ở phương xa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô gần như thốt lên, “Lâm Dương, cậu để yên cho tớ một lát được không?”

Nhưng khi thay đầu lại chỉ thấy một gương mặt xa lạ.

“Mẹ mày không có ai thèm lấy chứ gì?”

“Hả?” Đầu Dư Châu Châu trống rỗng.

“Mẹ tao bảo vào trường, tao phải làm như không biết mày bởi vì sẽ gây ảnh hưởng xấu tới ba tao. Chẳng qua hôm đó tao có nghe mẹ nói, người ta không dám cười mẹ mày, mẹ mày nói chuyện với người ta cả ngày cũng không ai thèm lấy!”

Tay chân của Dư Châu Châu lạnh lẽo, cô nắm chặt dây đeo cặp, cắn môi im lặng.

Cô nhớ mấy năm trước, mẹ dẫn cô đến gặp một chú, ba người cùng ăn cơm, tuy cô còn nhỏ nhưng cũng biết chú ấy đang theo đuổi mẹ. Châu Châu luôn cảm thấy mẹ cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, xinh đẹp hơn những người mẹ trong phim hoạt hình nhiều, mẹ đẹp giống như tiên nữ vậy, nhất định sẽ cưới được một người tốt.

Chú kia đối xử với mẹ con cô rất tốt. Nhưng gần đây lại rất ít gặp họ.

Dư Châu Châu chưa từng hỏi. Mỗi lúc mẹ hỏi cô có thích chú kia không Dư Châu Châu đều gật đầu như gà mổ thóc – cô nhớ được những lời nói chuyện của người lớn, nói đến việc người lớn tái hôn nhưng thường ngại thái độ của trẻ nhỏ. Dư Châu Châu sợ mình trở thành trở ngại lớn của mẹ cho nên dùng hết các cách đều trấn an mẹ, nói cho mẹ biết cô không ngại.

“Cậu là ai?” Cô ngẩng đầu hỏi.

“Châu Thẩm Nhiên!” Tiếng hỗn hển của Lâm Dương vang lên ở cửa cầu thang, cậu thô lỗ cầm cổ áo của Châu Thẩm Nhiên – động tác này khiến Dư Châu Châu nhớ đến đại hội đoàn thanh niên cộng sản năm đó, lúc mọi người cười lớn khi tên nhóc nào đó sờ hông cô thì bị Lâm Dương túm cổ áo.

“Cậu túm cổ áo của tớ làm gì? Cậu muốn làm gì?” Tiếng nói của Châu Thẩm Nhiên sắc nhọn vô cùng, không biết có phải do thời kì vỡ giọng hay không mà giọng nói cậu ta cứ như con vịt ực ực.

“Tan học rồi không về mà ở đây làm gì? Bắt nạt các bạn nữ phải không? Cút đi!”

“Lâm Dương, cậu buông ra, nếu cậu không buông tay thì tớ sẽ nói cho mẹ, mẹ cậu đã đảm bảo với mẹ tớ là cậu sẽ không làm gì tớ rồi. Lần trước cậu đánh tớ trước mặt nhiều người đã làm mẹ cậu đi theo xin lỗi mẹ tớ, giờ cậu dám túm tớ là muốn bị đánh sao?”

“Cái gì mà mẹ cậu mẹ tôi, cậu bao lớn rồi mà còn nói ‘tớ đi mách mẹ’ nữa hả? Có biết xấu hổ hay không?”

Đây là lần đầu Dư Châu Châu nghe được những lời thô bạo của Lâm Dương, thần kinh hơi kinh sợ lúc này đã bình tĩnh lại. Cuộc đối thoại của họ làm Dư Châu Châu ngỡ ngàng.

Châu Thấm Nhiên này là con trai của người kia nhỉ?

Bọn họ đã học cùng trường nhiều năm vậy, nếu không phải sợ ‘ảnh hưởng xấu’ kia thì sợ cuộc sống của cô đã bị cậu nhóc này và người phụ nữ kia làm hư rồi.

Mồ hôi của Dư Châu Châu thấm ướt áo sơ mi trắng, cô dựa vào bệ cửa sổ, thần thờ nhìn Lâm Dương đang mắng Châu Thấm Nhiên.

“Lâm Dương, cậu quản chuyện này làm gì? Ha, tôi biết rồi, cậu thích Dư Châu Châu đúng không?” Châu Thấm Nhiên cười cợt, “Cậu thích Dư Châu Châu, nhưng Dư Châu Châu là đứa con hoang!”

Cùng là một kiểu gọi lại được truyền từ người mẹ đến thẳng con, sự độc ác và khinh bỉ đúng là dễ thừa kế hơn di sản nhiều.

Lời chưa dứt thì Châu Thấm Nhiên đã bị Lâm Dương đánh một đấm.

“Nếu như cậu ấy là con hoang thì, đm, mày là thứ dư thừa!”

Hai câu thô tục trong đời Lâm Dương hẳn là đã dâng hiến hết cho Châu Thấm Nhiên rồi. Bọn họ đánh nhau một trận, lăn từ cửa cầu thang đến dưới chân Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu chỉ im lặng đứng ở cầu thang nhìn họ, không nói gì cả. Cô lạnh lùng nhìn chăm chăm, trong mắt không có giọt nước mắt nào.

Lâm Dương, đánh chết cậu ta đi.

...

Dư Châu Châu ngồi trên ghế, đỏ mặt nhìn Lâm Dương bị mẹ mắng, sau đó bị bắt xin lỗi Châu Thấm Nhiên. Châu Thấm Nhiên sừng mặt sừng mũi tính nói gì nhưng không thể mở mồm, chỉ có thể trừng con mắt đầy tức giận. Thầy phụ trách đứng ở cạnh khuyên ngăn, tình cảnh náo nhiệt vô cùng, chỉ có mình cô ngồi ở trên ghế nhỏ nhìn họ.

Dư Châu Châu cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cũng thấy rất hoang mang, cái sự phẫn nộ và oan ức đan xen vào nhau làm cô không cách nào cổ vũ cho Lâm Dương cố lên, chỉ có thể im lặng đứng đó, nhưng không ngăn cản. Lúc này, khi đã bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn trắng lạnh lẽo, cả gương mặt chân thật của Lâm Dương và Châu Thấm Nhiên dưới ánh đèn đó, cuối cùng cô cũng tỉnh lại.

Gây rắc rối rồi.

Dư Châu Châu không thể nói gì, chỉ có thể hổ thẹn nhìn Lâm Dương đang quật cường kia. Mẹ Lâm Dương rất giận, lúc dạy dỗ cậu cũng không quên liếc nhìn Dư Châu Châu. Dư Châu Châu cúi đầu nhìn chăm chăm đôi giày da màu tím của mình, phát hiện trên giày đã có vết nứt nhưng không nổi bật. Cô nhìn vết nứt kia chăm chăm, chăm chú đến mức đáng sợ.

“Vũ Thanh, đừng vội, bây giờ tôi mang Nhiên Nhiên đi bệnh viện. Tôi sắp bị tổ tông nhà mình làm tức chết rồi, hai ngày nay nó theo chúng tôi làm ồn, còn cãi nhau với ông bà nội mình, làm bậy ở nhà còn chưa đủ mà dám lên trường bắt nạt Nhiên Nhiên. Tôi thấy nó được khen nên phát điên rồi, về nhà tôi sẽ đánh nó một trận cho chị xem!... Được, chị đừng giận nhé, bây giờ tôi lái xe đưa nó đi bệnh viện tỉnh kiểm tra, chị bớt giận nhé!”

Dư Châu Châu cúi đầu nghe mẹ Lâm Dương nói, có thể dễ dàng suy ra, mẹ Lâm Dương quen người phụ nữ kia

Bây giờ cô đã không tìm được nhịp tim của mình, tư duy của đại não vô cùng rõ ràng và tốt.

Tưởng Xuyên cũng biết, Lăng Tường Tây cũng rõ, cho nên Lâm Dương... nhất định cũng biết.

Bởi vậy trước kia, họ nói, “Mẹ tôi bảo tôi tránh xa cậu một chút.”

Nước mắt ở vành mắt Dư Châu Châu bắt đầu chảy. Cô ngẩng đầu lên, cảm giác trái tim trong ngực như muốn nhảy ra, nhưng cô phải cố gắng để bình tĩnh lại.

Thầy phụ trách ở bên khuyên ngăn rất mệt mỏi, đành đem chiến hỏa kéo lại bên cô, “Cái bạn nữ kia, là Dư Châu Châu nhỉ? Đến đây đến đây, mau xin lỗi đi, nếu không phải tại em thì cũng không phiền phức như vậy rồi. Mau tới xử lý chuyện này nhanh.”

Tại sao bắt tôi phải xin lỗi? Dư Châu Châu đứng lên, cuối cùng cũng có dũng khí nhìn thẳng bọn họ.

Cô nhớ tới ánh mắt của mẹ Lâm Dương – Lần đầu cô gặp mẹ Lâm Dương là lúc cô làm đổ hộp cơm trứng gà sốt cà lên người con trai bảo bối của bà, mẹ Lâm Dương là một phụ huynh có giáo dục nên trong mắt cô đè nén sự chỉ trích kia, ánh mắt của bà rất phức tạp.

Ánh mắt lần này của bà cũng phức tạp như thế, nhưng lần này cơn giận chiếm nhiều hơn.

Cúi đầu nhân nhượng cho yên chuyện, hay vẫn chống cự đây?

Dư Châu Châu đột nhiên thấy sợ hãi, nhưng cô phải đứng thẳng lưng.

“Chuyện này chẳng liên quan đến Châu Châu, là lỗi của con!” Lâm Dương ngẩng đầu quát, không ngờ mẹ Lâm Dương lại tàn nhẫn đánh lên

gáy cậu, Lâm Dương ngậm miệng, cắn môi che gáy mình như đang cố gắng khắc chế không khóc.

Mẹ Lâm Dương thả tay, nhìn con trai với ánh mắt hối hận lẫn thương tiếc, nhưng vẫn làm vẻ mặt nghiêm túc và tức giận.

Dư Châu Châu dựa vào tường, đột nhiên nở nụ cười lạnh lẽo.

Cô đi tới trước mặt Châu Thâm Nhiên trước ánh mắt của hai người lớn.

“Xin lỗi.” Dư Châu Châu cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bạch Tuộc

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Hanimichi là đứa chuyên thi trượt”

Dư Châu Châu hi sinh một tập Slamdunk chỉ để nói một câu xin lỗi, bị ép phải đi học bồi dưỡng và bị cười nhạo, à, còn có thêm mấy tờ giấy viết một nửa đề bài toán nữa.

Đã rất lâu rồi Dư Đình Đình chưa thềm nói chuyện với cô.

Sau khi sự kiện quả táo kia kết thúc, Dư Đình Đình tức giận chạy tới trước phòng của Dư Châu Châu, tức giận chỉ vào mặt cô không nói gì – Có lẽ là do không biết nói cái gì. Chị cho rằng Dư Châu Châu mạo nhận cướp lấy công của mình, muốn mắng con bé xấu xa kia, nhưng chị lại không muốn con bé này biết mình là chủ nhân của món quà đó.

Không ngờ Dư Châu Châu lại nghiêng đầu cười kể lại tình huống lúc đó cho chị.

“Sao chị lại tặng sai ngày thế?”

Dư Đình Đình không nói gì, cúi đầu, nước mắt chảy trên gương mặt nhỏ của chị, “Bọn họ nói vậy.”

Âm cuối mang theo tiếng nước nở. Dư Châu Châu cảm thấy chán nản, hèn gì bọn họ lại hưng phấn khi thấy món quà kia, thậm chí còn rêu rao

khắp nơi.

Từ đó về sau, Dư Đình Đình trở nên yên tĩnh rất nhiều, trước kia chị không thích đọc sách, nhưng bây giờ chị lại ham đọc một quyển tiểu thuyết tới mức còn để cử cho Dư Châu Châu đọc chung.

Dư Châu Châu đi đến nhìn quyển tiểu thuyết trên bàn học, lén lút nhìn quyển sách được che giấu dưới quyển sách toán, trên bìa sách có ghi mấy chữ rất to.

‘Đóa hoa cuối ngày mưa’.

“Chuyện kể gì vậy?”

“Câu chuyện của những học sinh cấp ba.”

Dư Châu Châu há to mồm hỏi, “Hay không?”

Dư Đình Đình không thềm để ý vấn đề tế nhị này, thở dài một tiếng, tay phải vuốt nhẹ bìa sách, “Lúc mới đọc thật sự rất vui vẻ, nhưng sau đó đó lại khóc, chẳng hiểu sao lại khóc được nữa.”

Dư Châu Châu không đọc quyển sách đó, nhưng cô nhớ được vẻ mặt của Dư Đình Đình lúc đó.

Một gương mặt say mê giống như đang ở trong thế giới khác vậy.

“Đình Đình.... Chị thích Lâm Dương à?” Dư Châu Châu nghiêng đầu, đổi đề tài. Lúc cô hỏi vấn đề này, trong lòng có chút khó chịu, Dư Châu Châu vội vàng nhìn vào đôi mắt của Dư Đình Đình, cố gắng không để ý tiếng tim đập trong lồng ngực mình.

Dư Đình Đình thức tỉnh khỏi thế giới riêng của bản thân, chị chống cằm, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay vẫn vuốt nhẹ bìa sách đang ở trên bàn.

“Bọn chị chỉ là bạn bè.” Dư Đình Đình bảo.

Nhiều năm sau, khi Dư Châu Châu nhớ đến gương mặt và giọng nói của Dư Đình Đình lúc nói câu này, cô luôn bật cười. Lời nói đàng hoàng trịnh trọng, nhưng lại giả vờ hờ hững, chẳng hề chân thành chút nào cả. Trong đó có một nửa là học theo, nhưng có một nửa là đau buồn thật.

Nhưng lúc này Dư Châu Châu chỉ có xúc động thôi. Cô đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng có một cảm xúc khó nói nào đó dâng lên.

Có vẻ là... sự ao ước?

Cô biết tư thế này, nhất định nó được khắc họa từ trong quyển sách kia, nó đã thay đổi Dư Đình Đình để chị còn tự mình nhất trong thế giới riêng nhiều hơn Dư Châu Châu. Ánh mắt của chị nhìn ra nơi phương xa, giống như đám Dư Châu Châu Lãng Tường Tây chỉ là bối cảnh nền không đáng chú ý.

Chẳng qua lúc này, Dư Châu Châu đã có sự ao ước với Dư Đình Đình nhiều hơn quyển sách kia. Dư Đình Đình không bị các giáo viên bắt đi học thêm, hộ khẩu của chị có thể đảm bảo chị có thể lọt vào top tám trường tốt của tỉnh dù cho chị không tham gia cuộc thi.

Mình không muốn học toán, cũng chưa từng học tiếng anh. Dư Châu Châu cúi đầu lật quyển sách học thêm kia ra đọc, nhìn mấy đề bài ‘Chân gà chân thỏ’, ‘Trồng cây trong bao lâu’.... Cô bị đông chữ lố nhĩa lố nhố đó đánh bại, không biết phải bắt đầu từ chỗ nào. Tiếng tích tắc của đồng hồ thạch anh vang lên trong căn phòng, Dư Châu Châu xoắn xuýt vô cùng, thậm chí trên trán còn chảy không ít mồ hôi.

“Làm sao đây?... Sắp phải vào lớp sáu rồi, còn có cuộc thi cuối kỳ, còn phải thi đàn cấp chín nữa, mình phải làm sao đây?”

Nhắm mắt lại, cô thấy bộ dạng trừng mắt của Châu Thấm Nhiên, còn cả đôi mắt đỏ bừng của Lâm Dương, lướt qua đầu cô như cơn gió dịu dàng.

“Tại sao mình lại ngu vậy chứ?” Dư Châu Châu trượt khỏi ghế, ngồi xồm trên nền đất, nước mắt chảy xuống gương mặt của cô, cô dùng hai tay ôm lấy mình, đột nhiên cô cảm thấy chẳng còn chút tự tin nào cả. Sự hoang mang trong lòng hoàn toàn không giảm bớt, cô sợ hãi, sợ ngày mai cô Vu sẽ mắng cô vì chuyện đánh Châu Thấm Nhiên, sợ Lâm Dương bị phạt vì cô, sợ người nhà họ Châu tới gây chuyện với mẹ, sợ mình không thể thi đậu, sợ....

Tâm tư của cô bay về hình ảnh cô cầm cái cúp hồi lớp một. Cô nhớ tới, hôm đó ánh đèn flash chiếu vào mặt cô như con đường tương lai rộng mở, nhưng không ai nói với cô rằng, dù cho ánh sáng kia có sáng đến mức nào đi chăng nữa thì không có cách nào có thể giữ lại nó cả.

Bây giờ cô không khác gì mình hồi bé, khi bị cô Vu mắng ‘Ngu muốn chết, cái gì cũng không hiểu là sao?’.

Dư Châu Châu nắm chặt ga giường, khóc bù lu bù loa như một đứa trẻ.

Nhưng không phát ra tiếng.

Không biết qua bao lâu, cô không thể khóc nổi nữa, cô cầm khăn lau mặt, mũi hít hít, đứng dậy nhìn quyển sách toán đang nằm yên trên bàn học, nhắm hai mắt lại.

Tương Bắc bạo phát lúc bị ép vào đường cùng, Dư Châu Châu học theo bộ dáng đó, tự nhủ “Thi đấu chỉ mới bắt đầu mà thôi.”

Cho dù chỉ còn năm phút đồng hồ, chỉ cần vũ trụ nhỏ trong nhân vật chính bạo phát thì những thất bại trước kia chẳng là gì cả.

Thi đấu chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lúc này Dư Châu Châu đã hiểu được lời Trần An nói, cuộc đời còn tàn khốc và đặc sắc hơn phim hoạt hình rất nhiều. Đối thủ của Dư Châu Châu to lớn như một đại dương rộng rãi, nhưng cô không sợ.

Dư Châu Châu tràn ngập ý chí đỏ mặt, trong đầu là tiếng nhạc của Slam Dunk, tay cô cầm chặt cây bút hình gấu Pooh, mở tờ đề ‘Chân gà chân thỏ’.

Mười phút sau.

Dư Châu Châu ngồi xồm dưới đất khóc tiếp.

Cô quên mất, Creamy Mami trong phim không học toán, Saint Seiya không biết toán là gì, mà Hanamichi là đứa chuyên thi trượt.

Tại sao đọc không hiểu chứ? Cô bò tới trước bàn, tự nói với mình, chắc là do mình lo quá thôi, đi từ từ sẽ tìm được đường ra.

... Mười phút sau.

Kẻ địch mạnh quá.

Dư Châu Châu mệt mỏi buông tay. Lần đầu tiên cô phát hiện, trên đời này có một thứ khiến người ta không thể làm được gì, bí tay bí chân. Thứ đó tên là toán học.

Mình không thể lên cấp hai được, không học lên cao được nữa, không thể lên học đại học... Đây là lần đầu Dư Châu Châu thấy được thực tế tàn khốc như vậy. Cứ như tay chân đã bị bạch tuộc quấn chặt.

Dưới ánh đèn trắng xám, Dư Châu Châu ôm quyển sách đọc thêm, im lặng tự hỏi mình sống tiếp có phải là một chuyện có ý nghĩa hay không.

Bỗng chuông điện thoại reo. Tiếng bà ngoại chào hỏi vang lên, một phút sau, Châu Châu nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Châu Châu, có người gọi cho con.”

Dư Châu Châu vội lau nước mắt, mở cửa chạy ra phòng khách.

“Alo?”

“Châu Châu à, anh là Trần An.”

Châu Châu cảm thấy trái tim mình được một dòng suối nhỏ ấm áp chảy qua.

“Vâng.” Cô cầm chặt ống nghe.

“Châu Châu, có ai ở nhà có thể chở em ra bệnh viện tỉnh không?” Tiếng của Trần An vang lên, cứ như tiếng nói từ nơi xa xôi vọng tới.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Sợ là thầy Cốc không qua khỏi rồi.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Người Tốt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Người tốt là người như thế nào?”

P/s: Mấy bạn cmt cho mình có động lực edit đi ;;-;; Thấy không có động lực vì tự thối một mình quá =(((

Sau khi Dư Châu Châu xin phép bà ngoại xong, chạy tới cửa phòng Dư Linh Linh nhờ cậu hai đưa cô đến bệnh viện tỉnh.

Vừa mới tới cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã nho nhỏ.

“Lúc tôi dạy con thì anh ngăn, mà anh thì không biết dạy con, cả ngày chỉ chơi bởi uống rượu với đám bạn hư hỏng ngoài kia. Anh uống rượu, tôi không ngăn, nhưng anh nhìn người ta đi, ra ngoài uống rượu nhưng họ vác được tiền về, còn anh thì thế nào hả? Con thì ngày càng giống người nhà anh, bướng bỉnh không nghe lời, cả ngày chỉ nghĩ bậy không chịu học hành, lúc rảnh thì xem loại sách ba xu yêu đương nhăng nhít này, anh muốn trở mặt nhìn con anh rồi đại học rồi đi theo con đường của cô nhỏ nó đó hả?”

Lúc Dư Châu Châu nghe tới mấy chữ ‘cô nhỏ’ thì bước lùi mấy bước, xấu hổ nhìn tay cầm cửa, nghĩ một lát rồi quyết định chạy về phòng mình.

Dư Đình Đình và ba mẹ của chị đã ra ngoài ăn cơm, Dư Châu Châu không có cách gì hết, cô muốn chạy tới bệnh viện thăm thầy Cốc cho nên mới im lặng mặc áo khoác, lén lút lấy một trăm đồng tiền trong ngăn kéo nhét vào túi tiền, mở cửa chạy ra ngoài mà không làm kinh động tới bà ngoại đang xem tivi.

Đây là lần đầu Dư Châu Châu ngồi xe taxi một mình, trong đầu của cô xuất hiện những tin như giết người cướp của trên xe. Tay cô nắm chặt chốt mở cửa, chuẩn bị tư thế nhảy xuống bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Có thể... Có thể, nếu như ông xài xế này là một tên lưu manh rồi cô có thể xử được ổng... Có phải lúc đó cô sẽ được lên báo với tiêu đề thanh niên gương mẫu? Sau đó được tuyên thăng luôn không?

Dư Châu Châu trở nên hưng phấn vô cùng.

Chú lưu manh ơi, mau giúp cháu được tuyên thăng đi!

Lúc cô đang ngồi ảo tưởng thì xe thăng gấp làm cô đập đầu vào ghế trước.

“Tới nơi rồi.” Ông chú lái xe lời ít ý nhiều.

Dư Châu Châu đành bĩu môi vì mộng đẹp không thành, cô ngồi thẳng dậy, mở cửa xe ra.

“Cô bé, trả tiền xe!”

Dư Châu Châu dừng lại động tác mở cửa, cô căng thẳng che túi quần lại, một trăm đồng tiền trong túi quần nóng rực.

“Cháu... Chú... Cháu không đem nhiều tiền đâu.....”

Dư Châu Châu và ông chú lái xe nhìn nhau, mấy giây sau, ông chú lái xe cười ha hả.

“Cháu đem không nhiều, mà chú cũng chỉ cần ít thôi. Chỉ cần mười đồng tiền, số lẻ đằng sau không cần cũng được, dù sao cháu cũng không thể đi taxi quýt được, nếu không, cháu nói cháu hay chú mới là kẻ cướp đây?”

Mặt Dư Châu Châu đỏ bừng, trên đầu gần như phả ra khói trắng, cô đưa tờ một trăm đồng, chú lái xe kiểm tra tờ tiền dưới ánh đèn cam, sau đó trả lại cô chín mươi đồng.

Dư Châu Châu vừa nghĩ bậy vừa lo sợ cất tiền vào túi chạy ra khỏi xe, đợi đến khi cô bước vào cửa bệnh viện tỉnh, mùi thuốc khử trùng và ánh đèn trắng xám phả vào mặt làm cô có chút ngơ ngác.

Thầy Cốc sắp không qua được. Đây là một sự thật đơn giản nhưng đầy tàn khốc.

Cảm xúc của người giống như bốn nốt nhạc vậy, thay đổi rất nhanh. Dư Châu Châu chưa từng đứng giữa làn ranh sống chết, nhưng cô vẫn cảm nhận được điều này từ bản năng cơ bản của loài người, chỉ cần nghĩ tới từ chết thì nước mắt đã tuôn ào ạt.

Cô chạy vội lên tầng năm theo hướng y tá chỉ, sau đó chạy lên hành lang có phòng bệnh của thầy Cốc.

Cho dù ở tình huống này, Dư Châu Châu vẫn nghĩ rất nhiều, cô cảm thấy điều này rất bất kính nhưng cô vẫn không thể ép mình không nghĩ được, trong đầu là hình ảnh đám người mặc đồ trắng đi ra khỏi phòng cấp cứu, tháo khẩu trang ra rồi bảo, chúng tôi đã cố hết sức rồi. Sau đó hình ảnh đổi thành đám học sinh bọn họ vây quanh giường khóc lớn còn thầy Cốc thì từ tốn nói mấy lời di ngôn, sau đó dịu dàng vỗ đầu bọn họ...

Nhưng Dư Châu Châu sẽ sớm phát hiện, phim truyền hình cũng là thứ lừa đảo.

Ngoài phòng cấp cứu không yên tĩnh như trong tưởng tượng, cũng không có không khí sốt sắng, thậm chí không có hình ảnh đám học sinh đang đứng khóc thành đàn.

Chỉ có Trần An mặc áo sơ mi màu trắng đứng ở đó, giống như thiên sứ giáng trần.

“Châu Châu? Em tự tới một mình hả?”

Dư Châu Châu thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối, mệt đến mức không nói được, chỉ có thể gật đầu.

“Muộn vậy rất nguy hiểm. Anh gọi về nhà em báo lại.” Trần An vừa nói vừa cầm chiếc điện thoại di động đen to bấm số. Dư Châu Châu nghe thấy số vang lên giống như số điện thoại của mẹ mình.

“Vâng, dì đừng lo, có thể do em ấy lo quá nên mới tự chạy tới đây, may mà không xảy ra chuyện gì. Vâng, dì yên tâm, cháu sẽ đưa em về nhà, nếu dì lo lắng thì có thể gọi vào số này bất cứ lúc nào, vâng, đây là số của cháu, cháu tên là Trần An, số của cháu là 139XXXXXXXXXX....”

Trần An cúp điện thoại rồi sờ đầu Dư Châu Châu, bảo, “Lần sau đừng làm thế nhé!”

Dư Châu Châu mím môi gật gù, “Em cũng hết cách rồi.”

Trần An nhìn cô với ánh mắt kì quái, nghĩ một hồi rồi im lặng, không hỏi gì, chỉ chỉ vào cửa kính, “Thầy Cốc hôn mê, đang cấp cứu.”

Dư Châu Châu nhón chân để nhìn qua lớp pha lê, nhưng lại không thấy gì cả.

“Sao chỉ có hai chúng ta ạ? Người khác đâu rồi?”

“Còn ai nữa?” Trần An cúi đầu nhìn cô.

Đúng rồi, còn ai nữa? Thầy Cốc không có con cái, vợ thì đã mất nhiều năm trước rồi, cung thiếu nhi là nơi kí thác toàn bộ tinh thần của thầy, thầy không có người nhà. “Các học sinh khác ấy? Cả mấy thầy cô ở cung thiếu nhi nữa?”

“Có mấy thầy cô của dàn nhạc vừa tới, lúc này mấy thầy cô đi mua quần áo gần đây, chưa trở về.”

“Mua quần áo?”

“Áo liệm.”

“Áo....liệm?”

Trần An nở nụ cười, “Là bộ đồ người mất phải mặc để tới tham gia tang lễ, tham gia tang lễ... dành cho mình.”

Tuy thầy Cốc vẫn đang trong cấp cứu, nhưng áo liệm đã mua xong rồi.

“Nhất định phải mặc khi vừa mất, nếu không đợi đến khi cả người lạnh lẽo thì sẽ khó mặc lắm.”

Giọng của Trần An rất bình tĩnh, không thể nghe ra tâm trạng của anh nhưng trên miệng anh vẫn giữ một nụ cười yếu ớt, nhưng không có chút vui vẻ nào. Dư Châu Châu có thể thấy một Trần An rất xa lạ. Cô hoảng hốt, “Hình như... anh hơi... quen thuộc với cái này?”

“Ừ.” Trần An gật đầu, nhìn Châu Châu bảo, “Lúc ông ngoại anh mất, là anh mặc áo liệm cho ông.”

Dư Châu Châu cảm thấy rất đau lòng, cô không biết nên nói gì mới đúng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cánh cửa đang đóng kín kia, khô khốc nói, “Sao học sinh của thầy không đến?”

“Tại sao họ phải đến?” Trần An nhìn cô.

“Bọn họ phải đến chứ? Vẳng lặng... như vậy.” Dư Châu Châu cố gắng nhớ đến một vài từ ngữ đã đọc trong sách, “Như thế này rất vẳng lặng.”

“Đúng vậy, thật ra, càng nhiều người đến đưa đúng là càng ấm áp, cũng càng cảm động.” Giọng nói của Trần An mang theo sự trào phúng, thậm chí còn mang chút tức giận, nhưng Dư Châu Châu lại cảm giác lời này không phải để nói với cô.

Ánh mắt Trần An nhìn ra phương xa, đến một nơi Dư Châu Châu không biết.

“Nhưng sự ấm áp và cảm động đó không liên quan đến người đã mất. Những thứ kia chỉ để cho người sống thấy mà thôi. Ở ngoài phòng cấp cứu có hai người hay hai trăm người đứng cũng như nhau mà thôi, thầy không thấy nên sẽ không thấy đau lòng.”

Trần An dừng lại, cúi người ngang Dư Châu Châu, nhìn vào mắt cô bảo, “Đau lòng, là em. Hơn nữa, chỉ có em mà thôi.”

Trần An như vậy rất đáng sợ, cũng rất đáng thương. Dư Châu Châu cảm thấy đại não của cô như ngừng hoạt động, không hiểu lời Trần An nói là gì – Nhưng lại giống như hiểu cái gì đó.

“Vậy sao anh lại gọi em đến?” Cô sợ hãi hỏi.

“Vì em thật lòng yêu thương thầy Cốc, mà thầy cũng rất thương em.”

“Người khác không thích thầy Cốc ạ?”

Trần An nở nụ cười khó hiểu, anh dịu dàng ôm Dư Châu Châu, mê man hỏi, “Châu Châu, em thấy thầy Cốc là người thế nào?”

“Thầy Cốc là người tốt.”

“Vậy người tốt là người thế nào?”

Dư Châu Châu ngẩn người. Nụ cười của Trần An có vẻ rất xa xôi và nhạt nhòa.

“Trên đời này, người đối xử tốt với em là người tốt, người đối xử không tốt nghĩa là người xấu.” Trần An vuốt cổ cô nói, “Chỉ đơn giản là thế thôi.”

“Không phải!” Dư Châu Châu tức giận, cô không thích Trần An như vậy.

“Người tốt đều rất hiền lành, rất... công bằng, bọn họ không xem thường ai cả, cũng không bắt công, hơn nữa...” Cô cố gắng suy nghĩ người tốt trong lòng cô là thế nào, để cố gắng biện luận với anh trai đang nở nụ cười lạnh trong hành lang vắng lặng của phòng cấp cứu.

“Thầy Cốc đối xử với em tốt, công bằng, không xem thường em, cũng không bắt công – Không, thầy có, nhưng lại thiên vị em. Cho nên thầy là người tốt. Thế nhưng, nếu như anh nói cho em biết, thầy Cốc cũng giống như những thầy cô mà em từng nói xấu với anh đó, thầy cũng nhận quà biếu, không ngăn cản đám trẻ không có năng khiếu đến cung thiếu nhi theo đuổi con đường mà họ không thuộc về, thậm chí còn nói dối để lừa gạt cha mẹ của họ. Trong dàn nhạc, thầy cũng không công bằng mà sắp xếp rất bất công. Có rất nhiều người ghét thầy, với người khác, thầy Cốc là người xấu.”

Dư Châu Châu yên tĩnh đứng đó, không mắng anh nói dối hay khóc chạy, cô nghiêm túc suy nghĩ về lời của Trần An, nhớ đến thái độ của các thành viên khác với thầy Cốc, cúi đầu bắt đầu suy luận.

Một lát sau, cô ngẩng đầu, kiên cường bảo, “Thầy làm người tốt với em là đủ rồi.”

Trần An cười khẽ, “Xem ra em cũng hiểu nhỉ?”

Mặc dù Dư Châu Châu luôn mong đợi cuộc đời cũng phân rõ thiện ác như trong phim truyền hoạt hình và thế giới nhỏ của mình, nhưng lúc này, cô đã học được một bài học mới, học được một cách để an ủi bản thân, một cách để nhận thức cái thế giới ‘vừa xinh đẹp nhưng cũng tàn nhẫn’ này.

Trong mắt cô, cho dù là người lạnh lùng tàn nhẫn đến cỡ nào, thật ra cũng sẽ là người yêu thương nhiệt tình với người khác, chẳng qua sự yêu thương kia không dành cho cô mà thôi. Giống như trong mắt các bạn học trong lớp, cô Vu là một cô giáo dịu dàng và trách nhiệm – cho dù là ảo giác nhưng không cần phải đánh vỡ điều đó.

“Trần An, anh thấy thầy Cốc là người tốt sao?”

Trần An quay đầu, dịu dàng vỗ vai cô.

“Thầy đối xử với anh rất tốt.” Trần An bảo.

Nhưng Trần An lại là người đứng ngoài nhìn thị phi trắng đen.

Lần này, anh kéo Dư Châu Châu kéo lên khán đài với mình.

Mặc dù Dư Châu Châu không biết tại sao anh lại vươn tay ra với cô.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Lúc Nói Lời Từ Biệt Cũng Là Lúc Kết Thúc

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“CÁI NGƯỜI ĐI XA NHÀ KIA ĐÃ KHÔNG THỂ VỀ NỮA RỒI”

P/s: Chương này tớ edit tặng chị Otchjthjen91 vì đã ủng hộ mình với cái comt yêu ời là yêu <3

Lúc các giáo viên của cung thiếu niên chạy tới thì bác sĩ cũng mở cửa phòng phẫu thuật. Cô nhìn vào trong cửa thì thấy thầy Cốc đang bị bác sĩ cầm hai cái gì đó đè mạnh vào lồng ngực, cơ thể thầy Cốc bắn lên trên một chút, cả người thầy trắng xám, Dư Châu Châu sợ hãi che miệng, ngẩng đầu nhìn Trần An cầu cứu.

“Chỉ là kích tim thôi, em đừng sợ.”

Trần An vẫn dịu dàng như trước nhưng lúc này Dư Châu Châu thấy anh rất giống mặt trăng mà cô thấy hồi bé, mặt trăng ngày chiều, nhạt nhòa đến mức không thực, nhưng lại khiến người khác phải ngược nhìn.

“Đã chuẩn bị xong quần áo rồi à?” Một bác sĩ vừa làm phẫu thuật vừa lau mồ hôi vừa hỏi các giáo viên kia. Một cô giáo đưa cho bác sĩ một chai nước, cười bảo, “Bác sĩ, tôi vừa mới mua mấy chai nước, bác uống một ít rồi nghỉ ngơi.”

Có lẽ vì những người ở đây không phải là người thân của thầy Cốc, nên bác sĩ nói rất rõ, ông vừa vặn nắp uống hai ngụm vừa nhăn mũi, “Trông có vẻ không thể cứu được nữa, nên chuẩn bị một chút đi.”

Câu nói này giống như là tín hiệu chào đón tử thần, Dư Châu Châu chạy tới cửa, dựa vào cửa nhìn vào trong phòng phẫu thuật, cô thấy thầy Cốc mở mắt nhìn mình.

Trong đôi mắt khô héo kia lóe lên một ánh sáng nhạt nhòa, Dư Châu Châu chảy nước mắt.

“Thầy Cốc có lời muốn nói!” Cô xoay người hét to với Trần An, “Mấy người mau tháo mặt nạ ra cho thầy ấy đi!”

Trần An vỗ vai an ủi cô, “Châu Châu, bình tĩnh nào.”

Nhưng mà thầy ấy muốn nói, thầy ấy không nói được. Dư Châu Châu khóc thút tha thút thít, cô cầm chặt tay áo của Trần An, nước mắt chảy giàn giụa, giống như chỉ cần bác sĩ y tá ngừng công việc trên tay, lấy hết các ống và máy móc trên người thầy rồi nói vài câu với các giáo viên.

“Trần An, em và cô bé này ở ngoài đợi đi, các thầy cô vào dọn dẹp một lát.”

Trần An ôm Dư Châu Châu, dịu dàng xoa đầu cô.

“Cái chết không khác gì việc đi xa nhà cả, tất cả đều là không thể gặp lại nhau nữa. Em cứ xem như thầy Cốc đi xa, giống như em với các bạn học hồi bé, hoặc là các bạn sắp gặp khi lên cấp, tất cả chỉ là biến mất.”

“Không giống nhau.” Dư Châu Châu lắc đầu, “Những người kia sẽ còn gặp lại, cũng có thể không gặp lại. Nhưng nếu đã chết, thì vĩnh viễn không thể gặp lại nữa.”

Trần An bị cô nói làm ghen lời, chỉ có thể cười gượng, “Phần lớn mọi người đều lừa mình dối người.”

Khoảng nửa tiếng sau, di thể thầy Cốc đã sửa soạn xong, chuẩn bị đẩy về nhà xác, Dư Châu Châu sợ hãi đi tới cạnh giường, ngạc nhiên phát hiện một gương mặt xa lạ.

“Đây là...”

“Người chết đều biến dạng, sau này em sẽ hiểu rõ.”

Dư Châu Châu ngừng khóc. Cô không thể khóc khi thấy một gương mặt xa lạ.

Đối với chuyện không thể khóc, Dư Châu Châu cảm thấy rất khủng hoảng – không khóc nghĩa là thờ ơ, không khóc nghĩa là bất hiểu, không lễ phép. Cái sự lo lắng này làm cô cố gắng chảy nước mắt, trong đầu không ngừng nhớ về hình ảnh thầy Cốc giúp cô mua đàn, giúp cô sửa dây đàn năm đó – Còn có bóng lưng cô độc giữa sân trường – cô chỉ có thể cố gắng nhớ lại, không phải chìm trong kí ức mà là vì cô gọi sự đau đớn trở về.

Dư Châu Châu cúi đầu, sự nghiêm túc của Trần An làm cô xấu hổ vô cùng, cô không dám ngẩng đầu để che giấu việc mình không thể khóc.

“Không khóc được thì đừng cố khóc.”

Nói tới cũng thấy buồn cười, câu nói nhẹ nhàng này lại khiến nước mắt đã ngừng rơi của Dư Châu Châu chảy dàn dụa – Đây không phải là sự nhớ nhung với kí ức của thầy Cốc trước kia, Dư Châu Châu chỉ là muốn khóc mà thôi.

“Thầy Cốc biết rõ em cho nên thầy sẽ hiểu cho em.”

Trần An rất biết cách làm người ta khóc – Dư Châu Châu vừa nghe vậy thì nước mắt lại dàn dụa, sau đó lại nhìn người lạ trên giường bệnh.

Lúc làm tang lễ, cung thiếu nhi cũng biết tạo thanh thế cho thầy Cốc, có vòng hoa chúc khắp nơi, còn tổ chức tới tham dự lễ tang cả thầy, để chứng minh với ‘học trò khắp nơi’.... Dư Châu Châu dựa vào người Trần An, ôm chặt tay anh, cúi đầu, sợ người khác phát hiện cô không khóc.

Dư Châu Châu nhận ra trong cơ thể mình có một công năng nào đó không thể sử dụng được, nhưng chúng sẽ xuất hiện lại mỗi khi cô về nhà hoặc đang làm việc gì đó khác. Một buổi chủ nhật tuần tiếp, Dư Châu Châu tới phòng tập của đàn nhóm, cả phòng trống trải, cô để cặp rồi đi dạo khắp sân, đột nhiên có một loại cảm giác xa lạ.

Cô đưa tay ra, mu bàn tay trắng như tuyết, ngón tay thon dài, mặc dù cả người cô ấm áp nhưng lại cảm thấy rất lạnh lẽo.

Đột nhiên đằng sau vang lên tiếng cửa mở, Dư Châu Châu quay đầu lại, tựa như có một đôi bàn tay đang bóp lấy trái tim cô một cách tàn nhẫn.

Cửa phòng học mở ra, Dư Châu Châu lo lắng thở một tiếng, mở to mắt nhìn ánh sáng nhạt nhòa ngoài cửa.

“Tôi đã nói với em rồi, đứa nhỏ cứ để đó tôi xử lý, em nói với chị dâu cứ yên tâm đi, quan hệ của chúng ta thế này mà em khách khí làm gì...”

Trưởng cung văn hóa mới ưỡn bụng đi ra khỏi cửa, vừa đi về sảnh lớn vừa nói chuyện điện thoại.

Tiếng nói chuyện xa dần, một cơn gió lạnh phả vào, Dư Châu Châu ngây ngốc nhìn cánh cửa gỗ đóng cái rầm, đột nhiên cảm thấy trên mặt ươn ướt.

Cô đưa tay ra sờ thì thấy nước mắt.

Cuối cùng cũng khóc rồi sao?

Không còn người dùng ánh mắt yêu thương, chấp tay sau lưng hỏi cô, “Châu Châu à, tuần trước có tập đàn chăm chỉ không?”

Không còn người đứng cạnh cô cùng đưa tay hứng ánh mặt trời ngày đông, sau đó khom lưng nhìn ngoài trời thở dài.

Không bao giờ nữa.

Người đi xa nhà kia đã không thể về nữa rồi.

“Cậu đã đánh colophan [1] bốn lần rồi, không sợ cây vĩ [2] bị rít à?”

[1] colophan: nhựa thông dùng để đánh lên dây đàn, kiểu như đánh vecni vậy.

[2] cây vĩ: là cây kéo của đàn cello.

Dư Châu Châu nghiêng đầu hỏi cô bạn ngồi hàng hạ cây đàn của cô ấy cả tiếng đồng hồ ở cạnh cô – cô ấy lên dây cho đàn violin năm, sáu lần rồi bắt đầu thử đàn mấy nốt, sau đó lại cầm cello đánh colophan mấy lần, sau đó mở hộp chữ nhật nhỏ lau mấy vết ố vàng trên cây vĩ.

Cô gái nghiêng đầu nở nụ cười ngượng ngùng, chỉ vào cây đàn cello của Dư Châu Châu, hỏi nhỏ, “Cậu không sợ lát nữa trong cuộc thi, khi chưa diễn tấu xong thì hết colophan, sau đó...”

Mặt Dư Châu Châu đen lại, “Cậu không thể nói chuyện tốt được à?”

Cô bạn làm một gương mặt đưa đám bảo, “Tớ cũng muốn nghĩ tới chuyện tốt nhưng mà nghĩ không ra á.”

“Không lẽ đây là lần đầu cậu thi lên cấp à?” Dư Châu Châu vừa nói vừa nhìn cây đàn cello của mình một cách cẩn thận, xác nhận đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi mới ngẩng đầu – thì ra căng thẳng cũng có thể lây được.

“Không phải, cậu thấy có ai thi lần đầu mà thi cấp mười chưa? Tớ, tớ chỉ là...” Cô bé nuốt nước miếng, “Tớ định năm nay thi vào trường trung học phụ thuộc trường đại học âm nhạc của thành phố S, một trong ba giám khảo của cuộc thi hôm nay là giáo viên phụ trách việc tuyển sinh của trường đó, thật ra tớ đã là học trò của thầy rồi, nhưng ba mẹ luôn nói với tớ, đó chỉ là dùng tiền để đạt được, bà hi vọng tớ có thể để lại ấn tượng tốt cho người ta, trên đường tới đây lái nhai rất nhiều, bảo tớ phải phát huy cho tốt vào, cho nên tớ rất lo lắng đó!”

Dư Châu Châu hứng thú, “Cậu bảo.... nhận thầy? Tại sao? Cậu không có thầy à?”

Cô bé nhìn có vẻ lớn hơn Dư Châu Châu hai tuổi, cô đứng lên, giả vờ thành thực, ho nhẹ một tiếng rồi búng trán Dư Châu Châu một cái, “Nhìn cái là biết cậu không biết gì rồi. Cậu tưởng thi vào trường trung học trực thuộc các trường đại học chỉ cần có trình độ đàn cao là tốt à? Đần quá! Cậu không có quan hệ thì chết đó, hồi trước mẹ tớ vừa đi làm quen người này người nọ vừa mắng tớ không hăng hái, tớ phiền muốn chết luôn á!”

Dư Châu Châu ngồi thẳng người, cười nịnh, giả vờ ra vẻ ngây thơ hỏi, “Chị ơi, quan hệ mà chị nói là gì thế?”

“Đó là người phụ trách việc tuyển sinh đó, rất nhiều rất nhiều việc phải liên lạc được với các thầy cô giáo của các trường trung học trực thuộc đại học trước kỳ thi, nếu như trong đó không có ai thì khó mà lọt lắm.”

Cô bé nói với gương mặt hớn hở, giọng điệu non choẹt nhưng thần thái lại khá trưởng thành.

Dư Châu Châu cúi người, ngẩng đầu, híp mắt cười hỏi, “Vậy nếu trình độ của mình rất cao thì sao? Có cần phải thế không ạ?”

Cô bé lại búng trán Dư Châu Châu lần nữa, “Nói em dần thì cậu dần thật đấy à? Em tưởng chị vì thi đậu mới đi khơi thông các mối quan hệ à? Chị không phải vì thi đậu, chị vì không muốn bị những người có quan hệ khác đẩy ra khỏi vòng an toàn! Mẹ chị nói rồi, đó gọi là tự vệ!”

Cánh cửa gỗ màu trắng cách đó không xa được mở ra, một đứa bé vừa thi xong cầm đàn violin đi vào, cô bé dừng lại, bắt đầu ngoan ngoãn ngồi xuống, cầm colophan hành hạ cây vĩ của mình.

Cánh cửa sắt màu đen ở cạnh cửa trắng mở ra, một cậu bé cầm đàn cello đi ra, Dư Châu Châu không cười mà tàn nhẫn vắn dây đàn.

“Đúng rồi, cái... ừ, tự vệ chị nói đó” Dư Châu Châu nhỏ giọng hỏi vấn đề mấu chốt, “Cần dùng bao nhiêu tiền vậy?”

Cô bé nở nụ cười toe toét, “Em nói là lễ tặng ấy à?”

Dư Châu Châu cúi đầu, cười nhẹ, “Vâng.”

“Chắc, bọn chị không tặng, bọn chị trực tiếp đi học, đến chỗ giáo viên tuyển sinh học là được, một buổi học bốn mươi lăm phút, 300 đồng tiền, kỳ trước chị phải bỏ ra hơn ba vạn để ‘đi học’ đó.”

“Đó chỉ là kì trước?”

“Tiền bỏ ra không chỉ ở đó đâu. Sau này chị mà tới thành phố S, mẹ chị phải đi theo chị nữa, lúc đó thì tiền càng lúc càng nhiều rồi.”

“Vậy sao chị vẫn... Tại sao phải vẫn muốn thi vào trường trung học trực thuộc đại học? Chị rất thích đàn violin à?”

Gương mặt của cô bé không còn cảm giác lớn tuổi trưởng thành nữa.

Cô không vội vàng trả lời vấn đề của Dư Châu Châu, chỉ thả cây vĩ và hộp đựng colophan xuống, đưa mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chị đương nhiên... biết mình không phải là Mozart [3].”

[3] Mozart: Tên đầy đủ là Johannes Chrysostomus Wolfgang Theophils Mozart, là nhà soạn nhạc người Áo. Ông là một trong những nhà soạn nhạc nổi tiếng, quan trọng và có nhiều ảnh hưởng nhất trong thể loại nhạc cổ điển châu Âu. Các tác phẩm của ông được xem là đỉnh cao trong số các lĩnh vực nhạc piano, nhạc thính phòng, nhạc giao hưởng, nhạc tôn giáo và opera. Tuy đặc điểm nhạc của ông bị một số người chê trong thời đó, nhưng ông đã được nhiều nhà soạn nhạc sau này ngưỡng mộ và các tác phẩm của ông đã trở thành một phần quan trọng trong nhiều buổi hòa nhạc. Joseph Haydn đã viết rằng ‘hậu thế sẽ không nhìn thấy một tài năng như vậy một lần nữa trong một trăm năm’.

Cô nói rất nhỏ, cũng nở một nụ cười rất nhẹ.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bên Trái

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt+ Đậu Đậu

“Bất kì đứa trẻ nào ở độ tuổi này cũng đều có chút hư vinh, và có cả một lòng tự ái to bờ bự.”

P/s: Bắt đầu chạy đua với film =)))

Lúc Dư Châu Châu cúi đầu thì thấy trên đôi giày trắng của mình bị in một dấu chân to.

Có lẽ là bị dì bế đứa nhóc dẫm lên lúc ở trên xe bus. Cô thở dài một tiếng, sau đó đi về phía cửa lớn đầy người đi lại.

Lúc này là tháng mười một, bầu trời chỉ có một màu xám trắng, còn có chút ngột ngạt quen thuộc vào mỗi năm. Dư Châu Châu cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là bảy giờ hai mươi lăm, sắp tới trạm xuống của cô rồi. Cô chen chúc trên xe bus hơn mười phút, lúc đi xuống xe mới phát hiện có người tới còn sớm hơn cả cô.

Cuộc thi Olympic toán học toàn thành phố, có người bảo, những đứa nhỏ được giải sẽ được các trường tốt tranh đoạt. Dư Châu Châu ở trường học cố gắng học hành hơn nửa năm nhưng vẫn không thể nào tốt hơn được chút nào. Cô luôn cố gắng hết mình, viết bài đầy đủ, suy luận, làm các bài tập mẫu nhưng cô không thể làm ra được đáp án, thậm chí cô còn không thể nghĩ ra tại sao phải làm thế này thế nọ. Dư Linh Linh đang ở ký túc xá

của trường học, Dư Đình Đình lại không cần học những thứ này, Dư Kiều thì đang bận tìm cốp cái của ảnh nên chỉ có mình Dư Châu Châu cô đơn.

Cô có thể hỏi các thầy cô về bài tập nhưng cô không dám. Đây là lần đầu Dư Châu Châu cảm nhận cái được gọi là tâm trạng của học sinh kém – Lúc các giáo viên vui vẻ nghe các thiên tài phát biểu ý kiến, Dư Châu Châu lại ôm sách đứng ở bên cạnh, cúi đầu nhìn những con số được khoanh tròn bằng bút đỏ.

Sau đó chỉ cúi đầu không nói gì.

Đương nhiên, cô có thể hỏi Lâm Dương, nhưng mà mấy hôm nay Lâm Dương không đến lớp bố tức này.

Có lẽ là do trình độ của các học sinh lớp bố tức không bằng cậu.

Cũng có thể là vì lý do khác.

Trước đây cô luôn có thể gặp được Lâm Dương hằng ngày, sau đó không gặp cậu nữa.

Từ lúc đó, Dư Châu Châu mơ hồ suy đoán, có phải tất cả mọi thứ trên đời không có cái gọi là duyên phận hay trùng hợp hay không, có phải những thứ đó vốn chỉ do con người tạo ra?

Bảy giờ bốn mươi, trước lúc bắt đầu một phút, tay Dư Châu Châu lạnh như băng, cửa sắt mở ra, mọi người chen nhau vào, các giáo viên xếp một hàng trong sân trường, trong tay các giáo viên là một bảng hiệu, viết số trường thi, mọi người đi xếp hàng theo số của mình.

Dư Châu Châu đứng ở đội trường thi số 14, phát hiện có một cô gái đội mũ đứng trước rất quen.

Đợi mọi người xếp hàng đi vào phòng thi, bắt đầu tìm kiếm mã số dự thi của mình trên bàn, lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện cô bạn này đúng là người quen.

Lăng Tường Tây, ngồi ở bàn bên trái của cô.

Dư Châu Châu cố gắng giữ gương mặt bình tĩnh, nhưng mỗi tiếng động vang lên từ bên trái luôn khiến tinh thần của cô trở nên tệ hơn. Lăng Tường Tây rên nhẹ một tiếng, Lăng Tường Tây nằm nhoài lên bàn mà ngáp, Lăng Tường Tây cầm bút gõ xuống bàn, Lăng Tường Tây chống má nhìn cô, Lăng Tường Tây cười cô, Lăng Tường Tây...

Dư Châu Châu rất muốn làm ra vẻ như trong hoạt hình mà cô xem, khí thế quay đầu nói với cô bạn, cậu nhìn cái gì mà nhìn, tôi sẽ đánh bại cậu, mau giác ngộ đi!

Nhưng đây không phải là sân bóng rổ, không phải là núi Ma Vương, đây là phòng thi toán, phòng thi toán.

Cô không có tư cách để nói vậy cho nên chỉ có thể vờ như không thấy. Đây là lần đầu Dư Châu Châu biết, nhân vật chính không phải chỉ cần diễn là được, họ là người chỉ cần bạo phát một cái là có thể chiến thắng bất kì ai, bọn họ bất tử, bọn họ bất bại. Nhưng trong cuộc sống, không có ai sẽ vô đầu cô rồi nói cho cô biết rằng, cô gái nhỏ, yên tâm đi, con là nữ chính, cứ mạnh miệng mà nói là được, sau đó con sẽ là người chiến thắng.

Trên thế giới này có một nhân vật gọi là nhân vật phụ, tư chất của bọn họ rất bình thường, bọn họ cố gắng hết sức, nhưng bọn họ luôn bị dùng để khích lệ và dẫn dắt cho nhân vật chính, tạo ra những điều hiểu lầm, sau đó chịu trận thay cho nhân vật chính – Chỉ có người may mắn mới có thể chết trong ngực của nhân vật chính rồi nhận hai giọt nước mắt của họ.

Khi đó cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ những thứ này, nhưng vào buổi sáng trời xám tro kia, trong căn phòng học âm u ấy, và cả những tiếng vang

như kim đâm vào tim cô ở bên tay trái đã làm cô vĩnh viễn không thể quên được cảm giác trầm trọng đó khi nhớ lại ngày hôm ấy.

Giáo viên giám thị cầm túi da đi vào, giờ tập đề được niêm phong lên, sau đó xé tờ giấy niêm phong rồi phát bài thi.

Dư Châu Châu chuyển bài xuống cho người ngồi sau, lấy cây bút hình gấu Pooh trong túi ra, viết tên họ, trường học và số báo danh ở bên trái, sau đó nhìn vào tờ đề thi.

Hai mươi câu viết vào chỗ trống, sáu câu đề tự luận.

Đề đầu tiên là vấn đề rất đơn giản, chỉ cần mất hai phút đã làm xong.

Sau đó kiểm tra cẩn thận một lượt, tốt rồi.

Đề thứ hai là vấn đề trồng cây, rất tốt.

Dư Châu Châu cảm thấy rất vui. Cô hi vọng có thể làm tốt các bài tập trên này, nhưng cô chỉ có thể làm sáu bài đầu với tư thế đơn giản, đến câu thứ bảy thì bắt đầu có chút khó, cô khoanh tròn số bảy trên đề rồi bỏ qua, đi làm câu số tám, ừ, cố lắm cũng chọn được đáp án, nhìn có vẻ đúng, không tệ, làm câu số chín.

Sau hai mươi phút, Dư Châu Châu bứt đầu lúng túng.

Ban đầu cô sẽ khoanh tròn các câu không biết làm – sau đó, cô bỏ qua những nó rồi làm những bài tập khác, đến khi làm xong, cô nhìn tờ đề một lượt, chỉ có bảy câu cô làm được.

Dư Châu Châu thử rất lâu nhưng không làm gì được, chỉ có thể nằm ườn ra bàn nghe tiếng thời gian trôi qua.

Cô đã cố gắng hết sức rồi, vừa luyện đàn để thi lên cấp, vừa học các lớp bổ túc đảng hoàng, mặc dù lúc làm bài tập có chút qua loa nhưng lần

nào cũng rất may mắn, nhưng nửa năm qua, cô luôn chạy giữa sự mê man, còn cạnh tranh với các bạn nhỏ thông minh nhưng lại tham gia lớp học bổ túc của trường, cô cảm thấy mình rất khó qua.

Thật ra cô biết là do cô quá cầu mong, cũng quá sợ hãi. Quá mong chờ nên sẽ rất quan tâm đến nó.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn ngồi dậy – cố gắng suy nghĩ sao cho thông bài toán. Cô mạnh mẽ cầm bút, sau đó bắt đầu tính toán những công thức số học khó hiểu kia.

Bởi vì cô bạn ngồi bên trái làm bài rất tốt, tiếng lật giấy ào ào vang lên như một bài hát tàn nhẫn nhưng vui vẻ.

Lúc Lăng Tường Tây làm xong, vươn người một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu nở một nụ cười khó hiểu.

Dư Châu Châu cố gắng dùng giấy nháp che lại bài thi của mình – Có sáu câu không làm được, dù sao cũng rất chói mắt.

$$7 \times 3 = 21.$$

Tiếng chuông báo hiệu giờ thi đã kết thúc, lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện, trên tờ giấy của mình chỉ có một công thức như vậy.

$$7 \times 3 = 21.$$

Có lẽ những thứ gọi là bất chấp đến mức không quan tâm tính mạng chỉ có thể thành công khi nó diễn ra trong phim hoạt hình mà thôi.

Cô đưa bài thi cho giáo viên, cúi đầu làm như không thấy gương mặt vui vẻ của Lăng Tường Tây, cô nghiêm túc bỏ bút bi và bút chì vào hộp, cẩn thận vô cùng, gương mặt thành kính giống như thứ trong tay cô là ngọc tỷ truyền ngôi.

Mỗi đứa trẻ ở cái tuổi này luôn có chút hư vinh và có một lòng tự ái to bự bự.

Sau khi Dư Châu Châu đi ra khỏi phòng học thì chạy thẳng một mạch tới WC nữ. Không phải cô muốn đi toilet mà chỉ mong dùng toilet để ngăn cách thời gian và không gian của mình với Lăng Tường Tây.

Nhưng lúc cô đi ra ngoài cổng với dòng người thì thấy có ba chiếc xe dừng ở bên trái cửa lớn. Một người lớn đứng vây quanh bốn đứa trẻ, vui vẻ nói chuyện gì đó.

Dư Châu Châu cúi đầu, cố gắng quay đầu lúc đèn xanh, sau đó đứng đối diện một ông lão đeo kính râm đang đàn, làm bộ như rất chăm chú, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về mấy người kia.

Mẹ Lâm Dương đang xoa đầu cậu, híp mắt cười nói với hai người lớn nhà kia, Tường Xuyên cúi đầu đá mông Lâm Dương, Lâm Dương xoay người đá lại cậu ta, Lăng Tường Tây thì đứng cạnh cười hì hì, còn Châu Thấm Nhiên thì nhăn mặt nghe mẹ lẩm bẩm.

Dưới bối cảnh cùng màu sắc của trời, ba chiếc xe hơi đằng sau bọn họ như tạo ra một kết giới mạnh mẽ làm người khác cảm thấy rất ngọt ngào.

Dư Châu Châu ngây ngốc nhìn một lát, không biết cảm giác trong lòng này là gì.

“Nhóc con, con không chú tâm khi nghe đàn đấy à?”

Dư Châu Châu giật mình, ông lão cúi đầu, lườm cô qua khe hở của chiếc kính râm, giọng nói khàn khàn kia vang lên.

Dư Châu Châu trả lời một câu không liên quan, “Không phải ông bị mù à?”

Ông lão tức giận, lườm cô mấy cái, “Ông có bảo ông mù à?”

Dư Châu Châu chợt nhớ tới A Bình, vừa định nói câu ‘Chỉ có người mù mới kéo đàn nhị hồ’, thì đột nhiên thấy mình rất ngốc, cô cười hì hì rồi gãi đầu, đưa tay móc năm đồng tiền trong túi quần, cúi đầu bỏ vào chiếc mũ bẩn thỉu ở trước mặt ông lão.

Sau đó xoay người nhìn đám người ở cửa trường học, lúc này mới phát hiện bọn họ đang nhìn về phía mình – nhất định là do tiếng của ông lão đã làm họ chú ý.

Cô cứng người, giống như con hồ ly nhỏ bị giẫm phải đuôi, không biết nên đối diện với những ánh mắt kia thế nào, bảy tám người này tạo thành một thể thống nhất, Dư Châu Châu hoàn toàn không biết phải nhìn ai.

Đúng lúc này, tiếng đàn nhị hồ vang lên, giống như để xóa bỏ đi sự lúng túng này. Dư Châu Châu được thức tỉnh, quay đầu lại, ông lão vội dừng lại, âm cuối im bật.

“Ông à, ông....”

“Đây là dành cho năm đồng tiền của con, nếu cho thêm chút thì ông sẽ đàn tiếp.”

Dư Châu Châu biết ông lão chỉ đang nói đùa mà thôi, thậm chí có thể là do ông đang cố ý giải vây cho mình, nhưng cô vẫn trịnh trọng móc năm đồng tiền cúi người để vào cái mũ của ông.

“Năm đồng nữa đủ không ạ?”

Ông lão nhếch môi cười, bắt đầu diễn tấu lần nữa. Tiếng đàn vang lên dưới vòm cầu lạnh lẽo cùng cơn gió nơi phương xa thổi đến. Dư Châu Châu đứng yên một chỗ, nhìn đồng nhựa trắng đang bay xuống theo đàn

nhị hồ, tâm trạng của cô trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, thậm chí còn có một tiếng đàn hoang đường vang vọng trong lòng mình.

Bài hát kết thúc, ông lão đưa tay lấy kính râm xuống.

“Đây là bài hát do ông tự sáng tác, có hay không?”

Mặt Dư Châu Châu bình tĩnh, “Ông muốn nghe lời nói thật hay sao ạ?”

Ông lão trợn mắt lần nữa, Dư Châu Châu xoay người, lúc này cửa trường học đã trống rỗng, cô vừa vịn thấy được chiếc xe cuối cùng đang bắt đầu di chuyển ở giao lộ, để lại đằng sau một ít khói đen.

Cô mỉm cười nhìn ông lão, bảo, “Cảm ơn ông.”

Sau đó mang mũ, bước đi dưới bầu trời màu xám tro.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sự Mệt Mỏi Không Biết Tên

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Lâm Dương, cậu sẽ làm gì tiếp theo?”

P/s: Yêu chị Occhjthjen quá~ Chương này vốn tính dú sang tuần nhưng giờ up tặng chị

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kẻ Lừa Gạt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Có những thứ trên đời này không thể lấy lòng được.”

P/s: Đột trước máy hỏng tới giờ mới sửa xong ;-;;

Cái xẻng tàn nhẫn đánh mạnh gáy của người tuyết, nó vỡ vụn rồi ngã xuống nền tuyết trắng xóa, tất cả mọi người cười lớn, Hứa Dịch xoa xoa mũi mình vô cùng vui vẻ, sau đó cúi người chào hỏi bốn phía như một quý ông làm mọi người cười lớn hơn.

Dư Châu Châu có thể cảm nhận được sự run rẩy của Chiêm Yến Phi qua đôi găng tay của mình, giống như người bị đập vỡ kia không phải người tuyết mà là cô bạn.

Lúc mọi người rời đi, Đan Khiết Khiết nhìn Dư Châu Châu im lặng. Dư Châu Châu đẩy cô tới, cười bảo, “Cậu đi chơi với bọn họ đi.”

Sau đó Đan Khiết Khiết cẩn thận chạy đi khỏi đó, Dư Châu Châu kéo Chiêm Yến Phi lên xà đơn, nhưng cô nàng không thể bò lên đó.

“Cậu ngồi lên kiểu gì thế?” Chiêm Yến Phi không muốn leo lên nữa, đành ngẩng đầu nhìn Dư Châu Châu đang đứng đưa hai chân trên xà đơn.

“Leo khó vậy à?” Cô trợn hai mắt.

Chiêm Yến Phi cúi đầu, “Có thể do tớ béo quá!”

Dư Châu Châu sững sốt một chút, cảm thấy có chút buồn lòng. Cô biết rất nhiều người đều cười nhạo Chiêm Yến Phi, trên mặt của cậu ấy bắt đầu nổi mụn, thân hình béo ra nhiều, đài truyền hình không cần cậu ấy nữa...

“Tớ cũng mặc nhiều mà!” Cô vỗ vỗ cái áo khoác dày và cái bụng tròn vo của mình, “Là do cậu không biết cách bò lên thôi, để tớ giúp cậu!”

“Không cần đâu.” Chiêm Yến Phi lắc đầu, tò mò nhìn Dư Châu Châu một lát, “Sao cậu giống như Tiểu Long Nữ vậy? Có thể bò lên được xà đơn.”

“Tiểu Long Nữ là ai? Cô ấy cũng thích ngồi trên xà đơn à?” Dư Châu Châu nhảy từ trên xuống.

“Tiểu Long Nữ ngủ trên sợi dây. Khi còn bé, lúc tớ đang quay chương trình lần cuối tớ có khóc, có một chị gái đi qua kể chuyện Tiểu Long Nữ với tớ, bảo cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất trần đời. À, trên tivi cũng chiếu phim này á, cậu chưa coi à? Tên là ‘Thần Điều Đại Hiệp’. À, đúng rồi, Tiểu Long Nữ còn quen biết Quách Tĩnh và Hoàng Dung, nhưng cô ấy nhỏ tuổi hơn hai người kia nhiều, hơn nữa cô ấy còn thích con trai của Dương Khang.”

“Con trai của Dương Khang? Nhưng Dương Khang là người xấu mà?” Dư Châu Châu kinh ngạc.

Tuy hồi bé cô thích diễn viên đóng tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang ở trong Anh Hùng Xạ Điêu.

Chiêm Yến Phi nhún vai, “Con trai của người xấu đâu phải sẽ là người xấu chứ?”

Dư Châu Châu ngẩn người, cô đột nhiên nghĩ tới bản thân mình, nghĩ tới người khác mắng mẹ cô là hồ ly tinh, sau đó bảo cô sau này cũng sẽ thành hồ ly tinh. Khi còn bé, cô rất tức giận, không chịu được, nhưng thật ra có rất nhiều lúc cô cũng nghĩ giống bọn họ, sau đó rồi ép buộc mình suy luận theo con đường đó.

“Thế con trai của hã là người tốt à?” Cô hỏi dò.

“Con trai của Dương Khang là đại hiệp. Vô cùng đẹp trai, võ công lại cao cường, làm việc tốt lại còn nuôi một con chim ưng già nữa.” Chiêm Yến Phi kể.

Dư Châu Châu không biết việc nuôi chim ưng có gì hay, nhưng mà đại hiệp nuôi ưng thì nhất định có đạo lý của hã, cho dù tay trái tay phải của đại hiệp có ôm một con gà bự thì đều sẽ phóng khoáng tuyệt trần hết.

Nhưng nếu nữ hiệp làm vậy thì sẽ mất mặt lắm.

Thế giới này vốn không phải là xã hội công bằng giữa nam và nữ.

Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi im lặng, tuyết lại rơi, Dư Châu Châu đưa tay ra để hứng tuyết thì nghe Chiêm Yến Phi nhỏ giọng nói, “Cảm ơn cậu.”

Nữ hiệp Dư Châu Châu gặp chuyện xấu sẽ giải quyết đỏ mặt.

“Không... không có gì.” Cô lắc đầu một cái, “Là bọn họ quá đáng mà.”

Chiêm Yến Phi nở nụ cười.

“Thật ra dấu chân kia đúng là do tớ giẫm á.”

....

Dư Châu Châu hóa đá mấy giây, sau đó mới quay đầu mỉm cười với Tiểu Yến Tử.

“Cậu....muốn...hại chết tớ... đúng không?”

“Tớ cũng không biết tại sao, có điều đúng là tớ muốn giẫm thật.” Chiêm Yến Phi cúi đầu, nhưng khóe miệng đang cười. Dư Châu Châu cảm thấy Chiêm Yến Phi như vậy rất đáng sợ.

“Hồi sáng khi đi học, mẹ tớ mắng tớ một trận. Gần đây bà mắng tớ nhiều lắm, còn bảo đám người đài truyền hình đều là đám người vong ân phụ nghĩa. Hôm nay tớ gọi đầu nên không nghe thấy mẹ bảo để lại nước nóng nên tắm xong thì đổ đi, sau đó mẹ tức giận, tát tớ một cái.”

Dư Châu Châu kinh ngạc, Chiêm Yến Phi thì lại vỗ mặt cô an ủi “Không sao, tớ trốn rất xa, không có đau, cậu xem đi, không có dấu tay, nếu không hôm nay tớ đã ở nhà rồi.”

“Hơn nữa...” Cô bạn kể tiếp, “Có người nói tới bài phỏng vấn hai năm trước của tớ, tớ bảo tớ thi không tốt nhưng những thứ kia đều do đám phóng viên viết, mấy người kia toàn đóng vai cô chú hiền lành phỏng vấn đám minh tinh nhỏ tí như tớ, sau đó dùng lời nói của tụi tớ mà biên diễn ra nhiều thứ. Tớ không nói với bọn họ là tớ không đi học cả kỳ mà vẫn được điểm cao. Lúc đó mọi người bảo bội phục tớ, nhưng bây giờ đám Từ Diễm Diễm lại bảo tớ khoác lác, nói điểm thi hồi đó của tớ thấp vậy mà dám nói mình giỏi...”

Dư Châu Châu không biết nên nói gì trong tình huống này, cô nhớ hồi bé Bôn Bôn từng bảo ba cậu đánh cậu rất mạnh, cô luôn kể chuyện thảm hại của mình để an ủi hẳn, để hẳn thấy không còn cô đơn nữa, cũng không phải là người xui xẻo nhất.

Nhưng cô nên nói gì với Chiêm Yến Phi đây? Chiêm Yến Phi không phải là Bôn Bôn, cho dù là cậu ấy thì bây giờ Dư Châu Châu không dám

chắc mình có thể nói với người bản thân không có ba như trước nữa rồi.

Không phải là không tin Chiêm Yến Phi

Chẳng qua, Bôn Bôn và thời thơ ấu không suy nghĩ kia đã là quá khứ rồi.

“Mẹ của tớ cũng từng đánh tớ.” Dư Châu Châu bắt đầu nói bậy, “Cũng đau lắm. Lúc tớ không chịu luyện đàn, mẹ đánh tớ. Hơn nữa, khi tớ thi thử điểm thấp, có thể không vào được trường tốt, rồi lại không thể thi tiếp nữa, rồi có khi sẽ đi học trường kém, sau đó sẽ trở nên ngu ngốc, không theo kịp tiến độ của mọi người, sau đó sẽ không lên được cấp ba... Cậu hiểu chưa?”

Nói xong cô cũng bị dọa đến sợ mất mật. Lúc đầu chỉ là nói dối thôi, nhưng sau đó lại thành nói thật rồi.

Cái hồi an ủi Bôn Bôn ấy, cô chỉ cần vắt óc tìm một câu chuyện đau lòng để kể, cho nên hai chuyện ‘Tớ không có ba’, ‘Mẹ tớ bị người ta ghét’ là hai chuyện được kể nhiều nhất. Nhưng thời gian trôi qua, Dư Châu Châu không ngờ mình đã có nhiều câu chuyện để an ủi người khác rồi...

Quá nhiều...

Chỉ cần chọn đại một cái là có thể nói rất lâu.

Nhưng lúc nói hai cái này, cô vẫn cảm thấy rất đau đớn, trước kia cô không hiểu, nhưng khi đã hiểu được hai điều này, cô luôn cảm thấy rất sợ hãi, bởi vậy luôn chôn giấu nó thật sâu, rồi không bao giờ dám đào nó lên cả.

Không ngờ Chiêm Yến Phi cười híp mắt với cô, “Tớ cũng thế mà.”

“Hả?”

“Khi bé tố được mời vào trường này nè, hộ khẩu nhà tố không ở đây cho nên lúc lên cấp hai, tố phải học ở Thành Tây. Hơn nữa...” Chiêm Yến Phi cười nhạt, “Có lẽ lúc đó không trường phụ thuộc đại học nào tới mời tố nữa đâu.”

Dư Châu Châu nắm chặt cây xà, rất chặt nhưng lại không biết sao lại đáp, “Đồng bệnh tương liên.[1]”

[1] Đồng bệnh tương liên: Người có cùng cảnh ngộ thì hiểu nhau.

“Tố nhớ các cô chú trong đài truyền hình trước kia đều khen tố xinh đẹp, còn bảo tố sau này có thể thành minh tinh cơ.”

“Mọi thứ đều là sự dối trá.”

Chiêm Yến Phi cười nói, Dư Châu Châu ngẩng đầu lên.

“Người lớn cũng là kẻ lừa đảo.”

Tiểu Yến Tử dựa trên xà đơn, cúi đầu cười.

Dư Châu Châu cời găng tay ra, dùng ngón tay chọt lúm đồng tiền trên má của cô bạn.

“Cậu đừng cười nữa.” Dư Châu Châu thở dài.

Dù tuyết có lớn cũng không làm không khí trở nên ưu thương.

Chuông vào học vang lên, Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi đứng dựa vào xà đơn ngơ ngác, Lâm Dương chạy qua hai người bọn họ, đang tính mặc kệ không quan tâm, nhưng cuối cùng cũng phải quay lại.

“Vào học thôi, các bạn học của các cậu đã về lớp rồi.”

Dư Châu Châu nhìn Lâm Dương, “Cậu về lớp học đi.”

“Vậy sao các cậu không đi?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại nhìn Chiêm Yến Phi, đột nhiên nở một nụ cười xấu xa.

“Này, chúng ta trốn học đi.”

Chiêm Yến Phi hoảng hốt, “Sao lại làm thế?”

“Sao không làm?” Dư Châu Châu trèo lên xà đơn, sau đó nhìn từ trên xuống, “Nếu cô hỏi thì cứ bảo là giáo viên phụ trách đội gọi. Nếu như giáo viên phụ trách bảo không có thì cứ bảo có người gọi. Nếu như cô ấy hỏi gắng là ai thì chúng ta bảo là không biết đó là ai, có thể là ai đó muốn đùa giỡn hai chúng ta. Nói chung — Đó không phải là lỗi của chúng ta!”

Lâm Dương há mồm than, “Dư Châu Châu, cậu biết nói dối thật.”

Trong lòng Dư Châu Châu xuất hiện một cảm giác ngông cuồng trắng trợn vô cùng.

Nếu đã vậy thì cần gì phải giả vờ ngoan hiền chứ?

Dù sao thế giới này vốn không phải là thứ tốt đẹp gì.

Cô mỉm cười chỉ vào Lâm Dương.

“Bây giờ giết cậu ta diệt khẩu.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nút Tạm Dừng Trên Trục Thời Gian

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Lâm Dương, cậu thích Chu Chu phải không?”

P/s: Từ tuần này trở đi, 1 tuần 3 chương vào thứ 3-5-7 nhé:>

Lâm Dương bị lời nói của Dư Châu Châu dọa hết hồn, cảm xúc của Dư Châu Châu thay đổi quá nhanh, cậu không phản ứng kịp. Cái người lúc này ngồi trên xà đơn, nhìn người tuyết bị đập mạnh với ánh mắt và giọng nói vô cùng bình tĩnh không biết đã biến mất đâu rồi.

Nhưng mà cậu lại thấy vui. Cậu không thích Dư Châu Châu vuốt tóc mình rồi nói mấy lời kì lạ kia, những câu nói kia cứ như đang đắp một ngọn núi, đẩy cậu ra khỏi ngọn núi kia, làm cậu và cô càng ngày càng cách xa.

“Mau ra tay đi!” Dư Châu Châu giục Chiêm Yến Phi, nhưng đối phương lại nhìn Lâm Dương với ánh mắt quẫn bách.

“Sao phải diệt khẩu?” Lâm Dương tức giận nhìn Dư Châu Châu đang hùng hổ chỉ đạo trên xà đơn.

Dư Châu Châu ngăn người một lát, sau đó học theo ông chú nào trong tivi, giả giọng trầm thấp nói, “Bởi vì, chỉ có người chết mới giữ bí mật được thôi.”

Lâm Dương mắng, “Nói bậy! Cậu không biết diệt khẩu chỉ là một cách thôi sao?”

Lâm Dương đột nhiên bước lên một bước, đưa tay kéo tay áo của Dư Châu Châu làm cô ngã từ trên xà đơn xuống, trong làn tuyết rơi, cậu nở một nụ cười xán lạn – nụ cười mà cậu tưởng chừng đã đánh mất từ lâu.

“Cậu có thể kéo tớ xuống nước chung mà!”

Dư Châu Châu choáng, bạn học Lâm Dương vô cùng phấn chấn kia quên mất mình đang ở trong vũng nước, nên đã hăng say làm nước bắn tung tóe.

Chiêm Yến Phi cũng bật cười, “Đại đội trưởng, cậu sa đoạ quá!”

Lâm Dương vừa quy hàng đã cướp lấy vị trí lãnh đạo, cậu cầm tay Dư Châu Châu, vui vẻ nhìn sân trường, “Chúng ta phải đi ra ngoài, nếu không sẽ bị các bạn học khác thấy, bây giờ là tiết ba của buổi chiều, chúng ta có thể chuẩn hai tiết cuối, sau đó về lớp cầm cặp, nếu người khác hỏi thì bảo bên đại đội bảo chúng ta đi tới phòng photo lấy tài liệu, đợi cả ngày không thấy, có thể là bị ai đó trêu chọc. Cổng trường không có khóa, mau lên, chúng ta đi ra ngoài chơi nào!”

Dư Châu Châu rung động triệt để.

“Lâm Dương, đây là lần đầu cậu chuẩn học à?”

Chiêm Yến Phi lại chú ý vấn đề khác.

“Đại đội trưởng, hình như cậu rất kích động nhỉ?”

Lúc này Lâm Dương mới phát hiện mình ‘nhiệt huyết’ tới mức nói liên tục, cậu sờ gáy mấy cái, im lặng một hồi mới đáp, “Có lần trốn tiết mỹ thuật để... về nhà xem đá banh...”

Dư Châu Châu lúc này mới bắt đầu lo lắng, thì ra người sắp bị diệt khẩu, có lẽ là mình rồi.

Cô thở dài một tiếng, hơi thở ra ngoài không khí tạo một luồng khí trắng bay giữa không trung.

“Cho nên....” Cô vươn tay trái cầm tay Chiêm Yến Phi, tay phải... đang bị Lâm Dương cầm rất chặt, hít một hơi, lớn tiếng nói, “Bây giờ... chúng ta chuồn học thôi!”

Chạy trốn trong nền tuyết xốp là chuyện rất khó khăn, nhưng Dư Châu Châu lại vui vẻ xông lên phía trước, hai người ở hai bên chưa kịp phản ứng nên bị chậm một bước, hai người như dây cương làm chậm tốc độ của cô. Dư Châu Châu nhớ đến lúc còn bé, cô hay thấy những chiếc máy bay trên bầu trời, trông nó rất giống ba mảnh ghép xếp thành một hình tam giác bay về phía trước – Lúc này bọn họ giống như vậy.

Sau khi chạy ra khỏi cổng sắt, cô mới bước chậm lại, khom người thở hỗn hển, buông lỏng tay Chiêm Yến Phi ra.

Chiêm Yến Phi nghiêng đầu cười nói, “Đại đội trưởng, sao cậu còn nắm tay Châu Châu vậy?”

Lâm Dương lúc này mới vừa buông tay Dư Châu Châu ra vừa đỏ mặt. Dư Châu Châu cũng sửng sốt một lát, sau đó bắt đầu đỏ mặt.

Trên người Tiểu Yến Tử cũng dính đầy tuyết, gương mặt bụ bẫm của cô xuất hiện hai lúm đồng tiền, nhìn hai người ngại ngùng trước mặt, nở nụ cười sâu xa.

Lâm Dương vội vàng nói qua chuyện khác, “Gần đây có một nhà hoang, lúc trước ba tớ chở tớ đi qua có nói cho tớ biết, mình đi tới đó chơi ném tuyết đi.”

Dư Châu Châu lắc đầu, thù dai bảo, “Nhưng tớ không ném giời bằng cậu.”

Chiêm Yến Phi gật đầu nói, “Đi nào, hai chúng ta một nhóm, cậu ấy một nhóm, hai đấu một.”

Nhà hoang này không có ai ở, trước nhà là một cái sân rất rộng. Không biết Lâm Dương kiếm được một cái lốp xe từ đâu ra, kéo nó lên đồng đất. Cậu đứng trên đỉnh tuyết, vẫy tay với Dư Châu Châu, “Tới đây, tớ đẩy cậu.”

Dư Châu Châu buồn bực, cậu ta đã bắt đầu ra tay với mình rồi.

Hơn nữa còn bảo mình chủ động chịu chết nữa kìa.

Gương mặt sợ hãi lẫn cẩn thận của cô làm Lâm Dương dờ khóc dờ cười, “Tớ chỉ bảo cậu ngồi vào trong bánh xe, tớ đứng đây đẩy cậu xuống sườn núi, chơi rất vui, cậu không tin thì – Chiêm Yến Phi, Chiêm Yến Phi, cậu tới đây!”

Chiêm Yến Phi bĩu môi, “Đại đội trưởng, cậu thiên vị quá rồi đó! Vì sao cậu ấy sợ thì cậu lấy tớ làm đồ thí nghiệm?”

Lâm Dương đỏ mặt, đành nói với hai cô nàng, “Nhìn cái gan nhỏ của hai người kìa, xem tớ này!”

Nói xong, cậu ngồi vào lốp xe, dùng hai tay đẩy lốp xe trượt từ trên đỉnh tuyết cao xuống, kèm theo đó là tiếng thét của Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi. Cậu bình an trượt xuống đất, may đoạn đường này cũng ngập tuyết, nên cậu giảm tốc độ, sau đó trượt đến bên chân hai người kia.

“Sao nào? Thấy vui không?” Lâm Dương ngẩng đầu nhìn Dư Châu Châu cười hì hì, gương mặt lộ vẻ ‘Mau khen tớ đi’.

Dư Châu Châu lạnh mặt, chân phải đạp lên lớp xe, sau đó tàn nhẫn đá một phát – Lâm Dương đang ngồi trong lớp xe ngã ra ngoài.

“Đúng là chơi rất vui.” Cô cười híp mắt.

Một phút sau, cô bị Lâm Dương kéo lên đồng tuyết.

Lâm Dương đẩy cô vào trong lớp xe, chân phải đạp vào bên lớp xe, để lớp xe duy trì trạng thái lão đảo, nhìn gương mặt trắng bệch vì sợ của Dư Châu Châu, cậu cười vô cùng tà ác.

“Tớ cũng chỉ đùa chút thôi.” Nói xong, cậu đá cô một phát.

Đợi đến khi Chiêm Yến Phi dừng mảnh nhảy lên lớp xe chơi liên tục mà không thấy sợ hãi, bọn họ đã chơi đến mệt rũ rời, mấy cánh tay nằm trên tuyết dịch lên dịch xuống, còn kẹp cả những hạt tuyết đang vùi lấp bọn họ.

“Nếu thời gian ngừng lúc này thì tốt rồi.”

Giọng Chiêm Yến Phi dịu dàng vui vẻ giống như ngày còn bé, Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến ngày đầu gặp cô nàng, lúc đó hai người không thấy mặt nhau nhưng lại nghe thấy tiếng nói dịu dàng này, bây giờ giọng nói này như một bàn tay vuốt nhẹ lên tim của cô.

Cô cầm chặt lấy tay Chiêm Yến Phi.

Lâm Dương cười bảo, “Nhưng tớ lại muốn lớn lên, lớn thì cái gì cũng có thể làm, còn Châu Châu thì sao?”

Chiêm Yến Phi ở cạnh cười hóng hớt, “Châu Châu, Châu Châu, Châu Châu, Châu Châu... Đại đội trưởng, cậu thích Châu Châu à?”

Cô không nghe thấy lời phản bác mà mình đã nghĩ – Nếu là bình thường, khi các bạn học bị các bạn khác cười đùa đoán bậy thì sẽ đỏ mặt mà phủ nhận, sau đó bắt đầu tìm khuyết điểm của đối phương để tăng minh chứng cho việc ‘Tớ không thể nào thích người như thế’, sau đó là đợt cười đùa lần thứ hai của các bạn học hóng hớt xung quanh....

Không có gì. Hai người bên cạnh cô như ngừng thở, gần như chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi, cả thế giới màu trắng xám yên tĩnh, mềm mại và xinh đẹp.

Chiêm Yến Phi ngừng hít thở rất lâu, lâu đến mức quên mất mình đã nói cái gì.

“...Ừ.”

“Hả?” Cô ngẩn người một chút, không tự chủ mà hỏi lại.

“...Ừ.”

Giọng nói nhỏ nhẹ đầy ngại ngùng, nhưng lại dịu dàng đầy chắc chắn.

Đại đội trưởng, cậu thích Châu Châu à?

Ừ.

Giống như đây là một sự thật rất đơn giản trên đời, cũng giống như việc trái đất xoay quanh mặt trời vậy.

Chiêm Yến Phi cảm thấy mình khó mà ngồi dậy cười trêu, đại đội trưởng nói thật đấy à... Cô cảm thấy, bầu không khí bây giờ rất khó mà diễn tả thành lời, căng thẳng, tế nhị nhưng lại làm người ta muốn cười khẽ.

Bạn xem, thời gian đã dừng lại thật rồi.

Không biết im lặng bao lâu, Dư Châu Châu đột nhiên thức tỉnh, sau đó bừng dậy dùng sức vượt đồng tuyết đọng trên lưng và mông, sau đó lớn tiếng kêu, “Chết rồi, chết rồi, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Chiêm Yến Phi cũng hoảng hốt, vội vàng kéo tay áo nhìn đồng hồ, “Bốn giờ, bốn giờ kém rồi.”

Lúc bạn nghĩ thời gian ngừng lại thì nó lại trôi qua một cách nhanh chóng vội vàng gấp mấy lần, Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi luống cuống vượt tuyết đọng trên người đối phương thật nhanh, Lâm Dương thì ngơ ngác đứng một bên, giống như hồn phách bay đi đâu rồi.

“Cậu đứng ngây đó làm gì, mau vượt tuyết đi, đừng để giáo viên biết mình chuồn học đi chơi tuyết chứ!”

Lâm Dương “À” một tiếng, nhưng vẫn đứng yên. Cậu không biết lúc này Dư Châu Châu yên tĩnh không chút động tĩnh là đang nghĩ cái gì, nhưng lúc này sự sợ hãi của Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi làm cậu cũng sợ hãi theo, lời nói hào hùng trốn học lúc này cũng biến mất. Lúc cậu còn ngơ ngác sợ sệt thì Dư Châu Châu đã đánh cậu điên cuồng.

“Đau!” Cô đánh một phát vào mông cậu rất đau, “Cậu trả thù tớ à?”

“Tớ trả thù cậu cái gì chứ?”

“Trả thù tớ nói tớ thích....” Cậu ngừng lại, đỏ mặt.

Dư Châu Châu đứng đối diện trừng hai mắt, trên lông mi còn dính vài hạt tuyết, cô chớp mắt kinh hoàng làm Lâm Dương cảm thấy trước mắt mình là một con bướm trắng đang bay lượn.

“Cái đó thì sao có thể trả thù? Phải báo đáp chứ?” Chiêm Yến Phi ở cạnh chen vào một câu, sau đó ba người hóa đá tập thể.

...

“Mau chạy thôi!” Nữ hiệp Dư Châu Châu vẫn có ánh mắt nhìn đại cục, cô lần này trái cầm tay Chiêm Yến Phi, phải cầm tay Lâm Dương nhanh chóng chạy về phía trường học.

Gió lạnh đập lên mặt cô làm cô đau đớn, nhưng sự sợ hãi chen vào một chút hưng phấn và ngọt ngào nơi đáy lòng áp chế cái đau đớn da thịt đó của cô. Cô có thể cảm nhận được mơ hồ, nhưng lại không nghĩ kịp, cứ như đang cố gắng ép mình đừng nghĩ bây giờ.

“Châu Châu!” Chiêm Yến Phi vừa mới chạy vào sân thì đã nức nở nói, “Không được, tớ phải đi toilet, tớ không nhịn được nữa rồi!”

Lúc này Dư Châu Châu cũng nghe thấy tiếng chuông tan học, trái tim của cô cũng đập rất nhanh, cô lúc này không thể chen vào trong các bạn đang mang cặp ra về, tình hình sau đó có thể nghĩ ra được rồi – Việc trốn học là chuyện rất nghiêm trọng, hơn nữa còn trốn học ra ngoài chơi nữa chứ, bộ dạng chật vật của bọn họ lúc này đúng là khó mà giải thích để người ta tin tưởng.

Nhưng Dư Châu Châu lại là nữ hiệp, cô luôn là nữ hiệp. Cô nở nụ cười với Chiêm Yến Phi, “Mau đi đi, tớ đợi cậu ở cửa.”

Chiêm Yến Phi vội vàng chạy về phía WC nữ, sau đó quay đầu, kẹp hai chân, khom người cố nén, sau đó buồn bã nói một câu, “Châu Châu, cậu đừng bỏ tớ lại!”

Dư Châu Châu ngẩn người, không phải lúc này Chiêm Yến Phi nên nói “Cậu đi trước đi, đừng lo cho tớ” sao?

“Mau đi đi, tớ sẽ không đi trước, tớ, tớ thề!” Cô lớn tiếng hô, sau đó dựng thẳng ngón út lên.

Chiêm Yến Phi cười cảm kích, yên tâm chạy vào WC nữ.

Lâm Dương nhìn ngón tay út của Dư Châu Châu chăm chăm, dịu dàng bảo, “Cậu đã lớn thế này rồi mà còn dùng cái này thề.”

Dư Châu Châu không cãi lại, cô nhìn Lâm Dương với ánh mắt nghiêm túc, “Cậu về lớp nhanh đi, đừng nói lúc này chúng ta đi chơi với nhau, cậu nói cậu đi một mình, tìm một lý do nào đó cũng được, lý do lúc này cậu nói... cậu nhường cho hai đứa tụi tớ được không?”

Lâm Dương nghiêng đầu, “Tớ không đi.”

Dư Châu Châu tức giận, đang định nói gì đó, thì lại bị ánh mắt kiên định của Lâm Dương làm ngậm miệng, cúi đầu nhìn mấy hạt tuyết đọng nơi mũi chân, trong đầu rất rối loạn.

Chiêm Yến Phi không ở đây, chỉ còn hai người bọn họ đứng kề vai nhau, Dư Châu Châu gần như có thể nghe rất rõ tiếng hít thở của Lâm Dương, trái tim của cô cứ đập năm tiếng là sẽ có một tiếng hô hấp của cậu.

Có một việc ở trong lòng, không biết nên nói sao, nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, vấn đề này càng trở nên mãnh liệt.

“Lâm Dương?”

“Hả?”

“... Không có gì.”

Cô không biết mình muốn hỏi cái gì, cũng không biết mình đang đợi cái gì, cô chỉ cảm thấy Lâm Dương nên nói gì đó chứ nhỉ?

Nhưng Dư Châu Châu không biết rằng, đối với Lâm Dương mà nói, ‘Tớ thích cậu’ là ‘Tớ thích cậu’, Lâm Dương vẫn còn chưa hiểu rằng, trong

thế giới của người lớn, ‘Tớ thích cậu’ hoặc ‘Tớ yêu cậu’ nghĩa là ‘Cả hai ở cùng nhau’.

‘Ở cùng nhau’ là vấn đề rất phức tạp, nói liên lụy tới rất nhiều vấn đề, liên lụy tới rất nhiều người. ‘Ở cùng nhau’ cũng rất yếu đuối, khó thể kéo dài, nhưng nó lại khiến người ta trở nên yếu đuối, càng khiến người ta tổn thương nếu ở với nhau thời gian dài.

Cho nên, khi người lớn muốn nói câu ‘Tôi yêu bạn’ luôn phải nghĩ rất kỹ, bởi nó đại diện cho rất nhiều thứ.

Nhưng với Lâm Dương mà nói, khi Chiêm Yến Phi hỏi cậu, cậu thích Châu Châu phải không – đáp án của cậu là vui vẻ vì ở bên cô, nên phải.

Đây chỉ là một vấn đề, cho nên nó cũng cần một đáp án.

Một đáp án rất đơn giản.

Thậm chí không cần biết suy nghĩ của Dư Châu Châu.

Lâm Dương năm mười hai tuổi, chưa hiểu được ý nghĩa đằng sau, nên chỉ cần nói một tiếng ‘Ừ’ mà thôi.

Cậu nhẹ nhàng ấn nút tạm dừng trên trục thời gian của bản thân, tuyệt rơi không tiếng động, cô gái ở cạnh cậu cũng yên tĩnh không nói gì.

Thế giới trắng xóa yên tĩnh – tuy rằng đối diện bọn họ là WC nữ rất có phong thái phá hỏng phong cảnh ngọt ngào này.

Chẳng qua, chuyện này chẳng có quan hệ gì hết.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ngã Tư Đường Mê Hoặc

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Cùng nhau về nhà nhé!”

Lúc trước Dư Châu Châu không hiểu tại sao Lâm Dương nhất định đợi mình, sau khi ba người bọn họ cùng ngửa đầu đối mặt với cô Vu thì Dư Châu Châu mới biết được tầm quan trọng của Lâm Dương.

Gương mặt cô Vu hớn hở, Lâm Dương thì lưu loát thề hẹn, đem quá trình một bạn nhỏ thần bí xa lạ lừa gạt ba người nói thành một cảnh giới làm người khác lạc vào thế giới kì lạ, sau đó cẩn thận miêu tả quá trình mâu thuẫn tư tưởng của ba người lúc ở tiệm photo – Dư Châu Châu cho rằng đây là âm mưu của bạn nhỏ nào đó, mà Lâm Dương và Chiêm Yến Phi lại nghi ngờ, đòi ở lại chờ một lát – cho nên đợi đến khi tan học luôn.

Chiêm Yến Phi sợ hãi cúi đầu, còn khoe môi của Dư Châu Châu thì co giật một hồi.

Lâm Dương, giữa chúng ta, ai mới là kẻ nói dối thành tình rồi hả?

Thật ra Dư Châu Châu biết rất rõ, tỷ lệ nói dối thành công cao hay không đều phụ thuộc vào tài ăn nói và năng lực ứng biến trong mọi hoàn cảnh – cho nên việc ai nói dối giỏi hay nói dối dở đều phụ thuộc vào việc người nói dối là ai.

Cho dù Lâm Dương nói bọn họ bị người ngoài hành tinh bắt đi, sau đó có thể ánh trăng đến cứu thì có thể cô Vu cũng sẽ nói một câu, “Ôi trời, thả ánh trăng tốt bụng quá!”, sau đó mặc kệ cái áo khoác ẩm ướt tiết lộ hết tất cả sự thật trên người ba người bọn họ, sau đó cô sẽ hí mắt cười khen Lâm Dương thông minh.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn Lâm Dương đang vui vẻ, nở nụ cười nhạt.

Cậu không hề đơn giản như mình nghĩ, cậu luôn biết sự ảnh hưởng của mình, sau đó còn học tập và tìm cách làm sao để có thể sử dụng được điều đó, giống như bây giờ, biết rõ hai người sợ hãi nên mới ở lại, dừng cảm đứng ra nói bậy.

Lâm Dương và cô Vu đã bàn về việc trốn học xong từ sớm, bây giờ đã chuyển sang ‘Lên cấp’, ‘Thi toàn quốc’, ‘Sau đó còn có thể vào trường Thanh Hoa Bắc Đại’, ‘Thầy Trương của em mỗi khi nhắc đến em đều vô cùng kiêu ngạo’ vân vân và mây mây. Lâm Dương chỉ mỉm cười, còn Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi đang lúng túng đứng cạnh cậu đều thành nền lá to đậm cho cậu.

“Em thông minh thật, còn ngoan nữa. Nếu như con cô có thể bằng nửa em thì cô đã đốt nhang cảm ơn ông bà rồi! Còn lớp cô nữa, kết quả thi đấu vừa công bố xong thì chỉ có một mình Hứa Định được vào vòng bán kết, còn đám nhóc kia, ngốc muốn chết, đều rớt hết.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu.

Kết quả cuộc thi đã công bố rồi à? Sao nhanh thế?

Cô biết kết quả của mình rất tệ, nhưng tâm trạng vẫn tệ, ít nhất lúc đó cô còn có chút hi vọng mong manh giống như nhân vật chính bị dồn đến đường cùng nhưng vẫn mong đợi một kỳ tích xất hiện. Nhưng bây giờ, cô

không còn lo sợ nữa, cũng không còn hoảng hốt hay khó chịu, tất cả đã trở nên không có chút cảm xúc nào.

Những hạt tuyết ngông cuồng bị đá gạch cấm thạch màu xám trắng và mặt tường trắng như tuyết đè ép thành bột phấn, bay lả tả giữa không trung rồi biến mất không còn tăm hơi.

Thời gian sẽ không ngừng lại, nó luôn chuyển động lạnh lùng, ép người khác phải lựa chọn và quyết định.

Chủ nhật tuần trước, cô Thẩm nói về việc thi vào trường trung học trực thuộc vào trường âm nhạc Thượng Hải với cô.

“Thầy Cốc từng nói với cô rất nhiều lần, mặc dù điều kiện của em không tốt nhưng lại hòa nhã, biết nỗ lực, thầy hi vọng em vừa chuẩn bị thi đàn lên cấp mười, cũng chuẩn bị thi vào trường phụ thuộc trường âm nhạc, đây là nguyện vọng của thầy ấy.”

Dư Châu Châu vẫn chưa nói chuyện này với mẹ, cô cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì.

Trong lúc hoảng hốt, cô lại nhớ tới hôm đó, cô đánh vecni cho đàn cello, nghe các chị gái ở cạnh nói chuyện.

“Tớ biết mình không phải Mozart.”

“Học nghề này thì có mấy người có thể thành người nổi tiếng cơ chứ?”

“Bởi vì học lực tớ không tốt, nếu như không thể thi được các trường tốt thì chọn vào các trường phụ thuộc trường âm nhạc, có khi còn có thể học được tại học viện âm nhạc, sau khi tốt nghiệp lại xin vào làm ở một dàn nhạc, công việc ổn định, có khi còn có thể làm giáo viên dạy các em nhỏ –

Cậu không biết đâu, làm giáo viên nhạc cụ kiếm tiền rất nhiều á! Mẹ tớ bảo tớ cố gắng một chút thì ít nhất sau này vẫn có thể kiếm tiền mà sống.”

Dư Châu Châu ngồi vuốt đàn cello, nhẹ nhàng hỏi, “Chỉ thế thôi sao?”

“VẬY em còn muốn gì nữa?” Cô bé nhìn cô với đàn cello một cái, “Thế là tốt lắm rồi, em tưởng em là ai chứ? Trên đời này có bao nhiêu người thành danh chứ?”

Dư Châu Châu lắc đầu, không muốn tranh luận với cô.

Con đường kia cố gắng thì có thể được thôi, nhưng vấn đề là cô không thích.

Thầy Cốc không muốn cô đi sai đường, có thể con đường đúng đắn có rất nhiều, nhưng ít nhất cô không muốn làm như thế.

Không phải cô không thích đàn cello, nhưng không quá đam mê. Con đường thi vào trường phụ thuộc trường âm nhạc không phải là con đường cô muốn. Tương lai của cô như một con đường ngập tràn sương mù, nhưng cô lại chưa từng sợ hãi mà còn lại mong ước rất nhiều.

Cho dù cô đã từng muốn bước vào thế giới Slamdunk, ảo tưởng sẽ có ngày mình mặc bộ đồ thủy thủ của Sailor Moon, ảo tưởng có thể cùng Mick ngồi trên mây hồng đi đánh yêu quái... Nhưng tất cả những thứ kia đều không bằng thế giới của riêng Dư Châu Châu.

Câu chuyện của cô vẫn chưa được mở đầu. Bôn Bôn từng bảo, “Châu Châu, cậu nhất định sẽ trở thành người tuyệt vời.”

Người tuyệt vời nhất là người thế nào? Cô không biết.

Nhưng nhất định không phải như bây giờ.

Có người mạnh mẽ dùng cùi chỏ chọt cô một cái, Dư Châu Châu thức tỉnh khỏi suy nghĩ của mình, ngẩng đầu nhìn cô Vu đang nhìn mình chăm chăm. Cô nghĩ quá nhập tâm nên không biết chuyện gì xảy ra, cô cúi đầu, Chiêm Yến Phi đứng cạnh nhỏ giọng nói, “Cô Vu gọi cậu một tiếng thôi, không hỏi gì cả.”

Lâm Dương cười khẽ, dùng giọng điệu mà Dư Châu Châu chưa từng nghe nói với cô, “Dư Châu Châu bị đông lạnh tới ngốc rồi, lúc này cậu ấy mặc ít nhất.”

Cô Vu không quá để ý lời của Lâm Dương, cô lạnh lùng nói, “Dư Châu Châu, hôm nào em mời mẹ em đến trường gặp tôi đi, tôi từng gọi cho mẹ em mấy lần nhưng đều bận máy hết, không biết đang bận cái gì, cho dù muốn kiếm tiền thì con cái mới là người quan trọng nhất, một mình tôi quản năm, sáu chục đứa nhỏ, mặc dù mệt muốn chết nên có khi không thể quá để tâm từng đứa được. Phụ huynh nhà bạn khác đã tới tìm tôi nói về việc lên cấp rồi, lần họp phụ huynh trước tôi cũng nói việc này, mẹ em lại không có phản ứng gì. Tiền đồ của em là chuyện của riêng em, nếu như người nhà không quan tâm thì tôi cũng không nói nữa, em không quan tâm thì tôi cũng không phí nhiều lời làm gì, em hiểu chưa?”

Cuộc nói chuyện dài này làm Lâm Dương ngẩn người, cậu ngẩng đầu nhìn Dư Châu Châu đang mím môi, kiên cường đứng ở cạnh, vẻ mặt của cô rất lạnh lùng.

Đây là Dư Châu Châu à?

Cậu nhớ đến một ngày xế chiều của bốn, năm năm huy hoàng trước kia, cậu từ xa thấy cô cầm quyển sách khóc không ra nước mắt vì không biết nên đọc thể nào, trông cô lúc đó rất tội nghiệp.

Rất giống, nhưng lại không giống. Dư Châu Châu cúi đầu nghe cô giáo mắng, gương mặt lạnh lùng, không còn bộ mặt đáng thương làm người

khác phải mũi lòng như hồi còn bé, à cả giấc mơ nữa, sự chú ý của cô giống như không còn nơi này, lúc này, cô trở thành cô lúc ngồi trên xà đơn nhìn người tuyết, cách xa cậu vô tận, xa đến mức cậu không thể chạm vào cô được.

“Châu Châu, chúng ta cùng về nhà nhé!”

Cậu không nghĩ gì mà hỏi. Dư Châu Châu giống như bị kéo ra khỏi thế giới nhỏ của mình, trợn mắt nhìn cậu, Chiêm Yến Phi cũng phản ứng rất nhanh, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói, “Yên tâm, tớ sẽ đi ngay, tớ nhất định không nói cho người khác biết!”

Lâm Dương nuốt nước miếng, giống như đang nghĩ tới cái gì đó – Mặc dù ba mẹ cậu đã không còn đưa đón cậu nữa, nhưng ngày nào cậu cũng về với Tưởng Xuyên và Lăng Tường Xuyên. Cậu biết hai người họ không thích Dư Châu Châu, gần đây cậu cũng mơ hồ biết nguyên nhân là gì, cho nên cậu nói ‘cùng đi’ này cũng làm cậu có chút sợ sệt.

Sợ sệt, giống như đang làm chuyện xấu mà lừa dối ba mẹ vậy.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu, cô xem không hiểu thần thái trong mắt cậu.

Lâm Dương quyết tâm, lớn giọng nói, “Châu Châu, chúng ta cùng về nhà nhé!”

Cùng nhau về nhà nhé!

Lời nói vô cùng tự nhiên, giống như ngày hôm qua, hôm trước, năm ngoái, năm trước... Bọn họ vẫn luôn cùng nhau về nhà, hôm nay chỉ là một lời chào hỏi thông thường mà thôi.

Đừng quên hôm nay chúng ta cùng nhau về nhà nhé!

Dư Châu Châu cúi đầu đi trên tuyết, mặt tuyết in dấu chân của những bạn học đã về trước, cô im lặng đi trên mặt đất bằng phẳng ấy.

“...Châu Châu?”

“Hả?”

“Lúc này cô Vu có nói, chuyện cậu lên lớp...”

“Không có gì.” Dư Châu Châu vội vàng nghiêng đầu, im lặng một lát lại hỏi, “Lâm Dương, sau này cậu muốn làm gì?”

Lâm Dương ngậy người. Dư Châu Châu lại hỏi vấn đề cô hỏi lúc ngồi trên xà đơn, mà vấn đề này là vấn đề mà chỉ có cha mẹ, cô chú, dì dượng và thầy Trương mới có thể hỏi cậu – hơn nữa còn giới hạn cho cậu từ khi còn nhỏ.

Lúc đó, cậu lớn tiếng nói, “Con muốn làm nhà thiên văn học!”

Tưởng Xuyên thì vừa hít mũi vừa nói, “Con muốn làm tổng thư kí của Liên Hợp Quốc.”

Tổng thư ký của Liên Hợp Quốc là chức vụ lớn nhất trên thế giới mà Tưởng Xuyên biết, nhưng sau này, khi họ lớn lên, mới biết đây chỉ là một chức vụ có danh nhưng chẳng có tác dụng nào trên đời này cả.

Đối mặt với vấn đề của Dư Châu Châu, Lâm Dương chỉ có thể lắc đầu nói, “Tớ không biết.” Nói xong cậu còn nói thêm một câu, “Nhưng chỉ cần đi thẳng về trước là được rồi.”

“Đi thẳng về trước?”

“Ừ.” Gương mặt cậu lộ vẻ tự tin, “Ba tớ nói, nếu như tớ không nghĩ ra thì chỉ cần đi thẳng về trước, cố gắng làm tốt nhất, học trường trung học tốt nhất, học nhiều thứ khác nữa, sau đó thi vào trường đại học tốt nhất, đọc thêm nhiều sách, học thêm nhiều tri thức, ông nói những thứ này đều là... tiền vốn.” Lâm Dương tính toán một chút, xác định từ này không sai, “Như vậy, đợi đến khi tớ tìm ra việc tớ muốn làm thì tớ có đủ tiền vốn, có thể làm thứ đó, nỗ lực vì nó mà không chút hối hận nào.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lâm Dương, nụ cười của cậu rất trong sáng, giống như cây bạch dương trong ngày tuyết, xanh nhạt phấp phới trong gió, giống như trời xuân đã đến rồi.

“Vậy cũng tốt rồi.” Cô nở nụ cười.

“Châu Châu, còn cậu thì sao?”

“Tớ hả?” Dư Châu Châu không nhìn cậu, cúi đầu dẫm lên một đồng tuyết, sau đó ngẩng đầu nói, “Tớ cũng không rõ nữa.”

“Vậy cũng giống tớ rồi!” Lâm Dương vui vẻ kéo tay Dư Châu Châu, sau đó lắc mạnh.

Dư Châu Châu cười, lắc đầu.

“Không, Lâm Dương, chúng ta không giống nhau.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cứu Mạng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Cái chết là một cây dao, chảy máu bị thương mới là người sống.”

“Không giống chỗ nào?”

Dư Châu Châu không nói được.

Cô đã bắt đầu thử chạm đến dây thần kinh đằng sau của thế giới này, nhưng đối mặt với con đường vận mệnh nặng nhứt khắp nơi cô lại không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Lâm Dương không hỏi nữa, thở một hơi, đá một đồng tuyết nhỏ, mờ mịt hỏi, “Châu Châu, cậu không muốn lớn hả?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Không.”

Đã từng rất muốn.

“Cậu muốn như Chiêm Yến Phi ấy hả...?”

“Không.” Dư Châu Châu lắc đầu, “Tớ muốn... Tớ muốn trở lại khi còn bé.”

“Khi còn bé?” Lâm Dương đưa tay vuốt bím tóc của cô một cái – Đã lâu lắm rồi cậu mới có thể vuốt bím tóc của cô như thế này. Tóc của cô vừa

mềm vừa lạnh, có vài sợi trốn trong khe hở như một con cá nghịch ngợm, Lâm Dương đưa tay vuốt cái nữa, cậu nghịch không biết trời đất nơi nào, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt buồn rầu của Dư Châu Châu.

“Bởi vì lúc bé rất vui, mà lúc ấy còn chẳng hiểu cái gì hết.” Dư Châu Châu nhắm mắt, bất đắc dĩ phát hiện, cô không thể nhớ rõ màu tay áo của công tước Gerry và Creek nữa rồi.

Hai người không cần nữ hoàng bệ hạ nữa sao? Hay là đã sửa máy bay xong rồi đã trở về hành tinh của mình?

Cô còn chưa kịp nói lời tạm biệt.

Lúc mở mắt ra, Dư Châu Châu ngẩn người, dừng chân lại, sau đó nhanh chóng chạy đi, bóng lưng của cô bỏ xa Lâm Dương đang đứng ngốc trong làn tuyết. Tay Lâm Dương vẫn còn ở trong không trung, con cá chép màu đen kia từ tay cậu bay nhảy đi nơi khác, không thể nào bắt lại được.

“Châu ...” Cậu không kịp phản ứng, nhìn phương hướng mà Dư Châu Châu chạy xa, ngây người một hồi mới nghe được tiếng kêu từ xa.

“Lâm Dương!” Cậu quay đầu lại, thấy được bóng người nhỏ gầy của Tường Xuyên ở góc đường gần đấy, cậu ta chạy về phía Lâm Dương, đằng sau còn có cả Lăng Tường Xuyên.

“Cậu làm xong chuyện của mình rồi hả? Cậu bảo tụi tớ đi trước, nhưng Lăng Tường Xuyên bảo tớ đi chậm lại, bảo có thể chờ được cậu, cậu xem, đúng luôn.”

“À...” Lâm Dương ngây ngốc gật đầu.

Dư Châu Châu trốn đằng sau chiếc xe ba bánh, qua một hồi mới nghiêng đầu nhìn về chỗ bọn họ đứng lúc nãy – Lâm Dương đã đi mất rồi.

Cô đi trở về, vết chân trên mặt tuyết rất hỗn loạn, không biết đâu là của cậu ấy.

Dư Châu Châu không hiểu tại sao mình chạy mất.

Có thể không hi vọng thấy hình ảnh cậu bị mẹ cậu đánh một cái, cũng không muốn thấy đôi mắt đỏ bừng với dáng vẻ chật vật của cậu.

Chỉ là như thế mà thôi.

—

Dư Châu Châu không nhớ rõ mẹ cô đã không về ăn tối bao lâu rồi.

Bọn họ vừa ăn cơm thì nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên ở ngoài cửa bảo hiểm.

“Châu Châu, hôm nay mẹ con về ăn cơm.” Tiếng của bà ngoại rất yếu ớt, mỗi ngày bà chỉ uống một chén cháo trắng, món ăn cũng phải để người ta làm nhỏ mới ăn được.

“Mẹ, hôm nay con đi ngang cửa hàng bách hóa ở đường Âu, thấy quạt sưởi đang giảm giá, năm nay thời tiết không tốt, đầu gối của mẹ lại đau nữa phải không? Con đặt mua một cái về cho mẹ, tối mẹ thử xem, không khí trong nhà ấm áp thì có khi chân cũng bớt đau hơn một chút.”

Dư Châu Châu nhìn mẹ cúi người đặt một cái hộp màu trắng ở góc phòng khách, áo khoác nhung màu đen làm lộ đường cong xinh đẹp nơi eo của bà. Mẹ cởi áo khoác móc lên móc áo, nói liền miệng, “Mọi người ăn trước đi, con đi rửa tay đã.”

Dư Châu Châu cúi đầu nhìn chén cơm, đột nhiên thấy mẹ cũng cúi đầu, nhưng mắt vẫn liếc nhìn mẹ chăm chăm.

Cô chỉnh tiêu điểm của con người tại cớm tẻ dưới đáy mũi, do dùng sức hơi quá nên mũi có chút đau đớn.

“Châu Châu, hôm nay không xem hoạt hình à?”

Mẹ ngồi đối diện gương trang điểm, dùng bông tẩy trang tẩy lớp trang điểm rồi tháo trang sức ra, Dư Châu Châu im lặng ngồi trên mép giường, lắc đầu.

“Vâng, không thích xem nữa.”

Cô đã không xem phim hoạt hình kênh tỉnh lúc sáu giờ rồi, cũng không còn xem Quạt Xoay Gió nữa nhưng mẹ không biết.

Hai người giống như bỏ mất cuộc sống của đối phương. Dư Châu Châu không biết người mẹ dịu dàng xinh đẹp của mình đã trở thành một người phụ nữ sắc bén già dặn từ lúc nào, không biết bà có thể bước đi vội vàng trên đôi giày cao gót kia từ khi nào. Mẹ đã không còn là mẹ như trước kia, không còn là người mẹ ở ngoài cửa nhắc lời thoại nhân vật cho cô nữa rồi.

Dư Châu Châu biết mẹ rất mệt, đã không ít lần cô giả vờ ngủ, đợi đến khi mẹ về muộn, nằm cạnh mình thì cô mới bắt đầu yên tâm ngủ, cũng mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của mẹ.

Cô đã cố gắng làm đứa con ngoan rồi, nhưng mà không thể đánh tan cây gai nơi lòng mẹ.

“Đã làm bài tập xong chưa? Gần đây có cần nộp tiền gì không?”

“Không cần nộp gì hết.”

Mẹ cuối cùng cũng thả bông tai xuống, xoay người nhìn cô, “Châu Châu, sao vậy?”

Lời nói còn chưa dứt, chiếc điện thoại Motorola màu trắng bạc loại mới vang lên, mẹ bấm nghe, giọng nghiêm túc “Alo, vâng.” mấy tiếng, sau đó dùng tai và vai giữ điện thoại, bắt đầu trang điểm lại lần nữa, sau đó cầm túi và áo khoác chạy ra khỏi nhà.

Dư Châu Châu ngồi ngây người trên giường, nhìn bàn trang điểm trống rỗng kia, đột nhiên cô rất muốn khóc.

Cô chuẩn bị rất lâu, thậm chí còn sợ bị mẹ tức giận vì phát hiện việc mình không thể vào đội tuyển, hoặc thất vọng vì lời phê bình của cô Vu, cô phải cố vũ bản thân lắm mới thấp thỏm, bất an bước vào cửa, định cùng mẹ ‘nói chuyện một chút’ – ‘nói về’ tiền đồ cả mình.

Sau đó, kế hoạch của cô bị bóp từ trong trứng nước.

Dư Châu Châu đột nhiên rất nhớ thầy Cốc.

Cái chết là một cây dao, còn bị thương chảy máu mới là người sống.

Dư Châu Châu ngồi trong phòng, bắt đầu nhớ lại người quen trong mười hai năm gần gũi này của mình một lần, phát hiện cô chẳng còn gì cả.

Cô nhìn căn phòng với ánh mắt mờ mịt, cuối cùng ánh mắt rơi trên điện thoại bàn.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Fly Away

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Nếu như anh là thần tiên thật thì tốt rồi.”

Con đường ven bờ sông rất dài, còn có chút dốc và trơn. Dư Châu Châu cẩn thận bước từng bước một, giơ tay áo nhìn đồng hồ đeo tay, còn năm phút nữa.

Đi nhanh nào! Cô chạy đi rất cẩn thận, đột nhiên lao đảo một chút, suýt nữa thì ngã bay ra ngoài.

Cuối cùng cũng đi đến cuối đường, cô rẽ sang một bên rồi ngẩng đầu.

Không bị hàng cây bên đường che chắn nên tầm nhìn thoáng hơn rất nhiều, mặt sông rộng lớn bị đóng băng như một con rồng trắng như tuyết, im lặng nằm đằng sau lưng Trần An.

Trần An mặc áo len màu trắng, tai của anh đỏ bừng vì lạnh giống ngày đầu gặp gỡ.

Anh đứng ở trong thế giới màu trắng, nở một nụ cười màu trắng.

“Để anh đợi lâu rồi.” Dư Châu Châu đột nhiên có chút ngại ngùng, lễ phép cúi người, lúc này cô thậm chí còn muốn nhắc góc váy không tồn tại để quỳ dưới chân anh.

Sau này, mỗi khi Dư Châu Châu nhớ đến tối hôm ấy, cô luôn thở dài, Trần An luôn mang đến những khoảnh khắc kỷ tích cho cô.

Cô nhìn điện thoại một hồi, đột nhiên khóc lên.

Dư Châu Châu bước từng bước đến trước điện thoại bàn, nhẹ nhàng cầm tai nghe, áp lên tai, sau đó nghẹn ngào đến mức không thể nói gì.

Ai cũng được, có thể nói cho tôi biết hay không?

“Em phải làm gì...” Tiếng nước nở vang trong điện thoại, kèm đó là tiếng thút thít và tiếng hít thở khó khăn, Dư Châu Châu cảm nhận được nước mắt nóng bỏng giống như dung nham đang lăn xuống gò má cô.

“Làm gì cái gì?”

Bên kia vang lên giọng nói kinh ngạc khiến Dư Châu Châu bị dọa nhảy dựng.

“Anh là... Anh là...” Dư Châu Châu nói ra một câu không hợp tuổi chút nào, “Anh là... thần tiên à?”

Bên kia điện thoại vang tiếng cười ha hả, chặn lại tiếng khóc thút thít của Dư Châu Châu.

“Đúng thế, anh là thần tiên, em muốn ước gì nào?”

Dư Châu Châu run người, không biết có nên tin người thần bí bên kia điện thoại hay không. Sự khó chịu trống rỗng biến mất, Dư Châu Châu hít sâu, lớn tiếng nói:

“Em!...”

Mình muốn cái gì? Dư Châu Châu sững sốt một lát, đầu trường cấp hai? Hay được vào đội tuyển? Hay là...

“Em thế nào?”

“Em...” Dư Châu Châu gấp tới mức suýt khóc, cô biết thần tiên đều rất bận, khó lắm mới nghe điện thoại, nếu làm phiền lâu sẽ khiến người ta mất kiên nhẫn.

“Em ước... Anh, anh có thể cho em ba điều ước không?...”

Thần tiên cười đến mức sắp điên rồi.

“Dư Châu Châu, em không thể rụt rè hơn chút hả?”

Lúc đó Dư Châu Châu mới biết, thật ra thần tích trên đời này chỉ là trùng hợp mà thôi. Trần An vừa bấm số xong, còn chưa nghe thấy tiếng reng thì bên này Dư Châu Châu đã khóc lóc cầm điện thoại rồi.

“Thì ra anh không phải thần tiên.”

“Ồ?” Trần An cười vui vẻ, “Ai, bảo, anh, không, phải?”

“Thật ra chơi buổi tối vui hơn nhiều, có đèn màu rất đẹp. Nhưng ban ngày thì ít người, không ai cướp cầu trượt với chúng ta.”

Dư Châu Châu lúc này mới tỉnh táo, đúng rồi, lúc cô đang ngây ngô sợ làm thần tiên không vui vẻ, thì thần tiên cũng chẳng thèm hỏi cô nguyên nhân cụ thể, ngược lại còn mời cô đi trượt băng vào ngày thứ bảy.

“Trần An” Dư Châu Châu dùng hết dũng khí mà hỏi, “Anh nhiều tuổi rồi mà còn chơi cầu trượt?”

Trần An xoa lỗ tai, như nhớ tới gì đó, anh lấy một túi nhỏ trong balo đen, sờ mũi bảo, “Ha, lúc nhỏ không được chơi.” Trong giọng nói mang chút thất vọng.

Dư Châu Châu đi vào cửa với anh, vé vào cửa không rẻ, nhưng Trần An bảo thần tiên có tiền, cho nên anh sẽ trả cho cô.

“Chúng ta chơi gì trước đây?” Trần An nhìn sân chơi rộng lớn. Bầu trời màu xanh lam, mênh mông không điểm dừng, lúc ngẩng đầu lên, hít một hơi, không khí lạnh lẽo rót vào trong lá phổi, làm ngực người khác có chút đau đớn nhưng lại thoải mái, sau đó từ từ thở ra, giống như vết thương đang được chữa khỏi từng chút.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn giữ vẻ mặt nặng nề và lo lắng. Sân chơi màu trắng rộng rãi làm cô có chút hưng phấn, nhưng sự hưng phấn này lại mang theo một gông xiềng khiến cô không thể mở ra được.

Trần An cũng phát hiện được điều này, anh kéo balo nhỏ của cô, kéo cô đi tới đỉnh của cầu trượt.

“Chúng ta ngồi cái này.” Anh lấy một tấm giấy màu nâu ra, trông giống như tấm xốp lớn. Trần An ấn vai Dư Châu Châu để cô ngồi phía trước tấm giấy, sau đó mình ngồi đằng sau, ôm vai cô, dịu dàng nói, “Một, hai, ba, đi thôi!”

Dư Châu Châu không kịp hét và nhắm mắt, gió đập vào mắt cô giống như đang rửa sạch sương mù trong đôi mắt kia, sau lưng cô là lồng ngực kiên cố, sau đó cô giang hai tay hưởng thụ tốc độ nhanh mang cô về với mặt đất đầy tuyết trắng – cô không còn nặng nề nữa, bởi vì cô không nặng nề nổi nữa.

Khác với lúc Lâm Dương dẫn cô và Chiêm Yến Phi đi chơi núi tuyết nhỏ nơi đất hoang kia, khác với sự vui vẻ lúc đó, khi mặt xốp từ từ chạy

chậm lại, cô cảm thấy mình như con chim di trú vừa hoàn thành cuộc bay lượn của mình, nhẹ nhàng rơi xuống đất, sáng khoái vô cùng.

“Chơi nữa không?”

“Chơi!”

Dư Châu Châu nhảy dựng lên lập tức, kéo tấm xốp dưới mông Trần An làm anh suýt ngã ngựa.

“Này, em định giết anh à?”

“Lần này không cho anh chơi nữa!” Đôi mắt long lanh hoạt bát của Dư Châu Châu trở lại, cô vứt bỏ thần tiên ở sau lưng, vụng về kéo tấm xốp lên cầu thang.

Bay lượn luôn khiến cho người khác nghiện, Dư Châu Châu gần như quên mất mình là ai lúc cô rơi xuống, cô chỉ là con chim, chỉ là một con chim di trú vô tình đi qua nơi này, nghỉ ngơi một lát sẽ bay về lại nơi phương xa.

Một nơi rất xa, rất xa.

Dư Châu Châu mệt mỏi, cô lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu thì thấy Trần An đang dựa người vào cột đèn, cười dịu dàng với cô.

Cô vội vàng đứng dậy, cầm tấm xốp, ngại ngần giao ra, “Anh... Anh chơi không?”

Dư Châu Châu hồ thẹn vô cùng, thần tiên hồi nhỏ còn chưa được chơi cái này, thế mà mình còn cướp của anh.

“Cảm ơn, em rất hào phóng.”

Trần An nở nụ cười chế nhạo làm Dư Châu Châu cúi đầu xuống thấp.

“Đi nào, đi ngồi xe trượt tuyết.”

“Anh xác định thứ này là xe trượt tuyết hả thần tiên?”

Trần An dở khóc dở cười, đối mặt với gương mặt rất đáng ăn đòn của Dư Châu Châu, anh chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Dư Châu Châu và Trần An cầm một sợi dây cương, cẩn thận trượt trên băng, mà trước xe trượt tuyết của hai người là một con chó basset và hoi, bên cạnh còn có một con chó màu đen khác đang cúi đầu.

Hai người ngồi lên xe trượt tuyết, con chó đen thì chạy trước rất nhanh, nên xe của hai người luôn bị chệch bên phải nhiều hơn, cuối cùng cả hai ngã xuống.

Bọn họ cùng nhau đỡ con chó hoi đang khóc huhu dậy, sau đó kéo dây cương, con chó đen cũng đau đớn chạy về chỗ cũ.

“Xui quá!” Trần An bất đắc dĩ nói.

“Vì anh nặng quá đó.” Dư Châu Châu nghiêm túc nói.

Trần An quay đầu trừng mắt với con chó hoi một cái.

Sau đó thì thấy Dư Châu Châu đang trừng mắt nhìn anh.

“Em đối xử với thần tiên vậy à?”

Dư Châu Châu không cãi lại, cô cúi đầu, cố gắng kéo dây cương, chân hơi trượt tới một chút.

“Nếu anh là thần tiên thật thì tốt rồi.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Em Tin Tưởng Ai?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Anh chỉ đi Bắc Đại xem một chút.”

“Trần An, anh sắp thi đại học nhỉ?” Dư Châu Châu vội vàng chuyển đề tài.

“Ừ, tháng bảy năm sau.”

“Không cần ôn bài ạ? Chị em cũng thi đại học, ngày nào chị ấy cũng ôn bài, trừ lúc ăn cơm, đi ngủ và đi toilet ra thôi, hơn nữa còn thường cãi nhau với cha mẹ, trông có vẻ rất phiền hà.”

“Ai bảo anh không ôn bài?” Trần An nhướn mày cười.

“Vậy sao anh còn chạy đến đây chơi cầu trượt với em?”

Trần An cười lớn, “Có chỗ nào không đúng à? Nếu không giải lao một chút thì sẽ thành đứa ngốc mất.”

“Vậy sao anh lại kiểm em ra chơi?”

Trần An dùng tay trái sờ mũi, “Tạm thời không nói cho em biết, sau này sẽ nói.”

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới một việc, “Đúng rồi, lúc trước khi anh rời khỏi dàn nhạc, anh từng bảo sẽ tham gia cuộc thi rồi đi thi đại học nhỉ?”

“À, cuộc thi vật lý ấy hả?” Trần An nở nụ cười, giống như đây là một câu chuyện xa xăm nào đó, anh hơi hột bảo, “Lúc đầu bán kết bị đau bụng, không thể thi được nên lấy giải nhì, cho nên không thể chọn được đại học tốt như trong dự tính, bởi vậy tính tham gia thi đại học.”

Dư Châu Châu cảm thấy đây là chuyện liên quan đến vận mệnh, Trần An xui xẻo như thế mà trên mặt chẳng có chút tiếc nuối nào. Cô đột nhiên cảm thấy tôn kính anh, Trần An cũng có hi vọng đạt được giải nhất, nhưng anh không tiếc nuối gì, như vậy Dư Châu Châu vốn chẳng có tư cách gì trèo vào mấy vòng trong của cuộc thi đội tuyển thì có tư cách gì mà đau khổ vì rớt chứ?

Cô nghiêng đầu nhìn Trần An, dưới bầu trời xanh lam, gò má mềm mại trầm tĩnh của chàng trai làm người ta cảm thấy yên ổn, anh kéo xe trượt tuyết nặng nề đằng sau nhưng vẫn giữ bộ dạng ung dung như trước. Thiên phú âm nhạc của anh, anh học ở trường Chấn Hoa, nhà anh to lớn như một lâu đài... Anh may mắn và ưu tú tới mức làm người khác phải ước ao, nhưng mà Dư Châu Châu lại chỉ luôn hi vọng vào kỳ tích, giống như cái đó vốn không thuộc về cô vậy. Trần An phía sau nở nụ cười, giống như có một cơ duyên khác vậy.

“Anh nhất định thi vào Thanh Hoa.” Dư Châu Châu nghiêm túc nhìn anh.

Trần An cười, “Chà, anh muốn học Bắc Đại thì phải làm sao đây, thương lượng chút đi, em có thể phê chuẩn không?”

Dư Châu Châu đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói, “.... Bắc Đại cũng được.”

Trần An cười ha hả, “Được, rất tủi thân cho anh, anh chỉ đi xem Bắc Đại một chút.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn bầu trời, màu xanh kéo dài đến nơi tận cùng thế giới, vậy thì nó xa đến mức nào đây? Cô vẫn luôn tin tưởng Trần An có thể bay đến nơi rất xa, rất rất xa, anh giống như là nhân vật chính trong những người mà cô từng gặp, thua cuộc thi vật lý chỉ là một thất bại nhỏ trước khi xuất hiện kết cục cuối cùng, bất hạnh cũng chỉ là đá kê chân để mang anh bay xa hơn.

“Tốt quá, thế thì anh cũng có thể đi Bắc Kinh.” Cô ngây ngốc nói.

“Em thích Bắc Kinh à?” Trần An ngạc nhiên.

“Không.” Dư Châu Châu cười, “Em chưa từng đi tới Bắc Kinh, từ nhỏ em đã chẳng đi đâu khỏi nhà, lúc nghỉ hè, nhiều bạn học đi Hoàng Sơn, Thái Sơn hay đi biển chơi thì em chẳng rời khỏi thành phố này. Có điều, em cảm thấy anh luôn muốn đi một nơi cách xa thành phố này, không phải đi du lịch mấy ngày, mà là... rời khỏi đây thật sự.”

Trần An không cười nữa, anh nghiêm túc nhìn cô gái luôn có một ước mơ mờ mịt trước mắt, sau đó cũng xoay đầu nhìn về phía chân trời.

“Đúng, anh muốn rời khỏi đây.”

Một câu nói rất ngắn nhưng lại làm Dư Châu Châu nhìn anh với đôi mắt kinh ngạc, bởi vì Trần An rất ít khi nói về mình, anh luôn cười, nhưng đều là nụ cười an ủi người khác, giúp người khác phân tích mọi chuyện, nhưng chưa từng chủ động nói câu nào bắt đầu mấy chữ “Anh thích”, “Anh ghét”, “Anh muốn” cả.

“Tại sao?”

Anh quay đầu nhéo má Dư Châu Châu, “Không vì sao hết.”

Dư Châu Châu biết điều im lặng. Cô trước giờ rất biết điều, sẽ không hỏi gặng chuyện người khác như đám Đan Khiết Khiết.

“Châu Châu, tại sao em không vui thế?”

Dư Châu Châu kinh ngạc, nhưng cô không phủ nhận theo thói quen mà hỏi, “Sao anh biết?”

Trần An nheo mắt, cười nói, “Anh là thần tiên mà.”

Nhìn thấy Dư Châu Châu nhắm mắt như thám tử lừng danh Conan, Trần An ngáp, “Thật ra, bữa trước nhà anh có tiệc, anh hỏi thăm tình hình của em từ Khiết Khiết, con bé bảo em dạo này hơi kì lạ nhưng em không nói cho con bé biết tại sao, con bé đoán là em bị mấy kì thi dẫn vật đến điên rồi.”

Đáp án hợp tình hợp lý như thế, nhưng lại làm Dư Châu Châu cảm thấy có chút thất vọng.

Lúc đó cô phát hiện mình đã thay đổi rồi. Cô bé mà năm đó chỉ cần tâm sự với hai chú thỏ quý tộc một chút kia, giờ đã mang rất nhiều nỗi lo hỗn loạn và khổng lồ, cô mất đi con thỏ trong lòng, cô đang chờ đợi một người có thể chứa đựng sợ hãi và buồn phiền của mình như bọn họ, hơn nữa, người kia phải giống như thần tiên, cô không cần nói cái gì người ta cũng biết, để tránh sự lúng túng và trầm mặc trong quá trình đó.

Trần An không phải là thần tiên.

Cô vẫn ngoan ngoãn trả lời, “Em thi không tốt. Em ngốc lắm, không vào đội tuyển được.”

Trần An không an ủi cô như người khác, “Chỉ cần nỗ lực thì sẽ đạt được trong tương lai”, anh hỏi, “Tại sao em phải học lớp đội tuyển? Em thích đội tuyển à? Khiết Khiết đâu học đâu, tại sao em...”

Dư Châu Châu lắc đầu, nhưng lại không thể giải thích lý do mình bắt buộc phải học đội tuyển— những nguyên nhân kia quá phàm tục và thấp kém, trước mặt Trần An ưu tú sắp thi đại học, cô không thể nói nguy cơ nhỏ nhoi và thương tích của mình được.

Huống chi, Đan Khiết Khiết không cần vào đội tuyển, nhưng cô học Anh văn từ nhỏ, rất nhiều đứa trẻ đã học tiếng anh thêm ở ngoài từ năm lớp ba, lớp bốn. Lâm Dương lúc nói chuyện với bạn bè cũng có khi khoe khoang, lắc đầu nói, “I don’t think so”, Đan Khiết Khiết cũng chỉ vào từ được khắc nơi bút cô bảo, “Chữ banana này viết sai rồi nè.”

Cô không biết chữ đó sai thế nào, nhưng từ đó về sau cô không dùng cây viết đó nữa.

Nỗi buồn đã trôi theo gió lúc này lại dính lên người.

Cuối cùng, Dư Châu Châu dùng hết dũng khí, thành thật nói.

“Em không thể tuyển thẳng vào trường trung học trực thuộc đại học, em phải tự thi vào trường trung học. Hơn nữa, không chỉ thế, cô em bảo...” Dư Châu Châu hít sâu một cái, “Nói đám học sinh nữ tụi em lên trung học sẽ khó theo kịp, nếu như không thể vào đội tuyển huấn luyện một chút, hoặc không học được đội tuyển, thì có nghĩa là em ngu ngốc, như vậy lên cấp hai... Hơn nữa em không thi vào trường trung học thuộc đại học thì không thể vào trường tốt, còn có, còn có...” Cô phát hiện mình nói chuyện hơi bị bừa bãi, đến cùng cũng không biết lý do chôn dấu sau cùng là gì, chỉ có thể im lặng, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt băng.

Trần An im lặng rất lâu, Dư Châu Châu cho rằng anh đang im lặng an ủi cô, không ngờ anh lại luôn mỉm cười, giống như một con chó nhỏ đang khó hiểu.

“Cười cái gì?”

“Em không học đội tuyển là ngốc? Không thể vào trường trung học trực thuộc đại học là ngốc? Bọn họ nói không học đội tuyển thì lên trung học sẽ không học theo người ta kịp, không học kịp ở cấp hai thì càng không thể chạy theo mấy bạn cấp ba, không học được cấp ba tốt thì sẽ không thi được đại học tốt...” Trần An nói một hơi, nghỉ mấy giây rồi hỏi, “Em tin à?”

Dư Châu Châu ngây người.

“Chẳng lẽ... không đúng ă?”

Trần An chỉ vào mình, “Anh không học đội tuyển, anh không học trường trung học trực thuộc đại học, mà Bắc Đại với anh không phải là quá sức, nhưng anh lại học từ Chấn Hoa ra, em tin họ hay tin anh?”

Trần An nhìn bộ mặt ngơ ngác của Dư Châu Châu cười lớn, nói, “Em tin tưởng ai? Anh là ví dụ sống nè.”

Lúc đó, Dư Châu Châu chảy ra một hàng nước mắt vui vẻ và kinh ngạc, không thể không thừa nhận, Trần An đúng là thần tiên.

Ít nhất là thần tiên của một mình cô.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trò Chơi Nhân Vật Chính

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Chu Chu, sau này luôn phải cười như thế này nhé!”

Dư Châu Châu nở nụ cười vui vẻ, tảng đá lớn trong ngực cô đã bị Trần An cầm ném ra xa, cô thậm chí còn có thể nghe tiếng nó bị vỡ vụn.

Nói đi nói lại, cô vẫn luôn sợ hãi một con đường mà cô chưa từng biết đến. Mà bây giờ, Dư Châu Châu đã biết rồi, Trần An đã đi qua con đường này, cũng bước ra với đầy hi vọng, vậy sao cô có thể không tin chứ?

“Chẳng lẽ chỉ vì những thứ này thôi hả?”

Khóe miệng Trần An nhếch lên, hoàn toàn không để Dư Châu Châu chìm đắm trong vui sướng thêm chút nào.

“Cái gì?”

“Em không vui vì những thứ này thôi hả?”

Dư Châu Châu cảm nhận được có một mảnh lông chim đang nhẹ nhàng vuốt qua trái tim mình.

Cô có thể dùng nhiều nỗi đau để an ủi người khác, chỉ có hai thứ này là không thể.

Cô có rất nhiều khó khăn để nhờ thần tiên giúp đỡ, chỉ có hai thứ này là không thể.

Có thể Trần An chỉ tùy tiện hỏi một chút, nhưng trong vô tình anh đã bước đến vấn đề này, điều này làm Dư Châu Châu có chút cảm thán.

Em có thể nói cho anh biết sao, thần tiên?

Cô đang do dự thì nghe tiếng chó đen khóc, chủ tiệm cho thuê chó kéo xe trượt tuyết vội vàng đi tới chào đón bọn họ.

Chủ tiệm giống như lo lắng Trần An đòi lại tiền, cho nên luôn miệng xin lỗi, thậm chí còn đá con chó hôi kia một phát, hi vọng hai người thấy cảnh này sẽ không tức giận nữa – Trần An vung tay bảo không sao, Dư Châu Châu ở cạnh còn nói theo ‘Không cho ông bắt nạt nó’, sau đó mới xoay người rời khỏi trong nụ cười nịnh nọt của chủ tiệm.

“Thấy không?” Trần An lắc đầu, “Làm chó cũng không dễ gì.”

Khách đến công viên càng lúc càng nhiều, đã có người xếp hàng bên cầu trượt, không gian náo nhiệt làm Dư Châu Châu tỉnh lại trong trời đất mê mông và hai con người bọn họ lúc này, cô bắt đầu nghĩ rất nhiều chuyện thực tế. Có thể Trần An không vào được đội tuyển cũng không học được trường cấp hai tốt nhất, nhưng anh là Trần An.

“... Em không học đội tuyển, lại không học anh văn, em...” Cô chưa nói xong thì thấy nụ cười khinh bỉ của Trần An.

“Tiểu học đã học chương trình của cấp hai, cấp hai thì học chương trình của cấp ba, thi đại học thì lại đem đồng bài đó ra làm thêm lần nữa... Tại sao phải chạy sớm làm gì? Hôm nay làm chuyện ngày mai, ngày mai làm chuyện ngày kia, gấp làm gì chứ? Vội vàng đi chết để đầu thai sớm chút à?”

Dư Châu Châu giật mình, giọng nói của Trần An vẫn dịu dàng như trước, nhưng lời nói lại mang theo mùi vị hận đời vô cùng, cô chưa từng thấy Trần An như vậy bao giờ, giống như một chàng trai không thích tức giận cái gì, cau mày nhìn nơi xa kia đã thay đổi suy nghĩ.

Cô kéo tay áo của anh, Trần An nở nụ cười, vỗ đầu cô, “Dạ em sợ à?”

“Không hề.” Dư Châu Châu lắc đầu, “Anh nói hay lắm.”

Đây là lần đầu Dư Châu Châu ăn bánh pizza. Bọn họ thấy công viên càng lúc càng đông, cuối cùng đành phải rời khỏi công viên, Trần An đột nhiên hỏi Châu Châu, “Em đã ăn pizza bao giờ chưa?”

Lúc đó, tiệm pizza chỉ mới mở trong thành phố, cũng giống như KFC vậy, tất cả các bạn nhỏ đều mong chờ được ăn. Lúc Dư Châu Châu thích KFC, tối nào mẹ cũng mang cánh gà cay thơm và khoai tây xay về nhà cho cô ăn, ăn nhiều tới mức cô mỗi khi thấy tiệm KFC là muốn nôn mửa.

Tại phương diện vật chất, mẹ luôn dùng hết khả năng để bồi thường cho cô, Dư Châu Châu cảm nhận được điều đó.

Các vị khách xung quanh dùng dao nĩa để cắt bánh, nhưng lúc pizza vừa đặt lên bàn bọn họ, Dư Châu Châu đã cầm một miếng bằng tay, phô mai trên bánh kéo dài trông rất mê người.

Trần An mỉm cười.

“Em cũng thích dùng tay ăn à?”

“Sao ạ?” Dư Châu Châu nhìn mọi người thì phát hiện mình là người duy nhất cầm tay ăn. Cô ngại ngùng buông miếng bánh hình tam giác

xuống.

“...Ninja rùa ăn như vậy...”

Trần An cười rất hài lòng, anh cầm một miếng bánh bằng tay phải, “Nói đúng rồi.”

Lúc buồn thì ăn đồ ăn, bởi vì dạ dày và tim cách nhau rất gần, khi bạn ăn no, dạ dày ấm áp sẽ thay thế cho con tim của bạn, như vậy bạn sẽ không thấy trong lòng lạnh lẽo, vắng vẻ như trước nữa.

“Châu Châu, không thi vào trường âm nhạc phụ thuộc đại học hả?”

“Em không muốn thi.” Dư Châu Châu nhét miếng cà rốt vào miệng, tâm trạng vui vẻ nên cô cũng trở nên thẳng thắn hơn, cô lúc này mới giống một đứa trẻ, “Em thấy vô vị lắm.”

“Vô vị?”

“Em không thích. Em thích chơi đàn cello, nhưng không yêu thích tới mức có thể gắn bó nó cả đời. Em... Em không rõ lắm.”

“Vậy em muốn gì?”

Dư Châu Châu vuốt nhẹ ngón tay, nhìn về phía xa một cách chăm chú, “Em không rõ, em hoàn toàn không biết. Nhưng em hi vọng có ngày mẹ em không cần khổ cực như thế nữa, em hi vọng mình có thể kiếm thật nhiều tiền, sau đó mua một căn nhà thật lớn, sau đó em và mẹ có thể sống lại như hồi trước. Em còn muốn... còn muốn....” Còn muốn người khác không xem thường em nữa, cũng không muốn nhìn thấy cô Vu, Châu Thẩm Nhiên và Lăng Tường Xuyên, không muốn...

Cô ngẩn người, ngậm đầu ngón tay ngậy ngốc, ngẩng đầu thì thấy ánh mắt dịu dàng của Trần An. Cô không mang bao nhiêu tâm tình lúc nói

nguyện vọng của mình, cho nên khi thấy ánh mắt này, mũi cô đột nhiên hơi cay cay.

“Sao chỉ nghĩ cho mẹ em thôi vậy?”

Lời nói của anh như cây đao, tuy ánh sáng mang theo hơi ấm dịu dàng, nhưng lại sắc bén vô cùng.

Dư Châu Châu ngẩng đầu, nuốt mấy ngụm nước miếng, ánh mắt của Trần An mạnh mẽ và cổ vũ.

Cô thả bánh xuống đĩa, lau miệng, hít một hơi.

“Bởi vì em chỉ có mẹ thôi.”

... Cuối cùng, cũng nói rồi.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Dư Châu Châu có thể bình tĩnh nói với người khác câu chuyện của mình một cách hoàn chỉnh. Mẹ cô và ba cô là người yêu hồi còn trẻ, ba cưới con gái nhà giàu, mẹ vẫn kiên trì sinh ra cô – hoặc nói là, bởi vì phát hiện muộn nên không thể nạo thai, vì rất nguy hiểm.

Thật ra, cô không nhớ tâm trạng mình lúc biết chuyện năm đó nữa rồi, chẳng qua, lúc nhỏ ‘ba’ và mẹ đã từng cãi cọ mấy câu, các bạn hàng xóm thủ thỉ, và cả những lời ‘Biết vậy không làm’ và ‘Nhớ mãi không quên’ lúc mẹ say rượu, ôm cô mà nói.

Cho nên cô chỉ có thể nói cho Trần An, bọn họ không chơi với cô, Lâm Dương bị liên lụy thế nào, còn có đội tuyển – cô không học đội tuyển, không phải vì ngốc mà là vì cô muốn mình một bước lên trời, muốn làm

được thứ tốt nhất, muốn giống như trong phim hoạt hình vậy, xoay người đại thế, đập hết các nhân vật phản diện xuống chân, kết cục sáng sủa.

Nhưng mà cô không khóc.

“Thật ra em rất muốn trả thù bọn họ. Em muốn trở nên tốt nhất, em ghét bọn họ.”

Hận có thể làm người ta mạnh mẽ đến bất ngờ.

“Nhưng em quá ngốc. Em cho là việc làm ủy viên đại đội lại có thể học cello, bọn họ nói em đa tài đa nghệ, nhưng giờ em mới biết, hóa ra chẳng là cái thá gì.”

Trần An vẫn giữ im lặng, đợi khi Dư Châu Châu im lặng một hồi, anh mới dịu dàng cầm tay cô.

“Châu Châu, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Hả?”

“Chúng ta chơi trò chơi làm nhân vật chính.”

“Trò chơi nhân vật chính?”

“Là loại nhân vật chính bị nhiều người cười nhạo, xem thường, hăm hại, sau đó đột nhiên rơi xuống vách núi, tất cả mọi người không biết hắn sống hay chết, hắn đi nơi nào – nhưng mà, dưới núi luôn có hang động, trong hang động luôn có bí tịch, đợi hắn trở về giang hồ, mọi người mới phát hiện hắn đã trở thành người mạnh nhất thiên hạ, không ai có thể động tới hắn lần nữa...” Anh cố gắng giải thích lời nói của mình, sau đó bật cười, “Là loại trò chơi như vậy.”

Dư Châu Châu giống như hiểu, lại như không hiểu cái gì.

“Đến trường học không ai biết em, cho mình một bắt đầu mới, không có ai ở cạnh làm phiền, em có thể chạy trốn nhanh hơn. Dùng ba năm để thành một nữ hiệp nhỏ.”

Dư Châu Châu cảm giác được có một cánh cửa mở ra trước mắt mình, thấy được một thế giới mới. Tháng ngày còn dài như thế, cơn giận và hận thù cũng có thể dùng cách này để điều chỉnh.

Hơn nữa, anh còn biết cô là nữ hiệp.

Dư Châu Châu mỉm cười, đã lâu rồi cô mới vui như vậy, cô có thể thấy được ánh trăng cong cong trên mặt mình thông qua đôi mắt của Trần An.

“Vâng.” Dư Châu Châu gật đầu, “Em nhất định sẽ qua cửa trò chơi này!” Nghĩ một lát còn nói, “Em sẽ đậu trường Chấn Hoa của anh!”

Cuối cùng, cô còn nhỏ giọng kêu, “... Thi Chấn Hoa... có môn toán không?”

Trần An xoa đầu cô cười, Dư Châu Châu ngại ngùng sờ mũi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu hỏi, “Nhưng nếu như dưới vách núi không có hang động và bí tịch thì sao? Lỡ té chết thì phải làm sao?”

Trần An duỗi ngón út ra, ngoắc ngoắc tay với cô, “Châu Châu, anh là bí tịch của em nè!”

Ừm, Dư Châu Châu mỉm cười, em tin tưởng anh.

Bên ngoài cửa nhà bà ngoại, Dư Châu Châu vẫy tay tạm biệt Trần An, đột nhiên anh gọi cô lại.

“Châu Châu, cái này định đưa em từ sớm, nhưng lần nào cũng quên mất, anh cũng bảo sẽ có cơ hội. Bây giờ mới nhớ ra.”

Dư Châu Châu cầm một phong thư dày, cúi đầu mở ra.

Cô bé trong hình đứng một mình trên sân khấu, ôm cái cúp lớn, trên mặt còn nở nụ cười xán lạn.

Dư Châu Châu gần như quên mất nụ cười đó của mình.

“Lần thi kể chuyện của em, vốn định chụp Khiết Khiết, nhưng sau đó con bé không đạt giải, còn khóc trên sân khấu nên anh không chụp lại, cả cuộn phim đều chụp em hết. Sau khi rửa ảnh, vốn định mang cho em nhưng luôn quên. Có thể là anh thấy bức ảnh đáng yêu quá mức nên muốn giữ thêm vài ngày.”

Con mắt Dư Châu Châu ươn ướt, cô dùng tay vuốt nhẹ cô bé trong ảnh.

“Châu Châu, sau này phải cười như vậy nhé!” Trần An cúi người nhìn cô, “Nhất định phải cười tươi như vậy mới đẹp.”

Dư Châu Châu nhét bức ảnh vào phong thư, sau đó nhét vào tay Trần An.

“Anh giữ đi, nếu anh thích thì giữ lại.”

Trần An kinh ngạc, “Em không cần à? Nụ cười trong ảnh rất đẹp.”

Dư Châu Châu lắc đầu, ngẩng đầu, nở một nụ cười còn tươi hơn trong ảnh, dưới ánh chiều tà dịu dàng, gương mặt của cô trông còn xinh đẹp hơn nhiều.

“Anh giữ làm kỷ niệm đi.” Cô nói, “Còn em... Anh xem, em soi gương là được rồi.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cậu Ấy Khác Với Người Khác

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Viết giống như người khác là vì cậu ấy khác người khác”

Dư Châu Châu thay đổi, cô giống như hàng cây xanh nở rộ sau một đêm mưa xuân vậy, sáng sớm rời khỏi nhà, cô dùng đôi mắt mong chờ nhìn bầu trời xanh lam.

Cô càng ngày càng thích cười nhưng lại ít nói chuyện, giống như đang đợi một bí mật động trời nào đó vậy.

Một cảm giác rục rịch gấp gáp không muốn đợi, xen lẫn vào là sự vui sướng, sự vui vẻ tỏa từ trong ra ngoài, nhưng đây không phải là kiểu tản ra sự vui sướng một cách mãnh liệt mà trở nên hướng nội hơn, trầm tĩnh hơn, cứ như sự vui buồn của các bạn cùng trang lứa chỉ là trò trẻ con, Dư Châu Châu đã mở ra cánh cửa vào một thế giới khác trong vô thức, một thế giới thành thực và thần bí hơn.

Không còn giống một cô bé nữa, mà đã trở thành một thiếu nữ rồi.

Cô vẫn chuẩn bị thi thăng cấp cello [1] vào mùa hè hằng năm như trước, lần này cô sẽ thi cấp mười, nó như một dấu chấm tròn vậy, giống như là một lời tạm biệt với người kia và thế giới đó. Cô cũng có thể cảm nhận được sự khinh thường của cô Vu khi không đăng ký tham gia lớp đội

tuyển – Đan Khiết Khiết không kìm được mà hỏi thăm cô, “Châu Châu, cậu sao thế?”

[1] thi thăng cấp cello: cái này thì mình cũng không rõ lắm, tại search gg và wiki đều không ghi, mà bản thân mình lại không hiểu về cello nữa. Nhưng cuộc thi thăng cấp này mình nghĩ nó giống với các cuộc thi thăng cấp bên võ để tăng đai vậy. Còn về bên cello, theo một trang lớp học Cello thì họ thường sẽ thi 2 phần bao gồm thực hành và lý thuyết.

Về thực hành thì có 4 phần: Set pieces – Tiểu phẩm, Scales and arpeggios – Gam và gam rải, Sight reading – Thị tấu và Aural Test – Nghe.

Về lý thuyết thì thi trên giấy từ 90 đến 180 phút tùy từng cấp độ.

Bạn nào học cello và biết về thông tin thi thăng cấp này, hãy để comt lại để mình chỉnh sửa cho đúng thông tin nhé. Cảm ơn các bạn.

Dư Châu Châu mở túi bút ra, đẩy quyển truyện Thám tử lừng danh Conan mới thuê vào học bàn, nghiêng đầu cười, “Không sao hết.”

“Tớ cảm thấy cậu có chút lạ.” Đan Khiết Khiết nhỏ giọng lầm bầm, nhìn Dư Châu Châu không tính giải thích thì mới nói ra ý đồ chân chính.

“Sao quan hệ của cậu và Chiêm Yến Phi tốt như vậy?”

“Cậu ghét cậu ấy à?”

“Không!” Đan Khiết Khiết phát hiện Dư Châu Châu ngày càng hiểu trò đánh trống lảng, càng ngày càng giống ông anh họ kia của mình, cô cười, “Sao tớ có thể ghét cậu ấy chứ? Tớ chỉ là... Cậu tự nghĩ đi, rõ ràng cậu không để ý tớ mà!”

Giọng nói của Đan Khiết Khiết ngày càng nhỏ, Dư Châu Châu cười rộ lên, kéo tay cô nói, “Tớ không để ý cậu khi nào?”

“Hôm qua mọi người bảo đi nhà sách mua sổ lưu bút, nhưng cậu không đi với chúng tớ.”

“À....” Dư Châu Châu xoa gáy, cười bảo, “Tại tớ không mua sổ lưu bút nên không đi.”

“Không lẽ cậu mua rồi à?” Đan Khiết Khiết kinh ngạc vô cùng, “Cậu không nói cho tớ!”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Tớ không mua, cũng không định mua.”

“Cậu không viết lưu bút à?” Đan Khiết Khiết cảm thấy mình gặp phải quái vật rồi.

Đầu hạ năm nay, tất cả bạn học bắt đầu truyền sổ lưu bút cho nhau, các bạn nữ vì không muốn trùng dáng sổ mà lựa chọn sổ rất khổ sở, quyển lớn quyển nhỏ, quyển màu hồng quyển màu xanh, quyển hình phong cảnh quyển hình hoạt hình, quyển tách rời từng trang quyển thì kẹp chặt lại, nội dung thì đầy đủ vô cùng, viết rất nhiều thứ, nào là chòm sao, nhóm máu, câu trích dẫn, thần tượng, đồ ăn yêu thích,...

Sổ lưu bút càng nhiều trang được viết cũng thể hiện nhân duyên trong sáu năm học tiểu học, tất cả mọi người rất coi trọng điều này, trong tay Dư Châu Châu có cả đồng giấy rời, trên góc phải tờ giấy còn ghi tên chủ nhân bằng bút chì. Cô bắt đầu viết tên mình, nick name, chòm sao, ngày tháng năm sinh... lên từng tờ một. Sau đó mới viết vài câu nghiêm túc đầy khách sáo, “Chúc cậu tương lai sáng lạn, đạt được điều cậu muốn, mọi chuyện đều thuận lợi, vạn sự như ý.”

Tất cả mọi người đều cố gắng viết những lời nhắn đầy cá tính, quan trọng là có không ít một số bạn nữ có chút tình cảm ám muội với các bạn nam, muốn viết vào sổ nhưng lại lo lắng người sau viết đọc được – cho nên rất là buồn rầu. Còn cả việc đậu vào trường phụ thuộc các trường đại học hay là học trong tám trường kia đã trở thành tảng đá lớn trong lòng các cô

cậu bé, nhưng lại không thể nói thêm cái gì, chỉ có thể nói một câu “Chúng ta luôn là bạn tốt.” mà thôi.

Dư Châu Châu luôn viết những câu này, chỉ có sổ của ba người bạn tốt là Đan Khiết Khiết, Lý Hiểu Trí và Chiêm Yến Phi là viết thêm mấy câu về kỷ niệm của bọn họ.

Không ai biết rằng cô chỉ không muốn để lại bất kỳ dấu vết gì. Cuộc sống của Dư Châu Châu đã trải qua rất nhiều cuộc chia ly, cô càng hiểu rõ cái câu ‘luôn là bạn tốt’ 1mong manh đến mức nào – bọn họ không thể đấu lại với thời gian được, thậm chí còn không thể chống đối được việc quên lãng mọi chuyện. Con đường trưởng thành luôn có rất nhiều thứ mới lạ, nhiều người bạn mới thú vị, tâm linh của chúng ta lại rất nhỏ, không thể chứa quá nhiều thứ cho nên vừa đi tới cũng vừa vứt bỏ.

Cho đến thứ ba giữa tháng sáu, Lâm Dương mới chặn đường cô lại.

Đội cổ vũ và đội trống phải tham gia đại hội ăn mừng của đoàn thanh niên cho nên phải tập huấn vào buổi chiều, bởi vậy cả trường được nghỉ chiều hôm đó. Dư Châu Châu mang cặp đi ngang qua sân trường, nhìn những bạn nhỏ mặc bộ đồ xanh lục của đội trống và đội cổ vũ đang xếp hàng dưới mặt trời, lại nhìn lên lớp học trống vắng kia, đột nhiên cảm thấy có chút buồn phiền.

Cuộc đời giống như một con quay, vòng tới vòng lui, liên tục sinh sôi không ngừng nghỉ.

Cô vừa cảm thán xong thì thấy Lâm Dương đang mang cặp, đứng dựa tường trường mắt nhìn cô.

“Có chuyện gì à?”

Lâm Dương cầm một tờ giấy màu xanh nhạt từ sau lưng đưa ra, “Cậu còn hỏi à? Cậu xem cậu viết cái quái gì cho tớ này!”

“Lâm Dương, chúc cậu tương lai sáng lạn, lúc nào cũng vui vẻ, mọi chuyện thuận lợi.”

Dư Châu Châu nhìn mấy lần, “Là sao?” không viết sai chữ nào mà.

“Sao cậu có thể... sao cậu có thể...” Cậu luống cuống, không biết nên nói gì.

Cậu nhờ Chiêm Yến Phi đưa sổ lưu bút cho Dư Châu Châu, mong đợi rất lâu, hôm nay mới cầm lại, ai ngờ lại nhận được một câu không chút phá cách này.

Quan trọng hơn là, cậu biết Dư Châu Châu đều viết một câu y chang như vậy trên sổ lưu bút của các bạn học khác.

Sao có thể viết cho tớ giống như viết cho bọn họ chứ? Lâm Dương cảm thấy rất oan ức, nhưng cậu chỉ cầm tờ giấy run rẩy giữa trời, cuối cùng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Cậu viết cho tớ giống như người khác, thậm chí... thậm chí... còn thiếu một câu!”

Lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện, cô viết thiếu câu ‘vạn sự như ý’.

“Xin lỗi, bây giờ tớ viết thêm cho cậu.”

Lâm Dương gần như bị cô chọc giận, “Điểm chính không ở đây! Cậu viết lại hết cho tớ!”

“Viết lại?” Dư Châu Châu cúi đầu nhìn tờ giấy kia. Sổ lưu bút của Lâm Dương rất lớn, vì để cô viết lời nhắn nên thừa không ít khoảng trống, để viết hết đồng giấy này chỉ trong vòng mấy câu kia, cô đã cố ý viết chữ lớn hơn mức bình thường rất nhiều, cho nên giờ không có cách gì để chỉnh sửa.

“Tớ cho cậu một tờ mới, cậu viết lại lần nữa cho tớ!” Lâm Dương mở cặp tìm kiếm, móc đủ các ngăn nhưng không tìm được.

“Ngày mai đưa tớ cũng được.” Dư Châu Châu đưa tay che ánh mặt trời chói chang trên đầu.

“Không được, cậu nhất định sẽ kéo dài cho coi, một tờ giấy mười hai chữ cậu viết tận hai tuần, đợi ngày mai đưa cậu á? Không chừng tới tốt nghiệp còn chưa viết xong.”

Dư Châu Châu đành buông tay, “Thế cậu muốn sao giờ?”

Lâm Dương đứng tại chỗ nghĩ nghĩ một hồi, sau đó đỏ mặt, ấp úng nửa ngày mới mở miệng bảo, “... Cậu tới nhà tớ đi.”

Ba mẹ đi làm nên họ sẽ không biết. Để cô ấy viết trong nhà mình, nếu viết không hay thì viết lại, Lâm Dương càng nghĩ càng thấy rất hợp, thậm chí còn muốn chạy vào phòng giáo viên để mượn thước dự phòng của thầy Trương cơ.

“Tớ không đi.” Dư Châu Châu lắc đầu.

Thật ra cô cố ý viết lời nhắn cho Lâm Dương giống như các bạn học khác. Lúc nhận quyển sổ lưu bút màu xanh dương có hình con cáo nhỏ này, cô đã bối rối mấy ngày liền mới quyết định viết như vậy.

Viết giống như người khác là vì cậu ấy khác với người khác.

Dư Châu Châu không biết mình sợ hãi cái gì, sợ đến mức quên viết câu cuối cùng.

Không đi không được! Lâm Dương bị thái độ của cô chọc giận, hoặc là nói, bởi vì cậu quá chờ mong nên khi nhận được tờ giấy, cảm nhận như mình bị một chậu nước đá đổ lên đầu vậy, cậu thật sự rất tức giận, tức đến

mức quên cả việc sợ ba mẹ mình. Cậu trực tiếp cầm tay Dư Châu Châu, kéo cô đi ra ngoài cổng trường.

“Cậu muốn làm gì?” Dư Châu Châu cố gắng rút tay ra, nhưng thấy dù cố đến mức nào, kể cả khi cổ tay đỏ bầm rồi nhưng vẫn không thể rút được. Cô không hề biết Lâm Dương lại mạnh đến thế.

Sau khi Lâm Dương chạy ra khỏi trường, cơn giận cũng giảm xuống, trong lòng đột nhiên có chút khác thường.

Cậu buông lỏng sức trên tay từng chút một, không dám quay đầu nhìn về mặt của cô bạn đằng sau lưng mình, lúc này, dù cậu vẫn cầm tay cô nhưng cô không giãy dụa nữa, im lặng đi theo cậu về nhà.

Bọn họ duy trì tư thế kỳ quái như vậy, một trước một sau, cánh tay lắc lắc, đầu cúi thấp, bước chân vội vã, lòng bàn tay nóng bầm.

Cảnh vật xung quanh trở nên nhạt dần, sau đó chẳng còn có ý nghĩa gì, yết hầu Lâm Dương có chút lạnh, cánh tay cũng có chút đau nhức, cô bạn sau lưng trở thành gánh nặng ngọt ngào, cậu muốn buông tay để đỡ mỗi một chút nhưng lại không nỡ, cười hồ khó xuống, bước chân đằng sau trở nên vội vàng một chút, trái tim Lâm Dương nhảy lên một nhịp, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy Dư Châu Châu đã đi tới cạnh cậu.

Hơn nữa, cô vẫn không buông tay cậu ra.

Bước chân của Lâm Dương hỗn loạn, cứ như đang mơ, nhưng lại không biết giấc mơ này bắt đầu khi nào, không biết nó kéo dài vĩnh viễn hay sẽ kết thúc sớm.

“Châu Châu?”

“Hả?”

“Không có gì.”

Lâm Dương cúi đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng có chút ngọt ngào khó tả.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Vạn Sự Thắng Ý

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Tạm biệt, tiểu học”

Dư Châu Châu đổi giày đi vào phòng khách. Nhà Lâm Dương vẫn như trước, mặc dù có chút thay đổi nhưng không quá nhiều, mà thật ra cô cũng không nhớ rõ cho lắm.

Ký ức lúc nhỏ mang theo tính chất lựa chọn, cô có thể nhớ đến vẻ mặt khó chịu của Lâm Dương lúc ở nhà trẻ, cả hình ảnh cậu bị hộp cơm đập lên người, nhưng lại không thể nhớ tường nhà cậu ấy năm đó màu gì.

“Cậu ăn hoa quả không? Tớ đi rót cho cậu một ly nước trái cây nhé! Cậu uống nước đào hay là nước mơ? Đúng rồi, có chocolate và phô mai, cậu đợi tớ một lát, tớ đi lấy cho cậu!”

Lâm Dương ném chuyện cây thước ra sau lưng, bây giờ cậu bắt đầu chìm vào trong sự nghiệp nuôi heo.

Khi cậu bưng mâm nhỏ đi lên phòng mình thì thấy Dư Châu Châu đang nghiêng người về phía trước, tập trung tinh thần nhìn giá sách của cậu, ánh mắt của cô đảo qua những gáy sách.

Cái eo nhỏ và thân hình đang phát dục lộ rõ, hôm nay Dư Châu Châu không cột tóc đuôi ngựa rồi thắt bím mà để kiểu tóc công chúa [1], cô dùng

keo màu xanh nhạt để cố định một phần tóc ở sau gáy, còn lại thì để nó rối tung trên vai, mái tóc chảy xuống giống như tấm lụa mỗi khi cô đứng đưa cái đầu. Ánh mắt Lâm Dương chuyển động theo sợi tóc của cô, trong lúc lơ đãng đã ngừng trên đôi vai gầy gò của cô, do đồng phục màu trắng ngày hè hơi mỏng nên cậu có thể thấy được dây nịt ngực màu lam nhạt ở trên vai cô

[1] Tóc công chúa: Kiểu tóc như hình.

“Lâm Dương?”

Tiếng gọi này dọa Lâm Dương suýt nữa sặc nước miếng, Dư Châu Châu cầm lấy cái mâm từ Lâm Dương đang ho sặc sặc, xoay người hỏi cậu, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao!” Lâm Dương vội vàng cúi đầu, lật tìm trong hộp tủ dưới bàn, sau đó cầm một bao đựng dây bằng nilon màu xanh nhạt ra, lấy một tờ giấy từ bên trong đó đưa cho Dư Châu Châu, “Đây, của cậu, viết lại đi.”

Dư Châu Châu cầm tờ giấy đó, nhanh chóng điền thông tin cá nhân của mình lên, sau đó chờ người nhìn khoảng trống trên giấy.

“Viết cho hay vào, viết dở là tớ bắt cậu viết lại đấy. Tớ có nhiều giấy lắm.”

“Tớ không biết viết gì.”

Lâm Dương tức giận, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Có thể cho tớ đọc các bạn học khác viết thế nào không?”

Lâm Dương ngần người một lát, sau đó đưa mấy tờ giấy kín chữ cho Dư Châu Châu, rồi ngồi xuống cạnh cô, vui vẻ nhìn cô dùng ngón tay thon

dài và trắng như tuyết lật từng tờ giấy một – Trong đó đều là thành quả đáng để cậu kiêu ngạo vô cùng.

Mỗi người đều viết cho cậu rất dài, đánh giá rất cao, rất nhiều lời chúc tốt đẹp, không qua loa chút nào – Đương nhiên không tính cô nàng Dư Châu Châu này.

Tương lai sáng lạn, đạt được mọi thứ mong muốn. Trời ạ, cũng chỉ có mỗi cô nàng này mới nghĩ ra được.

Dư Châu Châu nhìn tờ giấy của Lăng Tường Xuyên, không hề có một lời khen hay chúc gì hết, tất cả chỉ ngập tràn những hồi ức nhỏ vụn vặt, sự thân mật thể hiện rõ qua từng con chữ một cách rõ ràng. Đây là sự tự tin trời sinh, giống như trước giờ chưa từng nghi ngờ bọn họ sẽ tách ra, cô bạn kia tin tưởng họ luôn ở cạnh nhau không rời xa.

Sự thân thiết tự nhiên như vậy cũng giống như của tờ giấy của Tường Xuyên, hoàn toàn không có những lời khen hay đánh giá nào, thậm chí ở cuối tờ giấy còn viết thêm một câu, “Lâm Dương, cậu đi ăn cốt đi! Nhớ ăn lúc nóng nhé!”

Sau đó cô thấy của Dư Đình Đình.

Những lời khen tặng đầy quy củ, chữ viết xinh đẹp nắn nót, nhìn qua thì chẳng có gì đặc biệt cả.

Nhưng câu nói cuối cùng, vẫn giống như trước kia.

“Cậu luôn là đại đội trưởng ưu tú nhất trong lòng tớ.”

Chỉ là lần này, thiếu một câu “Sinh nhật vui vẻ”. Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn Lâm Dương, cậu đang đọc rất vui vẻ, giống như quên mất quả táo pha lê không rõ người gửi kia.

Dư Châu Châu đặt đồng giấy xuống, “Được rồi, tớ viết cho cậu.”

Lâm Dương hưng phấn vô cùng, cậu đặt giấy lên bàn, sau đó còn xun xoe đưa cây viết màu xanh cho Châu Châu.

Không ngờ Dư Châu Châu không có ý kể lể, cô vung bút lên, viết bốn chữ.

“Vạn sự thắng ý.”

Lâm Dương gần như hộc máu, “Cậu làm gì thế? Tớ bảo cậu viết lại chứ không có bảo cậu viết thêm vào.”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Cậu nhìn cẩn thận đi, bốn chữ này khác nhé!”

Vạn sự thắng ý, không phải vạn sự như ý.

“Mọi chuyện đã như ý cậu rồi, chuyện gì cũng đúng như ý cậu, tớ không chúc cậu điều đó nữa. Bốn chữ này là bà ngoại nói cho tớ biết đó, tớ luôn cảm thấy đây là lời chúc phúc tốt nhất, tớ tặng cho cậu.”

Dư Châu Châu vô cùng chăm chú, Lâm Dương không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của cô, chỉ nhìn đôi dép màu xám nhạt dưới chân, buồn bực hỏi, “Nghĩa là gì đấy?”

“Ý của vạn sự thắng ý là tất cả mọi thứ còn tốt hơn cả những gì cậu nghĩ.”

Cô giơ tay phải lên, dùng ngón tay trỏ và tay cái ước lượng ‘một chút’ cho cậu, ánh mắt Lâm Dương nhìn vào khe hở của hai ngón tay, nhìn vào đôi mắt ngập tràn ý cười của Dư Châu Châu.

Cậu cúi đầu, rút tờ giấy trong tay cô ra, khó chịu nói, “Haiz, được rồi, cứ thế đi.”

Sau khi nói xong, Lâm Dương cảm thấy hối hận vô cùng. Dư Châu Châu hoàn thành nhiệm vụ có nghĩa là được về rồi, cậu không nỡ nhưng lại không có lý do nào để giữ cô lại.

Nhưng hôm nay Dư Châu Châu lại rất phối hợp, không đối nghịch với cậu, cũng không... cũng không bắt nạt cậu.

“Trong nhà cậu có đủ hết các tập phim hoạt hình Disney à?”

“Ừ, khi bé tớ có xem.” Lâm Dương lấy mấy cái đĩa trên tủ xuống, “Cậu muốn xem không?”

“Có, tớ chưa xem bao giờ.” Dư Châu Châu tiện tay lấy một cái đĩa ra, “Xem ‘Công chúa Bạch Tuyết’ đi!”

Rất dở.

Lâm Dương nuốt câu đánh giá này vào bụng, cười hì hì mở tivi. Sau khi màn hình chiếu phim, cậu cầm một quả táo lên miệng cắn, sau đó lại đưa cho Dư Châu Châu một quả.

Dư Châu Châu im lặng xem phim, lúc Lâm Dương gần như ngủ thiếp đi thì cô nói, “Công chúa Bạch Tuyết không phải như thế này.”

“Cậu gặp rồi à?”

“Cậu không hiểu đâu.” Cô lắc đầu một cái, “Không xem nữa, chán lắm.”

Lâm Dương tắt TV, nhìn Dư Châu Châu bất lực, cô ngồi trên ghế salon nhà cậu nghĩ gì đó, nhưng cậu không biết, có điều dáng vẻ của cô có chút ưu thương.

“Lâm Dương, cậu thích phim hoạt hình nào nhất?”

Cậu bị vấn đề này làm bất ngờ, nghĩ một hồi mới trả lời, “Cô bé lọ lem... Còn cậu thì sao?”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Tớ thích Chim sơn ca, là một câu chuyện kể về một vị vua và chim sơn ca của Andersen.”

“Tớ chưa từng xem.” Lâm Dương cảm thấy tò mò với mọi thứ của Dư Châu Châu, “Cậu kể tớ nghe một chút.”

“Lần sau đi.” Dư Châu Châu nói xong thì ngấn người một lát, sau đó bối rối nghiêng đầu nhìn bàn học của Lâm Dương, “Ồ, cậu có máy tính bàn à?”

“Ừ.” Lâm Dương gật đầu, “Máy tính trường tụi mình tệ quá mà!”

Nhưng Dư Châu Châu không quan tâm máy tính tệ thế nào, Lâm Dương cảm thấy cô có chút mất tập trung, không biết đang lo lắng cái gì. Ánh mắt của cô dừng trên giá sách của cậu lần nữa, sau đó nhìn nó ngo ngác.

Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên, cậu thấy một cái hộp bằng màu vàng được đặt tầng cao nhất. Cậu đã từng để nó trên ghế nhiều lần, nhưng chưa từng chơi nó lần nào.

“Châu Châu, tại sao trước kia cậu không chơi với tớ?” Cậu biết vấn đề này rất ngây thơ, nhưng cậu rất muốn biết.

“Không tại sao hết.” Dư Châu Châu lắc đầu, đột nhiên cười, “Lâm Dương, chúng ta chơi game đi! Chơi cái này!”

Bảng trò chơi đáng thương, nhiều năm qua chẳng ai chơi cậu cả, kể cả anh Kiều cũng ở trong số đó.

Lại là Hồn Đấu La, lại ở cửa thứ ba, Dư Châu Châu gần như không tiến bộ chút nào, nhưng cô không nôn nóng, vui vẻ làm liên lụy Lâm Dương, mà Lâm Dương cũng chẳng nói gì, chỉ ở cạnh đánh yểm trợ cho cô, chờ đợi cô chạy theo mình.

Một trò chơi đơn giản nhưng lại chơi rất lâu.

Lúc chơi ‘Đại tác chiến của Sóc’, Dư Châu Châu thao túng con sóc của mình đánh lén Lâm Dương, ném cậu sang cho con Rắn Hồ Mang. Lâm Dương không nhịn được, hô to, “Cậu có thể đừng bắt nạt tớ được không hả?”

Dư Châu Châu lườm cậu một cái, “Cậu tình nguyện còn gì! Ai bảo cậu không tránh ra chứ?”

Lâm Dương ghen lời. Đúng thế, cậu tình nguyện, trước giờ cậu không bao giờ tránh ra cả, kể cả trong game hay ngoài đời.

Cậu cúi đầu, dùng tay phải đỡ cằm, nhìn màn hình cười nhẹ.

“Đúng vậy, tớ tình nguyện.” —

Dư Châu Châu đi về nhà dưới ánh chiều tà. Xoay người lại vẫn có thể thấy được sân thượng nhà Lâm Dương, cậu đứng trên đó vẫy tay với cô, cô có thể tưởng tượng được hình ảnh cậu cười ngây ngốc.

Cô cúi đầu, mũi cay cay, bước nhanh không quay đầu lại —

Lễ tốt nghiệp dài dòng cuối cùng cũng kết thúc, dù thế nào, Chiêm Yến Phi và Dư Châu Châu cũng là nhân vật nổi tiếng của khóa này, các cô và Lâm Dương, Lăng Tường Xuyên, Tưởng Xuyên vẫn xuất hiện trên sân khấu, đọc thơ hoặc đọc bài diễn văn thay cho các học sinh, mỗi người đều có công việc của mình, cuối cùng là một tuồng kịch.

“Vì vậy cậu phải đi học ở thành Tây à?”

“Ừ, trung học 35. Châu Châu, cậu tính học trường nào?”

Dư Châu Châu lắc đầu đầy thần bí, “Không nói cho cậu, nhưng sau này tớ sẽ viết thư cho cậu.”

Trong đôi mắt Chiêm Yến Phi còn vương vài giọt nước rung rung, “Châu Châu, cậu là cô bé tốt nhất tớ từng gặp.”

Dư Châu Châu mỉm cười, “Cậu luôn là Tiểu Yến Tử trong lòng tớ.”

Cũng may, không ai trong các cô nói, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt.

Dư Châu Châu nhìn đám học sinh và phụ huynh đang vây quanh cô Vu ở đằng xa, cô đứng ngoài nhìn rất lâu.

Cô Vu luôn muốn gặp mẹ mấy lần, nhưng mẹ luôn cười lạnh bảo, “Lòng tham không đáy”. Mấy tháng trước, mẹ để dành thời gian để nói chuyện học hành với Dư Châu Châu một cách nghiêm túc rất lâu.

“Cô giáo của các con có thể giúp được gì? Cô ta chỉ muốn thừa dịp cuối này mà thu chút quà thôi. Việc đi học trường thuộc đại học để đó cho mẹ, con cứ yên tâm.”

“Cái gì?” Dư Châu Châu kinh ngạc vô cùng, “Con có thể đi học trường thuộc đại học ạ?”

“Sao không được?” Mẹ nhìn cô khó hiểu, “Trường trung học thuộc đại học cũng nhận học sinh mà, dựa vào quan hệ lại đóng thêm hai mươi ngàn xây trường là được, còn có thể giúp con vào lớp tốt nhất, có gì khó chứ? Trước giờ mẹ bận quá, mai mẹ sẽ chạy đường cho con.”

Những chuyện trước kia cô cho là rất khó khăn, bây giờ chỉ cần dùng tiền và quan hệ là giải quyết được. Lúc đó cô còn tưởng mình rơi vào tuyệt

cảnh cơ.

Trên mặt Dư Châu Châu hiện vẻ vui vẻ.

Sau đó nhanh chóng biến mất.

“Nhưng mà, mẹ ời, con không muốn học trường trung học thuộc đại học.” Cô nói từng chữ một.

Không ai có thể ép được cô.

Nữ hiệp Dư Châu Châu tình nguyện nhảy từ trên vách núi xuống.

Vì một thế giới mới xa lạ và xinh đẹp.

Khi mọi người tản đi, cô mới lấy hết dũng khí đi về phía cô Vu, cô Vu đang thu dọn đồ đạc ngẩng đầu nhìn cô. Cô Vu không nói lời khen tặng nào cả, chỉ nhú mày nói lại chuyện học lần nữa.

“Dư Châu Châu à, em rốt cuộc nghĩ thế nào hả? Cô chưa từng thấy học sinh nào như em, hồ sơ của em đưa tới...”

“Cô Vu.” Dư Châu Châu lần đầu cắt ngang lời của cô giáo.

“Cô Vu, thật ra cô có thể làm một cô giáo tốt.”

Cô Vu ngẩn người, nhìn Dư Châu Châu khó hiểu.

“Nhưng cô không muốn.”

Cuối cùng Dư Châu Châu cũng nói hết những lời mà cô nghĩ trong lòng, sau đó xoay người rời đi —

Lâm Dương cuối cùng cũng thoát khỏi đám phụ huynh, cậu chạy vội ra cửa lớn thì thấy Dư Châu Châu đeo cặp đi về.

“Châu Châu!” Cậu lớn tiếng quát lên, hoàn toàn không kiêng dè chút nào – Bởi vì ba mẹ đã đi công tác rồi.

Dư Châu Châu quay đầu, cậu vui vẻ kéo cặp cô lại, hỏi, “Châu Châu, cùng về nhà nhé!”

“Hôm nay tớ có việc.” Dư Châu Châu cúi đầu, không nhìn cậu.

Lâm Dương thở dài thất vọng, “Vậy à? Thế sau này chỉ có khi vào năm học mới gặp được nhau, tại hè tớ sẽ đi châu Âu chơi với ba mẹ, ba tớ đi công tác, mang theo tớ và mẹ đi du lịch. Có thể sẽ nghỉ một thời gian, kỳ nghỉ thì không thể gặp mặt. Chẳng qua, lúc khai giảng thì có thể gặp á, tớ sẽ mua quà cho cậu, tớ đi rất nhiều nước đó nhá.”

Dư Châu Châu cười gượng, “Ha, chơi vui vẻ, đi an toàn.”

Lâm Dương không chú ý tới sự khác thường của cô, còn tự nói một mình.

“Cậu nói xem, lúc đó chúng ta có học chung lớp được không?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu, trong đáy mắt có chút cảm xúc cậu không hiểu. Cô mím môi, giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng chỉ cong thành một nụ cười.

“Ừ, có thể đó, không chắc nữa... Có khi có thể học cùng lớp đó.”

Đến lúc đó gặp —

Lâm Dương vượt cổ, đột nhiên cảm thấy đau gáy, cậu nhớ lại lần đầu gặp ở cổng trường với hộp cơm của cô.

Ngày mùng 1 tháng 9, bầu trời rất âm u.

Cậu chăm chú đọc hết danh sách chia lớp trên bảng thông báo.

Không hề có tên Dư Châu Châu.

Cậu gạt tở. Lâm Dương nhìn chăm chăm tờ giấy trên bảng thông báo, giống như muốn tạo một lỗ hổng trên đó vậy.

Cô luôn lừa cậu.

Tứ hoàng phi năm đó từng nói với hoàng đế rằng, ngày mai tở sẽ đến.

Nhưng cô không tới.

Lâm Dương năm 13 tuổi đã là một chàng trai, cậu đứng dưới bức tường lớn ngày mưa khóc lớn. Trong tay là hộp chocolate cậu cố ý mang từ Pháp về cho cô đã bị cái nắng gắt làm tan chảy, sau đó bị nước mưa dội vào, trông rất thê thảm.

Dư Châu Châu không chỉ thất hẹn, mà còn bỏ rơi cậu một cách tàn nhẫn.

Cô từng bảo, cậu đã vạn sự như ý, nên mới chúc cậu vạn sự thắng ý, nghĩa là, mọi thứ sẽ tốt hơn cậu tưởng tượng một chút.

Kẻ lừa gạt. Lâm Dương cắn răng.

Cậu vạn sự như ý lúc nào chứ?

Trong một góc nhỏ trên thế giới này, có một người chưa bao giờ để ý cậu.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Giai Đoạn Cuối Của Bệnh: Thế Giới Mới Rất Xinh Đẹp - Bắt Đầu Từ Tạm Biệt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Tất cả mọi bắt đầu, đều bắt đầu từ chia tay”

PS: Thứ 3 tới không có chương 1 ngày nhé~

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, ánh nắng rực rỡ làm cô không thể mở hai mắt ra, bóng bà ngoại trên sân thượng trở nên mơ hồ vô cùng, cô chỉ có thể thấy mái tóc bạc của bà đang lấp lánh màu trắng dưới ánh nắng.

Mẹ mang kính mát che nửa mặt, ngồi ở ghế phụ trên xe, ngẩng đầu nhìn lên, cô không biết vẻ mặt của mẹ lúc này là gì, mấy giây sau, bà lên tiếng, “Đi thôi, Châu Châu.”

Dư Châu Châu dùng sức vẫy tay, thấy bà ngoại gật đầu mới chui lên xe.

Hơi lạnh trên xe làm cô cảm thấy tỉnh táo hơn.

“Chỉ chút đồ sau cốp thôi sao? Còn thiếu gì không?” Chú xa lạ ngồi ở chỗ lái xe hỏi.

“Không có.” Mẹ nói xong thì chú lên xe, “Chúng tôi chỉ có chút đồ đạc hàng ngày và quần áo, à, sách vở của Châu Châu nữa, cho nên rất ít đồ đạc.”

“Tôi nhớ em có căn Động Thiên này lâu rồi nhưng chỉ trang trí chứ có chuyển đi đâu, sao lần này chuyển vậy? Với lần đó em bảo ở nhà mẹ tốt mà?”

“Tốt lắm, ngoài mấy cái lờm của chị dâu ra thì quá tốt, không cần phải cố ý về sớm để nấu cơm cho Châu Châu, chẳng qua giờ chuyển để tiện cho Châu Châu đi học thôi.”

“Lần trước tôi có nói với em còn gì, tôi có mấy người quen ở trường trung học trực thuộc đại học sư phạm, nhất định có thể giúp được, sao em không tin tôi?”

Mẹ lấy kính mát xuống, quay đầu cười với Châu Châu.

“Con bé không chịu đi. Cứ nằng nặc đòi đi học ở Bắc Giang.”

“Rồi em tùy ý nó à? Trẻ con thì biết gì chứ? Khu trọng điểm của Bắc Giang sao có thể so với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm chứ?”

Dư Châu Châu cúi đầu, lấy tay xoa nhẹ bìa sách trong lồng ngực.

Mẹ lắc đầu, “Nếu như con bé chịu học thì học ở đâu cũng như nhau thôi. Nếu nó không muốn học, thì dù tôi có rút lót tiền cho Bắc Đại, Thanh Hoa [1] thì nó vẫn bị đuổi thôi.”

[1] Bắc Đại Thanh Hoa: Là hai trường đại học lớn nhất Trung Quốc.

Bắc Đại là tên viết tắt của trường Đại học Bắc Kinh, được thành lập năm 1898 thay cho Quốc Tử Giám cổ (kiểu dạy học thời vua chúa đó) và là một trong những trường đại học lâu đời của Trung Quốc. Đến năm 1920, nó đã trở thành trung tâm của những tư tưởng cấp tiến. Hiện tại, rất nhiều bảng xếp hạng quốc gia và quốc tế thường xuyên xếp đại học Bắc Kinh là đại học hàng đầu của Trung Quốc. Ngoài học ra, Bắc Đại còn nổi tiếng với

vẻ đẹp kiến trúc truyền thống của Trung Hoa và khu vực khuôn viên trường.

Thanh Hoa là một trường đại học đa ngành, đa lĩnh vực ở Bắc Kinh, Trung Quốc. Trường này là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc và Châu Á. Trường được thành lập 1911 như là một trường dự bị cho những người Trung Quốc đã tốt nghiệp trung học chuẩn bị học lên cao hơn ở các trường đại học tại Hoa Kỳ. Sau đó trường mở rộng phạm vi và cung cấp các chương trình sau đại học 4 năm vào 1925. Chương trình dự bị của trường tiếp tục đến 1949. Từ năm 2015, Đại học Thanh Hoa đã vượt qua MIT để đứng đầu danh sách những trường đại học xuất sắc nhất về kỹ thuật được bình chọn bởi US News.

Hai trường này đều là trường học lớn và nổi tiếng, ngang ngửa nhau ở Bắc Kinh. Nhưng Bắc Đại thì chuyên về luật, kinh tế và nghệ thuật, còn Thanh Hoa thì nổi tiếng về y học, khoa học và công nghệ hơn. Học sinh của hai trường này đều là những học sinh giỏi xuất sắc của Trung Quốc.

Dư Châu Châu có thể thấy được nụ cười khó hiểu của chú lái xe qua kính chiếu hậu.

“Lại nói.” Mẹ nói tiếp, “Như vậy cũng thuận tiện cho công việc hơn nhiều. Năm trước giám đốc bảo sau này giao bên đường Tân Giang cho tôi, ở Bắc Giang thật sự gần hơn nhiều, tôi cũng dễ chăm sóc cho con bé hơn.”

“Chẳng qua,” Chú kia đột nhiên nhớ cái gì đó, nói, “Tôi đã sớm nói với em rồi, căn nhà ở Động Thiên này không tốt lắm đâu. Em bán căn này mua căn khác cũng được mà.”

“Căn này không bán được.” Mẹ đột nhiên cắt ngang lời của chú nhưng không giải thích tại sao. Chú cười ngượng, nói tiếp, “Không bán... Thôi cũng được, nhưng trong tay em cũng có tiền, mua căn khác tốt hơn sống cũng thoải mái hơn. Bên bờ sông có mở bán căn hộ chung cư Thịnh Thế

Thiên Hoa không tệ, hai năm nay em làm ra cũng nhiều, dù sao để trong tay cũng không dùng...”

“Tôi phải tích góp cho Châu Châu.” Mẹ cắt lời, “Đời tôi như này, con gái của tôi phải sống tốt hơn người khác nhiều. Anh cho rằng tôi làm từ sáng đến tối như vậy là vì mình à?”

Lông mi của Dư Châu Châu hơi động động.

Nhưng chú không nói nữa, không khí trong xe cứng ngắt, một lát sau chú mới chậm rãi mở miệng.

“... Ai nói... Ai nói đời em cứ thế?”

Giọng nói trầm thấp, lời nói chậm chậm, trong đó mang theo chút tiếc thương. Dư Châu Châu không hiểu đó là cảm giác gì, nhưng cô cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, có thể người được mùi ám muội ngọt ngào từ không khí này.

Thương tiếc, giống như chú đòi kết hôn, yêu thương mẹ nhưng rồi biến mất đột ngột kia.

Có lẽ thương tiếc là sự bắt đầu của tình yêu.

Tôi thương tiếc bạn, nên tôi yêu bạn. Nhưng tôi càng tiếc thương mình, cho nên tôi chỉ có thể buông tay bạn.

Nhưng mẹ lại dùng nụ cười khê để phá vỡ bầu không khí này, bà vô tâm bảo, “Đã già rồi thì đời này còn thế nào nữa? Đúng rồi, tôi còn định hỏi anh, chuyện chuyển việc của chị dâu sao rồi? Lúc trước trang trí nhà cũng phiền chị dâu rất nhiều, bây giờ chuyển nhà lại làm phiền anh. Vốn định gọi xe chuyển nhà cho khỏe, ai ngờ lại gây phiền cho nhà anh...”

Khóe mắt của chú xuất hiện chút lúng túng, sau đó lập tức thay đổi giọng điệu, nở nụ cười phóng khoáng.

“Cô ấy cứ tự làm khó mình cả ngày, mệt mỏi lắm. Chuyện chuyển việc này cũng tự cô ấy đòi hỏi đấy chứ...”

Cứ như mùi vị quý dị lúc này chưa từng tồn tại.

Khi đó Dư Châu Châu chỉ có thể phát hiện sự khác thường từ các động tác nhỏ bên khóe mắt nhưng lại không thể hiểu được chuyện gì. Nhiều năm sau, khi cô hiểu được mọi thứ, cô đứng ở bên bờ sông nhìn trời, nở một nụ cười đầy đau thương và chua xót.

Cô chưa từng hỏi mẹ chú này là ai, tại sao bọn họ lại vô đầu cô nói con tốt lắm, sau đó còn đột nhiên biến mất.

Cho dù cô biết hỏi thì mẹ cũng không trách cô.

Dư Châu Châu trưởng thành trong yên lặng, cho nên cô cũng biết không nên đụng đến vùng cấm của mọi người.

Bạn thân không được, mẹ cũng không được.

Xe từ từ dừng lại, Dư Châu Châu nhảy xuống xe, giúp mẹ chuyển đồ từ trên xe xuống, xong nhìn bà từ chối chú tốt bụng muốn giúp hai mẹ con mang đồ lên nhà.

Sau đó cô cũng mỉm cười, cố gắng kéo một bao quần áo, bảo, “Cảm ơn chú, làm phiền chú rồi.”

Ngẩng mặt lên thì thấy nụ cười dịu dàng của mẹ.

Năm tháng trôi qua, mẹ không còn mang đôi giày đế bằng nữa, không còn nói chuyện nhẹ nhàng nữa, không còn xem các quyển sách nổi tiếng nữa.

Nhưng mà, mẹ vẫn luôn xinh đẹp như thế —

Nhà mới không giống như trong tưởng tượng, bên trong nhà nhỏ vẫn còn cở đại, kiến trúc hơi tồi tàn, giống như chưa xây xong vậy.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn rất thỏa mãn.

Cô chuyển nhà ba lần. Đầu tiên là khu nhà tập thể, sau đó là chuyển về nhà bà ngoại, nhưng chỉ có lần này là cô không khóc.

Đây là nhà của cô, mở đầu của thế giới mới của cô.

Tất cả mọi bắt đầu, đều bắt đầu từ chia tay.

Mà chia tay một người cũng là bắt đầu của một người.

Dư Châu Châu luôn là người rời khỏi, lần này, cô lại muốn đứng ở một chỗ tiền Trần An.

Lúc Dư Linh Linh và người nhà cãi nhau về nguyện vọng đại học thì Trần An đã chọn Bắc Đại. Dư Châu Châu chưa từng lo lắng cho anh, bởi vì Trần An là thần tiên.

Từ khi tạm biệt ở công viên, cô chưa từng gặp lại anh. Sau đó dùng hết sức gọi cho anh, anh cười hỏi, có muốn ra ga tàu tiền anh không?

Dư Châu Châu ôm lọ thủy tinh đi đi lại lại quanh quảng trường, bàn tay chảy mồ hôi khiến lọ thủy tinh trong tay cô trơn trượt, cô cẩn thận từng ly từng tý, luống cuống vội vàng đến khi cánh tay mỏi nhừ mới tìm được Trần An và một nhóm người đang đứng trong ga tàu.

Chàng trai trẻ có chút hận đời trong ngày tuyết ấy giờ lại mang chiếc mặt nạ với nụ cười xa vời kia, nói chuyện với mọi người. Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến cảnh tượng ở hành lang trước khi lên sân khấu kể

chuyện, cũng xa lạ như thế đó, cũng là kiểu phân chia giới hạn không rõ ràng kia.

Anh cúi người là có thể vỗ đầu cô, mà cô nhón chân lên, cố gắng duỗi tay ra nhưng không thể nào chạm đến vỏ bọc ngoài thế giới của anh.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn bỏ qua. Đan Khiết Khiết không tới, các bạn học của Trần An đều xem cô làm em gái nhỏ nhà người thân đi tiễn khách, không để ý tới sự tồn tại của cô.

Trần An nhú mày ngạc nhiên, sau đó vội vàng nói một câu, “Đợi lát họ mua một tấm vé ga tàu cho em.” [2] sau đó vội vàng bắt chuyện với người khác. Câu ‘Chúc mừng anh’ Dư Châu Châu đã chuẩn bị rất lâu không thể nói ra thành lời, cô mím môi thành một vòng cung, sau đó im lặng đứng một bên mỉm cười.

[2] Vé ga tàu: Hồi trước thấy có bạn hỏi nên bản ebook mình note thêm cho các bạn. Theo mình biết cái này được dịch là platform ticket, Việt Nam thì không có (hoặc giờ có rồi – mình không rõ vì lâu rồi không đi tàu) nhưng một số người nước ngoài muốn vào khu vực đường ray để đưa tiễn người thân thì phải mua loại vé này.

Mãi đến khi họ lên sân ga, Trần An chuẩn bị lên tàu, nụ cười trên môi anh không còn mơ hồ nữa mà có chút chí khí mạnh mẽ, tràn ngập mơ ước. Dư Châu Châu sững sờ, khó lắm mới bắt được ánh mắt của anh, dùng ánh mắt ra hiệu với anh, đợi em một chút.

Trần An dừng chân, đi tới cạnh cô, “Châu Châu?”

“Tặng anh!” Dư Châu Châu vội vàng đưa bình thủy tinh cho anh.

Bên trong chứa rất nhiều con hạc giấy, đủ mọi màu sắc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng lộng lẫy dưới ánh mặt trời.

Dư Châu Châu không giỏi mặt thủ công cho lắm, tất cả các tiết thủ công đều chỉ đủ qua điểm. Lúc rất nhiều bạn học nữ dùng các loại giấy để xếp sao và hạc thì cô lại ở cạnh nhìn họ xếp cho cô. Trước khi tốt nghiệp, Đan Khiết Khiết dạy rất lâu cô mới có thể xếp được ngàn con hạc này.

Chẳng qua ngàn con hạc của cô không đẹp như người khác xếp. Ngàn con hạc chân chính sẽ rất tinh xảo nhìn rất sống động, giống như đang bay vậy, nhưng những con hạc của Châu Châu lại có chút ngốc nghếch và cứng đờ.

Hơn nữa lại rất xấu.

Cô đã làm đi làm lại rất nhiều, những cái quá xấu thì để ở trong, dùng cái đẹp để ở ngoài bình, thậm chí để không bị lộ, cô còn đóng kín cái bình lại.

Nhưng Trần An vẫn chậm rãi mở nắp bình, chỉ vào đồng hạc trong hũ nói, “Đây là...”

Dư Châu Châu ngại ngùng, cúi đầu bối rối nói, “Gió. Chặn lại, miễn cho... miễn cho chúng bay đi...”

Trần An cười lớn, “Nói đúng, miễn cho bay đi...”

Sau đó cúi đầu con mắt ngập ý cười nhìn thẳng vào cô, “Châu Châu, cảm ơn em.”

Dư Châu Châu nhỏ giọng hỏi câu hỏi cô muốn hỏi nhất.

“Em có thể viết thư cho anh chứ?”

Trần An há mồm kinh ngạc, sau đó nhanh chóng nở nụ cười.

“Đương nhiên, đương nhiên, Châu Châu...” Ánh mắt của anh nhìn viên gạch chằm chằm.

Dư Châu Châu thở dài một tiếng.

“Nhưng anh nghĩ anh sẽ không trả lời đâu.” Anh nói tiếp.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Không Như Mong Muốn

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Tuổi mười bảy không khóc”

Vẻ mặt Dư Châu Châu cứng lại, “Tại sao?” hai chữ cứng lại trên môi, cô không nói ra.

Cô gần như có thể cảm nhận được ánh mắt khó hiểu của mọi người đang nhìn từ đằng sau, cô cảm thấy những ánh mắt đó đang nướng cháy mình lên.

Trần An không cười, trong mắt xuất hiện một chút không đành lòng nhưng không chịu nhả ra, im lặng nhìn Châu Châu.

Dư Châu Châu cúi đầu, lát sau mới ngẩng đầu mỉm cười với anh.

“Không sao.”

Dư Châu Châu không biết nguyên nhân tại sao Trần An không muốn viết thư đáp lại cho cô, cô thích quan sát hành vi của người lớn, cũng thích lén lút phỏng đoán hành động đó có ý nghĩa gì như một trò chơi của riêng cô. Nhưng cô chưa từng nghiên cứu thần tiên của mình, hoặc trực giác nói cho cô biết cô không thể hiểu anh, hoặc là do kính trọng hoặc có thể là sợ hãi.

Dư Châu Châu trước giờ đều rất hiểu chuyện, không muốn gây phiền phức cho người khác, cũng ít khi kiên trì cái gì. Nhưng lần này cô vẫn cố

chấp đưa tờ giấy ghi số điện thoại của mình vào tay anh.

“Không cần hồi âm cho em cũng được, nhưng anh phải nói địa chỉ của anh cho em.”

Vẻ mặt của Trần An có chút dở khóc dở cười, giống như đối mặt với một đứa nhỏ đang làm nũng, vẻ mặt này làm Dư Châu Châu có chút thất vọng, thậm chí còn có tí ti bất mãn, nhưng cô cố ép cảm xúc đó xuống, cố gắng nói hết suy nghĩ của mình.

“Anh... Anh... Sau này anh nhất định... Hi vọng anh có thể sống tốt, quen thêm nhiều người lạ, thử nghiệm những chuyện anh chưa từng làm trước kia, anh không phải nhớ tới em, em chỉ muốn viết thư cho anh, anh không cần hồi âm cho em, nhất định đừng hồi âm, miễn cho em đợi anh hồi âm mới viết thêm một bức, mà có khi anh hồi âm muộn thì lại khiến em lỡ thời gian viết thư.”

Lý do như vậy làm gương mặt lạnh nhạt của Trần An giãn ra, ánh mắt của anh dịu dàng, sau đó nhìn viên gạch dưới chân chăm chăm.

“Cho nên... Cho nên đừng bao giờ hồi âm cho em, em chỉ muốn viết thôi, viết xong là được rồi, anh không cần đọc cũng được.”

Câu cuối chỉ vì không hi vọng Trần An xem cô là gánh nặng, nhưng bởi vì nói hơi gấp nên mang chút cảm giác tức giận, Dư Châu Châu cảm thấy lúng túng, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng cười dịu dàng của Trần An.

Anh đặt tờ giấy trong tay vào trong ví tiền của mình.

“Được.”

Không có bất cứ câu giải thích dư thừa nào, ngắn gọn súc tích, làm Dư Châu Châu không thể nói gì được.

Anh gật gù, nhắc hành lý dưới đất lên, chào các bạn lần cuối rồi xoay người lên tàu.

Lúc này Dư Châu Châu mới chú ý, ba mẹ Trần An vẫn đứng ở ngoài, lúc Trần An lên tàu hoàn toàn không nhìn họ một lần, càng đừng nói tới lời chào tạm biệt. Cha của anh là một người đàn ông trung niên, hơi mập, da trắng, gương mặt khá nghiêm nghị. Còn mẹ anh vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt như không quan tâm bất cứ thứ gì.

Cô đứng ngây ngốc ở sân ga một lúc, tàu lửa vang còi, chậm rãi khởi động. Đây là lần đầu Dư Châu Châu đến ga tàu lửa, trước kia cô chỉ thấy nó trên tivi. Cái thứ khổng lồ kia rời khỏi ga nhanh chóng, cái đuôi dài đằng đằng kia dần biến khỏi tầm mắt cô.

Dư Châu Châu không thấy đau buồn chút nào. Điều này không giống với suy nghĩ của cô.

Đây là lần đầu Dư Châu Châu biết, trời nóng, mồ hôi chảy ròng rã, một số chi tiết nhỏ nơi khóe mắt – ví dụ như Trần An nhú mày, nở nụ cười như không cười – tất cả những thứ này sẽ làm vỡ tâm trạng và những mộng mơ hảo huyền, để mọi thứ trở lại hiện thực.

Nhưng cô vẫn cảm nhận được chút mơ ước và mong muốn được thử một lần.

Sẽ có một ngày, Dư Châu Châu nghĩ, em sẽ ngồi trên chiếc tàu hỏa đó, đi tới nơi xa —

Trần An:

Dư Châu Châu ngồi trước bàn học màu vàng nhạt mới tinh, bên trên bàn là một lọ đựng bút màu đỏ, cô lấy một cây bút ra, mở nắp, viết xuống thêm một dấu hai chấm sau cái tên này, sau đó ngồi cầm bút ngẫm nghĩ.

Dư Châu Châu không biết nên viết cái gì, cô đang nghĩ về những thứ nhỏ nhặt nhất.

Lúc trước, trong tivi đọc thư nhà luôn có một câu “ABC mạnh khỏe” hoặc “Thấy chữ như thấy người” gì gì đó, nhưng cô không dám chắc mình có hiểu đúng ý của câu đó không, cho nên không dám viết, bởi vậy chỉ có thể căn rằng, viết hai chữ, “Chào anh”.

Ngốc muốn chết. Cô sờ sờ mũi, quyết định không nghĩ những thứ vặt vãnh đó nữa, bắt đầu viết tiếp.

“Hôm nay là ngày đầu đi báo danh để nhập học. Em học ở khu trọng điểm số 8 Bắc Giang. Ban ngày bận cả ngày, trường học nói để công bằng, mỗi lớp sẽ phân chủ nhiệm theo kiểu rút thăm. Em nghe bảo chủ nhiệm lớp em là một nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp, em đứng ở trong hàng nhìn cô đi tới, phát hiện... Anh biết không, cô ấy mặc bộ đồ bảy màu làm em tưởng có ai chơi ngu cầm đèn bảy màu chiếu lên người cổ nữa cơ. Thật ra, em cảm thấy lúc kiểm tra bệnh mù màu hồi tốt nghiệp tiểu học nên nhờ cô ấy tới giúp đỡ một chút.”

Cô dừng bút, lúc này mới biết mình đem những ý tưởng xấu xa trong lòng viết ra hết sạch rồi. Dư Châu Châu ngẩn người một lát, vội vàng kéo tờ giấy xuống, nhưng lại nghĩ gì đó, cô lại để lại.

Cô muốn viết thư cho Trần An, ngay cả cô cũng không rõ tại sao lại vậy, giống như con chim non tìm vị trí ẩn nấp theo bản năng vậy. Nhưng Dư Châu Châu chưa từng hi vọng có được lời hồi đáp bao giờ, thậm chí ngay cả câu cổ vũ của anh cô cũng không dám hi vọng tí nào.

Nói thẳng ra là có một thứ gọi là hành vi nghiện người. Lúc cô nói câu “Em chỉ có mẹ thôi” với anh ở tiệm Pizza, Dư Châu Châu đã mở thế giới nhỏ của mình ra, cô cảm thấy được một dòng nước biển ấm áp tràn vào lòng.

Trần An chính là dòng nước biển đó. Cô không thể đóng thế giới nhỏ của mình, cũng không thể bắt dòng nước chuyển đi đường khác.

Dư Châu Châu bắt đầu viết những thứ lung tung – khó nghe cỡ nào thì cũng là lời thật lòng.

Cô cười vui vẻ.

“Trường học này tốt hơn tưởng tượng của em rất nhiều, trường hơi cũ nhưng trên tường có hình núi non, lúc trời lạnh thì hơi ửng hồng, trong ánh chiều tà thì phát sáng đẹp cực.

Em còn tưởng trường này rất tệ, thế thì em mới không thất vọng. Lúc trước mẹ bảo nó không tốt đâu, em tra từ điển Hán ngữ mãi mới hiểu từ đó, anh nói xem, nếu như trong lòng cứ nghĩ nó rất tệ, nhưng thực tế lại tốt hơn thì thế nào?”.

Lạc đề rồi. Ngón trỏ của Dư Châu Châu đụng vào ngòi bút, bị dính mực xanh. Cô vội vàng đứng dậy tìm khăn tay, cúi đầu thì thấy một quyển sách có tiêu đề ‘Tuổi mười bảy không khóc’.

Bìa sách hơi cũ, lại còn bị bẩn.

Dư Châu Châu đầu tiên chen trong dòng người tấp nập để tìm lớp, sau đó buồn bực đợi kết thúc quá trình rút thăm dài đằng đẳng, trong lúc vô tình cô thấy một cô gái đang ngồi cúi đầu đọc sách bên bồn hoa, cái lưng gù gù trông giống con tôm lớn vậy.

Cái ví dụ này hơi quá đáng nhưng lại rất đúng. Vóc dáng của cô bạn ấy không lùn nhưng lại hơi mập, còn mặc một chiếc áo thun hơi bó nên lúc còng lưng thì thấy rõ mấy ngấn mỡ trên bụng, quần đùi màu đen làm lộ vết sẹo trên bắp chân, vảy của vết thương còn chưa bóc ra, trông hơi đáng sợ, giày sandal của cô bạn khá bẩn – quan trọng hơn là những ngón chân của cô bạn cũng bẩn nốt.

Nhưng mà Dư Châu Châu lại nhìn cô bạn ấy chăm chăm, cảm giác như bị thu hút vậy. Bầu trời chiều nhiều mây, đám người lúi lo xung quanh đột nhiên yên tĩnh, cô bạn nhìn quyển sách trên đùi một cách chăm chú, có thể dùng hai chữ tham lam để hình dung cảm giác của Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu nhớ đến một câu danh ngôn, gã nhào lên quyển sách giống như kẻ đói cướp lấy miếng bánh mì duy nhất trên đời. Cô đã từng thấy câu nói này rất ngu nhưng giờ mới phát hiện, những danh ngôn của danh nhân luôn đúng.

Không biết đứng bao lâu, chân trái hơi tê tê, cô đổi tư thế thì nghe thấy tiếng la to, “Mày ở đây làm gì? Tao tìm mày cả ngày, mày với ông già chết tiệt nhà mày chỉ biết làm phiền tao, đời trước tao nợ gì hai cha con mày phải không?”

Tiếng người phụ nữ tuy cao nhưng giọng hơi khàn khàn, lại hơi nhỏ nên cũng không nhiều người chú ý, có điều Dư Châu Châu cảm thấy nó rất chói tai. Cô bạn ngồi trên bồn hoa sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy, che đầu rụt cổ lại theo bản năng, ngay cả con mắt của cô ấy cũng nhắm nghiền, quyển sách rớt từ trên đùi xuống, thậm chí còn bị cô bạn đạp một phát.

Sau đó cô bị mẹ cô kéo đi, Dư Châu Châu há mồm nhìn một hồi mới từ từ đi tới nhặt quyển sách bắn dưới gốc cây lên.

‘Tuổi mười bảy không khóc’.

Tại sao vậy? Cô nhìn quyển sách chăm chăm, nghĩ một lát nhưng vẫn còn cảm thấy khó hiểu.

Là không thể khóc hay không được phép khóc?

Dư Châu Châu không thể tưởng tượng ra ba chữ mười bảy tuổi này. Dư Châu Châu năm mười ba tuổi còn chưa hiểu rõ ý nghĩa của ba chữ tuổi

mười bảy này. Anh Dư Kiều hay Dư Linh Linh tuổi mười bảy, ngay cả Trần An tuổi mười bảy – đều khác nhau hoàn toàn.

“Châu Châu? Sao lại chạy đến đây rồi? Mau đi xếp hàng đi, lúc kết thúc rút thăm là lúc con gặp giáo viên chủ nhiệm đó.”

Mẹ đi tới, cầm bàn tay mềm mại của Dư Châu Châu. Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn mẹ mình, lại nhớ đến hình ảnh lúc nãy, đột nhiên cảm thấy thông cảm cho cô bạn kia rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy sung sướng hạnh phúc.

Cô ấy thật thê thảm. Dư Châu Châu nghĩ.

“Đó là cái gì thế?” Lúc này mẹ mới chú ý quyển sách trong tay Dư Châu Châu, “Con kiếm đâu ra thế? Bẩn không?”

Cô dùng ngón trỏ và ngón cái cầm sách, lắc đầu, “Của người khác. Con.. Con phải trả lại cho cậu ấy.”

Dư Châu Châu cầm quyển sách bẩn kia trong tay, sau đó lau khô mực nước dính trên đó, rồi lại ngồi trước bàn học, viết đoạn kết bức thư đầu gửi Trần An.

“Hôm nay em cảm thấy mình khá là hạnh phúc. Thì ra từ hạnh phúc này còn phải so sánh, mà nhất định phải so sánh với người thảm hại hơn mình. Mặc dù em cảm thấy thế là sai, rất xấu xa, nhưng em phải nói cho anh biết, từ sự so sánh đó mới phát hiện được, hạnh phúc của em rất thật, rất tốt.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cái Gọi Là Cuộc Sống Mới

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Em cảm thấy chủ nhiệm lớp em hơi ngốc”

P/s: Comt cho tớ vui đi nè 0_0; Hông ai comt là tớ nản quá 0_0;

“Trần An, anh khỏe chứ?”

Em đã kể anh chuyện em học ghép vần hồi nhỏ chưa nhĩ?”

Dư Châu Châu chống cằm nhìn bảng đen, bên phải cầm bút máy viết chữ vào vở. Bạn cùng bàn đã sớm nằm nhoài lên bàn vì tiết học nhàm chán, cô liếc mắt nhìn đối phương một cái rồi nhếch môi cười khẽ.

Hàng chữ cái trên bảng đen làm Dư Châu Châu nhớ tới lớp một, lúc đó bọn họ vừa mới học ghép vần. Có điều lần này, cô không nhìn bảng đen với ánh mắt hoảng hốt và khó hiểu, cũng không dùng cán bút chọc Lý Hiểu Trí, nhỏ giọng hỏi “Đó là cái gì?” Cô chưa từng học ghép vần trước khi học tiểu học, trước khi học cấp hai cũng chưa từng học thêm anh văn, nhưng tâm trạng của cô không giống nhau.

Dư Châu Châu quay đầu đếm lại số lần khốn đốn của mình, đây là lần đầu cô suy nghĩ nó một cách cẩn thận. Cô không nhớ rõ cảnh mình ngồi nhìn các bạn học nộp bài thi một cách tự tin kia nữa, nhưng cô biết, nếu như không có thời khắc lúng túng kia thì sẽ không có tầm mắt rộng rãi và

sự hối hận không ngừng, cô cũng sẽ không bình tĩnh đối mặt với môn anh vẫn như bây giờ.

Cái gọi là bắt đầu mới cũng chỉ là tái diễn lại chuyện cũ một lần nữa với độ cao khó hơn, điều cô có thể làm là học được chờ đợi.

“Anh biết không, em phát hiện ra thời gian rất vĩ đại. Mặc dù trước đây em biết điều đó, nhưng không hiểu.”

Cô không biết câu này có làm Trần An cười nhạo mình không, nhưng cô cảm thấy cảm kích thật sự – mặc dù cô cũng không rõ là cảm kích ai.

Đồng hồ treo tường kêu tích tắc tích tắc, không nhanh không chậm, sẽ không vì bạn khốn đốn mà nhanh thêm một chút, cũng không vì bạn hạnh phúc mà chậm đi mấy giây.

Thời gian là ma pháp sư công bằng nhất —

Dư Châu Châu nghe được tiếng gào thét đầy kinh khủng trong tiết ngữ văn, giống như một con mãnh thú đang chạy từ trên lầu xuống, sau đó là tiếng bước chân âm âm. Cô sợ hết hồn, quay đầu lại thì thấy một tấm ván gỗ đang đánh lên một cái tay, tấm gỗ đó có nước sơn màu trắng, vừa nhìn là biết mới được tháo từ trên bàn học xuống.

Giọng người chửi bậy và tiếng va chạm nơi hành lang vang lên như tiếng địa ngục trần gian, các bạn học sững sờ, ba nam sinh xếp hàng sau nhảy lên trước, gần như nhào tới cửa sổ, nằm nhoài trên cửa sổ nhìn ra ngoài đầy hưng phấn.

“Ế, đó không phải là Triệu Sở à?”

“ĐM, tớ đã nói cậu ta không đặc ý lâu mà, đám người kia chặn cửa cậu ta hằng ngày, cậu ta trèo tường chạy, kết quả hôm nay tìm tới lớp, nhất định chạy không thoát...”

Giáo viên ngữ văn là một cô giáo có mái tóc ngắn, người hơi thấp, cỡ khoảng ba mươi tuổi, gương mặt cô luôn lạnh lùng, cô bình tĩnh nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, sau đó dùng thước đập lên bảng đen một cái, tiếng vang lớn khiến các học sinh rùng mình.

“Trở về chỗ ngồi! Có biết là đang trong giờ học không vậy?”

Ba nam sinh tức giận trở về chỗ ngồi, Dư Châu Châu sợ hãi mở sách ra, cúi đầu xem bài học hôm nay, là ‘Tản bộ’ của Mạc Hoài Thích.

Lật hai tờ, sau đó quay đầu.

Hàng thứ hai từ dưới đếm lên cạnh cửa sổ, chỗ ngồi giống hệt chỗ Dư Châu Châu ngồi ở tiểu học, lúc này có một cô bạn mặc áo khoác màu lam đậm đang ngồi đó, cô bạn cúi đầu giống như không quan hệ với việc gây rối lúc nãy, mái tóc thắt bím được cột cao.

Cô bé kia chính là chủ nhân của quyển ‘Tuổi mười bảy không khóc’. Ngày thứ nhất sau khi khai giảng, Dư Châu Châu mới biết mình học chung lớp với cô bạn đó, cũng cảm thấy rất vui vẻ, đang định nói với cô ấy “Sách của cậu đang ở chỗ tớ” thì nghĩ lại, sau đó dừng chân.

Như vậy cũng có nghĩa là nói cho cậu ấy biết, cảnh cậu bị mẹ đánh chửi bị tớ nhìn thấy.

Dư Châu Châu nhin.

Khai giảng hơn một tháng, cô không nói với cô bạn ấy lấy một lời.

Cô giáo ngữ văn dùng giọng nói cứng ngắt, “Cho nên ở đây xuất hiện hai người mẹ, hai đứa con trai, tác giả viết vậy có ý gì? Ai nói cho tôi biết.”

Bốn chữ cuối cùng vang lên, không có ai giơ tay lên phát biểu, bởi vậy cô giáo đành tìm tên trong danh sách.

“Tân Mỹ Hương?”

“Tân Mỹ Hương?”

Dưới lớp vang lên tiếng cười. Cô bé ngồi ở bàn thứ hai đếm ngược kia giống như bị dọa sợ, đứng dậy cúi đầu, không nói gì, giống như một cộc gỗ.

“Nói đi chứ?” Cô giáo ngữ văn nhú mày, cho rằng đối phương không nghe thấy câu hỏi của mình, cho nên lặp lại câu hỏi “Lúc này tôi hỏi, ở đây xuất hiện hai người mẹ hai người con trai, dụng ý của tác giả là gì?”

Thời gian là ma pháp sư vĩ đại, chưa từng dừng lại vì ai cả. Nhưng mà thời gian giống như ngừng lại trên người Tân Mỹ Hương, Dư Châu Châu không biết ai đã niệm chú trên người cô bạn.

Một phút trôi qua, cô giáo ngữ văn nhìn chòng chọc nữ sinh đang cúi đầu kia, tiếng cười trong lớp vang lên, sau đó lại bị vẻ mặt đáng sợ của cô giáo dọa im lặng.

“Em ấy sao thế? Cố ý?” Cô giáo cúi đầu hỏi Dư Châu Châu.

Sau khi chủ nhiệm lớp xem hồ sơ mới biết Dư Châu Châu là học sinh của trường tiểu học phụ thuộc đại học sư phạm, cho nên đánh giá cô rất cao, bởi vậy cho cô ngồi ở hàng đầu.

Dư Châu Châu lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Cậu ấy... Cậu ấy không cố ý.”

Dư Châu Châu không hiểu cố ý hay không cố ý là gì. Đây là lần đầu cô giáo ngữ văn hỏi Tân Mỹ Hương, cảm thấy là cố ý, nhưng thật ra cảnh tượng này đã xảy ra trong lớp anh văn rất nhiều lần.

Chủ nhiệm ban đầu là giáo viên anh văn nhưng không hiểu sao lại đổi thành giáo viên dạy toán, Dư Châu Châu không cảm thấy kinh ngạc cho

lắm. Cái gọi là rút thăm kia chỉ công bằng ban đầu mà thôi, sau đó, mọi thứ vẫn là ‘dễ bàn dễ thương lượng’.

Giống như giáo viên anh văn thích mặc đồ lờ lợt thường dùng phương pháp ‘Nối tiếp’ để dạy. Từ bạn học đầu tiên hàng đầu, sau đó tiếp tục để trả lời những câu hỏi, đi theo hình con rắn, cuối cùng lại trở về hàng thứ nhất. Tốc độ nói của các bạn học rất nhanh.

Tân Mỹ Hương giống như chỗ hổng của đường ray vậy.

Cậu ấy luôn đứng ở đó, không nói bất cứ điều gì. Cho dù giáo viên có đối xử với cậu ấy thế nào đi chăng nữa – ban đầu là mớm từ, sau đó vui vẻ cổ vũ, sau đó nhúu mày la mắng, tới giờ vẫn như vậy, một đường ray vòng về lại cậu ấy – Tân Mỹ Hương không bao giờ có vẻ mặt nào khác, kể cả lúng túng, đỏ mặt, khóc lóc... Không có cái gì hết.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn cô ngữ văn, bọn họ đã từng trải qua cơn giận đáng sợ của cô ngữ văn, cho nên cô cảm thấy rất lo cho Tân Mỹ Hương.

Nhưng cô ngữ văn chỉ gật gù, nói với cậu ấy, “Em ngồi xuống đi.”

Sau đó cầm cây bút của Dư Châu Châu, đánh một dấu trên sổ điểm —

Điều làm tâm trạng Dư Châu Châu không tốt còn có thứ khác.

Khu trọng điểm Giang Bắc đúng là có chênh lệch rất lớn với các trường phụ thuộc đại học. Trong lớp không có bất kỳ sự yên tĩnh nào, trong giờ học luôn ồn ào nói chuyện riêng, lúc hết tiết thì các bạn học nam nữ đều gây lộn, Dư Châu Châu ngồi hàng một nên không bị dính vào, nhưng mấy bạn học ngồi đằng sau không thể nghe rõ tiếng giảng bài của giáo viên.

Chủ nhiệm tức giận đổi giờ số học thành giờ tự học, sau đó điểm danh, bắt đầu gọi những bạn học ngoan ngoãn ra ngoài lớp.

Nhưng không đi xa, giọng nói cũng khá to.

“Tình hình lớp chúng ta em cũng biết đó, bây giờ cô cần em giúp cô tìm mấy bạn hư trong lớp ra, bắt đầu từ bây giờ, em là gián điệp của cô, đừng để bạn học khác biết, em viết tên các bạn nói chuyện trong giờ giao cho cô hằng ngày...”

Dư Châu Châu ngồi trong lớp học, vùi đầu vào sách anh văn.

“Trần An, có điều em cảm thấy không nên nói, bởi vì không lễ phép, nhưng em rất muốn nói cho anh biết, anh đừng mắng em đó – em cảm thấy chủ nhiệm lớp em rất ngốc.”

Cô giáo chủ nhiệm dạy toán, họ Trương, tên Mẫn.

Ngày khai giảng, cô viết tên lên bảng đen, sau đó nghiêm mặt bảo, “Tự giới thiệu một chút, tôi là chủ nhiệm lớp các em, dạy môn toán, cô tên là Trương Mẫn, Mẫn trong nhanh nhẹn ấy.”

Bên dưới cười đùa.

Trương Mẫn rất đen, vô cùng đen, còn mập và xấu nữa, không biết cách ăn mặc, ngày đầu khai giảng không có sổ điểm danh, cho nên vội vàng đổ đồ trong túi xách màu lam đậm của mình, tìm mãi không thành nên đành đứng lên bực bảo. “Thôi, khỏi cần điểm danh cũng được, chúng ta bắt đầu tiết học.”

Đó là tiết học toán đầu tiên ở cấp hai của Dư Châu Châu, bản thân cô cũng không biết ánh mắt nhìn bảng đen của mình nóng bỏng cỡ nào, cẩn thận từng chút một, lại lo sợ vô cùng. Ánh mắt đó làm Trương Mẫn ấn tượng vô cùng.

“Em làm lớp trưởng, hơn nữa còn bị kéo lên hàng đầu ngồi. Em còn tưởng cô chọn vì em học từ trường tiểu học thuộc đại học sư phạm ấy, ai

ngờ sau này mới phát hiện cô không biết em là ai, sau này xem sổ mới biết cơ.”

“Cô bảo, ánh mắt của em rất nóng bỏng, nếu cô là thầy giáo, cô sẽ cho rằng em thích cô cơ.”

“Anh nói xem, có giáo viên nào nói thế không?”

“Cho nên em mới thấy cô rất ngốc.”

“Nhưng mà, em lại thích cô. Em cảm thấy cô là người tốt.”

Dư Châu Châu dừng bút, nhìn câu nói cuối cùng, đột nhiên ngẩn người. Cô nhớ lại đêm khuya hôm đó, Trần An nói với cô, người tốt với em là người tốt, không tốt với em là kẻ xấu.

Cô đã từng không chấp nhận điều này. Bây giờ mới phát hiện, một số phán đoán đã yên lặng chảy vào máu, cô cứ tưởng là trực giác, nhưng thật ra mọi thứ đều bắt nguồn từ sự bất công và tính toán

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đôi Giày Thủy Tinh Bị Hồng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Tớ dán một đồng đinh lên ghế cậu ta”

P/s: Đọc chương này nhớ tới trước kia tớ cũng từng có một người để hẳn tin để chia sẻ hằng ngày, nhưng sau khi ở cạnh mình khoảng 5 năm, anh ấy lại bỏ mình đi, dần dần ít liên lạc, ba năm trở lại đây thì không chút tin tức >

Dư Châu Châu rón rén đi tới chỗ của Tân Mỹ Hương, nhét quyển ‘Tuổi mười bảy không khóc’ trong tay vào trong hộp bàn của cô ấy.

Hộp bàn của Tân Mỹ Hương rất lộn xộn, nhét rất nhiều thứ ở trong đó. Dư Châu Châu đựng phải một ít tạp chí và sách bài tập, làm nó rơi xuống mặt đất. Cô sợ hết hồn, vội vàng ngồi xuống nhặt mấy quyển sách lên, nhưng lúc thấy bìa ngoài đủ mọi màu sắc kia thì cứng người.

Hình dán Sailor Moon, cả hình Hoàn Châu Cách Cách nữa.

Dư Châu Châu ngần ngừ, đây là đồ chơi mà các cô bé cực kì yêu thích, nhưng mà hình như trong ‘các cô bé’ không bao gồm Tân Mỹ Hương mà?

Người làm chuyện xấu luôn có giác quan nhạy cảm. Dư Châu Châu nghe thấy tiếng động nho nhỏ đằng sau, quay đầu lại thì thấy gương mặt

bàng hoàng của Tân Mỹ Hương, cô ấy nhìn cô với ánh mắt to tròn, không chút thần thái, giống như một con ma vậy.

Dư Châu Châu sợ hết hồn, cô cảm thấy trái tim nhỏ như muốn bung khỏi lồng ngực.

“Tớ....” Cô nuốt một ngụm nước miếng.

Tiết thể dục, sau khi giải tán, cô vội vàng trở lại lớp, muốn trả lại quyển sách lúc Tân Mỹ Hương không có ở lớp.

Không hiểu tại sao, khi muốn trả sách, cô lật tờ giấy đầu tiên của quyển sách, bắt đầu đọc nó đến tối qua, cuối cùng quyết định hôm nay trả lại sách.

Sau đó bị bắt tại hiện trường.

“Tớ không trộm đồ....” Tớ tới trả sách. Nhưng nếu như nói ra thì sẽ làm đối phương lúng túng, những nỗ lực lén lút của cô sẽ đổ xuống sông xuống bể hết.

Tân Mỹ Hương giống như tượng đá, giống y như cô lúc bị gọi đứng dậy, vẻ mặt cứng đờ không chút cảm xúc nhưng lại làm người ta kinh ngạc, run sợ.

Dư Châu Châu quyết tâm, cúi đầu kéo quyển ‘Tuổi mười bảy không khóc’ trong học bàn ra, đóng sách vở nơi học bàn rơi xuống đất lần nữa.

“Tớ trả sách.” Cô thậm chí còn dùng giấy lịch treo tường để bao lại quyển sách kia, “Cậu nhớ quyển sách này không?”

Lúc này vẻ mặt Tân Mỹ Hương mới thả lỏng, cô mím mím môi, đưa tay cầm quyển sách.

“Có hay không?”

“Cái gì?” Dư Châu Châu đang vắt hết nơ-ron để nói lý do tìm được quyển sách này gần người, “Cậu nói gì?”

“Cậu đã xem chưa? Có hay không?” [1]

[1] Thật ra, trong raw hoặc convert sẽ là ‘Đẹp mắt không?’, bởi vì trong tiếng Trung cụm từ ‘好看吗’ này nghĩa là có hay không, có đẹp không, có tốt không? Nên mình dịch theo ngữ cảnh, nhưng nếu người nghe thì không hiểu, vì cái này mang nhiều nghĩa. Cho nên khúc dưới Dư Châu Châu hiểu nhầm là Tân Mỹ Hương hỏi những cái hình dán kia ‘Đẹp không’ nhưng thật chất Tân Mỹ Hương hỏi về quyển sách.

Trên người Tân Mỹ Hương có sự chấp nhất vô cùng kì lạ, Dư Châu Châu há mồm một lúc mới khôi phục lại bình thường.

“Đẹp.” Cô cười gật đầu, “Vô cùng đẹp. Thật ra cái này còn có bản phim truyền hình, tớ có nói với mẹ á, mẹ mua cho tớ đĩa cơ! Cậu xem chưa?”

Tân Mỹ Hương lắc đầu, “Tớ chưa đọc hết quyển sách này. Giản An và Dương Vũ Lăng có tới với nhau không?”

Dư Châu Châu cắn môi, mặt đỏ bừng, cúi đầu, “Không. Không có. Bọn họ.... Bọn họ vì học tốt, cho nên....” Cô thấy gương mặt cô đơn của Tân Mỹ Hương, vội vàng nói thêm, “Nhưng sau này, có thể, tớ thấy bọn họ có thể – tớ bảo đảm.”

Nói xong, cô cũng cảm thấy rất buồn cười. Cô bảo đảm thì có lợi ích gì chứ?

Hai người nhìn nhau, Dư Châu Châu nghĩ một lát, nhỏ giọng hỏi, “Cậu thích Giản Ninh à?”

Thiếu niên áo trắng cẩn thận tự tin, thông minh chăm chỉ, hành động dịu dàng.

Tân Mỹ Hương đỏ mặt, không trả lời câu hỏi của cô, xoay người chạy ra cửa sau, để Dư Châu Châu ở lại trong lớp một mình.

Dư Châu Châu cúi đầu vuốt nhẹ bìa sách, lưu luyến nhét quyển sách vào hộp bàn của Tân Mỹ Hương.

Nếu như lúc này Tân Mỹ Hương trả lời, “Ừ, tớ thích.” Thì cô sẽ nói tiếp câu, “Ừ, tớ cũng thế.”

Dư Châu Châu bắt đầu nghĩ đến cuộc sống cấp hai của mình, cũng bắt đầu suy tưởng đến cuộc sống cấp ba sau này. Tuổi mười bảy đẹp như vậy, nơi đó sẽ có một chàng trai mặc áo trắng đầy ưu tú, sẽ có tình bạn chân thành, có cuộc sống cởi mở thoải mái, thậm chí là tình yêu mộng lung phải buông bỏ và những buồn phiền của những cuộc thi liên tiếp, những thứ này là điều cô mong ước bây giờ.

Hơn nữa, trường học kia mang tên Chấn Hoa.

Chấn Hoa trong sách có Giản Ninh, Chấn Hoa ngoài đời có Trần An

Cuộc sống cấp hai của Dư Châu Châu trôi qua thuận lợi đến khó tin. Sự ưu đãi của Trương Mẫn với cô làm cho cô thoát khỏi sự sợ hãi môn toán – cô có thể thuận lợi giải được những bài toán khó, cô giáo còn khen cô, Dư Châu Châu thật thông minh.

Thiên phú ở phương diện ngôn ngữ cũng giúp cô lấy được sự yêu mến của giáo viên ngữ văn và anh văn.

Cô thậm chí còn lấy được hạng cao trong các cuộc thi.

Cô cố gắng rất nhiều, nên trong cuộc thi luôn đứng đầu lớp và đứng thứ hai khối.

Trước khi công bố hạng của khối, sẽ có không ít bạn học chạy tới phòng giáo viên tìm hiểu, Dư Châu Châu luôn là người lo lắng nhất nhưng ngoài mặt thì giả vờ không để ý, cố ép mình ngồi yên trên bàn, mắt nhìn thẳng, làm bộ như không nghe thấy tiếng tim đập vì tò mò và lo lắng.

Bọn họ chúc mừng cô, Dư Châu Châu, cậu giỏi quá.

Dư Châu Châu nở nụ cười cứng ngắc, gương mặt đỏ bừng, hoảng loạn nói, “Nói bậy, ai bảo tớ giỏi chứ.... Tớ không giỏi đâu....”

Sau đó mọi người bắt đầu ồn ào, bằng chứng là thành tích và xếp hạng, sau đó cô lại càng từ chối một cách cứng đờ, mọi người cũng bắt đầu tăng bốc cô....

Đây là lần đầu Dư Châu Châu không ghét cảm giác ồn ào vì được các bạn học bao quanh, giọng nói cười đùa của họ ngọt ngào vô cùng, cô đột nhiên cảm thấy bọn họ thật xinh đẹp.

“Trần An, em biết là em phải bớt tự mãn, đây chỉ là một cuộc thi mà thôi, sau này sẽ có rất nhiều cuộc thi khác, em không nên đắc ý vênh váo, con đường của em còn rất dài!”

Ngồi bút dừng lại, cô không làm vẻ mặt khiêm tốn nữa, cười ngốc, sờ mũi, sau đó viết thêm một câu.

“Nhưng mà... Bây giờ phải để em vui vẻ một chút!”

“Em thật sự rất vui vẻ.”

Trần An không gửi bất cứ bức thư nào về. Dư Châu Châu cũng chưa từng hi vọng điều đó, lúc cô gửi bức đầu tiên còn mong chờ một tuần, sau

đó hơi buồn bã một lát rồi cũng mặc kệ, sau này không còn chọn giấy viết thư nữa mà tùy tiện xé một tờ giấy nháp để viết thư.

Dù biết trước có viết cũng không có thư hồi âm, nhưng Dư Châu Châu không cảm thấy buồn bã. Bây giờ, ngay cả cô giáo ngữ văn luôn nghiêm mặt cũng mỉm cười sờ đầu cô khi thấy cô viết văn, thành tích bình quân trong năm đứng ở hạng sáu trong lớp trở lên, Dư Châu Châu là kiêu ngạo của các thầy cô. Cô thậm chí còn có rất nhiều người bạn mới, rất nhiều người thích cô, mọi người hay khen cô xinh đẹp, khen thành tích của cô rất tốt, nói cô hiền lành. Có các bạn học hện cô đi nhà sách mua vở và bút bi, lúc hết giờ học thì mọi người sẽ vây quanh bàn cô để hỏi về bài tập...

Vận mệnh quỳ dưới chân cô, nâng đôi giày thủy tinh không chút báo trước, gương mặt cô bé lộ lem tái mét vì sợ hãi, thậm chí còn không kịp cảm ơn.

“Trần An, anh không biết bây giờ em vui đến thế nào đâu.”

Nhưng Dư Châu Châu quên mất, vận mệnh là một chàng hoàng tử khó hiểu, cho dù chàng ấy muốn ôm hôn bạn hay đánh bạn cũng sẽ không báo trước.

Lúc đến lớp tự học, chủ nhiệm Trương Mẫn vọt vào lớp với gương mặt giận dữ, phần lớn các bạn đều cười đùa giỡn nhau, thậm chí ba bạn nam ở cuối còn đang gác chân trên bàn.

Dù liệu lĩnh đến thế nào thì cũng sẽ run người chịu thua trước ba chữ ‘Gặp phụ huynh’ này.

“Từ Chí Cường, em có ý gì? Lần trước tôi bảo sao mà giờ em còn chưa sửa sai à?”

“Em thế nào chứ?” Từ Chí Cường để chân xuống, cãi lại Trương Mẫn. Gương mặt cậu ta dài như ngựa, hơn nữa còn đỏ rầu, lại hay mặc bộ đồ

màu đen, còn là nam sinh duy nhất có điện thoại di động, mỗi câu nói của cậu ta luôn mang theo giọng điệu đáng ghét.

“Trong giờ tự học quấy rối bạn học xung quanh, em có thấy xấu hổ không? Em hét với tôi? Em cho em là ai?”

Hai người cãi nhau không ngừng, Từ Chí Cường dựa vào tường một cách phách lối, cãi cùn, “Cô hỏi xem có ai thấy em làm phiền các bạn học không?” Cậu ta hếch cằm về phía các bạn học, “Hỏi đi, cô hỏi thử xem, ai dám nói là thấy tôi làm phiền hả?”

Trương Mẫn giận đỏ mặt, đã làm thì làm tới chốn, cô chỉ vào Dư Châu Châu, lớn tiếng nói, “Dư Châu Châu, em nói cho cô nghe, nãy em có thấy Từ Chí Cường mắng bạn học, làm phiền bạn học không?”

Dư Châu Châu sững người, cô từ từ đứng dậy, ánh mắt của Trương Mẫn đầy tin tưởng, mà ánh mắt của Từ Chí Cường lại đầy sự cảnh cáo.

Mọi người đều nhìn cô, Dư Châu Châu hoảng hốt, cô biết mình không có đường khác để đi.

“Em....”

Từ khi bọn họ học cấp hai đến giờ, đây là lần đầu tiên ‘yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của mỗi người’.

Dư Châu Châu gật đầu.

“Vâng, cậu ấy nói chuyện và làm phiền bạn học ạ!”

Trương Mẫn đã cho cô thân phận ‘gián điệp’ còn buộc cô phải âm thầm ngay trước mặt. Nhưng Dư Châu Châu vẫn đứng vững ở phía cô giáo, bởi vì cô đã từng nói cô là một cô bé thông minh.

Từ Chí Cường há to miệng, không kịp phản ứng, câu “Con mợ” mới nói được một nửa đã bị Trương Mẫn kéo lỗ tai ra khỏi lớp.

Dư Châu Châu thấy được ánh mắt đầy sự uy hiếp của Từ Chí Cường, đầu óc cô trống rỗng.

Hành lang vang lên tiếng la mắng của Trương Mẫn, Từ Chí Cường cũng không cãi lại nhưng sự im lặng đó lại khiến Dư Châu Châu sợ hãi. Không biết qua bao lâu, cô nghe được tiếng điện thoại của Trương Mẫn, sau đó tiếng bước chân vội rời khỏi, chỉ để lại một câu, “Em về lớp trước đi, đợi tôi gọi cho ba em.”

Mấy giây sau, cửa sau của lớp bị đập một cái, mọi người trong lớp sợ hãi.

“Tao đánh chết mày!”

Dư Châu Châu quay đầu lại, thấy mấy đứa bạn thân của cậu ta cản lại, còn nói “Đừng gây chuyện, đánh cậu ta có chuyện thì không đền nổi đâu, chấp nhận gì với con đàn bà chứ?” Cứ như đang bàn tới một cái bình hoa bị vỡ vậy.

Cô im lặng cúi đầu.

“Trần An, anh biết không, em cảm thấy em rất vô dụng. Cậu ta chửi rất khó nghe nhưng em lại không dám cãi lại. Đúng, em sợ cậu ta đánh em. Em chưa từng biết có thể mắng người khó nghe đến như thế, nhưng em không khóc nổi. Cậu ta mắng mười phút không ngừng nhưng không ai đứng lên bênh em cả. Em có nhiều ‘bạn tốt’ đến thế mà không ai bênh em hết.”

“Không một ai.”

“Nhưng khi cậu ta rời khỏi lớp, bọn họ mới nói với em, đừng quan tâm cậu ta.”

“Em không trách bọn họ, anh cũng thấy đấy, ngay cả em cũng không dám ra mặt cho bản thân.”

“Nhưng dù em buồn em cũng phải cười nói với họ, em không để ý, em không giận, ai thèm chấp nhặt với lưu manh chứ. Cứ như nói thế có thể cứu vãn được chút mặt mũi vậy.”

“Nhưng em biết nụ cười của em rất giả.”

Dư Châu Châu đâm nhẹ cục gôm màu hồng nhạt, cô cúi đầu, sau đó thấy có người chột chột lưng cô.

“Nhưng có một việc làm em rất vui.”

Dư Châu Châu dừng bút lại, nhớ lại nụ cười quái dị của Tân Mỹ Hương.

Hôm đó, lúc học thể dục, cô ấy đột nhiên đứng cạnh cô, nhếch môi nở nụ cười hơi bị khủng bố.

“Tớ dán một đồng đinh nhọn trên ghế cậu ta.” Cô ấy nói.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Anh Hùng Không Xuất Hiện

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Hai con gấu cười châm biếm”

Tân Mỹ Hương nói vậy xong thì rời đi, không hiểu sao Dư Châu Châu cảm thấy bóng lưng rời đi của cô ấy rất thản nhiên. Cô chưa kịp phản ứng, đợi lúc các bạn rời khỏi sân thể dục để về lớp, tiếng kêu như vệt đực của Từ Chí Cường gào lên rất thảm thiết – Dư Châu Châu biết rõ lý do, nên khi tất cả các bạn học trường mắt nhìn Từ Chí Cường với vẻ ngạc nhiên thì cô lại vui vẻ.

Từ Chí Cường nói chuyện với anh em cậu ta, kiêu ngạo vô cùng, không thèm nhìn trên ghế có gì không đã ngồi xuống, sau đó thì giật bản lên như tên lửa và tiếng gào vệt đực kia vang lên.

Thật ra chỉ dán có hai cái thôi – nhưng thế là đủ rồi.

Lúc cô chủ nhiệm Trương Mẫn hỏi cả lớp chuyện gì xảy ra thì Từ Chí Cường đã bị người khác đỡ lên phòng y tế. Dư Châu Châu quay đầu lại nháy mắt với Tân Mỹ Hương một cái, sau đó dùng miệng nói không thành lời, cảm ơn cậu.

Tân Mỹ Hương cúi đầu, giống như không thấy vậy —

“Trần An, em vẫn giống như trước kia, chỉ cần bọn họ tìm em đi chơi thì em sẽ tìm cơ để từ chối. Em nói với mẹ chuyện này, bà ấy nói với em, sau này em lớn em sẽ quen thuộc với cái kiểu ‘tuyệt trước nhà ai thì người đó quét¹’ này, cũng không thể trách người ta việc này. Mẹ bảo em đừng lý tưởng hóa mọi chuyện, cũng đừng nghiêm khắc quá, quan hệ người với người như vậy là tốt lắm rồi, nếu không sẽ làm mình khó chịu. Thật ra em không quá hiểu ý của mẹ, mẹ làm ăn, chỉ cần hợp đồng không cần thật lòng, nhưng em cần.

[1] Ý câu này kiểu như việc ai nấy làm, nạn ai nấy chịu á.

Trần An, anh có bạn bè chứ? Những người ở xung quanh anh có nhiều bằng em không? Nhưng, anh thật sự có bạn sao?²”

[2] Ý của Châu Châu ở đoạn này nghĩa là Trần An có nhiều người vây quanh – là bạn bè, nhưng liệu có bạn thật sự hay không. Kiểu như là bè lũ vây cánh thì nhiều, nhưng bạn thân thì có mấy ấy.

Bạn cùng trường như bè lũ gặp nước, mấy năm sau tạm biệt nhau thì đều có tương lai riêng, nhưng cũng phải cảm ơn bọn họ đã ở cạnh mình trong một khoảng thời gian, như vậy thì liệu có cần nuối tiếc hay thật lòng không?

Sự nghi ngờ nơi đáy lòng Dư Châu Châu dâng lên, cô vẫn hí hửng cười với các bạn học, vẫn chăm chỉ học tập vì Chấn Hoa, nhưng mười phút mắng chửi vô liêm sỉ kia giống như đang giam giữ một con thú ngủ say sâu trong lòng cô, thỉnh thoảng nó kêu hai tiếng cho đỡ buồn.

Nhưng sắp tới lại có chuyện làm cô phải suy nghĩ hơn.

Từ Chí Cường nghỉ ba ngày trở về lớp, đầu tiên là dùng năm đám dậy dỗ đám nam sinh nhìn cậu ta thì cười, để các bạn trong lớp không dám nói chuyện cậu ta bị dính đâm vào mông.

Dư Châu Châu không ra vào bằng cửa sau nữa, cô ngồi hàng thứ nhất, đám nam sinh kia ngồi hàng cuối, cho nên mắt không thấy lòng không phiền. Nhưng lúc hết giờ thể dục, cô thấy đám con trai giữ cửa trước, Từ Chí Cường thấy cô từ đằng xa thì nở nụ cười.

Một nụ cười mang ý nghĩa khó hiểu.

Dư Châu Châu cảm thấy một hơi lạnh chảy từ hông lên gáy, giống như con mèo bị sờ lông.

Cô im lặng đi cửa sau, đi hơn nửa lớp để về hàng một ngồi. Nhưng khi ngẩng đầu thì thấy đám kia không rời khỏi cửa trước mà nhìn cô, mấy tên đàn em của Từ Chí Cường còn đung vào vai cậu ta, sau đó bữu môi nhìn Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh – Thượng Hải cũ, thành phố có rất nhiều người nước ngoài ở (thật ra cô cũng không biết tại sao có nhiều người nước ngoài ở nữa), cô mặc một bộ sườn xám đi trên đường, đột nhiên có mấy tên côn đồ xuất hiện, nói lời kịch cực kinh điển, “Cô em, chơi đùa với mấy anh đây nào?”

Lúc này, một người đàn ông tuấn tú mặc quân phục xuất hiện, dùng ba nắm đấm đánh bọn họ chạy khỏi như mấy ngôi sao lóe lên trên trời, kèm theo câu thoại “Chúng mày đợi đấy, tao sẽ không tha cho bọn mày.” – Sau đó cô giương mắt nhìn gương mặt đẹp trai của quân nhân đó, còn anh thì dịu dàng cười hỏi han, “Cô có sao không?”

Dư Châu Châu cúi đầu đỏ mặt.

“Tôi nói bao nhiêu lần rồi, ai cho các em đứng chặn cửa như vậy? Lỗ tai điếc hết rồi à?”

Tiếng nói sắc nhọn kêu cô trở lại hiện thực, ngẩng đầu thì thấy cô chủ nhiệm Trương Mẫn đi vào lớp học, mấy tên.... lưu manh kia buồn bực trở

về chỗ ngồi.

.... Cứu mỹ nhân rồi, mặc dù anh hùng là nữ.

Hơn nữa... hình như Trương Mẫn mặc ngược áo lông rồi.

Dư Châu Châu lắc đầu, ngoan ngoãn giở sách toán ra. Các ký hiệu đánh vỡ hình ảnh Thượng Hải cũ có nhiều người nước ngoài ở, nhưng có một gương mặt rõ ràng xuất hiện.

Một bóng người nho nhỏ, cau mày khó chịu, tìm kiếm những lời văn nhả cho hai chữ “Cái mông”.

Hoặc là một bóng người đứng ở cầu thang, hô to, “Nếu như cô ấy là con hoang thì cậu là đồ dư thừa.”

Cho dù không rõ nhưng cậu ấy đúng là anh hùng của cô.

Dư Châu Châu chờ người nhìn hộp bút chăm chăm, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng —

Sau khi tan học, Dư Châu Châu từ tốn dọn sách vở vào cặp, sau đó dùng khăn ướt lau bảng đen.

“Châu Châu, lau sạch bảng đen ha, nhớ lau khô qua một lượt nữa. Sau đó lau sạch bụi nơi rãnh nhé, lần trước bị trừ điểm vì chỗ đó nhiều lắm đấy.” Tổ trưởng tổ trực nhật kêu to từ đằng xa. Dư Châu Châu ừ một tiếng, sau đó nhanh chóng lau sạch bảng đen.

“Này, Dư Châu Châu!”

Dư Châu Châu quay đầu thì thấy một tên đàn em của Từ Chí Cường đang gọi tên cô, thỉnh thoảng còn liếc nhìn cô chủ nhiệm Trương Mẫn đang đứng nói chuyện với phụ huynh trước cửa lớp.

Không cần đoán cũng biết là trong lòng có quý.

“Chuyện gì?” Dư Châu Châu lạnh nhạt quay đầu lau bảng đen tiếp.

“Từ Chí Cường có chuyện muốn nói với cậu! Đi tới WC nam đi!”

Lông mèo của Dư Châu Châu xù lên một lần nữa.

Cô nuốt nước bọt, tay hơi run run.

“Tớ không đi.” Cô liếc nhìn Trương Mẫn, cô chủ nhiệm vui vẻ nói chuyện với phụ huynh về việc quản lý lớp của mình.

“Cậu tránh được mừng một thì có thể tránh ngày mười lăm à?” Bạn học nam kia nói chuyện hơi cà lăm, có vẻ như vẫn chưa dùng thành thạo câu thành ngữ mới học này.

Dư Châu Châu không thèm để ý cậu ta, bắt đầu dọn dẹp cái rãnh.

“Chạy trời không khỏi nắng, tao nói cho mày biết...” Bạn học nam kia vừa nâng cao giọng thì Trương Mẫn đã quay đầu lại nói, “Trò ồn ào gì đó? Sao chưa về nhà?”

Bạn học nam sợ đến mức vội chạy khỏi lớp. Dư Châu Châu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy Trương Mẫn khá là tốt – mặc dù cô ấy có chút ngốc nhưng vẫn còn chút tác dụng lúc quan trọng.

“Này, Dư Châu Châu!”

Dư Châu Châu quay đầu lại, lúc này đã đổi thành người khác.”

“Cậu đừng sợ, anh Từ nói rồi, chuyện lần trước coi như xong, cậu không hiểu chuyện, anh ấy cũng không trách cậu làm bậy. Anh Từ rất độ lượng, cậu đừng lo lắng.”

Hành động lúc này của Trương Mẫn làm Dư Châu Châu yên tâm hơn một chút, sự sợ hãi bị tức giận đốt cháy hết. Cô đứng trên bục giảng, trừng mắt nhìn tên học sinh nam đứng dưới.

“Có —— rắm —— mau —— thả ——“

Bạn học nam kia gật đầu như gà mổ thóc, “Thả, thả ngay đây.... Cậu đi WC nam một chút....”

“Có chuyện thì tới cửa sau mà nói.”

Bạn học nam chạy đi truyền lời, sau đó vui vẻ trở về, “Thế thì cửa sau, thế thì cửa sau.”

Dư Châu Châu lau bảng lần nữa, cô thậm chí nghĩ xong rồi, nếu như tên kia vẫn muốn tìm cô gây phiền phức thì cô có nên dùng khăn lau bảng đánh cậu ta không nhỉ, mặc kệ hậu quả là gì. Sự hào hùng vốn mất tiêu bắt đầu xuất hiện, cô sợ cái gì chứ? Thế giới này không có anh hùng, cho nên phải mạnh mẽ giơ khăn lau của bạn lên!!!

Nhưng nữ hiệp này ít khi luyện võ nên gây họa lớn. Lúc Dư Châu Châu ló đầu nhìn cửa sau thì bị người che miệng kéo đi chỗ khác, những vị trí di chuyển đều ở góc chết của tầm mắt Trương Mẫn.

Dư Châu Châu sợ đến không biết làm sao, khăn lau bên tay phải cũng bị cô nắm đến mức chảy nước.

Trước cửa WC nam có rất nhiều người.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Gặp Lại

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Hai con gấu không dám bắt nạt người khác”

Dư Châu Châu kinh ngạc nhìn đám người trước mắt – mười mấy tên nam sinh non nớt, lại ra vẻ làm đại ca. Có ba bốn người là học sinh cấp ba, dựa vào tường lười biếng, miệng cười cười như tới xem trò hài.

Cô nuốt nước miếng, nắm chặt vũ khí duy nhất – khăn lau.

.... Bộ dạng này giống như khăn lau là vật gì quý giá lắm.

Từ Chí Cường ở đối diện vẫn là gương mặt ngựa dài, sắc mặt đen hơn so với bình thường.

Dư Châu Châu quyết định, đánh trộm phải đánh tên đầu đàn, chủ tịch Mao từng nói, phải nhắm vào mâu thuẫn mà đánh.

Cô cảm thấy vai hơi run, quyết định không mở miệng, nếu không sẽ để lộ sự hoảng loạn của mình.

“Được chưa, mấy giờ rồi hả? Mau bắt đầu đi!” Nam sinh cấp ba đứng cuối cùng lên tiếng, lúc này Từ Chí Cường nở nụ cười, quay đầu khom lưng với đàn anh một cái, mới bắt đầu chỉ huy các anh em ở đằng sau.

“Một, hai, ba!” Từ Chí Cường nhỏ giọng nói.

Mấy tên nhóc ở trước WC nam giống như đã được luyện tập, toàn thể cùng quỳ xuống một chân, chĩnh tề nói.

“Chị dâu!”

Dư Châu Châu không kịp ứng phó, sợ đến mức dựa lưng vào tường, hoảng hốt nhìn Từ Chí Cường và đám người mặc đồ đen trước mắt. Bọn họ ngửa mặt lên, trong mắt lộ rõ sự hưng phấn khi tham gia trò vui, lấp lánh nhìn cô.

“Bình, bình thân...”

Cô còn chưa nói xong, đám con trai kia đứng dậy, vỗ vai chúc mừng Từ Chí Cường.

Lúc này Dư Châu Châu mới tỉnh táo lại, ngón út đâm vào phần tường bị loang lổ, cảm giác một ít bị rơi xuống đất.

Phải chạy thật nhanh.

Cô nghiêng mặt nhìn hành lang bị đám nam sinh này chặn lại, tính thừa dịp họ chưa chuẩn bị sẵn sàng thì lao ra, nhưng đột nhiên tay phải bị người ta cầm.

Sự thâm tình trong mắt Từ Chí Cường làm Dư Châu Châu sợ hãi, cậu ta nhìn Dư Châu Châu giống mấy tên nam chính trong truyện Quỳnh Dao, tay trái cầm tay cô, tay phải áp tường, miệng nhai kẹo cao su, chân còn nhịp nhịp.

“Thật ra anh biết anh rất giả dối, anh cũng biết cuộc đời của anh không tốt, lại cho rằng phụ nữ chẳng là cái thá gì, cho tới lúc anh gặp được em.”

Dư Châu Châu ngơ ngác nhìn cậu ta, hi vọng phá hủy lời tỏ tình của cậu ta, làm ơn đi, ngừng lại giùm, cậu đánh tui còn tốt hơn nhiều.

“Em trốn tránh là vì em không yêu anh, hay vì yêu anh nhưng không tin tưởng anh?”

Dư Châu Châu cực kì muốn trốn khỏi cái tay đen xì đang chặn mình của cậu ta, nhưng lại sợ cậu ta có nhiều người, không dám dùng sức. Cô biết mình chỉ cần hét một tiếng “Cô Trương, cứu em!” thì Trương Mẫn sẽ tới, nhưng mà — nếu không được thì sao?

Lúc này, cô đột nhiên nhớ tới Lâm Dương. Lúc học cấp một, không có ‘băng đảng lưu manh’ như thế này, dù có thì cậu ấy nhất định ra mặt lúc Từ Chí Cường nhục mạ cô, huống gì là lúc này.

Nhưng mọi chuyện như vậy là do cô lựa chọn.

Vì bí tịch võ công cái thế mà rơi xuống núi, nếu như gặp con hổ dữ cũng không thể lùi bước.

“Những thứ kia chỉ là mây gió thoáng qua, anh muốn nói một câu, anh yêu —“

“Từ Chí Cường!” Lúc này Dư Châu Châu mới mở miệng, giọng nói của cô không run rẩy như cô tưởng tượng.

Từ Chí Cường đang ‘đọc thơ diễn cảm’ bị ngăn giữa chừng, ánh mắt đại ra, cậu ta dừng lại, nhìn cô đang cố gắng đẩy tay mình ra.

“Tôi không thích cậu.” Dư Châu Châu lớn tiếng, đám người xung quanh bắt đầu xì xào, gương mặt như bị tình thánh nhập vào của Từ Chí Cường đen lại.

“Ai quy định cậu thích tôi thì tôi phải thích cậu? Nhưng mà, nếu cậu muốn trả thù tôi vì chuyện này, cậu... cậu... –cậu căn bản không phải là đàn ông!”

Mấy nam sinh cấp ba đứng đằng sau cười nghiêng ngả, một nam sinh thanh tú trắng nõn bĩu môi, một nam sinh cười gập bụng, cầm quyển sách gõ lên đầu Từ Chí Cường.

“Nếu hôm nay vừa tan học mà anh đi về thì đã bỏ qua trò hay này rồi. Anh Triệu nói mày đọc sách đến điên rồi, còn tập luyện với đàn em mấy ngày nữa?”

Đọc sách đến điên rồi? Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn quyển sách trong tay nam sinh cấp ba kia.

Bìa quyển sách là một cô bé mặc bộ đồ thủy thủ của Nhật Bản, trên đó còn có mấy chữ ‘Yêu học sinh xuất sắc’.

Cô biết quyển sách này, cũng nghe các bạn nữ nói về nó, đều là sách ‘không tốt’. Lúc Dư Châu Châu chưa nghĩ kịp, các nam sinh đã cười nghiêng cười ngả, bắt đầu trêu chọc Từ Chí Cường, kêu cậu ta bị bệnh thần kinh.

Dư Châu Châu cúi đầu, dán chặt người lên tường, sau đó định chạy khỏi đây nhưng cổ tay lại bị người khác kéo lại.

“Dư Châu Châu, tao nói cho mày biết, đậu má, hôm nay tao nể mặt mày —“ Từ Chí Cường kết thúc màn ‘diễn xuất’ của cậu ta, khôi phục lại tính cách, còn là kiểu thẹn quá hóa giận...

“Dư Châu Châu?” Chàng trai vừa cầm quyển sách cười nhạo Từ Chí Cường có vẻ kinh hãi, mà Dư Châu Châu lúc này đang nhe răng trợn mắt với Từ Chí Cường nên không để ý tới vẻ mặt của cậu ta.

“Từ Chí Cường!”

Chàng trai kia hô to về hướng bọn họ, lúc này Dư Châu Châu mới nhìn cậu ta một cái. Gương mặt của cậu ta có chút quen thuộc nhưng dù sao cũng là người lạ – Đương nhiên, cô không thể quen mấy tên lưu manh được.

“Từ Chí Cường, tôi biết cô bé này, cậu nể mặt tôi, đừng chấp nhặt với cô ấy.”

Từ Chí Cường bị mất mặt làm như không nghe câu này, cậu ta đỏ mặt, tóm chặt cổ áo Dư Châu Châu không buông.

“Nữ sinh học giỏi có rất nhiều, người này không hiểu chuyện thì đổi thành người khác là được.... Cường, hái dưa xanh sẽ không ngọt đâu!” Nói xong thì giờ giờ quyển sách lên, “Á Di và Đông Thụ trong sách là thích nhau, làm gì giống cậu, giống như đi cướp vợ người ta vậy.”

Giống như một tên côn đồ mất mặt, nói thẳng ra chỉ là một thằng nhóc chưa được mười bốn tuổi, cố gắng nén giận, trừng mắt nói với Dư Châu Châu, “Cút! Người thì vừa xấu vừa mập, còn là một sách, đùa mù mới thích mày!”

Còn không biết ai mới mù nữa. Dư Châu Châu kéo cổ áo từ tay của Từ Chí Cường ra, nhỏ giọng nói, “Chúc mừng cậu lại thấy ánh sáng.”

Sau đó bỏ chạy khỏi đó, không quan tâm có bao nhiêu người đang cười cô.

Lúc về lớp học mới phát hiện Trương Mẫn đã đi chỗ khác rồi, mặc dù túi xách và bài thi còn để trên bàn giáo viên. Tổ trưởng tổ trực nhật kinh ngạc nhìn Dư Châu Châu đang thở hổn hển, lại nhìn cô cúi đầu phủi sạch bụi nơi khe nứt trên bảng.

Thật ra, đằng sau lưng đã ướt đầm vì mồ hôi.

Cuối cùng bọn họ cũng dọn xong rồi, Dư Châu Châu rửa tay, chia tay khăn lau bảng trong sự lưu luyến.

Ngẩng đầu thì thấy nam sinh trắng nõn lúc nãy và một nam sinh trông giống chuột đi qua lớp mình, cô nghiêng đầu nhìn hành lang một lát.

“Đợi một chút!” Dư Châu Châu cầm cặp chạy ra cửa, hai người bọn họ cũng dừng lại, cậu trai giống con chuột mỉm cười.

Dư Châu Châu nhìn nam sinh trắng nõn kia, đây là chàng trai vừa giúp cô lúc nãy.

“Cảm ơn cậu.”

Chàng trai nhoén miệng cười, “Cậu quên tờ rồi hả?”

Dư Châu Châu nhìn cậu ta khó hiểu, chàng trai mặt chuột ở cạnh cũng nhìn cậu ấy với ánh mắt hỏi dò.

“Tớ là....” Chàng trai trắng nõn đột nhiên ngừng lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng nở nụ cười áy náy.

“Đi nào!” Cậu ấy lôi chàng trai có mặt như chuột đi như kiểu kéo gà, Dư Châu Châu nhìn bóng lưng của bọn họ, sửng sốt một lát mới thở dài một tiếng, dựa vào tường.

Thật ra cô rất sợ.

Buổi tối về nhà, mẹ đã nấu cơm xong. Dư Châu Châu cầm đĩa chột cơm, lòng không yên.

“Châu Châu, con sao vậy?”

Dư Châu Châu nghĩ đi nghĩ lại, mới mở miệng ‘oa’ khóc gào lên.

“Mẹ ơi, có người thích con....”

Mẹ Dư Châu Châu đỡ khóc đỡ cười, vội vàng rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, “Có người thích con là chuyện tốt, khóc làm gì? Không phải chứ, người khác thích con thì con kích động vậy à?”

Dư Châu Châu vội vàng lắc đầu, có lẽ căng thẳng khủng hoảng đã tìm được chỗ tiết, cô thút tha thút thít, không giải thích rõ, khi cô thấy đám lưu manh ở trước cửa WC nam thì sợ hãi vô cùng.

Chuyện này Dư Châu Châu không viết cho Trần An biết. Cô đem những cảm xúc và việc vặt viết lại cho anh, chỉ có chuyện này là không nói chữ nào.

Bên cạnh có khủng bố đáng sợ như thế, cô mới hiểu, mặt trăng ở rất xa.

Trên đời có rất nhiều thứ, nhưng mặt trăng chỉ có thể ở trên trời nhìn từ xa. Mà thứ Dư Châu Châu có chỉ là một miếng khăn lau bẩn thỉu —

Sáng sớm hôm sau, mẹ Dư Châu Châu đưa cô tới trường. Ở rất nhiều kiểu giải thích khéo léo của Dư Châu Châu về sự vô năng của Trương Mẫn, mẹ cuối cùng cũng đành bỏ qua chuyện này, không nói với cô giáo.

Trả thù và truy cứu không phải cách tốt nhất. Có rất nhiều chuyện, bạn cố nhin để nó trôi qua.

Nhưng điều làm Dư Châu Châu đỡ sợ là Từ Chí Cường chỉ trêu cô vài lần, không tiếp tục gây phiền phức với cô nữa. Không quá mấy ngày, Dư Châu Châu nghe nói Từ Chí Cường có bạn gái.

Là cô bạn lớp bên, nghe bảo là một học sinh giỏi.

Cái tin giật gân này bắt đầu truyền khắp nơi ở khối cô, khoảng chừng mấy ngày, hành động Từ Chí Cường đem một đám nam sinh tỏ tình, gọi chị dâu đây lãng mạn kia được thổi phồng lên trời. Khóe miệng Dư Châu Châu co rúm, dờ khóc dờ cười.

Mẹ đưa đón cô mấy ngày, thấy cô không bị gì mới cho phép cô đi bộ về nhà lại. Tối thứ sáu, lúc Dư Châu Châu đi ngang qua tiệm cho thuê sách, nhìn trong đó không có ai, mới vui vẻ đi vào.

Bản lĩnh nhớ người của ông chủ rất tốt, thấy cô đi vào cửa thì để hai chồng truyện tranh ‘Shaman King’ lên bàn.

“Cô bé, truyện cháu tìm lần trước đây!”

Dư Châu Châu giật mình, vội cầm mười đồng tiền trong cặp ra đưa cho ông chủ, ôm chồng truyện nói cảm ơn. Cô liếc mắt nhìn một lượt, tiệm thuê truyện khá lộn xộn, các quyển truyện để khắp nơi, trên giá sách, trên bàn, dưới đất...

“Cháu tìm thêm một chút.” Cô nhỏ giọng nói, nhanh chóng đi tới khu truyện tranh giả vờ tìm tên truyện, đồng thời liếc mắt nhìn ông chủ – Cô rất muốn đi tới khu tiểu thuyết ngôn tình kia để tìm một quyển sách, nhưng rất ngại ngùng.

Cuối cùng ông chủ đi vào nhà, cô mới nhanh chóng đến khu vực ‘tư tưởng không tốt’ kia, ngẩng đầu tìm tên truyện.

Cuối cùng cũng tìm được quyển ‘Yêu học sinh xuất sắc’.

Dư Châu Châu rút quyển sách kia ra, cầm về khu manga mới lật bìa ra.

Lướt qua mấy phút đủ để cô hiểu rõ toàn bộ nội dung truyện.

Tên côn đồ Đông Thụ và nữ sinh giỏi Á Di không đánh nhau thì không quen biết, oan gia ngõ hẹp, kết thành lương duyên.

Cô khinh. Dư Châu Châu khinh thường giở sách, đột nhiên thấy một bức tranh minh họa, sợ đến mức suýt ném sách đi, cô vội vàng khép sách lại, cảm giác cầm quyển sách này cực nóng.

... Hai người... hôn nhau... mặc đồ rất thiếu vải....

Dư Châu Châu cắn răng sợ hãi. Tên Từ Chí Mạnh kia biến thái ghê!!!

Nhưng nghĩ tới màn tỏ tình học theo sách, thậm chí còn đọc lời thoại sứt sẹo kia, cô cảm thấy vui vẻ khi cười lên sự đau khổ của người ta, giống như đã phát hiện ra bí mật của một tên xã hội đen vậy.

IQ kém. Dư Châu Châu nghĩ.

Nhưng quên mất cô cũng đọc một ít truyện tranh và xem một ít phim hoạt hình có nội dung IQ kém tương tự.

Cô thở dài, để sách về giá sách, đột nhiên cảm thấy có hơi thở sau gáy mình, cứ như có người đang đứng gần.

Dư Châu Châu đột nhiên quay đầu lại, người này là chàng trai đã giúp cô hôm đó.

“A, là cậu – Sao cậu không lên tiếng? Muốn hù chết ai à?” Dư Châu Châu chớp tay sau lưng, giấu sách.

“Cậu xem gì thế?” Chàng trai nhìn cô tò mò.

“Không có gì, không có gì, tớ...” Cô chỉ tay về bộ ‘Shaman King’ trên bàn, “Tớ thuê truyện tranh.”

Chàng trai xoay người nghiêng cứu ‘Shaman King’, Dư Châu Châu vội vàng nhét quyển ‘Yêu học sinh xuất sắc’ vào góc khuất của khu truyện tranh.

“Tớ đã gửi tiền thế chấp, phải đi đây.” Dư Châu Châu cười giả lả, cầm đồng truyện tranh trên bàn, “Hẹn gặp lại!”

Chàng trai giữ tay áo của cô, cười nói, “Châu Châu, cậu quên tớ thật à?”

“Cậu là ai?”

Lần này, hắn không lo lắng như lần trước vì không có bạn ở cạnh, cười thoải mái nói.

“Tớ là Bôn Bôn đây!”

Dư Châu Châu há mồm, nhìn cậu ta ngơ ngác.

Thật ra cô không còn nhớ rõ gương mặt của Bôn Bôn, ký ức còn lưu lại trong đầu chỉ là những đường viền mơ hồ. Nhưng điều này không quan trọng, Bôn Bôn lớn lên cũng tốt, gương mặt đẹp hơn, nhưng với cô, cậu vĩnh viễn là Bôn Bôn năm đó.

Dư Châu Châu hét ầm lên. Ông chủ vội vàng kéo rèm nhìn ra ngoài, thấy một cô bé đang vui vẻ lắc lắc tay một chàng trai.

Ông cười một tiếng, thả rèm xuống.

Dư Châu Châu hưng phấn một hồi mới bình tĩnh lại, ngại ngùng sờ mũi hỏi, “Sao có mỗi tớ vui vẻ thế? Sao cậu không nói câu nào....”

Bôn Bôn nghiêng đầu cười, “Tớ đã vui từ mấy ngày trước rồi!”

Lúc giúp mình đó hả? Dư Châu Châu chỉ lo cười khúc khích, hahahaha, cô cầm tay áo Bôn Bôn lắc lắc, sau đó phát hiện hành động này của mình rất ngốc, nên dừng lại.

“Hôm... Hôm đó, sao cậu không nói cậu là Bôn Bôn hả?”

Bôn Bôn nghe vậy, ngại ngùng cúi đầu, lúc này, Dư Châu Châu mới thấy người bạn nhỏ ngại ngùng hiền lành lúc bé của cô.

“Bạn tớ đang ở cạnh.... Tớ phải nói kiểu gì?”

Dư Châu Châu gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Một tên xã hội đen tên là Bôn Bôn – Dù là ai cũng khó chấp nhận.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nút Áo Diên Cuồng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Đó là lúc mẹ dịu dàng nhất, không phải một trong”

Xa cách nhiều năm, vui vẻ gặp lại, thì ra đây không phải là hình ảnh chỉ có trong phim truyền hình.

Hoặc nói là, xa cách không phải là để gặp lại mà để bọn họ nhớ lại nhau, thật lòng nhớ về đối phương. Có rất nhiều người, không phải mất cơ hội gặp lại, mà họ không còn vui vẻ khi nhớ về người kia.

Dư Châu Châu có rất nhiều điều muốn nói với Bôn Bôn, muốn hỏi cậu hồi tiểu học học ở đâu, nhà cậu ở đâu, chúng ta không còn là hàng xóm nữa rồi, sao cậu lại chơi với mấy người kia... Nhưng đột nhiên không biết nên bắt đầu từ đâu. Cho nên chỉ cười khúc khích, dù sao bạn tốt cũng ở cạnh, ngày tháng còn dài, họ có thể nói chuyện với nhau nhiều.

“Thì ra cậu học ban hai.” Dư Châu Châu cười, “Nhưng tớ chưa từng thấy cậu.”

“Tớ thì gặp cậu mấy lần, thường thì tới kiểm tra vệ sinh lớp cậu á. Nhưng tớ không nghĩ đó là cậu, cậu khác hồi nhỏ quá!” Bôn Bôn mang cặp màu đen, túi sách khá dài, lâu lâu động vào móng cậu.

“Thật à?” Dư Châu Châu cười tới hai mắt híp lại, Bôn Bôn vui vẻ nhìn cô nói, “Nhưng cười lại giống như trước kia.”

Dư Châu Châu nghe thế thì bắt đầu nhớ lại hình ảnh của Bôn Bôn, cậu ấy lớn hơn hồi trước, cao hơn Dư Châu Châu nửa cái đầu – Những lời này vô nghĩa quá rồi, cậu ấy trắng hơn trước, nhất là ánh mắt sáng ngời kia, so với hồi bé mặt mày đẹp hơn, có điều vẫn gầy yếu trắng trẻo như trước.

“Cậu bây giờ và trước kia....” Dư Châu Châu nói một nửa mới phát hiện mình không có tư cách. Cô không còn nhớ rõ bộ dạng trước kia của Bôn Bôn. Cậu bạn luôn đi theo sau lưng cô chơi với cô chỉ còn lại một dấu hiệu trong lòng cô, cũng là một lý do thương cảm và nhớ lại khi gặp chuyện buồn.

Chẳng qua, cô ít nhất cũng có thể thấy được, cậu bạn đó đã lớn rồi, cao hơn trước nhiều.

Thời gian giống như phép thuật vậy, giống như lúc nhà ảo thuật biến một con thỏ trắng từ trong cái mũ không có gì hết. Bình thường, cái mũ đó để đó không ai để ý, nhưng đột nhiên, có ngày bạn nhìn lại, thì bạn phát hiện trong đó có một đóa hoa đã chôn sâu ở đó rồi.

Dư Châu Châu cười vui vẻ, “Bôn Bôn, cậu lớn rồi.”

Bôn Bôn sờ mũi, cúi đầu nói, “Đã lâu lắm rồi mới có người gọi tớ là Bôn Bôn.”

Dư Châu Châu thất vọng, đột nhiên nhớ đến việc quan trọng, “Bôn Bôn.... Cậu tên gì?”

“Mộ Dung Trầm Chương.”

“Hả?”

“Mộ Dung, Trầm trong đầm chìm, có chữ Mộc ở cạnh ấy, Chương trong cây trồng, Mộ Dung Trầm Chương.”

Dư Châu Châu hóa đá hai giây.

“Hahahaha....” Cô cười ngặt nghèo.

“Sao thế?” Bôn Bôn đỏ mặt, khó hiểu.

“Cậu thế là...” Dư Châu Châu thở hỗn hển, “Đây là nick name của cậu hả?”

“Nick name cái gì chứ?? Đó là tên của tớ!!!” Bôn Bôn vội vàng giải thích, “Cái tên này không hay à?”

“Hay, hay.” Dư Châu Châu gật đầu, nhưng ý cười đùa trên mặt không hề che giấu, “Nhưng tớ chưa từng nghe thấy ai trong xã hội đen đặt tên này cả, hay, rất là.... hay.”

Bôn Bôn cảm thấy chán nản, cậu không biết giải thích một chàng trai chơi với ‘xã hội đen’ lại đặt cái tên nặng nề thế này, mọi người cảm thấy tên cậu rất ngầu, nhưng sao Châu Châu lại cười cậu chứ?

“Được rồi.” Cậu vung vung tay, “Cậu gọi tớ là... Bôn Bôn đi, chẳng qua, đừng, đừng gọi trước mặt người khác.”

Bôn Bôn hơi bài xích cái tên ở nhà này, điều này làm Dư Châu Châu kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng xua tan sự buồn bực đó. Bọn họ đứng ở ngã tư, Dư Châu Châu chỉ đèn xanh đèn đỏ ở trước, “Tớ phải đi bên này, nhà tớ ở khu Hải Thành, cậu thì sao?”

Bôn Bôn nở nụ cười, “Nhà tớ ở rất xa.”

“Rất xa?” Dư Châu Châu khó hiểu, dựa theo hộ khẩu, cậu ấy hẳn phải học ở trường gần nhà chứ?

“Ừ, ở bên tòa nhà thị trường á.”

“Vậy cậu phải đi xe bus ở gần trước chứ? Đi theo tổ thế này, còn phải đi ngược lại....”

Bôn Bôn cười lắc đầu, “Tớ có chút việc phải làm gần đây, Châu Châu, cậu về đi.”

Dư Châu Châu cảm nhận được sự tránh né trên người Bôn Bôn, cô muốn hỏi gì nhưng nhìn đám người bị xe cộ chặn lại ở bên kia đường, cô phát hiện có mấy nam sinh cấp ba hôm đó đang cười đùa đi về bên này.

Dư Châu Châu không do dự nữa.

“Được rồi, tớ về đây. Hẹn gặp lại.”

Dư Châu Châu vội vàng cúi đầu bước đi, sau đó quay đầu nhìn, Bôn Bôn đang đứng trong đám người kia – cũng may đám người kia không mang theo vũ khí gì, chắc không phải đi đánh nhau.

Cô thất vọng, nói nhiều như thế nhưng lại như không nói gì, cô không biết gì thêm, cậu ấy cũng không nói gì với cô cả.

Nhưng mà vẫn còn thời gian. Bọn họ có thể dần dần quen thuộc như hồi bé. Có điều Dư Châu Châu quên mất, một trong các tác dụng phụ của trưởng thành là khó kết bạn hơn hồi bé.

Cô mỉm cười vẫy tay với Bôn Bôn —

“Mấy tên côn đồ trong trường còn gây chuyện với con không?” Mẹ vừa xới cơm vừa hỏi, Dư Châu Châu đang đấu tranh với con cua trong đĩa, không nghe rõ câu hỏi.

“Mẹ hỏi mấy tên côn đồ trong trường còn gây chuyện với con không?”

“Không!” Châu Châu vui vẻ ngẩng đầu, “Mẹ, hôm nay con gặp Bôn Bôn đó!”

“Bôn Bôn?” Mẹ sững sốt một lát mới phản ứng. “À, là cậu bé nhà bên hời thuê nhà đó hả?”

“Dạ.”

“Sao con nhận ra cậu bé ấy? Cậu bé không khác hời bé à?”

Dư Châu Châu há mồm, không biết nói gì.

Bôn Bôn bây giờ là một tên lưu manh —

Dư Châu Châu nhíu mày, xoay xoay bút mấy vòng nhưng không thể viết được gì. Bạn cùng bàn của cô là Đàm Lệ Na, cô bạn đó xoay bút rất giỏi, không chỉ dùng ngón giữa ngón trỏ và ngón cái để xoay bút mà có thể dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp bút xoay tròn, vòng vòng rất thú vị, bút trong tay cô bạn ấy cứ như con chuồn chuồn bay lượn vậy. Nhưng mà Đàm Lệ Na làm giỏi thế lại vì ‘đồ đệ’ gốc Dư Châu Châu mà đã mấy lần thề không dạy ai nữa rồi – Nhưng Dư Châu Châu lại là học sinh chăm ngoan của lớp, cô rất chăm học lúc nào cũng luyện tập, may mà giờ tự học rất ồn nên không ai nghe thấy tiếng bút rơi trên bàn, cũng không ai chú ý tới cô bạn hàng đầu ngồi xoay bút làm văng mực màu xanh ra ngoài.

“Đáng chết!” Dư Châu Châu đặt bút xuống, cô quên đập nắp bút, lúc này chuyển bút sai nên đã vẩy một hàng mực lên tờ giấy lúc rơi xuống bàn.

Vở ghi chép. Mỗi tuần cô phải nộp quyển vở ghi chép không dưới ba trăm từ và năm tờ giấy luyện chữ. Dư Châu Châu không ngại viết nhật ký, nhưng nếu để cô giáo thấy nét mực bị vẩy trên quyển vở ghi chép này đúng là hơi có vấn đề thật.

“Trần An, em cảm thấy mọi chuyện rất thú vị. Cô giáo muốn xem chúng em viết nhật ký thì em lại chẳng muốn để cô biết, mà anh không muốn đọc thư của em thì em lại luôn viết cho anh. Ấy, không phải em đang than thở đâu, em không than thở đâu, thật đó.”

Thật ra Dư Châu Châu biết, cô cũng không kể hết mọi chuyện cho Trần An biết. Có rất nhiều chuyện với các bạn nữ, cô luôn cố gắng không viết vào giấy, ví dụ những chấp niệm của cô với vở đẹp, còn có sự ham muốn cuồng nhiệt với các loại văn phòng phẩm.

Cô đã từng thấy Trần An đứng bên cửa sổ khi được nghỉ giữa giờ lúc tập đàn, ánh mặt trời xuyên qua căn phòng luyện tập cũ kỹ, chiếu lên người anh, anh lại chỉ cúi đầu đọc sách, giữa hai trang sách là cây bút mực hoặc cây bút chì. Trong cặp Trần An có một hộp bút bình thường, trong đó có hai cây bút bi, một cây bút máy, một cây bút chì và một cục tẩy. Lúc anh làm toán hoặc vật lý thường sẽ vẽ nhưng anh không bao giờ dùng đến thước.

Dư Châu Châu biết rõ thành tích học tập của một người không liên quan đến loại bút loại giấy của người đó dùng cho lắm, nhưng không hiểu sao, cô lại rất thích những thứ văn phòng phẩm xinh đẹp đó. Nếu như cô mua được một cây bút chì có thiết kế mới lạ, vậy thì mỗi lúc làm toán cô sẽ suy nghĩ thông hơn, nếu như cô có một quyển vở xinh xắn thì có thể học từ vựng Tiếng Anh nhanh hơn rất nhiều.

Điều này đã trở thành một thói quen kì lạ. Một mình cô chìm vào trong hàng văn phòng phẩm của tiệm sách.

Sáng thứ sáu, trường yêu cầu các bạn học đến sớm nửa tiếng để luyện tập cho lễ kỷ niệm bốn mươi năm tuổi của trường. Dư Châu Châu cố ý đến sớm, buồn chán chạy vào tiệm sách.

Đang lúc cầm cây bút màu vàng từ giá bút xuống thì nghe có một tiếng hét ở bên cạnh vang lên.

“Tớ điên mất thôi, đã biết sẽ muộn mà mẹ tớ cứ nhất định phải may lại nút áo sơ mi cho tớ, tớ tay cầm mút quả, mẹ bảo tớ cầm nút áo cho bà, tớ chỉ có thể ngậm vào miệng. Ba tớ thì tới cầm quần áo của tớ treo lên – đây là gây phiền cho tớ còn gì? Tớ hơi lo lắng, há mồm kêu ông ấy, cuối cùng nuốt nút áo xuống bụng rồi. Cái nút áo nhựa bự đang ở trong bụng tớ nè, cậu nói tớ phải làm sao đây?”

“Cầm dao mổ bụng lấy ra. Rạch một đường từ cổ họng tới rốn, sau đó bắt đầu tìm rồi lấy nó ra.”

Câu trả lời nói khá nhỏ. Cô gái nuốt nút áo còn đang lớn tiếng thầm mắng, mà cô gái đề nghị cầm dao rạch bụng lại dùng giọng nói nho nhỏ để lâu bầu.

Tân Mỹ Hương.

Cô ấy mặc bộ đồng phục học sinh hơi nhăn nhúm, tóc thắt bím nhưng có không ít sợi tóc không ở trong bím tóc, cứ như là chưa chải tóc vậy. Tân Mỹ Hương lăm bằm, còn nở nụ cười khe khẽ, không để ý đến Dư Châu Châu đang hóa đá ở cạnh, cô dùng ngón trỏ sờ những cây bút khi bước qua khu để bút với bộ dạng vô cùng thích thú.

Dư Châu Châu nuốt nước miếng.

“Thật ra tớ nghe bảo, cái nút áo đó... đi toilet một lần... là ra á.” Cô nhỏ giọng nói.

Tân Mỹ Hương giật mình, nụ cười bình tĩnh kia xuất hiện sau đó biến mất, cô nhìn Dư Châu Châu chăm chăm, gương mặt không chút cảm xúc, tay cũng không chạm vào những cây bút nữa.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, Dư Châu Châu quyết định bỏ mặc cái nút áo vô tội kia, tầm mắt của cô lại chuyển lên bút, sau đó cầm một cây bút màu lam nhạt in hình mèo Garfield [1] ra, tìm một tờ giấy, sau đó vẽ mấy nút áo một cách vô thức.

[1] Mèo Garfield: Ở Việt Nam mình là dịch thành Chú Mèo Siêu Quậy. Phim hoạt hình đó.

Cô lúng túng thả bút xuống, nở nụ cười lúng túng, “Tớ còn tưởng là bút, không ngờ lại là bút mực, haha.”

“Tớ cũng thích bút mực.” Tân Mỹ Hương nhỏ giọng nói. Giọng nói của cô ấy không quá êm tai cũng ít nói chuyện nhưng Châu Châu lại nhớ rõ giọng cô ấy.

“Thật ra tớ càng thích vở hơn.” Tân Mỹ Hương tham lam nhìn mấy quyển vở được xếp thành chồng ở đằng sau, sau đó lắc đầu.

“Tớ cũng thế!” Dư Châu Châu nở nụ cười hài lòng, đang định hỏi cô ấy thích bìa vở hình phong cảnh hay hoạt hình thì lại buột miệng nói, “Cậu nghe ai bảo nuốt nút áo thì phải mổ bụng vậy?”

Nói xong thì thấy hối hận vô cùng. Cái nút áo điên cuồng này.

Tân Mỹ Hương sững sốt một lát, đang lúc Dư Châu Châu cảm thấy cô ấy sẽ không nói chuyện như khi trên lớp thì cô ấy lên tiếng.

“Mẹ tớ bảo.”

Nói xong cô bạn nở nụ cười.

Lúc Tân Mỹ Hương ba tuổi cũng từng nuốt nút áo vào bụng. Cô sợ mẹ la cô, cho nên chui vào góc tường đấu tranh tư tưởng cả ngày, sau đó mới lo lắng tìm mẹ, vừa khóc vừa nói – Mẹ ơi, con nuốt, nuốt nút áo vào bụng rồi.

Mẹ Tân Mỹ Hương hôm đó lại tốt tính vô cùng, không mắng cô, chỉ âm trầm bảo, dùng dao mổ bụng, mổ từ đây đến đây. Vừa nói vừa dùng ngón tay di chuyển một đường. Tay còn chưa lấy ra thì cô đã òa khóc vì sợ hãi.

Mẹ dịu dàng ôm cô, vỗ đầu cô bảo, đừng sợ đừng sợ, ngồi xổm trên cái bô này là được rồi, ngoan, đừng khóc đừng khóc.

Trong ký ức của Tân Mỹ Hương, đó là lúc mẹ hiền nhất, chứ không phải một trong.

Dư Châu Châu thấy cô bạn nói vậy sau đó ngấn người một hồi, xoay người rời khỏi, túi sách đựng vào chõng vớ đặt trên bàn.

Chỉ còn mình cô đứng một chỗ, nghe hai cô gái nói về việc làm sao để lấy nút áo trong bụng ra.

Về quyển vở nhật ký kia, cô xoay bút cả một buổi trưa vẫn không nghĩ ra chuyện gì kể cho cô giáo nghe.

Sáng sớm thứ hai, cô giải thích với cô ngữ văn, bảo sáng sớm lúc ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành, không cẩn thận làm đổ sữa lên vở.

“Sau đó vở bị ướt nhòe hết cả.” Gương mặt cô vô cùng thành khẩn.

Tuần sau thay một quyển vở mới, cô mua quyển vở có hình chuột Mickey, Dư Châu Châu nghĩ, dùng quyển vở mới chắc có linh cảm hơn.

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên quay đầu nhìn Tân Mỹ Hương đang ngồi một góc.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đầu Gà Đuôi Phượng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Ý nghĩa đằng sau hai chữ NHẤT ĐỊNH kia là gì?”

Dư Châu Châu có một biệt danh làm cô bất lực – Dư Nhị Nhị.

Trong các cuộc thi cuối kỳ ở năm đầu trường cấp hai, cô luôn đứng thứ hai cả khối. Tất cả các thành tích đều giống như mây khói, cô ngồi ở chỗ ngồi, chờ Trương Mẫn cầm bảng danh sách thành tích của khối đọc lên, sau đó cúi đầu – không phải vì cô ngại ngùng hay gì cả, chẳng qua Trương Mẫn không bao giờ không chế được nước miếng của mình khi nói hăng say, mà Dư Châu Châu luôn có thể đoán được món đồ ăn buổi trưa cô giáo qua lời nói của cô.

Đứng thứ hai đương nhiên là đáng kiêu ngạo, điểm bình quân luôn đứng trong top 6 của lớp, Dư Châu Châu luôn là học sinh mà các thầy cô giáo yêu thích nhất trong lớp.

“Trần An, anh biết không, em cảm thấy mình sống rất thoải mái. Đôi lúc em cảm thấy khó tin, toán học ở cấp hai không khó chút nào, lúc trước cô Vu bảo các bạn nữ đều không giỏi bằng bạn nam, làm em sợ này sợ nọ cả năm trời, sợ vào cấp hai học không theo kịp các bạn học, ai ngờ hóa ra chỉ là lừa người thôi – Đương nhiên, có thể là do em chỉ mới vào học nên chưa đến bài khó.”

Cô đã tạo ra một thói quen cẩn thận trong cuộc sống, Dư Châu Châu ở tuổi mười ba đã bắt đầu nghi ngờ trong lòng, sự biến hóa thất thường trong cuộc sống có phải là để tìm ra điểm cấm kỵ và quy luật của cuộc đời không? Ví dụ, khi không quá dám chắc điều gì, chẳng hạn như dù làm bài thi tốt thì lúc người khác hỏi, đều phải cúi đầu cẩn thận trả lời, “Chắc là không tệ lắm.”

...

Cứ như sợ hạnh phúc sẽ trốn đi khi bạn khoe khoang nó vậy.

“Em thi không tệ lắm – nhưng cũng có thể do chất lượng dạy học của trường bình thường, anh cũng biết rồi đấy. À, em cũng có bạn học nhé. Em không dám nói là bạn thân, nhưng ít nhất...” Cô gãi gãi mũi, không biết nên nói như thế.

Cô vốn không định quan tâm đến những người bạn rụt cổ khi cô bị Từ Chí Cường nhục mạ kia, bởi vì Dư Châu Châu có yêu cầu cao với tình bạn ‘thuần túy’ cho nên cô muốn rời xa mọi người, nhưng không lâu sau, cô phát hiện mình không thể kiên trì điều đó được.

Mẹ nói đúng lắm, có nhiều thứ khó mà duy trì chuẩn tắc của mình được, cô không thể dùng yêu cầu cao để bắt buộc mọi người, bởi vậy quan hệ bạn học của cô khôi phục lại trạng thái như trước kia, nói chuyện với các bạn nữ, đi mua thiệp chúc mừng năm mới đáng yêu tặng cho nhau, hoặc là ngồi xoay bút với Đàm Lệ Na.

“Em không tìm được người bạn tốt mà em muốn tìm. Mẹ em bảo, muốn tìm được người bạn thân thật sự và người yêu rất khó. Đương nhiên, mẹ không nói trực tiếp với em điều đó, em nghe trộm được điều đó khi mẹ nói chuyện điện thoại với bà ngoại. Mẹ bảo, mẹ và nhiều người khác dùng cả đời cũng không thể tìm được người bạn thân và người yêu trong lý tưởng hồi trẻ của mình, nhưng lúc còn trẻ mẹ không tin điều đó, mẹ có rất

nhiều thời gian lại cho rằng mình đặc biệt, cho nên vẫn luôn đợi, đến giờ mẹ đã chấp nhận số phận, biết bản thân không đặc biệt chút nào cả, cũng không chờ được người kia.

Mẹ bảo rằng, phần lớn mọi người đều sẽ cố gắng tụ tập với nhau mà sống hết đời. Tụ tập thành một nhóm, người đến người đi; hôn nhân bình thường, cãi nhau rồi lại ly hôn, vứt bỏ trách nhiệm.

Cho nên, mọi người mới thích xem phim truyền hình, bởi vì cuộc đời của chúng ta không được như ý, nên mới muốn từ phim mà lý tưởng hóa một chút.”

Thật ra Dư Châu Châu không hiểu hết ý nghĩa những lời nói của mẹ, nhưng cô có thể nghĩ ra được một số thứ từ câu nói đó như những con vật nhỏ, sau đó nhớ kỹ điều đó rồi từ từ chiêm nghiệm những thứ đó trong thời kì trưởng thành của mình.

“Trần An, em biết anh không phải là người bình thường. Em thấy anh giống như xem phim vậy.”

Khúc này nói về chàng trai ưu tú Trần An trong phim điện ảnh có thể thi đậu Bắc Đại, sau đó thế nào ư? Khán giả Dư Châu Châu không biết nữa.

Dư Châu Châu cảm thấy mình đang sa vào trong thời gian tốt đẹp ngày xuân, cô giống như con ếch đang ngâm mình trong dòng nước ấm áp vậy. Cô bắt đầu chấp nhận việc sống trong một nhóm người không hoàn mỹ, bắt đầu thỏa mãn với danh hiệu đứng thứ hai vạn năm, bắt đầu thỏa mãn với cuộc sống nhàn nhã như thế này, cực kì cực kì thỏa mãn vì điều đó.

Tất cả đều rất tốt. Không phải tốt nhất, nhưng cũng đã rất tốt rồi.

Loại cảm giác bình tĩnh, thỏa mãn này hoàn toàn biến mất khi Dư Châu Châu gặp Thẩm Dương.

Ngày kiểm tra Toán học, Dư Châu Châu và ủy viên học tập lớp Toán đại biểu cả lớp đi đến phòng Toán học để giúp đỡ tính điểm và chia bài thi. Hai người các cô một người thì lật từng tờ giấy thi một [1], một người đọc điểm từng phần lên, hai người khác cầm máy tính, nhanh chóng cộng lại rồi đọc điểm tổng kết, sau đó sẽ có bạn học phụ trách ghi điểm vào bài kiểm tra.

[1] Thật ra cái này mình không biết nên dùng từ nào nên để vậy, mình giải thích sơ bộ kiểu này cho các bạn dễ hiểu nè. Khi mà các bạn làm bài thi xong sẽ có người cắt phách, sau đó chồng các bài thi lại với nhau. Trong đó sẽ có người làm 1 tờ, người làm 2 tờ, thì bạn đầu tiên này sẽ xem các tờ bài của các bạn, sau đó sẽ gom lại một tập, tức mỗi người một tập í (giống như bạn làm 1 tờ thì sẽ đưa bạn thứ 2 1 tờ để bạn đó tính điểm, còn 2 tờ thì đưa 2 tờ á). Hiuhiu, tớ chả biết giải thích sao, thấy càng nói càng loạn =))) Ai có thể dùng được từ thì nói cho tớ nhé ;;;

Dư Châu Châu ghi nhớ điểm một cách máy móc, lúc lật tới một tờ giấy, trái tim cô đập thành thịch – đó là chữ viết của cô. Cô hít sâu một hơi, đợi hai người kia đọc tổng điểm.

Điểm trọn vẹn là 120 điểm, cô làm được 118 điểm. Dư Châu Châu nhếch môi, nở nụ cười ngại ngùng khi hai người bạn khác chúc mừng, sau đó vội vàng vung tay bảo, làm tiếp thôi, làm tiếp thôi.

Sau đó giọng đọc điểm của cô trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Ngoài trừ ba người các cô ra, còn có bảy, tám bạn học cùng khối cũng làm công việc y chang vậy. Sau khi tính hết tổng điểm của các bài thi, mọi người để bài vào trong túi đựng bài thi theo lời của giáo viên, sau đó để ở khu vực của từng lớp.

Tâm trạng của Dư Châu Châu vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng đặt tờ giấy tổng điểm lên bàn, mỗi khi thấy những con điểm 110 thì sẽ thầm khen trong

lòng, ừ, thi tốt lắm.

Ý của tốt lắm là rất tốt, nhưng không tốt bằng cô.

Sau đó cô cúi đầu, nhìn thấy có một con số 120 điểm đỏ tươi.

Dư Châu Châu sửng sốt một lát, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, đó là họ tên là lớp học. Thẩm Dương, Ban 2.

Cô đứng ngây một chỗ, mặt hơi đỏ. Muốn kéo bạn nữ ở cạnh hỏi chữ thứ hai đọc thế nào nhưng lại không dám lên tiếng – hoặc là nói, cô không muốn để mọi người biết cô để ý con điểm 120 này thế nào.

Lúc bước qua bàn để bài thi của ban hai, đặt bài thi xuống, dừng lại một lát, nhìn xung quanh mấy cái rồi lặng lẽ cầm tờ giấy thi kia nhét vào giữa xấp bài thi, không muốn để nó ở trên cùng.

Dư Châu Châu không cảm thấy đổ ky. Cô chỉ cảm thấy xấu hổ vì sự đặc ý của mình, mặc dù lúc này không lộ rõ sự sung sướng với các bạn học, nhưng bản thân cô biết rõ mình đặc ý cỡ nào.

Đợi tất cả bài thi xong, cô mới làm bộ không để ý, nghiêng đầu hỏi ủy viên lớp Toán, “Cái đó, hai chữ ‘Shan’ [2] đặt gần nhau đọc thế nào á...”

[2] Cái này là kiểu viết chữ của người Trung. Họ có các bộ chữ, trong đó chữ Shan (Sơn, núi) được viết 山 mà chữ Dương (Săn) tên của bạn này là hai chữ đó gộp lại như thế này 陽 nên ý Dư Châu Châu là tên bạn kia đọc sao do bé í không biết đọc.

Ủy viên Toán học ngơ ngác lắc đầu, “Hỏi đó làm gì?”

Dư Châu Châu hoảng loạn lắc đầu, “Không có gì, không có gì.” Suy nghĩ một lát, cô lại giải thích một chút, “Lúc này tớ đột nhiên nhớ ba chữ

Thủy hợp lại đọc là miếu (mênh mông, mênh mang), ba chữ Tảng Đá hợp lại đọc là Lỗi (Cao lớn, lỗi lạc, chông chất), sau đó....”

Vừa mới nói ngang đây, đột nhiên nghe giáo viên toán ban học lớn tiếng kêu gào.

“Thẩm Dương, em lại làm mất mặt giáo viên ra đề toán rồi, lại thi được 120 điểm rồi?”

Dư Châu Châu thấy gương mặt Trương Mẫn đen lại, bĩu môi, nhìn thầy giáo dạy toán ban hai với nụ cười như không, sau đó đi rót nước.

Shen [3] một tiếng. Thẩm Dương, cái tên này đọc hơi giống thẩm thắm (thím) [4].

[3] Shen – đây là cách đọc phiên âm pinyin của chữ 申 – Dương.

[4] Thím trong tiếng trung cũng đọc là Shen như Dương nên mới có ý như vậy. Trong tiếng Trung, viết thì khác, nhưng khi phiên âm ra đọc pinyin khá là giống nhau, nên mới thường nói trong bộ thủy bộ tử đồ đó mấy bạn:”>

Thẩm Dương bị gọi tên cũng ở trong văn phòng, Dư Châu Châu thấy cô ấy đang thu dọn bài thi của ban hai, đặt nó lên bàn một cách chỉnh tề, nghe thấy tiếng khoe khoang của giáo viên cũng chỉ vuốt tóc mai một cái, nở nụ cười cực kì qua loa, sau đó bắt đầu thu dọn bút viết trên bàn lại.

“À, là cô ấy hả, đã nghe danh lâu rồi, cực kì ngông cuồng, còn luôn bảo không phải Chấn Hoa không học.” Ủy viên Toán học bĩu môi nhìn Thẩm Dương một cái.

Đó là một cô bạn rất bình thường, xương gò má của bạn ấy hơi cao, trên trán còn nổi không ít mụn nhỏ, thắt bím tóc đuôi ngựa giống như Dư

Châu Châu vậy, mang kính mắt màu bạc trắng, cô ấy đứng ở đó mờ nhạt giống như bị chìm vào trong bức tường màu xanh nhạt vậy.

Nhưng lại có một sự sắc bén, cái sự sắc bén đó chỉ có mỗi Dư Châu Châu cảm nhận được – có lẽ là do cô là người chốt dạ nhất trong đám người ở văn phòng.

“Trần An, anh biết không, vẻ mặt kia của cậu ấy, ấy không, thật ra cô ấy không lộ vẻ mặt gì cả. Nhưng cô ấy đứng đó lại tản ra một loại mùi vị, mùi vị đó nói cho em biết, đứng thứ hai chẳng là gì, 118 điểm cũng rất buồn cười, bởi vì so với người đứng thứ nhất được 120 điểm Thẩm Dương thì nụ cười đó mang theo hàm nghĩa xem thường, cô xem thường những người dưới 120 điểm, cũng xem thường vị trí đứng đầu của bản thân.”

Dư Châu Châu không biết có phải mình nghĩ nhiều quá hay không.

Nhưng vào lúc đó, cô đã bắt đầu suy nghĩ tới vấn đề đầu gà và đuôi phượng (mình nghĩ nó cũng giống đầu voi đuôi chuột bên mình vậy đó). Đứng thứ nhất của trường trung học trực thuộc đại học sư phạm có thể giỏi hơn vị trí đứng đầu của các cô sao? Điều này quá ngu xuẩn và cực đoan nhưng cô lại không nhận được mà so sánh.

Cô còn không nghĩ ra kết quả. Sự đặc ý và nhân nhả của đầu gà luôn có cảm giác cách nhau không nhỏ, mà đuôi phượng thấp kém lại phụ thuộc vào một nhóm người để bộc lộ thân phận của mình, có phải đáng thương hơn không? Rất nhiều người đều lựa chọn bồi hồi trong đó cả đời, bọn họ chỉ biết cố gắng làm một cái đuôi phượng mà không cố gắng làm một cái đầu gà.

Chẳng qua đối với Dư Châu Châu ở tuổi này mà nói, kết quả của suy nghĩ này thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ về hành động của bản thân. Thẩm Dương giống như cây búa đánh vỡ cuộc sống

bình thân của Dư Châu Châu, làm cho cô cảm thấy e ngại vì sự thỏa mãn bình thân của mình.

Dư Châu Châu nhớ đến cô từng nói với Trần An em nhất định sẽ thi đậu Chấn Hoa.

Khi chúng ta nói đến ‘nhất định’, liệu có hiểu hàm nghĩa chân chính đằng sau hai chữ đó hay không?

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Có trên thì có dưới.... Cần thận nhớ lại chúng ta từng gốc như thế nào vào đại hội thể dục thể thao mùa xuân trước kia”

Chiều nào Thẩm Dương cũng ngồi tại chỗ học từ vựng, năng lực tiếng anh của cô ấy đã vượt quá trình độ của học sinh năm nhất của sơ trung. Cô ấy thường hay học những từ vựng tiếng anh và ngữ văn trong thời gian rảnh rỗi, ví dụ như mười phút giải lao, ví dụ như lúc đi toilet (mặc dù các bạn học đều cười bảo đây là cách dẫn đến bệnh táo bón), bởi vì hệ thống tri thức của hai môn này cũng khá vụn vặt, mỗi từ đơn đều là những thứ độc lập, thường sẽ sử dụng khá khá nhiều từ đơn đó trong các bài thơ. Mà thời gian khác của ‘cả khối’ như lớp tự học lại thích hợp để học toán, bởi vì có nhiều thời gian để suy nghĩ một đề bài.

Đương nhiên, Dư Châu Châu nghe những thứ lặt vặt này từ những cuộc nói chuyện của các bạn học khác. Tin tức chủ yếu là bạn cùng lớp của Thẩm Dương là Bôn Bôn, à không, Mộ Dung Trầm Dương của ban hai.

Dư Châu Châu thật sự không thể chấp nhận được tên của Bôn Bôn. Khi đọc bốn chữ này, cô luôn bật cười.

Chỉ khi ở trước mặt Bôn Bôn, cô mới có thể bộc lộ sự chú ý và tò mò của mình đối với Thẩm Dương.

Những điều các bạn học khác nói về Thẩm Dương đều sai hết. Bọn họ chỉ dùng tâm trạng phức tạp để phán xét hành vi của Thẩm Dương, ví dụ như giờ giải lao không ra chơi, ví dụ như luôn lạnh mặt cả ngày, ví dụ như xem thường mọi người, ví dụ như đọc sách như thấy mẹ ruột, ví dụ như luôn học từ vựng tiếng anh mỗi ngày....

“Biết Thẩm Dương ban hai chứ? Cô bạn ấy rất giỏi, nghe bảo làm hết sách bài tập rồi.”

“Ừ, hèn gì giỏi vậy, lúc nào cũng đứng đầu khối. Làm bài chăm thế mà! Tổ thì lười lắm ấy, mẹ tổ luôn nói tổ thế, nhưng mà cậu nói xem, có cần phải giống cô bạn Thẩm Dương kia không? Ấy da, người như vậy, sống rất nhàm chán á...”

“Mỗi người đều có chí riêng mà, hà hà.”

Đây là tình trạng mà Dư Châu Châu rất sợ – Cô luôn cố gắng hòa nhập với các bạn học, luôn cười với các bạn, hi vọng mọi người có ấn tượng tốt với cô, rất ít khi nói về phương diện học tập hay thành tích của bản thân. Nhưng mặt khác, cô lại vô cùng đồng tình với Thẩm Dương.

Không phải đồng tình như những người kia – Cứ như việc cố gắng học tập là một việc rất vô vị.

Dư Châu Châu chỉ cảm thấy, cuộc sống khác biệt với các cô bạn học chanh chua như Thẩm Dương nhất định rất cô đơn.

“Nhưng mà cũng không quan tâm lắm. Thẩm Dương là Thẩm Dương, mà mình là mình. Nếu như cô ấy không quan tâm thì mình càng thương thức cô ấy hơn.”

Dư Châu Châu mang theo tâm trạng tò mò và khâm phục khi nghe chuyện của Thẩm Dương từ những lời truyền miệng kia, sau đó bắt đầu tìm nguyên nhân mà đối phương làm như thế.

Có thể kinh nghiệm học tập của cô khác với Thẩm Dương như trời với đất, nhưng Dư Châu Châu không thể nào làm y chang vậy, chỉ có thể cố gắng học tập.

“Trần An, không phải em ham muốn gì vị trí đứng đầu kia. Em chỉ cảm thấy sự chăm chỉ của cô ấy làm em thấy xấu hổ. Em đã từng thỏa mãn mọi thứ của mình, cho rằng thế đã rất tốt rồi.”

Dư Châu Châu không ý thức được, giữa đầu gà và đuôi phượng, cô đã có đáp án cho riêng mình –

Khi ủy viên văn nghệ và ủy viên thể dục cùng nhau mang cái hộp giấy màu nâu đến lớp, tất cả các bạn học đều vô cùng hưng phấn.

Sau một thời gian cãi cọ và lạc đề, mọi người quyết định tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa xuân vào cuối tháng tư, bọn họ bắt buộc phải mặc áo sơ mi trắng và quần xanh cùng với giày bata trắng, mang mũ bóng chày đen và găng tay màu trắng – Dư Châu Châu cảm thấy loại trang phục này hơi bị khó hiểu, có chút giống đội ngũ đưa tang, chẳng qua Trương Mẫn lại thấy rất chỉnh tề, vô cùng có tinh thần.

Đề tài thảo luận quan trọng hơn là đạo cụ của đội cổ vũ. Lúc học tiểu học, mọi người đã chịu đựng cái màn buộc hoa nhiều màu trên tay rồi cầm gậy đủ màu sắc múa qua múa lại rồi, cho nên lần này mọi người quyết định chọn vài thứ thú vị để thể hiện sự thông minh và tố chất của học sinh trung học.

Mấy hôm nay ủy viên văn nghệ luôn ngây ngốc đi hỏi mọi người muốn làm đồ cổ vũ thế nào, vừa nhắc cả lớp dừng để lộ bí mật của lớp mình, phòng lớp khác học theo, một bên oán hận các lớp khác giấu diếm.

“Ai cần ăn theo mấy lớp đó chứ! Đợi đến lúc đó đừng ghen tị vì lớp mình đẹp hơn là được rồi.” Các bạn học khác cũng phụ họa.

Chúng ta luôn có hai tiêu chuẩn kép, mặc dù là một chuyện nhỏ như hạt vừng nhưng đều có thể tìm ra được hai mặt trái nhau.

Nhưng Dư Châu Châu lại biết rõ các lớp đang làm gì – đương nhiên này là do Bôn Bôn kể.

Ban một mua một đồng giấy các-tông màu trắng hình chữ nhật, sau đó dán giấy màu vàng và màu đỏ ở hai bên, các bạn học thường bí mật dán đồ lên giấy các-tông vào mỗi tiết tự học – như vậy ở góc độ từ đài chủ tịch, sẽ xuất hiện hiệu quả chinh tề và nổi bật. Đương nhiên, sau đó cũng có thể tạo ra một số hình ảnh thông qua việc phối hợp cả nhóm, ví dụ như... một hình tròn màu đỏ ở giữa nền vàng chẳng hạn.

Ban hai thì dùng miếng gỗ to, bên trên là hình ngón tay cái dựng thẳng.

Ban ba là làm vòng hoa. Dư Châu Châu cho rằng chỉ có lớp mình mới có tư cách làm thế – đội ngũ tang lễ giơ cao vòng hoa, tình bạn là số một, thi đấu là số hai, yêu thương mạng sống, tức giận sẽ làm hại đến thân thể.

Mà lớp Dư Châu Châu lại mua hai thùng sữa hạnh nhân Lulu. Mọi người mỗi người một bình, uống sạch trong vòng hai phút, để lại không ít bình dự phòng. Đổ những hạt đậu vào trong các bình, bọc ngoài lại bằng những giấy màu sặc sỡ, sau đó chừa hai đoạn dây dài, cắt thành từng cái bông. Như vậy hai tay có thể cầm được hai bình, sau đó lung lay nhẹ nhẹ, tiếng ào ào sẽ vang lên, màu sặc sỡ kia dưới ánh mặt trời sẽ trở nên chói mắt – đúng là dụng cụ cổ vũ rất xinh đẹp.

“Không được nói cho ai hết đó, tớ nói lại, các bạn học làm xong thì để lại vào hộp giấy đằng trước, chúng tớ sẽ phát lại cho mọi người vào sáng đại hội thể dục thể thao, quan trọng là bảo mật, nghe rõ không, bảo mật!”

Ủy viên văn nghệ hô to vô cùng, đám Từ Chí Cường cũng vui vẻ làm thủ công, nhưng sau đó hứng thú của bọn họ từ làm thủ công chuyển sang

vậy hộp làm mất trật tự trong lớp.

“Trần An, em nghe bảo, đại hội thể dục thể thao của học sinh cấp ba sẽ không làm mấy trò này phải không?”

Hộp bút của học sinh cấp ba chỉ có mấy cây bút rất đơn giản, lúc đi đội ngũ cũng không cần phải mặc đồ giống nhau, các học sinh cấp ba có rất nhiều đề thi phải làm, các học sinh cấp ba có Dương Vũ Lăng và Giản Ninh, các học sinh cấp ba năm mười bảy tuổi, sẽ không khóc.

Dư Châu Châu ngáp một cái, thật ra cô không phải không hứng thú mấy thứ này. Cô cực kì nhiệt tình lúc được uống Lulu vị hạnh nhân, nhưng cô lại không có chút hứng thú với đồng đồ thủ công, cuối cùng chỉ có thể nhìn thành phẩm xấu xí của mình mà thầm than, đúng là trẻ con, quá trẻ con.

Quay đầu nhìn mọi người trong lớp bắt đầu bọc bình sữa bằng giấy màu rực rỡ, cô đột nhiên thấy khoe miệng của Tân Mỹ Hương nhếch lên một chút.

Hình như đây là lần đầu cô thấy bạn ấy vui như vậy, mặc dù không xán lạn cho lắm nhưng nụ cười kia lại mang theo chút an nhàn, giống như nhớ cái gì đó, sau đó chìm trong thế giới của bản thân.

Dư Châu Châu không biết mình bị gì nữa, đứng dậy đi tới bên cạnh Tân Mỹ Hương.

Bạn cùng bàn của Tân Mỹ Hương là một cô bạn rất nghịch ngợm, ngồi chơi ném đậu với đám Từ Chí Cường cách đó không xa, Dư Châu Châu ngồi vào chỗ bên cạnh Tân Mỹ Hương, sau đó cầm lấy thành phẩm màu vàng óng trên bàn của cô nhìn một hồi.

“Đẹp quá!” Dư Châu Châu kinh ngạc nói.

Đây không phải là lời khách sáo, tay nghề của Tân Mỹ Hương rất tốt, mặc dù nhìn qua cái đám đồ này chẳng khác gì nhau, nhưng tác phẩm của Tân Mỹ Hương thật sự rất đẹp, từ mặt giao đường nối cho đến đồ rộng hẹp của bông đều rất tinh chuẩn.

Tân Mỹ Hương bị sự xuất hiện của Dư Châu Châu làm giật mình, vội vàng đứng dậy. Một hồi sau mới lắc đầu, nụ cười trên môi cũng biến mất, im lặng.

“Thật sự rất đẹp, không tin thì nhìn của tớ nè.”

Tân Mỹ Hương cầm tác phẩm của Dư Châu Châu ngắm nhìn một hồi.

Tác phẩm này rất giống con gà trống trọc đuôi.

“....Xấu quá!” Tân Mỹ Hương rất ít nói chuyện, nhưng mỗi lần nói đều rất thẳng thắn.

Dư Châu Châu sờ mũi, nở nụ cười ngượng ngùng.

“Cậu cầm của tớ đi.” Tân Mỹ Hương đột nhiên nói một câu như vậy.

“Là sao?”

“Lát nữa bọn họ sẽ cầm lại cái leng keng này.” Lúc này Dư Châu Châu mới hiểu ‘cái leng keng’ là tên mà Tân Mỹ Hương đặt cho vật này, “Lúc đại hội thể dục thể thao sẽ phát lại cho mọi người, cho nên cậu không chắc sẽ nhận được cái này...” Tân Mỹ Hương dừng lại một chút, Dư Châu Châu có thể đọc ra được hàm nghĩa của nửa câu không nói ra kia, đó là, ai nhận được thì người đó xui vờ lờ.

“Nhưng cậu có thể giữ lại cái tớ làm. Lén lút nhét vào cặp, đợi đến lúc đại hội thể dục thể thao thì cầm ra dùng.”

Thật ra Dư Châu Châu cũng không quá quan tâm mình sẽ cầm đồ đẹp hay xấu, nhưng đây là ý tốt của Tân Mỹ Hương, cô chỉ có thể làm vẻ mặt hài lòng, nói được, vậy tớ cầm đi nha, cậu đừng nói cho ai biết đó.

Đi hai bước, sau đó quay đầu nhìn vào ánh mắt của Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương đang cười, nụ cười này không nhẹ nhàng như lúc nãy nữa.

Dư Châu Châu cầm chặt ‘cái leng keng’ trong tay, gật gù với cô ấy.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Lúc đi toilet buổi đêm, bạn thường uống nước trước hay đi toilet trước?”

“Lớp đang diễu hành là năm nhất ban sáu, bọn họ mặc áo trắng quần xanh, đang đi đến đài chủ tịch với tư thế hiên ngang. Xem! Tinh thần của họ rất tốt, trong tay cầm gậy cổ vũ, bước đi rất chỉnh tề. Nghe! Khẩu hiệu của họ to rõ, khí thế như rồng. ‘Tình bạn là số một, thi đấu là số hai, ra sức phấn đấu, dũng cảm đi tới...’”

Dư Châu Châu nghe tiếng ủy viên thể dục vang lên, “Đi, nghiêm, đi, một – hai –” mặt hướng về phía đài chủ tịch, ngẩng ngốc nhìn các lãnh đạo trên bục, sau đó bước đều, tay vung bình cổ vũ, trong miệng hô khẩu hiệu không chút sáng tạo nào.

“Trần An, em cảm thấy tụi em ngốc kinh khủng.”

Tất cả các lớp đứng ở giữa sân cỏ, đợi đại biểu phát hiệu, sau đó trọng tài phát biểu rồi đến hiệu trưởng, hiệu phó, chủ nhiệm, tổ trưởng tổ thể dục phát biểu...

“Trần An, từ lúc còn nhỏ em đã biết mấy người lãnh đạo kia không muốn nói, mà tụi em cũng không muốn nghe. Nhưng tại sao mọi người lại cứ dẫn vạ nhau như vậy nhỉ?”

Nghi thức kéo cờ kết thúc, đội diễu hành cũng rời khỏi sàn diễn, mọi người nhanh chân chạy về lớp mình. Các bạn nữ cầm bảng cổ vũ của các ban mặc đồ rất đẹp, đều mặc váy ngắn, đương nhiên không thể quảng mũ chạy nhảy không chút kiêng dè như các bạn học khác.

Dư Châu Châu trốn rất nhanh – bởi vì cô vội đi toilet, đã sắp nhịn không nổi rồi. Sáng sớm, trước khi ra khỏi nhà, mẹ ép cô uống hết ly sữa bò, mà cô lại còn uống thêm ly nước sôi, thành ra muốn thải ra ghê gớm....

“Trần An, có một việc em vẫn chưa nghĩ ra, từ lúc bé đã nghĩ rồi nhưng đến giờ vẫn chưa giải thích được... Anh đừng cười em đó....”

Thư của Dư Châu Châu càng ngày càng trắng trợn không chút kiêng dè, cô đã cảm thấy cái xưng hô Trần An này chẳng còn nghĩa lý gì ngoài việc mở đầu cho một bức thư, những việc được viết trong thư ngày càng tùy ý, giống như một loại kể lể vậ. Cô không còn cảm thấy có vài đề tài không nên nói vì ngại ngùng hay gì nữa.

“Thật ra em muốn hỏi anh, nửa đêm khi anh dậy đi toilet í, anh uống nước trước hay đi toilet trước? Uống nước trước thì với thể chất của em, nhất định sẽ ra ngoài ngay.

Nhưng nếu như đi WC trước thì uống xong em lại muốn đi WC lại... Rất khó lựa chọn luôn á....”

Sau khi viết xong, ngay cả cô cũng cảm thấy buồn cười.

Chẳng qua cô không bao giờ biết vẻ mặt của Trần An khi đọc được vấn đề này – đối phương có xem thư cô hay không cũng là một vấn đề nè.

Dư Châu Châu chạy đến vị trí của lớp mình, xin Trương Mẫn cho ra khỏi hàng, sau đó chạy về phía WC, sau đó đột nhiên nghe thấy tiếng sắc nhọn của Trương Mẫn, “Em đang làm gì ở đây?”

Cô chần chờ một chút, quay đầu lại thì thấy Tân Mỹ Hương đang đỏ mặt đứng trước mặt Trương Mẫn, ngại ngùng xoay người rời đi, bước tới bậc thang, ngồi lên vị trí của mình.

Dư Châu Châu trở về từ WC, bị ủy viên văn nghệ kéo qua cùng vầy bình cổ vũ với các bạn trong lớp.

“Tớ bảo, đợi lát nữa rồi ăn! Thả bình xuống cho tớ, chúng ta tập luyện xong thì các cậu mới được ăn, gấp cái gì chứ, đợi lát lãnh đạo đến thì không kịp mà tập đâu!”

Ủy viên văn nghệ ngăn cản nhưng mọi người vẫn vội vàng mở cặp cầm đồ ăn trong cặp ra, bắt đầu khoe khoang, trao đổi, tiếng xé bì vang lên liên miên.

“Để các bạn ăn trước đi.” Dư Châu Châu ngáp một cái, kéo ủy viên văn nghệ đi, ủy viên văn nghệ chỉ có thể thở dài, cuối cùng chỉ có thể chỉ vào mấy tên nam sinh nói, “Ngồi yên cho tớ, các bạn ngồi trước đều ngồi đều, các cậu lại ngồi xiêu vẹo là thế nào hả? Nhìn từ hướng đài chủ tịch thấy rất rõ đấy, chú ý một chút!”

Dư Châu Châu cười khẽ một tiếng, giống như thấy được hình ảnh của Đan Khiết Khiết và Từ Diễm Diễm hồi cấp một vậy. Cô không còn liên hệ với Đan Khiết Khiết nữa, thậm chí không biết cô ấy học trường trung học trực thuộc sư phạm hay là các trường khác. Thứ sáu hàng tuần, mỗi khi về thăm bà ngoại, cô cũng ít khi thấy Dư Đình Đình, chị ấy bận đi học thêm.

Bạn học trước đây đều biến mất từng người một. Chẳng qua, nghe theo sự chỉ dẫn của vận mệnh, không gặp lại thì thôi, nếu có thể gặp lại thì mang theo sự vui vẻ trong lòng là đủ.

Ví dụ như Bôn Bôn chẳng hạn.

Dư Châu Châu ngồi vào vị trí của mình, cô ngẩng đầu nhìn về phía ban hai, nhưng không thể thấy gì cả.

Thật ra, sau này cô không có nhiều cơ hội nói chuyện với Bôn Bôn. Có mấy lần nói chuyện về Thẩm Dương, nói về sự chuẩn bị của các lớp về đại hội thể dục thể thao này, nhưng hai người cô không còn dính nhau như trước kia nữa.

Mỗi lần Dư Châu Châu gặp Bôn Bôn đều thấy cậu ấy đi chung với đám Từ Chí Cường. Cô biết cậu ấy quan tâm mặt mũi trước mặt mấy người anh em kia, cho nên luôn làm bộ không quen cậu ấy chứ đừng bảo gọi ‘Bôn Bôn’. Tình hình như vậy làm cô có chút bực mình, có lúc im lặng quan sát dáng vẻ của Bôn Bôn trong đám người kia, sau đó bắt đầu so sánh cậu ấy trước kia và bây giờ.

Thật ra cũng không có gì để so sánh.

Bởi vì Bôn Bôn trong kí ức của cô chỉ còn là một bóng hình mơ hồ mà thôi.

Dư Châu Châu ngồi chờ ra, đột nhiên cô phát hiện một đạo lý. Có lúc cô không nhớ đến đối phương, cô nhớ tới chỉ là cảm nhận lúc hai người ở chung với nhau. Thoải mái, vui vẻ, thân mật là bạn bè. Mặc dù đối phương có thay đổi, nhưng dựa vào kí ức trước kia, cô vẫn có thể tìm tòi nhiệt độ của quá khứ.

Cô ung dung tự nhiên, còn có những lời nói cần nhắc không coi ai ra gì kia, thật ra đều là quá khứ của Bôn Bôn – Dư Châu Châu lừa mình dối người, giả vờ người ở bên cạnh vẫn là đứa trẻ sáu tuổi năm đó, giả vờ không biết đối phương không thích cô gọi mình là ‘Bôn Bôn’.

Cầm lấy không tha, đôi khi là trọng tình trọng nghĩa.

Nhưng có lúc chẳng qua chỉ là tự mình đa tình.

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy bức mình, khóe mắt liếc nhìn về phía Tân Mỹ Hương đang nhìn mình, gương mặt cô ấy thống khổ như đang cầu cứu mình.

“Cậu sao vậy?” Dư Châu Châu làm khẩu hình hỏi dò, Tân Mỹ Hương vội vàng quay đầu lại, làm ra vẻ lúc này không có gì.

Dư Châu Châu nhún vai bỏ qua, cầm túi sách, nhìn đồng hồ ăn vặt trong cặp, nghĩ một lát, cầm một túi rau câu, mở gói ra chia cho các bạn xung quanh, sau đó nhận lại một ít chocolate và ô mai từ các bạn.

Túi rau câu đầy ắp chỉ còn hai cái, các bạn học xung quanh ồ lên, đám Từ Chí Cường đứng đầu hàng cầm bình coca cola ướp lạnh đổ ra sàn, nước coca cola chảy lui về hàng sau như cơn đại hồng thủy, mọi người vội vàng cầm miếng lót ngồi đứng dậy, hàng ngồi thẳng tắp trở nên loạn cào cào. Ủy viên văn nghệ ngây ngốc nhìn đài chủ tịch, cảm giác như lớp bọn họ đã mất tư cách cạnh tranh từ bây giờ rồi.

Mặc dù nơi bán nước cách xa cô nhưng Dư Châu Châu vẫn đứng dậy tránh né. Cô thừa dịp mọi người loạn cào cào, đi tới bên cạnh Tân Mỹ Hương, mở tay ra, chỉ vào hai cục rau câu cuối cùng hỏi, “Mùi thơm và mùi xoài, cậu thích vị nào?”

“Hả?”

“Rau câu á, chỉ còn hai cái, cậu một cái tớ một cái, chúng ta chia đôi nào.”

Vẻ mặt Tân Mỹ Hương có chút kì lạ, không biết đang cố nín cái gì. Cô bạn cúi đầu, nhỏ giọng hỏi, “Mùi thơm là gì?”

Dư Châu Châu vỗ đầu một cái, cười bảo, “À, các cậu ấy kêu là mùi thơm nên tớ quên mất. Thật ra là mùi dứa á.”

“Tớ muốn vị xoài.” Cô bạn đưa tay cầm lấy miếng rau câu màu da cam trong tay Dư Châu Châu đi, Dư Châu Châu cảm nhận được sự lạnh lẽo từ đầu ngón tay của cô bạn, cúi người nhỏ giọng hỏi, “Cậu không sao chứ? Cậu thấy lạnh không?”

Tân Mỹ Hương ngẩng đầu, kì quái nói, “Tớ muốn đi WC, tớ sắp nhịn không được rồi.”

“Cậu xin phép cô Trương đi.”

“Tớ nói rồi...”

Lúc Dư Châu Châu chạy đi WC, không tham gia kiểm duyệt điều hành thì Tân Mỹ Hương cũng dùng hết dũng khí xin phép Trương Mẫn cho mình đi toilet. Trương Mẫn vốn không thích cô bé nên mắng cô gây chuyện, còn bảo vì để trật tự cho nên phải từng người đi WC, người trước chưa về thì người sau chưa được đi. Tân Mỹ Hương bị mắng một trận vẫn chờ tới lượt, nhưng đám bạn khác lại lần lượt chạy đến xin cô Trương cho đi toilet nhưng cô lại sợ hãi nên mới kìm nén lại.

Tân Mỹ Hương không nói gì, chỉ nhìn Dư Châu Châu chăm chăm. Dư Châu Châu ngờ ngác một hồi, tính cách nữ hiệp đã biến mất trong người cô bùng lên, cô kéo tay Tân Mỹ Hương bảo, “Đi nào, chúng ta đi nói với cô Trương cậu đau bụng, tớ đi với cậu.”

Tân Mỹ Hương muốn tránh nhưng Dư Châu Châu lại giữ cô chặt vô cùng. Khí thế này cũng dọa Trương Mẫn nhảy dựng lên, cô giáo đang khó chịu cầm ô màu tím che nắng, ngây ngốc gật đầu một cái, Dư Châu Châu chạy bắn ra ngoài như tên lửa.

Cô chạy đi về phía trước không hề quay lại cho nên không thấy ánh mắt phức tạp của Tân Mỹ Hương ở đằng sau —

Cuối cùng, Tân Mỹ Hương được giải thoát mới ngại ngần đi đến bên cạnh Dư Châu Châu đang đứng đợi ở trước cửa WC, gương mặt của cô bạn trở nên thẹn thùng không giống như gương mặt lạnh lùng ngày thường.

“Mấy thứ này không thể nhịn... sẽ chết đó, lần sau đừng như thế.” Dư Châu Châu cầm tay áo của Tân Mỹ Hương.

“Xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Lúc này đi toilet, làm rơi rau câu mất tiêu rồi.”

Dư Châu Châu cười, đưa cục rau câu cuối cùng cho cô bạn, “VẬY cho cậu, mùi thơm.”

Tân Mỹ Hương cầm lấy, cô đưa mũi cà nhẹ lên mảnh nilon bọc ngoài hai cái, sau đó cười một cái.

“Lúc sáng tớ uống rất nhiều nước, mỗi lần tớ uống nước nhiều đều sẽ như vậy.” Tân Mỹ Hương từ từ nói.

Dư Châu Châu tròn tròn hai mắt, sau đó cười híp mắt, “Này, tớ hỏi cậu, lúc cậu dậy vào buổi tối ấy, uống nước trước hay đi toilet trước?”

Tân Mỹ Hương sừng sốt một chút, sau đó chậm chạp nói, “Lần nào đi tiểu đêm tớ cũng suy nghĩ vấn đề này.” —

“Cậu cũng đã đọc Trang Tử thuyết của Thái Chí Trung à? Tớ thấy tranh của ông rất đẹp.”

“Ừ, tớ thích phim hoạt hình và manga á.”

“Cậu có xem Shaman King không?”

“Có á, nhưng tớ thích Slamdunk nhất.”

“Cậu có xem tập tranh đấu toàn quốc không?”

Tân Mỹ Hương gật đầu.

Dư Châu Châu lấy tiêu chuẩn “Có xem tập tranh đấu toàn quốc” ấu trĩ này để phân chia đồng loại. Cô gần như muốn ôm lấy Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương cũng xem series “Điều bí ẩn của Đại Vũ” [1], cũng cho rằng Đại Vũ là Lưu Sướng là một đôi, nhưng cũng cảm thấy có rất nhiều manh mối ở series “Graveyard School” lúc ở nước ngoài, đặc biệt là quyển “Risk your life arcade”; lúc nhỏ Tân Mỹ Hương cũng thích bắt sâu róm rồi ép chúng thành một khúc nhỏ, rồi bắt đầu ngồi quan sát cái thứ sền sệt màu xanh lục chảy ra; Tân Mỹ Hương cũng dùng kính lúp để xem con kiến bị ánh mặt trời nướng; Tân Mỹ Hương cũng thích quả dương mai, quả đào mật, thích Vị thần cô đơn [2], thích kem Đầu búp bê [3], hơn nữa, cô ấy còn thích ăn bột của trẻ em[4]...

[1] Điều bí ẩn của Đại Vũ là quyển tiểu thuyết trinh thám thiếu nhi nổi tiếng của Zhang Ren. Bộ sách này viết về trường học, kinh dị, hài hước và là quyển sách bán chạy nhất và trở thành quyển sách trinh thám huyền thoại của trẻ em Trung Quốc.

[2] Một loại snack (osi) bên Trung Quốc.

[3] Một loại kem của Trung Quốc, giống kem Merino con gấu của mình vậy á.

[4] Kiểu ăn bột không pha nước thành sữa í.

Làm bạn tốt của tớ đi.

Dư Châu Châu nhin không được mà cầm chặt bàn tay lạnh lẽo của Tân Mỹ Hương.

“Lúc cậu còn bé có mua vở nhiều màu không? Còn có cả hình của Sailor Moon á. Hôm qua tớ vừa nhớ tới, định mua một quyển nhưng không ở đâu bán cả. Ai ôi, tớ cảm thấy tớ sắp già rồi.”

Dư Châu Châu cau mày như thật, vốn chỉ định trêu Tân Mỹ Hương cười một cái. Nhưng đối phương lại rất ít thay đổi vẻ mặt, thỉnh thoảng chỉ cười một cái, chẳng qua trong mắt cô bạn luôn lấp lánh ánh sáng nhiệt tình làm Dư Châu Châu xác định cô bạn cũng rất thích những chủ đề tám nhảm này.

Tân Mỹ Hương nghe được lời cảm khái của Dư Châu Châu, không phản ứng chút nào, lát sau mới nhỏ giọng, “Nếu như chỉ thế này đã già thì tớ không cam lòng chút nào.”

Nhiều năm sau, lúc Dư Châu Châu không thể nhớ tại sao Tân Mỹ Hương lại nói cái câu quái gở này, hoặc là trí nhớ của cô đã bị thay đổi bởi Tân Mỹ Hương mới.

Nhưng cô vẫn nhớ kĩ, sự không cam lòng trong đôi mắt của Tân Mỹ Hương.

Cứ như một ngọn núi lửa sắp bạo phát, ngọn núi lửa mang tên tuổi trẻ.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân (3)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Đại hội thể dục thể thao chết tiệt này sao vẫn chưa kết thúc?”

“Trần An, anh biết không, điều làm em vui nhất ở đại hội thể dục thể thao không phải là cổ vũ bạn học trong lớp, không phải ngồi tại chỗ ăn vặt không ngừng, cũng không phải là ngu xuẩn đứng quơ quơ cái gậy chào đón mấy đại biểu đến thăm. Những thứ đó không làm em vui vẻ.

Em thích đứng giữa bãi cỏ, nhìn họ lao nhanh đến giải băng, nhìn các khán giả đang kích động hét khẩu hiệu, nhìn các bạn nữ nắm chặt bàn tay, nhìn đám bạn nam dùng hết sức mình mà ném tạ nhưng chỉ văng được một khoảng nhỏ... Ấy, em không chỉ nhìn chuyện cười của người khác đâu. Anh ngẩng đầu lên thì có thể thấy bầu trời xanh lam, xung quanh không có nhà cao tầng, tất cả các bạn học ở xa đều hóa thành những điểm nhỏ mơ hồ.

Giây phút đó em cảm thấy, em mới là trung tâm của thế giới này.”

Ban đầu Tân Mỹ Hương khá là lo lắng, Dư Châu Châu thì lại rất thoải mái, cô lững thững đi vào khu vực khán đài năm thứ ba, sau đó kéo tay áo Tân Mỹ Hương, kinh ngạc nói, “Cậu xem, mấy anh chị đều để vớ trên đùi làm bài. Cũng phải thôi, sắp thi rồi còn gì, nghe bảo rất nhiều anh chị kiểm cố không đến tham gia đó.”

Thi chuyển cấp, Chấn Hoa, Thẩm Dương.

Nói những lời này xong, lòng Dư Châu Châu chìm xuống. Cô không cười nữa, kéo tay Tân Mỹ Hương, đi thẳng về phía ban hai, nhưng lúc gần đến lại bước khá chậm.

“Dư Châu Châu, cậu....”

Dư Châu Châu không quan tâm đến nghi vấn của Tân Mỹ Hương, cô đi vòng tới vị trí gần với ban hai, nhưng không bước tới trước, chỉ nhìn ngóng khắp nơi.

Tìm Thẩm Dương trong đám người không quen biết đúng là chuyện khó vô cùng. Cuối cùng cô cũng tìm được, Thẩm Dương đang ngồi ở áp chót hàng, cúi đầu làm gì đó không rõ.

Mặc kệ cô ấy làm gì, Dư Châu Châu đều xác định cô ấy nhất định đang làm bài tập.

Nhất định là như thế.

Lòng ngực cô xuất hiện một lý tưởng hào hùng, giống như trước mắt cô không còn bãi cỏ xanh mượt dưới ánh mặt trời và bầu trời xanh mây trắng nữa, cũng không có những anh chị năm ba đang cố gắng giữ trang sách không bị gió thổi đi. Cô như đang đứng giữa lễ đường khai giảng, trước ngực mang hoa đỏ thắm, cầm bản thảo, nở nụ cười khiêm tốn nói, cảm ơn trường học cũ, cảm ơn sự quan tâm và cổ vũ của các thầy cô để giúp em có được thành tích như thế này....

Các đàn em bắt đầu riu ra riu rít hỏi cách học tập, Trương Mẫn và các thầy cô giáo khác đứng ngoài vui vẻ nhìn cô, giọng nhỏ nhẹ, anh xem, đây là học sinh giỏi hiếm có của trường ta, cực kì chăm chỉ, từ khi con bé vừa vào trường thì tôi đã biết con bé có tiền đồ rồi...

Ảo tưởng kia làm Dư Châu Châu cười khúc khích, cô cười mấy tiếng xong lại bày ra vẻ mặt khiêm tốn, trong ánh mắt tràn ngập đốm lửa nhiệt

tình, sau đó kiên nhẫn trả lời các câu hỏi của đàn em.

“Dư Châu Châu.... Cậu có sao không?”

Dư Châu Châu sợ đến giật mình, gương mặt đỏ ửng.

Không chuyện gì. Cô kéo Tân Mỹ Hương vội rời khỏi đó. Lúc đi qua ban hai, cô còn cố ý quay đầu cười nói với Tân Mỹ Hương hai câu thông thường, trông khá là tự nhiên.

“Trần An, những mơ mộng hảo huyền kia đem đến cho em niềm vui to lớn, sau đó nó biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại sự chán nản vô cùng.”

Chán nản ngồi trên bậc thang nhìn cặp sách của mình chăm chăm, phát hiện trong đó chẳng có quyển sách nào cả. Chênh lệch không phải một xíu xiu, cho nên chăm chỉ khắc khổ cũng là cách để kéo gần khoảng cách.

“Nếu không, cậu ăn đồ ăn vặt của tớ đi.”

Tân Mỹ Hương cho rằng Dư Châu Châu thờ dài vì không có đồ ăn vặt trong túi, cô bạn khá là biết ơn khi Dư Châu Châu cố ý đổi chỗ với người khác để ngồi cạnh mình, cô ngại ngần kéo cặp của mình, sau đó đó mở miệng nói với Dư Châu Châu.

Lúc này Dư Châu Châu nghiêng đầu một cái, nhìn Tân Mỹ Hương với ánh mắt nghiêm túc. Tân Mỹ Hương có thể thấy được hình bóng của mình qua đôi mắt trong suốt của người đối diện.

“Trần An, em không dám nói em muốn đứng đầu khối. Em muốn giả vờ không để ý thứ tự, người khác lấy lòng em sẽ nói ‘Thẩm Dương kia không xinh như cậu, lại dở hơi nữa, chỉ biết vùi đầu vào học thôi’, lúc đó em chỉ có thể nở nụ cười lúng túng bảo, mọi người đều có sở thích riêng.

Anh có nhớ lý do em bảo em thích Slamdunk không? Bởi vì họ dám nói “Tôi muốn đánh bại cậu”, dù không thành công cũng không ai chê cười họ.

Em cảm thấy, đó mới là tuổi trẻ.”

Khi nói ra những lời này, Dư Châu Châu không cảm thấy chua xót là bao, nhưng cô lại cảm thấy, dám thắng dám thua, dám tự tin mở miệng tuyên chiến mới gọi là thanh xuân.

Lúc ấy, Dư Châu Châu rất muốn nhìn con mắt của Tân Mỹ Hương, nói cho cô bạn biết, cậu biết không, tớ hơi bị đổ kị với Thẩm Dương. Tớ đổ kị cậu ấy không để ý tới cái nhìn của người khác, không để ý tới nhân duyên, nhưng lại luôn cố gắng học tập. Tớ rất muốn thắng cô ấy.

Cô cố gắng muốn nói nhưng lại chẳng thốt nên lời, Dư Châu Châu cúi đầu nhìn cặp của Tân Mỹ Hương, hỏi, “Cậu đem cái gì ngon? Cho tớ xem một chút.”

Càng lớn càng có nhiều điều không thể nói. Dư Châu Châu học được cách che giấu, gia thế không còn là vùng cấm duy nhất của cô nữa, cô cất giấu hoài bão và dục vọng vào đáy lòng, cẩn thận che giấu nó không mở rộng cho ai, nếu không thì sẽ phải nhận những lời trào phúng.

Trong cặp Tân Mỹ Hương có không ít đồ ăn vặt, nhưng nhãn hiệu khá cũ, Dư Châu Châu cầm một túi chocolate đỏ hiệu My like lên, vừa định hỏi cô bạn mua đâu ra thì thấy lòng bàn tay mình dính bụi đất.

Sao lại.... bẩn như vậy....

Cô không nói gì, ngay cả lông mày cũng không nhíu một lần, cười khề, “Tớ đã lâu chưa ăn My like rồi, năm lớp hai có, lúc hết tiết, ủy viên sinh hoạt sẽ để các bạn học báo món đồ muốn mua sau đó xuống mua một lần, mọi người trả tiền lại cho bạn đó. Khi đó mọi người rất thích ăn My

like, còn tập hợp một hội mua ăn chung. Sau đó bọn họ bắt đầu ăn Cadbury, Le conte, Dove, không ai ăn My like nữa”

Tân Mỹ Hương rất miễn cảm.

“Tớ cũng đột nhiên nhớ tới, cho nên mới tìm cả nửa ngày tại tiệm mới tìm ra, cậu xem, có chút bẩn nè.” Cô bạn nhỏ giọng nói.

Dư Châu Châu vừa ngậm một viên chocolate vừa nở nụ cười nhạt, bình tĩnh nhìn túi chocolate màu đỏ.

Không chỉ bẩn, mà còn hết hạn nữa.

Nhưng cô vẫn không nói, cũng bởi vậy mà thấy cô rất vĩ đại.

Nhưng khi đó cô không biết mình còn vĩ đại hơn.

Ủy viên văn nghệ xung phong nhận chạy 1500 mét nữ, đó là hạng mục thi chạy dài nhất của nữ sinh. Nhưng buổi sáng cô bạn đứng chỉ huy các bạn học vung gậy chào đón lãnh đạo dưới nắng, không kịp ăn đồ ăn, nên đến trưa mặt xám xịt – mệt lả.

Dư Châu Châu nhìn ánh mắt tha thiết của ủy viên thể dục, nuốt một ngụm nước miếng.

Hai giờ chiều, ủy viên thể dục dùng kim băng ghim số báo danh của cô ở trước ngực, năm nhất các cô chỉ có mười ba tuyến thủ, cô tự nhủ với bản thân, chỉ cần chạy từ từ là được rồi, không ai hi vọng cô lấy được giải gì, nhưng đến khi giáo viên thể dục bảo các cô đến chỗ của mình, Dư Châu Châu nhìn đường băng màu đỏ dưới chân, cô nghe thấy rõ tiếng tim đập thành thịch, cô chưa chạy đã thấy run chân rồi, bên tai cô là tiếng mạch máu đang lưu thông khắp nơi trên cơ thể.

“Tất cả vào chỗ, chuẩn bị —“

Tiếng súng vang lên, Dư Châu Châu ngậy người. Cô nhớ đến lúc sáng tác văn hồi bé, đề bài là đại hội thể dục thể thao, giáo viên viết các từ ngữ và thành ngữ của bài thơ lên bảng đen, sinh long hoạt hổ, tên rời cung, kiên trì không ngừng, anh dũng tiến tới trước....

Nhưng Dư Châu Châu nghĩ, từ thích hợp nhất bây giờ có lẽ là, “Phát súng vang lên, các bạn xông tới trước như những chú chó hoang được tháo xích.”

Chú chó hoang được cởi xích thứ nhất là bạn học Dư Châu Châu, đang chạy chéo khỏi đường băng ở giữa, lãng phí vị trí có lợi nhất trong truyền thuyết. Tốc độ của mọi người không quá nhanh, dù sao cũng phải chạy bốn vòng nên phải giữ sức. Lúc Dư Châu Châu chạy qua vị trí của bạn sáu, cô vẫy tay về phía bạn của mình – hành động này làm cả lớp sôi trào, mọi người đều phối hợp làm vẻ mặt như các fan cuồng nhiệt, thậm chí ngay cả Từ Chí Cường cũng dùng giọng điệu kỳ dị hô to “Dư Châu Châu, cố lên!”

Có thể lấy lòng mọi người làm lòng người vô cùng sung sướng. Dư Châu Châu bắt đầu há to miệng để hít thở, cô thử nhếch miệng, sau đó cố gắng chạy về phía trước. Ngực và cổ họng cô như muốn nổ tung, nóng bỏng vô cùng.

Miễn cưỡng kiên trì vòng thứ hai, tốc độ của cô cũng coi như là chậm nhưng vẫn làm ra bộ dạng muốn chạy trốn. Xung quanh có không ít bạn nữ đã từ bỏ thi đấu, Dư Châu Châu lại thầm nhủ với mình, chạy thêm 100m thì bỏ cuộc, thêm 100m – cứ thầm nhủ như thế lại chạy được ba vòng.

Nếu như từ bỏ vòng cuối có phải thiệt thòi lắm không? Câu nói này thường dùng để an ủi những con người đang cố gắng thay đổi cuộc đời của mình, nếu như có thể đạt được kết quả tốt, vậy thì quá trình có khó khăn bao nhiêu cũng chả sao cả, bởi vì người đứng xem và quan tâm chỉ nhớ đến kết quả của bạn mà thôi.

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới chị Linh Linh. Lúc Trần An vui vẻ làm sinh viên của Bắc Đại thì chị Linh Linh bắt đầu học lại.

“Trần An, nếu như kết quả thi năm đó của anh tệ thì sẽ thế nào? Cho dù anh giỏi hơn mọi người trong mười hai năm học, nhưng thi rớt... Anh có giận số mệnh của mình không?”

Vận mệnh không bao giờ để ý tới ai cả.

Cho dù chị Linh Linh có gào khóc, không cam lòng thế nào cũng chỉ có thể chuyên tâm học lại, bắt đầu chiến đấu với số học và hình học.

Khi biết tức giận cũng không thể làm được gì, bị trào phúng cũng chỉ có thể làm lơ, sau đó nở nụ cười lúng túng bảo rằng, kệ đi, tôi không ngại.

Bị ép buộc đến mức bất đắc dĩ, chỉ có thể buông tay chấp nhận.

Dư Châu Châu bắt đầu suy nghĩ cuộc đời của mình lúc chạy vòng cuối, hành vi lan man này cũng không làm giảm bớt cơn đau đớn nơi lồng ngực và sự bủn rủn nơi chân cô, tầm mắt của cô bắt đầu xuất hiện màu trắng xóa như hoa tuyết trên TV, lăm ta lăm tăm xâm chiếm tầm mắt của cô.

Nhưng chỉ còn một vòng cuối thôi. Chỉ còn một vòng. Không chạy nổi thì may vĩnh viễn không thể thắng được Thẩm Dương.

Sau này nhớ lại, Dư Châu Châu không thể nghĩ ra việc chạy thêm vòng cuối cho đủ 1500 mét thì có liên quan quái gì tới Thẩm Dương.

Nhưng mà, tuổi đó lại có sự logic không ai hiểu được.

Lúc Dư Châu Châu máy móc đi tới, lúc cơn đau nơi ngực nhức nhối đến mức không thể thở được thì nghe thấy tiếng cười khê bên tai trái.

“Châu Châu, cậu còn sống chứ?”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cái Gọi Là Tiếc Phúc

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Học được hạnh phúc từ trong sự đau khổ của người khác”

“Tớ không sống thì giờ là người chết à?” Cô thở hồng hộc trả lời, lúc này mới nhớ tới việc quay đầu nhìn người hỏi mình.

“Không phải có thứ được gọi là.... ừ, xác chết di động.”

Một chậu nước lạnh đổ xuống. Sự kinh hãi (kinh ngạc và vui vẻ) cùng cảm động vừa xuất hiện trong lòng Dư Châu Châu bị dập tắt.

Bạn học Bôn Bôn đi từ bên trái bãi cỏ tới, nhưng vẫn giữ khoảng cách với bản thân.

“Tớ chạy... chậm lắm à?”

Bôn Bôn nghiêng đầu, cười, “Ừ.”

Dư Châu Châu muốn cãi lại thì nghe Bôn Bôn nói tiếp, “Bây giờ ba ngàn mét của nam sinh còn chưa bắt đầu là vì cậu chặn đường đó, mọi người đều hi vọng cậu từ bỏ...”

Dư Châu Châu thở dài, phát hiện lúc mình thở dốc không còn thấy ngực và họng đau nữa, đi đứng cũng không nặng nề như trước nữa. Cô đã

vượt qua cái gọi là cực hạn trong vô thức, giống như giáo viên thể dục từng bảo, chạy qua lằn ranh kia, chịu đựng, sau đó sẽ không thấy mệt nữa.

“Này, sao cậu lại đến đây? Khuyên tớ từ bỏ à?” Cô cố gắng đè nén sự vui sướng trong giọng nói của mình.

“Lúc cậu chạy qua lớp tớ, tớ phát hiện cậu sắp chết rồi, tớ tới hỏi thăm cậu một chút, dù sao chúng ta cũng quen biết, tớ cũng phải là người đầu tiên nhật xác cho cậu chứ sao.”

“Ai bảo tớ sắp chết?” Giọng của Dư Châu Châu hơi nâng cao lên, cô lại đang đứng gần đài chủ tịch, hai bên là học sinh năm ba đang làm bài tập, giọng nói vừa được giải phóng của Dư Châu Châu cũng cao hơn thường.

Saint Seiya bị đánh tới mức răng rơi khắp nơi máu học ra một đồng đứng lên đánh cho đối thủ chết như thế nào? Trước kia Dư Châu Châu luôn đóng vai Saint Seiya bị trọng thương trước mặt Bôn Bôn nhưng chưa từng cảm nhận được hoàn cảnh kia bao giờ.

“Trần An, lúc đó em phát hiện, thật ra, cho dù mọi người cười nhạo người anh hùng biết võ nhưng lại đứng chịu đòn trong phim kia, nhưng khi mình đứng trong hoàn cảnh kia, thường sẽ không còn dũng khí và năng lực để hoàn thành động tác võ thuật của mình, bởi vì chúng ta đều là người phàm.

Học tập cũng được, chạy bộ cũng được, tất cả đều có thể xem như một hình thức rèn luyện, cũng có thể trở thành một bộ phim hoạt hình hoặc điện ảnh ngắn. Chẳng qua chúng ta chưa từng nghĩ đến, cũng không phải chỉ có phim ảnh mới có thứ gọi là trải qua nguy hiểm. Có lúc, ảo tưởng và cuộc sống không cách biệt quá lớn, thứ em muốn làm chỉ là chạy một vòng cuối cho xong mà thôi.”

Dư Châu Châu nghĩ thế, đột nhiên đưa tay vẫy vẫy với đài chủ tịch và các anh chị lớp trên.

“Cậu điên rồi à?” Bôn Bôn bị hành động của cô dọa sợ.

“Hồi quang phản chiếu.” Dư Châu Châu nở nụ cười.

Trong lúc Bôn Bôn vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của bốn chữ ‘Hồi quang phản chiếu’ này là gì, Dư Châu Châu đột nhiên tăng nhanh tốc độ, chạy vọt tới điểm cuối cách chỗ cô đứng khoảng chừng hơn ba trăm mét.

Giống như.... con chó hoang được tháo xích.

Bôn Bôn không để ý tới vẻ mặt ngơ ngác của mình, lớn tiếng hô, “Cậu làm cái gì thế? Đợi tớ một chút.” Sau đó đuổi theo. Hai người đồng loạt hô to giống như đang tăng tốc chạy trốn, hấp dẫn ánh mắt của đài chủ tịch và các học sinh năm ba, rất nhiều người đứng dậy, tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Dư Châu Châu không nghe được cái gì.

Cô chỉ cảm nhận được ánh mặt trời rất chói mắt, trước mắt khá mờ hồ giống như có thứ nước gì nóng hổi đang xộc vào đôi mắt cô vậy.

Bên người vang lên tiếng hít thở của người khác. Đây không phải là Mộ Dung Trầm Chương, đó là Bôn Bôn, cô tưởng mình đã đánh mất Bôn Bôn rồi, nhưng cậu vẫn giống như khi còn bé, chưa bao giờ thay đổi cả.

Luôn chạy trốn về phía mặt trời, không có điểm dừng.

“Trần An, lúc đó em cảm thấy em đang bay tới gần mặt trời.”

Dư Châu Châu không biết Bôn Bôn đi đâu, sau khi cô chạy xong 1500m nữ, được giáo viên thể dục đứng gần vuốt đầu khen ngợi, giống như một con vật nuôi nhỏ mới sinh vậy.

Bọn họ không để Dư Châu Châu ngồi nghỉ ngơi trên cỏ, bắt cô đi vòng vòng, bảo nếu đứng yên bây giờ không tốt cho cơ thể.... Dư Châu Châu

choáng váng cả đầu khó lắm mới thở được nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện Bôn Bôn đã biến mất.

Giống như một giọt nước tạo ra cầu vồng bảy màu dưới ánh mặt trời. Chỉ cùng Dư Châu Châu chạy trốn về phía mặt trời lúc choáng váng.

Sau đó biến mất trong chớp mắt, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Quả nhiên vẫn như thế, không muốn xuất hiện cùng một chỗ với cô sao?

Dư Châu Châu nở nụ cười miễn cưỡng, di chuyển đôi chân như muốn rời khỏi cơ thể về lớp học, vung hai tay, cười tươi nghênh đón tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Cuối cùng, học sinh năng khiếu của ban ba chiếm đa số nên đạt được vị trí đứng đầu, mà ủy viên văn nghệ cực kì quan tâm đến giải tinh thần văn minh lại làm về mặt châm chọc khi được giải. Giải thưởng ‘Tinh thần văn minh nhất’ bị ban hai đạt được, các ban khác đều đạt được ‘Giải tinh thần văn minh’ như nhau. Dư Châu Châu đứng trong hàng, đột nhiên cảm thấy cực bất công cho ủy viên văn nghệ.

Nhưng nhiều năm sau sẽ chẳng nhớ đến cái vinh dự tập thể này nữa, có điều, lúc đó, có một cô gái đã cố gắng đến mệt rũ rời. Dư Châu Châu không hiểu tại sao ủy viên văn nghệ lại chấp nhất như vậy, một giải thưởng có thể ban phát cho rất nhiều người thì đảm bảo chẳng ai thèm quan tâm cả.

Khác với lúc bắt đầu, khi trở về, mọi người không ai hát trên xe nữa, ai cũng quăng mũ vớt cặp đi, ngồi một chỗ với vẻ mặt mệt rũ rời do một ngày phơi nắng.

Dư Châu Châu ngồi cạnh Tân Mỹ Hương, cả một ngày hô cổ lên đến khan cả họng, thật sự không muốn nói bất kì thứ gì cả, chỉ có thể nhìn cảnh tượng trôi qua vùn vụt bên ngoài cửa sổ.

Lúc giải tán, cô gọi Tân Mỹ Hương lại, “Nhà cậu ở đâu á? Chúng ta về chung nhé?”

Không biết có phải ảo giác của cô không, gương mặt Tân Mỹ Hương lại xuất hiện sự kinh hoàng trong thoáng chốc, cô bạn không trả lời ngay mà nhỏ giọng hỏi ngược lại, “Nhà cậu ở đâu á?”

“Khu Hải Thành đó.”

“Nhà chúng ta không cùng đường.”

Dư Châu Châu cảm thấy có chút mất mặt, nhưng đáng vè che che giấu giấu của Tân Mỹ Hương làm cô quên đi tình cảnh lúng túng này của cô, lúc đối phương xoay người rời khỏi, cô đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ điên cuồng.

Dư Châu Châu mang cặp, giả vờ cầm đệm lót lên, len lút đi theo sau lưng Tân Mỹ Hương, tạo một khoảng cách khoảng chừng mười mét, bởi vì trên đường có không ít bạn học đi bộ về nên cô tự tin đối phương không phát hiện hành vi theo dõi của mình.

Năm phút sau, xuyên qua nhiều khúc rẽ ngoặt, Dư Châu Châu giương mắt nhìn khu nhà mới quen thuộc trước mặt, thậm chí ngay cả đồng cỏ xanh mướt và đồng đất hoang kia cũng vô cùng quen thuộc với cô.

Đây rõ ràng là khu Hải Thành nhà cô mà.

Dư Châu Châu cảm thấy vô cùng hưng phấn và căng thẳng, mặc dù cả người đã mệt lả nhưng sự tò mò giống như con báo nhỏ đang kiếm ăn vậy, bước chậm chạp nhìn bóng cô gái hơi mập ở phía trước.

“Trần An, dò xét bí mật của người khác là hành vi không tốt, em biết rõ điều đó. Nhưng không hiểu tại sao em lại thấy hưng phấn vô cùng. Tại sao vậy nhỉ?”

Tân Mỹ Hương đi vòng qua khu nhà của Dư Châu Châu, đi ngang qua khu Hải Thành rồi dừng ở trước khu nhà cũ cách khu Hải Thành không xa.

Cô đi vào trong một cửa hàng bán lẻ một tầng màu trắng xám cũ kĩ.

Dư Châu Châu đứng từ xa chờ, cô cảm thấy có chút kì quái, vừa mới ăn một đồng hồ ăn vặt trong đại hội thể dục thể thao xong, giờ cực kì không muốn ăn cái gì luôn, sao Tân Mỹ Hương còn có sức chạy đến cửa hàng đồ ăn vặt mua đồ chứ?

Đợi đến khi chân nhỏ mỗi mệt, cảm giác cái vai đeo cặp sắp rụng rồi thì cô mới tỉnh ngộ.

Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu vừa bẩn vừa cũ được treo trên cửa tiệm.

“Quầy ăn vặt Mỹ Hương.”

Dư Châu Châu kinh ngạc không ngậm miệng được. Thật ra nhà mở tiệm đồ ăn vặt không phải là chuyện đáng kinh ngạc gì cho cam, nhưng không hiểu tại sao Dư Châu Châu lại thấy năm chữ kia giống như thiên thạch đập vào trái đất vậy, cực kì kì lạ.

Cô từ từ đi tới, bên quầy bán đồ ăn vặt có không ít người. Mặc dù trời đang ở cuối xuân nhưng thời tiết hôm nay lại nóng vô cùng, Dư Châu Châu ngồi ở bên bồn hoa, im lặng nhìn mấy người lớn đang ở trần chơi mát chược trước cửa quầy ăn vặt, dưới chân họ là mấy chai bia ướp lạnh đang lăn tứ tung, thậm chí bên cạnh còn có bà chủ quầy đồ ăn vặt đang mắng chồng mình – bà chủ của quầy đồ ăn vặt kia là người phụ nữ đã kéo Tân Mỹ Hương hôm khai giảng, mẹ của cậu ấy.

Mà người đàn ông trông lấm lét đang bị bà chủ chửi bới vẫn chuyên tâm nhìn tình hình trận chiến trên bàn mát chược kia có lẽ là cha của Tân Mỹ Hương.

“Mày đem cái lót ghế tao mới mua đi tham gia cái đại hội thể dục thể thao chết tiệt kia phải không? Mẹ kiếp, người nhà họ Tân mấy người đúng là cùng một tính, kiếp trước tao nợ gì nhà chúng mày phải không?”

Mẹ Tân Mỹ Hương mắng chồng xong lại chạy vào nhà mắng Tân Mỹ Hương, Dư Châu Châu nhìn cái cửa đen ngòm kia chăm chăm, không biết tình hình trong đó thế nào nhưng tiếng chửi đồng và đồ vỡ trong nhà vang lên, cô biết tình hình của Tân Mỹ Hương không tốt chút nào cả.

Dư Châu Châu cầm cặp và tắm lót lên, im lặng cúi đầu rời khỏi đó.

“Trần An, em thật sự không hiểu.

Mẹ của cậu ấy rất dữ, lại hận cậu ấy và người bố không công ăn việc làm lại ở nhà ăn no chờ chết – xin lỗi, em không cố ý nói thế đâu – nhưng nếu hận đến mức không muốn sinh Tân Mỹ Hương ra thì sao tên của tiệm bán đồ lại là ‘Quán ăn vặt Mỹ Hương’ nhỉ?

Là do thời gian thay đổi ước nguyện ban đầu của bà ấy, hay là bà ấy đánh mất đồ vật quan trọng trong đời mình?”

Lúc Dư Châu Châu về tới nhà, mẹ chưa tan làm. Cô cất cặp, chạy vào phòng mẹ, cầm đồ lót của mẹ để vào trong thau xà bông, sau đó chà nhẹ, sau đó sợ giặt không sạch, cô thậm chí giặt bốn, năm lần nước mới đem lên ban công phơi. Thời gian còn lại, cô vội vàng lau chùi nhà, sau đó xếp dép ở cạnh cửa, im lặng đợi mẹ về.

Dư Châu Châu cực kì phản cảm cái bài tập lấy lòng mọi người kiểu như ‘Nấu một chậu nước rửa chân cho ba mẹ’ kia. Cô cực ngại khi nói với mẹ rằng con yêu mẹ, cũng gần như cho rằng tình thân đẹp nhất không phải là biểu lộ mà là sự hiểu ngầm và yêu thương trong cuộc sống hằng ngày.

Lúc này cô cũng không muốn biểu lộ gì với mẹ cả.

Chỉ là trong lòng có sự cảm kích không thể nói thành lời.

Cảm ơn mẹ.

Dù có khó khăn nào, mẹ cũng không thay đổi, cảm ơn mẹ nhiều.

Dư Châu Châu biết sự vui vẻ của mình thật ra cũng bao hàm sự tàn nhẫn với Tân Mỹ Hương.

Nhưng cô không thể không vỗ ngực cảm khái, đại nạn không chết.

Chúng ta luôn học được cách tìm ra sự hạnh phúc của bản thân thông qua sự đau khổ của người khác.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lặng Động

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Trên trục thời gian của cô có điểm đứt rất to”

Bà ngoại bị bệnh.

Trong hành lang bệnh viện, Dư Châu Châu im lặng đứng một chỗ, cố gắng làm hô hấp mình trở nên nhẹ hơn, chỉ có vậy mới đè thấp khả năng hít mùi thuốc sát trùng vào.

Dư Châu Châu rất ít khi bị bệnh, cho dù có thì chỉ cần uống thuốc cảm là hết bệnh liền. Cô ngoài ấn tượng lúc nhỏ đến bệnh viện để tiêm phòng vắc xin và kiểm tra sức khỏe tập thể trên trường ra, thì chỉ còn đêm ông Cốc qua đời.

“Trần An, em rất ghét bệnh viện. Em luôn cảm thấy người già bị bệnh không cần phải vào bệnh viện, bước vào đó, ngửi cái mùi khử trùng đáng sợ kia chẳng khác gì đang chào hỏi với Tử Thần cả.”

Cô chỉ dám nuốt lời bất hiếu không may mắn này vào bụng. Cô muốn ngăn cản người lớn đưa bà ngoại vào bệnh viện nhưng không thể nói được.

Dư Châu Châu không phải cô bé mê tín, cô không có hứng thú với trò cầu cơ và chòm sao nhóm máu của các bạn nữ trong lớp. Nhưng cô tin, cuộc sống có quy luật không hay ho gì, ví dụ như lúc bạn thi tốt thì dù

không học cũng có thể đứng đầu một cách thuận lợi; khi mà vận xui đến thì dù có học tốt cỡ nào cũng đứng chót bảng. Nhiều lúc, mọi người sẽ bước đi vào trong quỹ tích của cõi u minh một cách vô thức.

Mẹ quen biết rất nhiều, từ lúc bà ngoại vào bệnh viện đến giờ, Dư Châu Châu vẫn không thấy mẹ, có lẽ bà đang tìm bác sĩ điều trị hỏi bệnh tình rồi.

Dư Châu Châu và Dư Đình Đình đứng cạnh nhau, không hiểu sao lại không muốn ngồi lên ghế nhựa màu lam trong hành lang bệnh viện. Cách cô không xa là hai người phụ nữ đang ngồi thẳng, trông có vẻ là người từ xa đến chữa bệnh, trong mắt tràn ngập sự đề phòng.

“Chữa bệnh à?”

Dư Đình Đình đột nhiên mở miệng, Dư Châu Châu sững sốt một chút, lời nói này không mang theo ý tứ xem thường người khác, nhưng cô không hiểu ý của Dư Đình Đình là gì.

“Lúc chị học lớp bốn đi khám bệnh ở bệnh viện nhi đồng, tốn rất nhiều tiền, em nhớ chứ? Nếu chỉ bị bệnh vặt mà tốn nhiều tiền như vậy thì em nói xem, bọn họ đến chữa bệnh à? Chạy từ trong nông thôn vào thành phố nhất định là bệnh nặng, có thể đóng nổi viện phí không nhỉ?”

Dư Châu Châu lắc đầu một cái, “Em cũng không rõ.”

“Nếu như em bị bệnh, bệnh rất nặng, phải tốn rất nhiều tiền để chữa, thậm chí là táng gia bại sản cũng không thể chữa được, chỉ kéo dài thêm mấy tháng mà thôi, em vẫn sẽ chữa chứ?”

Dư Châu Châu quay đầu nhìn Dư Đình Đình tỉ mỉ. Thật ra hai người đã lâu không gặp rồi, mặc dù quan hệ thân thích gần gũi, cũng đã từng học chung trường tiểu học, nhưng ngoài việc xem hoạt hình và Hoàn Châu Cách Cách chung ra thì không nói chuyện gì với nhau cả. Trong nửa năm

Dư Châu Châu chuyển nhà, thứ sáu mỗi tuần về nhà ngoại thăm bà nhưng lại rất ít khi gặp Dư Đình Đình, chị luôn đi học thêm, mặc dù trong trường số 8 không tiếng tăm như trường phụ thuộc sư phạm nhưng cũng là trường học rất tốt.

Lần gặp gần đây nhất hẳn là hồi tết nhỉ? Lúc giao thừa, mọi người cùng nhau ngồi xem gala cuối năm, lúc nghe Triệu Bản Sơn nói với Phạm Vĩ trong vở Lừa gạt “May mà anh không gặp tôi, nếu không anh đã què từ sớm rồi.” thì cả hai nhìn nhau cười.

Người chị họ chỉ lớn hơn cô nửa năm này cao ngang cô, nhưng trên người lại có một loại khí chất của người muốn nổi loạn, nói chung là không thể nói rõ cho lắm nhưng cô có thể cảm nhận được điều đó. Dư Châu Châu không nhớ được bộ dạng cuối cùng cô thấy Dư Đình Đình ở nhà bà ngoại thế nào – hình như là chị tết hai bím tóc, hoặc là cột đuôi ngựa, hoặc là cắt tóc ngắn? Nhưng dù thế nào, cô nhớ lúc đó luôn cảm thấy lu mờ trước Dư Đình Đình, cũng rất ghét sự khoe khoang và ồn ào của chị.

Đúng, Dư Đình Đình khi đó không giống cô gái nhỏ vừa nói những lời kia.

Dư Châu Châu hít sâu một hơi, mùi nước khử trùng trong bệnh viện xộc vào mũi, cô nhìn y tá ôm báy, tám bạch nước truyền đi ngang qua mình, đột nhiên nở nụ cười nhạt.

Thời gian đã dùng ma pháp gì để thay đổi bọn họ? Dư Châu Châu rất muốn tìm một cái gương, sau đó hỏi nó, vậy tôi thì sao? Tôi có thay đổi gì hay không?

“Em vẫn còn nhớ.” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Lúc học lớp bốn, chị luôn nói chị khó thở, hoảng hốt, à, em còn nghe được hai thuật ngữ y học từ bệnh của chị đó, đó là ‘ngoại tâm thu’[1] và ‘rối loạn nhịp tim’[2].

[1] Ngoại tâm thu là tình trạng nhịp đập của tim xảy ra sớm hơn bình thường. Tình trạng này khá phổ biến ở cả trẻ em, thanh thiếu niên và người trưởng thành. Một số người phụ nữ sẽ mắc bệnh này khi mang thai. Nếu ngoại tâm thu xuất hiện ở buồng tim phía trên thì sẽ gọi là ngoại tâm thu nhĩ, buồng tim dưới thì gọi là ngoại tâm thu thất. Khi nguồn gốc ổ phát nhịp ngoại tâm thu nằm tại bộ nối nhĩ – thất, trên điện tâm đồ không thể phân biệt được ngoại tâm thu thất hay ngoại tâm thu nhĩ thì sẽ gọi là ngoại tâm thu bộ nối.

[2] Rối loạn nhịp tim: là rối loạn thường gặp nhất trong số các biểu hiện bệnh tim mạch. Rối loạn nhịp tim có thể gây khó chịu nhẹ cho người bệnh nhưng cũng là biểu hiện của một loại tình trạng bệnh lý nặng. Rối loạn nhịp tim có thể gặp như nhịp tim nhanh, chậm, không đều, các buồng tim không co bóp đồng bộ với nhau, hoặc vị trí phát xung động bất thường gây ra nhịp ngoại tâm thu. Rối loạn nhịp tim có thể ảnh hưởng tới chức năng bơm máu cho tim. Khi đó, có thể có các biểu hiện như mệt hoặc ngất xỉu khi nhịp tim quá chậm hoặc quá nhanh, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng như rung thất hoặc ngừng tim kéo dài.

Hai người đồng thời nở nụ cười, Dư Đình Đình lùi về sau một bước, dựa vào vách tường màu xám trắng.

“Đám người kia còn cho rằng là viêm cơ tim gì đó, thật ra không phải là bệnh nặng gì, nhưng chuyên gia trực đêm bệnh viện nhi đồng lại thay phiên chẩn đoán, mỗi lần chị tới đều nhận được các kết quả khác nhau, ban đầu bảo chị bị viêm dạ dày, tiêm ba mũi xong thì bảo là viêm cơ tim, sau khi xác định viêm cơ tim xong thì mỗi ngày đều bắt trị liệu theo nhiều kiểu, chị nhớ lúc ấy có cái máy chụp XX gì đó, mỗi lần cái kia treo ngược thì chị sẽ thấy cánh tay rất đau, khóc kêu không muốn tới bệnh viện nữa....”

“Á, đúng rồi, sau đó mỗi ngày chị đều phải đi đo nhịp tim, dán một đồng băng dính lên ngực rồi sau lưng, sau khi in số liệu của điện tâm đồ

[3], bác sĩ nói hai giờ sáng nhịp tim của chị sẽ vô cùng rối loạn, bệnh tình nghiêm trọng, sau đó chị nói với bác sĩ....”

[3] Điện tâm đồ: là đồ thị ghi những thay đổi của dòng điện trong tim. Quả tim co bóp theo nhịp được điều khiển bởi một hệ thống dẫn truyền trong cơ tim. Những dòng điện tuy rất nhỏ, khoảng một phần nghìn vôn nhưng có thể dò thấy được các cực điện đặt trên tay, chân và ngực của bệnh nhân và chuyển đến máy ghi. Máy ghi điện khuếch đại lên và ghi lại trên điện tâm đồ. Điện tâm đồ được sử dụng trong y học để phát hiện các bệnh về tim như rối loạn nhịp tim, suy tim, nhồi máu cơ tim...

Dư Châu Châu dừng lại một lát, cười rộ lên.

“Chị bảo, là vì chị gặp ác mộng, có con chó lớn đuổi theo chị....”

Khi nghe Dư Châu Châu nhắc tới điều này, Dư Đình Đình nhin không được mà bật cười, Dư Châu Châu phát hiện chị họ khi cười rất giống cô, mắt híp lại cong cong như không thể thấy được đường đi phía trước.

Trong ấn tượng của cô, Dư Đình Đình trước giờ chỉ có hai vẻ mặt, một là vênh vang đắc ý hồi bé, hai là cái nháu mày đầy ưu buồn và phiền muộn khi lớn lên.

Dáng dấp như này mới là chị em của cô.

“Thật ra lúc đó em cực hi vọng mình là chị, em cũng muốn bị bệnh một lần, như vậy thì em sẽ không cần đi học.” Dư Châu Châu sờ sờ mũi, nở nụ cười ngại ngùng, sau đó mới phản ứng kịp mà nói thêm một câu, “Em không có ý nói chị giả ốm đâu!”

“Chẳng qua” Dư Đình Đình ngừng cười, “Có một số chuyện, không trải qua cơn đau nặng sẽ không biết.”

Dư Châu Châu há mồm, im lặng đợi Dư Đình Đình nói tiếp.

“Thời gian đó chị nghỉ học rất lâu, ban đầu sẽ có mấy người bạn thường gọi điện hỏi thăm, khi đó có mấy cô bạn thân thiết, còn có ban cán sự lớp cùng tới nhà chúng ta, đại diện các bạn trong lớp tới thăm chị. À, khi đó em đi học, không ở nhà.”

Dư Châu Châu nhớ đến lúc tan học tối đó, nhìn thấy Dư Đình Đình khoe khoang hoa quả và món đồ chơi mà bạn học đem tới với cô. Dư Đình Đình học lớp bốn vẫn sáng rực và kiêu ngạo như thế, vẫn luôn muốn khoe khoang mọi thứ của mình với thế giới.

Sao đột nhiên chị ấy trở thành thế này chứ? Dư Châu Châu lúc này mới phát hiện, trục thời gian của cô dành cho chị em trong nhà bị đứt một đoạn rất lớn, mà cô luôn không chú ý đến điều này.

“Sau đó, họ ít gọi lại, sau nữa không còn.”

Dư Đình Đình cúi đầu, mũi chân chà nhẹ lên nền gạch.

“Ban ngày chỉ có chị và bà ngoại ở nhà. Lúc chị buồn chán thì sẽ đứng trên ban công xếp máy bay, sau đó vút xuống lầu, sau đó tổ trưởng dân phố đến nhà chúng ta bảo chị ném đồ khắp nơi.”

“Trong thời gian đó, có lúc chuyển biến tốt, chị trở lại lớp ba ngày.”

Dư Đình Đình dừng lại, nở nụ cười khổ.

Bọn họ học được vẻ mặt cười khổ đó từ khi nào nhỉ?

“Sau khi chị bước vào lớp, mọi người nhìn chị với ánh mắt như thể chị không nên xuất hiện tại nơi này. Chị còn nghe có người nói chị giả ốm, tại vì lúc họ thấy chị, chị vô cùng hoạt bát, không hề có hình dạng bệnh hoạn gì. Chị không thể tham gia vào cuộc nói chuyện của họ, chị vừa lên tiếng thì họ im lặng, đi học không ai nói chuyện cùng cứ như là chị không tồn tại vậy.”

Dư Châu Châu đưa tay lên, rất muốn vuốt hai chân mày đang nhíu chặt của Dư Đình Đình.

“Sau đó chị không muốn đi học nữa. Chị giả vờ bệnh, giả vờ khó thở, dù sao chị biết rất rõ các tình trạng của bệnh viêm cơ tim mà. À, vậy ngược nhiệt kế là có thể tăng nhiệt độ, sau này em muốn trốn học thì cứ thử một chút, sau đó bảo em bị sốt.”

Dư Châu Châu được yêu mà sợ, “Có lần em để nó vào nước nóng, kết quả là nổ cái bùm.”

“Ngốc.” Dư Đình Đình nói ít nhưng hàm ý lại nhiều, “Quá ngốc.”

Hai người im lặng một lát, lúc Dư Châu Châu cho rằng đề tài dừng tại đó thì nghe thấy tiếng thở dài của Dư Đình Đình.

“Nhưng lại làm phiền Lâm Dương.”

Dư Châu Châu nghe thấy tiếng đinh đang đinh đương từ hành động treo bình của y tá, cô cúi đầu, giả vờ không để ý nhưng miệng lại suýt thốt, “Sao lại liên quan đến Lâm Dương rồi?”

Nhưng đột nhiên cảm thấy vậy rất giống kiểu giấu đầu hờ đuôi, cho nên chỉ có thể im lặng.

“Cuối tuần nào cậu ấy cũng gọi. Còn đọc các bài tập cho chị biết, nói chị chuẩn bị bài tập, làm bài hằng ngày, đợi đến khi đi học lại cũng không bị chậm hơn các bạn, nếu có gì không hiểu thì gọi lại cho cậu ấy.”

“Chị đồng ý nhưng ban đầu cũng không đọc sách, không làm bài tập, sau đó cậu ấy gọi cho chị, còn mắng chị một trận, bảo chị không thể.... Cậu ấy nói sao nhỉ, à đúng rồi, tự trách mình, mắc kệ, đúng, cậu ấy nói vậy á.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, nụ cười của Dư Đình Đình đang nhìn chăm chăm vào cái ghế màu xanh lam cách đó không xa rơi vào mắt cô.

Cậu vĩnh viễn là đại đội trưởng ưu tú nhất trong lòng tớ.

Hình ảnh quả táo màu tím được bọc trong bọt biển màu trắng trong ngày tuyết xám xịt năm đó xuất hiện thoáng qua.

Những điều làm Dư Châu Châu nhớ nhất, là Dư Đình Đình ôm quyền Đóa hoa cuối ngày mưa, dùng bộ dạng mơ mộng và tư thế thành thực bảo, bọn chị chỉ là bạn thôi.

“Vậy là tốt rồi.” Dư Châu Châu nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

“Em nói,” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Cậu ấy đối xử với chị rất tốt.”

Mặt Dư Đình Đình hơi đỏ ửng, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Chị đã sắp quên hình dáng của cậu ấy rồi, hình như, hình như cậu ấy chuyển nhà, số điện thoại cũng thay đổi rồi. Ấy dô, bạn học tiểu học đều là thế, cuối cùng vẫn là rời xa.”

Giọng nói của Dư Đình Đình sang sáng, giống như đã đi ra khỏi tâm trạng kì quái lúc này, thoải mái ngồi duỗi chân trên ghế nói, “Chưa khám xong sao? Mệt quá!”

Dư Châu Châu rướn cổ nhìn về cuối hành lang, “Chưa trở lại.”

Lúc bà ngoại vừa ăn cơm xong, đang đứng lên thì lại ngã xuống ghế salon.

Giống như ông trời vỗ tay cái bốp, biểu diễn một màn ảo thuật thôi miên vậy.

“Châu Châu, em nói xem, bà ngoại sẽ không... xảy ra chuyện gì chứ?”

Dư Châu Châu cực kì tỉnh táo trả lời, “Em nghĩ, chắc là trúng gió.”

Mấy chứng bệnh kia đều được biết sau khi đọc mấy quyển truyện tiểu thuyết trinh thám.

Người đến người đi trên hành lang, ánh đèn chói mắt đánh vào vách tường trắng như tuyết, hai đứa bé giống như bị bỏ rơi ngồi chờ đợi. Dư Châu Châu trừng mắt nhìn, giống như thấy cuối hành lang xuất hiện mấy người, bác cả đẩy xe lăn, bà lão gầy yếu trắng xám ngồi trên xe lăn là bà ngoại.

Vô số lần sau này, khi Dư Châu Châu rơi vào trong khốn cảnh, cô rất ít khi mê man quay đầu hỏi, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế? Sao chúng ta lại bước tới bước này?

Bởi vì thời khắc đó cô giống như thấy được điểm dừng của vận mệnh. Một chiếc xe đẩy, chậm rãi đẩy một bà lão đi tới, bà mơ mơ màng màng, hỗn loạn, gò má trắng xám và ửng hồng đầy bệnh tật, ngay cả mái tóc hoa râm bình thường luôn gọn gàng đã rồi bù xù.

Cuộc sống của bọn họ sao lại biến thành thế này? Dư Châu Châu nhớ kỹ hành lang sáng sủa nhưng dài dằng dặc, cũng nhớ kỹ bắt đầu và kết thúc của mọi thứ.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nhân Sinh Giống Lần Đầu Gặp Gỡ [1]

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

[1] Nhân sinh giống như lần đầu gặp gỡ: Là một câu trong bài từ Mộc lan hoa lệnh – tự cổ quyết tuyệt từ của Nạp Lan Tính Đức. Đây là một bài ‘nghĩ cổ’, dựa theo ý thơ cổ, tỏ nỗi lòng oán thán của khuê phụ sau khi chia tay nam tử lâu ngày không thấy gặp lại.

Bài thơ như sau: Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Đằng nhàn biển khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến.

Ly Sơn ngữ bãi thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung bất oán,

Hà như bạc hạnh cầm y lang, bỉ dục liên chi đương nhật nguyên.

Dịch nghĩa: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng

Bỗng dưng cổ nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay.

Ly Sơn dứt lời đêm trôi quá nửa, mưa đêm chuông vắng chết chảng oán hận,

Đường Minh có bạc tình đến đâu, thì ngày đó vẫn còn thề làm chim liền cánh cây liền cành.

(Lục Bích dịch)

“Lầu cao gương sáng thương đầu bạc. Sớm tựa tơ xanh, chiều đã tuyết” [2]

[2] Đây là một câu được trích ra từ bài thơ Tương Tiến Tửu của Lý Bạch, nghe bảo bài thơ được làm lúc Lý Bạch say nhưng nó lại ấp ủ những cay đắng ngọt bùi của Lý Bạch trong suốt nửa cuộc đời của ông.

Nguyên bài thơ như sau: Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hựu bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát,

Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sâm phu tử,

Đan Khẩu sinh.

Tương tiến tửu,

Bôi mặt đình!
Dữ quân ca nhất khúc,
Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:
“Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,
Đã nguyện trường túy bất nguyện tinh!
Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,
Duy hữu âm giả lưu kỳ danh.
Trần Vương tích thời yến Bình Lạc,
Đấu tử thập thiên tứ hoan hước”.
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,
Kính tu cô thủ đối quân chước.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừu,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.
Dịch nghĩa: Sắp mời rượu,
Thấy chẳng anh
Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống
Chẳng băng ra biển, chẳng quay về.

Lại chẳng thấy,
Lầu cao gương sáng thương đầu bạc,
Sớm tựa tơ xanh, chiều đã tuyết.
Đời khi đặc ý hãy nên vui,
Chớ để chén vàng trở trước nguyệt.
Trời sinh ta tài ắt phải chọn
Nghìn vàng tiêu hết rồi có thôi.
Mổ dê, giết trâu lại vui nữa
Đủ ba trăm chén một lần mờ.
Sầm phu tử,
Đan Khấu sinh,
Nào kéo rượu, chén chớ dừng!
Cùng người ca một khúc,
Xin người nghiêng tai hãy lắng nghe,
“Tiếc lớn chuông trống dạo chẳng quý,
Không được tỉnh đâu, phải say nhè
Thánh hiền từ xa xưa đà lạnh ngắt
Lưu danh thiên hạ kẻ ôm be
Trần Vương thưở trước yến Bình Lạc

Đầu rượu vạn tiền say một cuộc”.

Chủ nhân xin đừng nói thiếu tiền

Mai kiếm rượu về lại cùng chuốc.

Áo cừu ngựa quý của ta đâu

Hãy sai hầu trẻ đem đổi rượu,

Cùng uống cho tan vạn cổ sầu.

(Ngô Văn Phú dịch)

“Sao lại bảo tôi né tránh không muốn chăm sóc? Tôi không bảo không đến chăm sóc, nhưng tôi cũng có việc của tôi mà? Ý anh là muốn tôi bỏ việc đi chăm phải không? Tôi đã phải chuyển ca với đồng nghiệp mấy lần rồi, bây giờ lại bảo tôi nghỉ làm, có phải muốn tôi đi làm con hầu còn mấy người thì nghỉ ngơi không hả?”

Bà ngoại năm viện bảy ngày, mẹ lại đi nói chuyện với bác sĩ, Dư Chu Chu tự đi tới phòng viện, hành lang rất yên tĩnh, cho nên vừa tới cửa phòng đã nghe thấy tiếng mợ ở trong phòng vang lên.

Mẹ Dư Linh Linh đã xin nghỉ việc từ hồi Dư Linh Linh học cấp ba, bà tính nghỉ ở nhà để chăm sóc con gái đang chuẩn bị thi đại học, cho nên không tìm việc làm, ngược lại ba Dư Linh Linh một mình đi làm và lo tiền ăn học cho Dư Linh Linh, tuy rằng chưa trang trí nhà mà đơn vị cho ở nhưng mẹ chồng rất khỏe, cho nên có thể ở trong nhà mẹ chồng, cũng vì vậy tạm thời không cần nghĩ tới việc trang trí nhà cửa.

Nhưng bây giờ bà ngoại không còn khỏe nữa rồi.

Hai ngày trước, Dư Chu Chu nghe được tin mẹ Dư Linh Linh tìm được việc làm, làm người trông kí túc xá nơi trường mỹ thuật.

Mẹ thở dài bảo, chị dâu sợ phiền.

Sợ phải nhận việc chăm sóc mẹ chồng cho nên mới vội tìm đường tránh.

Tiền nằm viện và tiền chữa bệnh đều lấy từ tiền hưu được bà ngoại góp từng chút, còn có một phần là do trường đại học trước kia bà ngoại làm trả cho. Nhưng Dư Chu Chu vẫn cảm nhận được bầu không khí kì dị của các cậu mợ và mẹ.

Tiền là một thứ rất thần kì. Những thứ tình cảm mà bạn cho rằng không thứ gì phá vỡ được như tình bạn, tình thân, tình yêu sẽ bị nó phá vỡ tất cả. Là bởi vì lợi ích cho nên mọi người không ai thừa nhận, cũng không nói, “Tôi không quan tâm tới tiền.” Sau đó dùng hết sức mà chứng minh mình có thể “nhìn thấy rõ vấn đề phẩm chất” từ tiền bạc.

Mỗi khi đến lúc phân chia cái gì trong nhà, Dư Chu Chu cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Dưỡng lão. Việc già yếu là việc không ai ngăn được, mong muốn con cái có thể ở bên – đây là những gì mà cha mẹ hi vọng, nhưng cũng là chuyện không dám chắc chắn.

Dư Chu Chu dùng sức gõ cửa.

Tiếng oán giận của mợ ngừng lại. Dư Chu Chu bình tĩnh bước vào cửa, nhìn vẻ mặt khó xử của cậu, còn mợ thì vội chuyển đề tài.

“Chu Chu à, hôm nay cháu không đi học à?”

“Hôm nay là thứ bảy.”

Mợ cười như không cười, để lại một câu, “Mợ đi mua cơm.” sau đó đi ra khỏi cửa, cậu dặn một câu, “Nhìn một chút, đợi đến khi gần hết bình thì

gọi y tá tới rút.”

Từ bé Dư Chu Chu đã quen với việc bà ngoại phải truyền nước, khi đó cô rất vui vẻ quan sát y tá rút kim ra. Bởi vì cô rất thích quá trình rút kim, cho nên mỗi khi bà truyền nước, cô sẽ mong ngóng nước truyền cho xong để xem quá trình rút kim.

Cậu dặn dò vài câu xong thì im bật, lời oán giận của vợ làm cậu ở tình thế khó xử, cũng không biết làm gì với em trai em gái, nhưng ông lại không dám ngăn vợ mình lại.

Ông là một người mềm yếu, Dư Chu Chu nhớ hồi bé có lần thấy cậu và mẹ dẫn Dư Linh Linh từ công viên về, trên đầu cậu mang một cái mũ lưỡi trai hình Vịt Donald, mũ hơi bị chật cho nên lỗ tai bị đè chặt, giống như một con chó nhỏ đã cụp tai lại.

Dư Đình Đình cười hì hì chỉ vào lỗ tai của cậu bảo, cậu hai, lỗ tai của cậu mềm ghê.

Dư Linh Linh nở nụ cười, Dư Chu Chu cũng thấy rất thú vị, nhưng lại không để ý tới gương mặt biến sắc của mẹ và nụ cười khổ của bà ngoại.

“Cậu ra ngoài hút một điếu thuốc, Chu Chu cháu nhớ xem kĩ bình truyền nhé.” Cậu nhắc lại một lần rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Chu Chu ngồi lên ghế nhìn gương mặt bình tĩnh của bà ngoại đang ngủ, thở dài một hơi.

Bà ngoại, bà đừng ốm lâu quá đó, phải mau khỏe đó.

Bởi vì không có đứa con trai có hiếu nào chăm bà lâu đâu.

Dư Chu Chu mười bốn tuổi đã học được sự ấu trĩ nhưng lại cay nghiệt

—

Chuyện bà ngoại bị ốm, cô vẫn kể cho Trần Án nghe. Từ những cuộc cãi vã nhỏ đến các cuộc tranh cãi lớn, cô lựa chọn một số chuyện để kể cho anh. Có lúc cô cảm thấy ngại khi kể chuyện nhà cho ‘người ngoài’, nhưng hình ảnh gia đình vốn hòa thuận ngày tết kia lại hổng một lỗ lớn làm cho ‘người lớn’ Dư Chu Chu lo lắng vô cùng, không dám lạnh nhạt nhìn thẳng, cô chỉ có thể kể những thứ này cho Trần Án, để trút hết gánh nặng ra ngoài.

Trong thư không chỉ có mấy lời cảm thán, cô phải cố gắng kể rõ ngọn nguồn, giống như làm vậy có thể làm rõ được ai đúng ai sai.

Ví dụ như mợ ba phản đối việc thay phiên chăm sóc, kiên trì thuê một bảo mẫu hoặc hộ lý chăm sóc, mà cậu cả lại cho rằng trong nhà có con dâu con gái nhiều như thế mà phải thuê người ngoài đến chăm sóc, truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt.

Ví dụ như mợ hai lo lắng vì Dư Kiều là cháu đích tôn duy nhất trong nhà nên nhà sẽ là của cậu bé.

Ví dụ mẹ rất phản cảm hành vi chạy trốn của mợ hai, cho rằng ba người bọn họ thường xuyên ở nhà bà ngoại, bà ngoại còn nuôi Dư Linh Linh lớn, đi ra ngoài làm việc kiếm được mấy trăm đồng tiền lương còn không bằng đừng thuê người ngoài mà mỗi người trong nhà trả tiền công cho mợ hai mỗi tháng, nhưng cậu hai lại che chở cho vợ mình, bảo việc này không giống nhau – sau đó họ cãi nhau một trận.

Ví dụ....

“Trần Án, họ lại cãi nhau rồi, em thấy em sắp tiều tụy theo luôn rồi.”

Ừ, là từ này, ngay cả uế oải cũng không thể hình dung được tình trạng này. Chỉ có tiều tụy mới có thể.

Cuối cùng tình trạng của bà ngoại cũng tốt hơn, thần trí rõ ràng, chẳng qua hành động không tiện, vẫn phải nằm trên giường. Dư Chu Chu không

biết tiếng cãi nhỏ của mấy người kia có truyền vào tai của bà ngoại đang ngủ mê man không, nhưng gương mặt của bà vẫn luôn bình tĩnh, bà dựa vào miếng lót ở đầu giường, sau lưng nhét một cái gối mềm, gọi con trai con gái tới trước mặt, im lặng không lên tiếng khi bọn họ cãi nhau.

“Mời một hộ lý đến đây đi, người ta chuyên nghiệp hơn, cũng đỡ làm mất thời gian của các con, mẹ không muốn làm phiền các con.”

“Mẹ, chuyện này mà phiền làm phiền thế nào?” Mặt cậu cả đen lại, “Mặc dù người ngoài có chuyên nghiệp cỡ nào thì cũng không tận tâm bằng con trai con gái con dâu chăm sóc. Nếu như xảy ra chuyện bắt nạt bệnh nhân như trên báo...”

Dư Chu Chu thấy gương mặt muốn cãi lại của mợ ba, trong lòng không khỏi thở dài.

“Dù sao mẹ vẫn còn nói được, mắt cũng thấy được, không phải bà lão ngu ngốc nào, sao có thể bị bắt nạt chứ?” Bà ngoại cười với cậu cả, sau đó nói tiếp, “Còn thời gian dài trước khi chết đấy.”

Câu nói cuối cùng rất nhỏ, nhưng lại làm gương mặt của mọi người trong phòng trở nên phức tạp.

“Tiền ba con để lại và tiền của mẹ, còn có tiền hưu và tiền bảo hiểm dưỡng lão có thể chịu được một thời gian dài, không cần các con bỏ tiền ra, còn không thì vẫn còn nhà đó.”

Hôm đó bà ngoại không nói gì nhiều, nhưng sau khi lên tiếng giải quyết chuyện này thì lại vô cùng mệt mỏi. Bà lại nằm nghỉ, người lớn đi ra khỏi phòng, trên mặt đủ loại biểu cảm. Dư Chu Chu cảm thấy lời nói của bà có rất nhiều hàm nghĩa, nhưng cô nghe không hiểu.

“Trần Ân, em cảm thấy em hiểu một chút.”

“Em cảm thấy, bà ngoại đang dùng di sản để kiểm chế bọn họ.”

“Em vẫn luôn sùng bái bà ngoại.”

“Nhưng giờ em thấy bà ngoại rất đáng thương. Phải dùng cách này để ép cho con trai con gái mình nuôi lớn im lặng nghe lời. Nhìn qua là uy nghiêm của người lớn, nhưng thực tế lại rất bất lực. Cha mẹ là người trả giá nhiều nhất nhưng cũng bị ai nhất. Con trai con gái nợ cha mẹ mình, nhưng lại phải trả giá cho con của họ.... Cuộc đời của chúng ta giống như xoay quanh một đám nợ, cứ sinh sôi liên tục không ngừng.”

“Cho nên tại sao bà ngoại lại phải nuôi mấy đứa con này? Nếu như chúng ta có thể biết rõ kết quả của con đường này, vậy tại sao vẫn phải đi tiếp?”

Dư Chu Chu ngừng bút, cô không hiểu tại sao lại thế. Có chút tức giận, một hạt giống được gieo vào nội tâm vốn bình tĩnh của cô, nó đang giẫy dụa nảy mầm.

Quá trình trưởng thành chính là như vậy, mà quá trình của từ chối cũng như thế.

Cô có thể nhìn thấy bản thân từ bạn bè cùng lứa, cũng có thể tìm được tương lai của bạn thân từ Trần Án và mẹ mình, hoặc là từ chối trở thành người, nhưng cuối cùng, lại bất lực nhìn ông Cốc và bà ngoại bước chậm đến cái chết.

Mí mắt bà ngoại giật giật, tỉnh lại.

Hộ lý Lý đang gọt táo, Dư Chu Chu im lặng không làm gì, ngẩng đầu nhìn bình nước đang truyền, đem kim nhổ xuống. Lúc bé, bà ngoại bị bệnh, cô vẫn luôn ở cạnh xem y tá rút kim, lần này đã có cơ hội làm ngoài đời.

“Chu Chu đến rồi à? Bà quên hôm nay là thứ bảy. Cháu đã thi xong chưa?”

“Xong rồi ạ, chuẩn bị cho kì thi cuối kì sắp tới á bà.” Dư Chu Chu nở nụ cười.

“Xem bà này, càng ngày càng hồ đồ.”

Dư Chu Chu lắc đầu, “Không, thời gian thi cuối kì và giữa kì gần nhau lắm á bà, không cách mấy ngày, bà nói không sai.”

Bà ngoại cười cười, đột nhiên quay đầu nhìn Dư Chu Chu với ánh mắt từ ái. Cô có thể thấy được hình bóng của mình qua đôi mắt của bà ngoại.

“Chớp mắt một cái đã lớn thế này rồi. Bà nhớ lúc cháu được y tá bế ra từ phòng sinh, bởi vì sinh non nên nhỏ như này này.” Bà ngoại cố gắng giơ hai tay lên, khoảng chừng hai mươi, ba mươi centimet.

Dư Chu Chu tính toán bản thân hồi bé, bắt đầu suy nghĩ sao hồi đó mình có thể sống được.

“Từ cái nhìn đầu tiên, bà đã biết Chu Chu nhà chúng ta là một cô bé xinh đẹp rồi.”

Quên đi, ai cũng bảo mấy đứa nhỏ vừa sinh ra rất giống con khỉ, cho nên mới có chuyện bị bế nhầm. Nhưng Dư Chu Chu lại không dám cười cợt.

Dư Chu Chu vĩnh viễn không biết hình ảnh bà ngoại lần đầu ôm cô như thế nào, nhưng cô vĩnh viễn nhớ được ấn tượng với từ ‘bà ngoại’ trong ngày mưa đó.

Lúc trước cũng có một vài ấn tượng mơ hồ, nhà bà ngoại, một người già, có nhiều người thân, anh chị.... Những kí ức hồi bé không có nhiều sắc

thái cho lắm, giống như một cuộn phim câm đen trắng vậy.

Mẹ rất ít khi đưa cô về nhà bà ngoại. Thậm chí khi cô ba tuổi chỉ đến nhà bà ngoại vào ngày giao thừa thôi. Cho tới bây giờ, Dư Chu Chu mới hiểu sơ sơ lý do mẹ luôn chống cự với hai chữ ‘về nhà’ như vậy.

Mãi đến ngày thu trời mưa lúc bốn tuổi đó.

Mẹ con cô lại phải dọn nhà. Chuyển từ căn phòng đơn sơ đến một căn phòng khác. Cô ngồi xồm ở trên đồng hồ gỗ nhìn mẹ và chú lái xe ba gác cãi nhau trả giá, giọng điệu cứng rắn của mẹ làm cô sợ, bầu trời âm u, hàng xóm và người qua đường lạnh nhạt, còn có cả những cơn gió mạnh và lạnh lẽo kia.

Trời lạnh đến rất sớm, nhưng cô chỉ mặc một cái áo lót và quần short nhỏ, đã mấy ngày không tắm rửa nên trên người rất bẩn.

Kinh khủng hơn là mẹ quên cô mất tiêu.

Ngày đó mẹ rất hốc hác, tính khí không tốt, buổi sáng Dư Chu Chu làm đổ cháo, mẹ còn mắng cô khóc. Cho nên khi mẹ cãi nhau với người lái xe ba bánh, Dư Chu Chu chỉ dám im lặng sợ hãi ngooif trên đồng vật dụng gia đình để tới ‘nhà mới’, mẹ, thế còn con thì sao?

Cô ngồi một chỗ, không biết đợi bao lâu, chỉ nhớ lạnh đến mức cô không chịu được mà tìm chỗ khác để tránh gió, lúc đó chân đã bủn rủn tới mức không thể đứng được.

Cuối cùng mẹ mới phát hiện con mình đi đâu rồi, mẹ gọi cho cậu cả, đợi đến khi thức dậy, Dư Chu Chu ngẩng đầu thì thấy cậu cả đang đen mặt và một cậu nhóc đang ở sau lưng, Dư Kiều.

Dư Kiều đi ra ngoài chơi, cô muốn đến xem một chút, lại bị Dư Kiều đẩy ra, “Đừng làm phiền tao, ba mạng của tao sắp chết rồi.”

Dư Chu Chu rất muốn nói cho hẳn biết, em chỉ có một mạng, nhưng giờ em sắp chết rồi.

Khó chịu nhất là khi cô tới nhà bà ngoại, nhìn thấy một đồng người xa lạ ở phòng khách. Bọn họ đang ăn cơm, đũa còn cầm trên tay, cùng nhau nhìn cô, tiếng nói chuyện im bặt, những ánh mắt đánh giá, thương hại hoặc khinh bỉ như những chiếc đèn pha chiếu thẳng vào người cô. Dư Chu Chu cúi đầu nắm chặt cái áo lót nhỏ nhắn nhúm của mình, cố gắng mặc kệ những ánh mắt đó – Từ đó về sau, cho dù là trời nóng vô cùng, cô cũng không bao giờ mặc áo lót và quần short mát mẻ mà các bạn nữ yêu thích.

Cô sợ bộ trang phục đó, không có lý do tại sao.

Nhưng bà ngoại đứng dậy, đi tới trước mặt cô, bế cô đi vào phòng bà, cứu cô ra khỏi đồng đèn pha kia.

“Con khi nhỏ, lạnh chết rồi hả?”

“Không lạnh... Bà ngoại, cháu không lạnh.” Đây là lần đầu Dư Chu Chu kêu một tiếng ‘bà ngoại’ một cách tự nguyện. Cái từ này mang ý nghĩa ấm áp vô cùng, lúc tết đến, cô luôn phải nói mấy câu “Mợ, chúc mừng năm mới” “Chị họ, chúc mừng năm mới” một cách ép buộc...

Dư Chu Chu thoát khỏi hồi ức, cô nhẹ nhàng vuốt lọn tóc bạc bên tai bà ngoại.

“Bà ngoại.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hoa Không Quả

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Bạn có thể xác định, bọn họ muốn đi Roma với bạn sao?” [1]

[1] Câu chính xác là “All roads lead to Rome” có nghĩa là con đường nào cũng dẫn đến La Mã. Nguồn gốc của câu này đến từ thời đại hoàng kim của đế chế La Mã dưới sự thống trị của Alexandros Đại Đế, đây là thời kỳ La Mã hùng mạnh nhất và chiếm gần như toàn bộ thế giới, đến nỗi đi đâu người ta cũng thấy là đất – của – người – La – Mã (tương tự sau này có câu Mặt trời của nước Anh không bao giờ lặn vì thuộc địa chiếm gần cả thế giới).

Người lớn bảo, trí nhớ của bà ngoại yếu đi nhiều lắm.

Nhưng Dư Châu Châu lại cảm thấy, bà ngoại không nhớ lời nói hay những chuyện xảy ra của mấy phút trước là vì bà không muốn nhớ.

Thật ra trí nhớ của bà ngoại rất tốt.

Bà ngoại nhớ Dư Châu Châu thích ăn đồ ăn vặt, còn cả chuyện cô từng nặn bột và rất nhiều rất nhiều chuyện quan trọng thật sự.

Ví dụ mỗi lúc cô đến nhà bà ngoại sẽ dùng khăn trùm lên đầu hoặc khoác lên vai làm công chúa nè.

Ví dụ như muốn nghe được giọng của mình trong tai người khác, nên cô đứng trong phòng nhỏ hét một tiếng “Bà ngoại —“, sau đó nhanh chóng chạy về chỗ bà ngoại trong bếp đứng đợi, nhưng lại không thể nghe được gì.

Hoặc ví dụ như, hai bà cháu sẽ chơi “câu cá” bằng bài tây, lấy hai lá bài, đủ mười bốn điểm là câu được cá. Bích là một con cá, cơ là ba phần tư con, chuồn là nửa con, rô là một phần tư con. Một con cá là một đồng tiền, sau khi chơi xong thì người thua ít hơn người thắng bao nhiêu con thì trả chừng đó đồng tiền cho người thắng. Tiền trong tay Dư Châu Châu đều bị bà ngoại cầm đi hết – mặc dù đó là tiền bà ngoại cho cô mượn, nhưng cô vẫn thừa dịp bà ngoại tưới hoa mà đưa tay nhỏ về phía hộp tiền xu của bà, lúc bị bắt quả tang, cô sẽ cười hì hì, bình tĩnh nói, “Con không có trộm tiền của bà, bà ngoại, thật, con chỉ là định... đếm tiền giùm bà thôi.”

Hoặc ví dụ như, cô giúp bà ngoại tưới hoa, tưới chết bồn hoa nhài đẹp nhất của bà.

...

Dư Châu Châu thích phơi nắng vào buổi trưa, sau đó một người tung một người hứng kể chuyện cũ lúc bé này. Mỗi khi đến thời gian này, cô luôn có thể nhìn thấy ánh sáng trong suốt nơi đáy mắt của bà ngoại, giống như bà chưa già đi, giống như bà chỉ đang mệt, một khi nghỉ đủ thì có thể đứng dậy, đi lên sân thượng tưới nước cho mấy bồn lan quân tử [2].

[2] Lan quân tử: Ở phương Tây gọi nó là Clivia (hoặc Clivea), không thuộc vào các cây lan (orchid) mà thuộc giống lilies, đặc biệt gần với African Lily. Ở Việt Nam, có người đặt cho loại hoa này tên là Hoa Huệ Clivia, Kiếm Tử Lan, Huệ Cam. Còn cái tên Lan Quân Tử là có nguồn gốc từ Trung Quốc, sau đó truyền sang Nhật Bản với tên Kunshi-ran, nhưng nguyên nhân gọi thì không rõ. Người Trung Quốc rất thích loài hoa này và

coi nó như biểu tượng của sự thịnh vượng và tài khí. Dưới là hình của lan quân tử.

“Nhưng dần dần em mới hiểu được, nói chuyện cũ với người già là chuyện tàn nhẫn đến mức nào.”

Dư Châu Châu dẫn tình cảm xuống đáy lòng, chỉ khi viết thư cho Trần An mới có thể bộc lộ tất cả.

Cô chuyên chú múa bút thành văn, không chú ý đến Đàm Lệ Nam ngồi cạnh đang đọc thư của cô.

“Nhưng mà tớ thấy chưa có ai trả lời thư cho cậu thì phải? Trong hộp thư chưa từng có thư của cậu.”

Đàm Lệ Na thường đi kiểm tra hộp thư. Từ năm lớp sáu ở tiểu học [3] cô bắt đầu nói chuyện với một bạn trên mạng có tên là ‘Thiên Sứ Áo Mộng’, sau đó hai người viết thư từ qua lại, Dư Châu Châu không hiểu tại sao hai người họ không nhắn tin qua mạng mà phải viết thư cho nhau làm gì.

[3] Phân cấp và lớp bên Trung Quốc khác Việt Nam chúng ta nhé. Cấp 1 là từ lớp 1 đến lớp 6, cấp 2 là từ lớp 7 đến lớp 9 và cấp 3 là từ lớp 10 đến lớp 12. Theo mình biết từ một số người đã dịch là vậy. Nếu ai có thông tin rõ hơn thì báo mình nhé. Mình chỉ rõ là ở Trung Quốc, cấp 1 là 6 lớp, cấp 2 là 3 lớp thôi, còn cấp 3 thì không rõ lắm.

“Cậu không hiểu đâu, cảm giác viết thư tay nó khác với cảm giác khi cậu đánh chữ nhiều.” Đàm Lệ Na khinh bỉ hừ một tiếng, “Chẳng qua, nói thật, cậu viết thư cho ai đó? Ngày nào cũng viết, còn chịu khó hơn cả viết nhật kí nữa, đối phương lại chẳng thèm trả lời thư cho cậu, không lẽ cậu viết cho MC radio? Hay là idol? Ôi chao ời, đúng rồi, cậu thích Tôn Yến Tư [4] hay là Vương Phi [5]?”

[4] Tôn Yến Tư: Tên tiếng Anh là Stefanie Sun, là ca sĩ người Singapore.

[5] Vương Phi Nữ ca – nhạc sĩ Hồng Kông, gốc Trung Quốc. Là một giọng ca đặc biệt và sắc sảo không thể nhầm lẫn trong lịch sử âm nhạc Hoa ngữ trong thời gian 1-2 thập niên gần đây. Cô có lượng fan hâm mộ khắp châu Á và gọi cô dưới tên “Thiên Hậu” (nghĩa đen là Heavenly Queen), trong khi khán giả Nhật thì gọi là “Diva of Asia”.

Dư Châu Châu ngậm đuôi bút, nghĩ một lát, “Là một người anh.”

Đàm Lệ Nam lập tức đổi thành vẻ mặt, “Không ngờ con mọt sách như cậu còn có năng lực này.”, Dư Châu Châu vội vàng giải thích, “Không phải, không phải!”

“Không phải cái gì? Tớ có nói gì sao?” Đàm Lệ Na nở nụ cười bất quái, “Là người cậu thích à?”

Dư Châu Châu bày ra vẻ mặt, “Tầm thường, cậu thật tầm thường.”, sau đó cúi đầu vuốt bức thư, không trả lời.

“Người đó không trả lời thư là vì bận hay vì thấy cậu phiền phức?”

Dư Châu Châu sững sốt một lát, “Anh ấy không bao giờ thấy tớ phiền cả.”

Trời mới biết tại sao chắc chắn như thế.

Đàm Lệ Na lại không chú ý cho lắm, “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn tớ sáu tuổi, đang học đại học.” Dư Châu Châu nghĩ một lát, cũng biết điều, nuốt mấy chữ đang học đại học Bắc Kinh vào bụng.

“Thế thì càng không thêm để ý cậu rồi.”

“Tại sao?” Cô có chút mất kiên nhẫn.

“Cậu nghĩ đi, nếu bây giờ một cô bé học lớp một viết thư cho cậu, oán giận nghi thức kéo cờ quá lâu, giày mới mua rất xấu, sáng quên để cơm hộp vào cặp, rồi lại nói đủ thứ trên trời dưới đất... Đừng nói trả lời, chỉ đọc thôi, cậu có muốn đọc không?”

Dư Châu Châu sững sốt một lát, trong lòng xuất hiện cảm giác không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn lắc đầu.

“Nhất định là không muốn đọc.”

“Đấy.” Đàm Lệ Na buông tay, “Bạn qua thư trước kia của tớ cũng thế, tớ không trả lời thư mà hẵn viết không ngừng, làm tớ thấy rất phiền. May không phải là người quen, nếu là người quen tớ sẽ cảm thấy mình không hồi âm là không đúng, rất ngại, càng ngại lại càng thấy hẵn rất phiền...”

Đàm Lệ Nam vẫn nói tiếp, nhưng Dư Châu Châu đã im lặng cất bức thư chưa viết xong của mình.

Công việc khi về nhà của Dư Châu Châu là dán tem và viết địa chỉ nhận thư lên bì thư. Cô dán cái tem xinh đẹp nhất trong bao tem của mình lên bì thư, sau đó nhét bức thư chưa viết xong và kí tên vào hòm thư màu xanh sẫm, gửi đi.

Vốn định viết một đoạn văn tạm biệt, ví dụ như, “Trần An, đây là bức thư cuối cùng em viết cho anh, sau này em sẽ không viết thư cho anh nữa, không phải tức giận anh không trả lời thư cho em – em đã bảo anh không cần trả lời thư hồi trước rồi, nhưng mà...”

Nhưng mà cái gì? Cô không nghĩ ra được, cho nên mới không viết khúc tạm biệt đó.

Thật ra cô biết, lời tạm biệt thật sự là không nói tạm biệt. Nếu thật sự muốn từ biệt thì không cần nói ra mà cứ vui vẻ đi về phía cuộc sống mới. Đồng ý vẽ dấu chấm tròn lên bức tranh, nghĩa là đang thể hiện sự lưu luyến.

Cô nhìn bức thư màu nâu đang bị hòm thư màu xanh nuốt vào, sau đó biến mất trong một vùng tối tăm.

Hạng nhì vạn năm. Cuối kì vẫn như thế, bị hạng nhất Thẩm Dương đá lui hạng nhì với cách biệt 11 điểm.

Nhưng lần này cô không thể chấp nhận, bởi vì một tháng trước khi thi cô đã cố gắng ôn tập rất nhiều.

Dư Châu Châu đột nhiên hiểu được ủy viên thể dục Ôn Miếu đứng thứ sáu trong lớp. Cô giáo luôn thích vò tóc của cậu ấy, sau đó vừa tán thưởng vừa oán trách bảo, nếu như em để ý vào việc học một chút thì có thể đuổi kịp Dư Châu Châu rồi!

Lúc này Ôn Miếu luôn nở nụ cười toe toét không để ý, vẫn nở nụ cười vui vẻ cà lơ phớt phơ như mọi người, có khi không làm bài xong, bị giáo viên mắng mấy câu, sau đó vẫn đứng thứ sáu trong lớp.

Mặc dù Dư Châu Châu cảm thấy không vui khi bị bảo thành tích của mình chỉ cần người ta cố gắng một chút là có thể tùy ý đạt được, nhưng cô vẫn luôn mỉm cười khi thấy ủy viên thể dục, làm ra vẻ tán thưởng cậu ta như giáo viên. Dư Châu Châu cũng chỉ có thể cắn răng khi nhìn cậu ta một chút, sau đó thay đổi ánh mắt.

Nhưng sau khi cầm phiếu điểm và bài tập nghỉ đông sau khi kết thúc cuộc thi cuối kì, Dư Châu Châu và Ôn Miếu đứng ở hành lang nói chuyện.

Ôn Miếu vẫn nở nụ cười toe toét như trước, cái răng khểnh trắng tinh của cậu ta làm cậu ta trở nên rực rỡ.

“Lại đứng thứ hai à?”

Dư Châu Châu không chế vế mặt của mình, “Còn cậu thì sao? Vẫn hạng sáu?”

“Ừ.” Trông Ôn Miếu có vẻ rất hài lòng.

Dư Châu Châu chỉ có thể dùng lời nói của giáo viên từng nói với cậu ta tiếp lời, “Cậu lúc nào cũng chơi chơi đùa đùa, không chịu học tử tế mà vẫn giữ được hạng sáu, nếu chịu học đàn hoàng, nhất định...” Cô nuốt câu ‘nhất định vượt qua tớ’ đổi thành “Nhất định có thể thi tốt hơn.”

“Đùa à, Châu Châu, đừng bảo với tớ là cậu tin thật đó nha.”

“Hả?”

Vẻ mặt của Ôn Miếu không còn phất phơ như trước, cậu ta nhìn trần nhà chăm chăm, sau đó liếc mắt nhìn Dư Châu Châu một cái.

“Nếu như cố gắng hết sức nhưng vẫn đứng hạng sáu, thậm chí còn không bằng bây giờ, mọe nó, đây có phải rất xấu hổ không?”

Logic chó má gì thế? Dư Châu Châu lắc đầu, “Sao có thể, cậu thông minh như vậy, chỉ cần cố gắng....” Nói được một nửa thì thấy ánh mắt khinh thường của Ôn Miếu, cô đành ngậm miệng lại.

Học sinh tốt luôn thích khóc than cho nhau. Đám Dư Châu Châu rất hiểu điều này, cho nên thi xong sẽ luôn hỏi thăm thành tích của nhau, thi tốt thì sẽ nói, “Cũng được, vẫn bình thường thôi.”, thi bình thường thì sẽ bảo, “Thi không tốt.”, lúc thi không tốt thì bắt đầu làm bộ, sau đó thàn bảo, “Tớ ham chơi game quá nên không có ôn bài đàn hoàng.” “Lúc thi anh vẫn bị đau bụng, nửa phần đề sau gần như nằm lên bàn ôm bụng, không làm được gì” để không mất mặt.

Mà đối với người khác, cho dù thật lòng hay giả vờ, vẫn cố gắng khen đối phương lên trời – Dù sao cậu ta điểm cao hay thấp cũng chẳng liên quan đến bản thân.

Sau khi Dư Châu Châu im lặng, hai người nhìn nhau, hành lang yên ắng vô cùng.

Thôi đi, chẳng thú vị gì cả.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy vô vị, rất vô vị.

Thật ra Dư Châu Châu luôn có địch ý với hai nam sinh trong mười người đứng đầu, ví dụ như Ôn Miếu học toán rất tốt. Dư Châu Châu luôn nhớ mãi cái câu, “Bạn học nam khi lên cấp hai sẽ học tốt hơn, bỏ xa các bạn học nữ”, cũng luôn nhớ đến đám người Hứa Định đã bỏ xa mình năm lớp sáu. Cho dù Ôn Miếu chỉ là hạng sáu, nhưng các thầy cô luôn so sánh cậu ta với mình, thậm chí nói, cô không thèm để ý tới mấy cô bạn đứng hạng ba hạng tư, nhưng luôn luôn chú ý tình hình của Ôn Miếu.

Có lúc cô hi vọng Ôn Miếu đừng bao giờ tỉnh ngộ, cũng đừng phấn đấu gì hết. Cứ như người Trung Quốc luôn kiêu ngạo khi Napoleon từng bảo, “Trung Quốc giống như con sư tử ngủ say, một khi thức tỉnh sẽ làm cả thế giới thần phục.” Nhưng thật chất, người ta chưa nói câu sau – “Chẳng qua, cảm ơn Thượng Đế đã để nó ngủ mãi không tỉnh.”

Nhưng có lúc lại mong muốn cậu ta cố gắng một chút, sau đó để mình tùy ý đánh bại cậu ta, để những thầy cô kia biết rằng, đừng tưởng người nào nỗ lực hết mình đều có thể vượt qua cô, đừng so sánh cô với những con vẹt học theo như vậy.

Ôn Miếu thấy Dư Châu Châu đột nhiên ngừng nói chuyện, kinh ngạc nhìn viên gạch chằm chằm, sau đó không hiểu sao lại thở dài lắc đầu, làm bộ giống như bà cô Vương ở phòng giáo vụ, sau đó đi tới bên cạnh mình.

Bởi vì hi vọng nên mới cố gắng.

Bởi vì cố gắng nên mới thất vọng.

Viết thư cho Trần An cũng vậy, liều mạng ôn tập một tháng cũng thế, là do cô hi vọng quá nhiều nên mới nỗ lực hết sức.

Cho nên mới bất mãn với kết quả.

Rất ít người thật sự thích Đồ Mi nở, bởi vì ngay cả trái cũng không có – mặc dù chúng ta có thể an ủi mình, quá trình mới quan trọng nhất.

Mà Ôn Miếu thì lại rất thông minh. Có thể cậu ta nỗ lực cũng chưa chắc thi tốt hơn, chẳng bằng cứ như thế mà sống, sau đó hưởng thụ sự tán thưởng và tiếc hận của mọi người với cái đầu thông minh của mình, như vậy tốt vô cùng.

Dư Châu Châu lựa chọn làm đuôi phượng, nhưng nó chưa chắc là chén trà ngon với người khác.

Đi con đường của bản thân, nhưng đừng chỉ đường cho người khác – bạn có thể xác định được, bọn họ muốn đi Roma giống bạn sao?

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ngày Hè Vui Vẻ

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Bắt đầu kì nghỉ hè rồi”

Dù thế nào đi nữa thì kì nghỉ hè bắt đầu rồi.

Mỗi ngày dậy sớm, học từ tiếng anh mới – thật ra loại sức mạnh này đều bắt đầu từ nhật kí và quyển vở mới của cô. Ban ngày học bài, xem phim, xem các loại sách có ý nghĩa hoặc không có ý nghĩa để giải trí, buổi chiều luyện đàn – lúc trước chưa thành công dùng dao phay chém nó thành củi đốt lửa, nhưng bởi vì đã lâu không còn học đàn một cách nghiêm túc, cho nên Dư Châu Châu càng hiểu rõ một trong ba định luật của Newton: “Nhân chi sơ, tính bản thiện.” [1] Trước khi ăn cơm cô sẽ chạy dưới ánh hoàng hôn, đây là di chứng sau khi cô chạy 1500m trong đại hội thể dục thể thao – cô phát hiện cảm giác sau khi vượt qua cực hạn của mình làm người ta bị nghiện, cho dù chảy mồ hôi hay mệt mỏi cũng không làm mình bực mình. Sau khi ăn tối xong sẽ chạy đến tiệm thuê truyện để thuê truyện tranh mới, sau đó trốn trong phòng đọc, tới mười giờ thì tắm rửa đi ngủ.

[1] Mình không rõ tại sao câu này lại bị ném thành của Newton nữa =)) Lý thì mình ngu mà lại lười đi mò lại 3 định luật lắm nên ai hiểu thì cứ báo mình nhé.

Câu này của Châu Châu, nguyên gốc là “Nhân chi sơ, tính bản thiện” – tức là người mới sinh vốn là tính đã hiền lành thiện lương, sau này không

còn bản tính tốt là do bản thân chọn và cuộc đời xô đẩy. Châu Châu đã chế thành ‘Nhân chi sơ, tính bản thiện’ – nghĩa là con người khi sinh ra vốn đã thiện rồi =))

Cứ ba ngày sẽ đến thăm bà ngoại một lần. Tối chủ nhật sẽ đi dạo phố với mẹ.

Dư Châu Châu cảm thấy sinh hoạt ngày hè của mình đã khỏe mạnh tới mức người thấy người trách rồi.

“Trần An, anh nói xem, những đại hiệp kia sau khi rơi xuống vách núi không chết, nhặt được bí tịch rồi tu luyện, có phải cứ sống bình tĩnh như thế thì tốt đẹp hơn không?

Có thể bởi vì quá bình tĩnh, nên đã quên mất việc bò lên vách núi, tái xuất giang hồ lại?

Thật ra em bây giờ cũng thế. Em đột nhiên phát hiện em không còn kìm nén nữa, cũng không còn nhớ đến thầy cô và các bạn học nữa. Thậm chí.... cũng không nghĩ đến cuộc sống sau này có làm mẹ kiêu ngạo hơn không, có thể làm mình kiêu ngạo trước vợ mới và ba hay không – em đột nhiên cảm thấy nếu vậy sẽ rất vô vị.

Có lúc mẹ sẽ cùng em đi đổi truyện tranh, hoặc chạy bộ với em, nhưng thân thể của mẹ không tốt như trước nữa, chạy được vài bước sẽ bắt đầu chạy chậm lại, sau đó đi bên cạnh nhìn em chạy.

Gió lúc hoàng hôn rất lạnh, dù là trời ngày hè vẫn chẳng nóng được chút nào. Ánh chiều tà thật sự rất đẹp, mẹ em cũng rất đẹp.

Em cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Cứ như thế thôi, thời gian dừng ngay lúc này thôi có được không?”

Có được không?

Dư Châu Châu không còn gửi thư cho Trần An nữa, nhưng cô mua một quyển nhật kí, bìa ngoài là một màu xám tro, bên trên đó viết mấy chữ đơn giản, “The spaces in between”.

Cô gọi quyển nhật kí này là Trần An.

Hộ lý Lý nhà bà ngoại làm việc rất tốt, chẳng qua thích lén ăn đồ ăn. Hoa quả bà ngoại được tặng rất nhiều, ăn không hết, cho nên mọi người luôn gọi dì Lý ăn chung, có điều dì luôn từ chối, không ăn chung.

Nhưng dì sẽ lén cầm một ít để ăn lúc không có ai.

Rất nhiều lúc Dư Châu Châu ở nhà, tình cờ gặp Dư Đình Đình. Dì Lý không lén lút trước mặt họ nên họ thường thấy rất nhiều lần. Mẹ và cậu ba đều mua quả đào, một túi tám quả một túi bảy quả, dì Lý để chung vào một bì, sau đó sẽ không ai chú ý đến những quả đào bị trộm.

“Tại sao lại thế chứ? Tại sao biết rõ là sai, nhưng khi người ta mời không nhận mà luôn trộm vật sau lưng chứ?”

Trên đời này, loài động vật khó hiểu nhất, tên là người lớn.

Lúc đến trường làm chút việc, cô sắp xếp sổ liên lạc của các bạn học sinh, trên đó có ghi rõ số điện thoại nhà của mọi người. Dư Châu Châu nhớ đến mình vẫn chưa có số của Bôn Bôn.

Ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ như lửa, con dế trong bụi cỏ ồn ào không ngừng, Dư Châu Châu thấy rất phiền phức. Cô đóng quyển sổ nhật kí lại – [—] kì nghỉ này đã trôi qua tám tuần, nhưng cô đã không viết hai tuần.

Còn một đồng bài tập, một ngày ngồi viết một ít, Dư Châu Châu đã viết hơn ba mươi tờ, viết rất quy củ, viết từng nhóm một, sau đó viết từng hàng, rồi lại viết một nhóm một hàng, sau đó bắt đầu ngừng viết, bắt đầu

viết về lời kịch hay lời bài hát, hoặc chỉ là viết tên như ‘Hoàn Châu Cách Cách’ ‘Tôn Yển Tư’ ‘Hoàng Dung’ lung tung.

Cô cảm thấy hơi nhàm chán.

Khóe mắt cô dừng trên số điện thoại nhà Tân Mỹ Hương.

Thật ra, lúc điện thoại kêu ‘tút... tut...’, Dư Châu Châu cảm thấy hơi lo lắng.

Người nghe điện thoại có giọng hơi cao, tốc độ nói rất nhanh, giọng điệu hơi chanh chua, vừa nghe đã biết là mẹ của Tân Mỹ Hương.

“Alo, tìm ai?”

“A, chào dì, xin hỏi có Tân Mỹ Hương ở nhà không ạ?”

“Cháu là ai?” Giọng điệu của mẹ Tân Mỹ Hương không thay đổi, chẳng qua có chút bất ngờ và ngạc nhiên, giống như trước giờ chưa ai gọi cho Tân Mỹ Hương cả.

Dư Châu Châu nuốt ngụm nước miếng, “Cháu là bạn cùng lớp của Mỹ Hương...” Cô đổi giọng, “Chúng cháu là bạn cùng trường, lớp có chút việc muốn gặp cậu ấy thông báo.”

“Chuyện gì?”

“Thầy giáo muốn cháu báo các bạn đến trường tập hợp, hình như có hoạt động.”

Thật ra không cần nói dối, nhưng Dư Châu Châu cảm thấy muốn hẹn Tân Mỹ Hương ra ngoài không phải là chuyện khó khăn gì.

“Chờ chút” Đối phương thả ống nghe xuống, Dư Châu Châu mơ hồ nghe thấy tiếng, “Tới nghe điện thoại.”

Cô thở dài một hơi.

“Alo?” Tân Mỹ Hương chần chừ lên tiếng.

“Không sao chứ? Có thể ra ngoài chơi được không?”

Không đi xem phim, cũng không đi công viên, sau khi Dư Châu Châu và Tân Mỹ Hương gặp mặt ở trường, Tân Mỹ Hương ngại ngùng từ chối các lời đề nghị của Dư Châu Châu. Hỏi một hồi, Dư Châu Châu mới lúng túng phát hiện chân tướng.

Trong túi quần Tân Mỹ Hương chỉ còn ba đồng tiền.

“Vậy phải làm sao giờ...” Dư Châu Châu thở dài, điều này làm Tân Mỹ Hương cúi đầu, cô vội vàng vung tay, cười hì hì bảo, “Tìm chỗ nào mát mẻ nói chuyện cũng được, hôm nay trời nóng quá, đi công viên quá nhiều người, có khi sẽ bị cảm nắng, không đi cũng được.”

Tân Mỹ Hương chỉ ‘Ừ’ một tiếng.

Hai người ngồi dưới cây cổ thụ sau trường, ngồi xếp bằng trốn trong bóng râm, sau đó nhắm mắt nhìn ánh mặt trời rực rỡ kia.

Dư Châu Châu cảm thấy có chút ngại ngùng. Gọi người ta ra ngoài, liêu lĩnh nguy hiểm bị phát hiện là nói dối chẳng lẽ chỉ để ngồi dưới cây với mình à? Thích Ca Mâu Ni có thể thành Phật không lẽ còn cần tìm bạn ở cạnh nhìn à?

“Cậu thích hát không?” Cô hỏi một câu vô thức.

Hỏi xong lại thấy vấn đề của mình hơi bị tẻ nhạt. Tân Mỹ Hương không thích nói, bình thường nói cũng khó chứ đừng bảo tới hát.

Cảm giác mồ hôi trên đầu bắt đầu chảy xuống dưới, giống như con sâu nhỏ, bò từ thái dương đi xuống dưới.

“Thích.”

“Thật ra tớ không quá thích....” Dư Châu Châu lười biếng nói, lúc này mới ý thức được đáp án của đối phương.

“Cậu, cậu thích à... Cậu, cậu thích hát nhạc của ai?”

Tân Mỹ Hương ngẩng đầu, nghĩ một lát rồi trả lời, “Không đặc biệt thích ai cả. Ai hát hay tớ đều thích.”

Dư Châu Châu cực kì quý trọng cơ hội này, cô cẩn thận hỏi, “Ví dụ?”

Con đế trong bụi cỏ cũng bị cái nắng của thao trường làm ngậm mồm.

Tân Mỹ Hương im lặng rất lâu, giống như đang đấu tranh tư tưởng. Dư Châu Châu bây giờ mới hiểu cái gì gọi là ‘lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh’ – ở chung với Tân Mỹ Hương làm cô cảm thấy mình trở nên yên tĩnh rất nhiều.

Lúc Dư Châu Châu ngẩng người nhìn sân trường, đột nhiên nghe thấy tiếng hát hòa với tiếng đế đang kêu bên tai, giọng hát hơi khàn khàn và có chút ngại ngùng.

“Tình yêu hai ta tựa như thủy tinh. Không có bí mật với nhau, trong sáng và thuần khiết.” [1]

[1] Đây là lời bài hát [Thủy Tinh] của Nhậm Hiền Tề và Từ Hoài Ngọc, do DNST dịch.

Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=tKImtVy9U4o>

‘Thủy tinh’ của Nhậm Hiền Tề và Từ Hoài Ngọc là bài hát phổ biến nhất hồi Dư Châu Châu học cấp một.

Cô nhớ Tiểu Yến Tử – Chiêm Yến Phi từng nói một chút về ước mơ của cậu ấy, trong lòng mỗi người sẽ có một người, bạn sẽ muốn hát bài hát này với người đó.

Dư Châu Châu không thích Nhậm Hiền Tề, cô cảm thấy nam ca sĩ này hát rất vất vả, cứ như đang cố rặn khi đi đại tiện vậy – đương nhiên, cách nói này đã bị mấy nam nữ sinh yêu thích Nhậm Hiền Tề mắng không ít lần.

Nhưng cô phải thừa nhận, bài hát này rất êm tai, rất tinh khiết. Lúc đó, nếu có người trong lòng, có lẽ cô rất muốn hát bài này với người đó – nhưng không có cơ hội đó.

Nếu như ở độ tuổi này, có thể dùng cảm làm càn nắm tay hát bài [Thủy tinh], sợ phần tình cảm đó không được gọi là ngại ngùng trong sáng mất.

Tân Mỹ Hương không quá tự tin, nhịp điệu của cô ấy rất ổn, chỉ là giọng hơi run như con cừu nhỏ. Nhưng Dư Châu Châu vẫn nghiêm túc lắng nghe, giống như bây giờ đang cầm một khối thủy tinh trong tay vậy.

Tình yêu của đôi ta, tựa như thủy tinh.

Mặc dù không hiểu tình yêu, nhưng vẫn không cản trở được nụ cười.

Sau khi Tân Mỹ Hương hát xong, đỏ mắt nhìn Dư Châu Châu, Dư Châu Châu thì nhìn cô ấy mỉm cười, chân thành nói, cậu hát hay lắm.

Sau đó hai người cùng nhau hát, không phải là ca khúc được yêu thích hiện tại, mà là những ca khúc Hồng Kông được yêu thích không hiểu nghĩa hời hợt, từ [Một Đời Thong Thả] [2], đến [Lựa chọn] [3], [Khi tôi lặng lẽ bịt kín đôi mắt của người] [4], [Tương tư trong mưa gió] [5], [Giấc mộng một đời] [6], [Thiết huyết đan tâm] [7],..

[2] Một đời thông thả của Diệp Thiên Văn – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=eUnGH419I4k>

[3] Lựa chọn của Lâm Tử Tường và Diệp Thiên Văn – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=QM9a00v1DAk>

[4] Khi tôi lặng lẽ bịt kín con mắt của người – bài này không có sub nên không rõ ca sĩ lắm, nhưng mình vẫn tìm được link nhạc cho các bạn nếu có hứng thú muốn nghe. Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=Q3-C7Cm8IE4>

[5] Tương tư trong mưa gió của Trương Học Hữu – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=606JO9xKkHw>

[6] Giấc mộng một đời của Ôn Triệu Luân – Link nhạc: https://www.youtube.com/watch?v=ZpsRpRS1_28

[7] Thiết huyết đan tâm (nhạc phim Anh hùng xạ điêu bản 1983) của La Văn và Chân Ni – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=LK-GMMk2ch0>

Khi còn bé vốn không hiểu ý nghĩa của lời bài hát, nhưng vẫn có thể hát trên bàn cơm để góp vui cho người lớn.

Mãi đến bây giờ, hai người bọn họ mới hát lại những bài hát này lần nữa, cũng mới hiểu ý nghĩa của lời bài hát.

“Từ Mary đến Sunny rồi Ivory, không hề gọi tên em.” [8]

[8] Sau một hồi dò raw lẫn convert mình mới hiểu câu này:> Đây là một câu trong bài ‘Khi tôi lặng lẽ bịt kín con mắt của người’.

“Vì sao tôi mất hết, nhưng mà, đó là tất cả của tôi.”

Có lúc hát được một nửa sẽ dừng lại, nội dung triền miên khiến hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó ngại ngùng xoay mặt sang chỗ khác.

Sau đó, Dư Châu Châu không nhớ rõ bọn họ nói chuyện lúc trời xế chiều thế nào, không nhớ rõ nội dung cuộc nói chuyện của hai người – nhưng trong kí ức đều có một màu trắng thuần khiết, xán lạn và chói mắt, lúc hai giờ chiều, trời nắng nóng rực, bên tai vang lên tiếng dế kêu không ngừng.

Từ khi bắt đầu hát, Tân Mỹ Hương trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

“Không phải là loại cậu nói, tớ bảo mua túi vị me bự bự ấy, không phải túi có nhiều vị nhỏ nhỏ này.”

“Tớ thấy túi nhỏ ăn ngon hơn. Mùi cam thảo, ô mai và mùi sung ăn ngon á.”

Dư Châu Châu giận đến trợn to mắt, nhưng mà cô không thể cãi thắng được Tân Mỹ Hương về việc túi lớn hay túi nhỏ ăn ngon hơn.

“Cho nên, thật ra tớ thấy Tuxedo Mặt Nạ thích công chúa Mặt Trăng chứ không phải là Usagi.”

“Tớ thấy là thích Usagi chứ không phải công chúa Mặt Trăng.”

“Nếu kiếp trước của Usagi không phải là công chúa Mặt Trăng thì hẳn sẽ thích cô ấy à? Tính cách của Usagi và công chúa Mặt Trăng khác nhau rất nhiều!!” Dư Châu Châu cảm thấy cô muốn cắn người rồi.

Nhưng Tân Mỹ Hương vẫn lắc đầu.

“Không phải.”

Bình tĩnh, Dư Châu Châu, mày phải bình tĩnh. Cô tự nhủ với mình, sau đó lại bắt đầu cãi, “Cậu nhìn đi, công chúa Mặt Trăng dịu dàng yên tĩnh

như vậy nè, Usagi.... Không cần nói cậu cũng biết rồi đó. Hai người bọn họ là hai người khác nhau, Tuxedo Mặt Nạ sao có thể thích hai người khác nhau cùng lúc được? Nó không hợp lý chút nào hết.”

Tân Mỹ Hương sững sốt một lát, từ từ nói, “Hai người họ là một người.... chẳng qua là hai kiếp khác nhau.”

Dư Châu Châu gãi đầu, “Nếu như cậu thích một người, sau đó người đó thay đổi, cậu sẽ thích người đó như trước chứ?”

Lúc Dư Châu Châu hỏi vấn đề này, nội tâm thật sự rất trong sáng. Cô nghĩ tới Bôn Bôn.

Công chúa Mặt Trăng biến thành Usagi, giống như hai người khác nhau.

Nhưng chữ ‘thích’ lại làm Tân Mỹ Hương thay đổi sắc mặt.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn ở cạnh lớn mật nói về suy nghĩ của mình.

“Cậu nói xem, tại sao giáo viên và người lớn không cho tụi mình yêu sớm nhỉ? Có phải vì chúng ta lớn lên thì đối phương sẽ thay đổi không? Hoặc là chúng ta sẽ thay đổi gì đó? Cho nên sẽ thay lòng đổi dạ?”

Tân Mỹ Hương lại đưa ra câu trả lời không thể chính xác hơn, “Bởi vì sợ thành tích học tập giảm sút.”

Dư Châu Châu cụt hứng, quay đầu sang phía khác.

Tân Mỹ Hương đúng là biết cách làm người ta cụt hứng đó.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Trại Tập Trung

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Cậu cũng thế, hạng sáu ạ!”

“Lại bảo, cậu từng ăn kẹo chưa?”

“Hả?”

Dư Châu Châu nâng cằm, từ từ nói, “Nó tên là kẹo son môi [1]. Bây giờ không mua được nữa rồi.”

[1] Kẹo son môi: Nó như cây son vậy á, hồi bé của 9X – 8X cũng có kẹo này nè. Dưới là hình ảnh của nó cho các bạn dễ hình dung.

Thật ra, cái kẹo kia rất nhỏ, hồng hồng, chỉ một mẫu nhỏ. Nhưng đóng gói giống như son môi của người lớn vậy, xoay tròn một vòng thì kẹo sẽ lộ ra như son môi vậy, các bạn học nữ sẽ bôi lên môi như người lớn bôi son vậy, sau đó sẽ dùng đầu lưỡi liếm môi của mình, bởi vậy cái kẹo kia vốn không ngon nhưng vì dáng ngoài của nó như cây son nên rất được yêu thích. Nhưng mẹ Dư Châu Châu lại không cho phép cô mua kẹo đó giống các bạn học nữ khác. Dư Châu Châu không hiểu tại sao, có thể do vấn đề vệ sinh? Hay là sợ cô học trang điểm sớm? Cô không hiểu.

Không ngờ Tân Mỹ Hương ở cạnh hỏi, “Cậu muốn ăn hả?”

Dư Châu Châu sợ hết hồn, “Có hả?”

Tân Mỹ Hương không trả lời ngay, mà nhúu mày nhìn nền đất chằm chằm, suy nghĩ một hồi mới ngẩng đầu lên, lộ vẻ mặt như xin đi giết giặc, bảo, “Có.”

Lúc này Dư Châu Châu không hiểu sao Tân Mỹ Hương lại làm vẻ mặt thấy chết không sờn vì đại nghĩa khi chỉ đi mua một cái kẹo hình son môi.

Sau đó, lúc đi theo cô bạn đến gần “Tiệm ăn vặt Mỹ Hương”, Dư Châu Châu mới hiểu được. Chẳng qua Tân Mỹ Hương không biết Dư Châu Châu ở đằng sau biết mọi thứ, cô bạn dừng lại lúc sắp tới nhà, nghiêm túc nói với Dư Châu Châu, “Cậu đứng đây đợi tớ một lát, đừng đi theo đó.”

Đời này Dư Châu Châu luôn nhớ đến vẻ mặt mâu thuẫn của Tân Mỹ Hương.

Liều lĩnh bị người khác phát hiện bí mật của mình, chỉ để tìm một cái kẹo son môi.

Dư Châu Châu cảm thấy rất cảm động. Cô gật đầu liên tục bảo, được.

Thậm chí còn không hỏi nguyên nhân.

Sau đó Tân Mỹ Hương xoay người đi.

Kẹo son môi là món đồ ăn lâu lắm rồi, gần như không có ai bán cả, nhưng tiệm ăn vặt nhà Tân Mỹ Hương lại có, cho nên chỉ có một nguyên nhân mà thôi.

Hàng tồn kho. Bán không được.

Giống như.... giống như thanh kẹo chocolate My like mà Tân Mỹ Hương cầm ra hồi ở đại hội thể dục thể thao vậy, đầy bụi bẩn và hết hạn sử dụng.

Dư Châu Châu đoán được, cái tiệm đồ ăn vặt như vậy thật sự không độ nổi với mấy siêu thị nhỏ hàng đẹp giá rẻ, cho nên lợi nhuận giảm đi rất nhiều. Ưu thế có thể so được với siêu thị, có lẽ là nước mắm, giấm chua và bia, bởi vì hàng xóm đều quen biết, cho nên nhiều lúc tới cầm hai, ba chai bia rồi ghi nợ cũng không sao.

Trong kí ức của Dư Châu Châu, có lúc cô chen vào trong tiệm đồ ăn vặt đông đúc, khi đó cô vẫn còn là hàng xóm của Bôn Bôn. Ánh đèn của tiệm đồ ăn vặt không quá sáng sủa, trong tiệm còn có mùi mốc, cả dì bán đồ ăn vặt kia nữa, luôn mắng to những lời thô tục với cô. Bánh mì chỗ đó không phải béo ngậy thì khô khốc, đóng trong túi nilon mỏng, không có quá nhiều sản phẩm, có mấy lần còn mua phải hàng mốc meo nữa. Khi đó mọi người không có ý thức của người tiêu dùng, mà thành phố cũng chưa có siêu thị, cho nên chưa từng có chủ tiệm nào đưa bánh kẹo ngon cho mấy đứa nhỏ, bọn họ sẽ mua đồ hết hạn sử dụng để bán cho trẻ em.

Nhưng Dư Châu Châu luôn cảm thấy những món đó ăn rất ngon, me chua, quả sừng mai, tuyết mai, snack (phồng tôm/osi) vị tôm [2], bok bok sing [3], kẹo sữa kem, nước cam đá năm đồng một bịch – tuy rằng đều là hóa chất.

[2] gói này nè:

[3] bok bok sing:

Có thể bây giờ cũng không thể ăn được nhỉ?

Những thứ chỉ còn trong kí ức luôn tốt nhất. Mãi mãi đều vậy.

Một lát sau, Tân Mỹ Hương chạy đến, lén lút đưa cho cô một túi nilon hồng nhạt, to chừng ngón cái.

Dư Châu Châu hưng phấn, hai người trốn ở một góc, kiểm tra khắp nơi, giống như hai tên lưu manh đã giao dịch ma túy. Dư Châu Châu mở túi

nilon ra, bên trong toàn là kẹo son môi màu đỏ, sau đó cẩn thận trốn tới chỗ không người liếm liếm, nhú mày, trong lòng có chút thất vọng – ăn không ngon.

Chẳng qua đây chỉ là một tâm nguyện mà thôi.

Nhưng bộ dạng lén lút này là trốn mẹ hả? Dư Châu Châu nghĩ một lát, bật cười.

“Ăn không ngon à?” Vẻ mặt của Tân Mỹ Hương rất hồi hộp.

“Không, ngon lắm, tớ lấy hết nhé!” Cô cẩn thận để túi kẹo vào túi quần, “Cảm ơn cậu, Mỹ Hương.”

Tân Mỹ Hương nở nụ cười ngại ngùng, cúi đầu bảo, “Thế tớ về nhà đây.”

Dư Châu Châu vẫy tay, “VẬY, hẹn gặp lại.”

Tân Mỹ Hương đi mấy bước, đột nhiên quay đầu, cười với Dư Châu Châu.

“Châu Châu?”

“Hả?”

“Cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cậu. Trước giờ chưa có ai rủ tớ đi chơi, trước giờ chưa ai gọi điện tới nhà tìm tớ cả.

Dư Châu Châu ngơ ngác, nhìn Tân Mỹ Hương biến mất ở khúc rẽ –

Lúc khai giảng, Dư Châu Châu tiến bộ rất lớn ở mảng nói và nghe của môn tiếng anh, đọc rất nhiều sách, chạy bền cũng tốt hơn.

Vấn đề duy nhất là vẫn chưa làm xong bài tập hè.

Có rất nhiều bài tập hè, nào là chép thơ cổ, điền từ, viết văn ngắn, làm toán vẫn chưa xong. Dư Châu Châu kiên trì mỗi ngày làm một tờ. Mấy ngày cuối của kì nghỉ hè, cô đọc truyện tranh, mắng mình lười biếng, bài tập mãi vẫn chưa làm xong.

Dư Châu Châu hít sâu.

Sau đó đưa tay ra, xé mấy tờ giấy còn trống trong tập làm văn ra, xé sạch không để lại chút giấu vết.

Cô biết giáo viên kiểm tra chỉ lật đầu lật đuôi một lần, không đối chiếu cẩn thận tất cả – trên có chính sách, dưới có đối sách, tất cả những hành vi lách luật đều được học từ bé.

Tiết một, mọi người nộp bài tập nghỉ hè, vở nhật kí, vở luyện chữ và bài tập anh văn lên, các bạn học ngồi hàng đầu sẽ kiểm tra cẩn thận, sau đó báo số lượng bài thiếu cho giáo viên.

Rất nhiều người bảo quên đem theo.

Sau đó Trương Mẫn chỉ ra cửa, “Về nhà lấy. Trong một tiếng không đem tới thì xem như chưa làm.”

Lớp học ít đi khoảng chừng một phần ba, đám Từ Chí Cường rời khỏi lớp, Dư Châu Châu biết bọn họ sẽ không về lớp lại.

Nửa tiếng trôi qua, Ôn Miếu là người đầu tiên trở lại. Tiết một vừa kết thúc, Dư Châu Châu cẩn thận đi tới cạnh Tân Mỹ Hương, hỏi cô ấy có truyện Conan không, sau đó nhìn thấy Ôn Miếu đang đi khắp nơi mượn vở.

Lần trước mình bỏ đi không quan tâm người ta, Dư Châu Châu vẫn còn chút áy náy, cho nên chủ động hỏi, “Ôn Miếu, cậu đóng mấy tờ bài tập

lại chưa?”

Vẻ mặt Ôn Miếu trở nên kì quái, hăn toe toét, gật gù, quơ quơ tập giấy điền chữ lên giống như sóng biển màu trắng vậy.

Đập đập vở bài tập lên bài hai lần, lúc này hăn mới hài lòng cầm quyển tập lên.

Sau đó lập tức tới gần Dư Châu Châu, kề miệng bên tai cô, hỏi, “Cậu không thấy tập giấy này rất dày sao?”

Dư Châu Châu bị hành vi kề tai dọa hết hồn, vội vàng tránh né, “Đúng, nhưng sao?”

Ôn Miếu nhìn xung quanh, nhỏ giọng cười bảo, “Tớ xé mấy tờ bài tập đã làm hồi đi học, mấy tờ không bị cô chinh lại bằng bút đỏ á, sau đó tớ tháo ra viết vào vài chữ, cuối cùng mới đủ được số lượng bài tập cần làm ngày hè, sau đó đóng lại, cậu nói xem, gian lận cũng khổ lắm chứ nhỉ?”

Trong phút chốc, Dư Châu Châu cảm thấy hành vi xé bài trắng của mình đúng là thủ đoạn của trẻ con.

Lúc này Ôn Miếu dùng ngón tay chạm nhẹ lên mấy cái mụn trên trán, nghiêm túc hỏi cô, “Bài tập nghỉ hè của cậu là tự làm xong nhỉ? Cậu là người chịu khó vậy mà...”

Dư Châu Châu đột nhiên rất muốn chửi thề, cậu mới là người chịu khó í, cả nhà cậu mới là người chịu khó đó.

Cô thậm chí còn muốn lớn tiếng tuyên bố với Ôn Miếu, mình thậm chí còn xé mấy tờ bài tập, cô rất lười biếng...

Nghĩ lại thì cảm thấy rất kì quái. Chịu khó không phải mang nghĩa xấu, nói cách khác, đây là một lời ca ngợi, nhưng từ khi nào, khích lệ việc

chăm chỉ nỗ lực lại chẳng khác gì nói đùa nhóc này rất ngốc, không có tiềm lực nhỉ?

Thật ra, nói thẳng ra, trong tiềm thức cô luôn cảm thấy mình không thông minh, cho nên mới giả vờ giả vịt, mô phỏng theo mấy đứa trẻ thông minh nghịch ngợm và lười biếng, giống như đang chứng tỏ mình không phải là người học vẹt.

Cái tuổi đáng thương này luôn muốn chứng minh mình với người khác.

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy hứng thú với Ôn Miếu, cô trợn mắt, đi tới gần cậu ta, chóp mũi kề sát cằm cậu ta, lúc này người bị dọa là Ôn Miếu.

“Cậu... cậu làm gì thế?”

“Cậu ngoài mấy chữ không viết ra, những bài tập khác đều làm xong hết rồi à?”

Ôn Miếu nháy mắt, “Mấy từ đơn bên tiếng Anh tớ có gian lận một ít... chắc là cô không biết đâu. Mấy bài tổng hợp cũng chưa làm xong, chỉ chọn mấy đề tài thú vị để làm thôi, mấy cái khác đều viết lung tung, dù sao giáo viên cũng không đọc, chỉ cần nhìn nhiều chữ là ổn rồi...”

Dư Châu Châu đột nhiên phát hiện, Ôn Miếu chưa bao giờ lãng phí thời gian trên việc học, ví dụ như chép từ đơn, hoặc là viết chữ.

Ôn Miếu đứng ngốc một chỗ, trơ mắt nhìn Dư Châu Châu thất thần nhìn mặt mình chăm chăm, nở nụ cười quái dị, sau đó ánh mắt đó liếc nhìn đằng sau mình.

Học sinh tốt đều bị điên hết mọe rồi. Ôn Miếu lẩm bẩm, giống như không biết má mình hơi đỏ ửng, tiếp tục cúi đầu điền chữ.

Lúc này Tân Mỹ Hương mở mắt ra, nhìn bóng lưng của Ôn Miếu và Dư Châu Châu một lát, lại cúi đầu —

Năm thứ hai có ba thay đổi lớn nhất.

Môn học mới, vật lý.

Kì thi mỗi tháng.

Và học thêm vào ngày thứ bảy.

Hình thức học thêm rất đơn giản, hai trăm bốn mươi học sinh chia thành bốn lớp: A, B, C, D sau đó quyết định theo thứ tự, mỗi kì thi sẽ bắt đầu chia lớp theo hạng của kì thi từng tháng.

Dư Châu Châu không biết nói cái gì cho tốt, cô vừa căng thẳng nhưng cũng rất kích động.

Thậm chí ngay cả việc chào hỏi với Thẩm Dương cũng đã luyện tập mấy lần. Nên đợi cậu ấy chào hỏi mình trước, hay là mỉm cười nhiệt tình bảo, “Tớ là Dư Châu Châu, nghe cậu học rất giỏi, có thể làm quen không?”

Cuối cùng cũng đến thứ bảy, cô được học ở ban A, ngồi theo sơ đồ được phân trên bảng cô ngồi ở bàn rìa ngoài gần cửa.

Bầu trời tháng chín trong trẻo làm lòng người sung sướng, có cảm giác như bắt đầu được sống lại.

Cô ngồi nhìn bầu trời cười khúc khích, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lạnh vang bên tai, “Làm phiền một chút, tớ muốn vào trong.”

Dư Châu Châu sợ hết hồn, vội vàng đứng lên, người nói kia cũng bị cô làm giật mình.

Tiếng chân và mặt đất ma sát nghe rất chói tai, Dư Châu Châu hơi lúng túng, thẳng tắp nhìn cô gái lạnh lùng đeo kính bên cạnh, tất cả những lời chào hỏi mỉm cười đã tính toán trước đã bị một câu không đầu không đuôi của cô phát hết, “Cậu tới rồi, đây, vào đi.”

Sau khi nói xong, Thẩm Dương cũng không phản ứng gì, cô thì giống như cô vợ nhỏ lần đầu tới nhà chồng vậy, ngại ngùng cúi đầu đi ra nhường đường.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười trên sự đau khổ của người khác ở cửa.

Ôn Miếu bị phân tới ban B, không hiểu sao cậu ta lại xuất hiện ở đây, trông có vẻ như đi ngang qua thấy nên mới đứng lại xem kịch. Dư Châu Châu nuốt nước miếng, hắn đi tới trước mặt Thẩm Dương, gõ gõ bàn, “Đây là người đứng hạng nhất đó hả? Chưa từng có kì thi nào xuống hạng, lợi hại, lợi hại, thật sự rất lợi hại....”

Thẩm Dương nhìn hắn một cái, sau đó không chú ý nữa, cúi đầu lấy hộp bút, giấy nháp và sách bài tập từ trong cặp ra.

Dư Châu Châu thầm vui trong lòng, chắc, xem đi, người ta chẳng thèm quan tâm cậu.

Không ngờ Ôn Miếu không chịu thua, vẫn đứng cười cơ mà nụ cười của cậu ta còn khếch đại hơn lần nói chuyện với Dư Châu Châu.

“Dư Nhị Nhị – à không, Dư Châu Châu, cậu cũng tốt mà, mỗi lần thi đều đứng hạng hai, xưa nay chưa từng lên hay xuống hạng, cũng rất ổn định, lợi hại, lợi hại, đúng là quá lợi hại....”

Nét cười của cậu ta làm Dư Châu Châu càng ngạc nhiên hơn.

Dư Châu Châu tức điên, nhưng sau đó thì lại nở nụ cười.

Cô nheo mắt, nhếch miệng lên một độ cong vô cùng nguy hiểm.

“Cậu cũng thế, ngài sáu ạ!”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tri Ân Báo Đáp

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Nguy cơ của Trương Mẫn”

P/s: Nghe loáng thoáng cuối năm nay có phim đó:>

Một tiếng “ngài sáu” ngọt ngào làm Ôn Miểu hít một ngụm khí lạnh, cậu ta vội vàng lùi về sau một bước, gần như đụng vào ván cửa.

Chà chà, đây đâu giống ngài sáu, phải gọi là cậu bé sáu mới đúng. Dư Châu Châu khinh thường trong lòng, hừ một tiếng nhưng ngoài mặt vẫn cười hì hì.

Ôn Miểu há miệng như muốn phản bác cái gì, mặt đỏ tới mang tai, nhưng cuối cùng chỉ có thể cúi đầu bỏ chạy, cái cặp đeo chéo đánh lên hông một cái cứ như đang trừng phạt cậu.

Dư Châu Châu thấy đối phương đầu hàng dễ dàng như thế, nụ cười cứng ngắc, lúng túng đứng giữa lớp, thấy Thẩm Dương giống như không nghe gì, còn cúi đầu làm bài tập toán nữa.

Bây giờ đúng là bớt việc, không cần bắt chuyện cái tên của Dư Nhị Nhị cũng đã lộ rồi.

Dư Châu Châu nhìn ra ngoài trời, thở dài, má, khí trời kiểu quái gì thế?

Cô không chịu thua, định cầm sách ra làm bài tập, nhưng vừa nghĩ đến gương mặt đáng ăn đòn của Ôn Miếu lúc này thì thấy rất thất bại. Cái tên thông minh nhưng giả vờ không nỗ lực kia lại giả bộ bắt chước trước mặt Thẩm Dương chăm chỉ khắc khổ...

Dư Châu Châu, hay là mày chết đi. Cô ngồi tại chỗ, thở dài một cái.

Hoàn toàn không chú ý tới Thẩm Dương ở cạnh hơi dùng sức, ngồi bút chì bấm bị gãy. Cô ấy dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu đang đắm chìm trong thế giới riêng, trong đôi mắt xuất hiện sự nghi ngờ phức tạp, sau đó lại cúi đầu làm bài tập toán tiếp.

Mọi người bắt đầu đến lớp học, sau đó đánh giá lẫn nhau, những người bạn quen nhau thì ngồi nói chuyện vui vẻ. Trong lớp có mười ba bạn học tới từ trường tiểu học Hải Thành, cho nên dù có nhiều bạn không chung lớp nhưng đã quen biết từ trước. Dư Châu Châu nghe tiếng nói chuyện líu la líu riu, đột nhiên nhớ tới bạn học hồi tiểu học của mình.

Đan Khiết Khiết ra sao rồi nhỉ? Cậu ấy nhất định rất giận vì mình đi mà không nói tiếng nào. Cả Chiêm Yến Phi nữa, bạn học lớp mới của cậu ấy hẳn sẽ không nhận ra cậu ấy là Tiểu Yến Tử đâu nhỉ? Nếu nhận ra thì sùng bái hay bắt nạt cậu ấy nhỉ? Mình đã đồng ý viết thư cho cậu ấy nhưng chưa viết bức nào cả.

Dù sao, còn có gì để nói à? Cả Lý Hiểu Trí nữa, có phải vẫn im lặng như thế không? Từ Diễm Diễm vẫn bướng bỉnh như trước sao? Hi vọng cô ấy có thể đổi tính một chút, nếu không sẽ làm người khác thấy phiền phức...

Thật ra mặt của mấy người này đã có chút mơ hồ rồi.

Dư Châu Châu biết mình không nhớ tới bản thân bọn họ, chẳng qua là có một loại không khí, giống như chỉ vừa ngẩng đầu là có thể thấy được lớp học hồi tiểu học, khăn trải bàn trắng như tuyết, rèm cửa sổ màu đỏ sẫm và

cả những ánh nắng len lỏi qua ô cửa sổ để chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, sau đó chiếu lên bàn của Hứa Định và Đan Khiết Khiết, chỗ ngồi của Chiêm Yến Phi thì trống bởi vì cậu ấy phải tham gia các hoạt động diễn xuất, cho nên bạn cùng bàn luôn chiếm nửa bàn của cậu ấy, ví dụ như hộp cơm, hoặc là sách vở nhiều môn...

Lúc đó chạy trốn quyết liệt như thế, còn tưởng cả đời sẽ không nhớ lại.

Những ánh nắng rạng rỡ chiếu xuyên qua rèm cửa làm cả phòng sáng rực, nhưng dù thế nào, Dư Châu Châu vẫn không thể giữ nó trong hộp sắt được.

Dù có làm thế nào cũng không thể.

Vẻ mặt hì hì tím có lúc này của Ôn Miếu làm Dư Châu Châu lỗi một nhịp tim, giống như bị đập mạnh như Dư Đình Đình đã hình dung cho mình trước kia.

Cậu ta rất giống một người.

Người kia bây giờ nhất định là sống rất tốt nhỉ?

Dư Châu Châu cúi đầu nở nụ cười, sự dịu dàng mà cô không phát hiện này, làm cho ruột chì bấm của Thẩm Dương ở cạnh lại gây lẫn nữa.

Cô nhìn Dư Châu Châu với vẻ mặt như thấy quái vật lần thứ hai, cái người đang ngồi gần người không làm gì và cười khúc khích này là người đứng thứ hai luôn bám mình chặt không tha đó hả?

Thẩm Dương cảm thấy có chút tức giận và bất mãn trong lòng, nhưng nhiều hơn là khủng hoảng.

Chỉ có thể cố gắng hơn. Cô cúi đầu, bắt đầu làm mấy bài cuối cùng.

Chỉ có thể cố gắng hơn.

Chưa bao giờ muốn hỏi, tại sao người khác có thể làm được dễ như thế nhưng mình phải trả giá nhiều như vậy?

Sau này cũng chưa bao giờ hỏi.

Dư Châu Châu lấy lại tinh thần, Thẩm Dương giống như một pho tượng Phật, lòng như nước, chỉ có ngòi bút chì lướt qua trên mặt giấy.

Một cô bạn lợi hại.

Những kẻ nói mình chỉ cần thông minh và năng khiếu, không cần nỗ lực đều là kẻ ngớ ngẩn.

Bởi vì cố gắng và chăm chỉ cũng là một sự thông minh, cũng là một loại năng khiếu quý giá mang tên cố gắng không ngừng.

Thẩm Dương là một ngọn núi. Dư Châu Châu thở dài một tiếng, cô có thể sẽ không bao giờ vượt qua được ngọn núi này.

Hai cô bé không ai biết, hai người không nói câu nào nhưng lại làm cho buổi sáng của đôi phương giảng kín đầy mây đen —

Các thầy cô giáo của lớp A là những giáo viên giỏi nhất của từng môn, đến từ nhiều lớp khác nhau. Lớp đầu tiên là lớp tiếng anh, cô viết những ví dụ mẫu và những cách dùng giới từ có chút kì lạ, ba phải kiểu gì cũng được, thái độ của Dư Châu Châu với anh văn từ trước giờ luôn rất để ý, cho nên tích cực điền giới từ vào chỗ trống.

Hai mươi đề bài, mình làm sai bảy đề, Thẩm Dương làm sai ba đề.

Dư Châu Châu lờm một cái, nghiêm túc nhớ kĩ lời giải thích của giáo viên với từng bài.

Kì lạ là, Thẩm Dương không nóng lòng hỏi những vấn đề của mình như các bạn học, cô ấy cúi đầu mãi, giống như đang lan man nhưng có thể ghi lại được những ý chính vào vở.

Phương pháp học tập trước giờ không chỉ là kiểu ‘nghe giảng và làm bài tập’ không. Ôn Miếu có thói quen của cậu ta, Thẩm Dương cũng có phương pháp của riêng cô ấy. Dư Châu Châu nằm nhoài lên bàn, kê gò má của mình lên mặt bàn lạnh lẽo, thở dài thườn thượt.

“Trần An, có nhiều thứ phải học quá. Có thể người khác sẽ không thật lòng nói cho em biết, nên em chỉ có thể quan sát mọi lúc sau đó học theo mà thôi.”

Hôm nay là ngày ‘thu hoạch’, sách bài tập toán mà Thẩm Dương làm tên là ‘Lấy ba mươi điểm dễ dàng’.

Thu hoạch thứ hai, cô ấy luôn viết bài ở bên phải vở, rất thuận tiện cho việc viết chữ – nhưng phần lại không dùng, trông khá là lãng phí. Ở giữa là những từ thơ cổ phải nhớ, sau đó lật ngược vở lại, mở ra từ bên trái, lúc này bên trái của vở sẽ trở thành bên phải, sau đó viết những từ vựng anh văn vào. Cho nên lúc mở vở ghi chép ra, hai bên trái phải có thể ghi đủ nội dung, viết rất thoải mái, có thể chia nội dung ra, không còn lộn xộn nữa.

Dư Châu Châu nắm chặt tay, biện pháp tốt, cái biện pháp này rất lợi... Cô lại tìm được cố mua vở mới cho mình rồi.

Bốn tiết học kết thúc vào giữa trưa, mọi người thu dọn sách vở chuẩn bị về. Dư Châu Châu nói mấy câu với bạn học ngồi trước, sau đó buồn bực đi ra khỏi lớp, vừa ngẩng đầu thì thấy Bôn Bôn đang đi về.

Gương mặt của cậu ấy có chút chán nản.

“Bôn....” Chữ thứ nhất vừa nói ra thì nuốt lại, cô không thể làm gì ngoài việc chen vào đám đông, sau đó vỗ lưng của đối phương.

Bôn Bôn quay đầu thấy cô thì vui vẻ, nhưng sau đó lại vội vàng quay đầu lảng tránh, nhìn cuối hành lang một hồi mới nhỏ giọng hỏi, “Là cậu à?”

Dư Châu Châu ngẩn người, “Ừ.”

Hai người một trước một sau, im lặng không nói cái gì, cực kì bình thường trong đoàn người chen chúc đi về, hai người đi cạnh nhau như hai người xa lạ, không quen biết nhau. Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy tức giận, nhưng lại không biết tại sao lại tức giận.

Cô luôn nhớ tới đối phương, nhưng người ta lại không để trong lòng.

Cuối cùng cũng rời khỏi đoàn người, Dư Châu Châu đi theo Bôn Bôn về phía trạm xe, cô không gọi cậu ta, chỉ im lặng đi theo. Bôn Bôn dừng chân, ngẩng đầu nhìn trạm xe một cái, sau đó lại nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua cô gái đằng sau, bị dọa sợ hết hồn.

“Sao cậu lại đi theo tớ?”

Dư Châu Châu nhìn Bôn Bôn chăm chăm, vẻ mặt không thay đổi, con mắt không thèm nháy một cái, nửa phút sau, quay người bỏ đi không nói lời nào —

Gần đây Trương Mẫn trải qua nguy cơ rất lớn.

Tuy nói trường số mười ba có chất lượng dạy học và trình độ quản lý cách biệt khá xa với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm, nhưng không có nghĩa tất cả các học sinh đều không giỏi, đương nhiên, còn có cả phụ huynh của học sinh.

Thành tích của toàn thể lớp 6 luôn đứng ở giữa, trong cuộc họp phụ huynh, các câu hỏi của phụ huynh ép Trương Mẫn vô cùng, sau đó lại có không ít người muốn đổi giáo viên chủ nhiệm. Dư Châu Châu không cảm thấy kinh ngạc với chuyện này – Nếu lúc trước có bản lĩnh đổi giáo viên

dạy anh văn thành Trương Mẫn thì bây giờ cũng có thể thay đổi Trương Mẫn với người khác. Hội phụ huynh của lớp cô cũng có mấy người có máu mặt.

Dư Châu Châu chống cằm nhìn Trương Mẫn hơi tiều tụy nôn nóng trên bục giảng, lặp lại cái định lý “Góc đối đỉnh thì bằng nhau” lần thứ năm nhưng cô lại không phát hiện.

Trương Mẫn đương nhiên cũng không ngồi chờ chết, sau khi thỏa hiệp với một số phụ huynh, chuyện đầu tiên mà cô làm là thay đổi chỗ ngồi – nếu như các phụ huynh cho là thành tích con trai mình không tốt là do không có các bạn học giỏi và kỉ luật ngồi cạnh kèm cặp thì đổi chỗ là được.

Dư Châu Châu cũng bị đổi chỗ, có người bảo ba Đàm Lệ Na cho rằng con gái mình học không giỏi là do bạn cùng bàn rất ích kỉ, chỉ lo cho việc học của bản thân, ngày thường đi học còn hay đọc truyện tranh, làm bộ lười nhác nói dối với con gái mình.

Không cần nói cũng biết, nhất định là Đàm Lệ Na chạy tới quán net hoặc xem truyện tranh bị cha mẹ phát hiện nên lôi Dư Châu Châu ra làm bia đỡ đạn – “Hạng nhất lớp con ngày thường còn đọc truyện tranh dưới học bàn lúc học đó!”

Dư Châu Châu rất khó chịu, nhưng không thể cãi lại. Dù sao người ta nói đúng sự thật.

Nhiều năm sau, cô đọc được một câu trong sách, đột nhiên nhớ lại trò khôi hài đổi chỗ năm này.

Khi chúng ta nhìn thế giới, luôn cho mình đứng ở trung tâm vũ trụ, cho rằng quan sát ở nơi này là chính xác và toàn diện nhất, nhưng quên mất, điểm mù lớn nhất cũng ở từ chỗ đứng trung tâm của mình.

Ba Đàm Lệ Na chỉ thấy Dư Châu Châu nhưng không thấy con gái của mình.

Mà lúc đó, bạn học Dư Châu Châu cũng bị kiêu ngạo hạn chế bản thân, cô cho rằng thành tích tốt, chuyện khác cũng tốt, mình có thể nắm mọi thứ trong tay, những người khác không thể thay đổi được thứ gì. Đương nhiên, mình cũng không ảnh hưởng được ai, trừ khi đối phương muốn được ảnh hưởng.

Kẻ tám lạng người nửa cân. Loài người đều rất tự phụ.

Nhiều năm sau, Dư Châu Châu mới phát hiện, thế giới này có rất nhiều người tình nguyện bị ảnh hưởng.

Cuối cùng Trương Mẫn dùng ánh mắt làm khó để nhìn Dư Châu Châu, xác định các chỗ ngồi xong thì gọi Dư Châu Châu vào văn phòng giáo viên nói chuyện riêng.

Bàn làm việc của Trương Mẫn rất loạn, Dư Châu Châu cố gắng đem sự chú ý của mình chuyển lên vẻ mặt của Trương Mẫn, mà cách nói chuyện làm nước miếng bắn tung tóe của đối phương cũng làm cô muốn hôn mê.

“Nói chung, cô rất xem trọng định lực của em, cho nên tạm thời em phải chịu oan ức một chút, chẳng qua cô bảo đảm, nếu như em ấy quấy rồi đến em, cô sẽ khuyên em ấy!”

Mặt Dư Châu Châu không đổi sắc, lùi ở phạm vi không bị nước bọt bắn phải, ngẩng đầu nhìn da dẻ thô ráp và hai mắt như gấu trúc của Trương Mẫn, thở dài trong lòng.

Lúc tiểu học, vóc dáng của cô rất nhỏ bé, lại bị xếp vào hàng thứ hai từ dưới đếm lên. Bây giờ vóc dáng tốt hơn thì lại ngồi ở hàng đầu. Trước mắt, người chủ nhiệm đang rối rắm này làm gì cũng không được, đã từng khen cô rất thông minh, cũng đã khen cô khi có thể tính giản lược được

nhiều hơn so với các bạn học, cũng chưa từng gây áp lực cho cô khi cô luôn đứng ở hạng hai.

Khi còn bé có đãi ngộ quá bất công nên khi người khác đối xử tốt với cô một chút, cô sẽ báo đáp lại gấp mấy lần ấm áp đã nhận được.

“Không sao, ngồi với ai cũng như nhau ạ. Cô Trương cứ sắp xếp đi ạ.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thời Kỳ Trưởng Thành

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Cậu là đệ nhất mặt dày”

Dư Châu Châu không bị điều đến bàn cuối như đã nghĩ, cô ngồi ở hàng thứ ba, bạn cùng bàn đối từ Đàm Lệ Na thành một bạn học nam.

Bạn học nam này tên là Mã Viễn Phi, ngụ ý của cái tên rất rõ ràng, cũng chứa đầy sự hi vọng và yêu thương của cha mẹ – có điều từ tình trạng của cậu ta, có vẻ như kì vọng cao và tình yêu kia giống như nhiệt huyết ba giây mà thôi.

Đồng gàu trên bả vai và ống tay áo đã mài bóng loáng của Mã Viên Phi làm Dư Châu Châu cảm thấy hối hận vì hành vi báo ơn của mình với Trương Mẫn ở phòng giáo vụ. Phía trước Mã Viễn Phi là một cô bạn trông yếu ớt nhu mì, sau khi bị cậu ta vung mực tẩy lên áo thì khóc lóc gọi cha mẹ đến – hai phụ huynh tức giận đến mức gần như muốn lật tung văn phòng của Trương Mẫn.

Vẻ mặt của Dư Châu Châu hững hờ, cô vừa lạnh nhạt lật tờ manga dưới học bàn, vừa liếc mắt chú ý xung quanh. Mã Viễn Phi đi đến, tức giận vút cặp lên bàn. Cậu ta gần như là người duy nhất tỏ vẻ bất mãn khi ngồi chung với cô.

Dư Châu Châu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng mí mắt không chớp một cái nào.

Điều chỉnh chỗ ngồi xong, cô anh vẫn đi vào lớp. Dư Châu Châu thấy Mã Viễn Phi ở cạnh giống như bị bệnh tương tư, thường xuyên xoay đầu trêu chọc cậu bạn xinh trai ở cuối hàng, còn cợt nhả gọi anh em mình trêu chọc mấy bạn nữ, thậm chí khi thấy hành vi tác oai tác quái của đám bạn bè còn sáng mặt, vui vẻ vỗ tay.

Khó trách mấy kẻ kia thích làm trò lớn như vậy, còn lấy lòng nhau từ sáng tối tối – bạn xem đi, ở hàng thứ ba còn có một vị khán giả tận chức vậy cơ mà.

Cô chưa từng nghĩ đến Mã Viễn Phi lại có lòng trung thành và đạo đức nghề nghiệp của mình như vậy – dù sao, trong lòng Dư Châu Châu, cậu ta chỉ là một tên đàn em nghe theo Từ Chí Cường, hoặc nói thẳng ra, là một tên nhóc bị ăn hiếp nhưng không biết điều đó. Mã Viễn Phi lôi thôi luôn xoay quanh bên người Từ Chí Cường để trêu chọc các bạn học khác, làm tên hề giải buồn cho đám người kia, còn thường xuyên bị đám Từ Chí Cường cười nhạo vì khẩu âm, thế nhưng vẫn vui vẻ mua đồ uống, truyền giấy, chịu tội thay bọn họ.

Nói thẳng ra, bọn họ không ghét Mã Viễn Phi. Lúc bọn họ khen cậu ta ngây thơ ngỗ nghịch thì không chút đỏ mặt đưa năm đồng để cậu ta xuống lầu mua đồ ăn.

Làm trò xấu xa sẽ bị nghiền hả? Cô nghĩ không ra.

Dư Châu Châu có nhân duyên rất tốt, lúc ngồi ở hàng đầu là học sinh giỏi, nhưng cô trước giờ không có lòng trung thành gì với lớp học cả. Trong lớp xảy ra chuyện gì, cô chỉ quay đầu nhìn một cái, sau đó nở nụ cười cổ vũ, hoặc bĩu môi khinh thường, sau đó cúi đầu đọc manga hoặc làm bài tập.

Im lặng lễ phép và nụ cười xa cách của học sinh giỏi có thể được hiểu là cao ngạo, hoặc là ngu ngốc, họ thường bị người khác nhìn với ánh mắt sùng bái, hoặc là đố kị, hoặc là thương hại. Dư Châu Châu không hề phát hiện, trạng thái ở chung của mình với các bạn học rất giống người kia.

Nhiều năm trước đây, cô đứng ở hành lang cùng một thiếu niên, thấy Trần An nở nụ cười nhạt nhẽo với mọi người vây xung quanh anh.

Cô đã từng ước ao rằng, hi vọng có một ngày cô sẽ trở thành Trần An xa vời như thế.

Thời gian đã thay đổi cô nhưng cô không biết điều đó.

Ở trong mắt Dư Châu Châu, hành vi của Mã Viễn Phi chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung.

Đau đớn bất hạnh, tức giận không tranh.

Người duy nhất làm cô bận tâm là Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương ngồi hàng thứ nhất từ dưới đếm lên, bạn cùng bàn của cô ấy là Từ Chí Cường.

Lúc này Từ Chí Cường đang trưng cái mặt khó chịu vì bị đổi chỗ.

Tân Mỹ Hương vẫn cúi đầu như cũ, giống như không nghe thấy lời nói trào phúng của Từ Chí Cường với bạn bè ở cạnh.

Dư Châu Châu liếc mắt nhìn về phía đó một hồi, trong lòng có chút lo lắng, sau đó đột nhiên thấy ánh mắt của Ôn Miểu đằng sau lưng mình.

Cô sợ hết hồn, mặt hai người rất gần, Dư Châu Châu thậm chí còn thấy mấy cục mụn trên trán cậu ta. Vành tai và hai gò má của Ôn Miểu đỏ rực, cậu ta cúi đầu, nhìn sách anh vẫn chăm chăm, nhỏ giọng hỏi, “Nhìn tớ làm gì...? Sao lại nhìn tớ với ánh mắt đó?”

Dư Châu Châu cảm thấy cậu ta rất khó hiểu, lườm một cái rồi quay đầu lại.

Không ngờ Ôn Miếu ở sau lưng còn đang nghĩ lung tung.

“Tớ có gì để nhìn à?”

Dư Châu Châu quay đầu lại, nở nụ cười, “Cậu không có gì đẹp mắt hết.”

Một lời hai ý nghĩa, gương mặt của Ôn Miếu khó chịu, nhỏ giọng nói, “Ai bảo tớ xấu?”

Dư Châu Châu quay đầu lên phía trước, nở nụ cười như con hồ ly nhỏ tà ác.

...

Mùa đông đến trong im lặng.

Dư Châu Châu vội vàng chạy vào nhà sau khi kết thúc tiết thể dục, cô để tay lên máy sấy ấm áp. Hôm nay học tiết trượt băng, cô chỉ mặc chiếc áo khoác nhung màu đen, quên mang găng tay và khăn quàng cổ, cho nên luôn co tay để vào túi áo.

Cô đột nhiên nhớ đến ông cố. Nhớ đến sáng ngày đông hôm đó, hai ông cháu đứng song song để tay nơi máy sấy, Dư Châu Châu phát hiện trong lòng mình không còn cảm giác chua xót như trước kia nữa, ngược lại chỉ cảm thấy sự ấm áp vô tận. Gương mặt ông cố giống như bị sương mù che lấp, nhìn không rõ ràng như trước, chỉ thấy được một nụ cười mơ hồ.

Thời gian làm mờ đi kí ức, xóa hết nỗi đau, chỉ để lại kỉ niệm ấm áp nhần nhụi.

Điều làm Dư Châu Châu cảm thấy may mắn là bệnh tình của bà ngoại đã tốt hơn, mặc dù phải uống nhiều thuốc nhưng không cần truyền nước nữa, cũng có thể bước được mấy bước, nhưng phải có người dìu đi.

Đàm Lệ Na và mấy bạn học chen ở xung quanh, khoe mắt Dư Châu Châu liếc về cái áo khoác màu trắng của cô bạn, cười khẽ – đây hẳn là món quà sinh nhật mà cô bạn vò từ ba mẹ lâu nay nhỉ?

Bạn nữ tiểu học ngây ngô đã im lặng trưởng thành thành một cô thiếu nữ. Dù là mùa đông nhưng vẫn có thể nghe được tiếng nảy mầm của hạt giống trong lòng đất. Như vậy, mùa xuân còn cách xa sao?

Các bạn nữ không còn giả vờ không hứng thú khi nói về các bạn nam như hồi tiểu học nữa, cũng biết sơn móng tay rồi, khi mặc đồ mới luôn mang theo vẻ mặt phức tạp – nửa mong chờ người khác phát hiện, nửa lo lắng mọi người mắng. Mà các bạn nam ngồi hàng sau cũng bắt đầu vuốt tóc xẹt keo, sau đó lo lắng mấy cục mụn trên trán. Có những lúc giáo viên gọi tên, căng thẳng một hồi rồi giả vờ bình tĩnh, mím môi rồi tìm đáp án....

Có lúc Dư Châu Châu nói về các cuộc cãi nhau của bạn học và giáo viên, hay hai bạn một nam một nữ cầm tay nhau, hay là việc bạn học trốn học... với mẹ.

Dư Châu Châu gấp một miếng bí đỏ, “Mẹ, mọi người thay đổi hết rồi, lá gan lớn hơn nhiều lắm luôn.”

Mẹ chỉ cười bảo, “Đang thời kì trưởng thành mà.”

Tiết học giới tính, giáo viên ngồi ở bục giảng đọc báo, bên dưới là tiếng cười và xì xào của các bạn học. Nội dung của tiết học này là sự phát dục của thời kì trưởng thành. Tính chất khác nhau của nam nữ, cấu tạo sinh lý, thời kì kinh nguyệt...

“Tiết này... tự đọc sách.” Giáo viên bộ môn giới tính đi vào lớp nói một câu như thế.

Đương nhiên, Dư Châu Châu cùng các bạn khác không đọc sách giới tính như lời giáo viên căn dặn. Cô đỏ mặt giả vờ không hứng thú, mở sách anh văn bắt đầu làm đề.

Mấy bạn nam nữ ở hàng sau lâu lâu lại cười hihi, Từ Chí Cường mở sách giáo khoa môn này đọc cái gì đó, bạn nữ ở cạnh đỏ mặt cười vỗ vai cậu ta, ngay cả Mã Viễn Phi cũng cười khúc khích. ‘Bầu không khí tự học’ ngại ngùng và sung sướng kia chỉ có Tân Mỹ Hương không ngẩng đầu, giả vờ như không nghe thấy.

Lông mày Dư Châu Châu cau lại, quan sát một hồi. Nửa năm nay, Tân Mỹ Hương im lặng hơn nhiều, thành tích vẫn tẻ như trước. Hai người luôn bị Trương Mẫn tìm mắng mỗi khi có kết quả kiểm tra hàng tháng là Tân Mỹ Hương và Mã Viễn Phi.

Tuy rằng người bị thành tích kém không chỉ có hai người họ.

Dư Châu Châu thở dài, ánh mắt liếc về phía Ôn Miểu đang đọc sách giới tính say sưa. Bên trên là hình ảnh cấu tạo sinh lý nam giới – đương nhiên, Dư Châu Châu không bao giờ thừa nhận cô đã đọc hết quyển sách giới tính này từ hồi khai giảng, nếu không sao cô biết Ôn Miểu đang đọc cái gì?

“Cậu...” Dư Châu Châu gõ gõ bàn.

Ôn Miểu kinh hoàng ngẩng đầu, hai gò má đỏ bừng.

“Giáo viên bảo... giáo viên bảo tự học...”

Dư Châu Châu gật đầu, “Cái môn học không có cuộc thi này cậu lại học chăm chỉ như vậy. Ôn Miểu, cậu đúng là thiếu niên tốt, không học

lệch.”

Mặt Ôn Miếu xanh mét.

“Tớ đương nhiên phải cố gắng rồi, có tấm gương ở trước mặt, tớ phải lấy làm chuẩn chứ – Thật ra, bây giờ bắt đầu cũng chậm hơn mọi người rồi.” Cậu ta cười híp mắt dùng cây thước gõ lên trang sách viết mấy chữ ‘Những việc cần chú ý trong thời kì kinh nguyệt’, “Tấm gương Dư Châu Châu của chúng ta luôn chuẩn bị bài trước mà!”

Dư Châu Châu vốn chột dạ lập tức cảm hòng, trừng mắt nhìn Ôn Miếu một hồi, chớp mắt, ập a ập ứng nói, “Tớ, tớ không thấy!”

Ôn Miếu không nói gì, chỉ nhướn mày cười kiêu ngạo. Nửa năm nay, cậu và Dư Châu Châu luôn cãi nhau, Dư Châu Châu có vẻ ngoài hiền lành yên tĩnh thật ra rất độc mồm, cậu và đối phương từng cãi nhau rất nhiều, chủ đề cũng nhiều, từ cách giải toán rút gọn cho đến bài hát ‘Thiên Hắc Hắc’ và ‘Điều’ bài nào hay hơn, thậm chí còn dùng mấy thủ đoạn thấp hèn như lén cột dây dầy vào chân bài, lần này cậu ỷ vào bộ mặt dày của nam sinh để chọc cô bạn.

Lúc cậu đang đắc chí thì thấy ánh mắt của Dư Châu Châu đang dán lên sách mình. Cậu dùng thước đo gõ lên hai chữ ‘mộng tỉnh’ in đậm to to.

Dư Châu Châu cúi đầu nhìn sách, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó cúi đầu đọc mấy chữ rồi lại ngẩng đầu nhìn cậu.

So với những bài giảng về kinh nguyệt của học sinh nữ, hai chữ này đúng là có lực sát thương rất lớn. Cổ Ôn Miếu cứng lại, quần bách không nói nên lời, chỉ có thể nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt xin tha.

Cái đồ đệ nhất mặt dày. Một đều, Dư Châu Châu nở nụ cười, sau đó quay đầu lên, lúc này mới thở phào nằm nhào lên bàn, cảm giác tai và gò má của cô như đang bị lửa đốt, nóng vô cùng.

Đúng là hai bên đều tổn hại.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chúng Ta Không Giống Nhau

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Kí ức xuất hiện mãnh liệt, nhưng lại trắng tay mà về”

Giáo viên vật lý là một cô giáo trẻ tuổi rất nhiệt tình, có người bảo ở tổ vật lý, cô giáo rất nổi tiếng về sự mạnh mẽ. Môn vật lý là môn học duy nhất mà lớp cô và lớp Thẩm Dương học cùng một giáo viên.

Dư Châu Châu chống cằm lắng nghe cô vật lý nói về cuộc thi giáo viên dạy giỏi toàn tỉnh. Cuộc thi này là chuyện lớn mà trường rất xem trọng, mỗi lớp sẽ có một giáo viên dự thi. Lúc mọi người đang phân cô vật lý sẽ chọn ban hai học giỏi hay ban sáu sôi nổi thì cô vật lý lên bục tuyên bố, lần này sẽ do hai lớp cùng nhau thi giáo viên dạy giỏi với cô.

“Quá gian xảo dối trá rồi!” Ôn Miếu ở sau lưng thì thầm.

Dư Châu Châu quay đầu nhỏ giọng tung hứng, “Trước kia cậu không tham gia mấy cái này à? Nó vẫn luôn vậy mà?”

Giáo án đã chuẩn bị sẵn, quy trình đã có sẵn, các dụng cụ dạy học cũng được chuẩn bị đầy đủ, mọi người đã được sắp xếp cho từng câu hỏi, đã được luyện tập mấy ngày trước rồi nên lúc đó chỉ cần diễn lại như trước thôi. Cô giáo hiền lành thân thiết, hướng dẫn từng bước, các học sinh tích cực phát biểu, tư duy nhanh nhạy, dù câu hỏi nào cũng giơ tay cả lớp – đương nhiên, ai là người giơ cao nhất – thì đó mới là người biết đáp án.

Lúc cô giáo nói đến mẩu hạt nhân, cô lấy mắt kính xuống, để vào trong hộp kính, sau đó vung tay lên bàn Dư Châu Châu một cái rồi bước về phía bảng đen vẽ vờ cái gì đó, Mã Viễn Phi lập tức đưa tay cầm hộp kính, hí hoáy cái hộp kính một lát thì để nó đứng chống ngược trên bàn nhưng không rớt.

Dư Châu Châu kinh ngạc nhếch mày, “Ấy, sao lại làm được thế?”

Cô đưa tay tới thử, thử bao nhiêu lần thì rớt chùng đó, tiếng đập xuống bàn vang lên không nhỏ.

“Ngốc!” Đằng sau và bên phải đồng thanh một tiếng.

Từng có lúc, Dư Châu Châu quyết định nên đối xử với Mã Viễn Phi như người qua đường, nhưng sau một thời gian, Mã Viễn Phi giống như một đứa nhỏ nghịch ngợm, lúc học sẽ dùng giọng nói mang đậm giọng địa phương cắn nhả bên tai, quấy rầy xung quanh, sau đó gấp giấy vứt bừa bãi xung quanh, làm phiền đến Dư Châu Châu, hoặc thậm chí cậu bạn còn giẫm lên đôi giày mới của cô.

Ôn Miếu thì thường xuyên chấp hai tay sau gáy, nhìn Dư Châu Châu đang tức đến nổ phổi mà cười hì hì, thỉnh thoảng còn nói mát hai câu – đúng kiểu cười trên nỗi đau của người khác luôn.

Nhưng hai tên nam sinh này đã quên mất Dư Châu Châu trước giờ không phải là kẻ tầm thường. Sau khi thể chất pháo sáng của cô, Mã Viễn Phi mới ý thức được độ nghiêm trọng của việc này.

Lúc cậu ta giẫm Dư Châu Châu chỉ mang theo chút ý tức trêu đùa, nhưng Dư Châu Châu lại đá một phát mạnh đến mức làm cậu ta cảm giác như chân mình sắp què rồi, đá mạnh và nhiều đến mức Mã Viễn Phi phải gào khóc thảm thiết, “Cô ơi, Dư Châu Châu đánh người!” Đến lúc Ôn Miếu nhếch môi xem chuyện hài thì Dư Châu Châu bắt đầu gom đồng giấy vụn lại, sau đó ném sạch vào cặp của Ôn Miếu – đợi đến lúc Ôn Miếu học thể

dục về, mở cặp ra thì thấy bên trong chỉ một màu trắng như tuyết, che hết đồng sách giáo khoa – ngẩng đầu lên thì thấy Dư Châu Châu đang chấp tay sau lưng, cười híp mắt vui vẻ nói.

“Cậu xem đi, một miếng cũng không thiếu.” Cô cười híp mắt.

Lúc này, Dư Châu Châu đang cầm hộp kính của cô vật lý nghiêng đầu nhìn Mã Viễn Phi một cái, đối phương ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

“Cậu có phải là đàn ông không thế?” Chỉ còn Ôn Miếu ở đằng sau rít gào bất đắc dĩ.

“Hôm nay tôi đã đưa danh sách các bạn học thực nghiệm cho hiệu trưởng, xem nên cho ai tham gia, bây giờ vẫn chưa có quyết định chính thức, nhưng lớp chúng ta sẽ có một nửa, một nửa còn lại là của ban hai, công bằng cho hai lớp.”

Thí nghiệm? Dư Châu Châu đổi sự chú ý từ hộp mắt kính lên người cô vật lý.

Tiết học lần này thú vị hơn trước kia rất nhiều. Cô vật lý hẳn đã bỏ ra rất nhiều công phu, chuẩn bị vài thí nghiệm thú vị, hoàn toàn không dùng sách giáo khoa, nói với cái tên mỹ miều là phổ cập khoa học.

Sau đó cô vật lý nhìn Dư Châu Châu và Ôn Miếu với ánh mắt nhiệt tình.

Thậm chí Dư Châu Châu còn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của Ôn Miếu đằng sau mình —

Ủy viên văn nghệ thở dài nói nhỏ với Dư Châu Châu, lần thực nghiệm này rất thú vị, mà điều này sẽ khiến cho mấy thầy cô dự giờ xem trọng, thể hiện được tính chất của tiết học tự chủ – Dư Châu Châu và Ôn Miếu bình tĩnh nhìn nhau thở dài.

Chẳng qua hình thức mới mẻ hơn chút, độ khó cũng tăng thêm một chút. Thực nghiệm không phải bọn họ thiết kế, kết quả cũng đã tính ra rồi, thậm chí ngay cả quá trình và kết quả cũng được soạn thảo ra hết.

Tiết dự giờ lần này làm Dư Châu Châu nửa vui nửa buồn. Vui là vì chương trình học rất nhàm chán, giống như mấy tiết sinh lý, tiết kỹ thuật gì đó – cô có thể trốn một cách đường hoàng. Phòng thí nghiệm vật lý đã trở thành chỗ tránh nạn chính thức của Dư Châu Châu, cô cực kì nhiệt tình với thí nghiệm nhỏ mà mình phụ trách.

Thí nghiệm này do cô và Ôn Miếu cùng nhau làm, chẳng qua người này sẽ không giúp đỡ cô vào tiết kỹ thuật, bởi cậu ta rất thích tiết kỹ thuật, cũng thích những bài tập thủ công kia. Dư Châu Châu không hiểu tại sao một nam sinh lại thích môn kỹ thuật dành cho các cô gái khéo tay như vậy, mà bài thí nghiệm của hai người bắt buộc họ phải thống nhất thời gian hành động cùng nhau, nên lúc Ôn Miếu đòi đi học tiết kỹ thuật làm Dư Châu Châu phát khùng.

“Cậu có phải đàn ông không đó? Tiết học kia có gì mà cậu thích? Chúng ta cần luyện tập đó, luyện tập!”

Ôn Miếu ngáp một cái, “Luyện tập cái đầu cậu đó! Thí nghiệm của tui mình gần như không cần kỹ thuật khó gì cả, còn không phải cậu tính đọc manga trong phòng thí nghiệm chứ luyện tập cái quần! Thật ra tớ cảm thấy vừa đọc truyện trong lớp vừa đề phòng giáo viên phát hiện còn kích thích hơn nhiều, cậu nói đúng không?”

Dư Châu Châu đuối lý, thí nghiệm của hai người đúng là rất đơn giản: Mô phỏng mặt trời mọc.

Nguyên lý cơ bản là tác dụng của ánh sáng khúc xạ, dụng cụ cần thiết là một hộp vuông, một đèn pin cầm tay, với thêm một cái bình thủy tinh, nói chính xác là xé nhãn của bình truyền dịch. Đèn pin đại biểu bằng mặt

trời, hộp vuông đại biểu cho độ cao của đường chân trời, cũng vừa vặn che được ánh sáng của đèn pin, các bạn học ngồi dưới bục giảng sẽ không thấy gì cả. Nhưng khi hai người thả bình truyền dịch đầy nước lên thì các bạn học có thể thấy được ánh sáng từ đèn pin cầm tay. Bình truyền dịch lúc này là tầng khí quyển, để ánh mặt trời có thể khúc xạ, thể hiện cho câu, “Rạng sáng là trước khi mặt trời mọc thật sự.”

Theo lời của Ôn Miếu mà nói thì cái thí nghiệm này rất nhàm chán, một đứa nhỏ sáu tuổi cũng có thể làm được. Cô giáo vật lý luôn yêu cầu – “Tự mình nhớ lời kịch, đừng đến lúc đó nói cà lăm làm mất mặt cô là được!”

Nhưng điều làm Ôn Miếu không hiểu là, lần đầu bọn họ vào chuẩn bị dụng cụ thí nghiệm, lúc cậu đang cầm đèn pin để lắp pin vào thì nghe tiếng cười khúc khích của Dư Châu Châu đang hứng nước cho bình truyền dịch.

Cậu nhẹ nhàng đi tới, thấy cô đang ngồi rót nước một cách chăm chú, khóe miệng nhếch lên, không biết đang nhớ chuyện gì.

Cô gơ cái bình lên, nhỏ giọng lầu bầu, “Ha, mang nước thánh đi thôi!”

“Nước thánh gì đó?”

Dư Châu Châu bị cắt đứt dòng suy nghĩ hét lên một tiếng, bình nước trong tay tuột xuống, rơi xuống đất.

Thẩm Dương đang lau chùi vại cá và giá đựng ở cạnh nhìn bọn họ như hai tên hề, ánh mắt rất lạnh nhạt.

Dư Châu Châu và Thẩm Dương vào ngày thứ bảy học thêm bên ban A không hề nói gì với nhau, trừ câu ‘Làm phiền một chút tớ cần đi WC’ cả. Chỗ ngồi của ban A thay đổi theo thành tích thi từng tháng, nhưng bàn học

của Dư Châu Châu và Thẩm Dương không bao giờ thay đổi, giống như hai cục đá lớn nằm dính trên đất.

Dư Châu Châu mơ hồ cảm thấy, mình đã quen với việc đứng thứ hai của trường rồi, đây không phải là chuyện xấu, cuộc sống vẫn như trước, học hành, cuộc sống vẫn vậy, có đọc thêm một chút truyện tranh, đánh cầu lông, chạy bộ, mẹ cũng đồng ý mua máy vi tính cho cô sau Tết.

Thẩm Dương lại căng như dây cung, cô không phải là Dư Châu Châu.

Thậm chí cô không tự chủ được mà học theo cách sống của Ôn Miếu, giống như họ của đối phương vậy, ôn hòa.

Trần An là nhân vật chính của trò chơi, còn cả chuyện cũ ở trường tiểu học, đan dệt thành hình ảnh không chân thật ngoài bình thủy tinh.

Ngoại trừ lần gặp đầu tiên cô vật lý dẫn cô đến phòng thí nghiệm gặp được Thẩm Dương ra thì không còn gặp nhau nữa, đối với việc Dư Châu Châu trốn học để chơi này, Ôn Miếu luôn dùng ánh mắt ‘Cậu xem người đứng hạng nhất khối kia, vì có thêm thời gian học, ngay cả tiết của cô vật lý cũng không thèm quan tâm, đáng đời cậu đứng thứ hai’ để kích thích Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu vừa ủ rũ vừa hỏi Ôn Miếu, “Cậu để ý ghê ta, thế cậu thì sao? Thái độ học tập của cậu còn không bằng tớ đó!”

Ôn Miếu không hề nghĩ ngợi, lười biếng trả lời, “Nhưng mà, Châu Châu này, chúng ta không giống nhau.”

Dư Châu Châu đột nhiên ngẩn người.

Hình như đã từng thấy đâu rồi.

Kí ức đến rất mãnh liệt, nhưng lại trở về trắng tay —

Lúc về lớp thì phát hiện mọi người đang phát bài kiểm tra anh toán lý văn hồi chủ nhật, từ hàng thứ nhất truyền về sau, trong lớp náo nhiệt vô cùng. Đại biểu từng môn đứng ở bục giảng kêu to, “Có ai thiếu bài kiểm tra văn không? Có ai thiếu không?”

“Tớ thiếu, tớ thiếu!” Ủy viên văn nghệ vừa giơ tay hô to thì nghe thấy tiếng cười của mọi người xung quanh.

Dư Châu Châu đi từ cửa sau lên chỗ, lúc đi ngang qua thì thấy Tân Mỹ Hương đang thu dọn bài thi cho các bạn ngồi xung quanh, xếp chỉnh tề theo từng môn học, mặc dù người ta chẳng quan tâm.

Một cái đình đã tạo ra huyết án. Tân Mỹ Hương bất bình cho cô, nhưng Dư Châu Châu không làm gì cho cô ấy cả. Bây giờ người bị bắt nạt là Tân Mỹ Hương, cô lại không có đủ dũng khí để nhét lại bài thi vào tay đám Từ Chí Cường.

Đi tới chỗ ngồi của mình, cô phát hiện Mã Viễn Phi đã nhận bài thi cho mình.

Dư Châu Châu cảm thấy cảm động, lại nhìn bài thi bị ném lộn xộn của Ôn Miếu, đột nhiên nở nụ cười ấm áp, cười nói với Mã Viễn Phi, “Cảm ơn cậu.”

Mã Viễn Phi luôn hiếu động, giống như đứa trẻ bị bệnh tăng động vậy. Nhưng Dư Châu Châu đã phát hiện từ lâu, cho dù vẻ mặt của người khác thế nào, con mắt của cậu ta luôn có khoảng trống, con người rất ít khi di chuyển, tròng mắt trắng rất nhiều. Nếu như đem nửa mặt của cậu ta che đi, chỉ nhìn đôi mắt thì không bao giờ đoán được vẻ mặt của cậu ta cả.

Nhưng nghe được lời cảm ơn, cậu ta không hề nhìn cô, chỉ hơi đỏ mặt, nhin không được nói, “Cất bài kiểm tra cẩn thận đi, sau đó đừng có đung vào bài thi trong hộp bàn của tớ!”

Dư Châu Châu ngại ngùng sờ mũi. Cô luôn quên mang theo bài thi, mỗi lúc đi học, đến khi cô giáo giảng đáp án của bài thi, cô luôn cướp bài thi trong học bàn của Mã Viễn Phi, nhưng học bàn của cậu bạn rất loạn, phải mò mãi mới tìm được bài thi.

“Đúng rồi, lúc này cô vật lý mới đến, bảo sắp công bố danh sách các bạn học tham gia thi đấu, lúc nữa đến phòng thí nghiệm với ban hai để nói vài chuyện.”

Được rồi, kiểm tra lời kịch phải hông? Dư Châu Châu chán nản nhét quyển Inuyasha vào cặp.

“Còn nữa.” Mã Viễn Phi nói thêm, “Hình như lần nay thi với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm đó.”

“À.” Cô gật gù một cái, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, “Cậu nói cái gì?”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đều Là Họa Từ Màn Đẩy Tường

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cô rất nhớ Chiêm Yến Phi”

“Châu... Dư Châu Châu, sao thế? Cậu căng thẳng à?”

Ôn Miếu thấy Dư Châu Châu không hào phóng thân nhiên như hồi sáng, lúc này đi chỉ nhìn chăm chăm xuống đất, thái độ rất khác thường, đột nhiên có chút lo lắng. Lúc gọi tiếng ‘Châu Châu’ thân mật, cậu suýt nữa đã cắn phải lưỡi, vội vàng đổi giọng, kêu thêm họ vào.

Dư Châu Châu ngẩng đầu, gật đầu rồi lắc đầu.

Cô không biết nên nói rõ với Ôn Miếu kiểu gì? Cô không căng thẳng vì tiết học dự giờ này.

Sáng ngày 24 tháng 12, bầu trời xám tro. Đám người Dư Châu Châu đợi cô vật lý và chủ nhiệm dắt đi, nhảy xuống xe buýt, đi vào trong trường trung học cơ sở trực thuộc đại học trong cơn gió lạnh đều đều. Có vẻ như sân trường đã được quét sạch tuyết nên trông rất sạch sẽ. Bởi vì lúc này đang là giờ học nên sân trường không có học sinh nào lảng vảng cả.

Dư Châu Châu không biết mình nghĩ gì. Cô hơi sợ hãi với ngôi trường trung học thuộc đại học này, sợ đến mức ngồi trên xe rất yên tĩnh, nào cô

gần như muốn ngừng hoạt động. Nhưng lúc đi vào trường học, phát hiện ngôi trường trống vắng, cô lại cảm thấy có chút mất mát.

“Ây dô, sợ cái gì chứ, có tớ đây rồi! Nếu cậu quên từ thì tớ sẽ tiếp lời cậu ngay!” Ôn Miếu cố ý nói lớn tiếng, sau đó còn dùng cùi chỏ chọc cô một cái, cứ như đang khuyến khích cho oan gia của mình vậy.

Dư Châu Châu hơi cười, “A, yên tâm đi, tớ không sao. Còn có... sau này cậu cứ gọi tớ là Châu Châu cũng được.”

Ôn Miếu được đền bù như mong muốn lập tức quay đầu, “Ít thấy người sang bắt quàng làm họ đi cô nương.”

—

Dư Châu Châu chuẩn bị tinh thần, Ôn Miếu thì lo lắng.

Đây là lần thứ tư cậu chạy đi WC rồi.

Ngay cả Thẩm Dương luôn lạnh mặt cũng bắt đầu cúi đầu lo lắng, giống như đang ôn lại những lời cần nói của cô bạn vậy. Ôn kịch bản dưới sự lo lắng sẽ càng làm não trở nên trống rỗng, Thẩm Dương đã tập đến lần thứ sáu nhưng vẫn bị kẹt ở chỗ cũ, sau đó không thể nhớ nổi những thứ đăng sau.

Lúc này, người tỉnh táo nhất lại là Dư Châu Châu. Cô nghiêng đầu nhìn về trước, ngay cả nụ cười của cô Vật lý và chủ nhiệm cũng trở nên cứng nhắc. Nhìn các bạn học trường khác biểu diễn, các bạn học của trường trung học số 13 trở nên im lặng. Tình huống này làm tâm trạng của Dư Châu Châu trở nên nặng nề.

Cô rất lo lắng đó.

Cái vinh dự tập thể vốn đã chết hẳn sau khi tốt nghiệp tiểu học nay lại bùng cháy lần nữa. Ý chí chiến đấu của Dư Châu Châu giống như nhân dân Trung Quốc hồi năm mươi năm trước vậy, chỉ có thể thức tỉnh vào lúc bị dồn tới đường cùng.

Cái kiểu bố trí lễ đường đáng sợ này khiến cho người khác cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Trên sân khấu có bàn, bảng đen, bục giảng, hình chiếu, sau khi rút thăm, các đội sẽ lên sân khấu theo thứ tự. Mà tất cả các nhà phê bình và giáo viên học sinh trường khác sẽ ngồi dưới sân khấu quan sát, một đám người đông nghìn nghịt trừng mắt nhìn người dự thi trên sân khấu, có thể tưởng tượng được, cái kiểu ‘lớp học’ kinh khủng này cực kì giống mấy màn hỏi cung ba đời vậy đó.

Ở trong cái kiểu sân khấu đáng sợ như vậy, sao có thể không lo lắng cơ chứ?

Ôn Miếu vừa từ WC trở về đã ngồi cạnh Dư Châu Châu ngơ ngẩn, cậu ngẩng đầu nhìn bức tranh chữ ở trên sân khấu, nhếch môi.

Châm chọc nhất là sáu chữ lớn trên bức tranh chữ kia viết “Vui sướng khởi nguồn tất cả.”

“Vui sướng cái quần què!” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi mắng, Dư Châu Châu ở cạnh cười ra tiếng.

“Đừng lo lắng, cậu nghe tớ nói nè.” Bởi vì không gặp người quen cũ nào nên Dư Châu Châu trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều, nụ cười còn giữ trên môi, cô thỉnh thoảng còn nhìn xung quanh, bộ dạng linh hoạt này của cô gần như trở thành người sống duy nhất trong trường cô.

Ôn Miếu nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ, Dư Châu Châu nghiêm mặt, chân thành nói, “Ôn Miếu, tới lúc đó cậu chỉ cần nhìn các bạn học trong lớp

mình là được, còn khán giả dưới sân khấu cứ xem là heo á.”

Ôn Miếu kinh ngạc, chỉ vào mũi mình bảo, “Vậy đối với mấy người đang trên sân khấu hiện giờ, có phải tội mình cũng là heo không á?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Ừ, đối với họ mà nói, chúng ta là heo hết đó.”

Ôn Miếu dờ khóc dờ cười, “Cái phương pháp khuyên bảo này của cậu là kiểu quần què gì thế? Tự chửi mình là heo à?”

“Cậu hãy nhớ kỹ câu này.” Dư Châu Châu không cười, “Một khi lên sân khấu, lúc hai người chúng ta đang bày dụng cụ thì nghiêm túc nói câu này ba lần, nhất định phải nói!”

Ôn Miếu bị gương mặt nghiêm túc của Dư Châu Châu làm rung động, không hỏi tại sao, chỉ gật đầu lia lịa.

Dư Châu Châu vỗ nhẹ vai cậu, quay đầu nhìn cô giáo Ngữ văn đang nở nụ cười cứng nhắc với giọng điệu rất buồn nôn của trường khác trên sân khấu.

Cô muốn nói cho Ôn Miếu rằng, câu này không phải mắng ai hết. Cô gái nói cho cô biết câu này không biết có còn đứng trên sân khấu nữa hay không.

Cô rất nhớ Chiêm Yến Phi.

Năm đó Dư Châu Châu đi thi kể chuyện, một lần đã nổi tiếng, lần đầu cô tham gia làm MC cho cuộc tranh tài toàn tỉnh cùng Chiêm Yến Phi, cô rất lo lắng và căng thẳng. Những câu thoại kịch bản giống như đang bận đi dạ hội vậy, Dư Châu Châu cũng không thể tùy ý phát huy như khi kể chuyện, chỉ sợ đọc sai một câu thì hỏng hết cả chương trình, cho nên ngồi

một mình trong góc, đọc đi đọc lại kịch bản, cực kì giống với Ôn Miếu và Thẩm Dương lúc này.

Khi đó, Chiêm Yến Phi cầm tay của cô, bảo rằng, “Không có gì đâu, cậu nhớ kỹ nè, dưới sân khấu đều là heo hết.”

Tiểu Yến Tử lớp một đã có sự thành thục và cẩn thận khác với các bạn học cùng lớp, gương mặt đáng yêu của cô bạn nở một nụ cười với lúm đồng tiền, lòng bàn tay mềm mại, thế mà nói với cô, dưới sân khấu đều là heo hết. Lúc nói chữ cuối, cô bạn mím môi nhưng lại mang theo phong độ hiên ngang lắm liệt.

Đây là cách giảm bớt căng thẳng mà Chiêm Yến Phi nghĩ ra, Dư Châu Châu cũng nửa tin nửa ngờ, cố gắng học cho thuộc kịch bản.

Sau đó lúc chuẩn bị lên sân khấu, Chiêm Yến Phi lại cầm tay cô lần nữa, nhỏ giọng nói, nào, chúng ta cùng nói một lần.

Nói cái gì hả?

Dưới sân khấu đều là heo.

Dư Châu Châu cà lăm nhìn xung quanh, bây giờ á?

Nói nhanh!

Hai cô bé thả microphone xuống, cùng nhau đồng thanh với âm lượng chỉ có đối phương mới nghe được.

Dưới sân khấu đều là heo!

Hành vi kích thích nhưng hoang đường này làm Dư Châu Châu cười thành tiếng, sau đó mới phát hiện, cảm giác căng thẳng cũng tung bay theo tiếng cười rồi.

“Tôi tuyên bố, đội chủ nhà trường trung học trực thuộc đại học sư phạm bắt đầu!”

Dư Châu Châu rời khỏi kí ức của mình, ngửa đầu cười cười nhìn đèn treo bằng thủy tinh trên trần nhà. Cô học được tư thái tự nhiên từ Chiêm Yến Phi, khi hai người đứng trên sân khấu chưa bao giờ nhìn xuống sân khấu cả, lời kịch mật mờ, ánh đèn hoa mỹ, thậm chí cả tiếng vỗ tay nhiệt liệt đều không quan trọng chút nào. Quan trọng là hai người các cô đứng trên sân khấu, không nhìn tất cả.

Dưới sân khấu đều là heo.

Dư Châu Châu không biết Ôn Miếu luôn ở cạnh nhìn cô chăm chú, cô đã hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, hai mắt khép hờ, nụ cười tươi tắn.

Ôn Miếu thở dài một tiếng.

Lúc này, tiếng vỗ tay vang lên, cô giáo Ngữ văn dẫn các học sinh xuống sân khấu, lớp dự thi tiếp theo bắt đầu đi ra sân khấu từ cánh phải.

“Người tham dự tiếp theo là giáo viên Mai Quý Vân của bộ môn Anh văn thuộc trường trung học trực thuộc sư phạm, lớp dự thi là 61 học sinh của ban một năm hai.”

Dư Châu Châu giương mắt nhìn sân khấu, sau đó cả người cứng đờ.

Chỗ ngồi của lớp Dư Châu Châu cách sân khấu không xa, thị lực của cô lại rất tốt, gần như có thể thấy được áo sơ mi của nam sinh đang giúp giáo viên chỉ huy các bạn học vào chỗ ngồi có bao nhiêu nút áo.

“Châu Châu, không sao chứ?” Đây là lần đầu Ôn Miếu quang minh chính đại gọi thẳng tên Dư Châu Châu, đột nhiên cảm thấy ngại ngùng.

“Tớ, tớ, tớ thế nào?” Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu, nụ cười cứng ngắc, giống như giáo viên Ngữ văn vừa xuống sân khấu.

Ôn Miếu đang định nói cái gì thì bị tiếng âm nhạc vui vẻ vang lên thu hút, lực chú ý của bọn họ cũng dời đến sân khấu. Trên sân khấu có một nhóm học sinh của trường trung học trực thuộc đại học đứng lên, vỗ tay theo nhịp, sau đó đồng thanh hát bài tiếng anh dễ nghe, hội trường âm u đầy tử khí cũng bị thay đổi, các giáo viên bạn học ở dưới cũng vỗ tay theo.

“Đây là bài gì thế?” Ôn Miếu nhỏ giọng hỏi Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu nhún vai, “Tớ không biết tên, nhưng tớ biết nhạc đệm là [Sound of Music] [1], ây dô, hình như bài hát là 1234567, doremifasollasi [2].”

[1] Sound of Music (Tựa Việt là Giai điệu hạnh phúc hoặc Tiếng tơ đồng) là một bộ phim ca nhạc năm 1965 của đạo diễn Robert Wise cùng các diễn viên là Julie Andrews, Christopher Plummer. Bộ phim dựa trên vở nhạc kịch cùng tên của Broadway trong đó bài hát được viết bởi Richard Rodgers, Oscar Hammerstein II và dựa trên cuốn sách nhạc kịch của Howard Lindsay và Russel Crouse. Ernest Lehman viết kịch bản cho phim.

Btw, mình nghĩ cái Châu Châu nhắc đến chắc là bản nhạc kịch.

Link nhạc kịch: <https://www.youtube.com/watch?v=8WrC7seqfOk>

[2] Mình không rõ có phải Bát Nguyệt nhớ nhầm tên không, tên bài hát là Đồ Rê Mi (ba nốt nhạc đầu của phím nhạc), là một bản trình diễn từ nhạc kịch Sound of Music của Rodgers và Hammerstein.

Đây là link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=jp0opnxQ4rY>

Bên trong có một câu mà Dư Châu Châu nhớ rất kỹ, far, a long long way to run. [3]

[3] Câu này mình chỉnh lại nhé, vì lời là Far, a long long way to run, còn Bát Nguyệt viết là far, is long long way to run =]] Chắc chị già lại viết sai:v

Trình độ của trường trung học trực thuộc đại học sư phạm tốt hơn mấy lớp trước rất nhiều, hội trường âm u cũng bởi vì không khí vui vẻ trên sân khấu mà trở nên sáng sủa không ít. Bọn họ thật sự được thả lỏng, từ giáo viên đến học sinh, không có ai mang lại cảm giác diễn trò cứng nhắc, mà rất bình tĩnh – đây không chỉ bởi vì là sân nhà.

Lúc mọi người vẫn hay dùng máy chiếu thì giáo án bằng Powerpoint của họ đã làm rất đẹp. Cách hoạt động rất giống khách quý của Australia vậy, còn giới thiệu các học sinh xuất sắc như giới thiệu các nước dự thi World Cup 2002 vậy.

Dư Châu Châu không nhìn sân khấu nữa, ngẩng đầu nhìn các học sinh ban sáu đang trừng mắt há mồm nhìn sân khấu, nhất là Thẩm Dương – cô bạn luôn cúi đầu lại sáng rực nhìn sân khấu, thậm chí chút ánh sáng phản quang trên kính của cô bạn cũng làm Dư Châu Châu cảm thấy hơi bị khủng bố.

Đó là một kiểu không phục, một kiểu không chịu thua. Một kiểu trông ngóng, cũng là một kiểu xem thường.

Dư Châu Châu biết, Thẩm Dương là một cô bạn có chí hướng, nhất định thường so sánh bản thân với các học sinh của trường trọng điểm, mà lần này, cô bạn đã có cơ hội để thấy thực lực của họ, đương nhiên sẽ chú ý kỹ càng.

Nhưng mà cô lại cảm thấy được có chút gì đó khác lạ từ vẻ mặt của Thẩm Dương, thậm chí có chút thù hận, nhưng không quá mãnh liệt. Cơ mà sao lại có thù hận ở đây?

Có lẽ nghĩ nhiều rồi. Dư Châu Châu lắc đầu.

Nhưng sao lại nghĩ nhiều chứ? Ban sáu lúc này thật sự còn sốt sắng hơn trước gấp mười lần, mang bộ dạng này lên sân khấu nhất định sẽ làm hỏng việc hết.

Dư Châu Châu vẫn đang lo nước thương dân bị Ôn Miếu chọt một cái bằng cùi chỏ kéo về hiện thực, cô ngẩng đầu lên thì thấy ánh đèn trên sân khấu tối lại, chỉ có hai người đi vào khoảng sáng giữa sân khấu.

Quả nhiên là lợi thế của sân nhà.

Cô bạn mặc bộ lễ phục màu lam nhạt đứng giữa sân khấu, mái tóc hơi xoăn, nụ cười long lanh, Dư Châu Châu bừng tỉnh.

Mà cậu bạn đưa lưng về phía Dư Châu Châu thì mặc áo khoác màu trắng mang mũ dạ, cô nhìn hai người đang nhìn nhau dưới âm nhạc dịu dàng, nghiêng đầu hỏi Ôn Miếu, “Cosplay?”

“Hả?”

“Tớ nói là... Cái người đó đang đóng Siêu trộm Kid [4] à?”

[4] Siêu trộm Kid: Là một nhân vật hư cấu trong bộ truyện Thám tử lừng danh Conan của tác giả Gosho Aoyama. Kid còn là nhân vật chính của series truyện Magic Kaito.

Ôn Miếu liếc cô một cái, “Dở hơi! Người ta đang diễn Romeo và Juliet [5] đó má!”

[5] Romeo và Juliet: Cái này thì hầu hết mọi người đã biết nhỉ? Nhưng chú thích cho các bạn nhỏ chưa nghe đến cái này. Romeo và Juliet là vở bi kịch được viết bởi nhà văn đại tài của nước Anh, William Shakespeare. Vở kịch này và vở Hamlet là 2 vở nổi tiếng nhất và được diễn lại rất thường xuyên.

Dư Châu Châu thở dài, tên si hán ngốc ngếch Romeo sao lại mặc giống như hiệp sĩ rừng xanh Robin Hood vậy chứ?

Nhưng lúc cậu nam sinh kia mở miệng nói chuyện, Dư Châu Châu không có cách nào mắng sau lưng nữa cả. Cách phát âm Tiếng anh và giọng nói đó rất quen thuộc. Dư Châu Châu rất quen với cái giọng nói đài hoàng trịnh trọng của người này, trong ấn tượng của cô, giọng nói này luôn làm cô tức tới mức nổ phôi, cũng có lúc đặc ý, có khi khó chịu nhưng cũng chân thành, thân thiết, và rất tốt đẹp.

Xưa nay cô chưa từng phủ nhận, người này có năng lực đứng chỉ huy mọi người ở trên sân khấu. Từ lần đầu cô và cậu ấy cùng đứng chung đọc bài thơ trên sân khấu, cô đã biết rõ điều này.

Chỉ cần cậu ấy nghiêm túc.

Lời kịch của Romeo và Juliet không có nhiều người hiểu rõ, lúc Ôn Miếu đang chìm đắm trong nội dung vở kịch, Dư Châu Châu ở cạnh thì thầm một câu, Shakespeare [4] lắm chuyện thật.

[4] William Shakespeare: Sinh năm 1564 và mất năm 1616, là một nhà văn và nhà viết kịch người Anh, được coi là nhà văn vĩ đại nhất của Anh và là nhà viết kịch đi trước thời đại. Ông cũng được vinh danh là nhà thơ tiêu biểu của nước Anh và là ‘Nhà thơ của Avon’. Những tác phẩm của ông bao gồm cả những tác phẩm hợp tác bao gồm 38 vở kịch, 154 bản sonnet, hai bản thơ tường thuật dài và vài bài thơ ngắn. Những vở kịch của ông được dịch thành nhiều ngôn ngữ và trình diễn nhiều hơn bất kỳ nhà viết kịch nào.

Hầu hết các tác phẩm nổi tiếng của ông được sáng tác vào giai đoạn từ 1589 đến 1613, những vở kịch đầu tiên của ông chủ yếu là hài kịch và kịch lịch sử, những thể loại này được ông tăng lên sự tinh tế và nghệ thuật vào cuối thế kỉ XVI. Sau đó ông sáng tác các bi kịch đến năm 1608, bao gồm các tác phẩm tiêu biểu: Hamlet, Vua Lear, Othello và Macbeth, gồm một

vài tác phẩm nổi tiếng nhất của ông bằng tiếng Anh. Trong giai đoạn cuối cùng của sự nghiệp sáng tác, ông sáng tác những vở kịch buồn, hay còn gọi là lãng mạn và hợp tác với các nhà viết kịch khác.

Ánh sáng lần nữa sáng lên, cả hội trường vỗ tay. Siêu trộm Kid cầm tay Juliet, lấy mũ dạ đẹp để trên đầu xuống, khom lưng cảm ơn với các khán giả, Ôn Miếu than thở một lát rồi mỉm cười, ánh mắt cũng liếc về Dư Châu Châu đang nghiêm nghị.

Cậu chưa từng thấy đôi mắt của Dư Châu Châu như vậy lần nào trước đây.

Lúc màn diễn của trường trung học trực thuộc đại học kết thúc, cánh gà lại chào đón các bạn học vừa rời khỏi sân khấu để gửi lên sân khấu một nhóm mờ nhạt hơn.

Còn hai lớp, trong đó có lớp của Dư Châu Châu. Mọi người đã đợi hai tiếng đồng hồ, vội vã lo lắng, sĩ khí cũng hạ thấp. Ôn Miếu trở nên căng thẳng. Cậu không muốn nói với Dư Châu Châu rằng cậu rất ghen tị với Romeo lúc này. Đây là lần đầu tiên cậu tự ti đến vậy, mặc dù cậu chưa lên sân khấu.

Mình không để ý. Ôn Miếu tự nói với bản thân. Cậu tự nhủ, mọi thứ chỉ cần gần tốt là ổn rồi.

Thật sự là được rồi à? Chỉ như vậy mà thôi hả?

Thẩm Dương lạnh lùng nhìn sàn nhà, miệng lẩm bẩm lời thoại của mình không ngừng, sau đó lại bị kẹt ở chỗ cũ, mồ hôi trên trán cô chảy xuống.

Dư Châu Châu vừa thoát khỏi thế giới của mình đột nhiên đứng lên.

Thẩm Dương và Ôn Miếu giật mình, Dư Châu Châu nhìn hai người, cau mày, cảm giác như hai kẻ này sắp đi tới pháp trường vậy.

“Châu Châu...”

“Đi, đi toilet với tớ.”

“Cậu nói cái gì?” Đây là lần đầu Thẩm Dương nói câu khác ngoài ‘Làm phiền’ với Dư Châu Châu.

“Tớ nói,” Dư Châu Châu dùng uy nghiêm không cho phản bác, nói lại lần nữa, “Hai cậu, cùng tớ đi toilet!”

Ôn Miếu đứng dựa ở nhà WC nữ. Đây là lần đầu cậu bị nữ sinh kéo đi WC chung, còn may chưa bị kéo vào chung WC đó.

Dư Châu Châu đúng là đứa dở hơi. Cậu mắng thầm trong lòng.

Dư Châu Châu đi ra khỏi WC, kéo tay áo hai người lại, nói, “Hiện tại khoan về lại đã.”

“Cậu muốn làm gì?” Vẻ mặt của Thẩm Dương trở nên mất kiên nhẫn, Ôn Miếu vốn nên ở cạnh ồn ào kêu ‘Á á á, hạng nhất và hạng nhì oánh nhau’ thì lại không có sức quan tâm hai người.

“Có phải hai người các cậu lo lắng lắm phải không?”

“Tôi không lo lắng.” Thẩm Dương nghiêng đầu, “Có gì mà lo lắng chứ?”

Ôn Miếu lại ngoan ngoãn gật đầu, “Tớ lo lắng. Tớ sợ lát nữa lỡ tay làm rơi bình thủy tinh.”

Dư Châu Châu cầm chặt tay áo hai người không buông, “Cho nên, tới đây, ba chúng ta đẩy tường đi.”

“Cậu làm gì thế? Rảnh lắm hả? Tớ thấy cậu không phải lo lắng mà muốn quậy thì có!” Ôn Miếu hất tay cô ra, tức giận muốn trở về hội trường.

“Tớ nói thật,” Dư Châu Châu không giận, cô giải thích, “Trước đây tớ thấy trong sách bảo, đứng thẳng người, hai tay dùng sức đẩy vào tường, có thể làm căng bắp thịt ở bụng dưới, đây là cách giảm lo lắng vô cùng có hiệu quả, thật đó!”

Cô nhìn Ôn Miếu với ánh mắt tha thiết, sau đó nhìn Thẩm Dương với ánh mắt ra hiệu. Ôn Miếu biết, Thẩm Dương phụ trách thí nghiệm ‘nghiên cứu ánh sáng ở các chất lỏng khác nhau’ – đây là thí nghiệm đầu tiên trong lần dự thi lần này, nếu mở đầu không tốt thì sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của người khác.

Ôn Miếu đã hơi hiểu hành động điên cuồng của Dư Châu Châu rồi. Xưa nay Thẩm Dương không quan tâm cô, lần này đương nhiên không để ý, không biết có phải bị biểu hiện của các bạn học thuộc trung học trực thuộc đại học sư phạm kích thích không nữa.

“Được...” Ôn Miếu gật đầu, cười với Thẩm Dương, “Chúng ta cho cậu ấy chút mặt mũi đi, có lẽ cậu ấy căng thẳng, ngại đẩy tường một mình nên kéo chúng ta.... Dù sao cũng không có ai ở chỗ này, vậy... vậy đẩy một chút cũng được....”

Đúng là ngu mọe nó rồi. Ôn Miếu nói xong lời này, cũng tự ý bỏ qua ánh mắt cảm ơn của Dư Châu Châu.

Sau đó ba người nhìn xung quanh, xác nhận hành lang không có ai, hai người đứng xung quanh Dư Châu Châu đang ở giữa, đưa hai tay đè lên vách tường ở trước.

“Nhất định phải dùng hết sức, xem như bức tường này có thể đẩy được, nhớ kĩ đó, nhất định phải dùng sức!”

Sau khi nói xong, cô xông lên đẩy. Ôn Miếu há to miệng, cậu có thể thấy được mấy chữ trong đôi mắt ngạc nhiên của Thẩm Dương.

Kẻ ngốc.

Nhưng Dư Châu Châu lại chẳng quan tâm ai hết, gương mặt đỏ bừng chuyên chú của cô lại lây sang bọn họ. Ôn Miếu cười chạy tới cạnh cô, cũng bắt đầu dùng sức đẩy tường, lơ đãng nhìn thấy Thẩm Dương im lặng đẩy chung bên cạnh, gương mặt trầm tĩnh không dữ tợn như Dư Châu Châu, nhưng ở hai bên trái lại xuất hiện gân xanh, nói rõ cô bạn cũng dùng sức lắm đó.

“Không nổi nữa, không nổi nữa, không nổi nữa.” Dư Châu Châu là người đầu tiên bỏ cuộc, lau mồ hôi ở hai bên trán.

Sau đó mỉm cười nhìn hai người đang kiên trì đẩy tường ở trước mắt, giống như muốn đem hết lo lắng và tự ti ném vào trong tường.

Cuối cùng, sau khi kết thúc, Thẩm Dương thở hổn hển rồi mỉm cười với Dư Châu Châu, mặc dù trong nháy mắt nhưng rất dịu dàng.

Ôn Miếu thì lại cảm thấy ung dung như mới giành lại cuộc sống, cảm xúc đè nén nơi ngực bị quét sạch, cậu nhếch môi cười ha hả.

“Này Châu Châu,” Ôn Miếu gọi tên cô rất thuận miệng, “Cách này có tác dụng ghê, cậu kiểm đầu ra mấy trò này thế...”

Cậu dừng lại, chợt phát hiện sau lưng ba người có một thiếu niên đẹp trai đang cầm mũ dạ, trên người đang mặc áo sơ mi màu trắng và cả... gương mặt lạnh như băng.

Là Romeo lúc này.

“Các cậu đang làm gì?”

Thẩm Dương lập tức cúi đầu, không biết là vì xấu hổ hay vì cái gì. Ôn Miếu thì thấy Dư Châu Châu há to mồm, vẻ mặt như thể đang trộm đồ bị người ta bắt quả tang vậy, thậm chí còn có sự sợ hãi khó hiểu.

“Chúng tớ...”

Ôn Miếu giật giật miệng, muốn giải thích một chút, dù sao mình cũng đang ở trong trường người ta làm vậy, cho nên cũng là bên đuối lý.

Nhưng thiếu niên chỉ nhìn Dư Châu Châu chăm chăm, giống như cậu và Thẩm Dương không tồn tại vậy.

Hơn nữa, ánh mắt rất âm trầm ác độc.

Mẹ nó, không phải chỉ đẩy tường trường các cậu thôi à, hung ác cái mọe gì, làm trò quần què gì đó!! Ôn Miếu đi tới trước mặt Dư Châu Châu, che cô lại, đang định mở miệng nói gì thì chàng trai lại cúi đầu, giọng nói hơi khàn khàn.

“Dư Châu Châu, tớ hỏi cậu, cậu đẩy tường làm gì?”

Hành lang im lặng giống như đường hầm thời gian dài vô tận, chỉ có một cánh cửa sổ ở cuối đường, ánh sáng mờ nhạt xám trắng xuyên qua đó. Chàng trai đứng ngược sáng, không ai thấy rõ vẻ mặt của cậu.

Thì ra bọn họ quen nhau. Ôn Miếu đột nhiên cảm thấy, mình đã mờ nhạt giống như vách tường màu trắng xám kia rồi. Cái không khí im lặng lạnh lẽo này như muốn bao trùm lấy bốn người.

Bầu không khí không thể phá hủy này lại xuất hiện từ Dư Châu Châu đang ở sau lưng Ôn Miếu.

Cô dùng vẻ mặt nịnh nọt, vươn tay trái vuốt nhẹ vách tường, giống như đang vuốt lông cho con chó vậy.

“Chúng tớ chỉ làm chút chuyện tốt....”

Gương mặt của chàng trai lộ vẻ châm chọc, giống như muốn nói, cậu cứ tiếp tục nói dối đi, tôi nghe cậu bịa chuyện.

“Ồ, có chuyện tốt gì cần ba người phải đẩy tường thế?” Cậu nhướng mày cười.

Dư Châu Châu lại bình tĩnh nở nụ cười, chột chột mắt tường.

“Bởi vì bọn tớ phát hiện, tường trường các cậu bị lệch một chút.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Dưới Sân Khấu Không Phải Chỉ Toàn Heo

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Đối chọi gay gắt”

“Dư Châu Châu, cậu đi chết đi....” Tiếng của Ôn Miểu bé như muỗi, không biết có phải do căn răng không.

“Sao tớ không nhìn ra tường tường tớ bị lệch nhỉ?” Cuối cùng Lâm Dương cũng từ bỏ gương mặt ưu thương của Romeo, giọng nói không còn tao nhã tự tin như trước – Dư Châu Châu đột nhiên cảm nhận được sự ung dung xuất phát từ trong lòng.

Đây mới là Lâm Dương mà cô biết.

“Bởi vì...” Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn tường trắng thẳng tắp, “Bởi vì vừa nãy tụi tớ đã đẩy nó hết lệch rồi....”

Trong nháy mắt, Dư Châu Châu cảm thấy Lâm Dương muốn nhào lên cắn chết cô.

Mỗi khi cô thấy cậu ấy, trong lòng luôn mang theo chút hoảng loạn mâu thuẫn, lời nói, việc làm đều thoát khỏi quỹ đạo bình thường. Hoặc nói là cô cố ý, cố ý đưa đề tài đi xa, giống như chỉ có làm vậy mới có thể tránh được trăm mối khúc mắc của hai người.

Giống như các lần trước vậy, cơm hộp, băng vệ sinh, lời chúc phúc thiếu một câu, tất cả cách làm kì quái chỉ để dính lại như trước kia.

Dư Châu Châu không nhìn ánh mắt khinh bỉ của Ôn Miếu, cũng không quan tâm vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Dương. Cô vẫn nở nụ cười bình thản, ánh mắt nhìn Lâm Dương mang theo chút lo lắng.

Lâm Dương không cười. Hành lang yên tĩnh vô tận, cậu giống như con thú nhỏ, lúc che giấu vết thương chỉ có thể dùng bộ lông và móng vuốt sắc nhọn của mình, chỉ híp mắt, im lặng đứng đối diện Dư Châu Châu, trên người mang theo mùi vị lạnh lẽo.

Lâm Dương mà Dư Châu Châu biết chỉ xuất hiện mấy giây sau đó biến mất ở trong bức tường bị lệch.

“Cậu cảm thấy như thế rất thú vị hả?” Lâm Dương cười nhưng nụ cười này không có chút sáng sủa ấm áp nào.

Lông mày của Dư Châu Châu nhếch lên, cảm thấy rất khó chịu ở ngực nhưng không nói gì.

“Cậu lớn thế này rồi còn dùng cơ này sao? Cậu tưởng cậu là học sinh tiểu học đó à?”

“Biến mất không nói lời nào, bây giờ lại nhô ra từ đâu thế? Sau đó bắt đầu dùng chút trò khôn vặt đó để lừa người, bắt nạt người khác sao?”

Lâm Dương ôm ngực dựa vào tường, mỗi câu nói đều dùng giọng điệu bình thản, thậm chí còn nở nụ cười khinh thường, chẳng qua âm cuối mang chút run rẩy làm lộ tâm trạng của cậu.

Ôn Miếu ngăn người, cậu nhìn Dư Châu Châu giống như nữ vương nắm giữ mọi thứ, ba phút trước cúi đầu, gương mặt đỏ bừng, không thấy rõ

vẻ mặt, chỉ còn bím tóc đuôi ngựa đang vung vẩy, giống như Hỉ Thước không chịu thua.

Lúc biết Romeo và Dư Châu Châu quen nhau, cậu ngoan ngoãn im miệng nhưng lúc này không thể kiềm chế được rồi.

“Bọn tôi không làm hỏng tường trường cậu, cậu quản chúng tôi đẩy tường làm gì? Con mọe nó chứ, cậu nói cái chó gì thế? Mang mũ dạ xong thì không biết mình mang họ gì hả? Con mọe nó, hôm nay tôi rất chướng mắt cậu đấy...”

“Ôn Miếu!”

Dư Châu Châu kéo Ôn Miếu lại, ngón tay dính đầy mồ hôi và lạnh lẽo chạm lên phần tay không bị tay áo che khuất của Ôn Miếu, khiến cả người cậu bị lạnh run, cơn giận cũng xẹp bớt.

“Đừng nói nữa, đi thôi.” Dư Châu Châu lắc đầu với Ôn Miếu, cúi đầu vòng qua Lâm Dương để đi về hội trường, lúc lướt qua cậu thì tay bị giữ chặt lại.

“Tớ chưa nói xong, cậu đi đâu?” Gò má của Lâm Dương hơi đỏ, đôi mắt sáng ngời đến đáng sợ.

Ôn Miếu ở cạnh muốn xông lên thì Lâm Dương vung tay, “Bạn học kia, cậu bình tĩnh chút đi, đây là chuyện của chúng tôi, không liên quan tới cậu.”

Bước chân của Ôn Miếu cứng lại giữa không trung, ngừng lại, trên mặt nửa tức giận nửa bối rối.

Vóc dáng của Lâm Dương đã cao hơn Dư Châu Châu nửa cái đầu, Dư Châu Châu không giãy dụa, chỉ ngẩng đầu nhìn chàng trai vừa trưởng thành

với ánh mắt bình tĩnh, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, thứ xa lạ với cô không chỉ chiều cao không thôi.

Nhưng thời gian trôi qua, Lâm Dương không nói gì, cũng chẳng hỏi gì.

Tại sao cậu không học trường trung học trực thuộc đại học sư phạm? Tại sao cậu không liên lạc với tớ? Cậu đang ở đâu?

Cậu có gọi cho Dư Đình Đình, dù sao hai người cũng là chị em họ, nhất định có thể tìm được cô – nhưng cậu không làm. Cậu không biết tại sao.

Cô biến mất giống như một giấc mộng, hoặc nói là, sự tồn tại của cô luôn là một giấc mộng.

Nhưng không có dấu hiệu nào, không có sự chuẩn bị nào cả. Lăng Tường Xuyên luôn than phiền về việc tháo trang sức thay quần áo, cậu lười quan tâm, chỉ một mình đi tới phòng mỹ thuật trả trang phục, sau đó thấy một màn làm người ta giận sôi – đây tường làm mọe gì? Người bệnh tâm thần tính vượt ngục à?

Một giây sau, cô bé ở giữa lùi ra, động tác lau mồ hôi trên trán dương khá khuếch đại, cười hì hì bảo, không nổi không nổi, tớ mệt chết rồi, hai người tiếp tục cố lên!

Âm thanh quen thuộc nhưng lại mang theo sự lạnh lạnh xa lạ. Nụ cười cũng rất quen thuộc, mặt mày như lần đầu gặp gỡ, nhưng Lâm Dương chưa từng thấy Dư Châu Châu cười như thế trước kia.

Nụ cười vui vẻ tự nhiên như thế.

Lâm Dương chưa tới mười lăm tuổi, lần đầu nếm trải nhiều cảm xúc lẫn lộn như vậy, thời gian gấp gáp, cậu không kịp để mở ra từ từ, chỉ có thể

chọn lấy một sợi dây trong mớ dây hỗn độn đủ màu sắc xinh đẹp kia.

Màu đỏ tươi, tức giận.

“Cậu cho rằng tớ có thể vui vẻ nghe cậu nói bậy? Còn ngoan ngoãn để cậu bắt nạt?” Giọng nói của Lâm Dương rất bình tĩnh, nhưng bàn tay lại không khống chế được sức mạnh, Dư Châu Châu bị nắm đau tới mức nhú máu nhưng không hừ một tiếng.

Một lát sau, cô ngẩng đầu lên.

“Tớ biết cậu nhường tớ.”

Lâm Dương kinh ngạc, há mồm, tay buông lỏng.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không bắt nạt cậu nữa.”

Dư Châu Châu tránh ra khỏi tay cậu, vẻ mặt kinh hoảng xuất hiện trên mặt Lâm Dương một lát rồi biến mất, cô vội bước về hội trường, không quay đầu lại —

“Tớ nói này, cậu không có gì thật à?”

Dư Châu Châu gật gù, “Không sao.”

Cô rất cảm kích Ôn Miểu không hỏi gì hết, kể cả Romeo là ai.

Dư Châu Châu trở về vị trí ngồi, sau đó khoảng năm phút thì Ôn Miểu và Thẩm Dương cũng trở về. Gương mặt Thẩm Dương u ám, Ôn Miểu thì làm bộ như đang suy ngẫm cái gì.

Cô hơi ảo não, nở nụ cười ngại ngùng, “Xin lỗi, lúc này tớ quá tùy hứng, làm các cậu lúng túng, bây giờ nhìn lại thì chẳng thấy có hiệu quả gì tốt mà còn xấu ngược nữa.”

Ôn Miếu vung tay không quan tâm, “Tớ không lo lắng nữa rồi, thật đó.” Đột nhiên giọng nhỏ lại, “Còn Thẩm Dương, bộ dạng này của cậu ấy không liên quan đến cậu, lúc này cậu ấy mới cãi nhau với người khác.”

“Thẩm Dương? Cãi nhau?” Hai cái này hình như không thích hợp lắm thì phải.

“Ừ.” Ôn Miếu gật đầu “Cũng cãi nhau với một nam sinh. Cậu vừa đi thì có một nam và nữ sinh tới tìm Romeo kia, kết quả.... Lời nói của bọn họ rất đáng ghét, tớ có giúp Thẩm Dương rồi nhưng lại....” Ôn Miếu dừng lại, nhún vai.

Hắn không muốn đem nội dung cãi nhau kể lại cho Dư Châu Châu như bà tám, dù sao nếu hắn có trình độ tự tôn mạnh mẽ như đứa biến thái kiểu Thẩm Dương cũng không hi vọng những lời hạ nhục thấp hèn kia bị người khác biết.

“Cuối cùng Romeo mà cậu quen gần tui tớ lại. Thật ra... Thật ra cậu ta là người biết đạo lý, thật đó. Lúc này, sau khi cậu đi, cậu ta cũng giống như mất hồn vậy.” Ôn Miếu nói xong, đôi mắt nhìn về mặt Dư Châu Châu cẩn thận nhưng không phát hiện ra cái gì.

Dư Châu Châu nhanh chóng đổi đề tài, “Cảm xúc của Thẩm Dương có sao không?”

Ôn Miếu nhún vai, bữu môi nhìn Thẩm Dương.

Lúc này Thẩm Dương đang mím chặt môi, không còn học thuộc như lúc này nữa. Dư Châu Châu không biết nên an ủi cô bạn thế nào, không mở miệng mà chỉ vươn tay trái đặt lên tay phải của Thẩm Dương. Tuy ngón tay rất lạnh nhưng ít ra lòng bàn tay vẫn còn ấm nóng, hơi ấm từ bàn tay truyền sang mu bàn tay lạnh lẽo của Thẩm Dương, thành công gọi đối phương khỏi thế giới của mình..

Thẩm Dương nhìn cô một cái, giống như đợi Dư Châu Châu nói gì đó nhưng cô vẫn giữ im lặng.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Dương đột nhiên mở miệng, nhưng lời nói không liên quan đến hiện tại chút nào.

“Cậu có muốn thi vào Chấn Hoa không?”

Dư Châu Châu sửng sốt một chút, sau đó gật đầu vô cùng kiên định.

Không chút do dự nào cả.

Không phải chưa từng bị hỏi vấn đề này, lúc được trả bảng điểm, lời khen của các bạn học luôn kèm theo đề tài ‘thi vào Chấn Hoa’, nhưng khi đó cô luôn nở nụ cười khiêm tốn, sau đó giả vờ vô tình bảo, tớ cũng chưa chắc thi vào Chấn Hoa, chưa từng nghĩ tới, có thể thi vào cao trung trực thuộc vào trường đại học sư phạm là tốt rồi...

Dù sao, khóa trước chỉ có một vài người ở trường số 13 thi đậu vào Chấn Hoa.

Chỉ khi đối mặt với Thẩm Dương, Dư Châu Châu mới tin tưởng bọn họ chung một đẳng cấp, có thể sóng vai cùng nhau đạt mục tiêu, cũng sẽ không cười nhạo đối phương đặt ra mục tiêu quá xa vời.

Tớ muốn thi vào Chấn Hoa, giống như cậu.

Thẩm Dương nắm chặt tay của cô, trịnh trọng gật đầu, ánh mắt lại liếc nhìn về một nơi nào đó.

“Tớ cũng nhất định phải thi đậu vào Chấn Hoa.” Cô bạn nói thế.

Dư Châu Châu thay đổi sắc mặt. Người cãi nhau với cô bạn này rất cuộc đã nói gì mà cô ấy phải dùng từ ‘nhất định’ nghiêm trọng đến thế?

Không kịp nghĩ gì thì cô giáo Vật lý ở cạnh đã bắt đầu chỉ huy mọi người xếp thành hàng chuẩn bị lên sân khấu.

Dư Châu Châu cầm chặt tay Thẩm Dương, sau đó im lặng đứng dậy

Sát khí.

Dư Châu Châu và Ôn Miếu đang ngồi chung bàn liếc mắt nhìn nhau, họ có thể thấy được lo lắng trong mắt đối phương. Thẩm Dương trên sân khấu tản ra hơi lạnh sát khí gấp mười lần lúc trước, những người khác mặc dù thấy lạ, nhưng chỉ cho rằng Thẩm Dương đang lo lắng, chỉ có hai người bọn họ mới đoán được tâm trạng thật của cô bạn.

Bởi vì trong giọng nói mang chút run rẩy, và cả tốc độ nói rất nhanh kia nữa.

Thí nghiệm kết thúc, Dư Châu Châu đóng vai diễn viên quần chúng nhắc tay hỏi, “Xin hỏi, tại sao nguồn sáng này lại dùng laser mà không phải đèn pin cầm tay thế?”

“Bởi vì...” Nam sinh mập mạp hợp tác với Thẩm Dương còn chưa nói hết câu thì đã bị Thẩm Dương cắt đứt.

“Tia sáng của laser khá tập trung, khi chiếu lên pha lê chỉ có một điểm đỏ, rất dễ cho việc viết số liệu, đồng thời, so sánh giữa laser và đèn pin cầm tay thì lực xuyên thấu của ánh sáng laser mạnh hơn, lúc chúng ta sử dụng những chất lỏng có độ trong suốt thấp để thí nghiệm thì có thể thấy rõ hơn nếu dùng laser.”

Lời nói nhanh chóng lưu loát vô cùng.

“Cảm... Cảm ơn. Tớ hiểu rồi.” Dư Châu Châu cười khan hai tiếng rồi ngồi xuống, Thẩm Dương cũng gọi một bạn học đang giơ tay khác lên.

“Cậu ấy ăn phải thuốc nổ à?” Ôn Miếu nhỏ giọng hỏi.

Dư Châu Châu nghĩ một lát, nở nụ cười khổ, “Sợ bây giờ trong phòng này có ngòi dẫn thuốc nổ ấy chứ.”

Ôn Miếu khó hiểu, cười nhạt, “Cậu nói xem, hai cậu như thế có một không?”

Chúng tớ? Dư Châu Châu kinh ngạc. Cô và Thẩm Dương giống nhau lắm à?

Thí nghiệm thứ hai là do Dư Châu Châu và Ôn Miếu làm. Lúc hai người lên sân khấu thì Thẩm Dương đang dọn dẹp đồ đạc của thí nghiệm trước, Dư Châu Châu nghe được tiếng cổ lên nhỏ của cô bạn bên tai.

Ôn Miếu không cười nổi, lúc đứng trên sân khấu nhìn về khán đài đen thui đầy người khác với việc ngồi quay lưng với khán đài rất nhiều.

“Bắt đầu thôi.” Cậu bạn hít một hơi, chưa từng trải qua chuyện này, từ bé đến giờ hẳn chưa từng có cơ hội đứng ở trên sân khấu, cho nên lúc này hơi run run.

“Gấp gì thế?” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Chúng ta còn chưa nói một câu quan trọng đó.”

“Nói gì á? Mọi người đang đợi tụi mình đó.” Ôn Miếu sợ đến thay đổi sắc mặt.

“Heo.” Dư Châu Châu bình tĩnh vô cùng, “Lời nói đầu là của cậu, nếu cậu không nói thì tớ cũng không nói.”

Ôn Miếu tức điên, ngây ngốc nhìn biến người dưới sân khấu, nhỏ giọng nói, “Dưới sân khấu... đều là heo.”

“Dưới sân khấu đều là heo.”

“Dưới sân khấu đều là heo.”

Sau đó bật cười không báo trước, gương mặt không còn cứng ngắt như trước nữa. Điểm chính không phải là coi rẻ khán giả bên dưới khán đài, mà làm cái chuyện này trước mặt rất nhiều người, vừa sợ vừa kích thích, nói cách khác, cái này còn đáng sợ hơn cả sợ hãi, cho nên việc làm thí nghiệm sắp tới cũng dễ dàng vô cùng.

Nghiêng mặt nhìn người hợp tác đang cười, trong mắt Dư Châu Châu tràn đầy sự cổ vũ và tán thưởng.

Ôn Miếu cảm thấy trái tim hân ẩm áp, nhưng đồng thời cũng thấy có chút lạc lõng.

Ví dụ như người bên cạnh cậu có thể dễ dàng làm bầu không khí trở nên sôi động, đứng nói chuyện trên sân khấu bình thường vô cùng thân thiết hào phóng, thậm chí thỉnh thoảng còn nói chuyện hài hước làm khán giả bên dưới phải bật cười. Ôn Miếu đột nhiên cảm thấy Dư Châu Châu lúc này rất chói mắt, giống như không phải chung một xuất xứ với các bạn trong lớp này.

Giống như, cô bạn sẽ bay đi sớm thôi.

“Địa cầu không phải hình tròn sao? Sao các cậu lại dùng hộp vuông để làm đường chân trời?”

Dư Châu Châu sửng sốt, vấn đề này căn bản không ở trong phạm vi kế hoạch, cô không rõ lắm. Cô chột Ôn Miếu bằng cùi chỏ, đối phương không phản ứng, cô nở nụ cười lúng túng bảo, “Vấn đề này cũng thú vị ghê, nhưng mà cái này cũng không phải khó gì, để trợ thủ của tớ giải thích vấn đề này cho cậu ha.”

Ôn Miếu lúc này mới tỉnh lại, ngu xuẩn hỏi, “Cái gì thế? Tớ thành trợ thủ của cậu hồi nào hả?”

Khán giả bên dưới cười ha hả, trò hài này hầu như không có trong kế hoạch, các bạn học trong lớp và cô Vật lý chỉ có thể ngồi lo lắng, mà bạn học đưa ra đề khó cũng ngại ngùng ngồi xuống, chuẩn bị nghe lời mắng của cô giáo.

Mặt Ôn Miếu đỏ bừng, hấn và Dư Châu Châu nhìn nhau bất lực trong tiếng cười của mọi người.

Dư Châu Châu cười hì hì.

Cô gõ bàn, lớn tiếng nói, “Đừng cười nào, im lặng!”

Tiếng cười dần nhỏ lại, tất cả mọi người mở to hai mắt muốn nhìn xem cô bạn muốn làm gì.

“Theo những gì mình biết về người nghiên cứu khoa học thì có hai điều phải nhớ kĩ.”

Ôn Miếu khóc thét trong lòng. Dư Châu Châu bắt đầu nói bậy rồi.

“Thứ nhất, trong lòng chúng tớ không thể có lòng lấy lợi riêng, ai là người chính ai là trợ thủ, đây không phải là điểm cần quan tâm, tinh thần khoa học là quan trọng nhất, phải nhớ kĩ, chân tướng chỉ có một! Cho dù là người chính hay trợ thủ, tất cả đều phải có trách nhiệm với vấn đề.”

Nói xong, cô còn nở nụ cười dẫn mặt với Ôn Miếu.

Mẹ nó. Ôn Miếu mắng chửi Dư Nhị Nhị ở trong lòng, thậm chí còn tưởng tượng cảnh hấn đá cô bạn mấy phát.

“Thứ hai, không phải tất cả các thí nghiệm đều hoàn mỹ ngay từ bước đầu, lúc gặp vấn đề và không đủ thời gian, phải dừng lại đúng lúc, cũng phải khiêm tốn nghe ý kiến, phòng ngừa nói một đằng làm một nẻo. Bởi thế, tính bao dung cũng rất quan trọng. Cho nên, đối với vấn đề của bạn học

này, hai chúng tớ không rõ lắm, sau khi kết thúc thí nghiệm nhất định sẽ tìm tòi đáp án cho bạn. Đương nhiên, nếu như trong khán đài có bạn học biết rõ, bây giờ có thể giải thích vấn đề này cho mọi người nghe...”

“Tớ biết, điều này rất đơn giản.”

Lời vừa nói xong, dưới sân khấu đã vang lên tiếng trả lời, thời gian chênh lệch rất tuyệt, giống như đã luyện tập từ lâu. Ôn Miếu nhìn về phía khán đài, phát hiện bạn học nam đang đứng ở cạnh hàng thứ nhất, người đó là Romeo.

“Mặc dù địa cầu có hình gần giống như hình cầu, nhưng chúng ta không phải đứng ở trên vệ tinh mà quan sát. Bởi vì bề mặt diện tích của địa cầu rất lớn, người đứng trên địa cầu so với địa cầu thì rất bé, hơn nữa phạm vi tầm mắt chỉ có ở trước mắt, cho nên chỉ có thể thấy một góc diện tích nhỏ của địa cầu, điều này cũng có nghĩa là con người không thể nào thấy rõ toàn bộ địa cầu, cho nên sao có thể cảm nhận được độ cong của địa cầu chứ? Từ giả thiết này, chúng ta lấy tầm mắt của con người để chọn hình thù làm thí nghiệm, thì đường chân trời hẳn là một đường thẳng không có độ cong, cho nên các cậu dùng hộp giấy hình vuông thay cho đường chân trời không có vấn đề gì sai cả.”

Cậu bạn nam kia nói xong thì nở nụ cười nghiêm túc, nhìn Dư Châu Châu chăm chăm.

Dư Châu Châu chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “Câu trả lời rất đặc sắc, cảm ơn cậu.”

Romeo vẫn bướng bỉnh nhìn Dư Châu Châu chăm chăm, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu, “Xin lỗi.”

Không ai chú ý tới câu nói râu ông nọ cắm cằm bà kia này, nhưng Ôn Miếu lại cảm nhận được Dư Châu Châu ở cạnh đang run lên một cái.

Dư Châu Châu nở nụ cười kéo chuyện về thí nghiệm, đối mặt với gương mặt tỉnh ngộ của mọi người, cô bắt đầu tổng kết lại. Đối với sự phối hợp xuất sắc để xử lý nguy cơ của cô và Romeo dưới sân khấu, các khán giả dưới sân khấu vỗ tay liên tục để khen thưởng.

Lúc Ôn Miếu xuống sân khấu, cảm thấy trong lòng trở nên lạc lõng và buồn bã hơn nhiều. Lúc Dư Châu Châu vỗ ngực, vui vẻ nói lại, “Cuối cùng cũng gạt được người ta rồi.” Thì hân im lặng vô cùng.

Cậu không ỉm ỉu vì biểu hiện của mình mà cậu cảm thấy ỉm ỉu vì để ý tới biểu hiện của mình.

Cái cảm giác sung sướng mãnh liệt kia bị màn đối chọi gay gắt giữa hai người họ làm hồng mất.

Nhiều năm sau, khi nhớ lại hôm nay, cậu chỉ có thể nhớ lại hai hình ảnh mà thôi.

Một hình ảnh là Dư Châu Châu bình thản đứng trên sân khấu, mỉm cười bảo, dưới sân khấu đều là heo, heo, heo!

Mà một hình ảnh khác là chàng trai mặc áo sơ mi trắng, đứng cảm động ra lúc máu chốt, chậm chạp nói, cuối cùng đứng trước mặt các khán giả, không xem ai ra gì, nhìn Dư Châu Châu chăm chú nói một tiếng xin lỗi.

Ôn Miếu buồn bã nghĩ, thật ra, cho dù Dư Châu Châu có vui vẻ thân thiết với mình cỡ nào, cậu cũng không có tư cách để nói câu, “Dưới sân khấu đều là heo.”

Bởi vì trên sân khấu của hai người kia, cậu cũng là một con heo dưới sân khấu.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hạnh Phúc Không Thể Nói

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Mẹ, mẹ phải hạnh phúc”

“Cô mời đi ăn?”

“Ừ, bây giờ đã hơn hai giờ chiều rồi. Tất cả mọi người đều đói lắm rồi. Các bạn học khác đi về trường trước, cô Vật lý bảo tám người làm thí nghiệm tại mình tới quán KFC gần đây ăn.”

Dư Châu Châu nghĩ một lát, “Ôn Miếu, cậu nói với cô một tiếng, bảo tớ có chút việc, phải về nhà, nhất định... phải về nhà bây giờ.”

“Về nhà?”

Ôn Miếu còn chưa nói xong thì Dư Châu Châu đã quay người chạy ra ngoài.

Trường trung học trực thuộc đại học sư phạm rất gần với trường đại học sư phạm, lúc chạy về trạm xe, cô có đi quang qua trường đại học sư phạm. Dư Châu Châu dừng chân, chợt nhớ vào một sáng đầy mây, phụ huynh và học sinh tập nập đứng nơi này, trong mắt tràn ngập sự chờ mong.

Những bạn học tham gia Olympic tự nhiên, bây giờ thế nào rồi? Lúc trước tràn đầy chí khí và ước mơ, có phải bây giờ vẫn như thế?

Dư Châu Châu đang ngẩn người thì nghe thấy tiếng nhị hồ vang lên.

Cảm xúc xúc động dưới đáy lòng xuất hiện, Dư Châu Châu quẹo đi, không hề tốn sức mà có thể tìm lại ông lão ăn xin mang kính mắt, mặc bộ đồ như năm ấy đứng dưới đáy vòm cầu.

“.... Sao ông vẫn ở đây?”

Còn kéo đàn dờ tẹ như vậy. Dư Châu Châu nuốt nửa câu sau vào bụng.

Ông lão ăn xin cúi đầu như trước, nhìn cô qua khe hở kính mắt, trên trán xuất hiện mấy nếp nhăn do chau mày.

Quan sát một hồi, đột nhiên ông lão cười rộ lên, để lộ những chiếc răng vàng khè.

“Bé con, ông vẫn còn nhớ cháu đấy.”

Dư Châu Châu cười. Đã qua thêm một mùa đông rồi. Cô bé năm đó bởi vì Olympic và nguyện vọng cấp hai mà khóc đã lạc bước trong dòng thời gian. Mặc dù bây giờ nhìn lại, những lo lắng năm đó đúng là rất ngốc, bởi vì thật ra cô vẫn còn đủ sức để vào học trường trung học trực thuộc đại học – Nhưng mà Dư Châu Châu biết rõ, những lời phê bình kia không có tác dụng với mình bây giờ nữa.

Cô đột nhiên muốn mượn cỗ máy thời gian của Đô-rê-mon, không biết có thể gặp mình lúc trước – lẽ nào Dư Châu Châu năm đó vẫn còn khóc trong sự tuyệt vọng kia?

“Có muốn nghe bản nhạc do ông tự sáng tác không?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Con không mang theo tiền.”

Ông lão bĩu môi, “Đừng nói dối nữa, không dỡ dùng tiền thì nói đi. Bản nhạc này của ông là dành cho những người cam lòng bỏ tiền nghe

nhạc. Nhóc con, cháu không biết xem hàng chút nào.”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Ngoài việc trước kia con giả vờ ngớ ngẩn, ông cho rằng có người sẽ bỏ ra năm đồng tiền để nghe bản nhạc dở hơi của ông à?”

Ông lão nở nụ cười thần bí, “Có phải nhóc không hiểu không? Mùa đông năm ngoái, có một tên nhóc bỏ 50 đồng tiền, đứng đây nghe ông đàn 20 phút, nhưng không phải bản mà cháu nghe đâu.”

“Thật á?” Dư Châu Châu ngạc nhiên.

“Ông không biết cậu ta muốn nghe bản nào, ông chỉ có thể đàn hết mấy bản ông biết, ông rất giỏi đấy, giỏi hơn cháu nhiều. Cậu bé đứng chỗ ông hơn nửa ngày,” Ông lão học theo giọng điệu của nam sinh kia nói, “Đàn bài cô bé đưa tiền cho ông đàn, cái cô bé cao ngang này, cột tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác màu đen, mang khăn quàng đỏ”....

Nói xong, nở nụ cười đùa bỡn, hàm răng vàng khè làm chói đôi mắt Dư Châu Châu. Cô đột nhiên cảm thấy sống mũi hơi cay cay, những oan ức trong lòng vì sự cay nghiệt và lạnh lùng của Lâm Dương cũng biến mất.

“Ông nói này, cháu không thích nghe nhưng lại có người biết hàng đấy....”

Ông lão vẫn tiếp tục khoe khoang, ngẩng đầu lên thì phát hiện trước mắt không còn ai nữa —

Dư Châu Châu vội vàng về nhà, vì buổi tối hôm nay rất quan trọng, cô cần xin nghỉ sớm về nhà “chuẩn bị một chút”, bởi vì mẹ nói, tối giáng sinh này mẹ muốn cho cô gặp một người.

Bên cạnh mẹ có rất nhiều chú theo dõi, chưa từng người nào được dẫn tới cho Dư Châu Châu gặp, mà bọn họ vừa nghe có cô thì cũng biến

mất luôn.

Hồi bé cô còn hỏi, tại sao chú XX không gọi nữa ạ?

Mẹ luôn sờ đầu cô bảo, không thấy đâu nữa rồi, cứ xem như chưa từng xuất hiện đi.

Cho nên chú hôm nay nhất định sẽ không biến mất tùy tiện nữa.

Người mẹ xem trọng, Dư Châu Châu càng xem trọng gấp bội. Từ khi cô lớn lên, giữa hai mẹ con cũng thỉnh thoảng nói về vấn đề này, trong đó cũng có một số chuyện cũ cấm kị trước kia.

Vì lẽ đó Dư Châu Châu cực kì hi vọng mẹ có thể hạnh phúc. Bởi trên thế giới này, có một niềm hạnh phúc mà Dư Châu Châu có hiểu chuyện, ngoan ngoãn cỡ nào cũng không thể đem tới cho mẹ.

Khi cô mặc đồ chỉnh tề kéo tay mẹ xuất hiện ở cửa phòng ăn, đột nhiên có chút lo lắng. Tay mẹ vẫn mềm mại ấm áp như thế, không ngừng truyền sức mạnh cho cô.

“Chào chú Tề.” Cô ngửa mặt nhìn người đàn ông trung niên cao to trước mắt, cười ngọt ngào.

“Chào Châu Châu.” Chú Tề dùng bàn tay to xoa đầu cô như cô là một con vật nhỏ vậy.

Chú Tề cau mày ngồi trước bàn ăn, nhìn thực đơn một hồi, đột nhiên cười ha hả, ngại ngần gãi đầu nói với Dư Châu Châu, “Châu Châu, con và mẹ con gọi đi, chú ăn gì cũng được cả.”

Dư Châu Châu kinh ngạc, chồm người về phía trước hỏi, “Thế có món gì chú thích không ạ?”

“Có á.” Chú Tề cười phóng khoáng như đại hiệp Quách Tĩnh, “Chú thích ăn món mẹ cháu nấu.”

“Không đứng đắn.” Mẹ Dư Châu Châu lườm một cái.

Dư Châu Châu sừng sốt, sau đó gật đầu như gà mổ thóc, “Cháu cũng thích đó. Chú đúng là biết chọn món ăn ngon.”

Chú Tề và mấy chú trước kia không giống nhau.

Chú ấy không làm giá, không nói chuyện người lớn, cười trông có vẻ ngốc nhưng lại rất ấm áp.

Cảm giác rất ấm áp, giống như người cha thật sự vậy.

Hơn nữa chú cũng thích xem hoạt hình, thích xem truyện võ hiệp và truyện trinh thám, quan trọng hơn, chú là kỹ sư nên học toán rất giỏi...

Khi về tới nhà, mẹ đang đổ nước tắm, Dư Châu Châu chạy tới phòng tắm, cười hì hì, “Chú Tề đáng yêu lắm ý!”

Một người đàn ông 43 tuổi được gọi là đáng yêu, không biết đây là lời khen hay lời chê nữa.

“Chiều nay con trốn học hả? Lúc mẹ tan làm đã thấy con ở nhà.”

“Hì hì.” Dư Châu Châu kiên quyết áp dụng chiến thuật nói lảng sang chuyện khác, “Để chú Tề đi mua máy tính với con được không ạ?”

Mẹ thở dài, tắt vòi sen, tiếng nước im bật.

“Châu Châu, con thích chú ấy thật hả?”

Dư Châu Châu mở to mắt, nhìn gương mặt không có dấu vết năm tháng của mẹ, vẫn trơn nhẵn hoàn mỹ như thế, dù không đeo bất kì trang

sức nào. Chỉ có Châu Châu biết rằng, dưới gương mặt phấn son kia đã có nếp nhăn rồi. Lúc mẹ mang đôi giày cao gót cao 10cm đi từ nhà tới công ty như siêu nhân, điều Dư Châu Châu có thể làm là không trở thành gánh nặng – cho nên cô luôn hi vọng có một người có thể giảm gánh nặng cho mẹ.

Ai cũng được, chỉ cần người đó có sống lưng thẳng tắp, lồng ngực mạnh mẽ và nụ cười ấm áp.

Cô biết mẹ không hi vọng cô vì nguyên nhân nào mà làm bộ chào đón và chấp nhận, giống như không quan tâm tới chuyện mẹ tái hôn vậy – nhưng cô thật sự không để ý, thậm chí còn rất rất chờ mong.

“Con thích chú ấy, chỉ cần là người mẹ thích thì con đều thích cả.” Dư Châu Châu trịnh trọng nói.

Mẹ giật mình, đưa tay đẩy Dư Châu Châu, trên ngón tay mẹ còn có mấy giọt nước, nước lăn từ mi mắt Dư Châu Châu xuống làm mờ tầm mắt của cô.

“Châu Châu, con không cần....”

“Con có điều kiện,” Dư Châu Châu cười hì hì đánh gãy cảm xúc của mẹ, “Sau này con tìm bạn trai, mẹ cũng phải dùng tâm trạng này để quan sát.”

Một giây sau, bàn tay đang vuốt ve gò má của Dư Châu Châu một cách dịu dàng trở nên tàn nhẫn, nhéo cô một phát rất đau, Dư Châu Châu la to một tiếng rồi lùi về sau, mẹ cười mắng cô, con nhóc kia, có phải có ai rồi không? Đang phòng hờ cho mẹ đó hả?

Dư Châu Châu cười khan, lắc đầu, Phạt viết, không thể nói, không thể nói.

Có câu đúng là không nên nói ra. Hạnh phúc tới không dễ, không nói ra là sợ bị thần tiên ghen tị mà cướp đi lần nữa.

Mẹ, mẹ phải hạnh phúc.

Dư Châu Châu cười hì hì, nhưng trong lòng lại rơi một giọt nước mắt ẩm áp —

Đứng thứ ba.

Lúc cô Vật lý mang tin này đến thì cả lớp đều trở nên náo nhiệt. Dư Châu Châu là người đầu tiên nghĩ, có phải khi Thẩm Dương nghe tin này có thể sẽ vui vẻ một chút không?

Sau khi tham gia cuộc thi giáo viên dạy giỏi hôm đó, thứ bảy này là ngày đầu tiên phải đi học bù, Dư Châu Châu và Thẩm Dương giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, gần như không nói với nhau một câu, cũng chỉ nói ‘Làm phiền, tớ muốn ra ngoài’ và ‘Cảm ơn’. Nhưng với Dư Châu Châu mà nói, Thẩm Dương không còn thần bí như trước nữa, cũng không còn lạnh lùng như thế. Đáy lòng cô bạn này có giấc mơ nóng bỏng như Dư Châu Châu thế, cũng là điều khó có thể nói với bất kì ai trong trường học số 13 này cả.

Mặc dù giải thưởng của lần này là giải thưởng tập thể, nhưng Dư Châu Châu hi vọng thành tích này có thể làm Thẩm Dương vui vẻ hơn một chút – ở trình độ nào mà nói, trường số 13 không phải kém cỏi, bọn họ không có chênh lệch quá lớn với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm.

Đương nhiên, chỉ là một trình độ nào đó thôi. Kể cả Ôn Miếu, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự chênh lệch về môn Anh văn của mình với trường học phụ thuộc đại học kia, cái đó không phải chỉ chênh lệch ở thành tích học không đâu. Cái tư thế tự tin kia, không phải chỉ có thành tích mang tới.

Sau lần đó, Ôn Miếu cũng trở nên yên lặng hơn.

Ánh mắt của cậu nhìn Dư Châu Châu rất lạ. Dư Châu Châu vẫn quay đầu đầu võ mồm với cậu như thường lệ, nhưng đáp trả chỉ là sự buồn bực nhàm chán, lâu dần, cô cũng không còn làm hành vi cợt nhả đó nữa.

Sân khấu sáng giáng sinh hôm đó mang đến một vài thứ khó mà vượt qua được.

Điều không đổi duy nhất là Tân Mỹ Hương và Mã Viễn Phi.

Mỗi khi Mã Viễn Phi bắt đầu làm mấy thứ tạp âm kì quái, Dư Châu Châu sẽ tàn nhẫn nhéo cậu ta, sau đó nhận được tiếng khóc cười man rợ. Điều làm Dư Châu Châu sợ hãi trong lòng là cái đầu trọc lốc của Mã Viễn Phi, luôn lóe sáng dưới ánh nắng, nhưng cô không thể soi mói điều này, bởi vì nếu nói ra sẽ làm tổn thương người khác. Có lúc tâm trạng tốt, Dư Châu Châu cũng sẽ hát tiếng Quảng Đông, mỗi lần như vậy, Mã Viễn Phi luôn cười sảng sặc như muốn chết luôn. Đương nhiên, mỗi lần trả bài thi, cậu ta luôn giấu bài vào học bàn, Dư Châu Châu luôn quên mang bài kiểm tra đi vẫn sẽ thường đưa bàn tay xấu xa vào học bàn của cậu ta, lấy bài thi ra để chỉnh sửa. Lúc lớp học làm kiểm tra nhỏ, cậu sẽ nằm nhoài xuống bàn, thay cô kiểm tra những phép tính đơn giản. Cô yên tâm làm các đầu mục đăng sau, cậu cứ tính số theo các bước làm của cô. Nếu lúc làm bài Ngữ văn, hẳn sẽ mở sách, sau đó chỉ vào chỗ Dư Châu Châu điền bảo, “Chỗ này viết sai rồi.”

Tình cờ, Dư Châu Châu cũng nhỏ giọng hỏi hắn không thể mạnh mẽ từ chối đám Từ Chí Cường khi bọn họ sai hắn chạy xuống mua đồ hay sao?

Lúc này Mã Viễn Phi lại dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Dư Châu Châu.

“Bọn họ là anh em của tớ.” Mã Viễn Phi trịnh trọng trả lời.

Bọn họ chỉ trêu đùa cậu mà thôi. Nhưng Dư Châu Châu lại chôn lời này vào trong lòng. Có một số việc, nói thẳng ra sẽ làm người khác đau lòng.

Lúc Mã Viễn Phi vui vẻ chạy xuống lầu mua đồ ăn vặt hoặc thuốc, sự vui vẻ lộ rõ ngoài mặt, cô không có quyền cướp đi sự vui vẻ đó, cho dù đó chỉ là ảo giác của riêng cậu.

Mã Viễn Phi cũng thường hỏi Dư Châu Châu, tại sao Trương Mẫn luôn mắng cậu và Tân Mỹ Hương nhưng chưa từng quan tâm đến điểm số của đám Từ Chí Cường? Không phải bọn họ cũng kéo điểm của lớp xuống sao?

Dư Châu Châu nhún vai, “Bởi vì cậu vẫn còn thuốc cứu chữa đó.”

Cô tin tưởng, dù Trương Mẫn có ngốc nghếch u mê cỡ nào thì cũng có thể thấy rõ, Mã Viễn Phi là một thiếu niên giản dị và lương thiện.

Vết bầm trên mặt của Tân Mỹ Hương làm Dư Châu Châu lo lắng rất nhiều. Bây giờ tất cả chương trình đều cần nối tiếp từ hàng đầu, các bạn học và giáo viên luôn ngẫm bỏ qua cô bạn. Có một lần, cô bạn vừa đứng dậy thì một cô bạn hàng đầu đã tự đứng dậy nối tiếp. Tân Mỹ Hương im lặng đứng tại chỗ một phút, sau đó im lặng ngồi xuống.

Sau đó cô bạn không đứng lên nữa.

Còn vết bầm kia, không cần hỏi cũng biết là do mẹ cô bạn làm ra.

“Trần An, có lúc em nghĩ, thật ra, với Tân Mỹ Hương mà nói, có phải không được sinh ra là hạnh phúc hay không?”

Lúc Dư Châu Châu đang nằm bò trên bàn viết nhật kí thì nghe thấy tiếng rít gào và chửi bới vang lên.

“Con mẹ nó, tao bảo mày đưa cặp ra đây, lỗi tai mày bị điếc hả?”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Các Cậu Cần Gì Phải Thế?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cuối cùng vẫn khác nhau”

Trong nháy mắt, Dư Châu Châu có thể thấy Từ Chí Cường hùng hổ đá một phát lên tay của một bạn nữ đang bị dồn trong góc tường, mà cô bạn bị đá không ngã đầu lên, chỉ bướng bình ôm cặp vào ngực, đó là Tân Mỹ Hương.

Một đám nam sinh xông lên kéo Từ Chí Cường ra, trong miệng không ngừng khuyên ngăn, “Bình tĩnh chút nào, mẹ kiếp, cậu bệnh à? Cần gì tranh chấp với kẻ điên độn như cậu ta chứ, đánh cậu ta bị thương còn phải bồi thường....”

Dư Châu Châu sợ hãi thay đổi sắc mặt, vội vàng đuổi theo, vòng qua Từ Chí Cường đang giả vờ hùng hổ tránh khỏi sự ngăn cản của mọi người, ngồi xổm bên cạnh Tân Mỹ Hương hỏi, “Có đau không? Chỗ bị đá có sao không? Cậu nói chuyện đi!”

Tay Dư Châu Châu đặt trên bả vai Tân Mỹ Hương, cảm nhận được sự run rẩy của cô bạn. Tân Mỹ Hương cuộn mình lại như con nhộng, ôm chặt chiếc cặp màu lam bẩn thỉu, gương mặt trốn vào trong đùi.

“Tại sao cậu lại đánh người khác?” Dư Châu Châu giận đến mức đỏ cả mặt, gần như quên đi sự sợ hãi, xoay người mạnh mẽ lớn tiếng hỏi Từ Chí

Cường.

“Ông đây thích! Mẹ nó, con tiện nhân [1] này dám trộm đồ của bạn gái tao, ông đây X mẹ mày [2]...”

[1] tiện nhân: từ này là từ chửi, vì nghĩa từ này không thích hợp nên mình sẽ để nguyên hán việt. Nhưng nếu các bạn thích, thì mình giải thích thêm, từ này nếu dịch sang thời điểm hiện tại, thì là con bitch, con đĩm cái... những từ ngữ này mình không thích và quá nặng nề với thể loại truyện thanh xuân vườn trường, nên sau này mình sẽ không giải thích và vẫn giữ nguyên là tiện nhân nhé.

[2] Cái câu này đồng nghĩa với ĐMM ở Việt Nam.

Lời nói của Từ Chí Cường thô tục tới mức người khác chỉ muốn bịt tai lại, lửa giận của Dư Châu Châu xông lên ngực, cô đứng dậy, đang định mở miệng nói gì thì bị Ôn Miếu che miệng lại.

“Bình tĩnh đi nào, bọn họ ngăn Từ Chí Cường lại rồi, cậu mau đưa Tân Mỹ Hương đi khỏi đây, xem có bị thương gì nặng không!”

Dư Châu Châu cố gắng kiềm chế lại, lúc này mới bình tĩnh lại, sau đó ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Tân Mỹ Hương, “Mỹ Hương, Mỹ Hương, đi tới phòng y tế với tớ, cậu có đứng được không đó?”

Tân Mỹ Hương giống như bị giam cầm trong lời nguyện rửa, chỉ run rẩy, không ngẩng đầu hay nói gì. Dư Châu Châu thậm chí còn tưởng cô bạn đã bị diếc thật rồi.

“Mỹ Hương, Mỹ Hương?” Ôn Miếu cũng ngồi chồm hổm xuống, dịu dàng gọi tên cô bạn, “Cậu có thể đứng dậy được không đó?”

Lúc này Tân Mỹ Hương mới ngẩng đầu lên, mắt sưng húp híp thành một đường vì khóc nhiều. Mũi cô bạn mấp máy không ngừng nhưng Dư

Châu Châu lại không nghe được cô bạn đang nói gì.

Cô chỉ có thể quỳ xuống, kề sát người vào cô bạn, cố gắng lắng nghe giọng của cô bạn trong bầu không khí ồn ào này.

Dư Châu Châu cố gắng một hồi mới nghe được một câu nói lặp lại không ngừng.

Tao muốn giết chết mày —

“Cậu nói xem, có phải chúng ta đang trốn học không?” Ôn Miếu ngáp một cái, đã lâu rồi cậu chưa từng ở chung với mình Dư Châu Châu, lúc này cũng có thể xem là hai người đang ở riêng với nhau – Tân Mỹ Hương ở cạnh chỉ có thể tính là bối cảnh làm nền xung quanh mà thôi.

Dư Châu Châu không trả lời. Cô và Tân Mỹ Hương đều im lặng.

Cô phải cố gắng hết sức mới kéo Tân Mỹ Hương đứng dậy, kéo cô bạn lên sân thượng trường học – ổ khóa của cửa ra sân thượng bị hỏng nhưng không ai sửa lại cả, bởi vậy đây đã trở thành trụ sở bí mật của mình Dư Châu Châu.

Mười phút sau, Ôn Miếu cũng đi tới, hỏi thăm được đầu đuôi sự việc.

Lúc tan học, bọn họ đuổi Tân Mỹ Hương ra ngoài, để bạn gái Từ Chí Cường ngồi ở chỗ Tân Mỹ Hương nói chuyện với cậu ta. Sau khi cô bạn kia rời khỏi thì đột nhiên quay lại bảo mình quên quyển ‘Tập chí ca sĩ’ ở chỗ ngồi, nhưng Tân Chí Cường lục tìm trên bàn Tân Mỹ Hương một hồi lâu vẫn không tìm thấy quyển tạp chí màu sắc rực rỡ dễ thấy này.

Hắn ta cho rằng Tân Mỹ Hương trộm quyển tạp chí rồi để vào cặp, cho nên đòi lục cặp của Tân Mỹ Hương. Tân Mỹ Hương luôn im lặng để mặc bọn họ ăn hiếp mình lại thay đổi, cứng rắn và bướng bỉnh bảo vệ cặp không để hắn ta lục soát, trong lúc tranh chấp, cô bạn cố gắng ôm cặp chạy

trốn ra khỏi lớp, sau đó bị Từ Chí Cường mạnh bạo kéo lại, ngã ngời xuống đất, gáy đập lên góc bàn.

Lúc Dư Châu Châu nghe được tiếng kêu hò là lúc cô bạn bị ngã xuống đất.

Một giây sau, Tân Mỹ Hương cố gắng núp vào góc tường, để mặc cho Từ Chí Cường đá mình, tay không buông cặp của mình ra.

“Mỹ Hương, chúng ta đi tới phòng y tế kiểm tra chút nhé? Trên người cậu có đau chỗ nào không? Chúng ta đi kiểm tra xem trên người có vết thương nặng nào không, được không?”

Lời nói của Dư Châu Châu dịu dàng nhỏ nhẹ, ánh mắt của Tân Mỹ Hương đờ đẫn, cô bạn vẫn đắm chìm trong sự thù hận của mình.

“Này, cậu có thể đừng như vậy được không? Nếu cậu muốn giết tên kia thì đi cầm dao đâm tên kia một phát đi, cần gì ở đây làm trò như vậy?” Sự kiên nhẫn của Ôn Miểu gần như không còn, Dư Châu Châu trừng mắt với hấn ta nhưng hấn ta mặc kệ, không để ý.

Tân Mỹ Hương giống như không nghe thấy lời này, chỉ cúi đầu nở nụ cười đắc ý.

Ôn Miểu kinh ngạc nhìn Dư Châu Châu, “Đừng nói cậu ta... điên rồi ha?”

Dư Châu Châu cũng sửng sốt, nghĩ một hồi đột nhiên nở nụ cười.

“Nè, cậu cũng điên rồi à....” Ôn Miểu lùi về sau mấy bước “Đừng bảo với tớ đây là bệnh truyền nhiễm nhé!”

Dư Châu Châu lắc đầu một cái, nụ cười càng thêm dịu dàng nhưng trong đó lại mang theo sự bi thương.

“Ôn Miếu, nếu như cậu rất muốn làm một việc gì đó nhưng năng lực quá yếu, không thể làm được... cậu sẽ làm gì?”

Ôn Miếu gãi đầu một cái, im lặng nhìn mũi chân, không hề nói gì nữa.

Cậu không muốn nói cho Dư Châu Châu biết, sau khi kết thúc buổi thi giáo viên dạy giỏi kia, trước khi ngủ, cậu vừa nằm trong chăn vừa nhớ lại hình ảnh hôm đó một lần, chẳng qua lần này bạn học đóng vai Romeo trở thành cậu, ngay cả những lời giải thích về đường chân trời cũng được cậu lặp lại một lần trong đầu, thậm chí bản thân cậu cũng không phát hiện được biểu cảm gương mặt mình lúc ảo tưởng đó rất sinh động.

Khi chúng ta không thể làm được cái gì, chúng ta chỉ có thể nằm mơ giữa ban ngày.

Chẳng qua, có một số người không chịu tỉnh khỏi giấc mơ giữa ban ngày đó.

Dư Châu Châu thở dài, “Tớ nghĩ, Tân Mỹ Hương đang nghĩ tới hình ảnh mình đắm đuối Từ Chí Cường dưới chân.”

Ôn Miếu im lặng, không đáp lời.

Dư Châu Châu ngồi cạnh Tân Mỹ Hương, dịu dàng ôm lấy vai cô bạn.

Cơn gió lạnh lẽo thổi qua, Dư Châu Châu cảm thấy gò má của mình bị gió thổi tới mức mất cảm giác.

Ba ngày sau là cuộc thi cuối kì, lại một học kì kết thúc nữa rồi.

Cô cũng đã từng ảo tưởng đến hình ảnh điều võ dương oai sau khi đậu Chấn Hoa, rồi trở lại trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm ‘thăm’ cô Vu, sau đó đối phương sẽ phản ứng – nở nụ cười dối trá và nói rằng, “Tôi sớm biết em giỏi vậy mà.” Hoặc là lúng túng thừa nhận ánh mắt của cô

trước kia thiên cậ, hoặc làm hành vi biết trước chẳng làm thế.... Cho dù là dạng phản ứng nào cô cũng đã nghĩ ra cách đáp trả, gần như không nghĩ đến việc thi vào Chấn Hoa khó đến thế nào, ở trong giấc mộng ban ngày kia, cô là nữ hoàng, vui vẻ phát tiết là được rồi, sau đó nở nụ cười thỏa mãn chìm vào giấc mộng đẹp.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ là ánh nắng lười biếng cùng sự thật tàn khốc. Nữ hoàng cao quý không thể không bắt đầu học bài.

Ba người bọn họ đứng vậy rất lâu. Đến khi Ôn Miếu trở thành tượng băng, Tân Mỹ Hương đột nhiên mở miệng, nhỏ giọng hỏi.

“Các cậu, từ bé đã là học sinh giỏi à?” —

“Trần An, anh biết không, lúc Tân Mỹ Hương đang được cô y tá kiểm tra vết thương, em và Ôn Miếu vụng trộm lục cặp cậu ấy.”

“Quyển tạp chí kia ở trong cặp cậu ấy thật.”

“Ôn Miếu rất kinh ngạc, nhưng em luôn biết, Tân Mỹ Hương có thói quen trộm sách. Chỉ trộm sách mà thôi. Quyển ‘Tuổi 17 không khóc’ trước kia cũng bị cậu ấy lấy trộm từ tiệm thuê truyện ra. Cậu ấy không có tiền để thuê sách, nói thẳng ra, không có tiền để thế chấp. Những quyển manga và tiểu thuyết của cậu ấy đều trộm mà có hết – nhưng sau khi đọc xong cậu ấy sẽ trả lại, khụ, điều kiện đầu tiên là quyển đó dở....”

“Không hiểu tại sao, có thể do cậu ấy quá đáng thương nên em có thể thông cảm hành vi này của cậu ấy. Dù sao, những thứ đáng phải có, cậu ấy không thể có được.”

“Em biết nguyên nhân tại sao cậu ấy hỏi tui em câu đó. Em cũng nghĩ tới không ít lần, nếu như thành tích của em không tốt, Trương Mẫn có lẽ sẽ không thích em, mẹ cũng không để em đọc truyện tự do như thế, các bạn học cũng không che chở yêu thích em như vậy....”

“Thật ra em biết đáp án, biết rất rõ nữa là đằng khác. Lúc học lớp sáu hồi tiểu học, các kì thi Olympic đã nói cho em biết, nếu thành tích tệ thì em chẳng là cái quái gì cả.”

“Tân Mỹ Hương cảm thấy, chỉ cần thành tích tốt, cậu ấy có thể có được mọi thứ mà tụi em có. Mặc dù em cảm thấy yêu vốn không nên có điều kiện gì đi kèm, nhưng trên thực tế, nó không phải. Em không biết nếu thành tích thay đổi thì cậu ấy có vui vẻ hạnh phúc không, nhưng em biết, đây có thể là đường tắt duy nhất mà cậu ấy có thể thử được.”

Cơ hội duy nhất.

Lúc đưa Tân Mỹ Hương về nhà, Dư Châu Châu nhỏ giọng nói về ‘Trò chơi nhân vật chính’ kia.

Trước kia Trần An đã dùng quy tắc trò chơi này để làm cô thay đổi, bây giờ cô dùng nó để cứu vớt một cô gái khác.

Hai người một người từng mất đi sự yêu thương, một người chưa bao giờ có được sự yêu thương đó.

Ngọn lửa trong mắt Tân Mỹ Hương làm Ôn Miểu sợ hãi.

“Tớ sẽ giúp cậu.” Lúc Dư Châu Châu trở lại chỗ ngồi, nhỏ giọng hứa hẹn.

“Cậu cần gì phải thế.” Ôn Miểu ở đằng sau lắc đầu.

“Cậu không hiểu.”

“Sao tớ không hiểu?” Cậu nghiêm túc nhìn Dư Châu Châu, “Hồi trước cậu học tiểu học trực thuộc đại học sư phạm chứ gì? Trốn chạy tới ngôi trường nát bét ở xa này để học là vì trò chơi chó má kia chứ gì? Cố gắng

kìm nén mọi thứ chỉ vì muốn cho mọi người thấy, cậu có năng lực, cậu có thể thi đậu Chấn Hoa chứ gì?”

“Cái này có gì sai à?” Dư Châu Châu kích động.

“Không có gì sai,” Ôn Miếu lắc đầu, “Không có gì hết.”

Vì vậy cậu mới nói với Dư Châu Châu rằng, chúng ta không giống nhau.

Một khắc đó, sự tự ti cùng mê hoặc mù mịt do buổi thi giáo viên dạy giỏi đang bao phủ lấy Ôn Miếu dần tản ra. Ôn Miếu ngồi ở vị trí của mình, mỉm cười nhìn Dư Châu Châu ở phía trước đang học tập chăm chỉ.

Bởi vì bọn họ không giống nhau.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cuối Cùng Tuổi Thanh Xuân Của Ai Bất Diệt?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“How time filies”

Dư Châu Châu không phải chưa từng thấy một người bạn đột nhiên phấn đấu hết sức, kiên trì được mấy ngày rồi lười biếng, sau đó khôi phục lại trạng thái lười biếng như trước kia.

Thậm chí ngay cả Mã Viễn Phi cũng đã từng bởi một lời cổ vũ nhỏ mà kiên trì.

Giáo viên Địa lý hiền lành nhưng hơi thần kinh kia bị các bạn học gọi là ‘Bà lão thần kì’. Ngày nào cũng gọi Mã Viễn Phi đứng dậy, hỏi hẩn, hai đường kẻ trên bảng đen, đường nào là Trường Giang [1] đường nào là Hoàng Hà [2]?

[1] Trường Giang hay sông Dương Tử, là con sông dài nhất châu Á và đứng thứ ba trên thế giới sau sông Nile ở Châu Phi, sông Amazon ở Nam Mỹ. Trường Giang dài khoảng 6.485km, bắt nguồn từ phía Tây Trung Quốc (Thanh Hải) chảy về phía đông đổ ra biển Hoa Đông Trung Quốc. Thông thường sông này xem như điểm phân chia giữa hai miền Hoa Bắc và Hoa Nam Trung Quốc, mặc dù sông Hoài cũng đôi khi được xem như vậy.

[2] Hoàng Hà: là con sông dài thứ 3 châu Á, xếp sau Trường Giang và sông Yenisei với chiều dài 5/464km sông Hoàng Hà xếp thứ 6 trên thế giới

về chiều dài. Sông Hoàng Hà chảy qua 9 tỉnh của Trung Quốc, bắt nguồn từ núi Bayan Har thuộc dãy núi Côn Lôn trên cao nguyên Thanh Tạng phía tây tỉnh Thanh Hải, đổ ra Bột Hải ở vị trí gần thành phố Đông Dinh thuộc tỉnh Sơn Đông.

Mã Viễn Phi trả lời rất tùy ý.

Các bạn học trong lớp vỗ tay nhiệt liệt, dù sao đây đúng là kỳ tích với Mã Viễn Phi. Gương mặt cậu đỏ bừng ngồi xuống, vui vẻ vô cùng, Dư Châu Châu cũng mỉm cười bảo, cậu giỏi quá.

Có lúc Dư Châu Châu không biết chi tiết nhỏ nào sẽ đột nhiên khiến trái tim rung động. Mã Viễn Phi bắt đầu chăm chỉ học môn Địa lý, trên giấy viết rất nhiều chữ kì quái, sau đó đỏ mặt nói nhỏ, ày, đã lâu không viết chữ, hì hì, đã quên viết kiểu gì rồi.

Sau đó ở một bài giảng, cô giáo Ngữ văn đi vào lớp nói, Mã Viễn Phi, mặt em dày đến mức nào thế? Cả lớp chỉ có mỗi em và Tân Mỹ Hương không đạt tiêu chuẩn, em có biết em kéo điểm trung bình lớp xuống bao nhiêu điểm không hả?

Mã Viễn Phi đang cầm bút luyện tập đột nhiên đứng dậy, hai mắt đỏ bừng.

Sau đó cậu ngồi xuống.

Sự phấn đấu ngăn ngủi chết trẻ như thế, Mã Viễn Phi khôi phục lại gương mặt cột nhả như trước kia. Mặc dù Dư Châu Châu biết dù cô Ngữ văn không xuất hiện, không nói những lời làm tổn thương người khác thì Mã Viễn Phi cũng không kiên trì được lâu, nhưng mà, dù sao, hi vọng đã từng xuất hiện, bởi vì có hi vọng nên câu nói của cô Ngữ văn mới có thể làm cậu có phản ứng mãnh liệt như thế.

Càng nhiều người, bởi vì sự lười biếng của mình nên mới từ bỏ kế hoạch học tập của bản thân.

Nhưng Dư Châu Châu không hề nghĩ tới, Tân Mỹ Hương lại có thể vượt qua.

Cô bạn giống như mang hết sự thù hận đặt lên việc học, chỉ cần cầm bút thì có thể học rất lâu.

Cuộc thi cuối kì vừa xong, trường học tổ chức học bù tập trung trước tết, mỗi lần Dư Châu Châu đi qua bên người Tân Mỹ Hương đều có thể thấy cô bạn cúi đầu làm bài tập.

Trước kia, Dư Châu Châu đã biết rằng sức mạnh của hận thù mạnh hơn sức mạnh của tình yêu rất nhiều. Yêu làm con người trở nên lười biếng, vui vẻ thỏa mãn, chỉ có hận mới làm chúng ta cố gắng trong mọi tình cảnh khó khăn.

Đó là một kiểu kiên trì, nghiện rằng không từ bỏ.

Dư Châu Châu biết những thứ này rất rõ, sự hận thù đó không phải xuất phát từ nỗi sợ bắt nạt của đám Tử Chí Cường. Quá trình trưởng thành của Tân Mỹ Hương là một câu đố, những thứ bị cô bạn che giấu dưới sự trầm mặc kia cũng là một câu đố.

Là cô bạn thật sự bi thảm, hay là cô bạn miễn cảm này luôn nhớ mãi sự tổn thương đó?

Dư Châu Châu vừa nghi ngờ vừa nhiệt tình đưa tay giúp đỡ. Cô chia sẻ hết mọi thứ từ phương pháp học tập cho tới kỹ xảo làm bài tập cho Tân Mỹ Hương, những bí quyết cô không muốn nói cho ai đến những quyển sách ôn tập đủ mọi đề tài mà Dư Châu Châu luôn che dấu đều nói hết cho cô bạn.

Tân Mỹ Hương giống như một cái hố đen, cô bạn không nói cảm ơn cũng chẳng khách khí, lúc Dư Châu Châu giảng giải những hệ thống tri thức mà cô bạn không có, cô bạn chỉ im lặng lắng nghe, không gật đầu đón hùa, chẳng qua, sự thật chứng minh, cô bạn đang cố gắng liều mạng đuổi theo. Cảnh giới làm việc và nghỉ ngơi của cô bạn đã trở nên kì quái vô cùng – mỗi ngày sau khi về nhà sẽ ngủ ngay, giống như phòng ngựa ba mẹ và tiệm ồn ào làm ảnh hưởng tới việc học của mình; ngủ đủ sáu tiếng thì dậy vào lúc mười một giờ đêm, sau đó học bài cả đêm, lúc rạng sáng sẽ ra ngoài chạy bộ giảm béo, sau đó đi tới trường tham gia lớp tự học từ sớm.

Sức mạnh này của Tân Mỹ Hương làm Dư Châu Châu sinh lòng tôn kính.

Mỗi lúc Dư Châu Châu giảng bài cho Tân Mỹ Hương, Ôn Miếu sẽ luôn chống cằm nhìn hai người từ đằng sau, nhìn từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc.

“Cậu đối xử với cậu ấy rất tốt.” Trong giọng Ôn Miếu mang theo chút tâm trạng khó hiểu.

Những lúc rảnh rỗi, Dư Châu Châu sẽ nói chuyện của Tân Mỹ Hương với Ôn Miếu – đương nhiên, cũng nói một ngắn gọn về tiệm ăn vặt âm u với người mẹ điên điên khùng khùng của cô bạn. Cô nói với Ôn Miếu, cô bạn này rất thích đọc sách, có nội hàm vô cùng, lúc cô bị Từ Chí Cường bắt nạt sẽ dũng cảm đứng ra, còn có một trái tim như thủy tinh – cho dù cô bạn không xinh đẹp, nhưng lại có thể hát bài ‘Thủy tinh’ rất truyền cảm.

Ôn Miếu im lặng nghe, thỉnh thoảng gật gù nhưng không có biểu hiện gì.

Dư Châu Châu cho rằng Ôn Miếu không thích thái độ của Tân Mỹ Hương, bởi vì cô bạn luôn lộ vẻ không biết báo ơn của người khác.

“Năm nay, cô bạn có gọi cho tớ lúc Tết, chúc tớ năm mới vui vẻ, tính cách của cậu ấy hơi hướng nội, không biết nói lời ngon ngọt, ít ra vậy cũng tốt, tớ muốn giúp cậu ấy, không quan tâm cậu ấy có...”

Ôn Miếu lắc đầu, “Tớ không nói tới cái này.”

“...Lẽ nào cậu lo thành tích của cậu ấy vượt qua tớ?” Dư Châu Châu hỏi.

Ôn Miếu dờ khóc dờ cười, “Cậu nghĩ đi đâu thế? Nếu cậu lo lắng cái này thì hãy nghĩ tới tớ có vượt qua cậu không đi.”

Dư Châu Châu hừ một tiếng, “Chỉ bằng cậu á?”

Ôn Miếu để hai tay ra sau gáy, cười.

“Châu Châu, khi cậu bỏ sự phòng bị xuống, thật lòng đối xử với người khác thì cậu đã trở thành người mù.”

—

Lại một học kì mới bắt đầu.

Dư Châu Châu bắt đầu hẹn Tân Mỹ Hương đi tới thư viện tự học gần khu Bắc Giang vào chủ nhật mỗi tuần. Trong phòng đọc sách cũ nát, trừ một ông lão đang đeo kính đọc báo thì chỉ có hai người bọn họ. Sự im lặng của Tân Mỹ Hương làm cho Dư Châu Châu cảm thấy rất buồn chán, cho nên cô kéo Ôn Miếu đi theo.

Cứ tưởng Ôn Miếu luôn dùng chủ nhật để đi chơi sẽ từ chối, ai ngờ cậu bạn đồng ý rất nhanh.

“Cậu gọi cho mẹ tớ đi, tớ cũng đang buồn phiền nên tìm có gì để trốn khỏi việc bị giam trong nhà đây. Mẹ tớ là nội trợ nên chắc chắn khi nghe cậu là học sinh giỏi, chỉ hận không thể bắt tớ quỳ xuống lạy cậu ba cái nhận

làm thầy ấy chứ. Coi như cậu thương xót cho tớ tham gia hội chăm học của hai người đi, vừa vặn cho tớ có cơ đi ra ngoài....”

Dư Châu Châu lườm một cái, bất đắc dĩ gọi cho mẹ Ôn Miếu.

Vào ngày thứ hai đi tự học, cô quay đầu dùng ngòi bút gõ lên bàn Ôn Miếu, “Tớ cuối cùng cũng biết tại sao cậu có thể trưởng thành với vẻ đạo đức như vậy rồi.”

Mẹ Ôn Miếu giản dị và nhiệt tình vô cùng, gần như là người mẹ truyền thống trong lòng Dư Châu Châu. Trước đây cô từng gặp ba của Ôn Miếu trong buổi họp phụ huynh rồi, đó là người đàn ông dịu dàng và phóng khoáng, cực kì khoan dung và không can thiệp quá nhiều chuyện của Ôn Miếu.

Gia đình như vậy mới có thể nuôi được một kẻ như Ôn Miếu.

“Tớ cảm thấy cái bộ dạng cà lơ phất phơ này của cậu cũng không tệ.” Cô cố gắng dùng giọng điệu người lớn nói, “Cậu sống rất hạnh phúc.”

Ôn Miếu không phủ nhận nhưng lại hỏi ngược lại, “Lẽ nào cậu không hạnh phúc à?”

Dư Châu Châu ngẩn người, tỉ mỉ nghĩ lại cuộc sống gần đây của mình, bình thản trả lời, chỉ thiếu chút buồn phiền.

Giống như sự sợ hãi trước kia của cô đã bị thời gian cướp mất.

“Rất hạnh phúc.” Cô suy tư, sau đó nói thêm, “Từ góc nhìn nào đó, tớ khá giống Tân Mỹ Hương....”

“Hai cậu không giống nhau,” Ôn Miếu đột nhiên chặn lời cô, “Một sợi lông cũng không giống.”

Cho dù không thích Tân Mỹ Hương nhưng Ôn Miếu vẫn gia nhập hội đi thư viện học vào chủ nhật, thành viên đã mở rộng thành bốn người – nếu tính cả ông lão kia.

“How time flies!” Ôn Miếu lớn tiếng đọc bức thư mà Jim viết cho Lý Lôi [3] trong sách Anh văn.

[3] Là hai nhân vật chính trong nhóm nhân vật chính của sách anh văn Trung Quốc, giống như bên mình học Let’s go là Sophie Tom...

“Suýt!” Dư Châu Châu lờm cậ một cái, “Trong thư viện không được làm ồn.”

Ôn Miếu liếc mắt nhìn ông lão đang đọc báo, nở nụ cười.

“Trong phòng chỉ có bốn người, một người bị lãng tai nặng, một người bị điếc nhẹ, còn lại chỉ có cậu và tớ, mà tớ trước giờ không bao giờ để ý tới ý kiến của cậu, cho nên....” Cậu ta lại cầm sách lần nữa, đọc to bài đọc, “How time flies!”

Bàn gỗ cũ trong phòng sách rất hẹp, Dư Châu Châu dùng chân đá cậu một phát thật mạnh.

Ôn Miếu tựa như không có cảm giác, vẫn tiếp tục hỏi, “Này, Châu Châu, cậu nói xem, có phải Hàn Mai Mai thích Lý Lôi không?”

Dư Châu Châu suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi, liếc nhìn Tân Mỹ Hương, đối phương vẫn đang chiến đấu với bài tập, giống như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

Cô rướn cổ tới cạnh Ôn Miếu, nhỏ giọng nói, “Nhưng tớ thấy Lý Lôi thích cặp song sinh Lily và Lucy.”

“Không có đâu, tớ cảm thấy Jim thích Hàn Mai Mai, cậu có nhớ bài hái táo không? Jim luôn bảo Hàn Mai Mai ở dưới cẩn thận nhưng Hàn Mai Mai lại không để ý cậu ta, chỉ nói chuyện với Lý Lôi và Carlos, vừa nhìn đã biết... là tình tay ba rồi!”

Mặt Dư Châu Châu úp lên bàn.

“Nghịch duyên mà,” Ôn Miếu làm bộ lắc đầu đau đớn, “Từ bài học đầu, Lý Lôi đứng giữa nói ‘Jim, this is Hanmeimei. Hanmeimei, this is Jim’ [4] đã bắt đầu chuyện tình tay ba này rồi...”

[4] Hanmeimei là phiên âm ping yin của Hàn Mai Mai.

Dư Châu Châu cúi đầu mặc kệ cậu. Một lát sau mới thấy Ôn Miếu không nói gì, ngẩng đầu lên thì thấy cậu đang vẽ bậy lên sách Anh văn.

Trong sách chỉ có hình Hàn Mai Mai và Lý Lôi bị Ôn Miếu vẽ thêm phần thân bên dưới – hơn nữa còn cầm tay nhau.

Dư Châu Châu đỏ mặt, giống như nhớ tới cái gì đó, đi tới cạnh Ôn Miếu hỏi, “Này Ôn Miếu, có phải cậu tương tư [5] ai rồi không?”

[5] Cv và raw là tư xuân, từ này hai nghĩa, một là tương tư, một là dạng ‘động dục’ =]] Mình nghĩ Châu Châu hỏi là ý sau cơ =]]]] nhưng mình vẫn để từ ngữ văn hóa trong sáng là ‘tương tư’ nhé:v

Ôn Miếu ném sách vớ sang một bên, tức giận hét, “Dư Châu Châu! Cái từ tương tư kia là để cậu dùng bậy hả?!”

Bọn họ không để ý tới gương mặt đỏ bừng của Tân Mỹ Hương, ngòi bút của cô bạn dừng ở đề số 17 rất lâu rồi.

Ông lão đọc báo nhẹ nhàng lật tờ báo, phòng tự học yên tĩnh chỉ có tiếng lật giấy. Cảnh ‘xuân’ [6] cũng vừa vắn đi tới, gió thổi làm cành liễu

bên ngoài phát phơ.

[6] Tiếng Trung 1 từ có khá nhiều nghĩa, từ ‘xuân’ này vừa có nghĩa là mùa xuân, vừa có nghĩa là tình yêu.

Nhiều năm sau này, Dư Châu Châu đã không còn nhớ bọn họ nói gì. Chỉ có một câu ‘How time flies’ này làm mọi người nhớ mãi trong lòng.

Thời gian trôi rất nhanh. Chỉ có Lí Lôi và Hàn Mai Mai vẫn mỉm cười chào hỏi nhau ‘How are you’ từ năm này sang năm khác, chỉ có tuổi trẻ của bọn họ mãi bất diệt...

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cao Nhân Táo Bạo Mayday [1]

[1] Mayday: hoặc gọi là Ngũ Nguyệt Thiên, là một ban nhạc alternative rock Đài Loan thành lập năm 1997 với năm thành viên là Ashin (A Tín), Monster (Quái Thú), Stone (Thạch Đầu), Masa (Mã Sa) và Ming (Quán Hựu). Trong giới âm nhạc Hoa Ngữ, nhóm được mệnh danh là “Vua concert” và được CNBC gọi là “The Beatles của châu Á”. Đến nay, Mayday được coi là ban nhạc nổi tiếng và có ảnh hưởng trong thập niên 2000 tại Đài Loan nói riêng và giới âm nhạc Hoa Ngữ nói chung. Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Nhưng cậu không thấy như vậy rất đáng thương sao?”

Tháng năm, một cơn gió cuối xuân đầu hạ thổi qua mặt, ấm áp dịu dàng làm người ta muốn cuộn mình lại thành một cuộn, sau đó nằm ngủ nướng tắm nắng với chú mèo đang nằm trên mái nhà. Lớp học bù thứ ba học kì sau của sơ trung, Tân Mỹ Hương bây giờ đã là học sinh ngồi hàng thứ ba của ban B.

Rất nhiều người không biết, cho rằng sự thay đổi lớn này là do sự bạo phát không chút báo trước vào ngày xế chiều nào đó. Lúc nối tiếp ở tiết Ngữ văn, lúc bạn nữ ở trước Tân Mỹ Hương ngồi xuống thì bạn nữ khác đứng dậy, bỏ qua Tân Mỹ Hương như thường lệ.

“Tại sao lại bỏ qua tớ?”

Giọng của Tân Mỹ Hương không lớn nhưng lại lạnh lùng đầy kiên định.

Trong lúc cô giáo Ngữ văn và bạn nữ đang đứng kia ngây người, Tân Mỹ Hương đã mở miệng đọc bài khóa. Dư Châu Châu có thể nghe được cảm xúc phức tạp trong giọng nói của cô bạn, thậm chí còn mang theo chút run rẩy, căng thẳng và vui vẻ trong đó.

Cô quay đầu nháy mắt với Ôn Miếu đầy đắc ý, giống như Tân Mỹ Hương là tác phẩm hoàn mỹ nhất của cô trên đời này vậy.

Ôn Miếu vẫn lười biếng như cũ, giống như chẳng có chút hứng thú nào với Tân Mỹ Hương cả.

Không ai biết có chuyện gì xảy ra trong bốn tháng ngắn ngủi kia, Tân Mỹ Hương giống như con bướm vừa phá kén, đập cánh bay giữa ngày hè. Cô bạn gầy hơn, da của cô bạn tuy hơi đen nhưng lại khỏe khoắn do chạy bộ nhiều, ngũ quan cũng trở nên rõ ràng sắc cạnh hơn, trên người cô bạn cũng không còn mặc những bộ đồ giá rẻ không rõ tuổi kia nữa.

Mọi người đột nhiên phát hiện, thì ra cô bạn là một cô gái có dung mạo khá ổn, vai và cằm thon gầy trông mạnh mẽ hơn trước nhiều.

Bản thân Dư Châu Châu biết rất rõ sự nỗ lực và cái giá mà Tân Mỹ Hương phải trả là thế nào. Muốn từ bỏ mình trước kia giống như việc bạn phải rút hết gân cốt làm lại cơ thể vậy. Mặc dù cô đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh khốn khó nhưng dù sao những thứ kia đều là áp lực bên ngoài và những thứ không vừa ý mà thôi, cô cố gắng chờ đợi cơ hội quay đầu lại là được rồi, không cần thay đổi bản thân quá nhiều, cho dù có cũng chỉ im lặng thay đổi dần dần. Chứ không phải như Tân Mỹ Hương, thay đổi một cách triệt để và tàn nhẫn.

Làm vậy chỉ để tốt hơn ư?

Tân Mỹ Hương tự tin hơn sẽ không giữ im lặng lúc Dư Châu Châu giảng bài nữa.

Thình thoảng cô bạn sẽ chặn lời, nói thẳng, phương pháp này quá dài dòng, rõ ràng có cách làm ngắn hơn.

Những lúc thế này, Ôn Miếu sẽ ở cạnh nở nụ cười lạnh.

Dư Châu Châu bị cắt ngang gãi đầu, cười bảo, hử? Cậu nói tớ nghe xem nào.

Tân Mỹ Hương được đổi lên hàng thứ tư, ngồi ở một tổ với Ôn Miếu và Dư Châu Châu, chỉ cách một lối đi nhỏ. Lúc đầu có khá nhiều bạn học nói chuyện với cô bạn, giống như mọi người nhanh chóng chấp nhận sự thay đổi sau kinh ngạc lớn, đồng thời cũng không nhớ được trước kia mình đã cười nhạo cô bạn này thế nào.

Dư Châu Châu nhỏ giọng nói với Ôn Miếu, “Cậu xem đi, thành tích thật sự mang đến sự yêu thương.”

Ôn Miếu vẫn nằm trên mặt bàn, vùi vào trong cánh tay, chỉ lộ ra nửa cái đầu, con mắt cậu chuyển vòng.

“Nhưng cậu không thấy như vậy rất đáng thương sao?”

Dư Châu Châu không muốn thừa nhận, nhưng trên người Tân Mỹ Hương có nhiều thứ mà cô chưa phát hiện trước kia.

Ví dụ như nụ cười lạnh nơi khóe môi đó —

Sáng sớm tháng sáu nào đó, Dư Châu Châu và Ôn Miếu cùng cả lớp ôm sách bài tập Vật lý đi qua hành lang khu hành chính để về lớp học, đi ngang qua Thẩm Dương cũng ôm sách bài tập. Dư Châu Châu nhếch môi

tính mở miệng chào hỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông vang lên, hình như là tiếng chuông vào học của trường bên cạnh.

Tiếng chuông reo rất lâu, Dư Châu Châu trước giờ chưa nghe thấy tiếng chuông lớn như vậy ở trường cô.

“Bây giờ là chín giờ, sao tiếng chuông lại kêu dài và to vậy nhỉ? Có phải ông lão ở phòng điều chỉnh uống say rồi không?” Ôn Miếu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới cái gì, “Hình như là tới kì thi cao trung thì phải? Hôm nay hình như thi môn đầu nhỉ?”

Ba người bọn họ im lặng, ngoài cửa sổ không có gì để nhìn, dưới màn trời xanh mây trắng, các lớp học trở nên yên tĩnh.

Sang năm đến lượt bọn họ đi thi.

Dư Châu Châu chợt nhớ đến tin tức về cuộc thi mà cô nghe vào hai ngày trước: “Tớ nghe bảo, trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm sẽ tìm 100 người để kí thỏa thuận trước kì thi toàn thành phố này, nếu như kí thỏa thuận rồi thì chỉ có thể học ở trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm, nhưng lại có ưu đãi giảm giá học phí. Có không ít người sợ thi rớt Chấn Hoa đã kí thỏa thuận này rồi.”

Ôn Miếu gật đầu, “Tớ cũng nghe thấy thế.”

Dư Châu Châu nghĩ một lát, nhỏ giọng hỏi, “Vậy nếu là các cậu thì các cậu có kí không?”

Dù sao học sinh trường số 13 mà muốn thi Chấn Hoa thì khó mà đậu được. Mà trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm đúng là một trường khá tốt.

Ôn Miếu và Thâm Dương đồng thanh trả lời.

“Đương nhiên kí rồi!” “Tuyệt đối không kí.”

Ba người nhìn nhau bật cười.

“Châu Châu, còn cậu thì sao?”

Dư Châu Châu nhún vai, “Tớ không biết.”

Cô đột nhiên không quá chấp nhất với Chấn Hoa như đã nghĩ.

Là vì quá hạnh phúc ư? ——

Ngày hè năm đó, có một bài hát tên là ‘Dũng khí’ [2] được các bạn nam nữ trong lớp hát mãi. Các cặp đôi lén lút cầm tay hát “Tình yêu thật sự cần có dũng khí, để đối mặt với những lời nói ác ý...” [3] lúc tan học.

[2] Bài hát Dũng khí của Lương Tịnh Như hát, nhưng mình thích bản của Luân Tang cover lại hơn nên mình đưa link bản cover. Các bạn có thể tìm của Lương Tịnh Như nếu thích nha.

Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=Y6JScr4x-0g>

[3] Lời bài hát được mình copy từ bài sub của Mê Mụi ở link trên.

Mùa hè năm đó, các bạn học bắt đầu điên cuồng mua đĩa DVD của bộ phim ‘Vườn sao băng’[4] hoặc tạp chí in những bức ảnh của diễn viên, chỉ vì bọn họ thấy hình ảnh hoặc tin tức của một diễn viên đóng phim đấy. Các bạn nữ không còn hỏi ‘Cậu thích bạn nam nào trong lớp mình?’ nữa mà chia phe phái bằng các câu hỏi ‘Này, cậu thích Đạo Minh Tự [5] hay Hoa Trạch Loại [6]?’

[4] Vườn sao băng: Ủ, không sai =)) Chính là bộ Boy Over Flower của bản Hàn đó. Nói chung theo baidu thì đây là bộ phim Vườn sao băng

(tên tiếng Hoa là ‘Lưu tinh hoa viên’) bản 2001, được chiếu ở Đài Loan và mở màn cho dòng phim ‘thần tượng’ khắp châu Á/ Trong những năm đầu thế kỷ 21, sức ảnh hưởng của ‘Vườn sao băng’ cùng dàn diễn viên chính đã lan tỏa mạnh mẽ đến mức nếu không biết F4, không biết Đạo Minh Tự hay Hoa Trạch Loại thì đó là người quê mùa.

[5] Đạo Minh Tự: Bản Hàn là Goo Jun Pyo đó, do Ngôn Thừa Húc diễn, là hình tượng một cậu thiếu gia nông cuồng.

[6] Hoa Trạch Loại: Bản Hàn là Yoon Ji Ho, do Châu Du Dân đóng, một người yêu thầm Sam Thái (Geum Jan Di).

Ngay cả Ôn Miếu cũng từng hỏi Dư Châu Châu câu đó.

Dư Châu Châu đỏ mặt bảo, “Tớ chưa xem ‘Vườn sao băng’”

Ôn Miếu ngạc nhiên nhướn mày, “Tại sao?”

Dư Châu Châu lắc đầu, không trả lời.

Cô phải nói cho Ôn Miếu nghe kiểu gì đây? Lúc cô đang ngồi xem tivi ở phòng khách, mẹ ngồi ở cạnh gọt hoa quả, chú Tề thì ngồi dựa vào sofa xem báo, đột nhiên trong tivi vang lên tiếng rít gào của Sam Thái [7]. Hai vị người lớn này đồng thời nhìn về phía tivi thì thấy cảnh Đạo Minh Tự đẩy Sam Thái vào tường, xé quần áo cưỡng hôn.

[7] Sam Thái: Bản Hàn là Geum Jan Di, cô gái nghèo được học bổng vào trường của các cô cậu nhà giàu, là nhân vật nữ chính, kết đôi với Đạo Minh Tự.

Phần áo nơi bả vai của Sam Thái bị xé rách, trái tim nhỏ của Dư Châu Châu cũng bị dọa sợ.

Cô đỏ mặt tắt tivi, chú Tề ngồi ở cạnh cười, mẹ trước giờ không can thiệp tới cuộc sống sinh hoạt sau giờ học của Dư Châu Châu thả táo xuống đĩa, gõ nhẹ lên đầu cô, “Con xem cái thứ gì thế? Sau này không được xem nữa!”

Dư Châu Châu khóc không ra nước mắt. Đạo Minh Tự đáng chết này!

Cho nên khi mọi người bàn về nội dung phim và hướng vào tình cảm của nhân vật, Dư Châu Châu chỉ có thể cúi đầu vẽ vòng tròn lên giấy.

Trong trường cũng đủ nhóm F4, đương nhiên, bọn họ sẽ không đi theo con đường bình thường, đặt tên nhóm nào là ‘Tứ đại tài tử’ ‘Tứ thiếu trong trường số 13’, nói chung là không rời khỏi con số bốn này.

Dư Châu Châu nghe được từ miệng Đàm Lệ Na, trong lớp bọn họ cũng có một thành viên của F4 – ‘Đạo Minh Tự’ Từ Chí Cường.

Nhớ đến gương mặt ngựa của Từ Chí Cường, Dư Châu Châu cố gắng không trợn mắt, vỗ ngực hỏi, “Tại sao?”

“Có lẽ là do cậu ta bá đạo nhất...”

“Vậy ai là Hoa Trạch Loại?”

Đàm Lệ Na đột nhiên nhăn nhó, sau đó nhỏ giọng nói, “Tớ không rõ lắm, nghe bảo là Mộ Dung Trầm Dương của ban hai... chắc, cậu nói cậu ta đẹp trai chỗ nào chứ?”

Dư Châu Châu cười lạnh trong lòng, đẹp ở đâu cậu biết rõ còn gì.

Cô không muốn nghĩ về Bôn Bôn, Bôn Bôn gặp mà như không gặp, hoặc nói là, cậu ấy không còn là Bôn Bôn nữa, đó chỉ là một chàng trai bất lương có họ hoa lệ nhưng tên rất kì lạ mà thôi.

Dư Châu Châu đột nhiên muốn hét to một câu trong căn phòng mịt mờ ám muội này, mấy người các cậu đều tư xuân hết rồi đó à?

Chẳng qua tâm lý thời kì trưởng thành của thanh thiếu niên vẫn chưa tới phiên cô suy nghĩ. Cô chỉ cần nghĩ đến mình là đủ.

Từ Chí Cường chia tay bạn gái, bắt đầu quay đầu theo đuổi Dư Châu Châu.

Sự thay đổi của Tân Mỹ Hương làm Từ Chí Cường nhớ đến cuộc cãi vã của cậu ta và Dư Châu Châu. Gây gổ với nhau, từ chối lời tỏ tình của cậu ta, sau đó còn chặn trước mặt cậu ta rồi hét to ‘Cậu dựa vào cái gì mà đánh người?’.... Là ‘Đạo Minh Tự’ của trường số 13, cậu bạn có trách nhiệm và nghĩa vụ theo đuổi Sam Thái của mình, sau đó ánh mắt cậu ta dán chặt lên người Dư Châu Châu không rời.

Tặng hoa, mua cơm trưa, đưa đồ ăn vặt, để mấy đứa đàn em đi phát tán tin đồn hai người yêu nhau, các bạn lớp khác cũng đứng ở cửa sổ vào giờ giải lao để xem mặt mũi của ‘Sam Thái’ như thế nào.

Thậm chí khi tan học cô cũng bị chặn đường lại. Từ Chí Cường và hai tên đàn em đi theo sau lưng cô, làm cô thấy phiền vô cùng.

Ôn Miếu lo lắng nói, đi nào, tớ đưa cậu về nhà.

Dư Châu Châu nở nụ cười cảm kích, hoàn toàn không nghĩ đến hành động này làm Ôn Miếu rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Sau đó không lâu, Từ Chí Cường tuyên bố rằng, nếu cậu ta không đánh Ôn Miếu rơi răng đầy đất thì sẽ viết ngược tên cậu ta.

Ôn Miếu vẫn đến trường bình thường, Dư Châu Châu nghe thấy lời tuyên bố của Từ Chí Cường cũng chỉ cười nhạt.

Thật ra Dư Châu Châu có thể thấy cậu bạn cố gắng nở nụ cười dừng dừng để che giấu sự sợ hãi.

Cô đột nhiên thấy đau lòng.

Giờ thể dục được hoạt động tự do, Dư Châu Châu thấy Ôn Miếu bị đám nam sinh không quen biết vây lại, mà những bạn học nam khác lại đứng xa nhìn không xen vào, mỗi người đều giả bộ không biết. Dư Châu Châu bị chọc giận đến mức máu xông lên não, cố gắng chui vào đám người, kéo Ôn Miếu ra sau lưng bảo vệ.

Từ Chí Cường đứng đầu ôm tay, híp mắt, nghiêng đầu, học theo bộ dạng giang hồ, ngâm một cây tằm trên môi.

“Chuyện không liên quan đến cậu, tránh ra, hôm nay ông đây phải đánh cậu ta một trận, để cậu ta biết cái giá của việc làm ông đây chướng mắt!”

Mỗi khi cần phải bảo vệ người khác, Dư Châu Châu luôn có dũng khí vô hạn. Trong nháy mắt đó, cô thậm chí còn muốn tìm đến giới hạn bộc phát của mình, nhớ đến hình ảnh Saint Seiya bị đánh gãy tay chân mới bộc phát vũ trụ nhỏ của mình. Sức mạnh của nhân vật chính luôn xuất hiện mỗi khi bảo vệ người khác, đúng không?

Cô nở nụ cười hưng phấn, Dư Châu Châu, mày xem đi, mày có mạng của nhân vật chính đó.

“Từ Chí Cường, tôi nói cho cậu biết, nếu cậu lại cứ tiếp tục gây chuyện như vậy, tôi sẽ không tha cho cậu!”

“Ây dô, cậu muốn làm gì tôi nào?” Từ Chí Cường nở nụ cười hèn mọn, đám người ở xung quanh cũng nở nụ cười chân chó, bầu không khí trở nên hài hòa vô cùng.

“Ôn Miếu là bạn tốt của tôi, cậu dám đụng vào một sợi lông của cậu ấy, tôi sẽ, tôi sẽ....” Dư Châu Châu nghĩ một hồi vẫn không tìm được cách gì, đành dùng hết sức hét, “Tôi sẽ mách cô.”

Mọi người trở nên im lặng.

Sau đó đám người đi theo cười ha hả. Dư Châu Châu quay đầu, nhìn thấy gương mặt ‘đừng nói hai đứa mình quen nhau’ đầy bất lực của Ôn Miếu.

Từ Chí Cường lại dùng vẻ mặt thương thức nhìn cô, nở nụ cười quái dị. Dư Châu Châu nhớ đến hình ảnh cậu ta năm tay mình tỏ tình vào một năm rưỡi trước.

“Đồng ý làm Sam Thái của tôi không?” Ánh mắt Từ Chí Cường sáng rực.

Mọi người đều nhìn cô.

Dư Châu Châu gằn từng chữ, “Sam – con – mẹ – cậu – ấy!”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Bôn Bôn

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Huống gì, người tớ muốn bảo vệ lại rất ít”

Hai là nhiều bạn hỏi sao chưa học Chấn Hoa vân vân và mây mây, tớ trả lời luôn, cuộc sống ở Chấn Hoa của Chu Chu sẽ bắt đầu từ chương 81 nhé. Còn 3 chương nữa là kết thúc cuộc sống ở trường số 13 của Chu Chu và chuyển sang trường Chấn Hoa, nên mọi người cứ từ từ.

Có ý kiến gì các bạn cứ comment dưới chương nhé ^^ Mình vẫn đọc comment của các bạn, rảnh sẽ reply.”>

Lúc Từ Chí Cường chuẩn bị trở mặt, có một bóng người phá vòng vây từ bên ngoài chặn giữa Dư Châu Châu và Từ Chí Cường.

Ngàn cân treo sợi tóc, anh hùng cứu mỹ nhân, rất nhiều người cả đời không thể gặp được, nhưng Dư Châu Châu lại may mắn có thể gặp được điều đó.

Bôn Bôn dùng tay trái đẩy vai Từ Chí Cường, tay phải cầm cổ tay của Dư Châu Châu, bình tĩnh nói, “Xem như nể mặt tớ, bình tĩnh chút đi, đừng kích động!”

Hoa Trạch Loại vọt tới trước mặt Đạo Minh Tự để bảo vệ Sam Thái. Từ Chí Cường nghĩ đến tình huống này thì cảm thấy hưng phấn vô cùng,

cơ hội ngàn năm có một đấy, cậu ta không giận cũng phải giận!

Không nói cái gì, lập tức đâm một quyền về trước. Bôn Bôn không kịp phòng bị, trực tiếp bị đánh ngã lên một tên đàn em.

Chuyện tiếp theo không liên quan đến Dư Châu Châu. Cô đỡ Ôn Miếu trốn khỏi đám người đó, đám người vây quanh đó không phải toàn là đàn em của Từ Chí Cường, có không ít người có quan hệ tốt với Bôn Bôn, cho nên bọn họ nhìn nhau không biết có nên ra tay giúp đỡ không. Hai người đó bắt đầu sang màn bá cổ nhau lăn lộn dưới đất.

Giống phim vờ lờ.

Dư Châu Châu lúc này mới phát hiện ra, cậu bé dịu dàng luôn bị bắt nạt trong tiểu khu cần cô bảo vệ đã trưởng thành, trở thành chàng trai biết oánh nhau rồi. Dù có gầy gò yếu đuối, nhưng mỗi khi vung tay đều không chút do dự, tàn nhẫn ác liệt mang theo một cơn gió mạnh mẽ.

Lúc Bôn Bôn đánh lên người Từ Chí Cường mấy phát liên tiếp, đám người vây quanh cũng chạy tới kéo cậu ra. Mặt Từ Chí Cường sưng lên, khoe miệng đầy máu nhưng không chịu thua, Bôn Bôn thì im lặng không nói câu nào.

“Cậu được đấy, cậu lại đối xử với anh em mình như vậy, con mọt nó, cậu khí phách lắm...”

Bôn Bôn cười lạnh, “Ai là anh em với cậu?”

Dư Châu Châu há mồm trợn mắt, cô không thể không thừa nhận, dáng vẻ xoay người bỏ đi của Bôn Bôn cool ngầu vờ lờ.

Cô nhỏ giọng nói với Ôn Miếu, “Mau về lớp thôi.”

Co được đuổi được mới là hảo hán, Ôn Miếu không cố chấp, gật gù quay người bỏ đi, đột nhiên quay đầu hỏi, “Châu Châu, cậu thì sao? Không về lớp à?”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Tớ phải đi xem xem Bôn Bôn có bị thương không.”

“Bôn Bôn?”

Cô quay đầu, nở nụ cười sáng lạn, “Ừ, Bôn Bôn.” —

“Này!”

Sân trường của trường 13 và sân trường trường bên có một hàng rào bảo vệ nhưng rào bị phá một lỗ lớn, mọi người thường chui tới chui lui ở cái lỗ, hai sân trường tán loạn. Sân trường trường bên có một khán đài rất lớn, Bôn Bôn ngồi trong góc bậc cao nhất, không biết đang nhìn cái gì, nghe thấy tiếng gọi của Dư Châu Châu thì quay đầu lại nhìn.

Sau đó nghe rằng.

Có lẽ bị thương rồi.

“Không tới phòng y tế kiểm tra à?” Dư Châu Châu ngồi cạnh cậu.

“Hai ngày nữa là tốt rồi, không cần thiết.”

“Cảm ơn cậu.”

Bôn Bôn cười, “Khách sáo gì chứ, việc cần làm.”

Dư Châu Châu lắc đầu, vẫn hỏi dù biết rõ, “Sao lại làm thế?”

Bôn Bôn sửng sốt, sau đó mới từ từ hỏi, “Châu Châu, có phải cậu giận vì tớ không quan tâm cậu không?”

Cho dù Bôn Bôn trước mắt rất xa lạ nhưng cảm giác thân thiết kia làm Dư Châu Châu duy trì bộ dạng không kiêng dè trước mặt cậu, vẫn bộ dạng không che giấu sự vui sướng hay buồn rầu đó.

Nếu như bạn có thể thẳng thắn trước mặt một người, vậy nhất định phải trân trọng người đó, bởi vì trước mặt người đó, bạn là bạn.

“Không giận, chẳng qua thấy khó chịu mà thôi. Tớ cảm thấy cậu thay đổi, gần như quên hết chuyện cũ.”

Bôn Bôn nghiêng đầu, “Tớ đã quên hết chuyện cũ.”

“Sao có thể?” Dư Châu Châu túm tay áo của cậu, “Cậu có nhớ có một tên vừa to vừa đen ở tiểu khu tên Tiểu Hải hay bắt nạt cậu không? Còn có Nguyệt Nguyệt, Đan Đan, còn có.... Chúng ta đã từng giả làm đại hiệp cụt tay trộm đá ở công trường...”

Bôn Bôn nhún vai, “Tớ không có ấn tượng gì cả. Trong ấn tượng của tớ, mọi người ở tiểu khu đều giống nhau.”

Giọng điệu lười biếng không quan tâm của Bôn Bôn làm Dư Châu Châu vừa có hi vọng tức giận.

Dư Châu Châu ngẩng đầu, nhìn đường viên màu vàng xinh đẹp dưới ánh nắng chiều tà được tạo ra theo mái tóc xù ngắn của Bôn Bôn, khoe miệng của cậu còn đọng vết máu, mang theo mùi vị tuổi trẻ nhưng lại xa lạ. Cô mơ hồ, cô luôn nhớ tới người trước mặt nhưng lại không nhận ra cậu. Mà cậu có thể nhận ra cô nhưng lại quên đi quá khứ.

Nhưng Bôn Bôn đột nhiên nói thêm một câu, “Tớ chỉ nhớ rõ cậu.”

“Hả?”

“Cậu không khác gì hồi bé cả. Cũng giống như tớ nghĩ, trở thành một cô gái cực kì tốt.” Nói xong, nghĩ một lát rồi nói thêm, “Là cô gái tốt nhất mà tớ biết.”

Bôn Bôn và Dư Châu Châu hiểu đối phương, lúc họ muốn khen ai đó, luôn không có nhiều từ ngữ để diễn tả, chỉ có thể lặp lại một chữ, “Thật.”

Cậu đã trở thành một cô gái rất tốt.

“Vậy tại sao cậu không để ý tớ nữa?”

Tại sao cậu không để ý tớ. Đây chỉ là câu hỏi của một đứa trẻ, không để ý tới tự tôn và tư thái cao thấp. Từ khi bọn họ lớn dần, tất cả mọi người đã học được cách bảo vệ bản thân, sẽ xoay lưng bỏ đi trước khi người khác xa lánh mình, sẽ hững hờ không quan tâm lúc người ta lạnh nhạt với mình, lúc không thể có được thì lớn tiếng bảo, tôi cũng không cần nó.

Bôn Bôn đưa tay kéo đuôi tóc của Dư Châu Châu, giống như lúc còn bé vậy.

“Bởi vì tớ sẽ đem phiền phức đến cho cậu. Tớ không phải học sinh ngoan, cậu cách xa tớ thì tốt hơn.”

“Cậu tiếp tục cố gắng như thế, cố gắng trở nên xuất sắc như hiện tại hoặc xuất sắc hơn. Tớ chỉ muốn đứng ở xa nhìn cậu như vậy thôi, thế là đủ rồi. Cậu không biết tớ vui vẻ khi cậu xuất sắc thế nào đâu, tớ nói thật đấy.”

Dư Châu Châu phát hiện mình có chút kích động lẫn ghen ngào. Cô lắc đầu một cái, sau đó hỏi vấn đề mà cô thấy quan trọng.

“Tại sao... Tại sao không làm học sinh ngoan chứ?”

Bôn Bôn tùy ý trả lời, “Bởi vì làm học sinh hư dễ hơn nhiều. Tại sao tớ phải làm học sinh tốt chứ?”

Dư Châu Châu không biết tại sao cô lại làm học sinh tốt. Đây không phải là vấn đề mà cô cho rằng cần phải suy nghĩ trước đây, đây là sự chuẩn mực đã chảy xuôi trong máu rồi. Cô chưa bao giờ tự hỏi tại sao mình phải đi ngược dòng nước, đúng không?

Giữa trưa đầu hè, ngay cả sự im lặng cũng trở nên ấm áp, thời gian giống như đang quay ngược lại vậy.

Thời gian trôi qua khá lâu, lúc này Bôn Bôn mới từ từ nói, “Có lẽ là... Có lẽ là tớ ghét người nhà tớ.”

Dư Châu Châu lúc này mới nhớ mình nên hỏi dò các câu như: Ba cậu dạo này còn đánh cậu không? Nhà cậu ở đâu? Cậu sống tốt không? trước mới phải.

Người cha nuôi say rượu thành tính của Bôn Bôn đã mất năm cậu học lớp năm tiểu học.

Lúc đưa tang, ngay cả Bôn Bôn cũng không nghĩ rằng cậu sẽ khóc.

Càng không nghĩ tới, cha mẹ ruột thần bí sẽ xuất hiện. Cứ như một giấc mơ vậy, lúc cậu mơ mơ màng màng, cậu lại có cái tên và gia đình mới. Những người hàng xóm cũ ở sau lưng bảo rằng, đứa nhỏ này may mắn thật đấy, chắc chắn trên trời phải phù hộ lắm – tất cả mọi người đã quên mất, thật ra những thứ này vốn thuộc về cậu, cậu chỉ trở lại nơi mà cậu thuộc về mà thôi.

Vật đáng tiền trong nhà chỉ có một hộp đựng tiền ở học tủ. Lúc Bôn Bôn đeo cặp ôm hộp đi tới trước mặt ba mẹ ruột, vết thương bị cha nuôi đánh ở trên mặt vẫn chưa lành.

Bôn Bôn ở trong trường tiểu học hỗn loạn này đã học được cách dùng nắm đấm để bảo vệ mình, lúc hăn kêu một tiếng ‘mẹ’ đã làm người anh ruột lớn hơn hăn hai tuổi giật mình, lúc ăn cơm gây ra tiếng động cũng bị

cười, lúc Bôn Bôn giờ nằm đấm chuẩn bị đánh anh ruột mình thì bọn họ có cuộc hội nghị gia đình đầu tiên.

Bôn Bôn kiên trì không đổi hộ khẩu. Ba mẹ đưa cậu từ Tân Hải đến thành phố, muốn đưa cậu vào trường trung học trực thuộc đại học sư phạm cũng bị cậu kháng cự kịch liệt. Anh trai chỉ cười lạnh bảo cậu là loại sói mắt trắng [1].

[1] Con sói mắt trắng (Bạch nhãn lang): là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

“Châu Châu, tại sao cậu lại đến trường số 13 để học vậy?”

“Tớ nghĩ nguyên nhân của hai chúng ta khác nhau.”

Trường số 13 là trạm dừng chân tạm thời của Dư Châu Châu, nhưng lại là nơi tồn tại thuộc về Bôn Bôn.

“Đầu tiên là bắt tớ trả lại khoản nợ tình cảm, sau đó mang tớ về cải tạo thành đứa trẻ tốt, giống như tớ đã rất bẩn rất ác liệt vậy, tại sao tớ phải nghe lời bọn họ chứ? Tại sao tớ phải ngoan ngoãn trở thành tên anh trai kia chứ?”

Lúc Bôn Bôn nói những câu này chẳng kích động chút nào. Chàng trai nhìn có chút yếu đuối này lại có tinh thần kiên định mạnh mẽ như thế, mà cũng chính điều đó đã khiến cậu sống sót trong sự đánh chửi của cha nuôi, cũng để cậu từ chối sự cải tạo của ba mẹ ruột.

“Bôn Bôn, cậu không thể như vậy mãi được.”

“Vậy tớ nên làm thế nào?” Bôn Bôn mỉm cười, “Châu Châu, cậu muốn trở thành người thế nào?”

“Người mạnh mẽ, một người mạnh mẽ giỏi giang, có thể để mẹ tớ sống tốt.” Nghĩ một lát lại nói tiếp, “Để tạo ra những ngày tháng xinh đẹp cho người tớ yêu thương sống thật tốt.”

Đặc biệt là cậu.

Bôn Bôn gật đầu, “Thế thì tốt. Cậu nên có lý tưởng như vậy.”

“Còn cậu?” Dư Châu Châu hỏi gặng.

“Tớ?” Bôn Bôn nở nụ cười, “Tớ cũng giống cậu đó!”

Châu Châu không ngừng cố gắng, “Vậy, tại sao cậu lại không cố gắng? Chúng ta...”

“Châu Châu...” Bôn Bôn chặn lời của cô, “Không phải chỉ thi vào trường đại học tốt mới có thể bảo vệ người mình yêu thương, cậu xem, tớ lúc này cũng có thể bảo vệ cậu, mà cậu bạn suýt bị đánh kia lại không thể. Huống gì...”

“Huống gì cái gì?”

Trong mắt Dư Châu Châu, Bôn Bôn đã trở thành hình cắt màu vàng mờ hồ, mặc dù ở cự ly rất gần nhưng lại không thể níu giữ được.

“Huống gì, người tớ muốn bảo vệ lại rất ít.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Lời Cảm Ơn Hoàn Mỹ

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Mã Viễn Phi đi rồi”

P/s: Tớ có một số điều muốn nói ở đây:

Một là tên của nhân vật sẽ thay đổi: Dư Chu Chu -> Dư Châu Châu, Trần Án -> Trần An

Hai là nhạc cụ mà Châu Châu dùng là Cello chứ không phải Violin, mình sẽ chỉnh sửa lại.

Ba là tuần này và tuần sau mình sẽ chú trọng beta lại truyện từ chương 1 tới giờ hơn là edit chương mới Ự _ Ự Vì mình phát hiện mình đã edit bị một số lỗi nghiêm trọng. Các chương mình đã beta, ở dưới tên người edit sẽ là người beta =)) Hiện tại chỉ có mỗi mình mình và bé Gian phi:< Ai có nhu cầu xin hãy ib fanpage để giúp tụi mình với nhen~

Bốn là mặc dù beta lại nhưng truyện mình sẽ cố ra đều 3c/tuần (hoặc ít nhất là 2c/tuần) cho các bạn.

Lúc Dư Châu Châu bước vào lớp, cô ngửi thấy mùi ôxi già [1] gay mũi vô cùng. Cô nín thở, vọt vào trong lớp lấy sách bài tập và hộp bút, sau đó cố gắng chạy ra ngoài hành lang, đứng thở dốc trước cửa lớp.

[1] Ôxi già – Peroxide (Hydro peroxide hoặc gọi là hydro peroxid) có công thức hóa học là H_2O_2 , là một chất oxy hóa dạng lỏng trong suốt, nhớt hơn một chút so với nước, có các thuộc tính oxy hóa mạnh và vì thế là chất tẩy trắng mạnh được sử dụng như là chất tẩy uế, cũng như làm chất oxy hóa và đặc biệt ở nồng độ cao như HTP làm tác nhân đẩy trong của tên lửa.

Mùa đông năm ba của trung học, có một câu chuyện ma được truyền đi như bệnh SARS [2] làm mọi người trở nên đa nghi hơn. Dư Châu Châu không sợ hãi chút nào, thậm chí còn âm thầm biết ơn lời đồn như ôn dịch này.

[2] Bệnh SARS: Hội chứng hô hấp cấp tính nặng (tên tiếng anh là Severe acute respiratory syndrome – SARS) là một chứng bệnh hô hấp ở con người gây ra bởi một loại virus SARS. Vào giữa tháng 11 năm 2002 và tháng 7 năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Hong Kong và lan tỏa gần như trở thành đại dịch, với 8422 trường hợp và 916 trường hợp tử vong trên thế giới.

Bọn họ vì tin đồn đó mà không đi học thêm giờ nữa, các lớp học thêm giờ ABCD cũng ngừng lại cho nên tan học vào năm giờ chiều như bình thường, mọi người rất vui vẻ vì có thể kiếm lại được hai ngày nghỉ cuối tuần của mình.

Rất nhiều phụ huynh lo lắng việc nghỉ những buổi học thêm giờ sẽ làm ảnh hưởng đến kết quả kì thi trung học của con mình, nhưng Dư Châu Châu lại thấy rất tốt – Trời sập thì mọi người chết, huống chi, đối với đám học sinh chuyên tự học như cô hay Ôn Miếu, Tân Mỹ Hương, Thẩm Dương mà nói, thời gian tự do của bản thân nhiều hơn là một chuyện tốt.

Hội học ở thư viện vào mỗi chiều cuối tuần vẫn tiếp tục. Quan hệ của Ôn Miếu và Tân Mỹ Hương không còn lạnh nhạt như trước nữa, thành tích và bề ngoài của Tân Mỹ Hương thay đổi làm cô bạn trở nên tự tin hơn trước, bắt đầu nói nhiều hơn.

Dư Châu Châu rất vui vì điều đó, mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối, cô bạn đã không còn là cô gái im lặng đọc quyển sách ‘Tuổi 17 không khóc’ đó nữa rồi.

Dư Châu Châu tự nhủ, đây là sự tiếc nuối xấu xa. Cô chỉ tiếc nuối Tân Mỹ Hương nhất gan kì dị cần đến mình kia mà thôi. Đối với bản thân Tân Mỹ Hương mà nói, cuộc sống hiện tại mới là một cuộc sống tốt đẹp – Cô bạn không có nghĩa vụ từ bỏ cuộc sống mới mẻ xinh đẹp này vì Dư Châu Châu.

Thình thoảng cô cũng gặp Bôn Bôn ở hành lang, hai người mỉm cười nhìn nhau, sau đó làm bộ không quen biết đối phương. Chỉ cần Dư Châu Châu biết cô và Bôn Bôn không thay đổi là đủ rồi.

Có điều Thẩm Dương lại nổi mụn do dậy thì. Mụn dậy thì của Ôn Miểu thì dần biến mất không còn tung tích, Dư Châu Châu lén lút hỏi Ôn Miểu có dùng thuốc trị mụn nào không, cô muốn viết thư nặc danh gửi cho Thẩm Dương. Dư Châu Châu không quá quan tâm đến quần áo, nhưng cô biết vẻ ngoài của các cô gái luôn rất quan trọng.

Ôn Miểu nhún vai, “Tớ không đi trị mụn, nó tự lặn vậy thôi. Tớ nghĩ là do thời kì dậy thì đã kết thúc đấy.”

“Ồ?” Dư Châu Châu kinh ngạc, “Cậu đã dậy thì xong rồi à?”

Ôn Miểu đỏ mặt đá một phát, Dư Châu Châu vừa tránh vừa cười hà hà.

Áp lực của Thẩm Dương quá lớn. Dư Châu Châu lo lắng, cô bạn sẽ bị stress mất.

Kết quả của việc lo lắng bao đồng là bản thân gặp chuyện xui xẻo. Vừa vào tháng mười hai, cô đã bị sốt, sau khi nghỉ ngơi một đêm thì phát hiện bên tai nổi một cái bọc nhỏ trong suốt, ngứa ngáy vô cùng.

Vẻ mặt mẹ thay đổi, “Châu Châu, con bị thủy đậu rồi.”

Xin nghỉ nửa tháng. Mỗi tối Ôn Miếu sẽ gọi cho cô, cứ hai ba ngày lại mang vở đến cho Dư Châu Châu, thậm chí còn tặng kèm đáp án mà mình làm rồi. Dư Châu Châu biết Ôn Miếu rất lười, có thể làm được đến mức này đã rất tốt rồi.

“Cảm ơn cậu.” Cô nói qua điện thoại.

“Không cần cảm ơn, không phải chỉ có mình tớ làm, bài thi của cậu là do bạn cùng bàn lấy về, trong đó có nửa đáp án là của tớ, một nửa là lấy của Tân Mỹ Hương.”

Mũi Dư Châu Châu hơi ngứa ngứa. Cô đưa tay gãi đầu, cả tuần không được gội đầu, mùi tóc thối đến mức làm cô muốn nôn mửa, huống chi trong da đầu còn một đồng thủy đậu nổi lút nha lút nhít, còn chưa kết vảy, ngứa muốn chết người.

“Cảm ơn các cậu.” Cô nhỏ giọng nói.

“Thôi đi, bớt làm mấy trò này đi, mau hết bệnh rồi về trường học! Bắt đầu lại như trước kia!”

“Cậu tiến bộ như vậy khi nào thế?”

“Khi nào kệ tớ, nhưng nếu cậu cứ ở nhà thì chết chắc rồi.”

Dư Châu Châu chán nản nói, “Được, tớ sẽ khỏe nhanh thôi.”

“Tớ vẫn luôn muốn nói với cậu, cậu rất tuyệt đó, tận năm ba sơ trung mới bị thủy đậu, thời kì dậy thì của cậu lùi lại đó à?”

“Đây không phải là bệnh thủy đậu!” Dư Châu Châu bị chọc điên, nói trong vô thức, nói xong cũng biết mình nói bậy rồi, không phải bệnh thủy đậu thì là cái gì?

Ôn Miếu ở đầu điện thoại bên kia cười ha hả.

“Đúng đúng đúng, không phải bệnh thủy đậu, không phải bệnh thủy đậu – cậu mọc một nốt đậu mụn dấy thì khắp người!” —

Lúc thi lại, Dư Châu Châu được đưa tới một phòng riêng, ba mặt đều là tường kính, bài thi của cô được giáo viên coi thi đưa đến, sau khi điền trắc nghiệm xong thì thu lại. Lúc kiểm tra nghe Tiếng Anh cũng phải vất vả gắng nghe bài từ loa phát thanh để điền đáp án, phiếu điền đáp án bôi bôi xóa xóa một đám.

Điều làm cô vui nhất là lúc tan học, ngồi trong phòng bằng pha lê nhìn các bạn học xếp hàng cười khúc khích nhìn nhau qua cửa sổ. Bởi vì trên mặt có rất nhiều nốt thủy đậu, cô đành dùng khăn quàng cổ che lại, chỉ lộ hai con mắt, Ôn Miếu nhướn mày trêu đùa cô, vui vẻ nhìn đôi mắt hình lưỡi trắng của cô, trong lòng cậu bạn vô cùng vui vẻ khi có thể nuôi ‘gấu mèo’ trong ‘vườn thú’ như vậy.

Mã Viễn Phi với nhiều vẻ mặt, Tân Mỹ Hương với nụ cười trên môi, thậm chí còn có thể thấy Thẩm Dương bận rộn xuất hiện.

Dư Châu Châu cười cười, nước mắt đọng đầy khóe mắt.

Rất muốn ở cạnh nhau cả đời, vĩnh viễn dừng ở ngày đông tuổi 15 này, mặc kệ áp lực của cuộc thi trung học sắp tới, như thế thời gian sẽ không bao giờ trôi qua.

Như vậy rất tốt —

Lúc Dư Châu Châu lành bệnh, trở về lớp thì có một vấn đề xuất hiện.

Cô vẫn đứng thứ hai trong lớp.

Người đứng đầu là Tân Mỹ Hương.

Những lời khen mang hàm ý hi vọng các bạn học khác có thể xem Tân Mỹ Hương làm gương của Trương Mẫn làm Dư Châu Châu trở nên lúng túng, bởi vì những lời khen đó dùng từ hơi quá.

Khi bạn đã từng làm người đứng đầu rất nhiều lần, nó không còn sự vui sướng hay vinh quang nữa mà trở thành một kiểu xiềng xích, một khi bạn không còn là người đứng đầu thì bạn chẳng là cái thá gì, dù cho đây chỉ là một bất ngờ, nhưng người khác sẽ dùng ánh mắt không thể cứu vãn được nhìn bạn...

Ôn Miếu đâm nhẹ lưng cô, Dư Châu Châu quay đầu lại, nụ cười trên môi cô rất giả tạo.

“Chuyện gì sao?”

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

Tôi có thể có sao à? Tôi không phải là người hẹp hòi như vậy, tôi thật lòng vui vẻ vì Tân Mỹ Hương, cô bạn có được thành tích như vậy là nhờ tôi giúp đỡ, sao tôi có thể không vui chứ?

Tân Mỹ Hương vẫn bình tĩnh ngồi ở vị trí của mình, Dư Châu Châu sợ cô bạn đến an ủi mình, như vậy sẽ làm cô lúng túng vô cùng. Nhưng khi đối phương vẫn bình thản không quan tâm cô như cô hi vọng, cô lại cảm thấy thất vọng.

Dư Châu Châu quay đầu lại, nằm nhoài lên bàn, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi. Sau khi hết bệnh thủy đậu, cơ thể cô yếu đi nhiều, cô chỉ cần làm gì đó một chút thôi cũng sẽ thấy mệt mỏi, đương nhiên, lần này cả trái tim cũng mệt.

Ôn Miếu vẫn không ngừng đâm lưng cô, “Tớ chưa nói xong mà!”

“Còn gì nữa?”

“Lần sau cậu có thể đứng thứ năm không?”

“Hả?”

“Thứ năm. Cậu không phải cảm thấy việc tớ luôn đứng thứ sáu rất thần kì sao? Cái này còn khó hơn cả việc đứng thứ nhất, vì muốn đứng đầu thì cậu chỉ cần cố gắng hết sức để thi được điểm cao là được, nhưng để giữ vững một vị trí nào đó thì lại cần có cả kỹ xảo nữa, nếu tốt hơn một chút thì sẽ đứng thứ tư, nhưng nếu thiếu một điểm thì sẽ đứng ở vị trí thứ sáu, đây mới là thực lực thật sự!”

Dư Châu Châu cười khế, “Thực lực cái quần, cái cậu nói là mệnh!”

Ôn Miếu nhú mày, “Hừ, tớ đối xử tốt với cậu như thế còn gì, tặng cậu vị trí thứ năm đó, còn để cậu đứng trước tớ đấy....”

Giúp cô tìm lại mặt mũi thì có, Dư Châu Châu nghĩ thầm, sợ cô áp lực nặng cho kì thi sắp tới nên mới lấy cớ đứng vị trí thứ năm, như vậy nếu như lần sau cô có thi kém đi nữa thì cũng có thể nói là cô tìm cách để đứng thứ năm, nhưng kết quả là người tính không bằng trời tính...

Dư Châu Châu nở nụ cười dịu dàng, nghiêm túc nói, “Ôn Miếu, cảm ơn cậu, cậu rất tốt”

Ôn Miếu đỏ mặt, vuốt vuốt tóc, không nói gì.

Còn một chuyện liên quan đến Mã Viễn Phi. Mã Viễn Phi chuồn học quá nhiều, Trương Mẫn bảo Dư Châu Châu viết lại số lượng tiết học mà Mã Viễn Phi chuồn học, nếu vượt quá quy định thì sẽ đuổi học.

Mã Viễn Phi đi theo đám Từ Chí Cường đến quán nét chơi Star Craft [1] và Counter Strike [2] đã hơn một năm. Không biết có phải do việc chơi

đùa ở trường không còn nhiều hay không, từ đầu năm đã bắt đầu tăng tiết học Toán Văn Anh Hóa Lý, cho dù là đám học sinh thích chơi đùa trước kia cũng bắt đầu gặm bài sách vở làm bài thi, Mã Viễn Phi đã không còn khán giả khi làm những trò náo động. Thậm chí có lúc Dư Châu Châu thấy vẻ kinh hoàng trên mặt Mã Viễn Phi không ai chú ý đến ‘màn trình diễn’ của cậu.

[1] StarCraft: là một trò chơi điện tử chiến lược thời gian thực loại khoa học quân sự viễn tưởng do Blizzard Entertainment phát triển. Trò chơi đầu tiên của thương hiệu Starcraft được phát hành cho Microsoft Windows vào ngày 21 tháng 3 năm 1998. Với hơn 11 triệu bản bán ra trên toàn thế giới vào tháng 2 năm 2009, nó là một trong những trò chơi bán chạy trên máy tính cá nhân. Một phiên bản cho Mac OS cũng được phát hành vào tháng 3 năm 1999 và một bản cho Nintendo 64 mà Blizzard cộng tác với Mass Media Interactive Entertainment được phát hành vào ngày 13 tháng 6 năm 2000.

[2] Counter Strike (hay được gọi là CS) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản mod của Half-Life do Lê Minh (Minh Gooseman) và Jess Cliffe thực hiện.

Dư Châu Châu quen với việc cậu không ở trường, nhiều lúc cũng nhớ tên khi gây chuyện này.

“Thật ra em ấy không học tiếp thì tốt hơn.”

Dư Châu Châu bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của mình, ngẩng đầu nhìn Trương Mẫn, “Dạ?”

Trương Mẫn thở dài, “Đứa bé này không phải là đứa bé hư, chẳng qua tình huống trong nhà... Ông bà nội mở tiệm tạp hóa kiếm tiền cho em ấy đi học, ba mẹ ly hôn, sau đó mẹ em ấy đi đâu không rõ, bây giờ ba em ấy bị

bệnh ung thư cổ họng thời kì cuối, nghe bảo thời gian không còn nhiều. Bỏ học đi ra ngoài kiếm tiền còn có thể giúp gia đình còn tốt hơn. Em ấy ở trường không thềm học, ngày nào cũng cùng đám học sinh hư kia đi quán nét chơi game, không bằng dừng đi học để khỏi trả tiền sách vở học hành học thêm giờ đi, chút tiền đó có thể tiết kiệm được thì cũng tốt hơn cho em ấy.”

Dư Châu Châu gật gù, rồi lắc đầu, cô cũng không biết mình đang nghĩ cái gì,

Cuối cùng cô đi về lớp tự học, Mã Viễn Phi đã trở về lớp. Mùa đông rất lạnh nhưng cậu bạn chỉ mặc một chiếc áo khoác cũ, lạnh không chịu nổi, vừa vào đã chạy đến chỗ máy sưởi, trong tay còn cầm một túi đồ ăn vặt to bự chẳng.

“Mã Viễn Phi?”

“Cái gì?” Cậu bạn dùng giọng nói kì lạ trả lời lại, đi về chỗ ngồi, Dư Châu Châu có thể cảm nhận được khí lạnh trên người cậu bạn.

“Bên ngoài lạnh lắm à?” Cô không biết nên mở miệng nói gì, chỉ đành nói chuyện vòng vòng.

“Lạnh, hôm nay lạnh lắm!” Mã Viễn Phi cẩn thận nhét túi đồ vào trong hộc bàn, xoa xoa tay cho ấm.

“Lại đi quán net à? Mua đồ ăn vặt sao không cho ai ăn cùng với thế?” Dư Châu Châu nhú mày nhìn hành động của hắn.

“Cái gì?” Mã Viễn Phi nâng giọng cao hơn, giống như một đứa nhỏ đang giận dỗi, “Đây là mẹ đưa cho tớ! Mẹ khó lắm mới về được một lần, sáng tối nhưng khuya lại đi nữa rồi.”

Dư Châu Châu kinh ngạc, “Mẹ cậu đến thăm cậu à?”

Hắn gật đầu, âm u trả lời, “Cậu nói mẹ ra ngoài làm việc, tớ chưa từng thấy mẹ.” Nhìn thấy vẻ mặt đồng tình của Dư Châu Châu, hắn nói thêm, “Nhưng những thứ này đều là mẹ đem từ xa đem về cho tớ!”

Dư Châu Châu không ý thức mình nhìn những món đồ trong túi nilon với ánh mắt nghiêm túc: bánh snack, hoa quả sấy, nước ngọt....

Đi xa chỉ mang thứ này về cho con trai mình?

Mã Viễn Phi không chú ý đến các bạn học đều mang khăn quàng cổ mà mẹ tự tay đan, còn cậu bạn thì mặc đồ mỏng, thậm chí còn có chỗ sứt chỉ, Dư Châu Châu không muốn nhìn nữa, nghiêng mặt sang một bên, một giọt nước mắt rơi trên sách Ngữ văn, làm ướt mấy dòng thơ trong sách.

Dư Châu Châu không thể hoàn thành nhiệm vụ Trương Mẫn giao cho mình, nhưng Trương Mẫn vẫn thường xuyên tìm Mã Viễn Phi nói chuyện. Trường học sẽ trao bằng tốt nghiệp cho cậu, cho nên cậu đừng đến trường học nữa.

Mã Viễn Phi dọn dẹp mọi thứ trên bàn, những tờ bài thi cậu giữ lại cũng đưa hết cho Dư Châu Châu.

“Cho cậu làm giấy nháp đó!”

Dư Châu Châu cười khố, “Giấy nháp này quá đắt, những tờ giấy này đều là do cậu nộp tiền mới có.”

Mã Viễn Phi nở nụ cười, “Nộp tiền mới có thể làm bạn cùng bàn với cậu đó!”

Đột nhiên sống mũi cô cay cay, Dư Châu Châu ghen ngào, nước mắt đọng đầy, cô cúi đầu hỏi, “Phải đi à?”

Mã Viễn Phi vốn đã đeo cặp lên lưng đột nhiên ngồi xuống.

“Tớ muốn học một tiết.” Cậu cười nói.

Lớp Ngữ văn, mọi người cùng đọc bài ‘Xuất sư biểu’ [3], Dư Châu Châu nhớ đến năm World Cup kia, cuộc tranh đấu giải bóng đá của lớp cô và lớp bên cũng được gọi là ‘Cuộc chiến của Anh và Brazil’, còn việc bọn họ là đất nước Brazil đầy thực lực hay đất nước toàn trai đẹp nước Anh vẫn làm các thành viên đội bóng, ngay cả Ôn Miếu cũng đau đầu không thôi – Theo lời bọn họ lúc đó, vừa có ngoại hình vừa có thực lực đúng là bi kịch.

[3] Xuất sư biểu: Là tên gọi của hai bài biểu, Tiền xuất sư biểu và Hậu xuất sư biểu do Gia Cát Lượng viết ra để dâng lên Thục Hán Hậu chủ Lưu Thiện trước khi ông thân chinh dẫn quân đi Bắc phạt lần thứ nhất và lần thứ hai vào các năm 225 và 226 thời Tam Quốc. Hai bài biểu này ngoài việc trình bày nguyên nhân xuất chinh, Gia Cát Lượng còn dùng để bày tỏ sự trung thành của mình với hoàng đế Thục Hán và những lo lắng của ông cho sự an nguy của đất nước. Với giọng văn thống thiết, Tiền xuất sư biểu và Hậu xuất sư biểu đã trở nên nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc như là đại diện xuất sắc của thể loại biểu và tượng trưng cho lòng trung thành trong thời phong kiến.

Lúc Ôn Miếu nghiêm túc sắp xếp đội hình, đặc ý cầm tờ giấy trong tay, “Hoàn mỹ, cái gì gọi là hoàn mỹ? Đây gọi là hoàn mỹ! Từ chiến lược cho đến chiến thuật, đến.... đến hình vẽ đều không thể xoi mói!”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Còn thiếu tên nữa!”

Mã Viễn Phi luôn có danh hiệu vào học lúc vừa tỉnh dậy, buồn ngủ nói chêm vào, “Thế thì gọi là ‘Xuất sư biểu’ đi.”

Sau đó chiến thuật đầy tên là [Xuất sư biểu].

Cho nên bọn họ thua sạch giống như Gia Cát Lượng vậy. [4]

[4] Nếu mình không nhầm thì sau này Lưu Thiện thua quân, Thục Hán mất nước.

Đảo mắt đã một năm. Một năm cuối cùng.

Trong tiếng đọc bài thơ, Mã Viễn Phi híp mắt giống như con mèo không có sống lưng co rúc ở chỗ ngồi, ngáp một cái thỏa mãn.

Dư Châu Châu nhớ Mã Viễn Phi từng nói, cậu thích học. Ở ngoài đánh CS được một nửa thì sẽ thấy lo hoảng sợ, muốn trở về lớp học.

Giống như nơi này là Neverland của Peter Pan, không cần phải lớn lên. [5]

[5] Peter Pan là một nhân vật hư cấu của nhà văn J. M Barrie, xuất hiện trong nhiều tác phẩm của hãng hoạt hình Walt Disney. Peter Pan mang trong mình hình hài của một thiếu niên 15-16 tuổi biết bay, luôn muốn vui chơi và hưởng thụ cuộc sống, vì thế cậu luôn cố tìm cách để chối bỏ ‘sự trưởng thành’ và mãi mãi không chịu lớn. Cậu sống ở vùng đất Neverland thần tiên với các ‘Lost boys’ – những cậu bé đi lạc và cô tiên Tinkerbell.

Vì Peter Pan không bao giờ lớn khi ở vùng đất Neverland, nên ý của Mã Viễn Phi ở đây là: Trường học như vùng đất Neverland vậy, không có nhiều thứ cần suy nghĩ, cũng không bắt cậu phải lớn thật nhanh.

Sau khi đám Dư Châu Châu tốt nghiệp sơ trung thì sẽ học tiếp lên cao trung, nhưng Mã Viễn Phi thì phải lớn lên.

Cô Ngữ văn không tìm được mà nhú mày mắng Mã Viễn Phi khi đến lượt cậu bạn đọc.

“Từ sáng đến tối đều không chịu học, sau này với dáng vẻ như vậy thì em làm được gì? Em lúc đó chẳng là gì cả, sau này sao có thể làm được

việc chứ?”

Mã Viễn Phi không tức giận, chỉ nở nụ cười.

“Không phải là gì sao? Thế thì tốt rồi, em cũng có thể làm giáo viên rồi!”

Các bạn trong lớp cười to, mặt cô Ngữ vẫn lúc đỏ lúc trắng, cô không có cách gì để xử lý học sinh sắp bỏ học này cả.

Câu này trở thành chuyện cười của cả lớp nhưng lại làm Dư Châu Châu phải nở nụ cười đau lòng.

Mã Viễn Phi cố gắng lấy lòng các bạn học đã có được màn diễn hoa lệ nhất lúc rời khỏi sân khấu rồi.

Lúc tan học, cậu mang cặp, mỉm cười vẫy tay với Dư Châu Châu.

“Thi tốt vào, cố gắng đậu Chấn Hoa!” Cậu lớn tiếng hô to mục tiêu mà Dư Châu Châu chưa từng nói này, “Tớ cảm thấy trong trường chỉ có mỗi cậu có năng lực đạt được điều đó.”

Dư Châu Châu đỏ mặt, “Trước khi đi cũng phải làm tớ không vui mới chịu.”

Mã Viễn Phi nghiêm túc nói, “Tớ nói thật lòng.”

Tớ biết. Dư Châu Châu mỉm cười.

“Còn có, cậu phải nhớ tớ đấy!”

“Ừ.”

“Cậu sẽ trở thành một người tuyệt vời, cậu phải nhớ tớ, như thế tớ mới không sống uổng phí trên đời này.”

Cái tư duy quỷ quái này làm Dư Châu Châu buồn cười, nhưng nước mắt cũng rưng rưng trên khóe mắt cô rồi.

Mã Viễn Phi gật gù, nhìn sang chỗ Từ Chí Cường đang ngồi – cậu ta không ở đây, không biết đang ở quán net nào rồi.

Ôn Miếu nhẹ nhàng vỗ vai cậu bảo, “Cố giữ gìn sức khỏe.”

Cậu nhếch môi nở nụ cười với Ôn Miếu và Dư Châu Châu, sau đó xoay người biến mất ở cửa lớp.

Dư Châu Châu lấy tay lau nước mắt, ngẩng đầu thì thấy vành mắt của Ôn Miếu cũng đỏ bừng.

“Quan hệ của cậu và Mã Viễn Phi tốt thế cơ à?”

Ôn Miếu lắc đầu một cái, “Tớ chỉ nghĩ là, sau năm tháng nữa cũng tới phiên tớ thôi.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Binh Hoang Mã Loạn

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cứ như chắc chắn niềm vui và hạnh phúc sẽ đến vậy”

Trương Mẫn lén lút đưa cho Dư Châu Châu hai tờ bài thi nhả nhúm.

“Đừng nói cho người khác biết, đây là tập đề nội bộ được cô giữ lại, đề thi có thể sẽ tương tự như vậy, em đi photo giữ lại một bản nhưng đừng để lộ ra ngoài, biết chưa?”

Đề nội bộ, lại là đề nội bộ. Từ hồi chưa tới tháng năm, tất cả các đề thi nội bộ của các môn học đều được các thầy cô giáo giữ lại làm [Quỳ hoa bảo điển], tất cả mọi người ôm trong mình suy nghĩ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tuyệt đối không bỏ qua bất cứ đề thi nội bộ nào.

Trương Mẫn giống như biết Dư Châu Châu nghĩ gì, “Cái này không giống trước kia, em nghe tôi không sai đâu.”

Dư Châu Châu gật đầu, cười dịu dàng.

“Vậy em đi photo bây giờ, cảm ơn cô nhiều!”

Sau đó trở lại lớp, Dư Châu Châu gõ nhẹ bàn Ôn Miếu, “Đi thôi, lại thêm một tập đề nội bộ nữa, nghe bảo lần này đáng tin nè.”

Trương Mẫn dặn dò không thể để người khác biết, Dư Châu Châu biết Trương Mẫn luôn ‘cưng chiều’ cô, nhưng cô cũng có người để cưng chiều, ừ, Ôn Miếu là một ví dụ.

Cho dù Ôn Miếu rất lười làm bài thi nhưng lần nào Dư Châu Châu cũng kéo cậu đi photo mấy bộ [Quỳ hoa bảo điển], hắc đều ngoan ngoãn đi theo sau cô.

Không hiểu sao cô lại tránh Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương vẫn như thế, luôn ngồi vững vị trí số hai. Dư Châu Châu đoạt lại vị trí số một của mình nhưng cô không thấy vui vẻ chút nào. Cái ánh mắt nhìn chăm chăm đằng sau lưng làm cô cảm thấy khó chịu. Cô chưa từng mơ ước vị trí của Thẩm Dương lần nào cả, nhưng bây giờ lại có người luôn nhìn chăm chăm vị trí của cô làm lòng cô lạnh lẽo lắm luôn.

Có một lần, Dư Châu Châu có đi ngang qua bàn Tân Mỹ Hương khi cô đi lấy nước, chỉ nhìn thoáng qua thôi nhưng cô thấy Tân Mỹ Hương lại dùng cùi chỏ che lấy bài làm của mình.

Cái hành vi giữ bí mật này là một hành vi bình thường của mỗi học sinh giỏi.

Dư Châu Châu cũng hiểu điều đó, nhưng ban đầu khi giúp đỡ, cô không hề giữ lại cái gì mà dạy hết cho Tân Mỹ Hương.

Dư Châu Châu đi nhanh khỏi đó, giả vờ không thấy hành động mờ ám kia của Tân Mỹ Hương, nhưng lòng cô lại thấy đau đớn.

Không ngờ lại thành như vậy.

Từ sau chuyện đó, mỗi lần Dư Châu Châu có được những tài liệu mật hoặc là tư liệu ôn thi tốt, cô không còn chủ động đưa cho Tân Mỹ Hương nữa.

Sau khi tổn thương mới quay đầu nhìn lại mọi thứ, Tân Mỹ Hương chưa bao giờ trao đổi kinh nghiệm học tập gì với cô và Ôn Miếu cả, không chia sẻ bất kì tài liệu nào cho hai người, cô bạn chỉ im lặng lắng nghe, dù bọn họ đúng hay sai đều không đánh giá, không chỉnh sửa.

Ôn Miếu luôn làm vẻ mặt ‘Tớ đã nói với cậu rồi mà không nghe.’, Dư Châu Châu không nhin được mà kêu to, “Cậu đã nói gì với tớ hả? Lúc tớ rơi vào sương mù thì làm quái gì thấy được chứ?”

Cô đột nhiên nhớ đến buổi tối đầu tháng năm ấy, đấy là lần hội họp cuối cùng của ba người bọn họ. Lúc đó hợp đồng của trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm được chuyển tới tay ba người – ở trong hai kì thi thử này, Ôn Miếu như biết được tiêu chuẩn lựa chọn của trường cao trung phụ thuộc đại học sư phạm vậy, thi đứng thứ ba lớp, thành công lọt vào top 100 người đứng đầu thành phố, chiếm được tư cách kí hợp đồng.

Dư Châu Châu gõ bàn một hồi, hít một hơi rồi nhỏ giọng nói, “Tớ không ký.”

Tân Mỹ Hương vẫn giữ im lặng, không nói gì.

Mà Ôn Miếu luôn nói mình sẽ ký lại thay đổi, dứt khoát bảo, “Tớ cũng không ký.”

Dư Châu Châu trừng mắt, “Cậu nói gì thế?”

“Tớ thi Chấn Hoa với cậu.”

Dư Châu Châu cười híp mắt như trăng rằm, mặt mày lẩn khóe miệng đều lộ rõ sự vui vẻ, cô hoàn toàn không để ý tới Tân Mỹ Hương vẫn giữ im lặng không nói gì.

Chính tối hôm đó, ba người đi với nhau dưới gió đêm ngày cuối xuân, vàng trắng lười liêm hôm nay giống như hình chiếc thuyền vậy, hoặc có lẽ

do nụ cười ngọt ngào của Dư Châu Châu, khóe miệng nhếch lên trên.

“Tân Mỹ Hương, cậu có ước mơ nào không?”

Dư Châu Châu nhớ đây là lần đầu Ôn Miểu chủ động nói chuyện với Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương chưa kịp nói gì thì Ôn Miểu đã nói tiếp, “Thi đậu Chấn Hoa không được tính là ước mơ đâu đấy.”

“Thi đậu đại học tốt cũng không tính là ước mơ.”

“Kiếm được nhiều tiền không tính là ước mơ.”

“Ý của tớ là điều mà cậu muốn làm nhất ấy, điều mà cả đời cậu có thể không làm được nhưng cậu lại rất thích, sẽ vĩnh viễn nhớ điều đấy.”

Tân Mỹ Hương trước giờ luôn cố ý tránh việc nói về suy nghĩ của mình lại thay đổi thái độ, cúi đầu đỏ mặt nghĩ một hồi, sau đó chậm chạp nói, “Tớ hi vọng có thể đến Tokyo, học vẽ manga, sau đó về nước làm phim hoạt hình. Làm nhiều phim hoạt hình hay ho, viết nhiều cậu chuyện thú vị... dù chỉ có mỗi tớ xem.”

Dư Châu Châu thay đổi vẻ mặt một chút. Trước giờ cô không biết Tân Mỹ Hương thích trộm sách và đọc sách lại chôn giấu một giấc mơ như cố tích vậ dưới đáy lòng.

Ôn Miểu im lặng rất lâu không nói gì, sau đó mới nói một câu nói đầy hàm ý nhưng lại không có nghĩa lý gì cả.

“Tokyo rất xa.”

Hắn nói rất nhỏ, sau đó im lặng rất lâu.

Tân Mỹ Hương, Tokyo của cậu, rất xa đấy.

Dư Châu Châu và Ôn Miếu vội vàng đi ra khỏi phòng photo nóng nực, vừa ra thì gặp phải Tân Mỹ Hương và Thẩm Dương. Hai người bọn họ chạy đến từ hai phía khác nhau, trên tay mỗi người là một tập đề thi.

Không thể buông tha, bốn người nhìn nhau.

Dư Châu Châu nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy chuyện này chẳng thú vị gì cả.

Thẩm Dương không giả vờ, chạy đến hỏi, “Tập đề môn gì đấy?”

Dư Châu Châu mở ra cho cô bạn xem, Thẩm Dương lại đưa tập đề của mình ra, hai người trao đổi, sau khi nhìn tập đề của đối phương thì đồng thời nói, “Cho tớ mượn.”

“Vây quay lại chỗ photo thôi.” Ôn Miếu đứng ở cạnh ngáp một cái.

Bọn họ cùng nhau chạy vào phòng photo, Tân Mỹ Hương bị bỏ quên ở cạnh nắm chặt tập đề của mình, mím môi lại —

Sáng thứ tư, Dư Châu Châu dậy từ sớm.

Cô bước xuống giường, mở cửa sổ ra, cơn gió thổi qua mang theo mùi đinh hương dưới lầu. Bàn học trống rỗng, chỉ có một tập kẹp giấy trong suốt, bên trong để hộp bút nhỏ, giấy dự thi, chứng minh thư và thẻ học sinh. Trong đó còn có một tấm bưu thiếp rất lớn, Dư Châu Châu không biết mình đã cẩn thận đọc tờ bưu thiếp này bao lần. Bên trái là hình trời xanh trong veo và những ngọn núi tuyết lớn tạo nên hình ảnh xinh đẹp nhưng không chân thật, bên cạnh là những dòng chữ xa lạ, trông còn khó tin hơn cả hình ảnh kia.

“Châu Châu, anh đang ở thôn của ông già Noel tại Phần Lan. Anh đến Phần Lan tham gia hội nghị, phần lớn thời gian thì dành cho việc tham quan. Không biết bức thư này có thể đến tay em vào trước lễ giáng sinh

không, anh nhớ không lầm thì hè năm sau em sẽ tham gia kì thi cấp ba nhỉ? Hi vọng bức thư cổ vũ này không đến trễ.

Anh đã đọc hết thư của em nhưng anh không muốn trả lời. Anh nghĩ, chỉ cần anh không trả lời thì em mới tự do mà viết tiếp được. Anh thích đọc thư của em nhưng hình như một năm rồi em không viết nữa. Anh hi vọng nguyên nhân là em không cần viết thư nữa, hãy làm một đứa trẻ vui vẻ đi thôi, điều này quan trọng hơn việc em thi đậu vào Chấn Hoa nhiều lắm, mà em đang ngày gần đến ngưỡng cửa đó rồi.

Chúc em bình an vui vẻ.

Trần An.”

Buổi chiều trước kì thi ba ngày, bên phụ trách thanh lý hòm thư phát hiện bức thư này đã bị để lại lâu rồi, bởi vì nhìn có chút hư hỏng.

Dư Châu Châu không cảm thấy quá vui sướng. Có thể bởi vì cô chưa từng hi vọng có bức thư hồi âm nào, cũng có thể là do cô ‘không cần’ viết thư cho thần tiên của mình nữa. Nhưng cô lại vui vẻ vì Trần An.

Hi vọng anh sau này có thể gửi những bức thư từ các nơi trên thế giới về, hi vọng anh có thể bay về phương xa như hôm ở công viên anh đã nói.

Sáng ngày thi đầu tiên, Dư Châu Châu nằm trên bàn, trong lòng ấm áp yên ổn vô cùng, cứ như niềm vui và hạnh phúc đã đến.

“Châu Châu, chú Tề đã ở dưới lầu, con uống xong sữa đậu nành thì chúng ta xuống lầu, bây giờ con kiểm tra xem đã có đủ giấy tờ và bút chưa?”

“Đủ rồi ạ, mình đi thôi.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hình Như Cô Đã Quá Hạnh Phúc Rồi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Thế giới mới đầy xinh đẹp kết thúc ở đây”

Rất khó tiếc nuối nếu như không cố gắng hết sức trong kỳ thi. Sau khi kết thúc ngày thi thứ hai, Dư Châu Châu vẫn lo lắng vô cùng. Cô hoàn toàn không nhớ được mình đã khoanh đúng các câu trong đề Lý không – hoặc là viết sai mã đề? Hay quên tô đậm vào đáp án nào rồi? Không thể, giáo viên coi thi sẽ kiểm tra hết, sẽ không xảy ra vấn đề như vậy, nhưng lỡ như... thế thì chết mất?

Cái suy nghĩ này thỉnh thoảng sẽ dẫn dắt Dư Châu Châu một hồi sau kì thi.

Thời gian này là lúc dành cho các bạn học và du lịch. Dư Châu Châu và Ôn Miếu đi chơi khắp công viên trong thành phố, cuối cùng cũng đợi đến ngày có điểm.

Lúc Dư Châu Châu cầm điện thoại để tra điểm, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập của mình, trái tim bé nhỏ của cô gần như muốn văng ra khỏi lồng ngực rồi.

“Mẹ giúp con nhé?” Mẹ ở cạnh vỗ nhẹ lưng cô.

“Không,” Dư Châu Châu lắc đầu, “Không cần, không sao đâu ạ.”

Cúi đầu, ấn xuống mấy nút, trình rọng.

Điểm tuyệt đối là 560 điểm, cô đạt 542 điểm, cao hơn điểm chuẩn của Chấn Hoa tận mười điểm. Cô bình tĩnh thả điện thoại xuống, ngẩng đầu, run giọng nói, “Mẹ, thi tốt rồi.”

Sau đó nhào vào lòng mẹ, giả vờ khóc nức nở, sau đó nở nụ cười giả hoạt khi mẹ lo lắng hỏi dò —

Chiều hôm đó, cô mặc chiếc áo sơmi màu xám tay ngắn và quần đùi mình thích, mang cặp chạy tới trường nhận giấy báo điểm. Lúc mới vào cửa phòng học thì cổ tay bị Ôn Miếu kéo lại.

“Cậu làm gì thế...?”

Dư Châu Châu vừa mới nhận được điểm đã định gọi cho Ôn Miếu, nhưng sợ lỡ đối phương thi tốt thì lúc cô hỏi có phải càng khó chịu không? Thôi thì chờ vậy, cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Ôn Miếu.

Hắn làm tốt hơn trước nhiều, đạt 524 điểm, cũng xem như có thể đậu Chấn Hoa rồi, nhưng không được giảm học phí.

Những học sinh không được giảm học phí ở các trường cao trung trọng điểm này đều phải nộp ít nhất 7000 tệ. Dư Châu Châu im lặng một hồi, sau đó nghe Ôn Miếu bảo, “Ngốc, tớ biết cậu nghĩ cái gì. Thật ra tớ đã kí với trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm rồi.”

“Cái gì?”

“Tớ bảo thi Chấn Hoa chỉ là vì muốn thi với cậu thôi. Cậu xem, bây giờ cậu thi đậu, thành tích lại rất tốt, tốt lắm, cả hai chúng ta đều có kết quả tốt.”

Dư Châu Châu cười khẽ. Ôn Miếu là loại người sẽ chọn trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm, hẳn không thích tranh đoạt, cũng không quá chấp nhất điều gì. Nhưng hẳn lại cố gắng ôn thi với cô trong những ngày kề cận kia.

“Ôn Miếu....” Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới, Tân Mỹ Hương và cô đều nói đến ước mơ của mình, nhưng chỉ có Ôn Miếu thì chưa bao giờ.

“Ôn Miếu, ước mơ của cậu là gì?”

“Cậu dở hơi hả? Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Nói đi!”

“Ước mơ của tớ là người khác có thể làm tớ sống vui vẻ mỗi ngày!”

Dư Châu Châu giận tím mặt, “Cậu nghiêm túc cho tớ!”

Ôn Miếu im lặng một hồi, cứ như muốn nói gì đó nhưng không nói, cuối cùng đành dùng giọng nói trêu đùa trả lời.

“Tớ không biết, nên đừng hỏi.”

Dư Châu Châu nhắm mắt, thở dài.

“Châu Châu, chúng ta là bạn tốt nhất phải không? Sau này dù không gặp nhau thì vẫn là bạn tốt phải không?”

“Ừ.”

Cứ như đây là lời tạm biệt qua điện thoại vậy. Dư Châu Châu và Ôn Miếu không hề thấy mặt của nhau.

Ôn Miếu, cảm ơn cậu.

Nhưng không ngờ rằng, lần cuối hai người gặp nhau lại bị đối phương kẹp cổ mình.

“Cậu bị dở hơi à!” Dư Châu Châu khó lắm mới tránh được.

“Tớ đang mừng cho cậu còn gì!” Ôn Miếu cười, “Cậu biết không, điểm thi của cậu đứng đầu toàn trường đấy!”

Dư Châu Châu không cảm thấy vui vẻ chút nào, cô nhỏ giọng hỏi, “Thấm Dương thì sao?”

Ôn Miếu ngẩn người, “Đúng rồi, tớ không hỏi, nhưng cô Trương bảo cậu đứng đầu trường, đứng thứ bảy thành phố, lợi hại lắm!”

Dư Châu Châu không nói gì, chạy tới ban hai, nhưng lúc đi qua hành lang thì thấy bóng lưng thon gầy của Thấm Dương.

“Thấm Dương?”

Dư Châu Châu hô rồi mới nghĩ lại, sự tồn tại của mình lúc này đã kích Thấm Dương tới mức nào chứ? Nhưng mà đứng thứ mấy không quan trọng như vậy, điểm vừa đủ là tốt rồi, đúng không?

Thấm Dương quay đầu, hơi cười, sự thoải mái của cô bạn làm Dư Châu Châu bớt lo lắng hơn nhiều.

“Chúc mừng cậu.”

“...Cảm ơn.”

“Có phải cậu muốn biết tớ thi được nhiều điểm không?”

Dư Châu Châu lắc đầu rồi lại gật đầu.

“520, không ngờ phải không?”

Thẩm Dương vẫn mỉm cười, sự bình tĩnh của cô bạn làm Dư Châu Châu cảm thấy đau lòng.

“Thật ra cậu luôn làm người khác phải ghen tị. Nhưng tớ không ghen tị với cậu. Chỉ cần tớ cố gắng thì sẽ có được, tớ sẽ không bao giờ ghen tị ai cả, cho dù người khác có thể dễ dàng được thứ mà tớ phải cố gắng gấp mười lần mới có thể đạt được. Tớ muốn tiết kiệm tiền cho gia đình, nhưng kết quả là tớ phải nộp hơn hai vạn đồng mới có thể học Chấn Hoa hoặc trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm.”

“Nhà tớ không trả nổi. Có thể bà cô chết tiệt của tớ trả tiền. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cô ấy và con của bà đang ở trường cao trung phụ thuộc đại học sư phạm, tớ đều muốn bóp chết bọn họ – tớ muốn bóp chết họ thật. Bọn họ khinh thường ba tớ, cảm thấy ông ấy làm mất mặt ông bà nội tớ, còn xem thường việc nhà tớ nghèo. Lúc đó bà ta bảo có thể giúp tớ vào trường trung học trực thuộc đại học để học, nhưng tớ không đồng ý, tớ học trường 13 theo đúng hộ khẩu, tớ không tin học ở đây thì không đậu Chấn Hoa, tớ muốn để bà ta và đứa con trai ngớ ngẩn của bà lác mắt nhìn!”

Tốc độ nói hai câu cuối của Thẩm Dương rất nhanh, Dư Châu Châu nhớ đến cảnh tượng đợt thi giáo viên dạy giỏi kia.

“Nhưng cuối cùng tớ lại để ba mẹ mất mặt với họ. Thật ra, con trai bà ta thi không tốt, nhưng tớ phải thi thật tốt mới có thể hãnh diện được, nhưng tớ không thể.”

“Cho dù tớ đứng đầu bao nhiêu cuộc thi ở trường cũng thế, tại lúc quan trọng nhất, cậu mới là người đứng đầu.”

“Tớ không ghen tị với cậu đâu, cậu yên tâm đi.”

“Trường cao trung trọng điểm mà tớ chọn là Chấn Hoa, nhưng lại không trả nổi học phí, tớ quyết định đi học trường cao trung bình thường.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu ngạc nhiên. Trường sơ trung trọng điểm và sơ trung phổ thông không cách biệt quá lớn, nhưng cao trung thì khác. Cô không biết quyết định của Thẩm Dương có bao nhiêu phần nông nổi trong đó, nhưng đây là quyết định rất nguy hiểm.

“Hoặc là cậu dùng tiền của họ, học Chấn Hoa cũng được mà? Mặt mũi và tương lai, cậu thấy cái nào quan trọng hơn?” Dư Châu Châu kích động ngăn cản cô bạn.

“Đây không phải là vấn đề mặt mũi.” Thẩm Dương quay mặt nhìn cô, “Đây là vấn đề tôn nghiêm. Tương lai không thể so với tôn nghiêm được.”

Dư Châu Châu ngậm họng. Cô biết, nếu cô ở hoàn cảnh của Thẩm Dương, có lẽ cô cũng sẽ chọn giống như cô bạn.

“Thất bại ba năm này, thì tớ vẫn còn ba năm tiếp. Tớ không tin.”

Khi nghe thấy giọng nói có chút ghen ngào kia, Dư Châu Châu ngẩng đầu, Thẩm Dương đã xoay đầu rời khỏi đấy.

Đây là lần cuối cùng Dư Châu Châu thấy một bên mặt của Thẩm Dương, mụn trên mặt cô bạn vẫn chưa lặn hết, mặt kính của kính mắt cô bạn đeo phản ánh sáng làm không ai thấy rõ vẻ mặt của cô bạn, bóng dáng gầy gò nghiêm túc ấy vẫn giống như lần đầu gặp gỡ vậy —

Dư Châu Châu vội vàng cất giấy báo trúng tuyển vào trong cặp, chạy ra khỏi nhà.

Lúc thay đồ, cô chọn tới chọn lui rất lâu, sau đó mới phát hiện còn 15 phút nữa là đến giờ hẹn.

Bởi vậy cô đành lao nhanh ra khỏi nhà, lúc chạy đến bờ sông, cô đã thấy bóng lưng cao ráo đứng dưới ánh mặt trời mặc chiếc áo thun màu trắng và đeo chiếc cặp chéo qua bả vai.

Tối qua, lúc nhận được điện thoại, cô nghe thấy một giọng nói xa lạ nhưng quen thuộc kia, giọng nói làm cô ngẩn người một hồi.

“Xin chào, xin hỏi đây có phải là nhà của Dư Châu Châu không?”

Cô nhếch môi cười, sau đó hít một hơi, chạy về phía anh.

Lúc đứng trước mặt anh, cô không nói gì, cúi đầu cầm tờ giấy báo trúng tuyển nhún nhúm.

“Nè, em thi đậu rồi.”

Trần An đen hơn trước một chút, gương mặt trông nghiêm nghị hơn trước nhiều, anh cười rất vui vẻ, không còn vẻ mờ mịt như trước nữa.

“Ừ, chúc mừng nữ hiệp trở về giang hồ.”

Lúc này, Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến Thẩm Dương. Thẩm Dương cũng là một nữ hiệp ngã xuống vách núi như cô, nhưng cô bạn không có bí tịch, cũng không có vận may. Cô bạn như minh chứng những lời cô Vu nói đều có đạo lý.

Dư Châu Châu không muốn nói về Thẩm Dương. Cô là một người may mắn, dù thế nào cũng không có quyền dùng ánh mắt thương hại để nhìn người khác. Hơn nữa, ánh mắt kia là một sự sỉ nhục với Thẩm Dương.

Dư Châu Châu không cười nữa. Cô cất giấy báo trúng tuyển vào cặp, ngẩng mặt lên, nhìn Trần An cẩn thận.

“Anh không đẹp trai như trước nữa.”

Trần An dựa vào lan can, cười, “Em trắng hơn trước rồi.”

Dư Châu Châu gật đầu, “Nhưng bộ dạng này càng giống người sống hơn.”

“Thế trước giờ anh không giống người sống à?” Trần An cúi đầu cười hỏi.

“Không phải.” Dư Châu Châu lúc này mới phát hiện mình đang đối mặt với Trần An, không hiểu sao cô lại trở nên tự tin vô cùng, không còn bộ dạng nhát gan như trước nữa.

“Ý em là,” Dư Châu Châu nghiêng đầu, “Thần tiên đã chịu hạ phàm rồi.”

Trần An cười rất kì lạ, anh sờ đầu Dư Châu Châu, nói, “Em nghĩ như vậy rất hay.”

Dư Châu Châu đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kéo tay áo Trần An, thần bí nói, “Dẫn anh đến nơi này nè! Đáng ra chiều nay em có việc, nhưng giờ lại muốn mang anh đến đây với em!”

“Chuyện gì?”

“Anh đi rồi biết.”—

“Có phải mẹ em rất đẹp không?”

Dư Châu Châu nhìn mẹ đang mặc áo cưới dưới lầu với ánh mắt tham lam, sau đó hỏi ý kiến của Trần An. Trần An nở nụ cười dịu dàng, “Ừ, là người mẹ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy.”

“Nói hay quá.” Dư Châu Châu liếc mắt nhìn anh, “Đẹp hơn mẹ anh à?”

Trần An sững sốt một lát, không biết nghĩ đến cái gì, gật gù bảo, “Chắc vậy.”

Bọn họ đứng ở bên cửa sổ tầng hai, dưới lầu thì thay đổi cảnh tượng liên tục, khi thì ôm nhau, khi thì nói chuyện. Mẹ và chú Tề làm nhiều động

tác theo lời của nhiếp ảnh gia, làn váy màu champagne trải dài trên mặt cỏ.

Dư Châu Châu nằm nhoài lên bệ cửa sổ, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ đang cẩn thận vén váy kia không phải là mẹ của mình, người đó giống như cô bé hai mươi mấy tuổi, đang bước vào giai đoạn mới đầy mơ ước của mọi người.

Mọi thứ trong cuộc sống đều rất tốt, bản thân cô, mẹ của cô, bạn của cô.

Ngước đầu nhìn ánh mặt trời ba giờ chiều rực rỡ, Dư Châu Châu đột nhiên khóc.

“Sao vậy?”

Dư Châu Châu cầm tay áo Trần An một hồi mới mở miệng đáp.

“Em hình như hạnh phúc quá mức rồi.”

Được yêu chiều như vậy, cô chịu không nổi.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chữa Hết Bệnh: Happily Never After - Thời Kỳ Ngủ Đông Dài Đằng Đằng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Dư Châu Châu bình tĩnh bước ra khỏi giấc mơ”

Lúc mở mắt ra, khung cảnh xám xịt như lúc bộ phim kết thúc vậy.

Đột nhiên tỉnh ngủ như vậy khá kì lạ, dù sao cô vừa mới kết thúc một cơn ác mộng. Cuối cơn ác mộng đó không có tiếng rít gào nào cả, cho dù không có nhưng cô vẫn bật dậy với một người đầy mồ hôi, cô vỗ ngực mình thở hổn hển, không im lặng như giấc mơ kia chút nào.

Cô đưa mu bàn tay sờ lên trán, thở dài một tiếng rồi cầm điện thoại di động dưới gối ra. Cô đã thấy hình ảnh khởi động của điện thoại nokia cả trăm lần, hình ảnh một bàn tay lớn cầm lấy bàn tay nhỏ – nhưng hình ảnh này hôm nay lại làm cô đau lòng.

Thời gian trên màn hình là “7:00”. Tối qua, cô tưởng mình đã chuẩn bị xong hết rồi, nhưng kết quả lại quên đặt báo thức, bởi thế cô sẽ đến muộn buổi khai giảng năm 11 này. Dư Châu Châu hét lên một tiếng, sau đó lập tức nhảy xuống giường, thay bộ đồ đồng phục trên ghế, sau đó vọt vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó ngồi vào bàn ăn, cầm túi bánh mợ cả chuẩn bị tối qua, trét phô-mai lên rồi cắn hai miếng, sau đó mở cửa tủ lạnh rút một tách sữa bò lạnh. Lúc dòng sữa bò trôi xuống họng cô, cô bị sặc, cô cố gắng

nuốt phần còn lại xuống, sau đó cố ho nhỏ lại vì sợ làm hỏng một buổi sáng yên tĩnh.

Cô cầm cặp và cầm áo khoác màu trắng, sau đó nhẹ nhàng mở cửa, không hề làm ồn khiến cả nhà bác cả tỉnh giấc.

Có lẽ do ăn gấp quá, không có thời gian thưởng thức sữa bò, lúc xuống lầu cô cảm thấy dạ dày hơi đau đốn, Dư Châu Châu cuộn áo khoác lại đè lên bụng, hơi cong lưng lại, thế này mới cảm thấy cả người tốt hơn một chút. Trong miệng cô vẫn còn chút sữa bò và bánh mì, những miếng bánh mì vụn bị sữa bò thấm ướt. Sữa bò lạnh giống như nước, không có mùi vị thơm tho mà chỉ còn cảm giác dính dính khó chịu.

Mợ cả vốn định làm đồ ăn sáng cho cô. Lúc Dư Kiều học đại học thì bác cả tái hôn, mợ cả là một người phụ nữ truyền thống hiền lành, nhưng công việc thường xuyên trực đêm trước kia khiến mợ quen ngủ dậy muộn, lúc Dư Kiều ở nhà, mợ cũng hay để anh Kiều ăn lại đồ ăn thừa tối qua, hoặc xuống lầu mua bánh quẩy sữa đậu nành ở quán nhỏ dưới nhà.

Châu Châu vẫn nhớ đến ánh mắt phức tạp của mợ cả lúc cô đứng ở cửa nhà bác cả, gọi bà một tiếng mợ cả.

Đương nhiên, không có ruộng bỏ chút nào.

Người phụ nữ tái hôn luôn hi vọng gia đình đối phương không có gánh nặng nào, nhưng bác cả vừa thoát một gánh nặng thì lại nhận một gánh nặng mới là cô.

Mợ cả là một người phụ nữ tốt. Ví dụ như bà luôn kiên trì làm đồ ăn sáng cho Dư Châu Châu. Bà có thể dùng bánh quẩy để ‘lừa gạt’ Dư Kiều, nhưng không làm thế với Châu Châu. Có lúc ‘đối xử bình đẳng’ không có nghĩa là tốt. Dư Châu Châu biết rõ, bác cả vì trọng nghĩa và nhiệt tình nên mới nhận nuôi cô, nhưng khi nhiệt tình không còn nữa, sự tồn tại của cô chỉ

là sự dằn vặt mãi tính (kéo dài) trong cuộc sống sinh hoạt bình thường mà thôi. Ví dụ như phải dậy sớm vào mỗi sáng.

Đau khổ hơn là đồ ăn của mẹ cả nấu rất dở.

Mà Dư Châu Châu lại không muốn ăn cơm thừa.

“Con có thể ăn mì sandwich và uống sữa tươi mỗi sáng không ạ?”

“Sao vậy được chứ? Món kia lâu lâu ăn còn được, không ăn cơm ngon thì sao có tinh thần mà học chứ?” Giọng mẹ cả rất lớn, trừng mắt lên rất đáng sợ.

“Nhưng bánh mì có dinh dưỡng hơn bánh bao nhiều, sữa bò có canxi cao...” Dư Châu Châu nghĩ một lát, “Có lợi cho việc phát triển cơ thể.”

“Nhưng mà, như vậy,” Mẹ cả chần chờ một lát, “Không tốt lắm.”

Có lúc, sự kì cục còn quan trọng hơn cả dinh dưỡng, nhưng cô có thể hiểu hành động của mẹ cả. Dư Châu Châu im lặng ngồi trên ghế nhìn đầu ngón chân của mình, cố gắng để cách nói chuyện của mình vừa có sức thuyết phục lại không mang theo sự ngang bướng.

“Trước đây con vẫn hay ăn như thế, con thích ăn bánh mì, mẹ vẫn hay để con ăn sáng như thế, con quen rồi.”

Mẹ cả sững sốt một lát.

“Cái đấy.... Nhưng mẹ phải làm trứng chiên và sữa bò nóng cho con.”

“Con thích sữa bò lạnh, con ghét trứng chiên.” Dư Châu Châu cúi đầu, giọng nói có chút lạnh.

“Không được! Làm theo lời mẹ đi.”

Im lặng một lát, “Được rồi, mợ cả, làm phiền mợ mỗi sáng rồi.”

Cô có thể nhìn thấy ánh sáng hơi lóe lên trong ánh mắt của mợ cả khi nghe cô nói câu này, cũng phức tạp giống như lúc đón cô vào nhà, cái sự nhiệt tình và đau lòng, chen giữa một chút lo lắng bất an.

Có lẽ bởi vì đứa nhỏ có gương mặt lạnh nhạt trước mắt này chưa từng làm cho bà cảm thấy gần gũi đáng yêu. Dư Châu Châu có lúc cũng nghe thấy mợ cả nhỏ giọng hỏi bác cả, có phải bà làm sai cái gì không.

“Tùy con bé thôi.” Bác cả luôn uống một hớp trà, nhìn TV chăm chăm, hời hợt trả lời như vậy.

Dư Châu Châu luôn là một đứa nhỏ ngoan ngoãn, những lúc ý kiến trái ngược nhau, cô sẽ cố gắng không tạo ra tranh chấp, yêu cầu của cô không nhiều. Có điều mùi thơm của sữa bò nóng làm cô muốn nôn sạch, ngay cả trứng chiên cũng chỉ ăn lòng trắng trứng.

“Ăn không ngon à?”

“Không ạ, trước giờ con không ăn lòng đỏ trứng.” Vẫn một câu nói bình thản.

Dư Châu Châu nhớ đến gương mặt tổn thương của mợ cả, đột nhiên cảm thấy đau lòng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Cô không nhớ được mợ kiên trì nấu trứng chiên và sữa bò nóng mấy ngày, chỉ có một sáng, cô thấy một túi mì sandwich và một hũ pho mát trong phòng bếp yên tĩnh. Châu Châu ngồi xuống, ăn từ tốn cứ như cảnh này đã kéo dài rất nhiều năm.

Thật ra cô biết mình nên làm những hành động khiến người khác yêu thương – cô đã từng như thế, ngây ngô tinh khiết.

“Trần An, trước giờ em luôn tin rằng, sự thân mật thật sự không phải là cái ôm dịu dàng và nhìn nhau mỉm cười, không phải là việc làm nũng và được cưng chiều, mà là không ngại ngùng, không ngại đưa ra yêu cầu, mà lớn tiếng nói ‘Mẹ mua cho con cái máy tính kia đi.’ ‘Cái váy kia xấu lắm, con không thích.’, là bị đuổi xuống nhà mua bánh quẩy hoặc ăn cơm thừa tối qua, thậm chí là những cuộc cãi vã và tiếng mắng, không lo lắng quan hệ tan vỡ và không để ý tới sự hài hòa bên ngoài... Vì vậy em biết, một khi giả vờ xây dựng bầu không khí thân thiết, em và cậu mợ sẽ không còn tự do nữa.

Anh biết đấy, tất cả mọi người vì cố gắng tránh lúng túng và lạnh lùng mà cố gắng hâm nóng tình cảm, uốn cong thành thẳng. Nhưng, một ngày nào đó, nó cũng sẽ tan vỡ vì một chuyện nào đó mà thôi.”

Dư Châu Châu bắt đầu viết thư lại cho Trần An, nhưng cô có con đường tắt nhanh hơn. Tin nhắn có thể gửi tới bất cứ lúc nào, Trần An cũng có thể nhận liền ngay lúc xảy ra mọi chuyện mà không phải chậm hơn một tuần hay một tháng như trước nữa, nhưng mà Dư Châu Châu không bao giờ tìm được cảm giác an toàn khi nghe thấy tiếng soàn soạt lúc viết trên giấy như trước nữa.

Thật ra, Dư Châu Châu đã nói dối với mợ cả. Lúc bé cô không có may mắn được ăn bánh mì sandwich và pho mát, nhưng đợi lớn lên, cuộc sống ổn định, mẹ cũng không có nhiều thời gian làm đồ ăn sáng cho cô, bởi thế cô thường xuyên ăn bánh quẩy và sữa đậu nành. Những thứ như thói quen hàng ngày hay dinh dưỡng gì đó chỉ là lời nói dối để thuyết phục mợ mà thôi.

Thậm chí đó còn là một ước mong bé nhỏ. Dư Châu Châu nhớ từ hồi cô bốn, năm tuổi, mẹ làm người xoa bóp, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không ổn định, có khi sẽ đưa cô một, hai đồng tiền ra tạp hóa mua vài thứ về ăn vì đã quá giờ cơm.

Châu Châu, đi mua bánh mì ăn đi.

Nhưng không được mua kẹo son môi.

Đám Bôn Bôn cũng rất hâm mộ Châu Châu, cô là khách quen của mấy tiệm tạp hóa. Nhưng Dư Châu Châu lại hâm mộ mấy người Hong Kong và nước ngoài trên tivi, ngồi ở trên bàn ăn dài, uống sữa tươi, ăn bánh mì nướng. Thậm chí, lúc mọi người chơi trò chơi gia đình, mọi người đang lấy cát để làm bánh bao sủi cải, còn cô ngồi xồm ở cạnh nghiên cứu cách làm bánh mì sandwich.

Chẳng qua, sau này khi cuộc sống tốt hơn, cô lại quên yêu cầu mẹ chuyện này. Có lẽ bởi vì cô đã thỏa mãn mọi yêu cầu từ vật chất đến tinh thần rồi.

Bây giờ nghĩ lại thì mới nhớ.

Mọi thứ đều liên quan với mẹ.

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy khó thở. Cô dừng chân, sau đó ngẩng đầu hít sâu một cái, bước nhanh về trạm xe bus.

Lúc Dư Châu Châu đứng ở trạm xe bus, cô vẫn cảm thấy mệt mỏi, giống như đêm qua không ngủ được vậy. Chiếc xe bus số 8 chạy đến chậm chạp như bà lão chống gậy đi chậm chạp vậy. Cô nhìn đồng hồ trên tay, 7:06.

Hôm nay phải ngồi chiếc xe này rồi. Dư Châu Châu thở dài bất đắc dĩ.

Xe số 8 có hai loại. Loại một đồng là xe bus bình thường, hai đồng là xe bus máy lạnh. Xe bus máy lạnh không nhiều, nhưng rộng rãi, mỗi ngày cô đều phải đợi tới sáu giờ năm mươi mới có xe bus máy lạnh. Nhưng hôm nay cô chỉ có thể đi xe bus bình thường để đi học đúng giờ mà thôi.

Dư Châu Châu gần như có thể thấy được đại chiến chen xe đầy khốc liệt vào mỗi sáng. Xe vừa xuất hiện ở chỗ ngoặt, trạm dừng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, khi xe dừng ở trạm dừng xe, mọi người nhanh chóng điều chỉnh vị trí của mình rồi bước nhanh, chọn vị trí để có thể lên xe trước. Cô đã từng thấy lúc xe số 8 gần đến trạm dừng, có một người phụ nữ trung niên không cẩn thận bị đám người đằng sau đẩy lui sau chỉ để họ có thể lên xe bus sớm.

Xe dừng lại, mọi người bắt đầu tranh giành. Cửa xe nhỏ giống như cửa động bị một đám người chặn lại, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy đau lòng cho chiếc xe – ngày nào cũng thế, nó phải nuốt đám người ‘tộc đi làm’ này vào trong, bên trong đông tới mức nghẹt thở, cửa trước và cửa sau đều đông nghìn nghịt như nhau. Mấy người chưa lên xe bus thì nắm chặt cửa trước, mím miệng mặc kệ tiếng chửi bậy của người quản xe. Rất nhiều người vừa lên xe thì lập tức mắng bọn họ (người chưa lên xe) làm lỡ thời gian, bắt họ phải đợi chiếc xe khác.

Dư Châu Châu im lặng nhìn cảnh tượng này hàng ngày, không có bất kì đánh giá nào cả.

Chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy khu chung cư mới xây ở đường đối diện, kiến trúc châu Âu xinh đẹp, cửa lớn bằng sắt mở ra đóng lại để đưa tiễn và đón chào những chiếc xe xa hoa, sau đó nhanh chóng chạy lướt qua trạm dừng xe bus đông đúc này.

Thế giới này có hai kiểu thần kinh khác nhau.

Mỗi người đều có nỗi khổ trong lòng, cũng có người thì lại hợp tác với nhau. Mẹ cô từng nói vậy.

Dư Châu Châu không còn nhớ rõ đây có phải giọng của mẹ hay không. Nhưng bàn tay ấm nóng xoa đầu cô vẫn còn đấy. Dư Châu Châu không rõ mẹ muốn nói gì, hoặc có lẽ mẹ chỉ đang say mà thôi. Nhưng một

năm này, kí ức trước kia như thủy triều nhấn chìm cô, cô chỉ im lặng mở mắt để thủy triều nhấn chìm bản thân.

Mỗi khi sáu giờ năm mươi, xe bus điều hòa trống rỗng sẽ đến như một linh hồn, Dư Châu Châu bước lên xe, lướt qua đám người đang tranh giành với nhau. Cô nhớ đến hai người khách quen khác trên xe bus điều hòa, cũng là bạn học nữ ở trường Chấn Hoa, mỗi khi bọn họ thấy hình ảnh này thì sẽ lớn tiếng cười, nhún vai nói, để tiết kiệm một đồng mà phải liều mạng như thế, có đáng không?

Dư Châu Châu không biết có đáng không, nhưng cô biết mình không giỏi việc chen xe. Cô ngây ngô đứng ngoài, căn bản không có cách nào để tới gần xe. Lúc bị đạp chân mấy lần, cô đành vẫy tay gọi một chiếc taxi.

“Chú ơi, cho cháu đến trường trung học Chấn Hoa.”

Con đấy, thân thể tiểu thư nhưng lại mang mệnh người hầu. Cô cứ như nghe thấy tiếng cười nói của mẹ.

Lúc bước lên xe taxi, Châu Châu không quay người nhìn trận chiến tranh giành để lên xe bus số 8 bên lề đường nữa. Bầu trời màu xám như một cái lưới lớn, cô cảm thấy hơi lạnh, mặc áo đồng phục, người lấy mùi nước xả trên áo quần. Mỗi khi cô ngửi thấy mùi nước xả vải, cô đều cảm thấy an toàn, an toàn đến mức muốn ngủ một giấc, mà vừa ngủ thì sẽ thấy cái chữ ‘hỷ’ treo cao giữa bầu trời như giấc mơ tối qua.

Giấc mơ ấy.

Nửa trước là sự vui vẻ đầy hoa lệ, nửa sau như lời nguyện rửa lạnh lòng tàn nhẫn, nhịp điệu cuộc sống nhanh chóng vô cùng, chỉ còn một chút là đã im bật, giống như một nhạc sĩ đang cố gắng nhắc biểu hiện tác phẩm lên xuống chập chùng một cách thoải mái, nhưng mà đầu đĩa baton [1] lên xuống quá thê thảm.

[1] Đũa baton: Là cây đũa mà các nhạc sĩ/trưởng đoàn nhạc thường dùng để chỉ dẫn cho dàn nhạc đàn theo nhịp điệu.

Dư Châu Châu mở mắt ra, quay đầu nhìn những dãy nhà ngoài cửa sổ.

“Cháu bé, cháu học Chấn Hoa à??”

Lúc xe sắp tới cửa trường, tài xế mới mở lời hỏi.

“Dạ, học lớp 11 ạ.” Cảm thấy chỉ ‘dạ’ một tiếng thì không lễ phép nên Châu Châu tự giác nói lớp ở đằng sau.

“Đậu Chấn Hoa luôn, ha, lợi hại lắm.”

“Không đâu ạ, hì hì.”

Lời nói không chút dinh dưỡng chút nào. Cô đột nhiên muốn cười.

“Năm nay con gái của chú cũng thi vào cấp ba. Không thi đậu trường nào hết. Muốn cho con bé vào trường tốt nhưng chú lại chẳng quen ông lớn nào, mà tiền cũng không có nhiều để ‘chùi’ vào, đành chọn đại một trường học bình thường cho nó học. Chẳng qua, xã hội này cần mấy người như các cháu, cũng cần con nhóc nhà chú, đúng không? Nói ví dụ gần nhất thôi, dù sao cũng phải có người lái taxi, chứ đâu chỉ có nhân viên văn phòng không được, đúng không?”

Có thể lúc học đại học sẽ bị ép buộc mở mắt nhìn hiện thực, không ai biết mình tốn nhiều năm đi một vòng lớn vậy có về lại vị trí cũ hay không. Đây là nguyên văn lời của Trần An nói với cô.

“Vâng, chú, con gái của chú sẽ có tương lai tốt thôi ạ, cha của cô bé hiểu rộng như vậy mà.”

Chú lái taxi nở nụ cười, “Vậy thì cảm ơn lời nói tốt lành của cháu.”

Lúc Dư Châu Châu xuống xe, đột nhiên cảm thấy chú lái taxi lúc này thật kì lạ, có phải hồi sáng chú ấy mới mắng con gái mình một trận, sau đó thấy đau lòng nên mới kể lể với Dư Châu Châu như vậy không?

“Còn không chịu học, thi trung khảo là làn ranh giới cuộc đời của các em, có biết không? Nếu như không đậu trường tốt, các em sẽ giống như mấy tên ngu ngốc không có công việc đảng hoàng kia vậy, đợi đến lúc các em đi quét rác, tôi xem các em còn cười nổi hay không.”

Trong đầu đột nhiên xuất hiện lời dạy dỗ của Trương Mẫn, đạo lý bình thường đầy cực đoan, nhưng lại chân thực tới mức tàn nhẫn.

Dư Châu Châu quay đầu nhìn chú tài xế một lần nữa, nhún vai, đột nhiên thấy đau lòng.

Bốn chữ vàng ở cửa “Trung học Chấn Hoa” trầm ổn, Dư Châu Châu mang cặp bước theo dòng người vào trường.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ngọa Hồ Tàng Long

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Sân đấu”

Trường học có bốn tầng, chia thành bốn khu, mỗi khối một khu, còn một khu là khu hành chính quản lý. Lúc Châu Châu bước lên lầu hai của khu B, đột nhiên muốn đưa sách bài tập lịch sử cho Tân Duệ, cho nên cô quay đầu đi đến lớp Tân Duệ.

Một bạn học nữ đang định ra ngoài giúp Dư Châu Châu gọi Tân Duệ trong lớp, sau đó nói với điện thoại, “Không phải con bảo mẹ để đồng phục vào trong cặp sao? Chủ nhiệm lớp con như tên biến thái vậy, ngày đầu khai giảng ông ta nhất định sẽ kiểm tra kĩ cho coi, tối qua mẹ có nghe con nói không đó, khoảng nửa tiếng nữa là kéo cờ rồi...”

“Châu Châu.”

Lúc Dư Châu Châu hồi phục tinh thần thì Tân Duệ đã đứng ở cửa nhìn cô, gương mặt lạnh nhạt, góc cạnh rõ ràng, cực kì có mùi vị khi mặc áo sơ mi trắng.

“Cậu cắt tóc rồi.” Dư Châu Châu cúi đầu lấy sách bài tập trong cặp ra.

“Ừ.” Tân Duệ dùng ngón tay quần lấy một lọn tóc, bước tới cửa sau, “Chán cột tóc rồi, muốn thay đổi.”

“Của cậu.” Dư Châu Châu đưa sách bài tập cho cô bạn.

“Cảm ơn.”

Lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện Tân Duệ không tập trung, sự chú ý của cô bạn hoàn toàn tập trung vào sau cửa sổ. Cô cảm thấy kì lạ, cho nên quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô bạn.

“Cô ấy là ai?” Dư Châu Châu nhỏ giọng hỏi.

“Ai?” Tân Duệ giả vờ không hiểu.

Dư Châu Châu nhún vai, im lặng nở nụ cười.

Tân Duệ cúi đầu, lúng túng trả lời, “Lăng Tường Xuyên.”

Cả lớp chỉ có mười mấy người, mà ánh mắt của Tân Duệ lại nhìn chăm chăm vào hàng thứ nhất nơi cửa sổ, ở đấy có một cô gái lẻ loi đang ngồi, Dư Châu Châu cũng nhìn cô gái đó, hiểu rõ trong lòng, Tân Duệ giả vờ hồ đồ cũng không ổn.

Dư Châu Châu không nói gì, đi vào trong lớp.

“Này, cậu...” Tân Duệ muốn ngăn lại, Dư Châu Châu đã đứng im ở cửa nhìn, Tân Duệ thì dựa vào tường, nhìn Dư Châu Châu chăm chăm.

Lăng Tường Xuyên không để sách trên bàn mà để dưới chân, cúi đầu nên Dư Châu Châu không thấy rõ gương mặt của cô bạn. Lúc lớp mười, Dư Châu Châu và Tân Duệ đều là bạn học ở ban một, còn cô bạn thì học ở ban hai. Ngồi ở lớp sát cạnh nhau nghiêm chỉnh, Dư Châu Châu lúc này mới nghĩ đến, hình như hai người chưa từng nói chuyện với nhau ở Chấn Hoa thì phải.

Lăng Tường Xuyên mặc bộ đồ màu hồng nhạt, bên ngoài mặc áo trắng hăng Nike, tóc dài dưới ánh nắng dịu dàng lộng lẫy vô cùng. Có lẽ cô bạn

cảm nhận được ánh mắt chăm chăm của cô nên ngẩng đầu, nhìn vào mắt Dư Châu Châu.

Bốn năm không gặp, Lăng Tường Xuyên thay đổi rất nhiều. Vẫn xinh đẹp như hồi trước nhưng sự vênh váo đặc ý hồi bé không còn nữa. Lăng Tường Xuyên không tránh ánh mắt của Dư Châu Châu, mà thoải mái nở nụ cười, Dư Châu Châu cũng nở nụ cười đáp lại.

“Rất xinh.” Dư Châu Châu nói, “Đã đưa sách cho cậu rồi, tớ đi đây.”

“Cô ấy học ban xã hội, nhất định sẽ làm trường náo động lắm.” Tân Duệ bình thản nói, “Cô ấy nhất định sẽ đứng đầu ban xã hội năm nay.”

“Tối nay về chung không?” Dư Châu Châu không tiếp lời, cũng không quay đầu lại.

Lúc đến cầu thang, cô nhin không được nhìn về ban ba, thấy Tân Duệ đang dựa tường chờ người.

“Cô ấy nhất định sẽ đứng đầu ban xã hội năm nay.” Lời nói này không có chút kính phục hay chúc phúc nào cả.

Dư Châu Châu nghĩ rất nhiều lần, Ôn Miếu đúng rồi —

Lúc lên lầu, Dư Châu Châu đột nhiên thấy hoảng hốt, ba chân bốn cẳng chạy lên, trượt chân, suýt nữa ngã đập mặt, cô cố gắng nấp lan can để mình không hôn đất mẹ. Một bạn học nam đứng cạnh thấy vậy thì cười to. Dư Châu Châu sửng sốt, nhìn cậu bạn đang cười to kia, cậu ta cao ráo, mặc đồng phục mộc mạc, gương mặt trắng xám không đẹp trai chút nào, tiếng cười non nớt như học sinh trung học.

“Xin lỗi.” Cậu bạn này lúng túng cúi đầu với Dư Châu Châu.

“Không sao.... Ủ, chào buổi sáng.” Dư Châu Châu nở nụ cười, tâm trạng tệ hại từ sáng sớm đã vì tiếng cười của cậu bạn mà tốt hơn nhiều. Lúc cô sắp ngã sắp xuống đất, tim cô đập rất nhanh, giống như sự vui vẻ sau nạn lớn mà không chết vậy.

“Chào buổi sáng.” Cậu bạn gật đầu, sau đó nói tiếp, “Tớ biết cậu, cậu là Dư Châu Châu.”

“Ừm, là tớ. Còn cậu?”

“Tớ là bạn cùng bàn của cậu, tớ tên Trịnh Ngạn Nhất, lúc phân chỗ ngồi cậu không có mặt, chúng ta ngồi chung một bàn.”

“Trịnh Ngạn Nhất? Ngạn Nhất?” Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy buồn cười, nhớ đến Aida Hikoichi trong Slam Dunk [1], cậu chàng luôn muốn thu thập được tin tình báo kia. Đột nhiên cảm thấy đau lòng, vì Aida Hikoichi không bao giờ là nhân vật có thể lên sân đấu được.

[1] Aida Hikoichi trong tiếng Trung được viết là 相田彦一 còn Trịnh Ngạn Nhất được viết là 郑彦一. Nên khi nói đến Ngạn Nhất (do trùng hai chữ 彦一) thì Châu Châu nghĩ đến Aida Hikoichi.

“Ủ, gọi tớ là Ngạn Nhất là được rồi.”

Trong lớp chỉ có mười bạn học nữ, Dư Châu Châu ngồi hàng ba cạnh cửa sổ. Hướng của cửa sổ là nhìn ra ngoài đường, Châu Châu lại muốn ngồi ở chỗ cửa sổ có thể thấy sân trường ở đây đối diện. Vị trí của cô lại ở đối diện một trung tâm thương mại treo biển quảng cáo nước hoa Lancome to đùng.

“Đây là thời khóa biểu của chúng ta, hôm đó chia chỗ xong thì viết thời khóa biểu trên bảng. Lịch sử thì chúng ta phải học tiếp lịch sử cận đại Trung Quốc năm lớp mười, địa lý thì học về bản đồ Trái Đất và địa lý thế giới, chính trị cũng học tiếp phần năm lớp mười. Còn môn toán văn anh thì

vẫn như bình thường. Đây là việc được nói hôm đấy, đúng rồi, sao cậu không đến? Mọi người quan tâm đến việc phân chỗ lắm đấy.” Ngạn Nhất trợn to hai mắt.

Dư Châu Châu cảm thấy mình là một người bạn cùng bạn nhiệt huyết, cũng chăm chỉ học tập, cô nhìn đồng bút highlight đủ màu trên tay cậu bạn, rồi nhìn cậu bạn tô lên những điểm trọng trong sách lịch sử, cô cười hỏi, “Higline màu tự chế à?”

Ngạn Nhất gãi đầu bảo, “Không phải, tớ thích ‘trang điểm’ cho sách kiểu này, đây là phong cách của tớ.”

Dư Châu Châu mở sách của mình ra, sạch sành sanh không một dấu vết nào, cứ như mới mua từ nhà sách về vậy.

“Lúc học lớp mười chưa từng học mấy tiết lịch sử địa lý chính trị lần nào, lúc vào trường cũng chưa tính học ban ba bao giờ.” Dư Châu Châu nhún vai, “May mà môn văn có thể học lại được.”

“Sao cậu lại chọn ban xã hội thế? Thành tích ở ban tự nhiên tốt vậy mà...?”

“A ôi, đúng rồi, hôm nay chúng ta có kéo cờ không?” Châu Châu đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên rồi. Bảy giờ bốn mươi á, còn khoảng mười phút nữa. Tớ định xem sách sử một lát, còn cậu thì sao?”

“Ồ.” Dư Châu Châu mở quyển sách lịch sử trắng tinh của mình, nhưng mắt cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngạn Nhất đột nhiên phát hiện đối phương chưa hề trả lời bất cứ câu hỏi nào của mình cả. Hắn mở miệng định hỏi nhưng thấy Dư Châu Châu đang ngẩn người, đành ngậm miệng lại, cúi đầu xem sách lịch sử.

Dưới cửa sổ là cổng trường Chấn Hoa, mà ngoài đường đã đông nghịt không thể chen lấn.

Xe san sát nhau như thủy triều.

Mấy biển cấm còi xe đều bị mọi người lơ đi không quan tâm, tiếng còi xe vào mỗi sáng đều rất ồn ào. Audi chạy băng băng trên đường đã quá bình thường rồi, nhưng chiếc Cadillac màu trắng dài dài kia vẫn làm Dư Châu Châu giật mình.

“Ngạn Nhất, xem chiếc xe kia kìa.”

“Đó là.... Trời ạ, không phải ở trước cổng trường à? Đi học thôi mà? Có cần phải phô trương thế không chứ?” Ngạn Nhất lầm bầm một lát rồi trở lại chỗ ngồi đọc sách tiếp “Câu thấy sao? Số tốt vờ lờ.”

“Ày, tớ chỉ cảm thấy xe rất đẹp thôi, không có cảm giác đặc biệt nào hết.”

Trường Chấn Hoa vốn không lớn như thế, cũng không cần phải lớn. Là ngôi trường cao trung kiểu mẫu đứng đầu tỉnh, chỉ tiêu học sinh của Chấn Hoa hằng năm khoảng chừng năm trăm học sinh, tỉ lệ lên lớp vẫn luôn duy trì ở mức độ làm người khác ghen tị. Ba năm trước, Chấn Hoa bắt đầu xây dựng phân hiệu [2] giống như các trường trọng điểm khác, hứa hẹn phân hiệu cùng trường chính đều cùng một đội ngũ giáo viên, các thầy cô bên trường chính cũng sẽ thường xuyên qua phân hiệu dạy học, số lượng học sinh ở phân hiệu cũng gấp ba lần trường chính, sau đó trường thu được một số tiền học phí khá lớn, tân trang lại ngôi trường này. Trong lúc mọi người trong tỉnh tranh luận không ngừng, đặc biệt là các phụ huynh học sinh ở trường chính đến phản ánh nhiều lần, nhưng phân hiệu vẫn cứ xây dựng và mở ra dạy học như thường. Trong trường học đột nhiên trở nên mâu thuẫn như nước và lửa vậy.

[2] phân hiệu: nếu tớ đoán không nhầm thì kiểu như chi nhánh của trường á.

Chiếc xe Cadillac màu trắng bắt đầu chạy vào trường Chấn Hoa.

Đột nhiên một cậu bé xuất hiện ngược dòng người, giống như gặp được bạn bè đã quen từ lâu, bốn người đột nhiên mỉm cười với nhau.

Dư Châu Châu im lặng nhìn bóng lưng xa lạ nhưng quen thuộc kia, thời gian trôi qua quá lâu rồi, đột nhiên cô cảm thấy say xe. Cô thu lại tầm mắt, nhìn Ngạn Nhất đang viết gì vào trong vở rất chăm chú. Dư Châu Châu không hỏi cậu đang viết gì, cũng không khen cậu viết hay. Lúc học ban một, cô đã học được rất nhiều, cho dù Ngạn Nhất không phải là loại người tính toán chi li nhưng cô cũng không muốn mạo hiểm chút nào.

Nhớ đến học kỳ hai năm lớp mười, lúc đó cô bị ốm mất mấy tiết học, Dư Châu Châu đành phải mượn vở của bạn học nữ bàn sau, đối phương khó chịu cầm vở mở mấy trang cuối đưa cho cô. Những gì cô bạn ấy viết rất nhiều, cô hỏi có thể mượn về nhà không – bạn bàn sau nói có thể, rồi bảo cô xé mấy tờ đó ra đi. Dư Châu Châu sững sốt một lát, biết điều trả lại vở cho đối phương. Lúc cô xoay người lên, bạn cùng bàn cười nhỏ nói, phía trước vở của cậu ta có viết lại mấy điểm trọng tâm mấy buổi dạy thêm của Trịnh Đại Dũng, năm mười đồng một tiết học, bảo bối như vậy sao có thể cho cậu mượn về chứ? Đừng ngốc nữa.

Từ đấy về sau, người khác học cái gì, làm sách bài tập nào, Dư Châu Châu đều làm bộ như không biết. Huống chi, cao trung và sơ trung khác nhau, bây giờ cô không cần phải luồn cúi vì thành tích như trước nữa.

Mở sách lịch sử ra, trong sách cô chỉ gạch vài điểm trọng tâm trong phần chiến tranh thuốc phiện này mà thôi, ở sau thì không có gạch bất cứ cái gì hết. Trước kia Dư Châu Châu chưa từng nghĩ mình sẽ học ban xã hội. Chẳng qua Trần An đã nói với cô “Anh cảm thấy em học ban xã hội thì tốt

hơn.”, nên lúc đó cô mới đăng ký sang học ban xã hội, ngay cả Trần An cũng sợ hết hồn, nhả lại một tin nhắn đầy icon về mặt kính ngạc.

“Học ban xã hội cũng không có gì sai lầm cả, ban xã hội thì ban xã hội thôi.”

Trần An không trả lời gì nữa.

Cô cầm bút lên, bắt đầu đọc kĩ nội dung trong sách, đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ bục giảng vang lên, “Sắp bảy giờ hai mươi rồi, mọi người mau xếp hàng xuống lầu đi.”

Chủ nhiệm nói xong thì ra ngoài, chỉ để lại một bóng lưng mơ hồ.

“Gấp gì chứ, xếp hàng cũng giành đứng trước, còn tưởng mình là học sinh tiểu học à?” Một bạn học nữ ở sau lưng bàn.

Ngạc Nhất để bút xuống, “Đi chung nhé?”

Nói xong mới phát hiện, bạn cùng bàn của cậu đang ngẩn người.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thời Gian Đã Để Lại Dấu Ấn Gì Trên Người Bạn?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Tân Duệ, Tân Duệ”

Lúc Dư Châu Châu xoay người đi khỏi lớp, ánh mắt của Tân Duệ lại dừng lại ở bóng lưng của cô cho đến khi cô biến mất ở cuối hành lang.

Thật ra câu nói kia vốn không dành cho Lăng Tường Xuyên. Điều Tân Duệ muốn nói là, Châu Châu, cậu nhất định sẽ trở thành hạng nhất của ban xã hội nhỉ?

Tân Duệ không nói được, trước giờ Dư Châu Châu là người dịu dàng nhiệt tình, cô không muốn khiêu chiến thẳng mặt. Bây giờ Dư Châu Châu giống như hơi nước mơ hồ, lúc đưa ra chiến thư cô cứ cảm thấy giống như đang đánh lên một túi bông gòn vậy, không đau không ngứa nhưng lại làm Tân Duệ cảm thấy mình đang làm một hành động ngu xuẩn vô cùng.

Cho dù thắng hay thua thì cũng chỉ mỗi mình cô chiến đấu một mình mà thôi. Tân Duệ chỉ có thể bị coi thương như Đôn Ki-hô-tê [1] mà thôi.

[1] Đôn Ki-hô-tê là tiểu thuyết của nhà văn Tây Ban Nha Miguel de Cervantes Saavedra. Tác phẩm có tên đầy đủ là El Ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha (nghĩa là Đôn Ki-hô-tê, nhà hiệp sĩ quý tộc tài ba xứ Mancha).

Huống chi đây là người bạn duy nhất của cô.

Cái gọi người bạn duy nhất kia có nghĩa là người duy nhất biết bí mật của cô.

Mỗi người đều nắm trong tay quá khứ của người khác, có thể bọn họ là bạn thân như hình với bóng, cũng có thể chỉ là cuộc gặp gỡ thoáng qua. Tân Duệ không phải là một người rơi từ trên trời xuống, cô cũng từng im lặng trưởng thành một cách bình thường ở góc trường tiểu học hay sơ trung nào đó, cũng từng viết lại sơ yếu lí lịch của thần tượng vào trong sổ nhật kí, cũng từng bị người khác xem thường, cũng từng sợ hãi không dám đi đến nơi có các bạn học nam...

Đương nhiên, những vết tích đó đều không hay ho gì cho cam. Cô muốn những vết tích kia biến mất khỏi thế gian này, cũng gần như thành công làm nó bay biến hết. Người biết quá khứ của cô đều rải rác các nơi khác, cô ở trong Chấn Hoa nắm lấy một khởi đầu mới mẻ đầy kiêu ngạo.

Chỉ có mỗi Dư Châu Châu biết cô từng như thế nào. Nhưng cô không thể làm Dư Châu Châu biến mất khỏi Chấn Hoa được.

Ít nhất Dư Châu Châu là bạn của cô. Khi người khác chê cười mình quái gở, lạnh lùng, các mối quan hệ chỉ là con số không tròn trĩnh thì chỉ có một người không xem thường cô, người đó là Dư Châu Châu.

“Tân Duệ!”

Tân Duệ quay đầu lại thì thấy một bạn học nữ rất xinh đẹp, Tân Duệ nhíu mày nhìn đối phương, nhếch môi lên một độ cong đầy nhạo báng.

Là bạn học Hà Dao Dao, lúc gọi tên của cô luôn dừng lại một chút – Cái tên Tân Duệ này cô mới sửa đây thôi.

Hạng nhất Dao Dao là cách gọi đầy cứng chiều của các giáo viên tiểu học từng gọi Hà Dao Dao, các bạn học khác cũng từng sùng bái cậu ta mà gọi cậu ta bằng danh hiệu này, Tân Duệ vẫn còn nhớ về mặt đặc ý rồi giả bộ khiêm tốn của Hà Dao Dao năm đó. Nữ lớp trưởng có thành tích tốt, sơ trung thì được tuyển vào trường số 8 làm mọi người ghen tị vô cùng. Dù sao cô bạn từng là công chúa trong ngôi trường mà chim không thèm ỉa kia của mình.

“Sao thế?” Tân Duệ nở một nụ cười hiền hòa, hỏi dò.

“À, là thế này,” Hà Dao Dao vén lọn tóc lên tai nói, “Hè năm nay vì một số lý do mà các bạn học không đến họp lớp, cho nên mọi người bảo mới khai giảng năm học mới, không có bận gì nên muốn hẹn thứ sáu tuần này đi chơi, tớ muốn hỏi cậu có tham gia không?”

Họp lớp tiểu học. Tân Duệ sững người. Cô gần như chưa từng.... không, phải nói là tham gia một lần rồi. Lúc mới tốt nghiệp, Tân Duệ ngồi ở trong góc gọi đồ uống, nghe mọi người bảo mình vào trường sơ trung nào, trong trường đó có bao nhiêu người đậu Chấn Hoa, nghe bọn họ nói về những bài hát nổi thời đó và các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, hoặc là mỉm cười sáng lạn chờ người khác khen mình thế này thế nọ... Không ai khen bộ váy mới mà Tân Duệ cố ý mặc, nhưng có người hất nước cam lên váy cô mà không thèm xin lỗi một câu. Cuối cùng còn chia đều tiền ăn uống – Tân Duệ ăn rất ít, nhưng bởi vì số tiền đó và cái váy bị dính nước cam mà bị mẹ tát một cái.

Sau khi kết thúc buổi họp lớp, Tân Duệ đi về nhà, lúc bước vào nhà, cô ngửi thấy mùi mốc quen thuộc, đột nhiên oán hận bản thân vô cùng.

Tân Duệ năm mười hai tuổi (lúc đó vẫn còn mang tên Tân Mỹ Hương) không biết hận người nào, không biết hận cái gì ngồi trong góc gào khóc. Có thể là do nước cam dính trên váy, cũng có thể không vì điều đó. Ông Trời không cố ý ăn hiếp cô, những người gặp phải tình cảnh giống cô cũng

rất nhiều, mấy diễn viên quần chúng cũng bị lãng quên như thế, cũng thấp kém như vậy, nhưng bọn họ vẫn tham gia không biết mệt, chỉ có mỗi Tân Duệ lại bị nổi oán hận không tên này dày vò. Tân Duệ không còn những toan tính mưu mô hay sự kì dị nữa mà chỉ còn mỗi một màn sương mù mờ mịt.

Đây là tuổi trẻ của bọn họ, có rất nhiều người nhớ lại sẽ thấy đó là tuổi trẻ có tình bạn tuyệt đẹp nhất, một tuổi trẻ không chút hối hận nào, nhưng đó không phải tuổi trẻ của Tân Duệ.

Từ đó về sau, cô luôn tìm cách để trốn tránh. Dù sao cô cũng không phải là người quan trọng hay gái đẹp, không ai nài nỉ cô đến cả, mọi người cũng gần như quên mất cô. Nhưng không ai biết rằng, Tân Duệ cũng muốn tham gia các buổi họp lớp đó, chẳng qua là chưa tới lúc mà thôi.

Chưa tới lúc, cái ‘lúc’ mà cô đợi đấy là mùa hè năm mười bảy tuổi của thiếu nữ Tân Duệ, là lúc cô thi đậu Chấn Hoa. Mặt trời tháng bảy nóng nực hòa tan thời gian âm u kia, Tân Duệ giống như chiến sĩ đợi tiếng còi lệnh, nhưng không ai gọi cho cô hết. Lúc này cô mới nhớ mình đã đổi số điện thoại, chuyển nhà, đổi tên – mà chẳng ai biết điều này.

Ngày hè thống khổ ấy, thời tiết lười biếng kia làm hao mòn lòng dạ trẻ con của Tân Duệ. Cô nỗ lực để tạo ra một khởi đầu mới cho mình. Cái thứ gọi là báo thù kia chỉ là sự chấp nhất với quá khứ mà thôi.

Kệ nó đi, tên cũ và quá khứ trăm ngàn lỗ thủng.

“À, tớ không đi, hôm đấy tớ có việc.” Tân Duệ đã từng chờ mong đến buổi họp lớp lại mỉm cười quyết định buông tay, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ kiêu ngạo vì sự rộng rãi này của mình.

Nhưng lúc cô đã quyết định không quan tâm nữa thì ông trời lại không muốn cho cô để lại một bóng lưng phóng khoáng. Chúng ta vĩnh viễn chết trong cõi trần thế.

“Bạn chuyện gì thế?” Vẻ mặt nhếch môi của Hà Dao Dao chọc Tân Duệ khó chịu, “Cậu không chịu tham gia mấy buổi họp lớp này, cô Vương luôn thấy lạ vì điều đó. Đúng rồi, lần này cô cũng đến. Cậu đúng là bạn thật, dành thời gian cho việc học nhiều quá, học mãi vậy không thấy mệt à? Không trách được cậu đậu vào trường Chấn Hoa đấy. Chẳng qua, nếu học ban xã hội thì phải rảnh rồi chứ nhỉ? Chúng tớ cảm thấy rất kì lạ, tại sao cậu lại học ban xã hội chứ? Không học nổi ban tự nhiên sao?” Nụ cười vui vẻ đầy vô tội, giọng nói ngây ngô kia làm làm Tân Duệ nghe thấy tiếng trống trận mơ hồ.

Lúc thấy mấy bạn học ở phân hiệu nộp học phí, Tân Duệ cảm nhận được sự vui sướng chân chính xuất hiện. Bộ dạng của Hà Dao Dao vẫn giống khi còn bé, Tân Duệ cảm thấy kinh hãi, hỏi thăm cô bạn một chút, mặc dù Hà Dao Dao không còn nhớ Tân Duệ nhưng khi biết được cô là học sinh mũi nhọn ở ban một, nụ cười giả tạo trên miệng vẫn không thể che giấu được sự khó chịu và buồn bực trong mắt của cô bạn – nhưng nó chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi.

Lúc đó Tân Duệ không tính khoe khoang gì với cô bạn cả, nhưng lúc cô rời khỏi phòng giáo viên để lên lầu, đột nhiên cảm thấy ngọt ngào vui vẻ vô cùng.

Phân hiệu, Hà Dao Dao. Hà Dao Dao, phân hiệu.

Niềm vui sướng đến muộn, mặc dù khá âm u nhưng lại chân thực.

Tân Duệ cảm thấy sự thoải mái của mình bị Hà Dao Dao hủy hết. Con mọt sách, không học nổi ở ban tự nhiên, lời khiêu khích rõ ràng này mà Hà Dao Dao lại làm vẻ mặt như không hiểu gì. Tân Duệ quyết định cứng đối cứng.

Nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn, hơi nghiêng người về trước, nói nhỏ với Hà Dao Dao, “Nói chăm học thì phải nói là học theo cậu đấy, lúc

học tiểu học tớ rất sùng bái cậu đấy, cái gì cũng lấy cậu làm gương để học, sau này mới biết đó là sự mù quáng, ngại quá, tớ cũng dùng hết sức rồi thì làm sao giờ?” Cô cố ý nhấn mạnh chữ ‘cũng’, “Cho nên đành được nào thì thế đấy, bạn xã hội hay bạn tự nhiên cũng như thế thôi, dù sao vẫn không tệ. Không lẽ cậu chưa bao giờ xem danh sách xếp hạng trong năm học à? Năm cũng phải, cậu xem danh sách ở phân hiệu của mình là được rồi, cần gì phải xem của trường chính chứ?”

Sắc mặt Hà Dao Dao trắng bệch, môi mím chặt.

“Đừng bắt tôi phải nói mấy lời như vậy nữa, nếu muốn khiêu khích thì phải có trình độ một chút, cái trò này của cậu chỉ dùng hồi năm tiểu học mà thôi, bây giờ nói rõ như vậy, tôi không có hứng đánh vòng với cậu, nếu tới lần nữa tôi sẽ nói thẳng hơn đấy.” Tân Duệ hững hờ nhìn Hà Dao Dao.

Cô dùng vẻ mặt mình học từ Dư Châu Châu để nhìn cô bạn.

Theo phim drama thần tượng thì nên xoay người bỏ chạy, sau đó lau nước mắt chứ nhỉ? Bộ dạng của Hà Dao Dao lúc này làm Tân Duệ cảm thấy bất đắc dĩ.

Ghê tởm thật, mọi thứ đều ghê tởm như thế. Cái màn diễn này, ngay cả cô cũng thật ghê tởm.

Tân Duệ đi về phía ánh mặt trời dọc hành lang, từ từ mở sách bài tập Dư Châu Châu đưa cô. Tân Duệ từng hỏi Dư Châu Châu, abc.

Không có cảm giác gì cả. Dư Châu Châu nhìn thẳng về trước.

Thật à? Tân Duệ cúi đầu cười. Tớ cảm thấy muốn đánh bại bọn họ. Ý chí chiến đấu rất mạnh, mạnh đến mức chẳng còn cảm giác gì. Cứ như đánh bại bọn họ xong thì sẽ có được món quà nào đó. Tân Duệ nói khá lộn xộn nhưng cô biết Dư Châu Châu sẽ hiểu.

Lời này cô chỉ có thể nói với Dư Châu Châu. Nếu như nói với người khác, lời nói này sẽ bị lan truyền, dùng thái độ nhìn qua thì có vẻ sùng bái nhưng thật chất lại rất khinh bỉ, cho dù trình độ của hai bên khi cố gắng học tập mà so với mình thì chỉ có hơn chứ không có kém.

“Biết chưa, Tân Duệ kia đã làm hết sách bài tập rồi đấy.”

“Hả? Thật à? Có bệnh à?”

Giống như hồi sơ trung cô và các bạn khác đã từng cười nhạo Thẩm Dương vậy.

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy buổi sáng hôm ấy rất khó khăn. Cô cố gắng che dấu tâm trạng loạn cào cào của mình. Quay đầu nhìn lại, thật ra cô chẳng có gì hết, của cải mà cô tích lũy mấy năm qua chỉ có lòng tự ái mới tỉnh lại lúc này mà thôi, nó đang há mồm đòi ăn, mà mình thì lại cố gắng hết sức để cướp lấy ánh sáng và lời khen thưởng để cho nó ăn no.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng hoan hô – Trời mưa, có lẽ buổi kéo cò được hủy rồi.

Cơn mưa được chờ đợi trong ngày nắng oi bức bấy lâu này cuối cùng cũng xuất hiện trên thành phố này rồi.

“Tân Duệ, sao cậu lại đứng đây một mình thế?”

Hình như sáng hôm nay không hợp để ra ngoài thì phải, tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa, nghĩ thôi cũng thấy mệt tim rồi. Tân Duệ bực bội nghĩ, nhưng cô vẫn cố gắng nở nụ cười với người kia.

Có thể xem Du Đan là một chủ nhiệm hợp lệ, khoảng bốn mươi tuổi, đang trong độ tuổi trung niên bùng cháy, có kinh nghiệm và sức lực, có danh tiếng trong trường, quản lý học sinh cũng rất tốt – đương nhiên, ban

một không cần phải quản lý. Nếu nói về bản lĩnh thì chắc ở phương diện phối hợp và động viên.

Khác với cái lớp rỗng cá lẩn lộn hồi sơ trung của Tân Duệ, các bạn học sinh ở ban một đều là những đứa nhỏ hiểu chuyện, đã có không ít bạn học có dự định cho tương lai, nho nhã lễ độ, đa tài đa nghệ, nhưng cũng có một ít người sống trong sự mơ hồ và ép buộc.

“Cô Du.” Tân Duệ cười chào một tiếng.

“Sao lại đứng đây một mình thế?” Du Đan ôm một chồng sách đi tới gần hỏi.

Có lẽ do dậy muộn nên mới trang điểm qua loa nhỉ? Phấn đánh không đều, trên mắt còn có quần thâm. Tân Duệ nghĩ.

“Hơi buồn ngủ ạ, ở trong hành lang ồn quá nên đến đây đứng một chút.”

“Bạn học mới ở lớp có tốt không?”

Tân Duệ khá lo lắng về xu thế phát triển của cuộc đối thoại. Từ câu hỏi này, cô đã đoán được điều mà Du Đan muốn nói với cô.

Cuối năm lớp mười, hầu hết các bạn học có thành tích không tốt đều đi hỏi thăm Du Đan xem có nên chuyển sang ban xã hội không, nhưng người chuyển sang ban xã hội có thành tích tốt ở ban tự nhiên như cô và Dư Châu Châu lại chưa từng hỏi thăm Du Đan về vấn đề này lần nào.

“Cũng có mấy người ạ. Các bạn ấy đều khá tốt, em rất thích bọn họ.” Tân Duệ nói dối.

“Tiếc là em và Dư Châu Châu không học chung lớp với nhau, nhưng vậy cũng tốt, làm quen được với nhiều bạn tốt. Tôi phát hiện hồi em học

lớp mười chưa từng làm quen với người khác, mặc dù quan hệ với cả lớp không tệ nhưng chỉ nói chuyện nhiều với Dư Châu Châu, có thể là do hai đứa đều cùng lớp hồi học sơ trung nhỉ?”

Chủ đề trọng tâm của cuộc nói chuyện này là gì thế? Tân Duệ im lặng tìm cách chuyển đề tài.

“Nghe bảo ban hai chỉ có một nữ sinh chuyển sang ban xã hội ạ?” Tân Duệ hỏi.

“À, tên là Lăng Tường Xuyên, là một học sinh giỏi.”

Sau đó Tân Duệ không nói gì nữa, Du Đan nở nụ cười dịu dàng.

“Tân Duệ, cô luôn cảm thấy em có tâm sự, có muốn nói hết với cô không?”

Con mọt nó, sao lại nói vòng trở về rồi? Tân Duệ biết Du Đan cảm nhận được vấn đề tâm lý của mình, còn từng ‘nhẹ nhàng’ viết một câu ‘cô luôn cảm thấy em ép buộc mình quá mức, cũng tự tạo áp lực lớn cho bản thân mình, nếu muốn thì có thể nói chuyện với cô’ trên giấy ghi chú rồi dán vào vở cô, nhưng Tân Duệ chưa từng đáp trả lại cho Du Đan. Ngược lại, Du Đan cũng không cố gắng tìm hiểu, cô hiểu rõ chuyện cổ quá thành quá cổ. Cứ như việc ủy viên lao động luôn tức giận đến mức gào khóc khi các bạn ngồi yên không chịu động đậy vào lúc tổng vệ sinh, Du Đan cũng luôn dịu dàng nói với mọi người, các em đã quét dọn sạch rồi, sau khi về nhà nghỉ ngơi cho tốt vào.

Chỉ như thế mà thôi.

Nhưng không ngờ, vấn đề ‘tâm sự riêng’ của Tân Duệ lại không thể thoát được.

Tân Duệ nở nụ cười xán lạn, cô biết nếu như cứ liều mạng nói không có thì sẽ làm Du Đan thấy mất mặt.

“Cô, em luôn rất lo lắng, trước kia luôn học toán lý hóa, giờ lại chuyển sang văn địa sử, em sợ mình chọn sai, vốn nên hỏi cô thử xem một chút, dù sao trước kia em cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ học ban xã hội, chẳng qua lần trước thi không tốt, cho nên...”

“Hồi hận rồi à?” Du Đan vẫn cười như cũ, “Nếu hối hận thì...”

“Không.” Tân Duệ lắc đầu.

Du Đan bắt đầu dùng giọng nói dịu dàng nói, em phải nhìn xa trông rộng một chút, dù sao trong cuộc sống, em luôn phải đối mặt với đủ loại thách thức, thay đổi không phải lúc nào cũng là chuyện tốt, phải quan sát từ những điểm nhỏ nhất, tiềm lực của em rất tốt, lại chăm chỉ, chỉ cần cố gắng....

Tân Duệ giả vờ lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng còn hỏi một số vấn đề không quan trọng, thỉnh thoảng gật gù đồng ý.

Lúc Du Đan đi thì quay đầu lại bảo, “Đúng rồi, Tân Duệ, các bạn học rất nhớ em và Châu Châu đấy, các bạn muốn làm một bữa tiệc tiễn hai đứa đấy.”

Thật à? Tân Duệ cảm thấy độ cong trên môi của mình hơi lạnh lẽo, nên tăng thêm một chút xán lạn.

“Em cũng nhớ các bạn, sáng nay còn đi sai tầng, suýt nữa về ban một rồi. Haha, cảm ơn mọi người, còn việc mở tiệc tạm biệt, để em hỏi ý Châu Châu đã, có điều em sợ tốn thời gian học tập của các bạn cho tiệc chia tay thôi.”

Du Đan cũng cười, “Không sao, em và Châu Châu nói chuyện với nhau xem sao, các bạn đều hy vọng có thể mở tiệc chia tay các em. Sở Thiên Khoát còn bảo hai em đi vội như vậy, dọa cả lớp giật mình, nhất định không thể bỏ qua cho hai đứa dễ dàng như vậy. Ngay cả tên nhóc đó cũng nói vậy, em có thấy hành động của hai đứa kì quái lắm không?”

Sở Thiên Khoát nói? Tân Duệ ngây người, trong lòng đột nhiên cảm thấy cay đắng, xen lẫn chút ngọt ngào khó hiểu.

Cô nở nụ cười nhạt, “Có thể do hành động của tụi em làm mọi người kinh hãi á.”

“Chứ sao nữa? Thế đi, hai đứa bàn với nhau một chút, sau đó liên hệ với Sở Thiên Khoát nhé!”

“Vâng, em biết rồi ạ, cảm ơn cô Du, em về lớp đây ạ, tạm biệt cô.”

Tân Duệ thở dài một cái, quay đầu nhìn bóng lưng mặc đồ xám, bắt đầu thả lỏng nụ cười cho đến khi bình thường lại.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tokyo Rất Xa

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Rất xa có nghĩa là rất xa, có nghĩa đấy là nơi mà cậu không bao giờ đến được”

Tân Duệ quay đầu trở về lớp, lúc kéo cửa ra thì va phải một bạn học nữ, cô lướt người đi, đối phương nhào thẳng tới tường đối diện, nhìn bóng lưng thì đấy là Lăng Tường Xuyên.

“Ngại quá, cậu không sao chứ?” Lăng Tường Xuyên một tay ôm đầu, một tay khác vội vàng vuốt phần tóc xù lại.

“Không, cậu có sao không?”

“Ừm, tớ đi đây.”

Theo lý thuyết thì cô bạn không phải là một người lỗ mãng như thế mà nhỉ? Tân Duệ liếc mắt nhìn bộ dạng bỏ chạy của Lăng Tường Xuyên, ra vẻ giống như Hà Dao Dao vậy, cô đột nhiên cảm thấy ghét cô bạn kia.

Công chúa điện hạ.

Tân Duệ trở về chỗ ngồi của mình, mở quyển sách bài tập mà Dư Châu Châu đưa cho.

Trước mỗi từ đơn sẽ có hướng dẫn cách đọc thuộc lòng, người biên tập để trống một số chỗ quan trọng cho học sinh điền. Lúc đầu năm trường đã báo sẽ học từ chủ nghĩa Mác Lê-nin, kinh tế thì học tiếp ngang khúc lớp mười đã dừng. Tân Duệ mở cặp tìm quyển sách chính trị mới nhận, tay phải cầm ba cây bút highline để đánh vào những chỗ trọng tâm. Vừa nhìn vừa gạch bài, đột nhiên một tiếng chói tai vang lên.

“Mời các bạn học đến tập hợp ở quảng trường, buổi kéo cờ vẫn được cử hành như thường lệ.”

Thì ra cơn mưa kì lạ này đã biến mất trong nháy mắt rồi, Tân Duệ hơi uể oải, mới buổi sáng thôi mà đã gặp đủ thứ không ra sao rồi, còn cả cơn mưa thần kinh này nữa.

“Đi chung đi!” Đột nhiên một cô bạn hơi thấp đi tới cười nói với Tân Duệ, trên gương mặt mập mạp kia xuất hiện lúm đồng tiền, ánh mắt híp chặt lại nhưng thể không mở ra vậy. Cô bạn kéo tay Tân Duệ một cách tự nhiên, Tân Duệ cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Tớ tên là Trần Đình, còn cậu tên gì?” Mần làm quen đơn giản và quen thuộc, giọng nói của Trần Đình bình thường nhưng tốc độ nói lại rất nhanh, có điều giọng điệu của cô bạn làm Tân Duệ thấy khó chịu.

“Tân Duệ, Duệ trong sắc sảo [1].”

[1] Tân Duệ: 辛锐 – sắc sảo: 锐利.

“Chưa nghe thấy lần nào hết!” Trần Đình không hề che dấu sự kinh ngạc của mình, Tân Duệ chưa kịp giải thích thì cô bạn đã hỏi tiếp, “Hồi lớp mười cậu học ban nào đó?”

“Ban một.”

Các bạn học ở ban một và ban hai đều là những người thi Olympic có giải hoặc có điểm thi cao trung rất cao, Tân Duệ đã biết cách nói ra hai chữ này một cách tùy ý nhưng không để người khác cảm thấy cô cố ý khoe khoang. Giọng điệu nói ra bình thản như Dư Châu Châu đang nói chào buổi sáng vậy.

Mặc dù đã chán với phản ứng thái quá của mọi người khi nghe tới hai chữ này, nhưng thái độ của Trần Đình làm cho Tân Duệ cảm thấy lúng túng – cứ như idol không ai nhận ra dù không mang kính râm hay che mặt che mũi vậy.

“Ban một? Cũng chuyển ban à? Thấy bạn nữ lúc này không? Là cái người mới cầm áo khoác hồi này á,” Trần Đình chỉ về phía Lăng Tường Xuyên cách đây không xa, mà có vẻ Lăng Tường Xuyên cũng nghe thấy, Tân Duệ thấy cô bạn hơi liếc mắt nhìn về phía này nhưng lại cúi đầu giả vờ như không nghe thấy.

“Đó là Lăng Tường Xuyên, ban hai. Ban hai cũng là lớp chọn tốt á, học tự nhiên rất tốt, nhưng cô ấy lại chuyển về ban xã hội, nhất định sẽ đứng đầu ban xã hội cho coi. Trong nhà có tiền, bản thân lại xinh đẹp, nghe đồn đã được chọn làm hoa khôi của trường đó.”

Cậu chào hỏi tôi là để giới thiệu hoa khôi của trường cho tôi biết à? Tân Duệ nhún mày, đang định nói do Lăng Tường Xuyên học mấy môn tự nhiên tệ quá mới chuyển về ban xã hội, nhưng thấy vẻ mặt nhiều chuyện và khiêu khích của đối phương thì hiểu cô nàng cố ý nói để Lăng Tường Xuyên nghe mà thôi.

“À, tôi biết cậu ấy, rất đa tài, hoàn mỹ, là nữ thần mà đám người bình thường như chúng ta phải thờ dài ngược nhìn.”

Tân Duệ cũng lớn giọng a dua theo. Dù sao cô đã từng nói với Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên là hạng nhất ban xã hội rồi, nhưng mà, đây

không phải là câu thật lòng.

Tân Duệ không hi vọng được mọi người để ý như Lăng Tường Xuyên, những lời ca ngợi quá mức của mọi người sẽ là xiềng xích đóng khung người được ca ngợi lại, nhưng chưa ai biết người trong cuộc phải chịu áp lực đến dường nào.

Ca ngợi nghĩa là bạn không cần phải chịu trách nhiệm.

Nhưng không có ai hi vọng, cũng không muốn mất mặt, câu trước là trước mặt mọi người, câu sau là đối với bản thân mình.

Tân Duệ đã học được cách lừa dối bản thân. Cô biết mình ghét tất cả những con người vô tình hoặc cố ý đưa gương rọi sáng mặt thấp kém của mình, cô đánh nát tấm gương của Hà Dao Dao, nhưng tấm gương của Lăng Tường Xuyên thì không thể dùng cách thô bạo để phá hủy được.

Một vết nứt, sau đó sẽ bể nát hoàn toàn, đó mới là điều mà hoàn mỹ phải chịu.

“Còn cậu?” Tân Duệ đối chủ đề.

“Tớ học ban 16.” Cùng đến từ phân hiệu nhưng Trần Đình lại không có sự tự ti và cẩn thận như Hà Dao Dao, dù là Tân Duệ đang nói ‘ban một’ cũng không thể bắt chước được giọng điệu đấy, “Lớp tớ có người cậu biết, Mộ Dung Trầm Chương, là cái người bị xử phạt đó, biết đánh nhau á, phân nửa bạn học nữ lớp tớ đều thích cậu ấy. Còn có Liễn Liên, chắc cậu biết cậu ấy, là bạn học nữ ngồi Cadillac màu trắng hồi sáng á, cha cậu ấy là ông chủ khách sạn Kim Môn nổi tiếng đó.

Tân Duệ không nói gì. Hai người đi ra ngoài hành lang, mọi người nói chuyện ầm ĩ, Tân Duệ không còn sức để chen vào, vừa vịn kéo cự ly của hai người ra.

Đột nhiên nghe thấy mấy bạn nữ ở cạnh líu ra líu riu nói chuyện lý thú sau khi dậy của mình.

“Tớ sắp điên rồi, đã sắp muộn rồi mà mẹ tớ cứ đòi đơm nút vào áo sơ mi, tớ đang trét mứt hoa quả thì mẹ tớ bắt tớ cầm nút cho bà, tớ chỉ có thể ngậm nút vào miệng. Ba tớ thì hay rồi, treo áo đồng phục tớ chuẩn bị lên giá – này không phải gây thêm chuyện cho tớ sao? Tớ lo lắng, tính nói với ông đừng vậy, kết quả nuốt mất nút vào bụng. Cậu nói xem, tớ phải làm sao bây giờ?”

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy mình bị sét đánh rồi. Hình ảnh này hình như đã xảy ra rồi, ở trong một tiệm bán đồ văn phòng phẩm, cô vô tình nói suy nghĩ của mình ra, còn bị Dư Châu Châu nghe thấy, còn gặng hỏi hướng đi của cái nút áo đó.

Khi đó Dư Châu Châu cười dịu dàng ấm áp vô cùng, nhỏ giọng hỏi cô, “Cậu cũng thích mấy thứ văn phòng phẩm này à?”

Dư Châu Châu bây giờ chỉ có một hộp bút ô vuông xám nhạt trong cặp, trong hộp bút chỉ có một cây bút máy bút chì bút bi, còn có hộp ruột chì nhỏ, giản dị vô cùng.

Tân Duệ đang chìm đắm trong kí ức của mình bị Trần Đình đánh tỉnh bằng cách kéo tay cô — “Thấy không, đó là Dư Châu Châu.”

Dư Châu Châu đang nói gì đấy với một cậu bạn nam gầy yếu, trông có vẻ đang trong quá trình làm quen, nói mấy chuyện như bạn học trong lớp rồi giáo viên này nọ mà thôi. Lúc thấy Tân Duệ, Dư Châu Châu nở một nụ cười.

“Không ngờ tạnh mưa rồi.” Tân Duệ nói.

“Dư Châu Châu, cậu học ban một nhĩ? Tớ là Trần Đình, hồi học tiểu học lớp học lớp năm, tớ vẫn còn nhớ cậu đó! Nghe bảo cậu thi đậu Chấn

Hoa, tớ vẫn luôn muốn tìm cậu nhưng cả năm lớp mười lại chưa gặp cậu lần nào, tớ còn mắng cậu ham học quá mức, chẳng tìm được mặt mũi đâu hết. Mà sao cậu lại chuyển sang ban xã hội rồi? Sao không học tiếp ở ban một? Có phải... có phải học tự nhiên khó lắm không?”

Tân Duệ cau mày lại, đây là lần thứ hai cô nghe được câu nói này rồi, mấy lời hiểu nhầm và sỉ nhục quen thuộc của các bạn học ban xã hội làm Tân Duệ bức bối muốn điên rồi.

“Đã lâu không gặp, cậu học ban xã hội à?”

Dư Châu Châu nở nụ cười nhạt, Tân Duệ hừ một tiếng – Lại khách sáo rồi. Dư Châu Châu không trả lời cái gì, chỉ thuận miệng hỏi đối phương vấn đề bình thường, đúng kiểu càn khôn đại na di nhưng lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

“Đúng thế, mẹ tớ không thích tớ học ban xã hội nhưng tớ lại thích học. Mộ Dung Trầm Chương cũng học lớp tớ đấy. Tớ thi toán lý hóa được có bốn mươi, năm mươi điểm, điểm vậy không thể đậu đại học Trung Sơn được, nên phải học ban xã hội, chịu thôi, nếu không ai thêm học ban xã hội chứ?”

Haha, với trình độ của cậu mà đòi đậu Trung Sơn à? Tân Duệ cười thầm trong lòng.

“Tớ thấy ban xã hội tốt mà.” Ngạn Nhất ở cạnh nói một câu. Tân Duệ nhìn hẳn, cảm thấy cậu bạn học gầy gò này vừa mắt hơn nhiều, “Cậu học cùng lớp với Châu Châu à?” Cô hỏi.

“Ừ, chúng tớ là bạn cùng bàn.”

“Tớ tên Tân Duệ, Duệ trong sắc sảo.”

“Tớ biết cậu, rất lợi hại, hồi lớp mười cậu học cùng lớp với Dư Châu Châu nhỉ? Tớ tên Trịnh Ngạn Nhất, học ban 15.”

“A, ban 15 à? Tớ biết, tớ biết, Lục Bồi Bồi học ở ban các cậu, nghe bảo cậu ta nhảy mấy điệu dân tộc rất đẹp, có hai bạn nam lớp tớ theo đuổi cậu ấy đấy. Nghe bảo mẹ cậu ấy là chủ tịch ngân hàng thành phố, lúc vào trường hiệu trưởng còn tự mình gặp riêng mẹ cậu ấy, trường chúng ta còn hi vọng có quan hệ tốt với mẹ cậu ấy đó. Nhưng nghe bảo cậu ấy cũng học ban xã hội, còn học ban ba tụi tớ nữa! Cả Vu Lương nữa, hôm đó tớ thấy bạn gái trong truyền thuyết của cậu ta, lớn hơn cậu ta tận chín tuổi, học nghề bác sĩ đấy, trong nhà rất giàu nhé!” Trần Đình tiếp tục nói.

“Chín tuổi?” Ngạn Nhất kinh ngạc hỏi, “Lớn hơn chín tuổi? Dư Châu Châu, cậu tin không?”

“Ha, lớn tuổi không quan trọng. Nữ hơn ba, ôm gạch vàng[2].” Dư Châu Châu ngáp một cái.

[2] Câu này có nghĩa nữ lớn tuổi hơn nam càng biết chiều chuộng, chăm sóc chồng. Mà nữ lớn hơn ba thì như có một cục vàng @_@ Tớ chỉ biết sơ sơ vậy, ai rõ hơn thì báo tớ nhé.

“Nhưng mà chín tuổi đấy, là chín tuổi đấy!”

Dư Châu Châu sững sốt một lát, từ từ nói, “Vậy thì ba gạch vàng.”

Tân Duệ bật cười, sự khó chịu do Trần Đình thổi phồng Lăng Tường Xuyên đột nhiên giảm bớt, Trần Đình là kiểu người thích hóng chuyện và nói quá chuyện của mấy người hơi nổi tiếng trong trường, cho nên cô cũng thấy bình thường rồi.

Đối phương vẫn nói không ngừng.

“Sáng nay tớ nghe Cố Tâm Vũ nói, à, Cố Tâm Vũ cũng học ban hai, lớp giỏi đấy, thành tích của cô bạn này rất tốt, hồi học sơ trung cũng rất giỏi, quan hệ của hai chúng tớ rất tốt. Sáng nay Cố Tâm Vũ nói buổi kéo cò hôm nay có đọc thơ diễn cảm đấy, là do Hứa Lệ Dương và Lâm Dương ban hai lên đọc, một cô bạn xinh xắn và một cậu bạn đẹp trai! Sở Thiên Khoát thì đọc diễn văn, cậu ta được chọn làm hot boy trường mình đấy, cậu biết mà ha. Là tiểu đội trưởng ban một, ban một cũng là lớp giỏi đấy!”

Không phải lúc này còn hỏi người ta có phải học ban một không à? Tân Duệ thở dài.

Dư Châu Châu không nói tiếp. Tân Duệ thì làm vẻ mặt bất đắc dĩ khi Trần Đình nói liên mồm, Dư Châu Châu ngáp một cái đáp trả.

“Cô nàng này đánh giá Lăng Tường Xuyên cao lắm đấy.” Không biết tại sao Tân Duệ lại nói câu này. Vừa nói xong lại thấy hối hận, dù sao cô không muốn Dư Châu Châu phát hiện tâm tư xấu xa của mình.

“Trong miệng cậu ấy không có đánh giá, chỉ có nghe đồn.”

“Nghe đồn không phải là lời đánh giá của mọi người à?”

“Nghe đồn là lời đánh giá của người có uy tín và lời nói ‘tam sao thất bản’ của một đám hóng chuyện,” Có vẻ tối qua Dư Châu Châu ngủ không ngon, vừa nói vừa ngáp không ngừng, ngay cả nước mắt cũng chảy quanh khóe mắt, “Đi toilet đây, các cậu đi trước đi.”

“Nhưng mà chuyện Lăng Tường Xuyên không phải là lời đồn.” Tân Duệ cảm thấy cô điên rồi, cô rõ ràng không muốn nói đến nhưng miệng lại không ngừng gây chuyện.

Ngạn Nhất lúc này đang nghe ‘chuyện kì bí’ từ miệng Trần Đình, cả hai đi xuống lầu với nhau, còn Tân Duệ và Dư Châu Châu lại im lặng nhìn đối phương, không ai nhúc nhích hết.

“Cậu ấy thành động lực mới của cậu à?” Dư Châu Châu hỏi.

“Tớ không hiểu.”

“Cậu hiểu.”

“Vậy cậu nói suy nghĩ của cậu đi.”

“Tớ lại cảm thấy vui nếu cậu tìm cậu ấy đấy.”

“Tớ tìm cậu ấy làm gì? Gây chuyện à?” Tân Duệ cảm thấy Dư Châu Châu đang động vào vùng cấm trong lòng mình.

“Cậu biết tớ nói cái khác.”

“Cái nào?”

“Tân Duệ, cậu không thể sống một mình được.” Dư Châu Châu thở dài.

“Nhưng cậu có cách.”

Lúc Tân Duệ nói câu này, cô cũng tự thấy kinh hãi, câu nói này còn sắc nhọn và nông cạn hơn khi nói với Hà Dao Dao, nó đâm thẳng vào vết thương sâu nhất trong lòng Dư Châu Châu. Cô hốt hoảng muốn nói gì cứu vãn, nhưng cảm thấy làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho nên chỉ có thể im lặng.

Dư Châu Châu nhìn cô, nở nụ cười nhạt nhòa.

“Đúng thế, tớ có cách, cho nên tớ không hận.”

Hai người ở góc khuất không gây sự chú ý của các bạn học đi ngang qua, Dư Châu Châu im lặng nhìn Tân Duệ chăm chú, trong mắt là hơi nước mờ lung.

Tân Duê đột nhiên nhớ lại vẻ mặt này trước đây, đây là vẻ mặt của Ôn Miếu nhìn cô hôm ở sân trường sơ trung.

Đầu hè, chuồn chuồn bay lướt qua lưng, Tân Duê đỏ mặt hỏi găng, “Tokyo ở xa nghĩa là gì?”

“Rất xa nghĩa là rất xa.” Ôn Miếu không muốn nói nhiều.

Tokyo ở rất xa sao? Nếu như có tiền, chỉ cần ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, ở trên độ cao 3 vạn feet.

Nhưng có lúc cô cảm thấy mình hiểu hẵn đang nói cái gì.

Tình cảnh này làm cô nhớ tới một người đã nói thẳng với mình.

Tokyo ở rất xa.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thần Tiên Yêu Người Phàm

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Mỗi một cô gái đều đã từng làm công chúa một lần trước đây”

Lăng Tường Xuyên đứng ngây người ở sân kéo cờ.

Sau một kỳ nghỉ lười biếng, việc dậy sớm làm cô không chịu nổi. Sáng nào ba cũng đi làm từ sớm, vì vậy Lăng Tường Xuyên luôn phải đi tới trường sớm hơn một tiếng đồng hồ chung với ông.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng bàn tán xia xào bên cạnh, “Đó, đó là Lăng Tường Xuyên đấy.”

Lăng Tường Xuyên giả vờ không nghe được, ánh mắt không thèm nhìn sang người nói một lần, nhưng lại xoay người nở nụ cười xán lạn với Lý Tĩnh.

“Đẹp ghê.”

“Đúng á, học giỏi, từ ban hai chuyển sang ban xã hội, nhất định sẽ đứng nhất ban xã hội năm nay cho xem.”

Khóe miệng Lăng Tường Xuyên lại cong lên, mặc dù có chút mê man, nhưng vẫn diễn tròn vai trò ở trung tâm sân kéo cờ của mình. Cuộc sống giống như một màn kịch vậy, ngăn nắp xinh đẹp, lừa người dối mình. Từ khi cô bắt đầu cuộc sống học sinh, có một sức mạnh từ nơi xa xăm nào đó

không ngừng đẩy cô tới, từ năm học mẫu giáo cho tới giờ, cô vẫn luôn ngẩng đầu đi trên con đường này, con đường này nhuộm đầy ước mơ và yêu thương khiến người ta mong ước vô tận. Sau khi học đến khuya mới nhận được thành tích tốt nhất, sau đó ngồi trên ghế sofa nghe các chú dì có con cái học không tốt khen mình ‘hoàn mỹ’, nở nụ cười khiêm tốn dịu dàng, sau đó bảo mình không có giỏi như lời khen đó – Lăng Tường Xuyên không hiểu tại sao mỗi khi hình ảnh đó xuất hiện, trong lòng đột nhiên hạnh phúc vô cùng.

Lăng Tường Xuyên xinh đẹp lấy tay che trán để nhìn mặt trời, trong lúc hoảng hốt, cô đã dâng lên cuộc sống vô tận của mình.

Có lẽ bởi vì như vậy mới có thể trở thành vị thần không tì vết. Sáng sớm chỉ có thể cúi đầu đọc sách trên đùi vì sợ người khác thấy quyển sách lịch sử nhàu nhúm vì dùng nhiều. Trong nhà Lăng Tường Xuyên có rất nhiều vở ghi chép, trong vở được trình bày đẹp để rõ ràng nhưng chỉ viết mấy tờ trước – phần lớn bởi vì có mấy chữ viết xấu, hoặc hơi lệch, hoặc bị dính nước như quyển sách này cho nên phải đổi vở. Từ lúc học tiểu học đã thích những thứ văn phòng phẩm xinh đẹp, có lúc làm tróc một chút ở bìa sổ, cô nhất định phải mua lại quyển khác – nhưng sau này mới biết, thật ra mấy quyển sổ bị hỏng kia lại xài sướng nhất. Trời mới biết tại sao.

Tâm trạng sáng nay không được tốt, bởi vì cô rất muốn mua một quyển sách lịch sử mới.

Chỉ vì chuyện nhỏ thế thôi.

Cô chợt nhớ tới Tường Xuyên, cậu bạn đã từng nói với cô một câu rất triết lý, chủ nghĩa hoàn mỹ sẽ không chết tử tế đâu.

Mọi người đi ra khỏi lớp chậm chạp, đứng đùa giỡn ở sân chào cờ, thầy chủ nhiệm dùng giọng cao quăng tám giục các lớp, giọng nói sắc nhọn đến mức có thể cắt được kim cương.

Cô bạn mặc quần yếm và khoác áo khoác ở ngoài đứng ở trước hình như là Dư Châu Châu, là Dư Châu Châu đã mỉm cười với cô hồi sáng.

Lúc gặp mặt lại, Lăng Tường Xuyên đã không nhớ nổi Dư Châu Châu là bạn học nữ thế nào, mặc dù cô nhớ mang máng, hồi bé cô bạn đã cho cô ăn quả đắng một lần rồi.

Nhưng mà đó đều là quá khứ rồi. Cô không còn nhớ quá khứ đó nữa rồi.

Dư Châu Châu thi đậu Chấn Hoa, thậm chí điểm thi trung học còn cao hơn cô hai điểm.

Mà hình như Dư Châu Châu cũng học ban xã hội thì phải?

Lăng Tường Xuyên nghĩ đến đó, đột nhiên thấy lo lắng. Người nhận lời khen phải có năng lực để nhận nó, mà Lăng Tường Xuyên cô có thể trở thành người đứng đầu ban xã hội thật sao?

Tâm trạng tốt của Lăng Tường Xuyên đột nhiên xấu hẳn đi.

Còn một người nữa. Tân Duệ – cô bạn học vừa đến lại lạnh lùng kia, cũng là học sinh chuyển ban từ ban một như Dư Châu Châu.

Nhưng nếu như hai người họ học tốt hơn cô, cuối cùng Lăng Tường Xuyên cô không đạt được hạng nhất thì mọi người sẽ nhìn cô với ánh mắt gì đây?

Tâm trạng lộn xộn vô cùng, cuối cùng mất tập trung.

“Tôi tuyên bố, giờ chào cờ của trường trung học Chấn Hoa, bắt đầu!”

Tiếng thầy chủ nhiệm và Trần Cảnh Táp như hai chị em.

Đây là những lời Tường Xuyên nói khi Trần Cảnh Táp được chọn làm người chủ trì việc chào cờ của trường hồi năm lớp mười. Lúc đó Lăng Tường Xuyên chỉ cúi đầu cười, không nói theo, nhưng cũng thầm khen cậu ta nói đúng. Lúc ngẩng đầu thì thấy Trần Cảnh Táp đang cười gằn, cô đỏ mặt. Tường Xuyên thì giống mẹ mình, bề ngoài không đẹp nhưng bên trong lại có ngạo khí (tính khí ngạo mạn) không xem ai ra gì và nóng nảy trời sinh, nói chuyện thường kiểu ‘một câu đâm trúng tim gan’. Trần Cảnh Táp biết điều không gây chuyện với hắn, nhưng lại luôn làm khó Lăng Tường Xuyên mà Tường Xuyên bảo vệ mọi lúc mọi nơi.

Tức giận thì phải làm bộ dạng như bức tượng cho những người kia hài lòng. Lăng Tường Xuyên như bức tượng vậy. Cô muốn được mọi người yêu thích và chấp nhận, Trần Cảnh Táp giống tảng đá lớn trong lòng cô, mỗi sáng đầu tuần sẽ dùng giọng nói giống cuộn dây trong băng ghi âm bị hỏng để nhắc nhở cô, có người ghét cô, rất rất ghét cô.

Lúc hát quốc ca vẫn có người nói chuyện, mỗi khi đến lúc này, loa phát thanh lúc tốt lúc xấu, giống như đang lấy lòng Trần Cảnh Táp vậy. Có không ít bạn học không thèm lấy mũ xuống, hát quốc ca thì hát như kiểu hát bè.

“Tiếp theo mời mọi người lắng nghe bài phát biểu trước quốc kì, [Mua thu vàng tháng chín, con người Chấn Hoa giương buồm đi xa] của Sở Thiên Khoát lớp 11/2.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Trong kí ức của cô, có rất ít tình huống xảy ra như vậy, mọi người bình thường sẽ ngây người hoặc nói chuyện, nhất là những người đứng sau. Nhưng lần này, bọn họ đều cổ vũ một cách nhiệt tình đến lạ. Thậm chí cả loa phát thanh cũng phối hợp. Tiếng nói trầm ồm vang lên khắp sân trường yên tĩnh.

Lăng Tường Xuyên cúi đầu cười nhạt, tất cả mọi người đều rướn cổ nhìn lên điểm đen nhỏ trên sân cờ, ánh mắt của cô thì lại nhìn vào một

khoảng không, làm bộ dạng dửng dưng thờ ơ, nhưng lỗ tai lại không ngừng dỏng lên để nghe tiếng nói trầm ấm dễ nghe của đối phương. Giọng nói trầm ồm kia giống như bản thân của cậu vậy.

Lúc sáng sớm cô có gặp cậu, kéo dài thời gian đã hẹn trước một chút, hi vọng nhận được tin nhắn hỏi dò của cậu, nhưng mà không có bất cứ tin nhắn nào. Cho nên cô chỉ có thể lao vội ra khỏi lớp học để chạy tới ban một tìm cậu trước giờ kéo cờ. Bạn học ở ban một đi ra đi vào ở cửa, nhìn cô với vẻ mặt hóng chuyện. Lăng Tường Xuyên hi vọng bọn họ để ý mình, hi vọng bọn họ đồn thổi tin đồn của cô và Sở Thiên Khoát cho mọi người, nhưng lại không hy vọng đồn thành mình theo đuổi cậu – cho nên cô hi vọng Sở Thiên Khoát đến lớp mình, bảo với các bạn học, làm ơn gọi Lăng Tường Xuyên ra giúp tớ với – sau đó cô sẽ lạnh mặt nhưng gò mà ửng đỏ đi ra ngoài trong tiếng ồn ào và nụ cười đầy ý hiểm của các bạn học, hỏi cậu bạn đẹp trai đang đứng ngoài cửa, tìm tớ có chuyện gì sao?

Cho nên cô mượn sách của hần, đồng thời hi vọng Sở Thiên Khoát có thể tìm tới lớp đòi sách, nhưng lần nào Lăng Tường Xuyên nhắn tin bảo Sở Thiên Khoát đến lấy sách thì cậu đều rất bận, Lăng Tường Xuyên chỉ có thể cầm sách đến ban một trả lại cho cậu, nói vài câu rồi bỏ chạy đi về lớp.

Từ bé cô đã được rất nhiều người theo đuổi, luôn có thể thấy được tình yêu say đắm khó giấu trong ánh mắt của đám bạn học nam. Có người sẽ lấy lòng cô nhiệt tình, có người giả vờ ác độc bắt nạt cô, thật ra cách biểu đạt tình yêu các cậu bạn nam lúc trẻ đều rất ngốc, nhưng tin tức họ muốn truyền đi đều như nhau, đó là: Lăng Tường Xuyên, tớ thích cậu.

Nhưng mà cậu bạn đứng ở giữa sân kéo cờ này, cậu rất đẹp, nụ cười của cậu rất tươi, sự quan tâm của cậu vừa chừng mực lại lễ độ, làm cho Lăng Tường Xuyên vừa mê muội cũng vừa khó chịu.

Trái tim của người này giống như vé số vậy, cho dù vuốt ve sờ soạng thế nào vẫn không có đáp án đúng.

Hoặc cậu chỉ thường thức cô mà thôi.

Hoặc có khi một chút thường thức cũng không có, tất cả mọi thứ chỉ là lễ phép.

Lăng Tường Xuyên ngẩng đầu nhìn trời trong veo tháng chín. Cô nhớ lại hồi bé, cô lầm tưởng mình thích Lâm Dương, người lớn luôn trêu đùa, lâu dần cô cũng cho rằng Lâm Dương là của cô, sau đó còn muốn gả cho cậu, quản cậu cả đời – sau này, mỗi khi hai người nói đến ‘thông gia từ bé’ đều bật cười không ngậm mồm được.

Khi đó Lâm Dương chỉ cần đối xử lạnh nhạt với cô, cô sẽ khóc, sẽ gào thét cho hả giận, sẽ đuổi đánh đám nữ sinh ở cạnh cậu. Hồi đó cô cứ tưởng là thích, bây giờ nghĩ lại chỉ là nhớ nhung mà thôi. Bởi vì, khi lớn lên, cô phát hiện đó là sai lầm.

Bởi vì cô gặp được Sở Thiên Khoát.

Thì ra thích một người sẽ làm mình trở thành kẻ câm, sẽ khiến mình học được cách diễn, cô không chạy tới hỏi thẳng tại sao Sở Thiên Khoát không thèm bắt chuyện với cô, tại sao Sở Thiên Khoát lại nói chuyện với bạn học nữ đó, bọn họ phiền lắm á...

Đứa nhỏ mười mấy tuổi lại có nhiều suy nghĩ đến như vậy. Cái kiểu trong veo không có mây vạn dặm như bầu trời lúc này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

“Những anh chị đi trước đã tốt nghiệp Chấn Hoa, sau khi kết thúc đợt thi đại học đã mang vòng nguyệt quế về cho trường, mà những con người chuẩn bị bước lên con đường ấy như chúng ta cũng không thể làm nhục sứ mệnh của mình, phải soạn ra một bản nhạc mới đầy sáng rọi cho Chấn Hoa....”

Trường học cần tỉ lệ lên lớp, học sinh thì cần tương lai sáng lạn, thật ra không có cái gọi là sứ mệnh, đó chỉ là mối quan hệ hợp tác mà thôi. Phụ huynh là khách hàng, học sinh là sản phẩm, chỉ đơn giản như thế thôi. Lăng Tường Xuyên cúi đầu dùng mũi chân chà chà lên nền đất, im lặng nghĩ đến cuộc nói chuyện hồi sáng với Sở Thiên Khoát.

“Sang lớp mới thấy thế nào?”

“Khá tốt, thầy chủ nhiệm dạy lịch sử, trông khá nghiêm khắc, tớ nghĩ chắc thầy cũng có kinh nghiệm dạy lâu năm rồi. Thầy Vũ Văn Lục á, cậu biết không?”

“À, biết, hồi lớp mười thầy mượn lớp tụi tớ để thi giáo viên dạy giỏi. Là một thầy giáo tốt.”

“Ừm... Nếu thế thì tốt rồi.”

Lăng Tường Xuyên nhanh mồm nhanh miệng đột nhiên không biết nói gì.

Phần lớn thời gian với Sở Thiên Khoát đều là im lặng, đôi phương luôn có bản lĩnh kết thúc đề tài trước khi cả hai bị lúng túng vì không có chuyện nói.

“Sắp tới giờ kéo cờ rồi, mau về lớp đi.” Có thể cảm thấy lời tạm biệt như vậy hơi thất lễ, nên bổ sung một câu, “Tóc vàng rất đẹp nhưng tiếc là trường cấm.”

Nụ cười xinh đẹp, giọng điệu tùy ý, giọng nói ám muội nhưng lời nói không có hàm ý sâu xa gì, Sở Thiên Khoát xoay người đi vào lớp, Lăng Tường Xuyên dùng ngón tay cuộn lọn tóc lại, đột nhiên có một cảm xúc tệ hại chưa bao giờ xuất hiện nảy sinh.

Trong một quyển sách cô không nhớ tên từng viết, yêu một người là một chuyện rất tệ hại, nhất là khi đối phương không thích bạn.

Lăng Tường Xuyên nhìn người đang nghiêm túc diễn thuyết kia, sau đó nhắm mắt lại.

Quá xa vời.

Tiếng vỗ tay lại vang lên.

“Mẹ nó, nhất định lại đọc thơ cho coi, cái trường rách này sẽ không cho mấy màn nhảy nhót hay múa võ lên đó đâu.”

Giọng nữ khàn khàn chửi bới nhỏ đằng sau làm Lăng Tường Xuyên cau mày. Nhưng đúng là chẳng có gì mới mẻ thật. Đọc thơ là phải có, chẳng qua chỉ muốn biết bạn nam nào đọc thơ với Hứa Lệ Dương thôi.

“Tiếp theo mời mọi người nghe bài thơ [Cái tên giấu trong lòng] của Hứa Lệ Dương ban sáu và Lâm Dương ban hai.”

Lăng Tường Xuyên há mồm đứng ngây người – Lâm Dương lên đọc thơ á?

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang khắp sân trường, nhân duyên của Lâm Dương ở trong đám nam sinh luôn rất tốt, mặc dù cậu cũng đẹp trai nhưng khí chất của cậu và Sở Thiên Khoát khác nhau hoàn toàn.

Nhưng Lăng Tường Xuyên lại tin tưởng Lâm Dương có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt, trong phim ảnh hay các tác phẩm văn học thì chỉ cần là nam sinh cà lơ phất phơ nhưng thông minh thường trở thành nhân vật lợi hại lúc quan trọng, mà Lâm Dương lại thường xuyên diễn cái tình huống máu chó kia rồi, cho nên trình độ hôm nay của cậu ta nhất định sẽ ở cấp độ đại sư, lông mày của Lăng Tường Xuyên giãn ra. Có điều cô không ngờ

Lâm Dương lại nhận cái trò đọc thơ này – bởi vì Lâm Dương không phải là kiểu người thích học thuộc mấy câu thơ sến súa kia.

Giọng nói ngọt ngào của Hứa Lệ Dương không còn mới mẻ nào nữa, giọng nói ngọt ngào đáng yêu đã từng nổi tiếng rất lâu hồi mới vào trường, thường xuyên xuất hiện ở nghi thức kéo cờ hoặc mấy buổi văn nghệ cho nên mọi người quá quen thuộc rồi.

Nhưng hôm nay có thêm Lâm Dương.

“Chấn Hoa, bao người khắp chân trời góc bể nhắc đến tên trường.”

“Chấn Hoa, bao người khắp chân trời góc bể luôn nghĩ về trường.”

Giọng nói của Lâm Dương rất hay, dù không trầm ấm và thô bạo như Sở Thiên Khoát nhưng lại mang cảm giác nhẹ nhàng gần gũi.

Thằng khỉ này đọc diễn cảm đấy, mặc dù không tập trung chút nào.

Có lúc Lăng Tường Xuyên thấy chuyện này đúng là kì tích. Tường Xuyên, Lăng Tường Xuyên, Lâm Dương là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến giờ. Dù đã hiểu rõ bản thân không yêu Lâm Dương, nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn luôn muốn đọc chiếm Lâm Dương.

Thậm chí có lúc, sự hiểu nhau và ám muội giữa cô và Lâm Dương làm cô có thêm tự tin và dũng khí.

Buổi chào cờ dài dòng cuối cùng cũng kết thúc, Lăng Tường Xuyên đi về lớp học cùng mọi người, lúc đi ngang qua sân chào cờ, cô lén nhìn Sở Thiên Khoát đang dọn dẹp đồ đạc, bộ dạng chăm chỉ mà dịu dàng của cậu bạn làm Lăng Tường Xuyên căng thẳng.

Cô mong mình là đồng đồ kia.

Cái suy nghĩ này làm Lăng Tường Xuyên tự khinh bỉ mình.

Lúc này Lâm Dương cùng một đám bạn học nam cười đùa đi ngang qua cô, Lăng Tường Xuyên nhạy bén phát hiện cậu đang tìm người nào, trong lòng cười trộm một tiếng, cố ý xuất hiện gần cậu.

“A, Lăng Tường Xuyên.”

Quả nhiên.

Lăng Tường Xuyên nghiêng người cười, “Cậu làm tốt lắm, biểu hiện hôm nay tuyệt lắm đó.”

“Ừ, thật hả?”

Lâm Dương hôm nay khá cẩn thận, mặc dù cậu đang cười nhưng lại không chú tâm. Lăng Tường Xuyên cau mày, “Cậu sao thế? Không sao chứ?”

Các bạn học nam ở cạnh cười xấu xa, dồn dập đi trước, Lăng Tường Xuyên cảm thấy khá bình thường với mấy suy nghĩ lệch lạc này, nhất là khi đối phương là Lâm Dương.

“Tớ không sao.”

Giọng nói cô đơn làm Lăng Tường Xuyên sửng sốt một lát.

“Tên đầu heo cậu giả vờ làm trai đẹp u buồn làm gì!” Lăng Tường Xuyên hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại khá bồn chồn, cô chưa từng thấy Lâm Dương như vậy bao giờ.

“Tớ không có chuyện gì thật, u buồn chỗ nào chứ?” Lâm Dương cười cười nhìn Lăng Tường Xuyên, “Tớ đang thấy hối hận vì đồng ý đọc thơ đây.”

“Sao vậy? Cậu đọc tốt mà?” Lăng Tường Xuyên nói xong thì thấy mình vô vị quá.

“Cảm ơn cậu.” Lâm Dương bình thản đáp trả.

“Cậu chủ Lâm Dương à, cậu không phải là người sẽ buồn bực vì chuyện như vậy, cậu quan tâm hình tượng của mình từ khi nào vậy?”

“Haha.”

Bộ dạng không tập trung của Lâm Dương làm Lăng Tường Xuyên tức giận, cả hai người im lặng rất lâu.

“Được rồi, không cãi nhau với cậu nữa, tớ đi toilet, cậu lên lớp đi.” Lăng Tường Xuyên lườm cậu một cái, cắt đứt cuộc đối thoại này, đen mặt nhìn Lâm Dương im lặng đi lên lầu, cô muốn nghe đối phương hỏi cô, “Cậu giận rồi à?”

Nhưng không có.

Lúc trở lại ban ba, Lăng Tường Xuyên đã khôi phục nụ cười trên môi.

Chủ nhiệm lớp ra hiệu cho mọi người im lặng, mặt thầy hơi đen, đứng trên bục giảng, đôi mắt sắc bén như chim ưng.

“Mời các trò về chỗ ngồi, tôi dùng mấy phút trước khi vào tiết nói mấy câu, lần khai giảng trước chỉ phân chỗ ngồi, nhận thời khóa biểu thì kết thúc, tôi chưa kịp giới thiệu mình, nhưng các trò đều biết tôi rồi, tôi họ Vũ, dạy lịch sử, số điện thoại di động và điện thoại nhà thì tôi sẽ viết trên bảng sau lớp lúc tan học, văn phòng nằm ở tầng năm, bộ môn lịch sử.”

“Đã đến ban xã hội – dù lý do các em lựa chọn là bất đắc dĩ hay không – chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta sẽ bắt đầu một cơ hội mới, hi vọng các em có thể vượt qua hai năm cao trung thật sự, hi vọng các em đoàn kết và cố gắng với nhau.”

Lăng Tường Xuyên cười khẽ. Cô rất muốn biết, đây là lựa chọn của cô hay là bất đắc dĩ, hay là cả hai?

“Trường học chúng ta có năm lớp thuộc ban xã hội, hai lớp ở trường chính, đó là ban bảy và ban ba chúng ta, ba cái ở phân hiệu, ban 10, ban 37 và ban 20. Nhắc đến cái này là hi vọng các trò có thể hiểu rõ tình hình, có thể có thể sánh được ban chúng ta chỉ có ban bảy mà thôi, hai lớp thuộc ban xã hội ở Chấn Hoa trước giờ đều như thế, đương nhiên tôi không nói để các em bị áp lực, chúng ta đều là một thành viên trong tập thể này, khi mọi người có thể mang thành tích về cho lớp thì cả lớp đều tốt. Người học ban xã hội ở trường chính chúng ta không nhiều, cho nên sẽ có học sinh trao đổi học ở lớp chúng ta và ban bảy. Đương nhiên tôi luôn đối xử bình đẳng với các bạn học ở trường chính, phân hiệu và học sinh trao đổi, tôi sẽ nghiêm khắc với tất cả....” Vũ Văn Lục nói chưa xong đã bị gọi ra ngoài.

Trong lớp hơi ồn ào.

“Mẹ nó, cái tên Bao Công mặt đen này có ý gì thế? Bà đây đau đầu quá, cứ vòng tới vòng lui mãi...”

Rất đơn giản, chỉ có hai ý chính mà thôi, thứ nhất thành tích không được thua ban bảy thứ hai lúc không có học sinh trao đổi, chỉ cần không quá nghịch thì tôi sẽ không quan tâm. Lăng Tường Xuyên nghĩ thầm, nhếch môi cúi đầu đọc sách lịch sử trên đùi.

“Cả lớp im lặng.” Vũ Văn Lục không nói tiếp chủ đề lúc này, “Lớp chúng ta mới thành lập, có thể mọi người không biết trình độ của nhau, nhưng cán sự lớp mới vẫn phải có, ý của tôi là tôi sẽ căn cứ theo thành tích của các em trong năm trước để chọn ban cán sự, sau này các em quen nhau thì sẽ tuyển cử dân chủ lại, các em thấy thế được không?”

Cả lớp im lặng, không ai nói gì.

“Được rồi, bây giờ tôi đọc danh sách.”

Lăng Tường Xuyên ngẩng đầu, đột nhiên thấy không ổn.

“Đầu tiên là lớp trưởng, tôi chọn Lăng Tường Xuyên.” Biết ngay mà.

Ánh mắt Vũ Văn Lục nhìn về cô, Lăng Tường Xuyên chỉ có thể đứng dậy, lễ phép nói, chào mọi người, tớ là Lăng Tường Xuyên, chuyển từ ban hai đến, sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.

Các bạn học cũng đáp trả một tràng pháo tay, kèm theo một ít lời xì xào.

“VẬY, ỦY VIÊN HỌC TẬP DO, Ừ, BẠN HỌC TÂN DUỆ LÀM.”

Lăng Tường Xuyên nghiêng người sang, cô gái ngồi nghiêng ở sau lưng cô đứng dậy, mặt lạnh lùng, làn da hơi đen, gương mặt hơi sắc nét, vóc người thon gầy và cả giọng nói lạnh nhạt làm người ta khó chịu.

“Chào mọi người, tớ là Tân Duệ, chuyển từ ban một đến, tuy nhiên điều đó không có nghĩa là thành tích của tớ nhất định tốt.” Nói đến đây, cô bạn nở một nụ cười xán lạn, khí chất trên người cũng thay đổi, Lăng Tường Xuyên cảm thấy bầu không khí ngọt ngào trong lớp tốt hơn nhiều, nhưng nụ cười kia làm cô thấy khó chịu.

“Hi vọng tớ có thể làm mọi người quen thuộc với lớp mới trong cương vị ủy viên học tập, đồng thời sẽ tìm một số cách học trong các môn học của chúng ta, tớ sẽ cố gắng làm tốt nhất có thể.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt hơn so với lúc Lăng Tường Xuyên phát biểu, làm gương mặt cô đỏ bừng.

Lúc Tân Duệ ngồi xuống, cô bạn nhìn cô cười. Lăng Tường Xuyên vẫn cảm nhận được ánh mắt đấy, mặc dù cô không quay đầu nhìn đối phương.

Căn tin vào buổi trưa rất đông đúc, Lăng Tường Xuyên và Lý Tĩnh bê mâm đứng cạnh tìm chỗ ngồi.

“Sao giờ? Phiền quá, học sinh lớp 10 năm nay còn nhiều hơn khóa chúng ta 400, thêm bảy ban phân hiệu nữa.”

Bản thân cậu là học sinh trao đổi, còn không bằng học sinh thi đậu vào phân hiệu đấy. Lăng Tường Xuyên nghĩ trong lòng, nhún vai làm vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Này, Lăng Tường Xuyên!”

Lăng Tường Xuyên quay đầu lại thì thấy Tường Xuyên, Lâm Dương và đám bạn của cậu ta.

Người gọi cô là Tường Xuyên, Lâm Dương vẫn giữ bộ mặt mất hồn như hồi sáng.

“Chúng tớ ăn sắp xong rồi, hai cậu ngồi đây đi.”

“Cảm ơn các cậu.” Lăng Tường Xuyên tức giận nhìn Lâm Dương không chút phản ứng nào kia, lạnh nhạt gật đầu với Tường Xuyên.

“Hai người cãi nhau à?”

Lý Tĩnh đang ăn cơm thì mở miệng hỏi.

“Chúng tớ? Ai?”

Lăng Tường Xuyên có chút lo lắng.

“Cậu và Lâm Dương đấy, hồi sơ trung mọi người đều bảo hai người là một cặp, đúng kiểu thanh mai trúc mã.”

“Không phải, không phải là thanh mai trúc mã, cũng không cãi nhau.”
Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy miệng hơi chua chua.

“Tớ cũng thấy thế,” Lý Tĩnh vừa ăn vừa nói, “Tớ thấy cậu và Sở Thiên Khoát hợp hơn.”

Trái tim Lăng Tường Xuyên nhảy bưng bưng.

“Ồ?”

“Đậu hũ hôm nay sao mặn thế nhỉ? Để muối quá lố à?”

“Đúng vậy.”

Lý Tĩnh không nói nữa, chỉ liên mồm nói mấy chuyện nhảm xit.

Sao lại không nói tại sao, tại sao tớ và Sở Thiên Khoát hợp hơn? Trái tim đang treo giữa không trung của Lăng Tường Xuyên không hề thả xuống, nhưng vẫn mỉm cười nghe Lý Tĩnh nói mấy chuyện lặt vặt.

Tại sao tớ lại hợp đôi với Sở Thiên Khoát? Chỉ mình cậu nghĩ thế hay nhiều người nghĩ vậy? Bọn họ nói thế nào? Sở Thiên Khoát đã nghe lời đồn này chưa? Cậu ấy nghĩ thế nào?

Cậu biết cảm nhận trong lòng tớ không? Cậu có biết tớ thật sự rất thích Sở Thiên Khoát không?

Lăng Tường Xuyên nhìn cái miệng vừa ăn vừa nói của Lý Tĩnh, mũi chua chua.

Quên đi.

Chỉ có mỗi Lăng Tường Xuyên tự biết, cô có nhiều bạn bè nhưng không có ai để nói hết tâm sự trong lòng cả.

Tại sao trên đời này không có người đáng để tin tưởng?

Tại sao?

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Như Vậy Rất Tốt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Châu Châu của mẹ thông minh quá”

Dư Châu Châu im lặng đợi Tân Duệ ở cửa ban ba, qua cửa pha lê cô có thể thấy được giáo viên chính trị ban ba và ban mình đều cùng một người dạy, cô giáo khá đứng tuổi thích nói nhảm lố giờ, bôi soi môi hơi đậm, lúc đi học nếu nhìn môi của cô sẽ cảm thấy như bị thôi miên.

Học sinh tan học ở hành lang tám năm tùm ba đi lướt qua cô, Dư Châu Châu đứng yên trong dòng người như tượng đất.

Lúc nghiêng đầu thì thấy Lâm Dương và mấy cậu bạn đang đi từ cầu thang đến.

Dư Châu Châu nhớ tới buổi chào cờ lúc sáng. Sau cuộc nói chuyện không vui vẻ kia, cô đến toilet nữ, lúc đi ra thì không thấy Tân Duệ đâu nữa. Cô đi đến sân trường một mình, lúc đi ngang qua sân chào cô, ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt Lâm Dương.

Cậu bạn vừa mới nhiều chuyện với đám bạn thân của mình, lúc nhìn thấy Dư Châu Châu thì nụ cười trên mặt biến đâu mất tiêu, trong lòng chỉ tràn ngập sự lo lắng.

Dư Châu Châu đứng trong dòng người, im lặng nhìn cậu một lát, đợi đến lúc các bạn học phát hiện sự kì lạ của Lâm Dương, dồn dập nhìn theo mắt cậu ta về phía Dư Châu Châu, cô mới cúi đầu đi theo dòng người tới sân trường.

Có lẽ giấc mơ buổi sớm hôm nay đã tàn nhẫn đánh thức cô, Dư Châu Châu đắm chìm trong thế giới của riêng mình một năm dài đằng đằng kia đã chịu nhìn thẳng vào những tổn thương mà mình đã gây ra cho đối phương bằng những lời nói vô tâm.

Lâm Dương giống như Dương Bạch Lao [1] đáng thương kia, luôn nhìn cô với đôi mắt biết nói, tôi biết tôi nợ cậu, tôi biết, nhưng cậu muốn tôi phải trả nợ cho cậu kiểu gì?

[1] Dương Bạch Lao và con gái Hỷ Nhi là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân, nhưng làm quanh năm vẫn chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hân. Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết nguyên đán, Hoàng Thế Nhân bắt Hỷ Nhi về để trừ nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân. Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá, Dương Bạch Lao đã tự tử, còn Đại Xuân thì bỏ quê hương đi tìm Cách mạng. Hỷ Nhi rơi vào tay Hoàng Thế Nhân, bị lăng nhục, bị hãm hiếp,... cô đã bỏ trốn được khỏi nhà hân, lên ẩn náu, sống như một con thú hoang trong hang động, rừng núi. Tại đó, tóc của cô gái trẻ đã từ xanh thành bạc trắng.

Mà cô trước giờ không phải là Hoàng Thế Nhân.

Nhìn Lâm Dương nói tạm biệt với đám bạn của mình, đi về phía cửa ban ba, Dư Châu Châu dập tắt suy nghĩ cúi đầu né tránh cậu, cô đứng nhìn cậu chăm chăm.

Thật ra Dư Châu Châu không biết nên làm gì, cứ đứng ngây người như tượng đá cũng không ổn, cứ như một cô học sinh nữ đang trốn trong

bóng tối để liếm láp vết thương của mình, làm Lâm Dương nhìn càng thấy phiền hơn. Dương nhiên cô cũng không muốn uốn cong thành thẳng, vì trấn an đối phương mà giả vờ làm bộ mình không để ý và rộng lượng, nhiệt tình quá mức với đối phương như thể hai người là anh em thất lạc nhiều năm được.

Trong lúc Dư Châu Châu còn do dự thì Lâm Dương đã đứng ở cạnh cô.

“Cậu đang chờ ai à?” Dư Châu Châu lựa chọn hỏi một câu không thân không xa.

Đây là câu nói đầu tiên từ khi bọn họ học cao trung tới giờ. Cậu đang chờ ai à?

Gương mặt Lâm Dương lộ rõ vẻ hoảng hốt, sau đó cậu nở nụ cười rồi nghiêm túc nói, “À, chúng tớ, chúng tớ đợi Lăng Tường Xuyên.”

Dư Châu Châu phát hiện gương mặt Lâm Dương đỏ ửng khi nói xong câu đó, cô mỉm cười.

“Hừm, nghe bảo các cậu vẫn thân nhau như trước vậy.”

“Ừm, cậu nghe nói.... cậu nghe ai nói?”

Dư Châu Châu ngẩn người, Lâm Dương vội vàng nói thêm, “Không phải không phải, tớ không đợi Lăng Tường Xuyên, tớ cũng không muốn hỏi cậu nghe ai nói, tớ, tớ đi trước, bye bye.”

Ngay lúc Lâm Dương muốn bỏ chạy, Dư Châu Châu quyết đoán đưa tay ngăn cậu lại.

Vẫn nên nói chuyện rõ ràng thôi, Dư Châu Châu nghĩ trong lòng, suy nghĩ này vẫn luôn xuất hiện không ngừng trong lòng cô.

“Lâm Dương, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, chuyện trước kia chỉ là trùng hợp mà thôi, tôi cũng biết điều đó nên không trách cậu. Tâm trạng của tôi lúc đó không ổn, nói mà không suy nghĩ, xin lỗi cậu.”

Như vậy là được rồi nhỉ?

Lâm Dương im lặng rất lâu, Dư Châu Châu nhìn thấy có một tia sáng lóe lên trong mắt cậu. Cậu đang định mở miệng nói gì thì một cậu bạn hơi thấp đuổi tay kéo cổ Lâm Dương, “Lại đợi Lăng Tường Xuyên à?” Nói xong, neho mắt nhìn Dư Châu Châu một lát rồi nói, “Không đúng, đây không phải là đại mỹ nhân nhà chúng ta mà.”

Ánh mắt xoắn xuýt của cậu bạn nhìn chăm chăm vào cái tay đang kéo áo Lâm Dương của Dư Châu Châu làm cô cảm thấy lúng túng, cô buông tay ra, không nói gì, chỉ cười nhạt rồi xoay người rời khỏi đó.

Sau đó hình như cô nghe thấy cậu bạn học nam kia ngu ngốc hỏi, tớ... có phải tớ đã quấy rầy việc tỏ tình của cậu ấy không?

Dư Châu Châu gửi tin cho Tân Duệ, bảo, tớ đợi cậu ở bệ cửa sổ nơi sảnh lớn.

Cô ngồi ở bên bệ cửa sổ, lắng nghe cậu bạn ngồi ở trong ngậm nga với giọng trầm thấp, “Năm 1995, chúng ta ở trạm dừng sân bay....”

Điện thoại rung lên, tin nhắn mới, người gửi là một số lạ.

“Tớ là Lâm Dương, Đường Vũ Ninh là anh em tốt của tớ, cậu ấy luôn như vậy, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Cậu ấy có số điện thoại của cô. Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn tin nhắn kia một lát, không biết nghĩ cái gì, cô nhắm mắt không thèm để ý tin nhắn mà rơi vào thế giới riêng của mình.

Pha lê lạnh lẽo sau lưng làm cô nhớ về năm cô bốn tuổi, lúc đó cô đang ở nhà thuê với mẹ ở ngoại ô, ở trước cửa nhà luôn có rất nhiều nước, không biết ai ném miếng gỗ lớn vào, sáng nào cô thấy chán thì sẽ dùng sức kéo lê cái chổi lớn quét sân tới rãnh nước, nhảy lên tấm gỗ, tưởng tượng mình là, ừ, bạn gái của Huckleberry Finn trong phim hoạt hình cùng tên, lúc này cô tuyệt vọng ngồi trên chiếc thuyền gặp phải cơn sóng lớn mạnh mẽ, cô vung cây chổi sắt to lên. Cô mệt mỏi, ngồi trên tấm ván gỗ, học tư thế hai tay ôm đùi như trên tivi, cô chôn đầu vào giữa hai đầu gối, lẩm bầm nói, Huck, đừng sợ, tớ tới cứu cậu đây.

[2] Những cuộc phiêu lưu của Huckleberry Finn là tiểu thuyết được xuất bản năm 1884 của nhà văn Mỹ Mark Twain. Nó được viết trong ngôi thứ nhất, là một trong những tiểu thuyết Mỹ đầu tiên dùng phương ngữ để viết. Được đánh giá là một trong những tác phẩm vĩ đại nhất trong nền văn học Hoa Kỳ.

Câu chuyện kể về những cuộc phiêu lưu của Huckleberry Finn trên sông Mississipipi với người bạn là Jim, một nô lệ đang chạy thoát. Quyển sách miêu tả những cảnh vật trên dòng sông và chiêm bích những quan điểm ở Nam Hoa Kỳ thời tiền chiến, đặc biệt là quan điểm kỳ thị chủng tộc. Hình ảnh Huck và Jim trên chiếc bè chạy theo dòng sông, đi đến tự do, là một trong những hình ảnh bất hủ nhất trong văn học Mỹ.

Gió đập mạnh làm khóa cửa gập xuống, cửa khóa rồi, cô bị nhốt ở ngoài, đành ngồi trên thuyền đợi mẹ về. Chạng vạng ngày cuối thu rất lạnh, cái lạnh trên chiếc thuyền cô đơn làm cô run nhẹ một chút.

May mắn là có Huck ở đây, Huck rất cảm kích với việc phấn đấu quên mình của cô.

Đã lâu rồi Dư Châu Châu không thể gọi công tước tử tước Thỏ, Huck, Tuxedo mặt nạ xuất hiện chơi với cô được nữa rồi.

Lại nhớ đến cảnh tượng nói tạm biệt với Ngạn Nhất lúc nãy. Ngạn Nhất thường khom lưng nằm trên bàn, lấy túi bút lớn có rất nhiều bút đủ màu ra vẽ vào sách cái gì đó. Nhưng Dư Châu Châu chưa từng cảm thấy cậu bạn là nhân vật lợi hại có thành tích tốt – ánh mắt của cậu bạn không có ý chí chiến đấu nào cả, cũng không có nhiệt tình, cũng không có sự đề phòng vì mục tiêu cao cả nào cả.

Chỉ có đôi mắt tràn ngập sự uể oải và tơ máu.

Mặc dù rất thích cậu bạn ngồi cùng bàn chân chất và nhiệt tình này, nhưng Dư Châu Châu vẫn ít nói chuyện với cậu ấy. So sánh với hai người, hai cô bạn ngồi chung ở bàn trước đã bắt đầu nói chuyện cuộc đời, nói đủ thứ trên trời dưới đất, thậm chí còn cầm tay nhau đi toilet chung với nhau – tình bạn của các cô gái thường bắt đầu như vậy.

Chia sẻ bí mật cho nhau nghe, sau đó dùng bí mật ‘thề không nói cho ai khác’ này để có được bí mật của người khác, thứ tình bạn yếu ớt nhất trên đời này.

Lúc đang nghĩ lung tung thì Tân Duệ chạy tới cạnh cô, nhỏ giọng hỏi, có đợi lâu không, cô bạn không hề mắng cô giáo vì đã chiếm giờ.

Điện thoại lại rung lên, vẫn số đó. Cũng tin nhắn như thế.

Trái tim Dư Châu Châu run lên. Sự chấp nhất của Lâm Dương vẫn như hồi bé, chưa từng thay đổi.

“Tân Duệ, Châu Châu.”

Sở Thiên Khoát chạy đến từ đằng xa, cậu ôm một xấp tài liệu. Châu Châu thích những thứ xinh đẹp, luôn thích nhìn đối phương chăm chăm. Nhiều năm qua, chỉ có hai người trấn định với ánh mắt này của cô, một là Sở Thiên Khoát, một là Lăng Tường Xuyên hồi sáng sớm hôm nay. Ngay

cả Lâm Dương cũng chưa bao giờ làm được điều này, cậu ấy luôn đỏ mặt khi cô nhìn cậu ấy chăm chăm như thế.

“Trùng hợp ghê, đang định tìm các cậu thì thấy hai người đứng trước mắt rồi.” Sở Thiên Khoát dừng chân trước mặt bọn họ, cười rộ lên, “Tân Duệ, cô Du đã nói cho cậu rồi nhỉ? Chắc là Châu Châu chưa biết, bọn mình, ừ, lớp bọn mình muốn tổ chức một buổi liên hoan chia tay hai người bù, hai người đúng kiểu không làm thì thôi, làm thì phải khiến người ta trợn mắt há mồm, không để cho ai chuẩn bị tâm lý hết. Mọi người đều không nữa....”

Tân Duệ nở nụ cười, một nụ cười rất châm chọc.

Sở Thiên Khoát dừng lại một lát, liếc mắt nhìn Tân Duệ, nghiêm túc nói, “Ít nhất cũng có người không nữa.”

Tân Duệ ngẩn người, im lặng cúi đầu.

“Mặc dù có khả năng,” Hắc quay đầu nhìn Dư Châu Châu, dùng giọng điệu dễ dãi nói, “Không hợp với hình thức mà Châu Châu thích.”

Dư Châu Châu cười cười nhún vai, lời nói như vậy không làm người ta ghét nổi.

“Nhưng mà, có lúc hình thức chỉ là để thúc đẩy nội dung thôi, đúng không? Có thể sau buổi chia tay này, mọi người sẽ nhớ các cậu thật.” Sở Thiên Khoát nở nụ cười xán lạn, Tân Duệ ngẩng đầu nhìn hắc, sau đó cúi đầu lại.

“Yên tâm, các cậu không thích nói chuyện, lúc tổ mở tiệc cũng sẽ có cách để không khí sôi động, tin tưởng tổ đi.”

Không vượt qua phép tắc, nhưng lại rất hiểu chuyện, không mang vẻ đưa đẩy nào cả.

Dư Châu Châu gật gù, “Các cậu mở tiệc hôm nào thì báo cho tớ một tiếng, bọn tớ sẽ tới. Làm phiền lớp trưởng rồi.”

Sở Thiên Khoát cười nói, hẹn gặp lại.

Dư Châu Châu thấy rõ sự im lặng của Tân Duệ, nhưng cô không nói gì.

Trạm xe buýt vẫn đông đúc như trước, Dư Châu Châu và Tân Duệ đứng cách xa đoàn người chen lấn kia, hai người đi dạo mấy tiệm sách và quán ăn vặt ở quanh trường học một vòng, sau đó mới từ từ đi đến trạm xe buýt, nhìn những cô cậu học sinh mặc đủ loại đồng phục treu đùa nói chuyện phiếm trên trạm xe buýt.

Lúc học lớp mười, Tân Duệ cũng từng cố gắng lôi kéo Châu Châu luôn im lặng lên chuyến xe đông đúc như vậy. Nhưng lần nào Tân Duệ cũng chỉ có thể đứng ở trên xe nhìn Dư Châu Châu đang ở ngoài xe nhìn mình, sau đó thở dài nhảy xuống đợi chuyến tiếp cùng cô. Dư Châu Châu chỉ đi chuyến xe nào ít người. Lần nào xuống xe, Tân Duệ đều dùng đầu gối đá mông Dư Châu Châu mấy phát rất đau.

Châu Châu thích Tân Duệ lúc đó vô cùng, một Tân Duệ dù mặt lạnh nhưng trong mắt luôn có sự bao dung và nụ cười.

Tai nạn kia làm cô nhìn rõ nhiều người hơn. Nhưng cô cũng không còn thuần túy như trước nữa, nên cô bao dung hơn rất nhiều. Dư Châu Châu từng nghĩ mình và Tân Mỹ Hương sẽ trở thành người đứng vì khoảng thời gian thay đổi kia, nhưng tai nạn kia xuất hiện, im lặng thay đổi cô, những thứ như ‘đứng đầu’ ‘xuất sắc nhất’ ‘tình bạn chân thật và thuần túy nhất’ mà cô xem trọng kia đã bị đẩy xuống vị trí thứ hai. Lúc học lớp mười, Tân Duệ vẫn gần gũi với cô như hồi sơ trung chưa xảy ra cái gì cả, cứ như hai người vẫn là bạn bè tốt, cứ như cô bạn chưa từng là Tân Mỹ Hương đáng thương năm đó – Dư Châu Châu cũng chấp nhận.

Dù sao cũng chẳng có gì cả.

Hai người đứng ở trạm xe buýt cả nửa tiếng đồng hồ mới lên xe về nhà, này đã thành thói quen rồi.

Trước kia Dư Châu Châu luôn để Tân Duệ đi trước, nhưng cô bạn không chịu, đề nghị hai người ở lớp học học bài đến khi chuyển xe ít người đến rồi lên, Tân Duệ cũng không đồng ý. Châu Châu chưa từng hỏi tại sao Tân Duệ thích đứng đợi ở trạm xe buýt, mặc dù cô rất tò mò – ở lại lớp học bài mới là phong cách của Tân Duệ.

Vấn đề này cô đã nhịn gần một năm trời, sau đó đã có đáp án. Một tối ngày đầu hạ, hai người đứng đợi xe buýt ở trạm, không có cái gì để nói. Châu Châu ngậy người chìm vào thế giới riêng của mình, đột nhiên nghe thấy giọng nói thỏa mãn giống như con mèo đang đuổi người của Tân Duệ.

“Như vậy rất tốt.” Tân Duệ nói.

Sau đó Châu Châu mỉm cười nhìn cô bạn, nói, “Đúng vậy, rất tốt.”

Chỉ đơn giản thế thôi.

Sáng hôm sau hai người đều không nhắc đến cuộc đối thoại kì lạ này. Tân Duệ nói với Châu Châu về chuyện đã xảy ra ban ngày, Châu Châu vẫn im lặng lắng nghe.

So với quá khứ, nhân vật đã thay đổi rồi.

Lúc lên xe ngồi, cô và Tân Duệ ngồi xa nhau. Dư Châu Châu tựa đầu lên ô cửa sổ bên thiu của chiếc xe buýt, cô mệt mỏi không mở mắt được, ánh chiều tà le lói, dưới màn trời xanh đậm bên ngoài, cảnh sắc đã thay đổi đến mức mơ hồ không rõ, cô rất mệt, rất buồn ngủ nhưng vẫn cố chấp không chịu ngủ.

Dư Châu Châu thường sẽ mệt rũ rời khi gặp xóc nảy, lúc bé cô thường được mẹ bế vào ngực rồi đi khắp nơi, mẹ dùng một miếng bao bố êm êm cho cô ôm, lúc cô khóc không chịu ngủ, mẹ sẽ không ngừng dỗ cô, mẹ nói, bảo bối ngoan, bảo bối ngoan.

Lúc ở trên xe, dù có buồn ngủ cỡ nào, cô cũng trợn mắt ngăm nhìn phong cảnh, dù cho cô đã nhìn con đường này mấy trăm lần rồi.

“Dù sao về nhà cũng ngủ được, bây giờ xem thêm một chút, nhiều hơn, nhiều hơn một chút.”

Dư Châu Châu còn nhớ Châu Châu bé nhỏ năm đó dùng vẻ mặt được lời để nói một đạo lý không giải thích được, còn mẹ ở cạnh thì bật cười khi nghe cô nói, “Đúng vậy, Châu Châu của mẹ thông minh quá.”

Châu Châu của mẹ thông minh quá.

Dư Châu Châu ngáp một cái, một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Dù Sao Cũng Phải Có Một Người Để Trách Móc

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Nếu như nói cái đó là gánh nặng, nếu như bảo cái kia là hạnh phúc”

Quanh đi quẩn lại một hồi mới đến được nơi cần đến, Dư Châu Châu tạm biệt Tân Duệ rồi đi xuống xe.

Dưới lầu nhà bà ngoại đã trở thành chợ bán đồ ăn từ năm cô học lớp ba, rất nhiều giáo viên dạy xong sẽ mua đồ ăn ở đây về nấu cơm, sáng sớm và chiều tối chợ sẽ rất ồn ào.

Chính phủ đã từng cố gắng chuyển những quán hàng rong vào tầng một siêu thị, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, bên thành phố và những người bán hàng rong giăng co một năm trời, thị trường cuối cùng vẫn trở về như cũ. Lúc còn bé, Dư Châu Châu thích ăn khoai lang nướng ở cửa hàng đồ nướng của một bà lão dưới nhà, cho nên mỗi lần nhìn thấy xe dân phố, cô luôn chạy tới báo cho bà.

Bà lão đã qua đời vào mùa đông năm trước. Con trai của bà vẫn bán đồ nướng nhưng Dư Châu Châu chưa ăn lần nào.

Thứ bảy, lúc cô đang ở nhà học bài, cô có thể nghe được tiếng rao hàng từ đằng xa tới gần, xong từ gần tới xa.

Lúc đó, cô sẽ ngẩng đầu nhìn trời, trên nhà cũ đối diện là một mảng trời xanh lam.

Dư Đình Đình và Dư Linh Linh đã đi rồi, bác cả chuyển về nhà bà ngoại lại. Cũng xem như đáp trả cho câu nói ‘Không phải ông ta bảo con trai con gái nên chăm sóc người già à? Vậy ông ta chuyển về chăm đi!’ của mẹ Dư Linh Linh.

Dư Châu Châu về ở nhà bà ngoại lần nữa. Cả nhà mẹ để lại ở khu Hải Thành vẫn chưa bị bán đi, để trống không ai ở, Dư Châu Châu đã một năm không về đó rồi.

Mợ đã nấu cơm xong, hong xào trứng gà, đậu dái, gà ninh đậu nành. Châu Châu rửa tay, ngồi vào bàn ăn.

“Nếm thử món gà ninh đậu nành của mợ nè. Lần đầu mợ làm đấy.”

“Vâng ạ.”

“Đừng hi vọng quá nhé!” Bác cả vừa nói xong đã bị mợ trừng một cái.

“Con biết mà.” Mợ cũng trừng cô một cái khi nghe vậy.

Lúc ăn cơm không nói nhiều, bác cả sẽ nói một chút về công việc, mợ cũng sẽ nói chút thị phi trong văn phòng, Dư Châu Châu thỉnh thoảng cũng sẽ nói mấy câu, nhưng phần lớn thời gian là vui đầu ăn cơm rồi ngẩn người.

Mợ không để Dư Châu Châu rửa bát, cho nên cô chưa bao giờ chủ động đòi rửa bát cả. Sau khi ăn cơm xong, bác cả sẽ thường xem thời sự, Dư Châu Châu thì về phòng làm bài tập.

Truyền thống của Chấn Hoa là không có bài tập về nhà, nhưng lại cho học sinh rất nhiều sách bài tập, mọi người cũng hay ra ngoài mua sách bài tập mình thích, mặc dù không có thời gian làm hết. Mọi người cũng không

còn giấu sách bài tập như Tân Mỹ Hương hồi sơ trung nữa – ngay cả Tân Duệ bây giờ cũng không làm thế. Những ai thi đậu Chấn Hoa đều là học sinh giỏi, ai cũng hiểu rõ những thủ đoạn ấu trĩ này, huống chi dù giấu một quyển bài tập thì cũng như vậy thôi, dù sao ai cũng là kỳ tài luyện võ như nhau.

Sách chính trị dưới đèn bàn làm cô đột nhiên thấy hơi buồn nôn. Lúc Dư Châu Châu học chính trị, cô luôn ngủ gật, cô dựa đầu vào bệ cửa sổ, tay trái chống cằm, hơi cúi đầu, cứ như đang đọc sách nghiêm túc vậy.

Lúc hết tiết, Ngạn Nhất sẽ đẩy cô một cái, nhỏ giọng nói cho cô biết, đã học xong phần mở đầu và chương một rồi. Nguyên lý thứ nhất là ‘Thiên nhiên là tồn tại khách quan’, lúc làm bài tập, phải viết theo thứ tự: nguyên lý triết học, phương pháp luận và ‘khuynh hướng phản đối sai lầm’, nội dung cụ thể cậu đã viết vào trong vở.

Nói xong, đẩy quyển vở viết đầy đủ vào tay Dư Châu Châu.

Cô bắt đầu xem từ phần mở đầu, viết lại những thứ nhỏ vụn nhưng cảm thấy quan trọng lại, bởi vì lúc cô mất ý thức, cô nghe thấy cô chính trị bảo sẽ chọn những câu hỏi này để ra đề thi.

Dư Châu Châu xem vở của Ngạn Nhất một lượt, hiểu được đại khái, nhưng lúc bắt đầu làm bài thì suy nghĩ của cô lại không thông.

Không hổ triết học của sách chính trị. Dư Châu Châu tự thấy mình xem qua không ít sách sử triết học và lý luận triết học, nhưng làm bốn mươi câu mất tận nửa tiếng, thậm chí làm cô nghi mình đã bỏ lỡ thiên cơ gì lúc ngủ rồi.

Mợ đẩy cửa đi vào, một ly sữa bò lạnh, hơi oán giận, “Của con này, nhưng uống ít thôi, uống lạnh nhiều sẽ hỏng dạ dày đây.”

Dư Châu Châu cười nói, “Cảm ơn mợ.”

Khoảng mười rưỡi, bác cả và mợ bắt đầu đi ngủ. Dư Châu Châu vẫn kiên trì làm bài tới mười một giờ, đi tắm lại, sấy tóc, sau đó chui vào chăn, đặt đồng hồ báo thức.

Cô mở tin nhắn, tìm dãy số của Trần An, gửi một tin, “Ngủ ngon.”

Cô không còn kể những chuyện lớn nhỏ trong cuộc sống với Trần An như trước nữa, thỉnh thoảng nhắn một vài tin cảm khái không đầu không đuôi, nhưng cô biết Trần An sẽ hiểu cô nói gì. Chúc ngủ ngon đã trở thành một thói quen, thậm chí Trần An còn hay gọi lại cho cô. Từ khi Dư Châu Châu biết Trần An sẽ nhắn tin chúc ngủ ngon đáp trả, sẽ luôn tắt máy đi ngủ lúc anh chưa nhắn tin trả lời, sáng hôm sau mở điện thoại ra, cô luôn nhận được tin chào buổi sáng.

Sau đó cả ngày sẽ có chút nhớ về anh.

Cứ như đây là nguồn nhiệt duy nhất trong cuộc sống.

Nhưng tối nay lại nhận được tin nhắn của Lâm Dương.

“Cậu lưu số di động của tớ chứ?”

Cô thậm chí còn có thể tưởng tượng được dáng vẻ bướng bỉnh vô lại của cậu như hồi bé.

Dư Châu Châu cảm thấy hơi khác thường, “Có lưu, ngủ ngon.”

Sau đó mới lưu số của đối phương lại.

Đột nhiên nhận lại một tin nhắn.

“Buổi đọc thơ sáng nay, có phải... có phải rất ngu không?”

Dư Châu Châu kinh ngạc.

Lâm Dương, đọc thơ?

Ngoại trừ khi kéo cờ, toàn bộ buổi chào cờ, Dư Châu Châu đều đeo tai nghe. Đều là những bài hát mà Trần An thích, cô để những bài hát này phát theo thứ tự, nghe trong một ngày là hết.

Cô dùng những bài hát của anh thích, để tự tắt nút ghi nhớ [3] mọi chuyện trong ngày.

[3] Trước khi chữ viết xuất hiện, người xưa dùng sợi dây thắt út để ghi nhớ sự việc, tương truyền việc lớn thì thắt nút lớn, việc nhỏ thì thắt nút nhỏ. Hiện nay một số dân tộc không có chữ viết cũng dùng cách này để ghi nhớ sự việc.

“Rất tốt.” Dư Châu Châu chỉ có thể nói dối.

Rất lâu không có tin rá lời. Lúc cô chuẩn bị tắt máy thì màn hình lại sáng lên.

“Trưa mai cậu có bận gì không?”

“Không có, chuyện gì à?”

“Lúc hết tiết, tớ sang lớp cậu tìm cậu rồi đi ăn trưa chung.”

Lâu nay, Dư Châu Châu luôn thấy sao cũng được, không có từ chối cái gì. Nhưng lần này, cô vẫn muốn từ chối.

“Được.” Cô nhắn tin lại, xong tắt máy đi ngủ.

Nếu sáng hôm nay đã bảo cô không trách cậu, cho nên nhất định phải bồi thường một chút, để cậu có thể bước ra khỏi hố thềm, sau đó không ai nợ ai nữa.

Xem như đây là sự bồi thường của cô trong một năm nay. Chứng minh cho cậu thấy, cô không trách cậu thật.

Không trách thật ư?

Có lúc cũng phải cần tìm một người để trách mắng chứ? Không phải cậu, thì là bản thân cô.

Nửa đêm, Dư Châu Châu giật mình tỉnh giấc, không có tiếng rít gào như cũ. Cô chỉ mở choàng mắt ra, kinh ngạc nhìn trần nhà một lúc, sau đó mới chấp nhận việc mình đã tỉnh lại.

Lúc xuống giường, cô phát hiện chưa đóng rèm cửa sổ. Ánh mặt trăng in dưới đất rất dịu dàng, những nơi tay cô chạm đến đều là cảnh giả. Dư Châu Châu tới cạnh cửa sổ, nhìn con đường vắng lặng.

Ngã tư đường trống không. Tối nay là mười lăm tháng bảy theo lịch âm, dân gian gọi là lễ cô hồn, tất cả mọi người sẽ đốt vàng mã cho người thân mất trong hôm đấy. Ngày hôm qua, tối trước ngày khai giảng, Dư Châu Châu đi theo bác cả và mẹ đến ngã tư đường đốt vàng mã cho mẹ và chú Tề.

Trời chuyển lạnh, gió đêm lạnh buốt, mẹ cả là người phụ nữ mê tín, luôn nói nhỏ, gió này là do ma tạo ra.

Dư Châu Châu dùng gậy vẽ một vòng tròn theo lời bác cả, để lại một cái cửa, sau đó đổ rượu trắng rỏ tiền quanh vòng tròn, rồi đổ vào trong đồng tiền đang cháy kia.

Cô không khóc được, chỉ hờ hững nhìn ngọn lửa màu cam kia, giống như hơi ấm của mẹ như lúc bà sờ mặt cô vậy. Dư Châu Châu cố chấp đứng ở ‘cửa’ giả đó, đợi những cơn gió không thể nắm bắt được.

Mợ vẫn theo quy tắc cũ, lúc đốt vàng mã sẽ thì thầm, cô nhỏ, đến lấy tiền, tương lai của Châu Châu, đừng lo, đừng nghĩ, ở bên kia sống vui là được....

Bà có thể im mồm đi được không, bà có thể ngậm miệng lại được không.

Dư Châu Châu không giận, cô chỉ sợ cái cảm giác đang nói chuyện với mẹ như vậy, cho nên từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc đều không nói một lời.

Cũng chỉ có lúc này, cô mới có cảm giác đang sống. Nguyên một năm này, Dư Châu Châu chưa từng có cảm giác rung động như vậy bao giờ, cứ như đang ngủ đông vậy, nhưng sự ấm áp lúc đốt vàng mã đã bắt cô tỉnh lại, cái thân thể mang đầy cảm giác hận thù đã làm cô sống lại.

Hận thù sẽ cho người ta sức mạnh. Hận thù làm người ta cảm thấy mình còn sống.

Dư Châu Châu muốn tìm một người để mình hận, một người để mình trả thù. Nhưng đối tượng để cô hận lại rất mỏng manh, ngay cả việc nó có tồn tại không, cô vẫn phải nghiên cứu để tìm hiểu.

Nó cho Dư Châu Châu sự hạnh phúc hoàn mỹ nhất, sau đó vẽ một dấu chấm tròn cho sự hạnh phúc đó trước mặt cô.

“Bọn họ dừng lại ở thời khắc hạnh phúc nhất.”

Là anh Trần An nói hả? Dư Châu Châu khá hỗn loạn trong ký ức ở khoảng thời gian đó, lúc quay đầu nhìn lại, chỉ có những lời nói mát mà thôi, thậm chí cô không thể nhớ được thứ tự và chủ nhân của những lời nói đó.

Hình như là cố ý quên mất.

Lúc cô đang kích động cô đã nói gì nhỉ? Đã nói những lời cực đoan quyết tuyệt cỡ nào? Nguyên rủa vận mệnh, nguyên rủa tất cả, bảo mình không sống được, sống nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì, hay nói là lỗi của cô, là do cô hại mẹ và chú Tề, hay là đẩy hết mọi sai lầm lên người Lâm Dương?

Mỗi lúc cô nhớ lại, chỉ nghe thấy sự huyên náo.

“Nếu như lúc trước không phải cậu, nếu như lúc trước không phải cậu...”

Có phải cô đã nói với Lâm Dương như vậy?

Cô không nhớ rõ mình đã nói gì, nhưng chỉ nhớ đến sự im lặng ở bên kia điện thoại.

Dư Châu Châu đứng chân trần trên sàn nhà lạnh lẽo, ngẩng đầu tắm ánh trăng an tĩnh kia.

Lâm Dương không sai, từ đầu tới cuối chưa từng làm sai cái gì. Tour du lịch có hai chuyến, một là ngày 17 một là ngày 23, nhưng bởi vì cuộc điện thoại nản nỉ kì quái của Lâm Dương, cô nói mẹ với chú Tề, chúng ta đi ngày 23 đi ạ.

Chúng ta đi ngày 23 đi ạ.

Khi đó Dư Châu Châu rất phấn khởi, lại thêm một câu giấu đầu hở đuôi, “Thật ra không muốn đi lắm, nhưng bạn ấy cứ muốn đi....” Chú Tề, cô biết mình nên gọi chú ấy là ‘ba’, nhìn cô nhin cười, sờ đầu cô nói, đúng thế, bạn học kia đáng ghét thật ha.

Giọng nói chế nhạo làm Dư Châu Châu đỏ mặt. Lúc ấy, cô ngẩng đầu, trong ánh mắt cô ngập tràn sự hạnh phúc.

Trần An nói, hai đứa không ai sai cả, chỉ là trùng hợp mà thôi.

Dư Châu Châu không chấp nhận điều ấy, nhiều năm rồi mẹ con cô mới có hạnh phúc. Bây giờ Trần An lại nói cho cô biết, đấy chỉ là trùng hợp mà thôi.

Cô nằm trong ngực Trần An, mặt tái nhợt, không khóc được.

Những bất hạnh trước kia của Dư Châu Châu cũng chỉ là trùng hợp thôi.

Bây giờ cô mới hiểu được, trùng hợp thật sự mới là hạnh phúc. Trùng hợp hiếm thấy nhất trên đời này.

Dư Châu Châu vẫn đi học, tan học, học bài, đi thi như trước. Cuộc sống giống như lập trình sẵn vậy, bởi vì cô biết, cô có nỗ lực hay không, có giỏi hay không, có vui vẻ hay không đều chẳng quan trọng nữa rồi.

Cô bò lên giường, cuộn người và ngón chân lạnh lẽo vào chăn, rồi từ từ ngủ.

=====

Sáng sớm, cô thấy Bôn Bôn ở cổng trường học.

“Chào buổi sáng.” Dư Châu Châu nở nụ cười.

Bôn Bôn cao hơn, trắng trẻo dịu dàng, càng ngày càng giỏi về việc giả bộ đẹp trai, đã không còn làm mấy trò cấp thấp như kiểu anh hùng cứu mỹ nhân nữa. Tiếng tăm của cậu ở phân hiệu rất lớn, nhưng Dư Châu Châu rất ít khi hỏi chuyện của cậu. Cô không quan tâm Mộ Dung Trầm Chương là dạng người gì trong lòng mọi người, dù sao Bôn Bôn chưa từng làm mấy trò kia trước mặt cô.

“Lớp mới thế nào.” Các câu hỏi của Bôn Bôn luôn mang theo giọng điệu trần thuật.

“Không có cảm giác gì, chủ nhiệm lớp rất thú vị, ừ cảm thấy như Trương Mẫn hồi sơ trung vậy. A, trong lớp có rất nhiều gái xinh đó.”

“Gái xinh? Tuổi của chúng ta còn chưa xuất hiện gái xinh thật đâu, cậu thấy đều là mấy cô nàng thích trát phấn, nhuộm tóc, bôi son thôi, coi như cũng xinh hơn loại mì ăn liền không chút phấn son như cậu.”

Bản lĩnh giám thưởng (giám định + thưởng thức) của Bôn Bôn ở phương diện gái đẹp ngày càng cao cường hơn. Dư Châu Châu chỉ biết điều này qua miệng của cô bạn cùng lớp của Tân Duệ hôm đó, bạn gái mới của Bôn Bôn là Liễu Liên, là cô nàng xinh đẹp đi Cadillac màu trắng hôm đó.

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ cái gì, “Đúng rồi, tớ có gặp được một cô gái rất đẹp nhé, đẹp thật đó, không phải bởi vì kiểu tóc hay quần áo gì đâu. Cậu ấy không học lớp tớ, nhưng tụi tớ từng là bạn học đó, tên là Lăng Tường Xuyên.”

Bôn Bôn làm vẻ mặt hiểu chuyện, “Biết rồi, là hoa khôi của trường đấy. Lúc tớ học lớp mười từng theo đuổi cậu ấy.”

Trên mặt còn mang theo chút háo thắng trẻ con.

“Ồ.” Dư Châu Châu nói, “Nhìn cậu thì thất bại rồi ha.”

“Cũng không khó chịu, dù sao tớ theo đuổi rất nhiều người cùng một lúc.”

“Cũng phải, dù sao không thể thả một đám trứng gà vào chung một rổ hết được.”

“Thông minh,” Bôn Bôn nở nụ cười, “Châu Châu hiểu tớ nhất.”

Bôn Bôn không phản kháng hành vi dùng tiền để vào phân hiệu Chấn Hoa của bố mẹ cậu. Nếu Dư Châu Châu đã đậu, thì cậu đến cũng tốt, mặc dù hai người tiếp xúc rất ít.

Lúc Dư Châu Châu xoay người đi về phía khác, đột nhiên Bôn Bôn gọi cô lại.

“Châu Châu!”

“Hả?”

Bôn Bôn im lặng một lát, cuối cùng nở nụ cười, “Không có gì. Châu Châu, nhớ phải cười nhiều hơn nhé!”

Dư Châu Châu ngẩn người một lát, gật gù.

Lúc đi, cô không hề quay đầu lại.

Lúc bước vào cửa thì nghe thấy tiếng vang lớn, một cô bạn có gương mặt kiêu căng khó dạy vút đồ xuống đất, chỉ vào chủ nhiệm Lý mắng, “Con mọe nó, bà quản nhiều quá rồi đấy!”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Đúng là tuổi trẻ nhiệt huyết, tuổi trẻ tốt ghê”

Lăng Tường Xuyên phát hiện, không gây chuyện với người khác là một chuyện rất khó khăn. Cô không biết đã quay đầu nhìn Lục Bồi Bồi mấy lần rồi.

Lục Bồi Bồi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Lăng Tường Xuyên thở dài một tiếng, lúc tan học cô phải giải thích một chút mới được.

Lăng Tường Xuyên mới được phân làm lớp trưởng, có rất nhiều việc phải làm, ví dụ như photo hộ khẩu của các bạn học, sắp xếp hồ sơ, tìm và viết lại số lượng bạn học là dân tộc thiểu số....

Cho nên trong giờ tự học, lúc cô hỏi ‘Lớp mình có ai là dân tộc thiểu số không?’, Lục Bồi Bồi giơ tay lên, cô không nghĩ gì mà nói một câu, “Phân hiệu và trao đổi không tính.”

Cả lớp im lặng, sĩ số lớp là 57, có 28 là phân hiệu, không ít học sinh trao đổi.

Lăng Tường Xuyên cảm giác được mồ hôi lạnh đang chảy, cô hoảng hốt nói thêm, “Ý của tớ, phân hiệu sẽ thống kê riêng...”

Sao kiểu gì cũng sai hết. Lăng Tường Xuyên thầm nghĩ, rõ ràng chỉ là phân hiệu, không đủ bản lĩnh thi đấu trường chính thì đừng trách người khác nói đến chứ. Nói tới phân hiệu không phải kì thị gì, nhưng phản ứng lớn như vậy, nói thẳng ra là ngay cả bọn họ cũng xem thường phân hiệu bọn họ mà thôi.

Nhưng dù thế nào, Lăng Tường Xuyên biết mình phải giảng hòa. Cô không hi vọng vừa mới năm mới đã gây thù, nhất là một lần gây thù với 28 con người.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lăng Tường Xuyên đứng dậy, đi tới gần Lục Bồi Bồi, cười hỏi, “Bồi Bồi, cậu là dân tộc nào?”

Lục Bồi Bồi ngồi vẽ móng tay, không thèm ngẩng đầu nói, “Không nhớ nữa.”

Xung quanh có một số bạn học cười gằn, Lăng Tường Xuyên đỏ mặt, nói, “Lúc này tớ không cố ý, xin lỗi.”

Lúc học sơ trung, cô đã từng bị người khác chửi bới sau lưng, làm cho Lâm Dương và Tường Xuyên phải thường xuyên che chở xử lý giúp. Lăng Tường Xuyên cũng đã học được cách che giấu ngạo khí và thẳng thắn của mình, so với việc kiên quyết không nói xin lỗi để giữ tôn nghiêm thì bớt tìm chuyện cho mình mới là chân lý.

Huấn chi, cô thật sự rất muốn mọi người thích mình.

Mỗi khi nghe đánh giá không tốt về bản thân, cô sẽ buồn bực nghĩ cả một sáng, suy nghĩ là lỗi của mình hay là do chút ý nghĩ xấu của đối phương, nếu là ý nghĩ xấu của đối phương thì có cách nào giải quyết không...

Lăng Tường Xuyên gần như quên nghĩ, rốt cuộc điều gì đã để một cô công chúa như cô phải hạ mình như thế.

“Lúc này cậu làm cái gì? Cố ý hay không cố ý cái gì?” Giọng điệu của Lục Bồi Bồi trở nên chua ngoa hơn, sự kiêu ngạo chưa bao giờ tắt trong người Lăng Tường Xuyên ép cô phải đứng dậy.

“Tôi nói xin lỗi cậu là vì tôi không cố ý, là do sự dạy bảo từ bé của tôi. Nhưng không có nghĩa là để cậu làm tới.”

Lục Bồi Bồi trừng mắt nửa ngày, không nói gì.

Sau khi Lăng Tường Xuyên xoay người trở về chỗ ngồi, cô chán nản ôm đầu.

Cúi đầu nhìn một tin nhắn, “Tường Xuyên, con mọe cậu!”

Tường Xuyên nhanh chóng trả lời một icon: “J”

“Ai chọc cậu giận rồi à?”

Những lúc Lăng Tường Xuyên giận, thường sẽ kể những phiền não của mình cho Lâm Dương, nhưng sẽ nhắn tin ‘Tường Xuyên, con mọe cậu’ cho Tường Xuyên để trút giận.

Tường Xuyên là nơi trút giận của cô, Tường Xuyên nói chuyện càng lúc càng chua ngoa, khi cô không thể phát tiết được cơn giận của mình, nhưng lại không thể đánh mất tu dưỡng của mình để chửi người khác, Tường Xuyên sẽ chửi thay cô.

Tường Xuyên giống như cái ‘bóng đen’ của cô vậy.

Lăng Tường Xuyên không hề chú ý, sau lưng vẫn có người đang quan sát cô từ lúc xoắn xuýt đến khi đi xin lỗi, rồi lại lúc tức giận đứng dậy, sau đó xoắn xuýt khi về chỗ ngồi.

Ánh mắt lợi hại như tên vậy —

Chuông tiết học cuối buổi sáng vang lên, cô bạn bàn sau của Dư Châu Châu, Mễ Kiều chưa trở về lớp.

Hồi sáng sớm, chủ nhiệm Lý tới kiểm tra lớp, phát hiện trên bàn Mễ Kiều dán đầy hình Allen Iverson (cầu thủ bóng rổ nổi tiếng).

Chủ nhiệm Lý nổi tiếng với ‘sự cai trị hà khắc’ không chút do dự mà xé bức ảnh đó ra khỏi bàn.

Chủ nhiệm Lý là một giáo viên có suy nghĩ cổ hủ, đã dạy ở Chấn Hoa 20 năm, bây giờ còn kiêm luôn chức giáo viên dạy địa lý ở ban bảy, lúc đi học thường hay nói, nhớ Chấn Hoa năm đó chỉ có sáu lớp cho mỗi ban, các bạn học đều mặc đồ rất chỉnh tề, lúc vào tiết thì phát biểu sôi nổi, lúc tan học còn ngồi ở chỗ mà làm bài tập, căn bản không cần giáo viên đến kiểm tra, yên tĩnh đến mức kim rơi xuống đất cũng nghe thấy...

Chấn Hoa tinh anh như vậy, ngay cả cao trung trực thuộc trường đại học sư phạm cũng không đuổi kịp cái đuôi Chấn Hoa năm đó.

Trung Quốc có Bắc Đại Thanh Hoa nổi danh bốn phương, nhưng ở thành phố này chỉ có Chấn Hoa, chỉ có mỗi Chấn Hoa thôi.

Cho nên không cần trường học mới gì. Chủ nhiệm Lý vừa nghĩ đến mấy học sinh trao đổi và phân hiệu bước vào cửa lớn Chấn Hoa, sẽ cảm thấy đau lòng.

Vẻ mặt đau đớn của chủ nhiệm Lý khi thấy tình trạng sa đọa của Chấn Hoa bây giờ và các học sinh trao đổi, giống như vẻ mặt Mễ Kiều thấy bức ảnh của Allen Iverson bị xé vậy, sau đó hai người có một trận chiến rất lớn.

Dư Châu Châu thậm chí còn nghĩ đến việc chủ nhiệm Lý ngất ngay tại chỗ khi thấy bờ môi trắng bệch của cô.

Dạy học hai mươi năm, cho dù đã trải qua nhiều thử thách gian truân nhưng vẫn không thể chịu được điều này, chủ nhiệm lớp cô là giáo viên anh vẫn nhận được tin tức, lập tức kéo Mễ Kiều ra khỏi lớp.

“Em thích hẳn, dán ảnh hẳn lên bàn làm em phấn đấu học tốt để không làm mất mặt hẳn, cô quản được sao? Cô quản được à?”

Mễ Kiều không chịu thua kém mà hét lớn, tiếng hét vang trong hành lang rất lâu.

Dư Châu Châu đã từng thích không ít nhân vật chính hoặc nhân vật phụ trong phim hoạt hình hoặc võ hiệp hoặc tiểu thuyết trinh thám, nhưng cô lần đầu gặp cảnh tượng gào lớn ‘bà dám xé hình đàn ông của tôi, tôi liều mạng với bà’ dù bị bắt đi như Mễ Kiều đấy.

Cô không nhịn được mà bật cười.

Đã lâu không có cảm giác vui vẻ một cách thuần túy như vậy.

Đúng là tuổi trẻ nhiệt huyết đó, tuổi trẻ tốt ghê.

Mùi hơi chua. Nhưng chỉ một chút thôi.

Đang nhớ lại hình ảnh của Mễ Kiều ban sáng, lúc ngẩng đầu thì thấy Lâm Dương chạy từ xa đến.

“Xin lỗi, xin lỗi,” Cổ áo đồng phục của cậu có chút bị lệch, “Chủ nhiệm lớp chúng tớ cứ nhắc tới nhắc lui việc kiểm tra sức khỏe đầu năm mãi nên giờ mới đến được.”

Dư Châu Châu gật gù, không hiểu tại sao cô đưa tay sửa áo giúp Lâm Dương. Lâm Dương khá cao, giống một cái cây đại thụ che trời vậy, Dư Châu Châu chỉ cao khoảng 165 nên khá là ghen tị với chiều cao của cậu.

Có một số việc, khi bạn tỉnh lại, bạn sẽ không hiểu nguyên nhân tại sao mình làm ra việc đó.

Lâm Dương giật mình, đứng ngốc một chỗ không dám động, đến khi Dư Châu Châu thu tay về, “Hừm, vậy thì vừa mắt hơn nhiều.”

Sau đó đi về cầu thang một cách tự nhiên, cứ như không phát hiện ra sự ngại ngùng của Lâm Dương.

Trong giây phút đó, Lâm Dương cảm thấy vui vẻ và rung động vô cùng.

Cậu không thích động tác sửa cổ áo không e dè, không chút rung động nào của Dư Châu Châu. Cậu đã chuẩn bị nhiều lời như thế, muốn bước qua cái tường ngăn cách kia. Những điều chôn giấu nhiều năm, cuối cùng cũng nhận được một câu ‘Tớ không trách cậu’, cuối cùng cô cũng chịu nhìn thẳng cậu – nhưng đột nhiên phát hiện, đối phương chỉ xem mình là một đứa trẻ, ngay cả hành vi chỉnh cổ áo đầy ám muội này cũng thờ ơ không động lòng.

Lâm Dương xoa hai bên trán, bước chân đuổi theo cô.

Lúc Tân Duệ thấy Dư Châu Châu ở căn tin, Dư Châu Châu đang đứng ngây người nhìn hàng người đông đúc.

Dư Châu Châu không thích những nơi cần phải chen chúc. Tân Duệ nghĩ thầm, nhìn bộ dạng đợi tới phiên cậu ấy nhận cơm, chắc trong căn tin chỉ còn mấy giọt canh.

Lúc muốn đến chào hỏi cần giúp không, đột nhiên thấy một cậu bạn chui ra khỏi đám đông, bưng một mâm cơm bự, đứng ở trước mặt Dư Châu Châu, nở nụ cười rất ngu.

Lâm Dương? Tân Duệ hơi nghi ngờ một chút.

Lâm Dương là lớp trưởng ban hai, thành tích tốt, đẹp trai, tính cách hiền hòa, còn đứng đầu giải thi vật lý và toán học toàn tỉnh. Nhưng mà Sở Thiên Khoát luôn là người đứng đầu bảng của ban tự nhiên, vẻ ngoài của Sở Thiên Khoát đẹp hơn cậu, thành tích tốt hơn cậu, thậm chí nữ sinh thích Sở Thiên Khoát cũng nhiều hơn cậu ta nhiều – Tân Duệ cười gằn trong lòng.

Tại sao trời sinh Du lại còn sinh Lượng? [1]

[1] Đây là một câu nổi tiếng trong thời Tam Quốc, ở thời Tam Quốc chia thành 3 nước: Ngô, Thục, Hán. Du ở đây là Chu Du của nước Ngô, nổi tiếng về tài cầm binh, là thiên tài quân sự của nước Ngô. Lượng ở đây là Gia Cát Lượng, khỏi giới thiệu nhỉ =]] Ở mặt cầm binh, có thể nói Chu Du không kém ai, nhưng lại thua trận trên tay Gia Cát Lượng. Nên mới có câu này. Cái này thì do mình biết sơ bộ nên giải thích thế, nếu ai cần hiểu rõ và đúng hơn thì search gg nhé:> Mình thì thích Chu Du và Tào Tháo, ahihi =]]]

Lâm Dương này hẳn sống rất khổ nhỉ? Tân Duệ cong môi lên, đang định xoay người rời đi thì nghe thấy tiếng thét kinh hãi, “Tân Duệ, cậu ăn cơm một mình à? Sao lại ăn một mình vậy? Không ai ăn chung à?”

Mẹ nó. Tân Duệ cười nói với Trần Đình, “Cô bạn hay ăn trưa với tôi hôm nay bạn, hôm nay tôi ăn một mình.”

Thật ra trước giờ cô luôn ăn một mình. Cô và Dư Châu Châu rất ít khi ăn chung với nhau, Dư Châu Châu thích chờ người ra lúc ăn cơm, nhai kỹ nuốt chậm, mà cô lại quen với việc ăn nhanh rồi về lớp tự học, cho nên hai người luôn tách ra ăn riêng.

Nhưng cô không hi vọng bị cô bạn lăm mồm Trần Đình biết chuyện này. Cứ như cô là kẻ đáng thương không ai chơi chung vậy.

“Ồ, đó không phải là Dư Châu Châu à? Lâm Dương học chung cấp một với tụi tớ, hai người bọn họ ngồi chung à? Đi, đi xem xem!”

Tân Duệ chưa kịp phản ứng thì đã bị Trần Đình kéo tới trước mặt Dư Châu Châu và Lâm Dương rồi.

“A, Lâm Dương, lâu lắm mới gặp được cậu ở trường đây. Sao cậu lại ăn chung với Dư Châu Châu thế?”

Tân Duệ muốn cười lớn. Trong bọn họ, chỉ có mỗi Trần Đình luôn thẳng thắn với sự hiếu kỳ của mình như một đứa trẻ vậy.

Có vẻ Lâm Dương không nhớ được Trần Đình là ai, cậu nhún vai, bình thản nói một câu, “Chào cậu”, ngay cả mắt cũng không thèm liếc nhìn Tân Duệ và Trần Đình một cái. Mà Dư Châu Châu thì bắt đầu chuyển ánh mắt lên cơm và đồ ăn trong mâm.

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy bị bài xích, tư thế của hai người kia khi ở cùng nhau cứ như là.... cặp vợ chồng già.

Nhưng trước đây, khi học ban một, cô chưa từng thấy Dư Châu Châu và Lâm Dương ở ban hai có tiếp xúc gì. Cái không khí kì dị này làm Tân Duệ tò mò rất nhiều, cô không muốn ở lại đây nên đứng dậy bảo, “Trần Đình, tớ muốn lên lầu ngồi ăn, lầu một không có đồ nướng.”

Trần Đình chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Tân Duệ kéo đi.

Cái cảm giác vắng lặng khó chịu đã lâu không xuất hiện lướt qua người Tân Duệ lần thứ hai.

Dư Châu Châu xấu thật, không nói gì cho cô về việc cô bạn có mối quan hệ tốt với nhân vật nổi tiếng trong trường.

Tớ không phải loại người không thể chấp nhận người khác tốt hơn mình, tớ không đố kị chút nào cả. Tân Duệ lắc đầu, muốn xua tan sự khó chịu trong lòng, cô bước lên lầu từng bước một, bước đi về hướng cao hơn.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tớ Vừa Nhìn Đã Thấy Rõ Rồi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Down to the ground”

Lúc hai người kia đi khỏi, Dư Châu Châu nghe thấy tiếng thở dài của Lâm Dương.

“Cô nàng kia là ai thế...” Cậu cau mày lẩm bẩm.

Dư Châu Châu lắc đầu một cái, ngồi vào bàn, cúi đầu bắt đầu ăn đồ ăn. Lâm Dương chọn đồ ăn khá thanh đạm, cải trắng, nấm xào trứng, cove xào, yến mạch và cháo hoa cúc.

“Cậu không thích ăn thịt à?” Dư Châu Châu thấy kì lạ, trong ấn tượng của cô, tất cả các bạn học nam đều là động vật ăn thịt, không ăn thịt là không sống nổi.

“Cậu thích ăn à? Tớ sợ cậu không thích ăn đồ ăn dầu mỡ nên... Cậu đợi, tớ đi...”

“Không cần, tớ rất thích!” Dư Châu Châu gọi cậu lại, ra hiệu cậu ngồi xuống ăn cơm chung.

Hai người im lặng ăn cháo, cứ như đây không phải là căn tin mà là phòng tự học, hai người họ đang làm bài thi toán.

Lâm Dương ăn không quen miệng. Đây là lần đầu cậu ăn cơm đối mặt với Dư Châu Châu như vậy, tối qua cậu nửa lo lắng nửa vui vẻ, sau khi mời xong, Dư Châu Châu trả lời rất lâu, cậu cũng không dám bấm nút ‘đọc tin’.

Thậm chí không biết nên hi vọng đối phương chấp nhận hay từ chối mình.

Nửa đêm mất ngủ, hồi ức chảy về trong đêm rất nhiều. Hôm nay cậu suýt đi học muộn, cậu thích mặc áo ba lỗ lông dê mà cậu thích nhất ở trong cùng, bên ngoài là chiếc áo sơ mi trắng và khoác bộ đồng phục học sinh ở ngoài. Không biết sao sáng nay lại tìm ra được cái áo ba lỗ này, sau khi mặc vào thì thấy hơi ra vẻ, cảm thấy không tiện, cho nên trưa nay mới mặc thêm cái áo khoác rồi tới ban bảy tìm cô, nhưng bởi vậy nên áo lót bị che lại, việc cố ý mặc nó cũng như không.

Đột nhiên cậu thấy hành động của mình giống như cô gái nhỏ vậy.

Lâm Dương xoắn xuýt lắm luôn, càng ăn càng thấy nóng, cho nên cậu kéo khóa áo xuống, để lộ áo ba lỗ lông dê.

Nhưng lại nghe thấy tiếng cười của Dư Châu Châu. Cậu ngẩng đầu, cô gái ngồi đối diện cậu nở nụ cười dịu dàng, thậm chí mang thêm mấy phần yên ổn.

“Áo đẹp quá!” Cô nói.

Lâm Dương xấu hổ đến mức muốn tìm cái hang để chui vào.

Cậu hít sâu một cái, để đôi đũa lên bàn, nhìn Dư Châu Châu nghiêm túc, “Châu Châu, tớ có chuyện cần nói với cậu.”

Sau lưng có người gọi, “Lâm Dương!”

Con mọe nó, đũa méo nào thế? Lâm Dương khó chịu quay đầu nhìn người gọi mình, là Sở Thiên Khoát.

“Tôi định lát chiều tìm cậu, không ngờ gặp cậu ở đây. Hai lớp chúng ta quên định thời gian cho trận bóng rổ rồi, thời gian cho kì thi công khóa cũng đã có rồi, trưa thứ tư và chiều thứ sáu có hai buổi tự học, tính thêm thời gian nghỉ trưa nữa, vừa đủ thời gian. Nếu không quyết định thời gian, Đường Vũ Ninh sẽ cười lớp tôi không dám ứng chiến mất.”

Lâm Dương ngậy người nửa ngày mới gật gù, “Ồ.”

“Ồ cái gì chứ? Cậu đang nghĩ gì thế?” Lần này Sở Thiên Khoát mới thấy Dư Châu Châu đang ngồi đối diện Lâm Dương, hơi bị kinh ngạc.

“Dư Châu Châu? Sao cậu... à,” Hắn nhanh chóng đổi đề tài, “Thời gian đã quyết định rồi, tiết ba chiều thứ năm, đây là tiết sinh hoạt của ban một, tuy nói là buổi liên hoan tiền hai cậu nhưng chỉ là ý ngầm, không phải chủ đề của buổi sinh hoạt để hai cậu không bị lúng túng, coi như trở về ban một chơi một bữa thôi.”

“Cảm ơn vì suy nghĩ chu đáo của cậu, tớ biết rồi.” Dư Châu Châu ngẩng đầu cười.

“Nói với Tân Duệ giúp tớ nhé.”

“Cậu đi nói cho cậu ấy đi.”

Sở Thiên Khoát nhếch mày khó hiểu, “Sao thế? Hai cậu cãi nhau à?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi,” Dư Châu Châu cười cười, “Nói chung cậu nói với cậu ấy thì tốt hơn.”

Sở Thiên Khoát không hỏi tại sao, gật gù rời khỏi đó, lúc đi thì nháy mắt với Lâm Dương mấy cái, nhỏ giọng nói, “Lâu vậy mà tôi không biết

mấy hành động bí mật này của cậu đấy.”

Lâm Dương không nói gì, đáp trả cho Sở Thiên Khoát một cái cùi chó.

Sau khi Sở Thiên Khoát đi khỏi đó, Lâm Dương hắng giọng, phát hiện dừng khí để nói chuyện lúc này đã bị Sở Thiên Khoát phá hủy, cậu gãi đầu nghĩ một hồi, đột nhiên mở lời mời không đầu không đuôi.

“Tới xem tớ chơi bóng rổ đi.”

Dư Châu Châu vẫn không ngẩng đầu, “Tại sao?”

Lâm Dương ngẩn người, sờ sờ gáy, chậm chạp nói, “Bởi vì... tớ chơi bóng rổ không tệ.”

Nói xong, cậu suýt nữa cắn đầu lưỡi của mình. Đây là lý do méo gì thế?

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến [Slamdunk], đó là một câu chuyện xa xưa lâu lắc như kiểu ở kiếp trước rồi. Lúc học tiểu học, cô và Lâm Dương chơi với nhau rất thân, khi đó cô luôn nói với cậu mình thích Hanamichi đến mức nào....

Nhưng nghĩ lại, cô chưa từng xem cậu chơi bóng rổ lần nào cả.

Nhớ đến Allen Iverson, chàng trai của Mễ Kiều, bức tranh bị xé đôi của cô bạn đang nằm trên bàn.

Khóe môi nhếch lên một chút, “À, vậy tớ đến xem một chút, khi nào?”

Lâm Dương đang cảm thấy ngại ngùng vì tự biên tự diễn đột nhiên thấy vui vô cùng, Dư Châu Châu có ảo giác như cô đang nuôi một con chó nhỏ vậy.

“Đến lúc đó tớ sẽ nhẫn cho cậu, phải đến đấy!”

Dư Châu Châu nhìn cậu, gật đầu.

Hai người ăn đến khi thấy no, Dư Châu Châu quyết định không lằng tránh nữa, hỏi cậu: “Lâm Dương, cậu tìm tở có chuyện gì?”

Lâm Dương nhìn thẳng vào mắt Dư Châu Châu, giống như muốn mở cánh cửa sổ để bước vào tâm hồn của cô.

“Không có gì cả.”

“Cái gì?”

“Không có chuyện gì thật đấy.” Lâm Dương lắc đầu kiên định, “Ít nhất là bây giờ chưa có chuyện gì hết.”

Cậu bưng mâm đồ ăn lên, “Cổ áo đồng phục của tở hơi lệch, tay đang bưng đồ, cậu có thể chỉnh cổ áo giúp tở không?”

Dư Châu Châu để bọc khăn giấy vào túi áo, ngẩng đầu nhìn cậu đầy kinh ngạc.

Lâm Dương nhìn cô chăm chăm, làm ra vẻ gầy sự kiêu ‘cậu không chỉnh cổ áo cho tở thì tở không đi đâu’. Căn tin càng lúc càng đông người, lòng Dư Châu Châu có chút rung động.

Cô cúi đầu, giả vờ làm bộ bình thản chỉnh cổ áo của cậu, có điều ngón tay của cô hơi run rẩy.

“Xong rồi.”

“Đi về lớp thôi!” Lâm Dương cười sáng lạn.

Tiếng thu dọn chén bát trên bàn, tiếng người huyên náo đi tới đi lui, mùi thơm của thức ăn tỏa khắp căn tin. Lâm Dương đột nhiên cảm thấy có cái gì đó đang trở về để tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh.

“Châu Châu!”

Lúc đến cửa lớp của Dư Châu Châu, Lâm Dương gọi cô.

“Hả?”

“...Không có gì.” Lâm Dương nắm chặt bàn tay, có mấy lời để sau này nói cũng được.

Để sau này nói cũng được.

“Trưa thứ tư hoặc thứ sáu tụi tớ có trận đấu bóng rổ với ban một, cậu nhất định phải đến xem đó!”

Không để Dư Châu Châu kịp phản ứng, Lâm Dương xoay người bỏ chạy, áo đồng phục màu trắng tung bay phấp phới theo gió làm người khác cảm giác cậu như con chim, đang mở cánh chuẩn bị bay.

Một năm nay, hoặc nói là mười năm nay, cậu luôn đi ghép lại bức tranh này theo bản năng, bây giờ bức tranh đó đã được ghép đầy đủ bày ra trước mặt cậu.

Lần này cậu không muốn nói. Giải thích hoặc thanh minh, bộc bạch hoặc xin thề.

Sẽ không nói vĩnh viễn nữa.

Nhưng cũng không tiếp tục mơ hồ, cũng không còn khó chịu nữa—

“Ha, tớ nghe được rồi.”

Dư Châu Châu quay đầu vào lớp khi bóng lưng Lâm Dương biến mất ở khúc rẽ, người nói là Mễ Kiều vừa mới biến mất giữa trưa.

“Cậu về rồi à?” Dư Châu Châu hỏi thăm một chút.

“Nói giống như cô dâu nhỏ vậy, chà chà, nàng đang đợi gia về à?”

Mẽ Kiều cọt nhả dùng ngón tay nâng cằm Dư Châu Châu lên, “Nào, cười cho gia xem một cái!”

Dư Châu Châu nở nụ cười xán lạn.

Cô thấy Mẽ Kiều rất thú vị đó.

Mẽ Kiều sợ tới mức lùi một bước, “Mẹ nó, xưa nay chưa thấy cậu nghe lời như thế, cậu cậu cậu, cậu... cậu là ai đó?” Nói xong cô cũng bật cười, gãi đầu.

“Tớ tên là Dư Châu Châu.”

Mẽ Kiều nghe câu này thì cau mày lại, cứ như nhớ tới cái gì, sau đó cười rộ lên.

“À, tớ tên là Mẽ Kiều.”

Cô gật đầu, “Chào cậu, Mẽ Kiều.”

Mẽ Kiều gãi đầu, “Khách sáo, khách sáo rồi, chào cậu, cậu... cậu có thể giúp tớ một việc không? Kéo tờ poster trên bàn xuống với tớ?”

Dư Châu Châu nhìn tờ poster Allen Iverson đầy tâm thương kia hỏi, “Thỏa hiệp à?”

Mẽ Kiều lắc đầu, “Không, tớ muốn đổi tấm khác.”

Dư Châu Châu bật cười, “Được, tớ giúp cậu.”

Hai người cùng nhau ngồi xồm rước bàn, dùng dao cắt giấy ra cạo lớp keo, nhưng vì Mẽ Kiều dán quá nhiều băng dính nên kéo dính rất đậm, xử

lý rất khó, hai người mệt tới mức chảy mồ hôi, sắp tới tiết một rồi mà trên bàn vẫn rất thê thảm.

“Chịu khó một chút, mai dán tờ poster mới lên là đẹp.”

“Ừ, tớ biết,” Mễ Kiều vỗ tay, xoa mồ hôi trên trán, “Cảm ơn cậu, Châu Châu. Để báo ơn, tớ sẽ giữ bí mật những lời tớ vừa nghe lúc này.”

“Cậu nghe được cái gì rồi?”

“Người đó không phải là bạn trai của cậu hả?”

Dư Châu Châu dờ khóc dờ cười, “Không phải.”

“Vậy cậu ta là ai?”

Dư Châu Châu nghĩ một lát, phát hiện mình không thể định vị cho Lâm Dương được. Cậu ấy không phải là bạn, không phải là người bạn học bình thường, thế cậu ấy là ai?

Cô lắc đầu một cái, “Cậu ấy...”

“Tớ biết rồi, là người theo đuổi cậu.” Mễ Kiều vuốt mái tóc ngắn của mình, làn da màu vàng bởi vì làm việc hơi mệt nên có chút ửng hồng, cười lảm chuyện nhưng độ cong trên môi lộ rõ sự thiện ý.

“Không phải...”

“Ây dô, các cậu đã làm chuyện yêu thích một người trở thành một chuyện phức tạp, suy nghĩ quá nhiều, nhớ kỹ, phản phác quy chân [1], câu này nói tiếng Anh kiểu gì, back back gì gì đó...”

[1] Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực. Ở trong võ học, nó có nghĩa là đạt tới cảnh giới ‘tối thượng’ trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ

học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể mà dựa vào ý cảnh để xử lý. Tiếng Anh có một câu tương tự: Back to basic, bỏ qua những thứ phức tạp, quay lại những cái cơ bản để hiểu tận gốc vấn đề.

“? Cái này không giống ý của câu phản phác quy chân...”

“Bà đây nói đúng là đúng! Bắt đầu từ giờ nó mang nghĩa phản phác quy chân!” Bạn học đã bắt đầu trở về lớp ngồi, rất nhiều người nhìn Mễ Kiều với ánh mắt nhìn quái vật, nhưng cô bạn không quan tâm, vẫn lớn tiếng nói quan điểm của mình, “Nói chung, cậu phải nhìn thẳng vào cảm giác của mình, cậu ta thích cậu, đang theo đuổi cậu, tớ vừa nhìn đã biết rồi.”

Dư Châu Châu đỏ mặt, hận không thể che mồm Mễ Kiều được.

Cô phát hiện, trước mặt Mễ Kiều và Lâm Dương, trí nhớ và tâm tình của cô được thức tỉnh một chút.

Tâm tình khác ngoài hận.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tuổi Trẻ Không Có Nhiệt Huyết Sẽ Rất Uổng Phí

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“JQ” [1]

[1] JQ: Jian qing = Gian tình = tình cảm mờ ám.

Dư Châu Châu không thể không thừa nhận, xem thi đấu bóng rổ phải xem trực tiếp.

Trong phim hoạt hình, hình ảnh quả bóng bị đánh ra sẽ bị ngắt quãng một chút, mỗi hình ảnh ngắt quãng sẽ mang người ta trở về với một chút hồi ức, làm mất cảm giác căng thẳng ở hiện trường trận đấu. Không giống như bây giờ, tiếng ma sát sắc nhọn của giày chơi bóng và sàn nhà vang lên, tiếng thở dốc, tiếng kêu đoạt bóng, cả tiếng đập tay vào bóng rầm rầm.

Mỗi khi đám con trai kia gào thét chạy qua trước mắt Dư Châu Châu, cô sẽ cảm nhận được nguồn sinh mệnh dồi dào, mạnh mẽ đang chảy qua người mình.

Cổ động viên hai đội hò hét làm cô cũng muốn hét theo mấy tiếng, nhưng khi há mồm ra thì phát hiện cảm xúc mãnh liệt không quá nhiều.

Lúc đám Ôn Miếu thi đá bóng với ban năm, trên nền xi măng không chút kịch liệt, trình độ cũng thường thường nhưng lại khiến cô có thể hòa giọng hét với các bạn học xung quanh, thậm chí còn nhỏ nhen đến mức

không ưa nổi những hành động mờ ám của đội bạn, hai bên bắt đầu nói móc chỉ trích lẫn nhau, sau đó trở thành cuộc thi biện luận của hai lớp, chiến trường chuyển từ sân đá banh sang khán đài, cuối cùng giáo viên chủ nhiệm hai lớp phải xuất hiện mới xử lý được ‘trận chiến’ đó.

Bởi vì chấp nhận những con người ở trên sân kia, bởi vì một kiểu trung thành, và vì một lòng muốn bảo vệ theo bản năng.

Nhưng Dư Châu Châu bây giờ lại không thể gào thét được.

Điều làm cô kinh ngạc là cô thấy được Tân Duệ trong đám người cổ động. Tất cả các bạn học ban một cho rằng Dư Châu Châu và Tân Duệ xuất hiện là để cổ vũ cho ban một, cho nên hai người được xếp vào doanh trại của ban một.

Sau khi kinh ngạc một lúc, Dư Châu Châu đưa mắt nhìn về sân đấu, đột nhiên biết được nguyên nhân tại sao cô nàng Tân Duệ luôn không thích bóng rổ lại xuất hiện ở sân đấu lần này.

Sở Thiên Khoát đưa tay lên, ra hiệu tạm dừng với trọng tài. Mồ hôi chảy trên gò má đỏ chót của cậu càng thể hiện rõ một chàng trai bình thường có nhiệt huyết với môn thể thao mình yêu thích.

Dư Châu Châu đột nhiên muốn biết bộ dạng mà Trần An chơi bóng.

Đứng ở đối diện là trận doanh của ban hai, xếp hàng ngang, bọn họ cầm hai bình nước lớn rỗng đập vào nhau tạo tiếng vang rất lớn, khí thế vô cùng, chẳng qua trông có chút bất nhã thôi.

Trong đám người, có một cô gái lớn giọng hô ‘Ban hai tất thắng’, đó là Lăng Tường Xuyên.

Lúc Dư Châu Châu chú ý lại sân đấu thì không biết trận đấu đã diễn ra lúc nào, cô hỏi bạn học xung quanh điểm số bây giờ là bao nhiêu, các bạn

học đưa ra những đáp án khác nhau.

Cô lắc đầu, điểm số không quan trọng, dù sao kết quả của mỗi trận đấu chỉ có hai đáp án, một là thắng, một là thua.

Bây giờ ban hai đang dẫn trước, còn dẫn trước bao nhiêu thì Dư Châu Châu không quan tâm lắm.

Lâm Dương trên sân đấu rất chói mắt, Dư Châu Châu cảm thấy trình độ của cậu tốt hơn những gì cậu nói với mình một chút. Lúc cô đến, không thể phân biệt được đồng phục của hai đội, nên hình ảnh đầu đập vào mắt cô là một cậu bạn mặc đồng phục đội màu lam đang đưa lưng về phía cô để nhảy đà, bóng lưng đẹp đẽ kia dừng lại ở điểm cao nhất rồi rơi xuống, quả bóng trong tay cũng chuyển động, ‘bá’ một tiếng, bóng vào rổ, hành động làm liền mạch nhưng lại khiến người ta có ảo giác đang làm những màn quay chậm.

Sau khi cậu bạn ném bóng vào rổ, xoay người nở nụ cười với tiếng hoan hô ầm ĩ.

Lúc này Dư Châu Châu mới biết, Lâm Dương luôn tỏa sáng ở sân bóng, hoặc phải nói cậu bạn luôn là người phát sáng, chẳng qua bình thường cậu che giấu ánh sáng của mình để tạo chỗ trống cho bản thân và người khác.

Một cậu bé tốt.

Lúc này Dư Châu Châu buộc phải thừa nhận, dù cô từng có một chút cảm hận cậu – mặc dù cô biết rõ đó là buộc tội cậu để giảm trách nhiệm của mình, nhưng dưới cái nắng buổi trưa ngày hôm nay, chút cảm hận đó đã bốc hơi gần như không còn nữa rồi.

Lâm Dương phải nở nụ cười trong sáng như thế, không nên cắn chặt răng rồi cúi đầu để mẹ cậu đánh sau gáy như trước kia, cũng không nên cúi

đầu đỏ mặt khi cô chỉ trích lúc mất bình tĩnh. Tầm mắt của Dư Châu Châu chuyển từ trên sân đấu ra xa, bầu trời màu xanh thảng chín cao xa kia đã trở thành một sân khấu lớn, nó đang biểu diễn một vở kịch câm. Tiếng reo hò bên dưới đã không còn vang vọng trong tai cô nữa, cô nhớ đến những ký ức về cậu bạn tên Lâm Dương này, đột nhiên phát hiện, trong cuộc sống của Lâm Dương, chỉ cần có sự tham gia của cô thì sẽ xảy ra những biến cố, không phải cô gặp chuyện thì cậu gặp chuyện. Ngược lại cũng vậy.

Dư Châu Châu bừng tỉnh nhìn lên sân đấu.

Tớ đã đến xem trận đấu của cậu, cậu sẽ không thua chứ? —

Sở Thiên Khoát trên sân bóng cố gắng hết sức, nhưng ban một là một lớp học trầm tính, các bạn học nam không có thiên phú vận động cho lắm, ở mặt thành tích và thể dục, ban một và ban hai chính là ví dụ rõ ràng cho sự công bằng của ông trời.

Ban hai đang dẫn trước. Trước khi trận đấu kết thúc, hai bên khá nôn nóng, ban hai mù quáng cho rằng ban một sẽ thua, ban một cho rằng ban hai thắng không fair-play. Bọn họ bắt đầu động tay động chân gây tranh chấp, lúc trọng tài huýt còi cho thành viên ban hai ném phạt thì các bạn nữ ban một bên dưới tức giận mắng ‘Không thắng được họ rồi’ sau đó rời khỏi sân đấu để về lớp.

“Không thua nổi thì đừng đấu!”

“Chúng tôi không thua nổi đấy, có giỏi thì mấy người đừng chơi thủ đoạn bỉ ổi như thế! Lúc chơi bóng làm nhiều trò mờ ám, trọng tài mù nhưng chúng tôi không mù nhé! Các cậu xem lớp trưởng chúng tôi trở thành cái dạng gì rồi?”

Nữ sinh ban một chỉ vào vết sẹo vừa xử lý tốt bên trán của Sở Thiên Khoát, kích động mắng.

Lâm Dương hơi lúng túng, vết thương của Sở Thiên Khoát là do cậu gây ra lúc rơi không trọng lực sau khi ném bóng.

“Mọi người bình tĩnh nào, trên sân có trọng tài đó, thi đấu fair-play mà, các cậu kích động làm gì!” Sở Thiên Khoát cố gắng khống chế tình huống, nhưng cổ họng cậu bị khan, khán giả hai bên lại cãi nhau không ngừng, nam sinh thì kéo tay áo lên, nữ sinh thì chống nạnh, cảnh tượng rất sinh động.

Cứ như một đám học sinh tiểu học. Dư Châu Châu tránh ra một bên để tránh bị ngộ thương. Cô biết nguyên nhân không ở trận đấu bóng rổ này. Quan hệ của ban một và ban hai giống như ban ba và ban bảy ở ban xã hội vậy, đối với mấy đứa nhỏ chưa trưởng thành như bọn họ, bất kì sự cạnh tranh nào đều có thể dẫn đến cuộc cãi vã.

Không biết ai là người ra tay đánh người đầu tiên.

Nhưng nó không còn quan trọng nữa. Mọi người chuẩn bị mọi lúc, chỉ chờ tiếng súng đầu vang lên để bắt đầu cuộc chiến tay chân.

Dư Châu Châu há to mồm nhìn trận hỗn chiến trên sân bóng. Đám bạn học ban một ‘đứng đắn’ trong tưởng tượng của cô đã bắt đầu tập trung vào việc đánh nhau, hoàn toàn không để ý đến cái giá thường ngày.

Chuyện như vậy không bình thường chút nào, huống chi đây còn là ban một và ban hai nữa chứ.

Nhưng dù có trưởng thành sớm và hiểu chuyện cỡ nào, thành tích có tốt đến mức nào, dù sao bọn họ vẫn còn là một đám thiếu niên, thời kì trưởng thành lại bị giam ở lớp học học từ sáng đến tối, hormone chỉ có thể buồn bực dùng mụn thanh xuân trên mặt để gào thét cho bớt giận. Bây giờ lại có cơ hội phát tiết, đánh nhau một trận đã đời, không quan tâm đến có chính nghĩa không, cũng chẳng quan tâm đến hậu quả.

Tuổi trẻ có tư cách không màng hậu quả nhé.

Dư Châu Châu chỉ hơi sững sốt một chút, sau đó vội chen vào trong đám người. Cô luôn ghét cảnh tượng chen chúc vào đám đông, ghét việc tiếp xúc thân thể với người khác, ghét bị người khác đụng vào, ghét bị giẫm chân bị xô đẩy.... Nhưng lúc này cô không nghĩ gì mà vọt vào.

Nhất định phải kéo Lâm Dương ra ngoài.

Mặc dù ban hai không thua, nhưng chuyện lại biến thành cái dạng này. Nếu như Lâm Dương bị đánh, Dư Châu Châu sẽ suy nghĩ đến việc có nên chuyển trường hay không.

Không biết ai dùng sức kéo đuôi tóc cô, Dư Châu Châu nhỏ giọng kêu đau, bất mãn quay đầu trừng mắt một phát, một cô bạn xa lạ trừng mắt mắng, “Mắc gì mà xô tôi?”

Dư Châu Châu sững sốt một chút, “A, xin lỗi.”

Cô bạn đã định cãi một trận hoặc đánh một trận, nhưng khi nghe thấy lời đáp trả của Dư Châu Châu thì xì hơi, trợn mắt nhìn cô như thấy quái vật rồi lại chen vào đám người.

Cô nhận ra đồng phục đội của Lâm Dương, số 7, cô thấy số 7 thì sẽ kéo người đó đi ra ngoài, lúc ngẩng đầu mới phát hiện đó là Sở Thiên Khoát.

“Hic,” Sở Thiên Khoát gượng cười, “Châu Châu, cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn,” Dư Châu Châu vung tay, “Tớ kéo nhầm người thôi.”

Nói xong bắt đầu tìm kiếm sự những nơi Lâm Dương sẽ xuất hiện.

Không tìm được, dù tìm kiểu gì cũng không ra. Dư Châu Châu đưa tay sờ sờ đuôi ngựa đã bị lệch của mình, kéo cột tóc xuống, cột lại một cái đuôi ngựa mới mà thấp hơn lúc này, phòng trừ có người kéo tóc cô lần nữa.

Khi cô đang cột vòng thứ hai, Dư Châu Châu cảm nhận được một bàn tay đang động vào tay cô, giữ lấy cột tóc, sau đó cột chặt vòng cuối, dịu dàng vuốt tóc cô.

“Lúc này cậu tìm tớ hả?”

Dư Châu Châu xoay người thì thấy Lâm Dương xuất hiện trước mặt mình như mới bay từ trên trời xuống – chẳng qua mặt mũi bầm dập vờ mờ.

Khóe mắt bầm đen, xương má sưng đỏ, nhưng lại nở nụ cười còn xán lạn hơn lúc bóng vào rổ —

Lăng Tường Xuyên chỉ nhìn thấy Sở Thiên Khoát bị đám bạn học nam kéo vào trận hỗn chiến, những người kia vùng tay giơ nắm đấm làm người khác sợ hãi, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng được hậu quả sau khi nắm đấm đó đâm vào mặt mình.

Nhưng vẫn không chịu từ bỏ, cô rướn cổ ở ngoài nhìn vào trong, tìm kiếm tung tích của người đó. Lúc đến gần vòng hỗn chiến thì bị người khác kéo tay ra.

“Cậu tránh xa một chút, bị đánh trúng thì phải làm sao?” Là Tường Xuyên.

Lăng Tường Xuyên bực bội, hất tay Tường Xuyên ra, tiếp tục đi ngoài vòng hỗn chiến, quan sát trận chiến. Lúc lơ đãng thấy Tân Duệ đang đứng cách mọi người rất xa, hai tay đặt trên giá đựng bóng, khóe miệng nhếch môi cười.

Trông bộ dạng thì có vẻ rất vui.

Biến thái. Lăng Tường Xuyên mắng một câu trong lòng, mặc dù bản thân cô cũng phải thừa nhận lúc xem trận đấu, tâm trạng cô rất phức tạp, lớn tiếng cổ vũ ban hai, cố gắng hấp dẫn ánh mắt của Sở Thiên Khoát, cứ như hi vọng đối phương có thể chú ý tới mình, thậm chí muốn làm cho ‘đối thủ’ đó tức giận – dù bản thân cô biết đó là suy nghĩ ấu trĩ và ngây thơ vô cùng.

Thậm chí còn hi vọng hăn thất bại. Vô cùng hi vọng.

Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy số 7 màu trắng mà mình tìm kiếm bị một nữ sinh kéo ra ngoài vòng chiến đấu. Là Dư Châu Châu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, kinh hãi vô cùng, Dư Châu Châu nói câu gì đó xong vội vàng tìm kiếm trong đám người. Lăng Tường Xuyên đột nhiên cảm thấy Dư Châu Châu đang tự trách, lại giống như một cô vợ nhỏ đang tìm chồng mất tích trong biển lớn, vừa yếu đuối nhưng lại rất kiên định – mặc dù tìm sai người.

Cô không quan tâm tình hình trận chiến nữa, ánh mắt khóa chặt lên người Sở Thiên Khoát đang ngăn cản các bạn học, khuyên các bạn trong lớp. Lăng Tường Xuyên đã tự nhắc mình vô số lần, cô chỉ gặp phải một người chói mắt hơn cậu bạn lớn lên từ bé là Lâm Dương mà thôi, cho nên cô đang nhầm tưởng mình thích cậu. Nhưng trong trận đấu lúc này, Sở Thiên Khoát giống như người anh hùng trong câu chuyện bi tráng, không ngừng dẫn dắt những đội viên tệ hại truy đuổi, mặc dù biết rõ điều đó là phí công phí sức, nhưng vẫn không chịu buông tha, bộ dạng đó đã lay động cô.

Cô thậm chí còn thấy đau lòng, vừa hi vọng thất bại làm hỏng đi sự hoàn mỹ của hăn, nhưng lại không muốn thấy sự kiêu ngạo của hăn bị hỏng mất. Sợ Sở Thiên Khoát thất bại, dù chỉ là một trận đấu bóng rổ nho nhỏ, nhưng cô lại chú ý nhiều hơn bản thân đối phương quan tâm nhiều.

Cuối cùng cô mới lấy hết dũng khí, thừa dịp không ai thấy, nhỏ giọng hỏi hẳn, “Không sao chứ?... Vết thương trên trán thế nào rồi? Có bị đụng phải không?”

Sở Thiên Khoát có vẻ không rảnh để nói chuyện cùng cô, vội vàng cười bảo, “Tớ không sao, cậu yên tâm, mau về lớp đi, nơi này nguy hiểm lắm.”

Sau đó lại vội đầu vào sự nghiệp can ngăn bạn học.

Lăng Tường Xuyên đứng ngây người một lát, trong lòng khó chịu, cô chạy về lớp học.

Trong nháy mắt đó, cô đột nhiên hi vọng có người đánh Sở Thiên Khoát một phát tàn nhẫn vào.

Lúc về lớp, Lăng Tường Xuyên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, chần chờ một lúc, cô quay đầu gọi, “Tân Duệ!”

Sau đó cố ý bước chậm lại, cười nói, “Cùng về đi.”

Lấy lòng, lại kéo thêm một đồng minh, pháp không trách chúng [2].

[2] Pháp không trách chúng: nghĩa là pháp luật không thể thực thi khi tất cả mọi người cùng là tội phạm. Cụ thể hơn là chỉ một hành động xác định nào đó có tính chất quần thể hoặc phổ biến rộng rãi, cho dù hành động đó có chứa nhân tố không hợp lý hợp pháp, thì pháp luật đối với hành động đó cũng khó trừng trị. ‘Pháp không trách chúng’ là một nguyên tắc trong định chế pháp luật, nguyên tắc này thật ra không tồn tại trên các tình huống về mặt pháp lý, nhưng trong đời sống thực tế, loại quan niệm này lại có sức ảnh hưởng với người dân.

“Trạng thái lớp cậu hôm nay có vẻ không tốt.” Lăng Tường Xuyên tìm cái cớ thất bại cho ban một.

“Hừm, thật ra là do trình độ của bọn họ quá tệ. Sở Thiên Khoát lãnh đạo một đám một sách, thua là chuyện thường mà.”

Lăng Tường Xuyên ngăn người, “Đừng nói thế.”

“Sở Thiên Khoát chơi bóng rổ không tốt lắm, tùy tiện kéo một tên ở ban hai các cậu đều mạnh hơn cậu ta.”

Lúc Tân Duệ nói câu này, vẻ mặt rất bình tĩnh, Lăng Tường Xuyên không biết cô bạn đang đánh giá một cách khách quan hay là có cái nhìn không tốt với Sở Thiên Khoát.

Cho nên không biết nói làm sao.

Lúc gõ cửa vào lớp, ánh mắt cả lớp đều tập trung trên người hai bọn họ, Võ Văn Lục đen mặt hỏi, “Đi đâu đấy?”

Thật ra tiết lịch sử của chủ nhiệm đã bắt đầu được nửa tiếng, hành vi trốn tiết này một cách công khai này là ý vào sự khoan dung của các giáo viên với các học sinh ‘mũi nhọn’ cho nên Lăng Tường Xuyên mới dám làm.

“Chúng em.... Lớp cũ của chúng em có việc tìm hai đứa em bàn....” Ánh mắt ép hỏi của Võ Văn Lục làm Lăng Tường Xuyên sợ hãi, cố ý nói hàm hồ để kéo dài thời gian suy nghĩ cái cớ cho mình.

“Đi xem trận bóng rổ thôi ạ,” Tân Duệ đột nhiên khai thật, “Vốn phải kết thúc từ sớm, nhưng lại có trận đánh nhau, can ngăn tới giờ mới xong. Xin lỗi thầy.”

“Đánh nhau?” Võ Văn Lục nhú mày, gật gù với Tân Duệ, “Các em về chỗ đi, lần sau phải xin nghỉ. Cũng là lớp cũ, ban đầu cũng.... xem như có chuyện bàn giao.”

Nói xong, nhìn Lăng Tường Xuyên một lát.

Lăng Tường Xuyên luống cuống nhìn Tân Duệ im lặng phá hủy lời nói dối của mình, đột nhiên không biết nên nói sao.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Mặt Trời Mọc Đằng Đông, Mưa Rơi Nơi Phương Tây

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Một bên trời quang, một bên mây nhiều”

Chạng vạng trước ngày thi, Dư Châu Châu cảm nhận được tâm tình chập chờn của Ngạn Nhất. Lúc hần lật sách tạo ra tiếng rất lớn, tốc độ lật sách rất nhanh, cái đầu đong đưa hơi mạnh làm người ta tưởng tốc độ đọc sách của cậu bạn đã tới cảnh giới khiến người thán phục, nhưng lại thường xuyên lật lại những tờ trước, rõ ràng không nhớ được cái gì.

“Tớ nói nè, người anh em,” Mễ Kiều ở sau vỗ nhẹ Ngạn Nhất, “Cậu đừng như thế nữa, bình tĩnh chút được không?”

Ngạn Nhất quay đầu cười ngại ngùng, “Ngại quá, haha, nhưng tớ không lo lắng chút nào.”

“Tôi có hỏi cậu có lo lắng không à?”

Ngạn Nhất đỏ mặt, quay đầu cố gắng khắc chế tốc độ và âm thanh lật sách, nhưng mà cái đầu vẫn đong đưa không ngừng.

Dư Châu Châu nghiêng đầu hỏi hần, “Này, tớ hỏi cậu nè, cậu căng thẳng sao?”

Ngạn Nhất lắc đầu một cái, sau đó lại gật gù.

“Một cuộc thi thôi mà, không phải thi đại học, không có gì ghê hết, sang năm cậu cũng không nhớ cuộc thi này đâu.” Dư Châu Châu thử cổ vũ cậu bạn.

Trong mắt Ngạn Nhất lại xuất hiện tơ máu đỏ hồng. Cậu bạn cười qua loa, cúi đầu lật sách tiếp.

“Này người anh em,” Mễ Kiều lại vỗ vai Ngạn Nhất, “Tốc độ này của cậu là đang lật sách cho hả giận hả?”

Ngạn Nhất luôn là một cậu bạn ăn nói nhỏ nhẹ, hẩn quay đầu lại, nhìn Mễ Kiều với ánh mắt nghiêm túc, trong đôi mắt có sự cố chấp và uy hiếp làm Dư Châu Châu ở cạnh thấy sợ hãi.

“Ngày mai sẽ thi, cậu đừng làm phiền tôi.”

Mễ Kiều há mồm trợn mắt, Dư Châu Châu biết điều không an ủi hần nữa, Ngạn Nhất lại tự do lật sách lần nữa.

Dư Châu Châu nhớ đến bộ dạng bạn bị ghi chép rồi quẹt màu ở những điểm trọng tâm lúc Ngạn Nhất học, thậm chí cả bộ dạng thần kinh lúc viết lại những lời giảng của giáo viên của cậu nữa.

Dư Châu Châu giống như bị nguyên rủa, mỗi lần tới tiết chính trị sẽ buồn ngủ, Ngạn Nhất luôn cho cô mượn vở ghi chép, nhưng quyển vở này càng viết càng nhiều, Dư Châu Châu nhìn đến nghẹn họng, muốn tìm trọng điểm ở trong vở cũng không tìm ra.

Nhưng mà làm bài kiểm tra nhỏ bình thường cũng vậy, làm sách bài tập cũng thế, Dư Châu Châu có thể thấy được thành tích của Ngạn Nhất không quá tốt.

Cô muốn nói cho Ngạn Nhất biết, có lúc căng thẳng quá mức, áp lực quá lớn sẽ vỡ tan đấy, dù sao câu cổ ngữ chùng nào thì sẽ nhất được kết

quả chừng đấy có đôi lúc không chính xác.

Nhưng cô không nói gì hết. Cô biết Ngạn Nhất lúc này sẽ không nghe lọt tai điều gì.

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên điện thoại rung lên, hai tin nhắn đồng thời được gửi đến.

“Ôn bài thế nào rồi?”

Lâm Dương, Tân Duệ.

Dư Châu Châu nhắn tin trả lời Lâm Dương: Tốt lắm, đứng thứ ba là chuyện bình thường.

Nhắn trả lời Tân Duệ: Cũng thế, chẳng có cảm giác gì.

Cô có thể nói thật cho Lâm Dương biết, còn về Tân Duệ, cô chỉ trả lại câu mà cô bạn thường nhắn lại cho cô. Dư Châu Châu không thích những trò chơi ‘cung đấu’ nho nhỏ này của những bạn học đứng đầu top, nhưng từ những tin nhắn cô đã tìm ra được một quy luật, nếu cô báo ôn thi tốt, đối phương sẽ nhắn lại: “Đáng ghét thật, tớ còn đang rối tinh rối mù, đợi cậu đứng nhất”, còn nếu như nhắn báo cô ôn không tốt, đối phương sẽ nhắn lại: “Thôi đi, đừng giả vờ nữa”.

Càng quen biết, giọng điệu trong tin nhắn sẽ càng tùy ý, nhưng nội dung không thay đổi. Từ lần cãi nhau không chút nghĩa lý gì về vấn đề thi cử với Tân Duệ hồi lớp chín, cô đã bắt đầu thích mấy chữ: Cũng được, chẳng có cảm giác gì.

Tân Duệ không nhắn tin lại giống như cô nghĩ, nhưng Lâm Dương thì nhắn lại rất nhanh.

“Đứng ba?”

“Ừ, đứng thứ ba có nghĩa là ở trước có đứng đầu và đứng thứ hai.”

Có thể tưởng tượng được bộ dạng tức giận của Lâm Dương rồi.

“Cậu nói xem, lần này tớ có thể đứng trước Sở Thiên Khoát không?”

Dư Châu Châu ngẩn người. Cô rất thích sự thẳng thắn của Lâm Dương. Lâm Dương chưa bao giờ bị người khác đe dọa chắc là muốn vượt qua Sở Thiên Khoát lắm nhỉ?

Cô cười cợt, nhún vai, “Đứng thứ hai cũng không tệ, tớ thích đứng thứ hai.”

Dư Châu Châu thật sự thấy đứng thứ hai là một vị trí rất tốt, cho dù có mưa gió gì thì cũng có hạng nhất gánh, hơn nữa còn có không gian tiến bộ nữa.

Quan trọng hơn, những năm tháng thi đứng thứ hai của Dư Châu Châu là quãng thời gian tươi đẹp nhưng ngắn ngủi nhất trong cuộc đời cô.

Rất lâu sau Lâm Dương mới nhắn tin trả lời Dư Châu Châu, lúc này cô đã đọc xong các nguyên lý chính trị rồi, điện thoại trong túi quần rung lên một chút.

“Vậy tớ thi đứng thứ hai. Cậu nói thì phải nhớ cho kỹ đấy.”

Tớ nói cái gì chứ? Cô cảm thấy có chút khó hiểu —

Lăng Tường Xuyên lần đầu cảm thấy căng thẳng trước cuộc thi.

Lần cuối cô đọc qua sách địa lý, Lý Tĩnh ngồi sau cô nói mấy cái kinh độ và vĩ độ, sau đó thử định vị trong đầu.

“Vĩ độ Bắc 40°, kinh độ Đông 115°?”

“Chắc là ở gần Bắc Kinh nhỉ? Hoa Bắc Trung Quốc.”

“Ừ, đúng rồi.”

Thở dài một tiếng, cứ như đây không phải là tự kiểm tra, mà là sự lựa chọn giữa việc cắt dây xanh hay dây hồng của một quả bom vậy.

Lúc học tự học buổi chiều luôn có cảm giác lo lắng bất an, thậm chí lúc xem sách sử, mỗi khi thấy có chút kiến thức không thuộc, cô luôn có cảm giác buồn bực xấu hổ lại vui mừng không ngớt.

Trong tiềm thức của Lăng Tường Xuyên, tất cả mọi người đều chú ý đến cuộc thi lần này, mọi người đang suy đoán ai là người đứng đầu ban xã hội năm nay.

Lăng Tường Xuyên nghĩ tới Sở Thiên Khoát, hẳn có hiệu kỳ tới việc ai là người đứng đầu ban xã hội không?

Không thể mất mặt, tuyệt đối không thể.

Huống chi bây giờ Lăng Tường Xuyên cảm thấy nếu không thi được hạng nhất thì mình chẳng khác gì phế vật, tình huống hiện tại là Võ Văn Lục có chút ý kiến với cô, trong lớp có không ít bạn học trao đổi không ngừng đả kích cô trong tối ngoài sáng, cô cần cuộc thi lần này, cô phải lấy hạng nhất trong kì thi này để làm thuốc thần san bằng mọi thứ.

Thu dọn những đề thi môn văn, bên trên có không ít đề đã làm xong hết. Lăng Tường Xuyên xoắn xuýt, không biết nên làm tiếp một đề hay đi ngủ để dưỡng sức cho kì thi ngày mai.

Lúc gần người thì tiếng chuông kết thúc buổi tự học vang lên —

Tân Duệ cảm thấy chưa đọc sách xong, cô quyết định không đi căn tin ăn tối, gặm miếng bánh mì để tiết kiệm thời gian. Mang chai nước ra ngoài

lấy một ít nước nóng, đang đợi nước sôi thì thấy Sở Thiên Khoát và Lâm Dương đang xé túi đồ gia vị bên bệ cửa sổ.

Động tác của hai người rất nhanh, sau đó Lâm Dương cười ha ha nói, “Lần này cậu lại thua rồi!”, sau đó ôm hộp mì đến chuẩn bị lấy nước nóng.

Sở Thiên Khoát ngạc nhiên hỏi, “Sao lần nào cậu cũng đỡ nhanh thế?”

Lâm Dương lắc lắc ngón trỏ, “Thế cậu nói cho tớ biết sao lần nào cũng thi đứng nhất đi?”

Sở Thiên Khoát nở nụ cười, “Tớ nói cho cậu biết, hạng nhất cũng nhường cậu luôn, lần sau cậu để tớ úp mì thẳng là được, đồng ý không?”

Lâm Dương lắc đầu, “Ai thêm làm hạng nhất chứ, tớ thích hạng hai.”

Sở Thiên Khoát tới cạnh cậu, mở khóa vòi nước để lấy nước nóng, “Tại sao thế?”

Lâm Dương im lặng không trả lời, lúc Tân Duệ tưởng hai người họ kết thúc đề tài thì nghe Lâm Dương bảo, “Bởi vì có người thích tớ thi đứng hai.”

Giọng nói có chút được sủng mà kinh, còn có chút khoe khoang.

Sở Thiên Khoát hiếu kỳ, “Ai? Lăng Tường Xuyên à?”

Tân Duệ đóng kín chai nước của mình.

“Sao lại là cậu ấy được chứ? Trong mắt con nhóc đó mà có tớ à? Cậu biết rõ trong lòng.”

Giọng Lâm Dương không mang một chút bất mãn nào, nhưng lại có chút chế nhạo. Tân Duệ thấy được nụ cười bình thản của Sở Thiên Khoát, làm bộ suy nghĩ.

“Tớ biết rồi, là Dư Châu Châu.”

Sự chế nhạo của Lâm Dương bị bắn ngược trở về. Sở Thiên Khoát dựa vào tường, cười xấu xa, làm bộ ‘nhóc con như cậu mà dám đấu với tớ à’. Lâm Dương nhìn hằm ngậy người, nước nóng trong ly mì tràn ra ngoài, cậu ta gào một tiếng rồi ném cả ly mì đi.

Sở Thiên Khoát cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng giọng cười vẫn dịu dàng như thế, đây cứ như là kiểu từ tính đặc thù của hắn vậy.

Vì nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ, nên Tân Duê giả vờ rót thêm mấy ly nước gần đó, cô đột nhiên cảm thấy vô vị, ly nước nóng trong làm cô thấy ngứa, cúi đầu bước vội, không muốn nghe thêm cái gì nữa.

Thì ra Lâm Dương không lúng túng vì đứng thứ hai như cô nghĩ. Thì ra Dư Châu Châu bình thường lạnh mặt bình thản, nhưng cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt. Thì ra bọn họ biết Lăng Tường Xuyên, thì ra mình là người trong suốt dù đứng cạnh họ lâu như vậy.

Thì ra trước giờ có mỗi cô khổ sở.

Tân Duê đột nhiên cảm thấy cuộc thi ngày mai giống như một màn diễn múa không có khán giả của mình cô —

Trường thi ban xã hội được xếp rất đơn giản, ban ba và ban bảy ngồi xen kẽ với nhau, vị trí là xếp hạng đầu vào hội thi trung khảo. Cho nên Dư Châu Châu ngồi bàn một, sau đó là Lăng Tường Xuyên, rồi tới lượt Tân Duê.

Bàn thứ tư là ai ngồi thì không ai quan tâm cả.

Tân Duê nhìn chăm chăm bóng lưng của Lăng Tường Xuyên, cô cởi áo khoác đồng phục, lộ chiếc áo sơ mi màu vàng xinh đẹp bên trong, sau lưng có hình thêu con bướm, Tân Duê nhìn rất đau mắt.

Có thể mặc áo đồng phục của cậu vào được không? Cậu không thấy lạnh à?

Giám thị môn văn đã bước vào phòng thi, Tân Duệ nằm trên bàn, sự lạnh lẽo của bàn áp lên mặt cô.

Trong phòng vang tiếng bút viết lên giấy xoèn xoẹt.

Tân Duệ vẫn cúi đầu, cái cổ hơi đau, cô không muốn ngẩng đầu nhìn con bướm kia.

Thi môn văn xong, Lăng Tường Xuyên lo lắng nhìn Dư Châu Châu ngồi bàn đầu, cô không nói được tại sao, cứ như chỉ cần đối phương quay đầu cười một cái, hai người có thể chào hỏi một cách bình thản.

Lăng Tường Xuyên lo lắng, hình như cô ngày càng quan tâm sự phản ứng của người khác rồi.

Sự yêu thích và căm ghét nơi khóe mắt, dù là một người không chút tiếng tăm gì cũng làm cô trần trọc không thôi.

Cuộc sống như vậy bắt đầu từ khi nào? Lúc cô đang cau mày thì Dư Châu Châu quay đầu hỏi.

“Chiều nay thi mấy giờ vậy?”

“Một rưỡi.”

“Cảm ơn.”

“Châu Châu!” Lúc Dư Châu Châu quay đầu lại thì nghe thấy Lăng Tường Xuyên gọi một tiếng.

“Thi tốt không?” Lăng Tường Xuyên biết hỏi cũng như không, dù đối phương trả lời thật hay giả cũng chẳng có ý nghĩa gì với cô.

Dư Châu Châu nghĩ một lát, “Cũng giống mọi người vậy, bởi vì dù không biết cũng có thể viết vào chỗ trống được, tớ không quan tâm đúng sai, tớ chỉ thấy tớ thi khá ổn.”

Lăng Tường Xuyên ngẩn người, đột nhiên thấy thả lỏng không ít, “Thật à? Môn toán chiều nay cố lên nhé!”

“Ừm,” Dư Châu Châu gật gù, “Cậu cũng thế.”

Dư Châu Châu nói xong thì đứng dậy đi căn tin ăn cơm, Lăng Tường Xuyên phát hiện Tân Duệ ở sau không động tĩnh, nhưng không hiểu sao cô lại chẳng muốn quay đầu nói chuyện với cô bạn.

Cô vẫn nhớ cô bạn này phá hủy lời nói dối của cô trước mặt Võ Văn Lục và các bạn trong lớp, nhưng lại làm vẻ mặt vô tội. Rõ ràng là một cô bạn lạnh lùng kì dị, nhưng lại có thể ở chung với bà tám Trần Đình của lớp, đúng là khiến người khác khó hiểu.

Nếu như đứng đầu không phải cô, vậy cô thà để Dư Châu Châu ngồi vị trí đó còn hơn Tân Duệ.

Dù sao nhất định không phải là Tân Duệ.

Dư Châu Châu vừa ra khỏi phòng thi, chưa đi được mấy bước đã thấy Bôn Bôn. Người xung quanh rất nhiều nên cô không đến chào hỏi hân.

Cô bạn tên Liễu Liên kéo tay áo Bôn Bôn làm nũng, Bôn Bôn lại nghiêng mặt nháy mắt với Dư Châu Châu mấy cái.

Dư Châu Châu trừng mắt lại.

Lúc đi trên đường, cô nghe thấy câu hỏi làm cô mỉm cười.

“Câu thứ ba môn văn cậu chọn đáp án nào?”

“Câu ba ấy hả?”

“Là cái câu cách dùng từ ‘nhiên’ ấy.”

“À, cái đề đó hả, tớ chọn.... hình như là C á, còn cậu thì sao?”

“Chết rồi, vậy tớ sai rồi, tớ chọn B, sao giờ?”

“Nói gì đấy, nhất định là do tớ làm sai.. Nghĩ lại, không phải bảo chọn đáp án sai sao? Thi xong rồi, kiểm tra đáp án làm gì chứ?... Đúng rồi, cái câu sai ngữ pháp kia cậu chọn đáp án nào?”

Cô đang cười khúc khích thì đuôi tóc bị người khác lôi nhẹ một cái.

“Đang cười gì thế?”

Là Lâm Dương. Dư Châu Châu phát hiện cậu xuất hiện quá thường xuyên trong cuộc sống của mình, bọn họ gần như ngày nào cũng gặp nhau, hơn nữa thường gặp ở căn tin nên không tránh được việc ăn cơm chung.

Cứ như đã hẹn trước vậy.

Lâm Dương cứ như đang oán hận scandal còn chưa truyền đi khắp mọi góc ngách.

“Lâm Dương...” Dư Châu Châu muốn mở miệng hỏi cậu có thể cho tớ ăn một bữa cơm được không, đột nhiên nhớ tới buổi chiều sẽ thi toán, cô không muốn làm cậu buồn, nếu tâm trạng không tốt, thi tệ thì là lỗi của cô rồi?

“Chuyện gì?” Lâm Dương lập tức nhìn cô với vẻ mặt một đứa nhỏ tò mò.

“Tớ...” Dư Châu Châu ghen lời, “... Cậu... Cậu... Câu ba đề văn cậu chọn đáp án gì?”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Bụi Trần Nơi Trái Tim Ai?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Nước quýt làm chua mắt ai?”

“Cậu đã nghe bài mới của Châu Kiệt Luân chưa? Rất hay đó!” Trần Đình nói với Tân Duệ đang ngồi cạnh mình, lúc lột vỏ quýt, nước văng vào mắt Tân Duệ, cô không phát hiện nước mắt bên mắt trái Tân Duệ chảy xuống, tự nói với mình.

“Bây giờ điểm của Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu rất sát nhau, Lăng Tường Xuyên thi toán được 145 điểm, cao hơn Dư Châu Châu 5 điểm, nhưng anh văn và ngữ văn của Dư Châu Châu cộng lại cao hơn Lăng Tường Xuyên 12 điểm, lịch sử địa lý lại bằng điểm, nhưng điểm môn chính trị của Dư Châu Châu lại rất tệ – cực kì tệ luôn, tệ đến mức khó tin, Lăng Tường Xuyên thi được 93 điểm mà cậu ta chỉ có 77 điểm, lần này không có thuốc chữa rồi. Cậu nói có kì không, cô không phải luôn nói môn chính trị dễ học nhất sao?”

Tân Duệ sờ môi, không nói gì.

Mấy hôm nay, Tân Duệ dùng phép cộng trừ tính nhẩm với vận tốc ánh sáng, mỗi lần thi xong cô sẽ dùng môn toán để kiểm tra điểm số một lần, trái một lần phải một lần, cộng một lần trừ một lần...

Dù tính thế nào thì điểm cô vẫn thấp hơn Lăng Tường Xuyên. Cho dù tính thế nào, đáp án cuối cùng vẫn giống nhau. Toán thi không tốt, ngữ văn thì bình thường, anh văn cũng bình thường, thành tích tổng hợp không tệ, nhưng không tốt đến mức có thể san bằng chênh lệch.

Nhưng điều duy nhất là cô chưa hi vọng mình có thể đứng đầu lần này, cho nên không đứng nhất cũng là đương nhiên, không mất mặt.

Tân Duệ ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Lăng Tường Xuyên, muốn nhắn cho Dư Châu Châu một tin, lúc cầm điện thoại ra, màn hình đen của điện thoại phản chiếu vẻ mặt của cô, gương mặt ngăm đen lạnh lùng, khóe miệng hơi rũ xuống.

Lần này cô thấy nước quýt lại văng vào mắt mình rồi —

Mấy hôm nay Lâm Dương thấy rất hài lòng.

Hạng hai ban xã hội, Dư Châu Châu. Hạng hai ban tự nhiên, Lâm Dương.

Cậu hận không thể kéo mấy đứa bạn đi qua hỏi, “Có phải tổ hợp này rất xứng không?”

Tâm tình của mọi người rất tốt, con đường của Lâm Dương rộng mở, Lăng Tường Xuyên thở phào nhẹ nhõm, Sở Thiên Khoát vẫn như ngày thường, Dư Châu Châu chẳng có chút rung động nào.

Lâm Dương thậm chí còn nhớ tới bài hát cậu chưa từng nghe, [Cuộc sống của chúng ta tràn ngập ánh mặt trời].

Cứ đến trưa hàng ngày, cậu vui vẻ chạy tới gần ban bảy, đợi Dư Châu Châu đi ra thì đi theo đằng sau, lúc gần tới căn tin thì kéo đuôi tóc của cô, làm vẻ mặt ‘trùng hợp ghê’.

Hành động hôm nay thuận lợi như mọi hôm. Lâm Dương hài lòng nhìn nụ cười mệt mỏi của Dư Châu Châu, cứ như đã bất đắc dĩ không muốn nói thêm về sự trùng hợp này nữa rồi. Trước đây Lâm Dương luôn thấy nụ cười này sẽ làm cậu tức giận, đau lòng nhưng giờ cậu đã thấy rõ bức tranh trong lòng, cậu xem Dư Châu Châu giống như mấy viên đá cần sử dụng những lực mạnh kia để đánh vỡ. Dù sao, khi cô quen với việc có cậu ở cạnh, thì nhất định sẽ coi cậu là đối tượng kết hôn, hoặc là một người thân thiết nào đó.

Dù sao tình thân xưa nay không phải thần bí gì, từ việc không biết gì, không ngừng ở cùng nhau, không ngừng cung cấp sự ấm áp và tình yêu, cuối cùng, cô sẽ không rời khỏi cậu.

Bù đắp tình thân bị thiếu hụt do cậu làm mất kia. Lâm Dương kiên định cho rằng, Dư Châu Châu lưỡi biếng lãnh đạm đó cần được cứu vớt.

Chỉ là tình thân mà thôi. Còn tình cảm của cậu, cho dù mỗi lần Lâm Dương nghĩ đến sẽ đỏ mặt, nhưng cậu quyết định để đó đã.

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy sau lưng có bàn tay kéo lại.

Đường Vũ Ninh nhảy ra từ sau lưng Lâm Dương, cười cợt nhả với Dư Châu Châu, “Em gái, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được em rồi, hơn tháng nay, cứ mỗi lần hết tiết thì chân Lâm Dương như bôi dầu vậy, anh em không cần, thì ra chạy tới tìm cô em...”

Gương mặt Dư Châu Châu vẫn bình thản như nước, không có chút phản ứng nào khi nghe câu nói đùa đó, cứ như Đường Vũ Ninh đang nhảy nhót tưng bừng kia chỉ là một con chó, con mèo nào đó thôi.

“Tôi thay mặt mấy anh em chúng tôi, chúc mừng cậu trở thành dì ba sau Lăng Tường Xuyên và Tường Xuyên! Tôi nói cho cậu biết, đừng giận nhé, thật ra cậu mới là người may mắn nhất đấy, dì ba thường là người được yêu thương và sủng ái nhất trong mấy bộ phim với tiểu thuyết đó!!”

Lâm Dương giật mình, đá Đường Vũ Ninh một phát, cậu bạn cười hì hì với Dư Châu Châu, bảo, “Cậu xem này, cậu nhỏ nhà chúng ta có chút thể đã giận, tính khí nóng nẩy, quá nóng nẩy, nhưng mấy cậu nhỏ thường thể, cậu chịu khó chút nhé!”

Dư Châu Châu im lặng dựa vào cạnh bàn nhìn hai người họ đùa giỡn, cô cười nhạt. Lâm Dương đột nhiên ý thức được, hàm ý của nụ cười kia nghĩa là không kiên nhẫn.

“Đường Vũ Ninh.” Lâm Dương không cười nữa, dùng động tác giữ cậu bạn lại, nghiêm túc gọi tên hắn.

Đường Vũ Ninh sững sốt một chút, lè lưỡi rồi xoay người bỏ chạy.

Dư Châu Châu đứng đối diện Lâm Dương, không nói gì, cậu cảm thấy lúng túng vô cùng, đang định cười nói lảng sang chuyện khác, Dư Châu Châu mở miệng nói, “Lâm Dương, cả tháng này tớ chỉ mới bỏ 20 đồng cho tiền ăn thôi.”

Lâm Dương không ngờ Dư Châu Châu nói đến chuyện này, cậu gái đầu nói, “Tớ không quen để bạn học nữ trả tiền, nếu như cậu thấy vậy không ổn... lần này cậu trả?”

“Tớ không nói cái này,” Dư Châu Châu dờ khóc dờ cười, “Ý của tớ là, chúng ta nên tách ra ăn thôi.”

“Không cố ý mà,” Lâm Dương mở mắt nói xạo, “Chỉ là do trùng hợp thôi, tớ ăn một mình, cậu cũng ăn một mình, ngồi cùng một bàn thì có gì đâu?”

“Trùng hợp thật sao?” Dư Châu Châu ngắt lời cậu.

Lâm Dương im lặng, lúng túng nhìn cô.

“Lâm Dương, ý của tớ...”

“Tớ biết,” Lâm Dương gấp gáp, “Tớ biết cậu muốn nói cậu không trách tớ. Dù cậu trách tớ hay không, tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, sau một năm bị cảm giác mang tội hành hạ, tớ không muốn áy náy tiếp nữa. Việc đó chỉ là trùng hợp, tớ không biết bởi vì cuộc gặp mặt của tụi mình mà làm lỡ thời gian đi du lịch của nhà cậu, tớ cũng không biết họ xảy ra chuyện trong thời gian đó. Tớ không biết trước được tương lai, nên không thể ngăn cản được điều đó. Nhưng tớ vẫn muốn bồi thường, tớ không thể mang lại những thứ mà cậu mất đi, nhưng tớ có thể thay thế bọn họ... chăm sóc cậu.”

Lời nói của cậu càng ngày càng nhỏ, tới mấy chữ cuối thì mặt đỏ bừng.

“Lâm Dương, tớ... cậu không cần phải bồi thường tớ.” Lời nói của Dư Châu Châu như đang dội một thau nước lạnh cho Lâm Dương vậy, “Một chút cũng không cần.”

“Những lời nói khi đó là do tớ bị đả kích quá lớn, không biết lựa lời để nói. Tớ đã nói rồi, đó không phải lỗi của cậu.... cũng không phải, cũng không phải lỗi của tớ, tớ đã nghĩ thông rồi, tớ không muốn chìm đắm trong nỗi đau quá khứ nữa, nó giống như mấy đứa nhỏ bị tự kỉ vậy....” Dư Châu Châu cười cười, cô chỉ định đùa chút nhưng lại phát hiện người đối diện không cười.

“Tớ rất tốt. Có thể khác với trước đây, cậu cũng phải thông cảm cho tớ, bởi vì bây giờ tớ không còn không lo không buồn như trước được nữa, nhưng tớ không phải là người bị bệnh tâm lý. Cho tớ thời gian, tớ sẽ khôi phục từ từ. Tớ sống rất tốt, không tự trách mình, không từ bỏ việc học, cậu không cần tự trách làm gì, cũng không cần bồi thường tớ cái gì cả.”

Lâm Dương cúi đầu, không nói gì. Sau khi Dư Châu Châu nói những lời này xong, lòng cô cũng không tốt như cô nghĩ.

“Nhưng tớ không đền bù cho cậu,” Lâm Dương ngẩng đầu lên, “Tớ đang đền bù cho bản thân mình.”

“Lâm Dương....”

“Tớ không nói thẳng cậu. Nhưng cậu không giống trước kia. Trong mắt cậu không có nhiệt tình, cậu không thích cười, không còn sức sống, cũng không có.... không có giấc mơ... Tớ muốn tìm cậu về.”

Dư Châu Châu nở nụ cười.

Cô phải nói với Lâm Dương thế nào đây? Giấc mơ của cô đã chết rồi. Từ bé đến lớn, chấp niệm của Dư Châu Châu chỉ có một, đó là trở nên tốt hơn, cho dù thi kể chuyện, thi Olympic hay Chấn Hoa, chỉ là một phần của ‘trở nên tốt hơn’ mà thôi. Trước kia cô chưa từng nghĩ tới việc tại sao phải cố gắng sống tích cực, tại sao phải chăm học làm đứa trẻ tốt, tại sao không thể sống giống như tên xấu xa Bôn Bôn. Cô chỉ có thể tự nói với bản thân rằng, vậy là đúng.

Chỉ khi giấc mơ càng rõ dần, cô mới biết rằng, cô chỉ muốn mẹ sống tốt mà thôi. Cả nửa đời mẹ luôn xoay chuyển quanh cô, thậm chí dấu ấn cô nhi quả phụ và con riêng đã ăn sâu lên người bà bằng một phương pháp không thể gột rửa được, nhưng cô có thể thay đổi nửa đời sau của mẹ.

Cô vì cơ hội hạnh phúc đó nên mới từ chối lời mời trở thành nữ hoàng vinh hoa phú quý của công tước thổ, ngoan ngoãn đi theo mẹ trên con đường đầy gió lạnh dài đằng đằng và nhàm chán kia.

Vận mệnh đã cho mẹ con cô cơ hội. Dư Châu Châu cũng thấy mình chưa từng lãng phí cơ hội vậy, cô đã cố gắng để có được hạnh phúc đấy. Nhưng mà sau khi mẹ mất, cô không cần phải quá cố gắng nữa rồi.

Lúc Dư Châu Châu đốt tiền vàng mã, cô chưa bao giờ lầm bầm mấy câu ‘mẹ cầm tiền đi’ gì đó, cô không tin chuyện linh hồn của người chết, bởi vậy cũng không tin chuyện ‘mẹ ở trên trời nhìn cô’.

Buổi tối, cô nằm im trên giường, tự hỏi mình, nêu bây giờ cô sa đọa thành một con bé lưu manh, hoặc bỏ học đi ăn xin thì thế nào nhỉ? Nếu như lúc này Chu Thắm Nhiên và mẹ hẳn xuất hiện lần nữa thì sẽ thế nào?

Bọn họ sẽ sấm hối hay là cười nhạo và nhục mạ, có điều mẹ sẽ không nghe thấy.

Mẹ không nghe thấy nên cô cũng không để ý.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy mình đã tự do, tự do đến mức cô có thể vác vali đi bất kì đâu ngay lập tức. Cô co lại trên giường, nỗi sợ hãi và cô đơn bủa vây lấy cô.

Một năm này, cuộc sống của cô chỉ một màu trắng xám. Cô giống như đóng hết tất cả cảm quan lại, nếu không phải ngày nào Trần An cũng gọi điện, nhắn tin nói chuyện với cô, yêu cầu cô kể chuyện hằng ngày của mình cho anh nghe – vậy có khi cô sẽ thành Ayanami Rei [1] thứ hai trong cuộc sống đấy nhỉ?

[1] Ayanami Rei: là một nhân vật hư cấu trong anime Shin Seiki Evangelion.

Sao có thể tìm cô trở về được chứ? Cô nhìn Lâm Dương chăm chăm, nhìn chăm chú đến mức tầm mắt mơ hồ, duỗi tay sờ mặt mình thì phát hiện đây là nước mắt.

Cô không thấy rõ phản ứng của người đối diện, chỉ xoay người rời khỏi đó —

Lúc Lăng Tường Xuyên ôm [Khi chòm sao loài người lóng lánh] đứng im ngoài cửa ban một, cô nở nụ cười dịu dàng làm các bạn học đi ngang qua phải quay đầu nhìn cô mấy cái.

Sở Thiên Khoát đi ra, trông có vẻ còn buồn ngủ.

“Mới ngủ dậy à?”

“Ừ.” Hần vỗ vỗ má cho tỉnh táo lại, “Cậu đọc xong rồi hả?”

“Đọc xong rồi, cảm ơn cậu.” Cô trả lại sách cho hần.

“Đúng rồi, chúc mừng cậu, nghe bảo cậu thi đứng hạng nhất. Mặc dù không khác gì đáp án tớ nghĩ, nhưng vẫn phải chúc mừng cậu.”

Lăng Tường Xuyên có thể thấy được một đóa hoa đang nở trong lòng cô.

“Nếu nói vậy, tớ phải chúc mừng cậu mấy lần đây? Chúc mừng nhiều quá cũng nhàm chán lắm đó, lúc nào cậu thử rớt hạng một lần để trở thành trò cười cho đám người phàm tục tớ đi chứ, tới lúc đó tớ sẽ tới cười nhạo cậu một chút.”

“Rớt hạng? Được, trước khi tốt nghiệp cấp ba, tớ sẽ để cậu cười nhạo tớ một lần.”

Mặt Lăng Tường Xuyên biến sắc.

Hần giận rồi à?

“Không phải, tớ không có ý đó.”

“Hả?” Sở Thiên Khoát bị lời phủ định của cô làm ngẩn người, sau khi Lăng Tường Xuyên bình tĩnh lại thì tự mắng mình ngốc.

“Tớ... tớ về lớp đây.” Lăng Tường Xuyên cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

“Được, có sách gì hay thì tới tìm tớ.”

Cô nở nụ cười cay đắng, nhìn bóng lưng biến mất ở cửa ban một của Sở Thiên Khoát.

Có phải nhiều năm sau, hắn sẽ không nhớ nổi mặt của cô, trong đầu chỉ nhớ mấy tên quyền sách không?

Lăng Tường Xuyên nghiêng đầu rời khỏi đó.

Được, hẹn gặp lại, cậu bạn thư viện.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Sự Kiêu Ngạo Không Thể Cứu Chữa Của Tôi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Giả tạo”

Tối giáng sinh, Dư Châu Châu đứng ở trạm xe buýt một mình.

Sau cuộc thi Tân Duệ không muốn lãng phí nửa tiếng đứng chờ người ở trạm xe buýt nữa, cho nên luôn ở trường tự học cả tiếng rồi mới đi về.

Dư Châu Châu thay đổi chân luân phiên để giảm bớt cái mỏi cho chân.

Cô tặng cho các bạn trong lớp mấy tấm thiệp chúc mừng lễ giáng sinh, Mễ Kiều và Ngạn Nhất vui vẻ nhận lấy, sau đó một người bảo chữ mình xấu, một người thì nói xin lỗi mười lần vì không mua quà đáp lễ giáng sinh cho Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu cười cười, từ bé cô luôn gặp được bạn cùng bàn và bàn sau đáng yêu ấm áp.

Ngạn Nhất thả quyển vở xuống bàn, nằm ì lên bàn, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy cậu bạn đã mệt đến mức không thể gượng nổi nữa.

Thành tích của Ngạn Nhất trong cuộc thi lần này không tốt. Mỗi khi phát bài kiểm tra, mặt cậu bạn trắng đi một chút.

Có lần Dư Châu Châu tới ngày đầu tây vào buổi thể dục, cô ở trong lớp học thì thấy Ngạn Nhất không ra ngoài học.

Lúc này cô mới phát hiện, từ trước giờ Ngạn Nhất chưa bao giờ học thể dục cả. Nam sinh của ban xã hội rất ít, cho nên các thầy cô cũng mặc kệ, Ngạn Nhất luôn xem tiết thể dục là buổi tự học của mình.

Dư Châu Châu đau đớn năm nhào lên bàn, đột nhiên mở miệng hỏi, “Ngạn Nhất, sao cậu phải cố gắng đến thế?”

Ngạn Nhất nhìn Dư Châu Châu đề phòng, “Tớ không giống cậu, không cần cố gắng cũng có thể....”

“Vậy sao cậu phải đạt được thành tích tốt?”

“Bởi vì... Tớ muốn đại trường đại học tốt.”

“Vậy tại sao lại thế?”

“Thi vào đại học tốt, sau đó thi nghiên cứu sinh, sau đó tìm công việc tốt.” Đối mặt với thái độ nhàm chán của Dư Châu Châu, Ngạn Nhất cũng thả lỏng hơn.

“Kiếm tiền, cưới vợ tốt?”

“....Ừ.” Nói thoải mái vậy... Ngạn Nhất đỏ mặt nhìn Dư Châu Châu nói với giọng điệu bình thường.

“Vợ con ngồi ở cạnh lò sưởi,” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Vậy thi đại học tốt ra, trở thành người thành đạt thì cũng có vợ đẹp hơn, con có gen tốt hơn một chút, sau đó ở gần lò sưởi hơn một chút?”

“....” Ngạn Nhất không muốn nói gì nữa.

“Nhưng mà,” Dư Châu Châu giống như tự nói với bản thân, “Con trai của cậu có thể không thông minh, cho nên sẽ lấy việc chăm chỉ đọc sách học tập để bù cho điều đó, sau đó thi vào trường cấp ba, đợi đến khi cậu bé thi vào cấp ba....”

Cô dừng lại, quay đầu nhìn Ngạn Nhất chăm chăm rồi bảo, “Sẽ giống cậu như bây giờ.”

Ngạn Nhất đột nhiên thấy vô lực, hắn cố gắng ném những lời Dư Châu Châu vừa nói ra khỏi đầu, cúi đầu cứ như đang tự thôi miên bản thân, “Tớ không hiểu đạo lý của cậu, tớ chỉ biết không thể lãng phí tiền của ba mẹ mình. Nhà tớ không giàu, để tớ được vào Chấn Hoa học, họ đã bỏ năm, sáu vạn để nhờ người ta, tớ không có thời gian nghĩ mấy đạo lý đó.”

“Tớ chưa từng nói đạo lý gì với cậu cả,” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Ngạn Nhất, cậu có giấc mơ nào không?”

Ngạn Nhất đưa mắt nhìn bài thi toán, không muốn để ý cô, nhưng miệng lại bật thốt, “Vợ con ngồi đầu lò sưởi.”

Dư Châu Châu cười ha hả, Ngạn Nhất sờ mũi.

“Thật ra...” Ngạn Nhất đột nhiên nói, “Lúc bé tớ được học vẽ, học rất lâu, khoảng hơn năm năm. Thầy của chúng tớ bảo tớ vẽ kí họa rất tốt, tuy màu sắc thì hơi tệ, nhưng bố cục là rất tốt. Nhưng ba mẹ tớ bảo cái này không thể kiếm tiền nữa nên lên lớp hai không cho tớ học nữa.”

“Cho nên?”

“Cho nên.... tớ rất muốn trở thành một họa sĩ vẽ manga. Tớ muốn đi Tokyo, đi theo một tác giả truyện tranh, làm trợ lý cho người đó, sau khi học xong thì trở về...” Hắn nói với vẻ mặt kích động, sau đó ngán người rồi nằm nhoài lên bàn học, nghiên cứu hình học, không nói chuyện với Dư Châu Châu nữa.

Dư Châu Châu nâng cằm nhìn bầu trời xa xăm.

Giấc mơ rất giống Tân Duệ.

Khó trách Ôn Miếu từng nói, “Tokyo ở rất xa.” —

Giáo viên dạy anh văn ban ba là một ông lão người Úc, gầy gò đến mức khiến người ta cảm giác chỉ một cơn gió cũng thổi ngã ông. Lăng Tường Xuyên rất hâm mộ những đứa trẻ ngoại quốc, cuộc sống của bọn họ không có áp lực gì cả, thích đi đâu thì đi đấy.

Châu Âu, Bắc Mỹ, Brazil, Ấn Độ, Trung Quốc, Nhật Bản, Mông Cổ.... Ông lão này đã đi khắp nơi trên thế giới rồi.

Ông ấy cực kì bất đắc dĩ với việc làm bài tập của học sinh Trung Quốc, nhưng cũng không có cách nào thay đổi cả. Dù sao lúc thi đại học, việc phát âm chỉ là một vấn đề nhỏ, thời gian cấp bách nên không ai có hứng thú nói chuyện với ông cả.

Cái thời đại nhìn thấy một người ngoại quốc rồi hỏi vấn đề nhàm chán như kiểu, “What do you like about China? Do you like Chinese food?” đã qua rồi.

[Tạm dịch: Bạn thích cái gì ở Trung Quốc? Bạn có thích ăn đồ ăn Trung Quốc không?]

Điều làm Lăng Tường Xuyên giật mình là Tân Duệ luôn âm u ít nói kia lại là một trong số ít người tích cực với môn học này. Ấn tượng của cô với cô bạn Tân Duệ u ám này là ‘nếu không thi đại học thì không học’, cho nên sự hăng say của cô bạn trong tiết học này làm Lăng Tường Xuyên thấy kì lạ.

Phát âm của Tân Duệ không quá xuất sắc, cô bạn mang theo khẩu âm Trung Quốc khi nói tiếng Anh, nguyên nhân hẳn là do ít giao tiếp với người

nước ngoài. Mặc dù nói khá lưu loát, nói chuyện không có vấn đề gì nhưng không xuất sắc chút nào.

Lăng Tường Xuyên chán nản ngồi nghe giảng, đột nhiên nghe thầy giáo kêu hỏi đã từng gặp kẻ trộm ở trên xe buýt chưa.

Cô không thích giơ tay. Trước kia thầy từng nói, ông hi vọng các bạn học có thể trực tiếp đứng dậy nói những điều mình thích, thậm chí còn cổ vũ mọi người, “Chỉ cần đứng lên một lần thì lần sau sẽ thấy dễ dàng hơn nhiều, các trò cũng sẽ thích cảm giác dũng cảm nói chuyện bằng tiếng Anh như vậy hơn.”

Lăng Tường Xuyên không nghĩ gì mà đứng phắt dậy, bắt đầu dùng giọng tiếng Anh mà cô từng học theo kênh Disney hồi bé, rồi học theo chương trình tiếng Anh của Cambridge để nói kinh nghiệm gặp kẻ trộm trên xe buýt của mình, nói xong thì thấy vẻ mặt của thầy giáo hơi kì lạ, các bạn xung quanh cũng dừng bút mà nhìn cô rồi nhìn ra sau lưng cô.

Lăng Tường Xuyên dừng nói, xoay người thì thấy Tân Duệ cũng đứng.

Lúc cô không ngẩng đầu, Tân Duệ cũng giơ tay lên, thầy giáo chỉ tay vào cô học sinh đã giơ tay lần thứ năm trong tiết học, không ngờ Tân Duệ chưa nói gì thì cô đã đứng dậy trả lời lưu loát bằng tiếng Anh, Tân Duệ từ ngạc nhiên đến bức bối, thử mở miệng nói mấy câu nhưng khi thấy đối phương nói năng lưu loát không chỗ hở, cô cảm thấy lúng túng, không thể mở miệng, đứng không xong mà ngồi cũng không được.

Cô bạn mím môi thành một đường thẳng.

Lăng Tường Xuyên che miệng lại.

Giả tạo.

Lăng Tường Xuyên le lưỡi.

Giả tạo.

“Sorry.” Lăng Tường Xuyên nói.

Giả tạo.

Trong lòng Tân Duệ chỉ còn một từ này mà thôi. Lăng Tường Xuyên ngồi xuống với vẻ mặt mình chỉ vô tình làm những hành động đó thôi.

Để lại Tân Duệ đứng đờ ở đó, thầy giáo ra hiệu Tân Duệ nói tiếp, nhưng cô bạn phát hiện, sau khi nghe giọng tiếng Anh của Lăng Tường Xuyên, cô không thể nào nói được nữa.

Không mở miệng được, sự sợ hãi đã biến mất năm đó đột nhiên xuất hiện. Cô thấy được vẻ mặt lạnh lùng của cô giáo ngữ văn hồi sơ trung, đầu cô ong ong, không nghe được gì cũng chẳng thể mở miệng được, lúc ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt cổ vũ của Dư Châu Châu, sau đó mơ hồ dần.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Trăm Sông Đổ Về Một Biển

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Tháng ngày trước kia không dễ chịu chút nào”

Điện thoại nhà vang lên, mẹ đang nấu nước nóng, bác cả đang ở nhà vệ sinh, Dư Châu Châu thả bút xuống, chạy ra phòng khách nghe điện thoại.

“Xin chào.”

“Xin chào... Xin hỏi, đây có phải nhà của Dư Châu Châu không?”

“Là tôi, xin hỏi ai vậy ạ?”

“...Là ba đây.”

Dư Châu Châu im lặng mấy giây, sau đó bình tĩnh nói.

“À, chào ông.”

...

Mùa đông năm nay, Trần An không về nhà. Bây giờ anh làm việc ở Thượng Hải, xa xôi đến mức làm Dư Châu Châu nghi ngờ có phải anh đã đến một thế giới khác rồi không, giống như con chim đi trú nơi phương Nam, rồi xa phương Bắc lạnh lẽo.

Cô cẩn thận bấm số điện thoại của anh, lúc tiếng chuông vang lên một lát, Trần An cúp điện thoại. Dư Châu Châu thả điện thoại xuống, không quá nửa phút sau, điện thoại vang lên, không cần xem cũng biết là Trần An gọi lại.

Trần An luôn tri kỉ như thế, anh biết Dư Châu Châu ở nhà bác cả, nếu có thể tiết kiệm khoản tiền nào thì sẽ tiết kiệm, cho nên anh luôn là người gọi cho cô.

Dư Châu Châu bình tĩnh lại.

“Alo.”

“Châu Châu, năm mới vui vẻ.”

“...Năm mới vui vẻ.” Dư Châu Châu cười cười hai tiếng.

“Gần đây học hành có tốt không? Tình huống của bà ngoại có tốt hơn không?”

“Tốt hết ạ.”

“Em gọi anh có chuyện phải không?”

“Vâng,” Dư Châu Châu nhìn song cửa sổ chăm chăm, “Lúc này.... ba em... gọi cho em, nói muốn gặp em —“

Sau tết nguyên đán thì sẽ học một tuần, rồi đến kì thi cuối kỳ.

Lâm Dương bị đám Đường Vũ Ninh và Tưởng Xuyên đá khỏi hội ăn cơm chung.

“Cậu làm cái mặt này làm gì? Tới từ đâu thì về chỗ đó mà ăn!”

Lúc cậu bưng mâm đồ ăn đi dạo một vòng quanh căn tin, không biết đang tìm cái gì. Lâm Dương liếc mắt nhìn mấy chỗ ngồi quen thuộc kia, nhưng không thể tìm được vị trí làm cậu hài lòng.

Hai cô bé học lớp mười đi lướt qua cậu, sơ ý đổ chén canh cà chua trúng lên người Lâm Dương.

Ký ức quen thuộc ào về, Lâm Dương kinh ngạc nhìn cà chua trúng trên nền đất, cô bé ở cạnh xin lỗi mấy lần nhưng cậu vẫn lạnh mặt không chút phản ứng, lúc đối phương chuẩn bị khóc thì cậu đột nhiên đứng dậy, chạy ra khỏi căn tin.

Những lời nói thảng thốt của Dư Châu Châu đã dập tắt ngọn lửa nhiệt tình của cậu, Lâm Dương tự nhủ, Dư Châu Châu thật sự không cần cậu.

Cô có thế giới riêng của mình. Cô sống bình thản như vậy, chỉ cần cho cô thời gian thì cô có thể quên hết những nỗi đau kia. Cứ như hồi học xong tiểu học vậy, cậu biết tình huống gia đình Dư Châu Châu qua lời nói của Lăng Tường Xuyên và Tường Xuyên, thương xót cho cô vô cùng, sau đó xem cô là cô bé bán diêm cần được yêu thương và bảo vệ như truyện cổ tích. Nhưng không ngờ lúc gặp cô ở sơ trung, cô có thể nở nụ cười rực rỡ và tự do với những người bạn khác như vậy.

Cô không cần đền bù.

Lúc này Lâm Dương mới hiểu được: Có thể cô không cần cậu, nhưng cậu lại cần cô.

Cậu lao nhanh tới cửa lớp ban bảy, cái lạnh giá của ngày đông cộng thêm tốc độ chạy nhanh của cậu, lúc cậu dừng lại phải đỡ tường, ngực đau đến mức muốn nôn sạch ra.

“Hôm nay Dư Châu Châu không đi học, cậu tối cũng như không.” Cô bạn học tóc ngắn, mắt đen láy đứng dựa vào cửa lớp, cả người cô bạn gầy gò như người nghiện ma túy vậy. Cô bạn mặc ngược chiếc áo khoác lại, hai tay xỏ vào tay áo, để phần lưng áo lên trước ngực.

“....Sao cậu biết tôi sẽ đến?”

“Không phải cậu đang theo đuổi cậu ấy à? Tớ đã lâu không thấy cậu, cho là cậu từ bỏ rồi, đang tiếc hận nghị lực của cậu thì cậu xuất hiện, không tệ, không tệ.”

Lâm Dương suýt nữa sặc nước miếng của mình. Cậu vừa quyết định hai phút trước mà cô bạn này lại làm cái bộ mặt như biết trước rồi là sao? Còn nói thẳng như vậy nữa...

“Sao cậu biết tôi...” Nghĩ một lát, hai mắt sáng rực, “Là Dư Châu Châu nói với cậu à?”

Cô bạn nở nụ cười mang hàm ý sâu xa, Lâm Dương đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

“Đừng nói nhiều thế, cần tôi giúp đỡ không?”

Lâm Dương lắc đầu, cậu biết thủ đoạn ồn ào của mấy cô bạn nữ này, hồi học sơ trung cậu từng được một cô bạn lớp khác theo đuổi, vì ngại người ta là con gái nên cậu không tính toán cái gì, nhưng cô bạn kia và đám chị em của cô được nước lấn tới, suýt nữa làm cậu phải nhảy lầu để chứng minh thanh danh trong sạch của mình.

“Người quân sư như tôi không ngu xuẩn như đám nữ sinh kia đâu,” Cô bạn cười đầy thần bí, “Nhìn bộ dạng cậu thì biết cậu có quyết tâm nhưng không có kế hoạch, chỉ làm theo bản năng mà đòi tỏ tình à? Chắc chắc, lo cho tình yêu của cậu vờ lờ. Chỉ chút sách lược của cậu mà đòi theo đuổi cô bạn gốc kia của tôi á? Thề là sẽ chậm bỏ mọe luôn cho coi, có khi

tôi xuống mồ rồi hai người còn chưa cầm tay nhau nữa ấy chứ, hoặc khi tôi đã chuyển kiếp thứ hai rồi, hai tên đàn các cậu còn chưa cưới nhau nữa ấy chứ chả đùa. Còn lúc hai người có con, hừ, trực tiếp đốt tờ giấy ghi tên con hai người xuống cho tôi coi nhé!”

Đoạn văn lảm liệt của cô bạn làm Lâm Dương suýt học ba thước máu rồi.

“Sao nào? Cần nghĩ không?”

Bản năng của Lâm Dương bảo nên tin cô bạn này.

“Cái này, làm ơn, cảm ơn...” Cậu nghiêm mặt nói.

“Tôi không thích nghe mấy lời nói bình thường đó đâu,” Cô bạn nở nụ cười, sau đó quay vào lớp, lúc đi ra cầm ba tờ bài thi lịch sử, “Tối nhớ làm cho xong, mai chúng tớ phải nộp rồi.”

Mặt Lâm Dương đen lại, “Tớ cũng phải làm bài lịch sử của tớ.”

“Không không không, ông thầy lịch sử Võ Văn Lục của tụi này có vấn đề về thần kinh, mấy bài này làm nhiều lần rồi, chỉ có tráo câu thôi,” Cô bạn đưa cho cậu thêm ba tờ bài khác, trên ba tờ đầy chữ, “Cậu chép theo đây là được.”

“Sao cậu lại lừa thế? Có đáp án rồi còn gì?”

“Đương nhiên là lừa chép rồi, nếu không tôi cần gì giúp cậu chứ? Làm bạn bạn sau của Dư Châu Châu, tôi mà không giúp được chắc méo ai giúp nổi, cậu còn ý kiến ý cò gì? Bây giờ cậu cũng có thể đổi ý, tôi không ngăn đâu, nhưng tin tôi đi, có tôi ở đây, cậu đừng hòng theo đuổi cậu ấy.”

Đầu óc Lâm Dương lộn tưng phèo, cậu không nhớ nổi hình ảnh của một con người tự do đã trở thành nô lệ từ khi nào.

“Cho nên, vì để tên Bao Công mặt đen không gây chuyện với tôi hàng ngày, cậu ngoan ngoãn chép bài thi cho tôi đi – cậu biết ba tờ giấy thi trên tay cậu là của ai không?”

Lúc này Lâm Dương mới cầm tờ bài thi lên xem tên chủ nhân của nó.

Mấy chữ Dư Châu Châu được viết ngay ngắn, sạch sẽ ở bên góc.

“Tớ trộm từ học bàn của cậu ấy đấy.”

Mặc dù giọng nói của cô bạn hơi chột dạ nhưng khá lớn, chuyện như vậy còn hô to cho cả thế giới biết, Lâm Dương lăm lét nhìn xung quanh xem có ai quen cậu đứng đấy không.

“Nhớ kĩ, trước khi tan học, tốt nhất là đưa bài trước buổi tự học tối cho tôi, đừng tới muộn đấy!”

Lâm Dương gật đầu như già tởm.

“Đúng rồi, tôi tên là Mễ Kiều, là bạn tốt của Dư Châu Châu, à, bây giờ chưa phải, qua mấy ngày nữa là phải rồi, cậu nhớ kĩ, theo tớ thì sẽ có thịt ăn.”

Sau khi nói xong, Mễ Kiều ho mấy cái, nhỏ giọng mắng, “Hành lang lạnh bỏ mợ.”, sau đó ung dung đi vào lớp.

Lâm Dương cầm mấy tờ bài thi về lớp như bị mộng du.

Đột nhiên cậu cong môi lên, cứ như đã tìm thấy được mục tiêu ngọt ngào nào đó.

Sau đó mới nhớ tới, Mễ Kiều chưa hỏi tên cậu, thế thì giúp cậu kiểu gì?

Có phải... bị troll rồi hông?

Điện thoại Dư Châu Châu rung lên, vừa cầm lên thì thấy tin nhắn của Lâm Dương.

“Cậu bị ốm à?”

“Chắc là bị cảm, bị sốt, không sao đâu.”

“Uống thuốc đúng giờ nhé, uống nước ấm nhiều vào, mặc ấm vào, đừng đọc sách, ngủ nhiều vào sẽ nhanh hết bệnh. Nghe lời!”

Dư Châu Châu có cảm giác bị sét đánh, cô không nhin được mà nhận lại một tin, “Cậu có biết tại sao Quan Thế Âm lại muốn bóp chết Đường Tăng không?”

Cô tin Lâm Dương đã xem [Đại Thoại Tây Du] rồi.

Lâm Dương trả lời rất nhanh, “Nhưng cuối cùng vẫn không ra tay được.”

Dư Châu Châu liếc một cái, sau đó nằm lên giường.

Không hiểu sao, sau khi nhận cuộc điện thoại của ba hôm qua, cô bị sốt cả tối, sáng nay mới khỏe một chút.

Trên người có mùi dầu. Chắc là tối qua mẹ đã bôi dầu cho cô, trên người, trán, tai, cổ, lòng bàn tay bàn chân... Mẹ sử dụng hết các cách giảm sốt trên mạng lên người cô. Dư Châu Châu cảm giác được mẹ trở lại trong lúc mê mang, hồi năm lớp chín cô bị sốt cao sau khi khỏi thủy đậu, cũng trong cái đêm tối tăm như vậy, bóng người bên giường khá mơ hồ nhưng lại có một bàn tay dịu dàng luôn cầm tay cô.

Cô đột nhiên khóc cả đêm.

Trong điện thoại, ba bảo hi vọng Dư Châu Châu có thể ăn tết với gia đình ông, lúc đó cô chưa gọi cho Trần An, nhưng đã tự động từ chối. Bên

kia im lặng một lát, bảo, năm sau ba phải đi công tác, chỉ rảnh lúc tết thôi.

Dư Châu Châu đột nhiên muốn cười, “Thật à? Nhưng tôi không rảnh.”

Bên kia im lặng một lát, “Được rồi, sau tết ba sẽ liên lạc với con. Học tốt, nhớ giữ sức khỏe.”

“Cảm ơn, tạm biệt.”

Nửa đêm nằm mơ, Dư Châu Châu thừa nhận, cô có chút vui vẻ.

Cô không nói cho Trần An biết, lúc ấy cảm giác hưng phấn vì có thể trả thù làm cô giật nảy mình, thậm chí dưới cơn sốt cao kia, cô vẫn muốn thử bò dậy – mặc dù không biết tại sao phải bò dậy.

Thì ra cô vẫn còn chút chấp niệm, vẫn còn muốn làm cái gì đó, dù chỉ là một cái tát, hoặc một câu nói tàn nhẫn nào đó, hoặc là dùng cách nhục mạ và khoe khoang cực hèn hạ kia.

Cô muốn gặp ông ta và gia đình của ông ta. Bây giờ cô không thể lùi được nữa, phá phủ trầm châu [1], ngoài cô ra, cô chẳng không còn người nào để cô lo lắng và để ý nữa.

[1] Phá phủ trầm châu: hoặc là đập nổi chìm thuyền, đây là một tích kể về Hạng Vũ mang quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng giặc.

Dư Châu Châu biết rõ, lúc đó, cô cam tâm trở thành một người lính ôm bom.

Cô đợi thời khắc bom được nhen lửa —

Tân Duệ đứng ở trạm xe buýt, lạnh cóng người, cô chỉ có thể đứng dậy đi tới đi lui để làm ấm người.

Ánh đèn đường ngoài cửa sổ chiếu lên cửa sổ xe buýt, chiếu thành một ánh hào quang. Hôm nay có tiết ngoại khóa, cô phải làm các bài toán giải tích, làm nhiều đến mức chỉ cần thấy trục toạ độ thì muốn nôn sạch ra.

Trong tiết nghệ thuật, lúc cô giáo đang chiếu một video trên màn hình, cô ngồi cúi người học thuộc các từ vựng tiếng Anh, cô lúc này cứ như bị Thẩm Dương nhập vào vậy. Càng đừng nói mấy tiết thể dục nữa, cô trốn ở trong lớp không ra sân thể dục luôn. Chỉ có tiết tiếng anh là cô tích cực một chút, vì cô cảm thấy phát âm tiếng anh cũng là một kỹ năng và bề ngoài quan trọng.

Bề ngoài. Để cô có được bề ngoài ‘đẳng cấp cao’ như Dư Châu Châu và Lăng Tường Xuyên vậy.

Chỉ có Tân Duệ biết rằng, cô đã phải cố gắng cỡ nào để thành một con người khác. Lúc trước, Dư Châu Châu giúp đỡ cô chỉ nghĩ rằng cô cần thành tích học tập tốt và sức khỏe tốt mà thôi.

Nhưng những thứ mà Tân Duệ muốn còn nhiều hơn thế nữa.

Mỗi khi cô đứng im như tảng đá rồi ngồi xuống năm ấy, cô luôn nhắm mắt lại, dùng trí tưởng tượng để xóa bỏ đoạn kí ức đấy. Trong thế giới ảo tưởng hắc ám kia, cô nói rất lưu loát, tiếng vỗ tay bốn phía vang lên, thậm chí cô còn trả lời giúp Dư Châu Châu nữa cơ.

Những lúc đấy, cô luôn có thể thấy được ánh mắt trốn tránh của Ôn Miếu.

Tân Duệ có rất nhiều kiểu tưởng tượng. Tưởng tượng cô xuất hiện như nữ hoàng vào các tiết âm nhạc, hoặc là có tay nghề tuyệt vời như Van Gogh trong những tiết học hội họa, thậm chí mỗi khi thấy cái chân mập của mình ở tiết thể dục, cô cũng có thể tưởng tượng rằng chân cô dài ra một chút, thon đi một ít...

Dư Châu Châu sao có thể biết rằng, ngoài thành tích học ra, cô còn cố gắng chạy vòng vòng hằng ngày để giảm béo, thậm chí còn tìm hiểu về lịch sử và thưởng thức nghệ thuật, nghe nhiều các bài hát và bài nói tiếng anh, tìm hiểu thưởng thức bên ngoài để biến tưởng tượng của cô thành sự thật, để biến cô thành nhân vật trung tâm trong các cuộc nói chuyện của mọi người chứ không phải trở thành một kẻ chỉ biết lắng nghe, không hiểu chuyện gì như trước nữa.

Tân Duệ luôn cho rằng, bi kịch lớn nhất của đời cô là việc cô là Tân Mỹ Hương mà không phải người nào khác.

Không phải là người nào khác, chỉ là Tân Mỹ Hương mà thôi.

Tân Duệ bị khẩu âm ‘xinh đẹp’ của Lăng Tường Xuyên ‘trách móc’ một trận, cô đứng sững tại chỗ, não trống rỗng, đột nhiên cảm thấy sợ hãi như bị kính chiếu yêu chiếu vào vậy.

Từ lần đầu gặp nhau, trực giác đã bảo với cô rằng, sẽ có ngày như vậy xuất hiện. Cô đánh nát tấm gương của Hà Dao Dao, nhưng tấm gương của Lăng Tường Xuyên thì phải đánh thế nào mới nát đây?

Tân Duệ bước vào căn nhà mới nhỏ hẹp, lúc móc chìa khóa trong túi áo ra thì nghe thấy tiếng ném đồ trong nhà vang ra.

“Tôi con mọe nó ốm thế này, ông còn ra ngoài uống rượu à? Sao ông không uống chết mọe luôn đi?”

Nghèo khổn, uất ức, cãi vã.

Nếu vậy sao hai người không ly hôn đi? Sao hai người không chết đi?

Tân Duệ dựa đầu vào cửa nhà, cái suy nghĩ hư đồn này lại khiến cô thấy sáng khoái trong sự xấu hổ.

Dư Châu Châu không biết rằng, cho dù cô bạn mất mẹ, nhưng cô lại luôn ao ước mình có sự tự do như cô bạn.

Tiếng mắng chửi nhau của hai người trong nhà không ngừng vọng ra ngoài, đây là người thân yêu nhất của cô, cũng là chỗ dựa nhất trong đời cô

“Hôm nay ba bận à?”

“Ba ở trong phòng sách tiếp khách rồi, mẹ thấy không kết thúc sớm được đâu, cho nên mới gọi con tự gọi xe về. Tối đây nào, cởi áo khoác ra, rửa tay rồi ra bếp ăn cơm.”

Lăng Tường Xuyên để hai tay dưới dòng nước ấm áp, mu bàn tay trắng nõn, móng tay béo mập mạnh khỏe, cô nhìn đi nhìn lại, đến khi mẹ kêu cô mới lau tay rồi ra ngoài.

“Sắp tới kì thi cuối kì rồi nhỉ?” Mẹ gấp cho cô một miếng sườn, “Ôn tập thế nào rồi?”

“Dạ, vẫn như thế ạ.”

“Cái gì gọi là vẫn như thế?”

Lăng Tường Xuyên ngẩng đầu, nhìn gương mặt kích động của mẹ, thịt ở gò má trái rung rung, sau đó lan dần từ mí mắt tới miệng.

Chưa tới ba câu đã vậy, một giây trước còn hiền lành.

“Rất tốt, ý con là rất tốt.” Lăng Tường Xuyên thầm than trong lòng.

Đi Bắc Kinh để phẫu thuật, nghỉ ngơi nửa tháng, đợi sau khi cảm thấy khỏi hẳn thì lại phát bệnh lần nữa, càng lúc càng nặng hơn.

Bác sĩ bảo không được để mẹ kích động.

Lăng Tường Xuyên rất muốn hỏi bác sĩ, mỗi một người phụ nữ trung niên có gương mặt co giật sẽ thường được tặng kèm thần kinh không ổn sao? Vậy có cách gì để bọn họ không kích động với thần kinh mỏng manh yếu đuối như thủy tinh kia không?

Cuộc sống của cô vừa kích thích lại vừa dằn vặt. Huống chi mẹ cô luôn dễ nổi giận chỉ vì một con ruồi con muỗi đậu ở rèm cửa sổ, cũng sẽ vì một câu ‘vẫn như thế’ mà bực bội, gương mặt trái của mẹ luôn ‘chấn động’ như vậy – cô phải làm gì thì mẹ cô mới không kích động đây?

Lăng Tường Xuyên cúi đầu ăn cơm, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cô nhắm mắt lại.

Lúc người đối mặt với bóng tối thì thường dễ thất thần hơn, cũng càng thành thật hơn nhiều.

Cô nhỏ giọng hỏi, “Mẹ, nếu lần này con không đứng đầu thì sao?”

Người ngồi đối diện im lặng, Lăng Tường Xuyên mở mắt, người phụ nữ đối diện nhìn cô với ánh mắt phức tạp, “Tuần trước mẹ đã gọi cho giáo viên lớp con, thầy chủ nhiệm bảo lần trước thi đứng đầu nên con hơi kiêu ngạo, thường hay trốn tiết, không chú tâm học hành. Xuyên Xuyên, ba mẹ trước giờ không ép con thi đứng đầu đứng hai gì, nhưng con phải cố gắng hết sức, đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh lẩn tránh, nếu con không có vấn đề gì thì sao lại hỏi mẹ câu này?”

Lăng Tường Xuyên nhắm mắt, cúi đầu im lặng.

Lại như vậy nữa rồi.

Nói gì cũng uổng phí hết.

Cô nhắm mắt, im lặng hất hất cơm trong bát.

Tâm trạng luôn kích động, gò má luôn rung rung, ra ngoài luôn phải mang kính râm, cùng ba từ một thư kí nhỏ tại một thôn nhỏ trở thành phó chủ tịch một thành phố, thích nói câu ‘Ba mẹ đã tốn nửa đời vì con’, thậm chí còn đứng cười thắt cà vạt cho chồng mình sau khi đi đánh tình nhân nhỏ của ông chảy máu đầu bên ngoài, những thứ đó đều để diễn tả mẹ cô.

Cô đột nhiên nhớ tới một câu nói của Trương Ái Linh, không nhớ rõ nguyên văn, nhưng ý chính là, cuộc sống như chiếc áo choàng xinh đẹp bên ngoài, nhưng ở trong lại có đầy rận đang bò.

Cô ăn cơm thật nhanh, sau đó trở về phòng, đóng cửa lại nhưng không dám khóa cửa, bởi vì nếu mẹ không mở cửa được sẽ hét ầm ở ngoài.

Lăng Tường Xuyên lấy điện thoại ra, do dự một lát rồi nhấn cho Sở Thiên Khoát một tin.

“Cậu biết không, tớ luôn thấy cuộc sống của mình rất mệt mỏi.”

Ngón cái đặt ở trên chữ gửi, nhưng mãi vẫn không bấm vào. Mấy giây sau, ánh đèn đường chiếu vào mắt thức tỉnh cô, Lăng Tường Xuyên vội vàng xóa những chữ trên dòng tin nhắn đi, đang định tắt điện thoại thì không cam lòng, từ từ đánh lại, “Chuẩn bị cho kì thi thể nào rồi?”

Cô đặt điện thoại lên bàn, lướt nhìn sách lịch sử và chờ đợi, hơi hai mươi phút sau mới có tin nhắn trả lời, điện thoại rung rung trên bàn.

“Cũng được, cố lên nhé!”

Cái tin nhắn trả lời này còn không thêm hỏi lại câu ‘Cậu thế nào rồi?’, trực tiếp chặt đứt cuộc nói chuyện, không để cô nhắn tin lần nữa.

Lăng Tường Xuyên vừa nở nụ cười khổ, vừa thấy vui vẻ, cũng may không gửi tin lúc này, nếu không sẽ bị đối phương chửi là đứa thần kinh rồi.

Lăng Tường Xuyên nằm nhào lên bàn, mùa đông luôn làm người khác cảm thấy buồn ngủ, càng nghĩ càng thấy bức cô, cô cầm điện thoại, gọi cho Lâm Dương.

“Alo?”

Giọng Lâm Dương dịu dàng, mang theo một chút vui vẻ.

“Cậu đang vui cái gì à?” Giọng điệu Lăng Tường Xuyên không tốt.

“Tớ vui cậu cũng quản à? Sao thế? Có gì khó chịu à?”

“Không vui chút nào.”

“Chuyện gì làm cậu bức bối? Nói cho tớ vui với.”

“Lâm Dương!” Lăng Tường Xuyên không dám nói to, chỉ có thể nhỏ giọng mắng.

“Tớ nói này, cậu đang dẫn vật cái quái gì thế? Cậu đứng đầu năm nay rồi còn gì, bề ngoài lại xinh đẹp, đa tài đa nghệ, gia đình mỹ mãn, tình yêu... mặc dù chưa có, nhưng người theo đuổi cậu có thể xếp thành một hàng dài rồi, có chỗ nào không có làm cậu bức mình chứ?”

Lăng Tường Xuyên im lặng không trả lời.

Lâm Dương, tại sao cậu cũng nói thế chứ?

Cứ như không ai chịu quan sát những chi tiết nhỏ trong đời sống của người khác hết vậy. Lăng Tường Xuyên là bạn từ bé với Tường Xuyên và Lâm Dương, nhưng cô luôn che giấu tình huống thật của gia đình mình, cô hi vọng bọn họ có thể đoán được đau khổ bị đè nén trong lòng cô qua những chi tiết nhỏ nhặt bên ngoài.

Cô cúp điện thoại, ném điện thoại sang một bên, cúi đầu lật sách liên tục.

Lâm Dương không gọi lại. Điều này làm Lăng Tường Xuyên thấy cô đang gây sự vậy, nước mắt ứ lại nơi vành mắt, đột nhiên điện thoại rung lên.

Cô cầm lấy thì thấy Tường Xuyên gọi tới.

“Tớ nghe Lâm Dương bảo cậu không vui à? Sao thế? Có phải áp lực lắm không? Không thi được hạng nhất thì thôi, xem như nhường cho người khác một lần, tích đức cho sau này.”

Lăng Tường Xuyên nở nụ cười mỉa má, nước mắt rơi xuống.

Tri kỉ như thế làm cô thấy cảm động.

Mặc dù cảm động nhưng cô hơi thất vọng, vì người mang sự cảm động này đến là Tường Xuyên mà không phải người cô mong chờ.

Tường Xuyên ở đầu kia điện thoại không ngừng hít hít cái mũi, Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy cô đang gây chuyện, nhỏ giọng hỏi, Tường Xuyên, cậu có thể đừng hít mũi như đứa nhỏ chưa vắt sạch nước mũi được không?

Cô không hiểu sao những lời tàn nhẫn kia lại khiến cô sung sướng vô cùng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Cuộc Đời Ai Hoàn Mỹ Chứ?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Chút tàn nhẫn cuối cùng”

Ngạn Nhất đẩy cùi chỏ của Dư Châu Châu, “Dư Châu Châu, cậu sao thế?”

“Tớ sao là sao?”

Ngạn Nhất lắc đầu, không biết nói thế nào.

Dư Châu Châu trước giờ luôn rất lười biếng, lúc đi học thường cúi đầu làm bài môn khác hoặc đọc manga hay tiểu thuyết, không thì ngán người rồi ngủ. Trước kia Ngạn Nhất từng nghe người ta nói rằng, mấy học sinh giỏi luôn ra vẻ lười biếng, lúc về nhà lại cố gắng học hành cả đêm. Nhưng trại thái của Dư Châu Châu lại không giống người học sinh tốt có hoài bão cao cả gì.

Nhưng hiện tại thì khác. Sau hôm xin nghỉ ốm, cô giống như bị cái gì nhập vào vậy, cả ngày ngồi học nguyên lý triết học, sắp xếp lại các bài thi lần trước để xem những lỗi sai, ánh mắt nhìn các bài thi như muốn bốc lửa.

“Này, sao cảm xúc của cậu lại bắn ra bốn phía mãnh liệt thế? Thích giáo viên triết học rồi à?”

Mẽ Kiều vẫn bạ đầu nói nấy như trước. Dư Châu Châu quay đầu trả lời, “Ừ, lâu ngày sinh tình.”

Cô muốn đứng đầu. Chỉ cần lần này thôi, trước khi cô đi gặp người đó.

Cô biết Chu Thấm Nhiên học ở phân hiệu, cũng từng nghe bảo là học rất tốt, cho nên cô phải thi đứng đầu ban xã hội.

Nhất định phải làm được. Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới Thấm Dương, cô gái từng nhìn cô và nói rằng, “Tớ phải thi đậu Chấn Hoa.”

Lúc này Dư Châu Châu mới biết mình may mắn cỡ nào. Mẹ chưa từng nói với cô mấy câu như là ‘Con phải cố gắng cho mẹ’ ‘Mẹ chỉ còn mỗi con’ ‘Hi vọng duy nhất của mẹ là con’, cho dù chịu bất công cũng không nói những lời nói mang gánh nặng áp lực như thế. Mẹ luôn độc lập, cũng chưa từng dạy Dư Châu Châu oán hận cái gì, cho nên trước giờ Dư Châu Châu chưa từng sống như Thấm Dương lần nào hết.

Không ai muốn cô báo thù, mà chính cô cũng chẳng hận ai. Không ai muốn cô cố gắng, nên cô chưa từng tự ti.

Không có chấp niệm nên cô chưa từng nói, ‘Nhất định phải làm được cái gì đó.’.

Dư Châu Châu đột nhiên dao động, cô lúc này là con người mà mẹ muốn thấy ư?

Ánh mắt của cô dán trên dòng chữ ‘Quy luật khách quan và tính năng chủ động’ đậm trên giấy, không ngờ lại bị Mẽ Kiều dùng bút chọt mạnh một phát.

“Chuyện gì?”

“Cuộc thi cuối kì kết thúc, tớ tham gia làm diễn viên tạm thời ở câu lạc bộ anime, cậu tham gia không?”

Dư Châu Châu có chút hứng thú, cô thả sách xuống, quay đầu nhìn Mễ Kiều nằm nhoài trên bàn, “Nhưng đây là lần đầu...”

Vẻ mặt Mễ Kiều cứng lại, sau đó đột nhiên cười ha hả, cô bạn đập bàn rầm rầm, mỗi cái đập đều đánh lên bàn người đàn ông Allen Iverson của mình.

“Không được nói bậy... Mặc dù tớ biết cậu nói thật...”

Dư Châu Châu sững sờ một chút, lúc này mới hiểu Mễ Kiều nói gì, cô đỏ mặt, tròng mắt, đưa tay đẩy chồng sách trên bàn cô bạn xuống —

Lăng Tường Xuyên rất ghét mùa đông.

Cô không biết có phải do mùa đông nên người ta lười biếng hay không, rõ ràng trong lòng lo lắng vô cùng, sách cũng chưa đọc hết nhưng lại không thể chú tâm được.

Trong bình nước của cô đầy nước, nhưng cô vẫn ôm bình đi ra vòi nước, nhìn Tân Duệ ngồi im học bài, cô đột nhiên cảm thấy tội lỗi và sợ hãi.

‘Tin tưởng’ của ba mẹ, lời khen của các cô chú, tiếng tăm của mình ở trường học và nụ cười thưởng thức đầy lễ phép của Sở Thiên Khoát, những thứ này như tháp cao đang chao đảo, mặc dù cao vút trên mây nhưng nền móng bên dưới lại yếu ớt vô cùng.

Khi còn bé, người lớn từng hỏi, sau này họ muốn làm cái gì. Lâm Dương và Tường Xuyên đều có lý tưởng, mặc dù giờ nghĩ lại thì thấy rất buồn cười. Nhưng với Lăng Tường Xuyên mà nói, cô chưa từng nói lý tưởng khi bé của mình với ai, nhưng chưa từng thay đổi lần nào.

Mọi người luôn bảo cô rất giỏi, ghen tị với cô, yêu thích cô.

Sau này cô làm gì cũng không quan trọng. Cô chỉ cần có được sự yêu thương và chói mắt này là được.

Lăng Tường Xuyên dựa mình vào cửa sổ, hơi nhắm mắt. Trước giờ cô luôn biết rằng, sự yêu thương này như làn gió bên ngoài vậy, cô phải cố gắng để leo thật cao mới có được, nhưng để đạt được điều đó thì phải trả nhiều mồ hôi và nước mắt gấp mấy lần người khác, nhưng thực chất, những thứ đó giống như làn gió bên ngoài, đưa tay ra tưởng chừng bắt được nhưng thực ra lại chẳng là gì.

Giống như ba cô vậy, từ một thằng nhóc nghèo ở thôn nhỏ, cố gắng rất nhiều, cưới được bà vợ có thể lực, cẩn thận cả đời, hành hạ nhau cả đời.

Cô thở dài, đột nhiên nghe thấy tiếng cười sau lưng, “Sao thế? Muốn nhảy lầu à?”

Giọng nói kia làm Lăng Tường Xuyên hoang mang vô cùng. Cô gượng cười, gạt gù với Sở Thiên Khoát đang lấy nước.

“Sắp tới kì thi rồi, cậu chuẩn bị sao rồi?”

Lăng Tường Xuyên bình tĩnh lại, quyết định không đóng vai con người hiểu chuyện dịu dàng như trước nữa.

“Không ổn, không tốt.”

Sở Thiên Khoát cảm thấy hẫng nghe được sự oán hận trong lời nói đó, nhưng hẫng vẫn tùy ý như trước, “Không sao, dù sao lúc thi cậu cũng làm tốt thôi.”

Từ bé đến lớn, bọn họ đã sống trong những lời nói tẻ nhạt như vậy. Cứ như hồi bé Tường Xuyên và Lâm Dương học piano, cô không thích học

đàn, cho nên kiếm cố làm bài tập, bởi vậy lần nào mẹ đón cô về đều hỏi, “Hôm nay có nhiều bài tập về nhà không?”

Nếu như trả lời ‘Không nhiều’ thì mẹ sẽ bảo, ‘Vậy có thêm thời gian luyện đàn rồi.’

Nếu như bảo ‘Rất nhiều’ thì mẹ sẽ trừng hai mắt, ‘Nhiều cũng phải luyện đàn, về nhà làm bài tập nhanh lên!’

Thế thì mẹ hỏi làm gì?

Lăng Tường Xuyên rất muốn nói với mẹ câu này, cũng muốn nói với mấy người bạn luôn mồm hỏi ‘Cậu thi tốt không?’ hay ‘Cậu ôn bài thế nào rồi?’ câu đấy, nếu đã biết đối phương nói dối vậy cần gì phải tốn công hỏi nữa chứ?

“Tớ không phải là cậu,” Lăng Tường Xuyên thản nhiên nói, “Cậu không cần nói mấy câu đó với tớ đâu.”

Cô không lấy nước, ôm bình nước đi về lớp.

Sở Thiên Khoát gọi tên cô đằng sau, Lăng Tường Xuyên cố không khóc, cố gắng không quay đầu lại —

Buổi sáng hôm thi cuối kì, tuyết rơi rất nhiều.

Dư Châu Châu ăn hết phomat trong hộp, sau đó uống một tách sữa bò, nghẹn một hồi, đang định chuồn ra ngoài thì nghe thấy tiếng gọi của bà ngoại, “Châu Châu, Châu Châu!”

Dư Châu Châu nhìn căn phòng yên tĩnh của bác cả, nghĩ là họ vẫn còn ngủ say, cô đẩy nhẹ cửa phòng bà ngoại ra.

Không biết sao bà ngoại lại có thể tự mình ngồi dậy, tóc bà bạc trắng không còn sợi tóc đen nào. Dư Châu Châu đi tới hỏi, “Sao bà dậy sớm thế

ạ? Con dìu bà đi toilet nhé?”

“Không cần.”

Tình thần của bà ngoại rất tỉnh táo, Dư Châu Châu đột nhiên có cảm giác bất an.

“Hôm nay con thi hả?”

“Dạ,” Rất tỉnh táo, cứ như là hồi quang phản chiếu [1], trái tim của cô đột nhiên cảm thấy nặng nề.

[1] Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng này có thể hiểu như sau: Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc cười nói sảng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khí muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bừng tỉnh trước khi chết, hoặc gọi là hồi quang phản chiếu hoặc giả thần.

“Cố thi tốt nhé!”

“Con sẽ cố gắng hết sức. Hôm nay tuyết lớn, hai ngày này không thể dùng lò sưởi, bà nằm lại đi ạ, đừng dậy sớm như vậy.”

Bà ngoại cười nhạt, “Được, Châu Châu lớn rồi, hai hôm nay mẹ con bận gì à?”

Trái tim Dư Châu Châu nhảy lên một cái, sau đó thở phào nhẹ nhõm, cô cười bảo, “Hôm nay công ty mẹ đang dọn dẹp đồ tồn kho ạ.”

“Ồ, thôi, bận thì thôi vậy.” Bà ngoại nói xong, không mở mắt nữa, Dư Châu Châu đỡ bà nằm xuống giường, sau đó chỉnh lại vị trí gối cho bà nằm thoải mái hơn.

“Vậy con đi thi nhé! Có gì bà nhớ lớn tiếng gọi bác cả nha!”

“Đi đi, đi đi.” Bà ngoại nhắm mắt lại, “Thi cho tốt, thi đại học nơi khác, đi khỏi nơi này, sống cho tốt vào. Sống cho tốt vào....”

Không biết bà ngoại đang lầm bầm cái gì, mũi Dư Châu Châu chua chua, cúi đầu cầm cặp đi ra ngoài —

Vị trí ngồi thi vẫn như cũ, Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên, Tân Duệ.

Tân Duệ làm bài rất nhanh, lúc làm bài luận thì thời gian thi vẫn còn tận tám mươi phút mới kết thúc. Đề bài là ‘Cuộc sống bình thường và vĩ đại’, cô bạn bỏ thêm rất nhiều sự tích của các nhân vật bình thường trong mục ‘Cảm động Trung Quốc’, vừa viết vừa thấy buồn cười.

Cống hiến vĩ đại nhất của Tư Mã Thiên [2] không phải là [Sử ký], cống hiến lớn nhất của Edison không phải là đèn điện, tư tưởng lớn nhất của Cảm động Trung Quốc không phải là cảm động.

[2] Tư Mã Thiên: tên tự là Tử Trường, tác giả của [Sử kí], với bộ sử đó, ông được tôn là Sử thánh, một trong Mười vị thánh trong lịch sử Trung Quốc.

Đối với Tân Duệ mà nói, ý nghĩa lớn nhất của bọn họ là ví dụ để phân tích cho bài luận văn. Lần thi trước bảo sẽ chọn trong 20 bài văn mẫu, mọi người đoán 100% là sẽ ra về Tư Mã Thiên. Những dòng chữ của ngàn vạn học sinh cấp ba đã làm mấy nhân vật này sống không được mà chết cũng không yên.

Cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Lăng Tường Xuyên. Mái tóc Lăng Tường Xuyên dưới nắng hơi lóe sáng. Tân Duệ đột nhiên muốn viết về mình. Cuộc sống của mỗi người luôn có khoảng thời gian cố gắng, sự vĩ đại của cô là cô cố gắng biến thành người khác.

Dũng khí này không thể nói cho người khác biết, cũng không được khen ngợi.

Tân Duệ thở dài, cúi đầu làm bài tiếp —

Lăng Tường Xuyên ngồi trong văn phòng, cúi đầu.

Cô biết tại sao Võ Văn Lục tìm mình.

Nếu như trên đời này có một người không thêm quan tâm đến thành tích, tài hoa và vẻ ngoài của Lăng Tường Xuyên, thì người đó chính là Võ Văn Lục.

Thậm chí cô còn thấy được đánh giá của Võ Văn Lục với mình trong ánh mắt của thầy.

Nói năng tùy tiện, kiêu ngạo, không thể thành công.

Người thầy giáo này luôn thích ra những bài tập nhằm chán, cho nên ông thích những học sinh hoàn thành kiểu bài tập chép sách nhằm chán kia, điển hình là Tân Duệ.

“Học sinh như em thuộc dạng hiếm có khó tìm đấy. Mẹ em ngày nào cũng gọi cho tôi, bảo tôi để ý em một chút, dù sao ở tuổi em sẽ có những suy nghĩ táo bạo, không hiểu chuyện...”

Lăng Tường Xuyên không thể giữ được vị trí đầu của mình. Võ Văn Lục cũng có cơ hội nói câu, “Thầy biết ngay nếu em cứ thế thì sẽ không thành công được.”

Không ra bài lịch sử, tiết chính trị thì làm bài tập toán, tiết ngữ văn thì làm bài anh văn, trốn tiết thể dục, không tới lớp tự học, ôm sách giáo khoa ngồi ở cầu thang đọc... Còn có, thường xuyên đi chơi với Lâm Dương và Tường Xuyên ở ban hai.

Lăng Tường Xuyên cảm thấy giáo viên ở trong lớp nói nhiều, làm lãng phí thời gian của mình nên cô dùng nó để làm cái khác, tại sao làm vậy là không được? Cô không thích thấy Tân Duệ nên mỗi khi đến giờ tự học, cô ôm sách ra ngoài học, sao lại không được?

Tới ban hai nhiều... Thật ra cô chỉ lợi dụng đám người Lâm Dương che mắt mà thôi. Từ cửa chính ban hai có thể thấy được cửa sau của ban một, cô có thể thấy được bóng lưng của Sở Thiên Khoát từ sau.

“Tôi biết trò không nghe lọt tai. Nước đổ lá khoai, trăng tròn thì sẽ khuyết, nước đầy thì tràn, em như thế này thì sẽ không nghĩ tới cố gắng, chỉ nghĩ mấy trò khôn vặt...”

“Thầy, lần sau em sẽ đứng đầu.”

Lăng Tường Xuyên phải chịu gương mặt trái rung rung của mẹ, phải chịu đựng sự chê cười của đám người Lục Bồi Bồi, sự phiến diện của Võ Văn Lục, còn cả sự trống vắng mờ mịt của bản thân đủ lắm rồi.

Võ Văn Lục bị cướp lời đen mặt, mà Lăng Tường Xuyên lại dựa lưng vào ghế ngồi, hơi lạnh từ thanh thép truyền sang người làm cô cảm nhận được hơi lạnh tuyệt vọng.

Cô đã bắt đầu chiều theo niềm vui của người khác, rồi đánh mất niềm vui của mình từ khi nào nhỉ?

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Yêu Nghệ Thuật

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Chuẩn bị có JQ”

Thông báo học bù kì nghỉ đông được dán lên bảng.

Dư Châu Châu biết rõ, sự đổ kị trong mắt Ngạn Nhất không có ác ý.

Lúc Ngạn Nhất thấy hăn cố gắng lâu như vậy nhưng thành tích không tốt hơn, mà Dư Châu Châu chỉ cố gắng một chút vào ba ngày trước kì thi lại có thể đứng đầu học kì, thế giới này trước giờ chưa bao giờ có hai chữ công bằng.

“Cho dù tớ cố gắng thế nào cũng như vậy, nhưng vẫn phải cố gắng.”

Như một đứa nhỏ tuyệt vọng nhưng bất khuất.

Dư Châu Châu đặt bút xuống, sững người một lát, đột nhiên nghĩ cái gì đó, cười bảo, “Ngạn Nhất, vẽ cho tớ một bức tranh đi.”

Ngạn Nhất nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt nhìn quái vật một lát, cuối cùng đặt bút vẽ lên giấy. Khoảng mười phút sau, cậu bạn đặt một bức tranh kí họa trước mặt Dư Châu Châu.

Trong hình ảnh là một cô bạn nữ có mái tóc đuôi ngựa cột cao, đầu hơi cúi thấp, đang cắn móng tay đọc truyện tranh trên đùi, gương mặt cô bạn

hơi lãnh đạm và mơ hồ.

“Cậu.” Ngạn Nhất nở nụ cười.

“Tớ?”

Mễ Kiều ở sau lưng chen thêm một câu, “Ý tứ là, đây là phẩm hạnh của cậu trong ngày thường đấy.”

Một bức tranh kí họa nhanh nhưng sinh động. Trước kia Mễ Kiều luôn thuyết phục Ngạn Nhất tham gia câu lạc bộ anime của cô bạn, trang web cần thành viên có tay nghề vẽ tốt, Ngạn Nhất không nói gì nhưng vẫn luôn cho rằng bọn họ là một nhóm người không làm việc đàng hoàng.

Dư Châu Châu cẩn thận kẹp tờ giấy vào trong sách anh văn.

“Cậu vẽ rất đẹp.”

“Cho dù vẽ đẹp thì cũng chẳng có tác dụng gì.”

Ngạn Nhất rất quan tâm đến thành tích học tập.

Từ khi Dư Châu Châu thấy sự thay đổi của Tân Mỹ Hương, cô đã bắt đầu ít chủ động khuyên nhủ người khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình nên nói một chút.

“Tớ tin rằng, mỗi người trên đời luôn có thiên phú của bản thân, nhưng rất nhiều người không phát hiện nó lúc còn sống mà thôi.”

Gương mặt tái nhợt của Ngạn Nhất lộ nụ cười trào phúng, hắn nhìn Dư Châu Châu đang lật sách giáo khoa nói, “Cậu nói cũng đúng, nhưng không phải thiên phú nào cũng có tác dụng trong xã hội này, tớ thà dùng thời gian vẽ tranh để làm thêm một bài toán còn tốt hơn.”

“Có lẽ thiên phú đã có lúc được sắp xếp bình đẳng với nhau, nhưng thần tiên không ngờ rằng loài người lại chọn xem trọng thiên phú này, bỏ mặc thiên phú khác, cho nên có những thiên phú quý giá lại trở thành những thứ tài hoa không đáng một đồng. Ví dụ như có một người giỏi về tư duy khoa học tự nhiên lại là thiên tài máy tính, nhưng lại sống trong thế kỉ đen tối, cho nên sống rất khổ sở. Nhưng mà, ít nhất bây giờ, chúng ta vẫn là người may mắn.”

“Có những thứ không phải do chúng ta định đoạt. Cậu bảo nó không có tác dụng là vì cậu không đủ can đảm để nó phát huy tác dụng mà thôi.”

Dư Châu Châu nói xong thì nằm nhoài lên bàn, ngủ thiếp đi.

Mễ Kiều ở đằng sau cũng ngáp một cái, không ai chú ý, Ngạn Nhất mãi vẫn không lật sang trang khác —

Lâm Dương cảm thấy không tốt chút nào.

Dư Châu Châu đứng thứ hai ban xã hội đã từ bỏ cậu, lúc cậu xem bảng xếp hạng, cậu từng người khi thấy vị trí của cô.

Cậu chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém Sở Thiên Khoát, cậu không hiểu sao Sở Thiên Khoát có thể viết ra mấy lời sến súa lúc làm văn, bởi vì lần nào điểm văn của cậu bạn cũng cao hơn cậu một chút.

Đang cau mày khó chịu thì điện thoại rung lên.

“Có nghe tin vụ đi viện khoa học kỹ thuật không? Tớ đã giúp cậu rồi, không có ai tạo team với cậu ấy, chuyện còn lại là việc của cậu rồi! Khỏi cần cảm ơn tớ, lần trước tớ bảo cậu chép bài anh văn đấy, cậu chép xong chưa? Mang tới cho tớ đi.”

Tin nhắn của Mễ Kiều làm Lâm Dương ngây người, cậu đã giúp Mễ Kiều chép ba bài chính trị, hai bài lịch sử nhưng đối phương lại chẳng giúp

cậu được cái gì cả, nên bài anh văn cậu mãi không thêm chép.

Trong lúc cậu còn kinh ngạc, chủ nhiệm lớp đi vào lớp, gõ bàn ra hiệu mọi người dừng bút.

“Có thông báo mới, lúc này tôi đi họp mới biết, đoàn thanh niên cộng sản lần này tổ chức hoạt động nhóm lớn cho các học sinh cấp ba miễn phí, bắt buộc các trường học phải lựa chọn một địa điểm. Lần này trường chúng ta chọn viện khoa học kỹ thuật, tham quan miễn phí, một nhóm từ hai đến ba người, sau khi tham quan xong thì viết cảm nhận gì gì đấy rồi gửi lên đoàn. Cho nên sáng thứ năm tuần này vẫn đi học như cũ, nhưng chiều xe sẽ mang các trò đến viện khoa học kỹ thuật mới xây ở bên khu Bắc Giang mới xây kia, các em được phép tự tạo nhóm tự do, hoạt động xong thì về nhà, thứ hai giao bài báo cáo lên, hạn định ít nhất 1500 chữ. Còn về vụ phân nhóm, sau khi tan học các em tạo nhóm rồi đưa danh sách cho Lâm Dương.”

Lâm Dương ngẩn người, bây giờ cậu đã hiểu ý của tin nhắn kia rồi, lòng Lâm Dương bây giờ vui mừng khôn xiết.

“Có thể lập nhóm với bạn học lớp khác không ạ?” Lâm Dương hỏi.

Chủ nhiệm lớp khó hiểu, nhưng các bạn học khác lại nhìn cậu với ánh mắt mờ ám.

Đường Vũ Ninh cười nham hiểm, “Sao thế? Lớp khác là sao? Dù gì cũng là người một nhà mà.”

Lâm Dương nằm mơ giữa ban ngày, cười khen ngợi Đường Vũ Ninh, “Cậu nói đúng.”

Sau đó cầm bài anh văn của Mễ Kiều, vừa cười vừa làm.

“Dư Châu Châu, cậu cùng nhóm với ai đó?”

Ngạn Nhất vừa nói xong thì Mễ Kiều ở bàn sau chen vào, “Cậu không có nhóm à? Không sao, tớ thấy Ngô Cường không có nhóm, cậu tạo nhóm với cậu ấy đi.” Không để Ngạn Nhất từ chối, cô bạn quay người hô to, “Ngô Cường, Ngạn Nhất muốn tạo nhóm với cậu!”

Mặt của Ngạn Nhất biến thành màu đỏ của tương cà.

Lúc tan học, Mễ Kiều nhận được tin nhắn của ai đó, vui vẻ chạy ra ngoài, hai phút sau, cầm bài tập vào lớp, sau đó gõ bàn Dư Châu Châu, “Có người tìm cậu kìa.”

Dư Châu Châu đặt bút xuống, đi ra ngoài thì thấy cậu bạn Lâm Dương đang cười khúc khích ngoài cửa lớp.

“Lâm Dương?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân Quan Thế Âm không bóp chết Đường Tăng, có lẽ do Đường Tăng quá cao nên Quan Thế Âm không vươn tay tới được.

“Tớ... Cậu khỏe chưa? Không còn sốt chứ? Đúng rồi, vụ thành lập đoàn thanh niên!” Lâm Dương cười khan.

Dư Châu Châu cau mày nhìn cậu bạn đang nuốt nước miếng trước mặt, khó tin.

“Cậu đến tìm tớ để chúc mừng vụ thành lập đoàn thanh niên à?”

“Đúng thế,” Lâm Dương gật đầu, “Chúng ta cùng chúc mừng đoàn thanh niên thành lập đi!”

Sau đó thấy Mễ Kiều đang trợn mắt ở đằng xa.

Lâm Dương không hiểu tại sao, trước kia khi ở chung với Dư Châu Châu, cậu vừa cảm thấy hưng phấn vừa cảm thấy khó chịu, nhưng từ khi

biết tình cảm của mình, lúc thấy mặt cô cậu sẽ căng thẳng vô cùng, trái tim giống như bị treo giữa đường, mỗi bước đi của cậu đều khiến trái tim lừng lơ như muốn rớt xuống đất.

Dư Châu Châu vung tay, “Tớ không đi, sinh nhật phải tặng quà, cậu tự đi đi.”

Lâm Dương ghen hòng, Mễ Kiều thấy không vừa mắt, cầm giấy đi tới nói, “Dư Châu Châu, còn mỗi cậu chưa có nhóm thôi, mọi người đều có nhóm rồi.”

Dư Châu Châu cau mày khó hiểu, “Sao tạo nhóm nhanh thế?”

Mễ Kiều bình thản nói dối, “Đúng thế, tình chàng ý thiếp, ăn nhịp với nhau, cấu kết làm việc xấu đó.”

Trước giờ miệng Mễ Kiều chưa bao giờ phun ra được lời châu ngọc, Dư Châu Châu chỉ có thể thở dài, không chú ý tới cái nháy mắt điên cuồng của Mễ Kiều với Lâm Dương.

“...Lớp tớ cũng sót mỗi tớ, nếu không hai đứa mình tạo nhóm đi.” Lâm Dương nói ra mục đích lần này đến của mình.

Dư Châu Châu ngẩn người, sau đó hiểu chuyện rồi, cô nhìn Mễ Kiều một cái rồi lại nhìn Lâm Dương, còn nở nụ cười đầy hàm ý trên mặt.

Có mấy lời, một khi đã nói ra thì sẽ dễ nói lại lần nữa, sau đó sẽ quen mồm như đã nói nhiều năm, ví dụ như ba chữ tớ yêu cậu chẳng hạn.

Đương nhiên, Lâm Dương bây giờ chỉ nghĩ đến một câu thôi, cậu hít một hơi, nói câu đó, “Tớ muốn đi tới viện khoa học kỹ thuật với cậu.”

“Được.”

Giọng nói bình thản như thế.

Lâm Dương trừng hai mắt, nhìn Dư Châu Châu đang nở nụ cười giống như hiểu rõ trò vật của mình và Mễ Kiều, mà thái độ bình thản tự nhiên kia như đang ám chỉ với cậu, dù có dẫn vật thể nào, dù có chơi trò gì thì cũng không có tác dụng gì với cô cả.

Lúc này, khi làm bài tập anh văn, cậu từng nghĩ, nếu như đối phương do dự, cậu sẽ im lặng đợi cô quyết định, hoặc là năn nỉ cô. Nếu như năn nỉ thì phải năn nỉ kiểu gì? Nếu như cô hỏi tại sao muốn đi với cô thì cậu nên trả lời thế nào?

Cậu cứ như một đứa ngốc trước mặt Dư Châu Châu vậy, các kế vật đều bị cô nhìn thấu, sau đó cô sẽ mỉm cười nói một câu như dỗ đứa nhỏ bướng bỉnh, “Được.”

Đột nhiên cậu thấy oan ức.

“Dư Châu Châu, nếu như cậu không thích... thì cứ nói thẳng, tớ không ép buộc cậu.”

Lỗi tai Lâm Dương vẫn còn đỏ bừng, nhưng đã trấn định rồi. Mễ Kiều ôm tay nhìn cậu với ánh mắt thích thú, cậu nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt kiên định, cậu đã biến thân hoàn thành – một Lâm Dương khác.

Dư Châu Châu tròn to hai mắt, đầu hơi nghiêng một chút, giống như đứa học sinh tiểu học đang ngạc nhiên vậy.

Lâm Dương đứng thẳng người, nghiêm túc nói, “Tớ luôn cố gắng như vậy, nhưng cậu... cậu vẫn luôn như thế. Trước giờ không thay đổi chút nào.”

Có phải từ trước giờ, những niềm vui sướng và nhớ nhung kia đều là ảo giác của mình cậu? Trong mắt người đối diện này, cậu chỉ là một người có cũng được không thì chẳng sao? Hoặc cậu luôn tự thấy hài lòng về bản thân quá rồi?

Lâm Dương không phát hiện, có một cảm giác đang im lặng thay đổi. Cô bé nằm bên cạnh cậu dưới ngày tuyết kia, đã từng kiên định nói, “Ừ.”

Khi đó Lâm Dương có thể thừa nhận sự yêu thích của mình, thậm chí không cần Dư Châu Châu phải báo đáp lại, cậu vẫn cảm thấy vui vẻ. Bởi vì đó chỉ là yêu thích thôi, không mang theo hàm nghĩa nào khác nữa.

Mà lúc này, bốn chữ ‘Tôi thích cậu’ [1] còn mang theo ý nghĩa khác nữa, cậu phải suy đoán tâm ý của đối phương và suy nghĩ về phân lượng của mình. Cậu bắt đầu muốn giữ lấy.

[1] Cái bên Trung là ‘Ngộ hoan hỷ nị’ nên mới thành 4 chữ đó, bên mình thì 3 chữ, nhưng tớ vẫn giữ nguyên theo raw nhé.

Lâm Dương tự trách mình không đàn ông chút nào, hơi mất mặt, nhưng tiếng chuông vào học cứu giúp cậu, cậu hoảng hốt xoay người chạy về phía hành lang.

Cô ấy sẽ thế nào? Sẽ ghét mình? Cười mình trẻ con? Hay không thèm quan tâm, dựa vào cửa thất thần như trước kia?

Luôn là kết quả đó. Cho dù cậu căng thẳng chờ mong cỡ nào thì kết quả luôn là vậy. Sự chuẩn bị cẩn thận và mâu thuẫn trong suy nghĩ của cậu đều chỉ là vai kịch của riêng cậu, trong rạp hát của cậu, chỉ có mỗi cậu diễn và khán giả duy nhất của cậu lại cuộn mình nằm ngủ say sưa.

Dư Châu Châu còn chưa kịp phản ứng thì Lâm Dương đã chạy xa, áo sơ mi xanh lam trùm ngoài chiếc áo lót màu xám lông dê cô từng khen, bên ngoài không mặc áo đồng phục, cổ áo sơ mi không được chỉnh cẩn thận nên trông giống như một con chim cúi đầu vì bị gãy cánh.

Cô không phải vừa bảo, “Được” rồi à?

“Không muốn đi thì nói thẳng, không cần tự ép mình.”

Dư Châu Châu thật sự không có suy nghĩ gì hết, cùng nhóm với ai cũng như nhau, nếu như có thể, cô muốn chuồn không đi viện khoa học kỹ thuật mà trốn về nhà ngủ trưa, đó mới là sự lựa chọn hoàn mỹ nhất của cô. Nhưng cậu bạn trước mặt cô lo lắng đỏ mặt nói, “Tớ muốn đi viện khoa học kỹ thuật với cậu” — cô sao có thể do dự chứ? Gần như không thêm nghĩ gì mà đồng ý luôn, chỉ sợ làm hỏng sự hưng phấn của cậu.

Cô rất ít khi tự mang oan ức vào người, trước kia cô đã hiểu được, cố gắng lấy lòng người khác chẳng khác gì bù đắp cái khác nhưng không đủ vốn liếng, người thật sự yêu thương cô thì sẽ không ép buộc cô làm chuyện gì, lúc nói ‘không’ phải dứt khoát, không cần phải lo bất cứ phản ứng nào của đối phương.

Trong thế giới của cô đã không còn Olympic Toán học nữa rồi.

Cô sẽ không làm thiệt thòi ai, cũng không lấy lòng ai.

Nhưng với Lâm Dương, thái độ của cô luôn khác với người khác, một người chói mắt như vậy lại luôn ủy khuất trước mặt cô như một đứa trẻ bị ăn hiếp, hơn nữa thường rất xui xẻo. Sự lãnh đạm của cô giống như là hung khí làm cậu bị thương, đối mặt với lòng hổ thẹn và muốn đền bù của cậu, cô không đành lòng từ chối – thật ra, chính cô cũng không biết, hai người, ai đang đền bù cho ai? Nói chung, nếu như chấp nhận ‘chuộc tội’ thì phải tạo ra một cuộc sống tràn ngập ánh sáng mặt trời, có phải giả vờ như vậy sẽ khiến cậu dễ chịu hơn không? Đợi đến khi cô ‘khỏi hẳn’ trong mắt cậu, bọn họ có thể dặt về đất, gió theo gió, mỗi người bước đi trên con đường riêng của mình chứ?

Cô đã làm gì sai ư?

Mẽ Kiều ở cạnh ho ho mấy cái, vừa đi vừa lắc đầu.

Bùn nhão không trát được tường, mà đây còn hai cục bùn.

Lâm Dương chờ người trong tiết Vật lý, không nghĩ cái gì cả, trong đầu cậu rất lộn xộn, tinh thần không tốt, tay trái cậu căng thẳng ô cùng – cậu nắm chặt điện thoại di động, cậu cảm thấy nó rung lên nhưng khi mở ra thì chẳng có cái gì cả.

Có nên nhắn một tin xin lỗi với cậu ấy không?

Không nên. Tuyệt đối không thể.

Nếu không thì nhắn một tin trách móc đối phương?

Không được, làm thế thì không giống thằng đàn ông chút nào.

Mẹ nó chứ! Lâm Dương chửi thầm một tiếng, cậu nhìn thấy sân trường qua cửa sổ, bên dưới là hai cô bé vừa cười vừa rượt đuổi nhau, cậu hốt hoảng nhìn bầu trời.

Trong cái tuổi đẹp nhất này, bọn họ học toán văn, hóa lý, nhưng không ai được dạy một bài học ‘Yêu nghệ thuật’ cả.

Dư Châu Châu lại ngủ trong tiết chính trị. Mặc dù trong tiết có bị gọi dậy, cùi chỏ của Ngạn Nhất rất lợi hại, Châu Châu nhìn đề số 32 mà cùi chỏ Ngạn Nhất chỉ, người hàng trước vừa ngồi xuống cô đã đứng dậy, đáp án đề 32 là D, ví dụ chủ yếu là thể hiện tính chủ động, cho nên lựa chọn quy luật tuần hoàn để phát huy nguyên lý đó.

Sau đó ngồi xuống, tay trái chống đầu, cúi đầu như đang xem sách, tiếp tục ngủ.

Lúc tan học, Ngạn Nhất chọt Châu Châu lần nữa, cô ngẩng đầu thì thấy cô chính trị đang nói chuyện với Mễ Kiều, mặt lạnh nhạt.

Sau đó quay đầu nói nói Dư Châu Châu, “Dậy rồi à?”

Châu Châu cười, xem ra đã bị phát hiện rồi, “Vâng, bị gọi dậy.”

“Ồ, Dư Châu Châu cũng biết sợ à?” Cô chính trị khó chịu nói, “Hết tiết là giờ sinh hoạt của lớp nhỉ? Tối phòng làm việc của cô, có việc phải nói với hai em.”

Mẽ Kiều nháy mắt với Dư Châu Châu, “Vinh hạnh thật, tớ được gọi giáo viên gọi nói chuyện chung với hạng nhất năm nay cơ.”

Hai người bọn họ bị gọi vào lần lượt, nhưng mà khi cửa đóng lại, người bên trong nói gì, người ở ngoài không nghe được.

Cô chính trị chỉ nói sự vất vả của phụ huynh khi đưa Mẽ Kiều vào Chấn Hoa, đừng phụ lòng người nhà.

Với Dư Châu Châu thì dài dòng hơn – nói vài câu xong thì mở hộp trà, lấy gói trà bỏ vào tách, sau đó đi lấy nước nóng... Dư Châu Châu đứng đợi, đột nhiên ngáp một cái.

Cô biết cô đã trở nên lão xược rồi. Biết cái ngáp này sẽ mang tới phiền phức cho mình nhưng cô không tránh né phiền phức như trước nữa.

“Tình huống nhà em tôi đã biết.”

Tình huống của cô. Dư Châu Châu đã quen lời nói này rồi, cô bình thản nghe tiếp.

“Những đứa nhỏ như em thường có tương lai sáng lạn hơn người khác, cũng có nhiều suy nghĩ hơn nhiều.”

“Cho nên sẽ khó dạy hơn.”

“Tôi không biết em có ý kiến gì với tiết học của tôi, hay là tiết này không đáng để em học? Thành tích môn chính trị của em thấp nhất trong các môn học, tôi biết các học sinh thường dùng cách này để thể hiện bất mãn, tôi hi vọng chúng ta có thể thẳng thắn với nhau.”

Dư Châu Châu cười, “Cô nghĩ nhiều rồi. Em không tìm được cách học đúng mà thôi, em sẽ cố gắng.”

Cô chính trị vẫn chìm trong suy nghĩ của mình, “Có thể em thấy thi hạng nhất ở Chấn Hoa thì có thể đậu Thanh Hoa Bắc Đại, đương nhiên đây chỉ là một kì thi, tôi không chắc em có thể duy trì được trình độ này hay không, dù sao tôi đã thấy những học sinh có tiếng trong chốc lát như em nhiều rồi.”

Túi trà chìm chìm nổi nổi, ngón tay của cô chính trị quấn lấy dây túi trà.

“Nhưng em có biết em thua Tân Duệ và Lăng Tường Xuyên ở ban ba chỗ nào không?”

Châu Châu nhìn bầu trời màu xám bên ngoài, đột nhiên thấy có cái gì nơi đáy lòng đang rục rà rục rịch.

Cô mỉm cười nói, “Em không có hứng thú với điều đó, thưa cô.”

Gương mặt cô chính trị thay đổi, không chơi đùa với túi trà kia nữa, ánh mắt chuyển sang người Dư Châu Châu.

“Cô nói rất đúng, hạng nhất của em có thể do may mắn nhất thời, cũng có thể do em chịu học trong thời gian đó. Em không giống Tân Duệ và Lăng Tường Xuyên, có thể bọn họ thông minh hơn em, có thể bọn họ có động cơ mãnh liệt hơn em, nhưng mà, em không có hứng thú biết điều này – huống chi, cô xác định cô biết rõ sự khác nhau của tụi em ạ?”

Cô chính trị sững người, Dư Châu Châu có thể nghe thấy tiếng cười hung hăng của Mễ Kiều bên ngoài truyền vào.

“Em về lớp đi, tôi hiểu hành động của tôi là dư thừa rồi.”

Giọng nói ôn hòa nhưng mang theo sự lạnh lẽo – Châu Châu biết, cô chính trị đã có thành kiến với tính cách và nhân phẩm của cô. Nếu như Mễ Kiều cãi nhau với cô chính trị, chỉ cần nói xin lỗi thì sẽ được tha thứ, bởi vì tính cách của Mễ Kiều rất nóng, thành tích không tốt. Nhưng nếu chuyện đó là do Dư Châu Châu làm ra thì sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều, tất cả khuyết điểm đều quy thành vấn đề nhân phẩm của Dư Châu Châu – có tài nhưng không có đức, hơn nữa, sẽ không bao giờ được tha thứ hay quên đi

Dư Châu Châu không nên như thế. Cô nên cười nhạt, gật đầu hoặc thờ dài hùa theo, sau đó nói mấy câu như em sẽ chú ý rồi ra ngoài tiếp tục cuộc sống của mình.

Cô đã hứa với Trần An là sẽ sống tốt, không gây phiền phức.

Cô không biết mình sao nữa.

Dư Châu Châu hơi cúi người nói, “Em về lớp ạ.” Cô chính trị lạnh nhạt nói, “Em gọi Mễ Kiều vào đây.”

Dư Châu Châu không biết nên đợi Mễ Kiều ra hay về lớp trước, sững người một hồi thì thấy Lâm Dương đang ôm xấp bài thi đi tới.

Tay trái của Lâm Dương vẫn cầm di động. Cậu định để di động ở lớp, nhưng nghĩ gì đó rồi cầm theo.

Không ngờ lại gặp Dư Châu Châu ở đây, cậu đứng đờ người không biết làm sao, Dư Châu Châu nở nụ cười.

Cô biết cậu bất an, nên mới dùng nụ cười này để nói cho cậu biết, cô không ngại.

Ít nhất Lâm Dương hiểu được ý của nụ cười này là thế.

“Xin lỗi, lúc này tớ không cố ý, tớ không biết sao nữa, bụng dạ hẹp hòi, cậu đừng để ý nhé!” Lâm Dương tay phải cầm xấp bài, tay trái cầm điện thoại, không có tay trống để vò đầu.

“Nộp bài à?” Dư Châu Châu cứ như không nghe lời xin lỗi của cậu.

“Ừ.”

Không thể nói được gì nữa rồi. Đã xin lỗi rồi, việc đi viện khoa học kỹ thuật cũng không cần nhắc nữa. Lâm Dương cười khổ.

Đến đây là đủ rồi.

Cậu gật gù, đi về cầu thang.

“Lâm Dương.”

“Hả?” Cậu ngẩng đầu lên.

Căng thẳng, hồi hộp.

“Đi viện khoa học kỹ thuật với tớ.”

“Hả?”

“Đừng giả ngốc nữa, không thích đi thì nói thẳng, tớ không ép.” Dư Châu Châu đáp trả nguyên câu.

Lâm Dương há mồm kinh ngạc, Dư Châu Châu nở nụ cười giảo hoạt với cậu.

Nụ cười phẫn chấn.

Lâm Dương học giọng điệu của cô, “Được.”

Nhiều năm sau, khi Lâm Dương nhớ lại khoảnh khắc này, ánh mặt trời còn sót lại chiếu qua tầng mây, xuyên qua cửa sổ để chiếu lên người bọn họ, giống như hình ảnh máu chó trong phim vậy. Nhưng hình ảnh này lại mang theo màu sắc ấm áp, ánh nắng chiếu rất đúng lúc, cứ như đời này không bao giờ có lần thứ hai như vậy nữa.

Mỗi người sẽ có một khoảnh khắc cảm thấy toàn bộ thế giới là vai phụ của mình.

Dư Châu Châu nghĩ rất lâu, không hiểu mình sao nữa. Đầu tiên là ôn tập điên cuồng, sau đó là không giữ mồm giữ miệng, còn cười với Lâm Dương nữa.

Mẽ Kiều chú ý đến sự im lặng của cô, khoát cánh tay trái lên cổ cô nói, cậu nên biết, giả vờ cun-ngầu với giáo viên là phải trả giá lớn đấy.

“Không phải chơi trò cun-ngầu. Tớ luôn cun-ngầu mà.” Dư Châu Châu chăm chú nói.

Mẽ Kiều cười lớn, giống như lúc ngoài cửa hồi nãy vậy.

“Nói thật, tớ không hiểu tại sao tớ lại bắt đầu đi gây phiền vào người. Tớ cho rằng... Tớ sẽ giống như năm lớp mười, không có bất kì... Nói chung...” Dư Châu Châu không nói đùa nữa, nhưng không biết nên hình dung thế nào với người bạn không biết chuyện như Mẽ Kiều.

Lời nói rất mơ hồ, nhưng Mẽ Kiều lại không quan tâm quá nhiều.

“Phiền phức cũng tốt.” Mẽ Kiều cười.

“Gây phiền phức là đặc quyền của tuổi trẻ. Dư Châu Châu, cậu là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.”

Mẽ Kiều lại cười to lần nữa, Châu Châu ngơ ngác nhìn trời, sau đó thở dài một tiếng.

“Lúc còn trẻ, không nghĩ tới hậu quả, tìm một người để yêu, sống một cuộc sống vui vẻ là đủ rồi.”

Dư Châu Châu không hiểu tại sao Mẽ Kiều lại nói thế, tại sao trong giọng nói lại mang theo chút tuyệt vọng. Cô chỉ thấy ánh mặt trời chiếu lên người Mẽ Kiều, lóng lánh và lộng lẫy vô cùng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Khi Lí Lôi Yêu Hàn Mai Mai

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“JQ tới rồi đây”

“Đây là cầu tĩnh điện à? Là bảo vật của viện khoa học kỹ thuật đó, nghe bảo các viện khoa học kỹ thuật đều có cái này, là tác phẩm kinh điển đấy, cậu không chơi nó à?”

Lâm Dương cầm tay Dư Châu Châu không chút ngại ngùng nào, sau đó thả bàn tay của cô lên quả cầu đang chiếu sáng kia.

“Không được!” Dư Châu Châu gần như co lại thành một cục, cô cố gắng giật tay ra khỏi bàn tay của Lâm Dương, nhưng dù cô có cố sức đến mức nào cũng không thoát được.

Lâm Dương rất hài lòng, vừa cười gian vừa giả vờ khuyên lơn, “Đừng sợ, không đau đâu, chỉ làm tóc cậu dựng đứng thôi, nó không đau chút nào đâu, lượng điện trong đó rất nhỏ, chẳng lẽ lúc cậu rụng lông còn đau hơn đụng vào tĩnh điện này à....”

Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, ai bảo để tớ biết được nhược điểm của cậu chứ?

Kêu nữa đi, kêu nữa đi, có kêu rách họng cũng không ai tới cứu cậu đâu!!

Cậu bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, mặt đỏ bừng, lắc đầu để ném suy nghĩ quỷ dị và ‘đen tối’ này ra khỏi não.

Cậu vừa ngẩn người thì Dư Châu Châu đã mạnh mẽ rút tay khỏi bàn tay của cậu, trong lúc hỗn loạn, tay của cậu đụng vào quả cầu tĩnh điện.

Đầu ngón tay cảm thấy hơi đau, bên tai vang lên tiếng keng keng như ảo giác, Lâm Dương cảm thấy chân tóc hơi tê dại, cúi đầu thì thấy Dư Châu Châu đang trợn mắt nhìn đầu tóc của cậu chăm chăm.

Sau đó cẩn thận đưa tay ra, nhón chân lên, dịu dàng dùng ngón tay sờ nhẹ gốc tóc của cậu.

Dư Châu Châu giống như con báo nhỏ đi thị sát lãnh địa của mình, Lâm Dương có thể thấy được bộ dạng ngu xuẩn của mình qua đôi mắt đen trong veo của cô.

Cảm giác tê dại từ gốc tóc truyền lên người của cậu, Lâm Dương không biết cảm giác thoát mái kì dị kia là do tĩnh điện, hay do cô gái trước mắt mình tạo ra.

Cậu chỉ có thể lúng túng đứng yên một chỗ, không dám động, chỉ có thể duy trì động tác để tay trên cầu tĩnh điện, để cho cô thăm dò tùy ý, cảm quan của cậu bị ánh mắt dập dờn của cô tụ hội một chỗ.

Lâm Dương nhìn quả cầu tĩnh điện chăm chăm, đột nhiên muốn hát thánh ca cho Faraday [1] nghe.

[1] Michael Faraday là một nhà hóa học và vật lý học người Anh đã có công đóng góp cho lĩnh vực điện từ học và điện hóa học. Faraday nghiên cứu về trường điện từ xung quanh một dây dẫn có dòng điện một chiều chạy qua.

Khoa học kỹ thuật xuất hiện là bởi vì con người.

Lâm Dương nghiêng đầu sang một bên, ho nhẹ hai tiếng.

Dư Châu Châu, cậu, cậu đứng gần tớ quá rồi đấy.

Nhưng không lên tiếng nhắc nhở cô —

Lăng Tường Xuyên bước vào một căn phòng toàn là kính. Cô buồn bực mất tập trung, lạc mất Lý Tĩnh, giả bộ cách xa cô bạn, thật ra thì cô cố gắng trốn tránh cô bạn.

Lúc này cô thấy ban một đi tham quan ở tầng hai, tìm một vòng nhưng không thấy các bạn học ban một, đột nhiên cảm thấy mình lúc này rất buồn cười. Trước đây cô hay nhắn tin cho Sở Thiên Khoát, mặc dù lần nào đối phương cũng trả lời rất lạnh nhạt, mà cô lại ngại ngùng không dám nhắn nhiều. Rõ ràng đã quyết định buông tay nhưng lại lo được lo mất, thậm chí trong nháy mắt, cô muốn đi tìm Sở Thiên Khoát để nói xin lỗi, hoặc tỏ tình luôn.

Lăng Tường Xuyên ôm vớ, ngẩng đầu nhìn mặt kính trước mắt, lúc này mới phát hiện, bởi vì phản chiếu vô hạn của mấy cái gương, cô bây giờ đã đứng giữa rất nhiều Lăng Tường Xuyên.

Lăng Tường Xuyên ở bên trái, bên phải, chính diện, đủ các góc độ đang nhốt cô. Lăng Tường Xuyên đột nhiên cảm thấy sợ hãi và cảm động. Cô đưa ngón trỏ chạm vào ngón tay của cô gái trong gương, rất muốn hỏi cô gái ấy, Lăng Tường Xuyên thật sự bị giấu ở tấm gương nào thế?

Lăng Tường Xuyên dựa trán lên mặt kính, mệt mỏi nhắm mắt.

Lần này không thi đứng đầu, mỗi khi có người nhìn cô nói chuyện thì cô luôn cảm thấy họ đang nói xấu mình, cô đột nhiên thấy mình sợ bóng sợ gió quá mức rồi.

Lúc này cô thấy Lâm Dương và Dư Châu Châu đứng nhất ban xã hội chơi đùa ở trong khoang không trọng lực, Lăng Tường Xuyên thở dài trong lòng.

Vùng tầm tối trước mắt làm cô không muốn mở mắt.

Cái bài hát trước kia Lâm Dương thích hát sao nhỉ?

“The innocent can never last. Wake me up when September ends.” [2]

[Tạm dịch: Sự ngây ngô ngày nào chẳng thể mãi vậy được. Đánh thức tôi khi tháng chín qua đi.]

[2] Đây là hai câu trong bài Wake me up when september ends của Green Day. Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=NU9JoFKlaZ0>

Ai cũng được, có thể đến gọi tôi dậy được không?

Đột nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ bả vai của mình, Lăng Tường Xuyên quay người lại thì thấy ánh mắt của Sở Thiên Khoát.

Trong gương, có hàng trăm hàng ngàn Sở Thiên Khoát đang bao trùm lấy cô.

Nước mắt của Lăng Tường Xuyên tuôn ra trong nháy mắt.

Sở Thiên Khoát cười khổ, “Gần đây cậu rất khó chịu phải không?”

Tường Xuyên cũng từng hỏi câu này, cùng một câu nói nhưng khi Lăng Tường Xuyên nghe Sở Thiên Khoát hỏi, thế giới của cô có thể cảm nhận được sự ấm áp từ câu nói này.

“Hạng nhất không quan trọng như vậy đâu, lần sau tớ sẽ thử đứng thứ hai.”

Lăng Tường Xuyên không còn nghĩ đến câu nói này kiêu ngạo cỡ nào, cũng không quan tâm đến việc Sở Thiên Khoát ‘dìm’ năng lực của Lâm Dương, cô chỉ nghe thấy, cậu bạn trước mắt đồng ý lấy mình thử nghiệm hạng nhì vì an ủi cô.

Cô lắc đầu, “Vì xếp hạng, cũng không phải vì xếp hạng. Tớ không biết nói sao.”

“Không biết nói sao?”

Lăng Tường Xuyên cẩn thận nắm lấy cơ hội cậu bạn không chuyển chủ đề để kết thúc cuộc nói chuyện, cẩn thận trả lời từng chữ, “Có nhiều vấn đề khác gây áp lực cho tớ, tớ cảm thấy mình bị nhốt lại, tớ không tìm được bản thân mình, chỉ thấy mỗi hư vinh mà thôi.”

Sở Thiên Khoát cầm vở, dựa vào gương, ôm ngực cười, “Lẽ nào trước giờ tớ không biết cậu chân chính?”

Lăng Tường Xuyên cúi đầu, nghĩ một hồi mới quyết định, “Không phải.”

Cô thấy rất nhiều Sở Thiên Khoát cùng nở nụ cười.

“Nhưng cậu giả cũng rất đẹp.”

Trái tim của Lăng Tường Xuyên đập nhanh như ngòi trên chiếc xe lao thẳng xuống dốc núi vậy. Cô cố gắng tự nhủ, bình tĩnh, đây không phải là thả thính, cậu ấy không thả thính mà. Cô nên nắm chặt lấy thái độ chân thật mới đúng.

Ngẩng đầu lên, đầu cô trống rỗng, cô không biết mình đã trả lời cái gì.

“Sở Thiên Khoát, tớ thích cậu, cậu có biết không?”

Một giây đồng hồ nhưng lại thấy nó dài như hàng nghìn năm, Sở Thiên Khoát không cười nữa, ánh mắt không nhìn cô nữa, im lặng một hồi mới trả lời cô.

“Cho nên tớ mới trốn tránh cậu.” Hãn đáp vậy.

Lăng Tường Xuyên nghe thấy tiếng hoa nở.

“Tớ không thể để mình thích cậu được. Lăng... Xuyên Xuyên,” Hãn cẩn thận gọi tên thân mật của cô, “Cậu biết không, chúng ta không thể quen nhau lúc này được.”

Lăng Tường Xuyên không biết nên vui hay buồn, cô không thể chịu được sự thẳng thắn của Sở Thiên Khoát, cô đứng im một chỗ, bị vô số bóng người của hãn mê hoặc tới mức không biết nên làm cái gì.

Bây giờ không thể, vậy sau này thì sao?

Nhưng cô biết, nếu hỏi tiếp thì sẽ phá hủy bầu không khí hiếm có này. Với tính cách của Sở Thiên Khoát, có thể nói đến mức này đã là cực hạn rồi.

Vì vậy nên linh chỉ tạ ơn sao?

Cô chỉ có thể nói lời mộc mạc chân thành nhất lúc này, “Chúng ta, tớ và cậu, cùng cố gắng thi vào chung một trường đại học được không?”

Tuổi thanh xuân là để tùy ý làm bậy, một đứa nhỏ hiểu chuyện cũng sẽ vì chút rung động ngốc nghếch này mà cố gắng học tập thật tốt.

Lăng Tường Xuyên lau nước mắt, cúi đầu, đỏ mặt chạy lướt qua hãn.

Việc cô muốn làm bây giờ là tìm Lý Tĩnh để tiếp tục đi tham quan viện khoa học kỹ thuật như chưa từng xảy ra chuyện lúc nãy vậy.

Lâm Dương và Dư Châu Châu đứng ở tấm gương đối diện, không dám thở mạnh.

Sau khi xác nhận nam nữ chính của câu chuyện rời khỏi, Lâm Dương mới thở dài nói, “Thì ra cái tên Sở Thiên Khoát này thích con nhóc kia thật.”

Dư Châu Châu cười, “Thật sao?”

Lâm Dương gãi đầu, “Thật ra tớ cũng không rõ, nhưng tớ biết Lăng Tường Xuyên thích Sở Thiên Khoát, một cô gái có thích một chàng trai thì có thể nhìn qua ánh mắt của cô gái á, ánh mắt không giấu được tình cảm đâu.”

Nói xong, cậu nhìn ánh mắt Dư Châu Châu buồn bã.

“Nhưng mà Tường Xuyên... Ôi, tớ thấy Lăng Tường Xuyên sẽ bị thiệt thòi, mẹ tớ từng nói rồi, đàn ông mà đáng tin thì heo mẹ cũng biết leo cây.”

Dư Châu Châu nở nụ cười, đôi mắt của cậu bắt được bóng lưng thon gầy ở nơi khác, sau đó biến mất ở góc gương.

Bọn họ lại chơi đùa với nhau rất nhiều, đợi đến khi các bạn học xung quanh rời khỏi, Lâm Dương mới tạm biệt Dư Châu Châu.

Trạm xe buýt đông đúc vô cùng, địa điểm của viện khoa học kỹ thuật khá hẻo lánh, xe taxi không đỗ ở đây đợi khách, Dư Châu Châu đang buồn lòng thì nghe Lâm Dương đề nghị, “Chúng ta đi thôi, đi khoảng nửa tiếng là tới khu đông người, ở đó nhiều xe hơn.”

Dư Châu Châu đang do dự thì cậu nói thêm, “Đi dọc đường chú ý một chút, có khi bắt được xe á.”

Cô gật gù, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Năm giờ rưỡi, trời đã chuyển tối, hôm nay trời rất lạnh, Dư Châu Châu quên mang mũ len và găng tay, lỗ tai lạnh tới mức đỏ bừng, Lâm Dương lập tức tháo bịt tai của mình mang cho cô, sau đó cởi găng tay đưa cô mang – thật ra còn có cách làm ấm tay khác, nhưng Lâm Dương không có đủ can đảm để làm điều đó.

“Lạnh lắm rồi phải không?” Lúc cậu nói chuyện còn thở ra khói trắng, “Thế tớ gọi cho ba tớ xem có thể lái xe tới đây không...”

Dư Châu Châu muốn từ chối theo bản năng, lát sau mới cười bản thân, cô giờ còn sợ cái gì chứ? Lâm Dương đã lớn vậy rồi, sẽ không bị mẹ đánh vì chuyện của cô nữa.

Nhưng mà qua hôm nay, sẽ không thể gần gũi với nhau nữa.

Lâm Dương lấy điện thoại ra, lẩm bẩm một câu, “Chết tiệt, sắp hết pin rồi.” Sau đó vội tìm số của ba để gọi.

Trên đường lớn vắng tanh, Dư Châu Châu cúi đầu nhin cười, Lâm Dương nghe giọng nữ dịu dàng không ngừng lặp lại trong điện thoại, “Xin lỗi, tài khoản của quý khách không đủ tiền để thực hiện cuộc gọi.”

Sau đó điện thoại tối thui. Hết pin cmnr.

“Lấy điện thoại của tớ gọi cho ba cậu đi.” Dư Châu Châu đưa điện thoại cho cậu thì thấy gương mặt Lâm Dương rất xấu.

“Sao thế?”

“Ba mẹ tớ mới thay số mới, tớ còn chưa thuộc số, giờ lại không thể lấy số trong điện thoại.... Tối nay ba mẹ tớ không có nhà, có gọi về nhà cũng vô dụng...”

Dư Châu Châu dùng ánh mắt để truyền đạt suy nghĩ ‘Tớ khinh bỉ cậu’.

“Thôi vậy, đi tản bộ như vậy cũng hay.” Lâm Dương làm lơ ánh mắt khinh thường của Dư Châu Châu.

Nhưng mà đoạn đường này rất vắng lặng. Cả thế giới chỉ còn tiếng đập tuyết của hai người họ, giống như hai con chuột nhỏ đang kêu vậy.

Lâm Dương vắt hết cả óc vẫn không biết nên nói gì, lát sau mới ngốc nghếch đề nghị, “Chúng ta chơi trò gì đi, để đỡ thấy mệt. Hát nối tiếp? Đoán số? Kể chuyện nối tiếp? Hay chơi trò kể chuyện nối tiếp đi, hồi nhỏ cậu là vua kể chuyện mà. Cậu có nhớ không, hôm đó ba mẹ tớ còn chụp ảnh cho cậu nữa đó!”

Lâm Dương nói xong thì thấy chợt dạ, sau khi tráng ảnh xong, cậu giấu mấy bức ảnh mà không đưa cho Dư Châu Châu bức nào hết.

Dư Châu Châu lại không để ý chuyện này, “Được, chơi trò kể chuyện nối tiếp đi.”

“Được, à, nam nữ chủ tên gì?”

“Có nam nữ chủ nữa à?” Dư Châu Châu sững sốt, “Thế lấy tên là Lí Lôi và Hàn Mai Mai đi.”

Lâm Dương lờm một cái, “Ừ, được, thế ai trước? Cậu trước đi.”

Dư Châu Châu không từ chối, há mồm nói, “Sáng chủ nhật, Lí Lôi đang ngủ nướng trong nhà thì điện thoại reo lên.”

“Hết rồi à?”

“Hết rồi, tới lượt cậu.”

Lâm Dương cau mày, nghĩ một hồi mới tiếp lời, “Cậu ta nghe điện thoại, người gọi là Hàn Mai Mai... Hàn Mai Mai là bạn gái của cậu ta.”

Dư Châu Châu nuốt câu ‘Thật ra tớ cảm thấy Lí Lôi thích Lily’ vào bụng, tiếp tục kể, “Hàn Mai Mai kêu, Lí Lôi Lí Lôi, cậu mau xem ti vi, có tin tức về cậu!”

Câu chuyện bị Dư Châu Châu tăng độ khó, Lâm Dương quyết định cứu vãn một chút, “Cậu ta cảm thấy Hàn Mai Mai bị dở hơi rồi, nên cúp điện thoại ngủ tiếp.”

Không ngờ đối phương không bỏ qua.

“Nhưng Lí Lôi ngủ không được.” Dư Châu Châu nhìn cậu với ánh mắt sáng rực.

Lâm Dương đành phải để Lí Lôi thức dậy, “Cho nên cậu ta quyết định mở ti vi xem tin tức....”

Lúc này Dư Châu Châu mới chịu nở nụ cười, “Tin tức buổi sáng đang nói về chuyện một cậu bạn đi qua đường vội nên bị xe cán, ti vi chiếu cận cảnh, Lí Lôi phát hiện, người nằm trong vũng máu kia là mình.”

Lâm Dương rất sợ chuyện ma, cậu nhớ hồi còn bé Dư Châu Châu hay kể mấy câu chuyện ‘Mèo ma’ hay ‘Ma nữ áo trắng nơi cầu thang’ mỗi lúc hai người đi về nhà, bây giờ nhớ lại câu chuyện ma kia đều khá là vụng về, nhưng lúc đó lại dọa cậu sợ tới mức không dám đi lên lầu một mình.

Cậu đành nuốt nước bọt, nối tiếp dòng suy nghĩ của cô bạn, “Lí Lôi sợ trắng mặt, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hàn Mai Mai, nhưng đầu máy bên kia lại vang lên giọng nữ xa lạ, cô ta nói....”

Cậu nhìn Dư Châu Châu ra hiệu, cậu chỉ có thể nghĩ được ngang đó.

Dư Châu Châu đột nhiên nở nụ cười tà ác, Lâm Dương đột nhiên nhớ tới con hồ ly nhỏ xấu xa hồi tiểu học kia – đã bao lâu rồi cậu không thấy nụ cười này của Dư Châu Châu nhỉ??

“Cô gái kia nói....” Dư Châu Châu nhìn túi áo của Lâm Dương với ánh mắt xấu xa, “Xin lỗi, tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi.”

“.... Dư! Châu! Châu!”

Lâm Dương hét xong thì cầm tay vò tóc Dư Châu Châu, đối phương cúi đầu làm cậu vồ hụt, chân dưới cũng trượt theo, thân thể mất cân bằng, trực tiếp đè lên lưng cô.

Sau một hồi bay nhảy mới đỡ cô đứng vững được, kết quả tư thế lại thành cậu đang ôm Dư Châu Châu vào lòng.

Lâm Dương có thể nghe thấy tiếng máu đang chảy qua não, nhưng cậu không buông tay.

Ngược lại còn đem môi kề lên đầu cô, cánh tay ôm cô chặt hơn.

Đường phố chạng vạng ngày đông yên tĩnh không có tiếng động nào.

Bin Laden [3], cầu xin ông ném bom hủy thành phố này đi, thời gian có thể dừng ngay lúc này là được rồi.

[3] Osama Bin Laden: Vị danh nhân này chắc ai cũng biết rồi, là một người theo đạo Hồi chính thống và là người sáng lập ra tổ chức vũ trang al-Qaeda, là một trong số 10 đối tượng bị FBI truy nã toàn cầu. Chính quyền Mỹ treo giải thưởng 25.000.000 USD để lấy mạng, sau cái chết của Zarquawi. Thông tin chi tiết phiên search gg lên wikipedia để đọc.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lời Nói Dối Thật Lòng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Bin Laden không hề nghe thấy lời cầu nguyện của Lâm Dương rồi”

Đầu của Dư Châu Châu trống rỗng.

Lúc cậu ôm cô chặt vào ngực, đèn đường cũng sáng như đã hẹn giờ vậy, ánh đèn màu cam giống như tạo ra một sân khấu nhỏ, hai người đứng giữa sân khấu, chìm trong màn diễn của mình.

“Lâm Dương...” Cuối cùng cô cũng nhỏ giọng gọi tên của cậu.

“Đừng động đây,” Giọng nói của Lâm Dương dịu dàng, mang theo chút cầu xin, “Châu Châu, đừng động đây, để tớ ôm một lát, một lát thôi, được không?”

Bởi vì mùa đông nên hai người mặc đồ rất dày, mặt Dư Châu Châu áp sát lên ngực Lâm Dương, khóa áo lông của cậu rất lạnh, cô cảm thấy không thoải mái nhưng không nhúc nhích, không né tránh. Thật kì lạ, lát sau, các bộ phận mà hai người dán vào áo khoác của nhau trở nên ấm áp hơn.

Cái ôm là một sức mạnh thần kì, nó có thể khiến bạn thấy đầy đủ và an toàn, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy cái hang động lớn trong lòng mình được lấp đầy – dù chỉ trong mấy phút ngắn ngủi.

Cô như chìm trong giấc mơ vậy, ấm áp, chân thật, không muốn tỉnh dậy chút nào.

Cô thử đưa tay lên, ôm lấy hông của cậu.

Lâm Dương hơi run một chút, sau đó càng ôm cô chặt hơn, ôm chặt cô vào lồng ngực của cậu.

Bọn họ đáng ra phải ôm chặt nhau như vậy sớm hơn.

Không biết qua bao lâu, Dư Châu Châu mới ngại ngừng bảo, “Lâm Dương, chân tớ mỏi quá.”

Cậu vẫn anh dũng nhưng gốc ghếch luôn tay phải vào trong găng tay trái của cô, sau đó cầm chặt tay cô.

Cậu cảm thấy nên thổ lộ với cô, nhưng lại không muốn mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng nhưng ngọt ngào này, cậu cúi đầu, bước từng bước một, mắt nhìn thẳng nhưng ánh mắt lại hay liếc nhìn về gương mặt bé nhỏ của người bên cạnh, trong lòng cậu vui muốn chết.

Hạnh phúc đến quá nhanh làm Lâm Dương sợ hãi, sợ đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Dư Châu Châu lại mở miệng nói.

“Lâm Dương, ngực của cậu làm tớ nhớ tới mẹ.”

Lâm Dương dở khóc dở cười, vui buồn xen lẫn.

Dư Châu Châu lại không chú ý tôn nghiêm đàn ông của Lâm Dương bị câu nói của cô đâm nát. Cô chăm chú nói cho cậu biết, “Rất, rất giống mẹ tớ.... Rất ấm áp.”

Bàn tay của cô nắm chặt bàn tay lớn kia.

Sự vui sướng như muốn nổ tung trong lồng ngực đã yên lại. Dư Châu Châu không hiểu được dòng suy nghĩ của mình, cô thật sự không biết mình đang nghĩ cái gì nữa. Lúc này nào cô trống rỗng, cô lưu luyến chút kiên định và ấm áp kia theo bản năng, cô không muốn buông ra dù hậu quả sắp tới có lớn đến thế nào đi chăng nữa.

Chút ấm áp đó đến quá đột ngột, Dư Châu Châu không cần tỉnh giấc cũng biết, đó chỉ là một giấc mơ.

Điện thoại trong túi áo rung lên, cô cầm ra, là số của Lăng Tường Xuyên. Cô gần như đã quên việc mình có trao đổi số điện thoại với Lăng Tường Xuyên.

“Alo?”

“Alo, Dư Châu Châu phải không? Lâm Dương có đi với cậu không?”

Dư Châu Châu có chút hoang mang, cô im lặng một lát rồi nói, “Có.”

“Ba mẹ cậu ấy không tìm được cậu ấy, gọi điện thoại thì tắt máy, tớ đoán là hết pin rồi. Tớ đoán hai người đi chung nên gọi cho cậu, cậu có chuyển máy cho cậu ấy không?”

“Được.”

Dư Châu Châu đưa điện thoại cho Lâm Dương, sau đó một tay tháo bít tai xuống, tay khác muốn thoát khỏi tay của cậu, nhưng đối phương lại cầm quá chặt.

Lâm Dương tắt điện thoại, nhìn cô kinh ngạc, “Sao cậu tháo xuống thế? Không lạnh à?”

Dư Châu Châu không trả lời, “Ba mẹ cậu đang tìm cậu à?”

“Ừm, Lăng Tường Xuyên nói ba mẹ tớ không tìm được tớ, cậu ấy nói với họ là thấy hai chúng ta đi về phía Nam, đi về chỗ khu tỉnh ấy, cho nên họ đã lái xe tới đó đợi tớ. Chúng ta đi về hướng đó đi, sau đó tớ bảo ba đưa cậu về nhà.”

Dư Châu Châu giống như đã đoán được, cô tháo bịt tai nhét lại vào tay Lâm Dương, sau đó mạnh mẽ giật tay ra khỏi tay cậu, cởi găng tay trả lại cho cậu.

“Dù sao chúng ta cũng đi không xa, tớ đến trạm xe buýt rồi lên xe về cũng được, nếu như thấy taxi thì bắt xe về, cậu đi tìm ba mẹ cậu đi.” Cô nói.

Vai Lâm Dương buông thông xuống.

Dư Châu Châu khôi phục lại gương mặt bình thản của mình, cô lấy tay nhét vào trong túi quần, gật đầu như lời tạm biệt, sau đó xoay người rời đi.

“Châu Châu, cậu đừng đi.”

Khói trắng mà Lâm Dương thổi ra tạo ra khoảng cách giữa hai người.

“Tớ biết, nếu chúng ta quen nhau sẽ có rất nhiều lực cản. Tớ không thể nói trước được, cho nên... Có thể không phải bây giờ, nhưng tớ sẽ cố gắng, sẽ có ngày tớ mạnh mẽ tới mức mặc kệ những lực cản đó, tớ sẽ...” Giọng nói của Lâm Dương trở nên gấp gáp.

“Lâm Dương!” Dư Châu Châu chặn ngang lời của cậu, “Trước giờ tớ chưa từng nghĩ sẽ quen cậu.”

“Lúc này tớ chỉ... hồ đồ một lúc mà thôi.”

“Sau này cậu đừng tìm tớ nữa, đừng bao giờ tìm tớ nữa. Cậu hãy sống cuộc sống của cậu, tớ cũng sống cuộc sống của tớ.”

Cô nói xong thì vội bước đi, không dám quay đầu lại, nhưng người sau lưng lại đuổi theo cô.

“Cậu không hiểu lời tớ nói à?” Gương mặt Dư Châu Châu trở nên lạnh hơn.

Lâm Dương không hoang mang chút nào, trái lại còn bật cười.

“Đã nhiều năm vậy rồi, nhiều chuyện xảy ra như thế, nếu tớ vẫn tin lời của cậu,” Cậu lắc đầu, “Thì tớ đúng là thằng ngu.”

“Lâm Dương....”

“Cậu không muốn ngồi xe nhà tớ cũng được. Tớ muốn đi tới trạm xe buýt với cậu, cậu lên xe thì tớ về.”

“Ba mẹ cậu đang đợi cậu ở ngã tư, chúng ta làm thế sẽ phải đợi nửa tiếng.”

“Bọn họ ngồi trong xe ấm mà, không sao.”

Cậu đeo bít tai cho Dư Châu Châu, sau đó cầm tay cô lần nữa – động tác cầm tay lần này thông thạo và tự tin hơn nhiều, sự bá đạo kia làm Dư Châu Châu không thể né tránh được.

Nhưng mà, Lâm Dương, Dư Châu Châu nói thầm trong lòng, tớ có người thích rồi.

Từ bé đến lớn đều như thế. Dư Châu Châu rất muốn biết, tại sao lần nào cô cũng biết sự thật vậy? Cô lựa chọn nói cho cậu biết, hoặc không nói cho cậu nghe, nhưng dù là cách nào cũng sẽ gây tổn thương cho cậu.

Cô mím môi, nhìn cậu bạn bên cạnh đã trưởng thành thành một người đàn ông, nụ cười của cậu nhàn nhạt, cả người chìm trong ánh đèn màu cam, giống như đang bước tới con đường mà cậu nghĩ là con đường hạnh phúc.

Cô không nói được. Cô tự cho là mình không biết cái gì hết.

Hơi ẩm không ngừng phả vào tay cô, khiến cô muốn rơi lệ —

Kì nghỉ đông của Lâm Dương rất phong phú.

Cậu rất muốn gặp Dư Châu Châu, nhưng lại không dám gặp cô với kiểu ‘yêu sớm’, cho nên bắt đầu kì nghỉ đông này, cậu luôn dậy sớm để chạy bộ buổi sáng – cậu không thấy lạnh, bởi vì tim cậu đang bốc lửa. Cậu chạy từ nhà tới dưới nhà bà ngoại Dư Châu Châu, đứng im dưới lầu một hồi, dùng vật nào đó bên đường được cậu nhặt về theo chữ ‘Chính’ trên cửa gỗ màu đen, sau đó chạy về.

Hoặc gọi điện thoại, dù thế nào cũng cố gắng ép mình không nói tới chủ đề khác, chỉ nói về chủ đề học hành.

Cho dù giả vờ giả vịt, cậu cũng thấy vui vẻ.

Bắt đầu học kì mới, đám người Đường Vũ Ninh phát hiện Lâm Dương có gì đó sai sai. Cậu chủ động yêu cầu tham gia hội ăn trưa cố định, lúc bọn họ tưởng cậu theo đuổi thất bại thì cậu lại luôn cười khúc khích với vẻ mặt hạnh phúc một mình.

“Không phải... điên rồi chứ?” Đường Vũ Ninh đau lòng, tự nhắc nhở mình không được đụng vào cái thứ tình yêu tình báo kia.

Đối với Lâm Dương mà nói, tình yêu là thứ gì đó rất kì diệu. Cậu hiểu được lòng mình, cũng nắm chắc được cảm giác của Dư Châu Châu – mặc dù đối phương chưa từng nói thích cậu, nhưng ít nhất không hất tay của cậu ra, ngoan ngoãn đi với cậu một đoạn đường rất xa – đương nhiên có thể do cô không quan tâm điều này, nhưng Lâm Dương quyết định bỏ lơ ý nghĩ đó.

Nói tóm lại, quyết tâm của cậu trở nên mạnh mẽ hơn, ngay cả bài thi ngữ văn cũng viết rất ngọt ngào, mặc dù không đến mức làm văn như thần nhưng lại trôi chảy hơn trước nhiều.

Thậm chí mấy nhân vật anh hùng lịch sử qua ngòi bút của cậu cũng trở nên ngọt ngào sến súa hơn.

Kì thi học kì hai lớp 11 bắt đầu đến gần, Lâm Dương thi đứng hạng một, mà Sở Thiên Khoát thì rớt xuống hạng sáu.

Đây đúng là một chuyện lớn, sức mạnh của nó làm Lăng Tường Xuyên không nhận được tin nhắn của Sở Thiên Khoát trong hai ngày liền.

Lăng Tường Xuyên không biết mối quan hệ của cô và Sở Thiên Khoát là gì. Hắn sẽ nhắn mấy tin kiểu ‘Ngủ ngon’ ‘Ngủ sớm đi, ngoan’ cho cô, nhưng ban ngày lại im lặng vô cùng, dù cô có nhắn tin thế nào cũng không trả lời. Lúc không có ai, hắn có thể ôm lấy cô, hôn trán cô, nhưng khi có người khác, thái độ của hắn lại lạnh lẽo hơn trước kia.

Sự lạnh lẽo như thật kia khiến Lăng Tường Xuyên nghi ngờ, sự ấm áp và nhịp tim nhảy loạn kia là ảo giác.

“Không phải cậu từng nói với tớ, hạng một không quan trọng à? Kiểu người động kinh đột xuất như Lâm Dương còn lâu mới ổn định bằng cậu.”

Cô nhắn tin nhắn, nhưng nó lại như hòn đá chìm trong biển lớn vậy.

Lần này Lăng Tường Xuyên thi hạng hai, có điều hạng nhất đổi thành người mà cô không hi vọng đứng đầu nhất, Tân Duệ. Nhưng cô lại không quan tâm tới thế cục này, lúc này cô chỉ quan tâm Sở Thiên Khoát mà thôi.

Cô ôm bình nước đi lấy nước nóng, lúc tới cửa thì nghe thấy hai giọng nói quen thuộc vang ra.

“Lần này sao thế? Tự dừng hiểu được môn văn à?”

“Không phải... Có lẽ... Haha.” Lâm Dương thể hiện niềm hạnh phúc của mình rất rõ ràng.

“Chúc mừng, chúc mừng.”

Giọng nói của Sở Thiên Khoát không còn tùy ý như trước nữa, sự bình tĩnh tự nhiên nhưng có chút thái quá của hắn làm lòng Lăng Tường Xuyên nát tan. Nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn tìm cớ cho hắn, tự nói với mình, cô nghĩ nhiều rồi, so với cái giọng điệu mịt mờ này, cậu ấy vẫn có thể chúc mừng Lâm Dương, cậu ấy vẫn hiểu chuyện.

Vì hắn vẫn là Sở Thiên Khoát trong lòng cô.

Cô mỉm cười đi vào, xen vào cuộc nói chuyện kia.

“A, hai cậu đều ở đây à?”

Lâm Dương nâng tay, cười hỏi thăm, Lăng Tường Xuyên đã lâu không gặp cậu, vội hỏi chuyện, “Lần này bội thu nhỉ?”

Lăng Tường Xuyên muốn cười khi thấy gương mặt đỏ bừng của cậu bạn, nhưng thấy Sở Thiên Khoát đã xoay lưng lấy nước, lúc này mới phát hiện mình nói gì.

Đang định nói chêm vào thì đối phương đã xoay người lại, trên mặt nở nụ cười không chê vào đâu được.

“Đúng thế, tớ nghe Đường Vũ Ninh nói rồi, mau lên, tự cậu khai đi.”

Các cô gái luôn mẫn cảm với những chàng trai mình thích, Lăng Tường Xuyên có thể cảm nhận được tâm tình mà Sở Thiên Khoát đang cố giấu. Hắn là một người kiêu ngạo, cô biết điều đó, nhưng giờ mới hiểu rõ sự kiêu ngạo đó lớn cỡ nào.

Lâm Dương cầm ly nước, cứ như cố ý không muốn làm kì đà cản mũi, nháy mắt với Lăng Tường Xuyên rồi xoay người đi khỏi khu vực này.

“Tớ có chút chuyện, đi trước ha...”

Lúc này chỉ còn mỗi hai người họ. Lăng Tường Xuyên nhìn vòi nước còn chảy nước chăm chăm, sau đó mới lấy hết dũng khí nói, “Cậu vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn. Sao cậu phải an ủi tớ? Cứ như tớ để ý chuyện này vô cùng? Lăng Tường Xuyên, cậu làm tớ thấy khó chịu.”

Không còn gọi cô là “Xuyên Xuyên” dịu dàng như trước nữa.

Lăng Tường Xuyên cắn môi, “Cho nên cậu mới không nhắn tin lại cho tớ?”

“Gần đây tớ phải tập huấn, tớ không muốn phân tâm.”

“Lâm Dương cũng tập huấn, đừng tưởng tớ không biết, thời gian tập huấn còn rất xa đó.”

Sở Thiên Khoát nở nụ cười châm biếm, “Thế phải nói thế nào? Tớ nghĩ về cậu sẽ mất tập trung, không thể học bài được, thi không tốt nên không thể trả lời tin nhắn cho cậu?”

Lăng Tường Xuyên nhìn hẩn ngẩn người, nhìn rất lâu, gần như không thể tin cái người nói cay nghiệt này là Sở Thiên Khoát.

Cô sờ ngực mình, sự kiêu ngạo của cô khiến cô nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Khoát nói, “Cậu là kẻ nhát gan.”

Sau đó ôm bình nước rời khỏi đó.

Đi được mấy bước thì quay lại, thiếu niên kia vẫn đứng đó nhìn cô. Đường nét đẹp như vậy, ánh nắng ngày xuân xuyên qua lá cây, chiếu lên lưng của hắn, hắn giống như cây nở hoa trên nền xi măng vậy, xem ra vẫn mười phân vẹn mười như trước.

Lòng Lắng Tường Xuyên đau như đao cắt.

Chỉ một cuộc thi mà thôi, nhớ tới cũng có thể cười mà thôi.

Sao hắn lại là người như thế.

Sao hắn lại là loại người như vậy.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Cậu Phải Vui Vẻ Hơn Trước

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Anh hạ phàm vì cô”

Tân Duệ nên cảm thấy hài lòng mới phải.

Ngay cả con người thường xuyên hóng chuyện của mấy người nổi tiếng như Trần Đình cũng chạy tới chúc mừng, nịnh hót cô.

Nhưng hai người cô muốn thấy phản ứng nhất lại chẳng có gì.

Gương mặt Dư Châu Châu có chút đau lòng, xoắn xuýt, không biết rõ nguyên nhân.

Gương mặt Lăng Tường Xuyên cũng không tốt và đau lòng, cũng không biết nguyên nhân tại sao luôn.

Hai khán giả VIP thất thần không thềm quan tâm đến sân khấu mà cô chuẩn bị kĩ càng, Tân Duệ cảm thấy tức giận vì bị sỉ nhục.

Lăng Tường Xuyên ôm xấp bài kiểm tra môn chính trị, phát cho các bạn học, lúc đi qua bàn Tân Duệ, mắt nhìn thẳng, mặt không cười nhưng không có vẻ mặt mà Tân Duệ muốn thấy, cái vẻ mặt khó chịu và chột dạ khi cô phá nát tâm gương của Hà Dao Dao ấy.

Đây là khinh bỉ, là sự khinh bỉ với hạng nhất Tân Duệ. Cô thà rằng mình nghĩ nhiều, nhưng cái cảm giác này nó không chịu rời đi.

Cậu giả bộ cái gì chứ. Tân Duệ tức giận đứng dậy, đi ra khỏi lớp.

Không giống như cô tưởng tượng. Mỗi lần hết cuộc thi, cô sẽ cẩn thận hỏi thăm điểm số của Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu, sau đó bắt đầu cộng trừ, tính kết quả thành tích sẽ thế nào.... Lần này kết quả giống như ý của cô nhưng lại không làm người khác khổ sở.

Tân Duệ đi dạo không mục đích trên hành lang, các bạn học lớp mười một đi tới đi lui trên hành lang quen thuộc, Tân Duệ nhìn mặt của các bạn học đi ngang qua, cô muốn biết những người này có biết cô hay không, cuộc sống của họ có vui vẻ như những gì họ thể hiện trên mặt hay không. Hay là đang kéo bè kéo cánh? Hai người vừa đi vừa cười nói kia có phải là bạn tốt thật không?

Thật ra từ trước giờ, chẳng ai quan tâm cô hết, đúng không?

Cô là người đứng đầu kì này, nhưng không ai biết Tân Duệ là ai cả. Cô cố gắng hết sức để đổi tên, Tân Duệ, Tân Duệ, sắc bén không thể đỡ được, nhưng cái tên này cũng giống cái tên Tân Mỹ Hương vậy, chẳng ai nhớ đến cô cả.

Lúc dừng chân lại ở cửa lớp nào đó, cô thấy Hà Dao Dao đang đùa giỡn với một cô bạn ở cửa lớp, trông có vẻ rất vui. Tân Duệ đứng từ xa quan sát, trong lòng có chút buồn bã. Bạn xem, người ta học phân hiệu, còn từng bị cô trào phúng nữa nhưng lại sống rất vui vẻ.

Cuộc sống vui vẻ là cuộc sống của người khác.

Tân Duệ cố gắng không ngừng nghỉ, nhưng lại không thể biến thành người khác được.

Có lẽ nên đặt xuống thôi. Chỉ cần buông xuống thì sẽ tự tại. Tân Duệ xoay người định về lớp. Lúc này cô cảm thấy giải thoát, cứ như lúc cô không còn hi vọng người khác tán thành cô thì cô mới là cô thật sự.

“Ồ, Mỹ Hương?” Hà Dao Dao lớn tiếng gọi.

Tân Duệ dừng chân.

Cái tên không muốn bị người khác biết đến. Hà Dao Dao vẫn còn ghim cô sao?

Tân Duệ rất muốn cười, mỗi lần cô gặp Hà Dao Dao, mỗi lần cô muốn buông thả để sống thật bình thản thì bị đối phương chọc giận, sau đó bước vào con đường đau khổ tuần hoàn kia.

Cô quay đầu lại, cười, “Là cậu hả?”, đi tới gần cô bạn, “Cuộc thi này thi tốt không?”

Hà Dao Dao kích động hô tên cũ của cô trong nhất thời ngậm miệng lại, cô bạn không có ý định nói chuyện nhiều với Tân Duệ, nhất là vấn đề thành tích.

“Không tệ lắm,” Cô bạn nhún vai, “Dù sao tớ cũng không quan tâm.”

Tân Duệ cười nhạt, “Tớ biết, tớ chỉ hỏi thế thôi, phép lịch sự tối thiểu ấy mà.”

Hà Dao Dao không ngờ cô phũ đến vậy, lời nói lộ rõ mùi dao kiếm, vành mắt đỏ bừng, mạnh miệng trả lời, “Đề ban xã hội các cậu dễ mà.”

Tân Duệ gật đầu, “Ừ, với tớ thì đề ban xã hội dễ thật. Thật ra, với tớ mà nói, đề thi từ cao trung tới giờ đều rất đơn giản.”

Không biết có phải Hà Dao Dao nhớ đến thành tích thi lên cấp ba của mình hay không, cô bạn cắn môi nói, “Được, tớ không nói lại cậu, cậu

ngoài thành tích tốt ra thì chẳng có cái thá gì cả, cậu cho rằng cậu có thể sống với thành tích cả đời à? Cậu tự xem Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu bạn xã hội cậu đi, có ai không xinh đẹp hoặc thành tích tệ hơn cậu không? Không có bản lĩnh so đo với bọn họ nên tới bắt nạt tớ chứ gì? Cậu bị bệnh à? Nghiện khoe khoang à? Chưa chữa hết bóng ma hồi tiểu học hả?”

Cô bạn chỉ mắng cho sướng khoái bản thân, lúc nói xong mới phát hiện gương mặt trắng xám của Tân Duệ không chút cảm xúc nào đang nhìn mình chằm chằm.

Hà Dao Dao sợ hãi, bước lùi về sau một bước, hô to theo bản năng, “Cậu muốn làm gì?”

Hành lang của nhóm phân hiệu rất loạn, không ai chú ý đến cuộc tranh chấp của hai người. Tân Duệ đột nhiên nở nụ cười u ám, “Lăng Tường Xuyên? Dư Châu Châu? Về ngoài xinh đẹp, thành tích tốt? Tôi bắt nạt cậu? Khoe khoang? Bóng ma trong lòng?”

Hà Dao Dao lúc này mới phát hiện lời nói của mình hơi quá, cô bạn cúi đầu, “Tớ hơi kích động, cậu đừng...”

Không, cậu nói rất đúng, mỗi lời đều là chân tướng.

Tân Duệ nheo mắt lại, đột nhiên nghe thấy một cậu bạn cười khế, hùng hổ nói một câu, “Dư Châu Châu? Đứa con hoang không có cha, người mẹ của nó cũng chết không tử tế.”

Hà Dao Dao và Tân Duệ kinh hãi, Tân Duệ kéo cậu bạn mắt nhỏ kia, ngay cả cô cũng không hiểu tại sao.

“Tôi là bạn tốt của Dư Châu Châu, sao cậu nói bậy thế hả?”

Ngay cả Tân Duệ cũng không rõ, lời nói này có mấy phần oán hận, mấy phần hưng phấn —

Mễ Kiều lại trốn tiết.

Dư Châu Châu hỏi cô bạn tại sao hay trốn tiết, câu trả lời của Mễ Kiều luôn là, “Câu lạc bộ anime rất bận rộn.”

Cô nhớ cô từng mong muốn giống như Mễ Kiều. Rất nhiều người rất thích Mễ Kiều, hào hiệp chính nghĩa, có thể làm mọi chuyện mình thích trong cái tuổi trẻ nhiệt huyết này, lớn tiếng nói điều mình muốn nói, dù những lời nói đó có chút hỗn láo.

Nhưng mặt khác, nhắc nhở bản thân mình không nên như thế, tự nói với mình nếu hôm nay làm càn thì ngày mai phải trả giá lớn.

Cuộc đời còn rất dài, thứ tốt ngày tốt phải giữ lại cho sau này.

Đối với đám Dư Châu Châu mà nói, sau này có nghĩa là thi đậu đại học tốt, còn những cái khác thì không biết.

Ngạn Nhất gục xuống bàn không nhúc nhích. Dư Châu Châu dò hỏi, “Cậu bị ốm à?”

Gương mặt Ngạn Nhất trắng bệch, giọng nói của hắn mang theo mùi vị cầu cứu, “Châu Châu, tớ học không nổi nữa, làm sao đây?”

Chữ cuối còn chưa nói xong thì nước mắt đã rơi xuống bàn. Ngạn Nhất sợ hãi, Dư Châu Châu chỉ cần đưa tay là chạm tới được.

“Ngạn Nhất?”

“Tớ học kiểu gì cũng có kết quả như vậy, bây giờ mỗi khi tớ thấy chữ Hán và con số thì đều muốn nôn sạch, không muốn đụng vào sách vở, lúc ngồi ở bàn tới một hai giờ đêm, đọc sách lịch sử cả đêm nhưng không thể

hiếu nổi một tờ. Châu Châu, tớ phải làm sao, tớ phải làm sao đây? Bây giờ chỉ cần nhìn thấy cửa lớn của trường là tớ sợ tới mức run hết cả người, tớ không muốn tới trường....”

Có lẽ cậu bạn sợ người ta nghe thấy, nên giọng nói rất bé, nước mắt chảy xuống không ngừng.

“.... Thế thì đừng học nữa.”

Dư Châu Châu vỗ nhẹ lưng cậu bạn, “Thế thì đừng học nữa, về nhà nghỉ ngơi một tuần, xem ti vi, chơi game, vẽ vời và ngủ!”

Ngạn Nhất cúi đầu vào trong cánh tay, lát sau mới sợ hãi nói, “Không học một tuần sẽ không đuổi kịp.”

“Dù sao cậu ngồi học cũng như không, cậu đã như vậy hai ngày rồi.”

Ngạn Nhất im lặng rất lâu, Dư Châu Châu đang định cúi đầu làm bài thì nghe hắn nói với giọng nói buồn bã, “Dư Châu Châu, sau này cậu muốn làm gì?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Không biết.”

Không có hứng thú với cái nào cả.

Cô chỉ biết, mỗi ngày cô đều sống rất bình thản, có lẽ niềm vui sướng lớn nhất là nghe Mễ Kiều nói bậy, nhìn Lâm Dương chơi đùa.

Lâm Dương. Dư Châu Châu nhớ tới người này, trong mắt cô có chút hoang mang, ngày cuối tháng tư, mây trôi nổi khắp nơi.

Sau hôm tham quan viện khoa học kỹ thuật, bọn họ ít gặp nhau hơn, điều này làm cho Dư Châu Châu thở phào nhẹ nhõm. Lâm Dương không cần thường xuyên đi theo để làm rõ tình cảm của bản thân, mà bắt đầu thực hiện lời thề ‘trở nên xuất sắc hơn, mạnh mẽ hơn’ kia thành hiện thực. Dư

Châu Châu nhớ lúc con bé, mỗi khi tan học, cậu sẽ vui vẻ tự tin nói với cô, nếu như không biết mình thích làm gì thì cố gắng làm tốt nhất, đợi đến hôm nào biết được muốn làm gì thì sẽ không hối hận vì không đủ tư cách để theo đuổi thứ đấy.

Có lẽ cậu vẫn còn đang cố gắng để chứng minh tình cảm và lời hứa đấy. Cậu ấy cố gắng, cậu ấy cầm tay của cô.

Dư Châu Châu để mặc tùy ý cậu. Cô không biết mình có nên hối hận hay không.

Trần An trải qua ngày hạ lạnh lẽo đến thấu xương kia với cô, dùng sự ấm áp và trưởng thành của anh, xuất hiện bên cạnh cô như vị thần tiên xuất hiện bên người phàm mỗi khi tới thời khắc quan trọng vậy. Nhưng lần này, vị thần này sẽ khóc sẽ cười sẽ kể chuyện cười, Dư Châu Châu cảm thấy, anh hạ phàm vì cô.

Trước khi đi, Trần An vỗ nhẹ đầu cô bảo, “Châu Châu, tìm một người để hận, hoặc để yêu cũng được.”

Sức mạnh ngang bằng nhau, tình cảm hoặc động lực có thể cho bạn sức mạnh để sống tiếp.

Yêu sẽ khiến người ta trở nên xuất sắc, hận sẽ làm người ta đi tới đỉnh cao. Dư Châu Châu vì Trần An mà học tiếp, nhưng lại vì cha của cô mà thi hạng nhất.

Có lẽ Lâm Dương không hiểu, trên đời này, có vài thứ không phải chỉ cần cố gắng là có tư cách lấy được nó.

Hoặc dù có lấy được cũng chưa chắc giữ được nó.

Cô mất đi, cho nên cô biết cái gì gọi là đau đớn —

Tân Duệ cúi đầu, nói mấy câu rồi cúi đầu tránh ánh mắt kinh ngạc của Trần Đình.

Ánh mắt hưng phấn lắm chuyện kia làm lòng Tân Duệ cảm thấy áy náy và vui vẻ đan xen.

“Tớ cũng thấy ngạc nhiên, nhưng cậu ấy chưa từng kể với tớ cái này. Tớ cảm thấy có thể Chu Thẩm Nhiên nói bậy không đúng sự thật. Hồi sơ trung Dư Châu Châu không như vậy, tính cách của cậu ấy thay đổi nhiều làm tớ thấy kinh ngạc, lo lắng vô cùng, nhưng không rõ tại sao...”

Sau khi Tân Duệ nói xong những lời này, giả vờ kinh hoảng, ngẩng đầu lên bảo, “Đúng rồi, cậu đừng nói cho ai biết nhé!”

Trần Đình gật đầu như giả vờ.

Hứa hẹn giữ bí mật là chuyện đơn giản nhất thế giới, còn đơn giản hơn cả để lộ bí mật nữa.

“Thật ra gần đây tớ cũng rất buồn,” Cô dựa vào gần Trần Đình, học bộ dạng của cô bạn, giả vờ như hai người thân thiết lắm, “Ánh mắt Lăng Tường Xuyên nhìn tớ sao sao ấy. Lần trước lúc tớ đi ngang qua WC, cậu ấy còn bảo tớ không có bản lĩnh thi hạng nhất, là do tớ chép bài người khác. Sau khi nghe xong, tớ thấy rất khó chịu. Tớ rất thích cậu ấy, cậu ấy tốt mọi mặt mà, nhưng tớ không biết có phải tớ làm cái gì khiến cậu ấy hiểu nhầm không?”

Trần Đình lập tức cảm thấy vô cùng, “Cậu ta đúng là quá đáng! Cậu không kém cậu ta chỗ nào hết, dựa vào cái gì mà nói thế chứ? Tớ nghĩ chắc cậu ta ghen tị với cậu, muốn hạng nhất tới điên rồi! Cậu ta không xem các bạn cùng lớp cảm thấy cậu ta thế nào, tớ, cả Lục Bồi Bồi đều xem thường cậu ta, không hôm nào chịu mặc đồng phục hết, còn tưởng mình là thần tiên à? Còn xem thường người khác? Mẹ nó chứ...”

Tân Duệ lại nói vài câu, sau đó chuyển đề tài, giống như lúc này không hề nói về chuyện này.

Trong sạch, oan ức, rộng lượng, quan tâm bạn bè, hoang mang lo sợ.

Chỉ trong nháy mắt, Tân Duệ cũng tin vào màn biểu diễn của bản thân.

Lúc Võ Văn Lục đi vào lớp, Trần Đình ngoan ngoãn về chỗ. Lúc này Tân Duệ mới phát hiện, cơ thể của mình luôn run rẩy.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Rút Dao Chém Nước, Nước Càng Chảy

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Lỗi của các công chúa là vì họ là công chúa”

Lời đồn khắp nơi.

Dư Châu Châu ngồi ở trên bàn vừa lật quyển [Địa lý Trung Quốc], vừa cầm quả nho lên ăn. Cô vừa nhận điện thoại của anh Trần An, trong đầu rất hỗn loạn.

Cô cười hỏi Trần An, lúc trước cô vì tránh đám người Chu Thấm Nhiên, vì tránh né cuộc thi Olympic, nên chọn nhảy xuống vách núi là trường số 13 để tu luyện, nhưng tại sao lúc cô trở về giang hồ vẫn còn rơi vào trong vòng lẩn quẩn này vậy?

Có lẽ cuộc gọi điện và lời mời ‘ăn tết’ của ba cô đã gây họa. Chu Thấm Nhiên luôn ngoan ngoãn không gây chuyện ở phân hiệu lại ra tay, lần này thân phận của hắn là người thần bí biết chuyện chứ không phải là em trai cùng cha khác mẹ với Dư Châu Châu. Có điều Dư Châu Châu không có hứng lấy độc trị độc, kéo hắn xuống nước.

Trần An nở nụ cười, “Lúc em học tiểu học, em sẽ khóc nhè vì chuyện này, nhưng bây giờ thì không, đây là chỗ khác nhau.”

Dư Châu Châu ngẩn người, “Có lẽ vì mẹ em không còn ở đây nữa.”

Bên kia im lặng rất lâu.

“Châu Châu, em cứ xem thường mình như vậy à?”

Cô không biết phải trả lời thế nào.

Dư Châu Châu không để ý chút nào. Có một bạn học kéo tay Mễ Kiều vừa mới về trường nói chuyện này, Mễ Kiều chỉ tát cô bạn một cái, “Cái miệng ngoài việc đồn thổi chuyện người khác lung tung ra thì không biết làm cái gì à? Chưa biết chuyện nhà người ta có thật không đã đi đồn khắp nơi, còn bảo ‘đừng nói cho người khác biết’ – tự cậu làm trước đi rồi nói tiếp!”

Sau đó Mễ Kiều nói xin lỗi với cô, vì sự nóng nảy của cô bạn mà chuyện này lớn hơn, cô bạn kia tức giận, lấy danh nghĩa cho mọi người ‘phân xử’ mà đồn chuyện này khắp nơi.

Dư Châu Châu cười, dịu dàng vuốt tóc Mễ Kiều. Nói trong lòng, “Đánh rất hay, không trách cậu.”

“Châu Châu?” Trần An nhỏ giọng gọi tên cô, Dư Châu Châu tỉnh lại khỏi kí ức.

“Thật ra không phải thế,” Dư Châu Châu từ tốn nói, “Em không tham đến mức anh nghĩ đâu. Em chỉ nghĩ là, hồi học tiểu học, em cảm thấy việc không có ba gây cho em rất nhiều áp lực, sợ người khác biết nên luôn muốn né tránh. Mà em trốn xa thật,” Cô dừng lại một chút, “Dưới đôi cánh của anh, được anh che chở.”

“Sau này em mới phát hiện, những người bạn hay giáo viên từng ảnh hưởng đến tâm trạng của em cũng sẽ phai nhạt khỏi cuộc đời của em, hơn nữa bọn họ cũng không nhớ em mãi. Cho dù nhớ tới em thì cũng giống như Lăng Tường Xuyên, Tường Xuyên, bởi vì bọn họ sẽ trưởng thành, cũng biết cái gì đúng cái gì sai. Cho nên lần này, lại như trước, em chỉ muốn giả

vờ không biết cái gì, dù sao một ngày nào đó, những con người đang nói chuyện của em đều sẽ biến mất khỏi cuộc đời em, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.”

Dư Châu Châu cũng bị lý do mình mới nghĩ ra thuyết phục.

Nhưng cô lại nghe thấy tiếng lắc đầu của Trần An.

“Châu Châu, anh thà em không biết cái gì, sau đó khóc kể, hỏi anh em nên làm gì, sau đó để anh an ủi em, ít nhất như vậy còn chứng minh rằng em vẫn còn xem trọng danh dự của mình, vẫn còn có chuyện em quan tâm, vẫn là một đứa nhỏ. Em nói cho anh biết, em nghĩ vậy thật à? Em thật sự cảm thấy nó không có gì thật à?”

Không, vẫn còn chứ. Cô nhớ đến ngày hè lạnh giá kia, nhớ tới cái ôm ấm áp của Trần An.

Dư Châu Châu cầm chặt điện thoại, im lặng một hồi mới nuốt những lời đó xuống.

“Trần An,” Cô chuyển đề tài, “Anh có bận không?”

Trần An trước giờ đều không bỏ qua mà chuyển đề tài với cô, nhưng lần này, anh dừng một lát, đột nhiên nở nụ cười trong sáng.

“Mệt lắm, có rất nhiều thứ phải học, mệt như chó vậy. Đúng rồi, Châu Châu, tết anh không có ngày nghỉ, anh đều dành hết vào mùa hè. Có người quen ở Thái Lan, anh muốn đi Băng Cốc chơi, em có muốn đi chung không?”

Tim Dư Châu Châu nhảy một phát, trả lời không suy nghĩ, “Được.”

Nhảy nhót như một đứa trẻ.

Sau đó tỉnh táo lại, “Trần An, em không có tiền.” —

Lúc mọi người đang đồn nhảm về Dư Châu Châu thì Lâm Dương đang tham gia cuộc tập huấn cho cuộc thi vật lý và số học của thành phố.

Gọi điện cho cô nhưng đối phương không nghe. Nhưng tối nào cô cũng nhắn một tin cho cậu, “Ngủ ngon, nghỉ ngơi tốt vào, cố lên!”

Ban đầu cậu thấy cảm động nhưng sau này thì thấy buồn lắm, tin này giống như lời động viên có lệ vậy. Lâm Dương bắt đầu nghi ngờ con đường hâm nóng tình yêu của mình.

Sáng hôm nào đó, Đường Vũ Ninh gọi cho cậu, “Này, thiếu gia, cậu có biết vợ cậu....”

“Vợ tớ là cái gì?” Lâm Dương gãi đầu, “Bây giờ còn chưa phải....
Mấy năm nữa cậu được phép gọi như thế.”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, vợ tương lai của cậu xảy ra chuyện, cậu biết không?”

Trái tim của Lâm Dương như bị người ta siết lấy.

“Chuyện gì?”

Đường Vũ Ninh kể lại mọi chuyện, sau đó chêm thêm, “Nhưng đều là tin đồn, cậu đừng xem là thật, tớ nghĩ mãi cảm thấy không nên nói cho cậu, để cậu không bị phân tâm, nhưng mà... Ai, cậu tự tính đi.”

Lâm Dương tắt điện thoại, lập tức gọi cho Dư Châu Châu, nhưng cô vẫn không nghe máy.

Là vì chuyện đấy, hay vì không muốn để ý tới cậu?

Hay là không muốn người khác quan tâm?

Lâm Dương thả điện thoại xuống, cười khố. Nói cho cùng, thật ra cậu vẫn là người khác —

Mùa hè đến.

Lăng Tường Xuyên đưa tay che ánh nắng chiếu vào, do động tác làm lâu nên tay hơi mỏi.

Nghi thức kéo cờ buổi sáng mới tiến hành được nửa, ánh mắt trời đã chiếu vào bọn họ, chói chang. Bình minh cũng tới sớm hơn, mỗi khi thức dậy đều thấy trời sáng choang, không còn ám muội như ngày xuân nữa.

Đàn em lớp mười đứng ở trên bục cờ diễn thuyết, giọng nói cứng ngắt, giọng điệu cứng ngắt, Lăng Tường Xuyên nhớ tới Sở Thiên Khoát, người kia đang đi tập huấn.

Cô nhớ đến tối tự học, bọn họ cầm tay nói chuyện ở khu hành chính, cô nói với hần mọi phiền não của mình, rồi nói việc mình phải cẩn thận từng lời ăn tiếng nói vì sợ bị hiểu nhầm, kể lể một cách rất ‘tao nhã’, cũng có chừng mực. Hần ôm cô từng đằng sau, vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, nói với cô những đạo lý mà rất nhiều người nói với cô rồi – nhưng những lời đó do hần nói ra đều khác với người khác.

Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy nực cười vô cùng.

Cô đã từng nhủ thầm với mình, nếu như người đó bị hủy dung, lại suy xét đến lòng dạ của hần thì mày tuyệt đối sẽ không thích hần, đúng không, đúng không.

Nhưng thế giới này lại chẳng có ‘nếu như’, cô vẫn luôn nhớ đến nụ cười dịu dàng trên gương mặt đối trá kia.

Yêu chẳng giống yêu, chia tay lại không giống chia tay.

Cô vẫn nhớ hẳn, nhớ đến mức không ngủ được. Tối nào cũng đau lòng tới mức khóc tỉnh.

Sân trường tối đen, Lăng Tường Xuyên thấy mình rất cô đơn. Cô biết Lý Tĩnh vừa ăn cơm trưa với cô vừa nói xấu sau lưng cô với người khác. Cô có nghe mấy lời đồn kia, tự nhủ mình đừng chấp nhặt với đám người không hiểu biết đó, nhưng lại luôn muốn nghe người ta đánh giá mình thế nào.

Kẻ thù của bạn hợp tác với bạn của bạn sẽ là cách đánh đổ bạn hoàn toàn — [—] một người sẽ phụ trách mắng nói những lời phỉ báng giả dối, một người sẽ phụ trách đồn những lời nói đó ra cho nhiều người biết.

Lý Tĩnh nói hết những điều đó cho cô, không giữ lại cái gì, cô bạn luôn dùng gương mặt giả dối và giọng điệu tức giận khi kể những chuyện lớn nhỏ đó cho cô nghe.

Lăng Tường Xuyên không muốn để ý Lý Tĩnh, nhưng sự im lặng trong bữa cơm trưa của cô lại chứng thật suy nghĩ của Lý Tĩnh – Cô bị Sở Thiên Khoát đá, nhưng vẫn cố gắng níu kéo đối phương, mất ăn mất ngủ, trầm mặc ít nói. Đồng thời lại mơ ước vị trí hạng nhất nhưng lại không thể lấy được, cho nên thấy uất ức.

Nghi thức kéo cờ kết thúc, mọi người trở về lớp, Lăng Tường Xuyên phát hiện Dư Châu Châu đi gần mình.

“Trời bắt đầu nóng rồi.” Cô nói.

“Đúng vậy.”

“Ánh nắng lúc kéo cờ làm tớ thấy đau đầu.”

“Tại nắng chói quá mà.”

Lăng Tường Xuyên cười, “Có phải tớ nhạt nhẽo lắm không?”

Dư Châu Châu lắc đầu.

“Cậu nhớ Lâm Dương à?”

Dư Châu Châu kinh ngạc nhường mày, Lăng Tường Xuyên không hiểu vẻ mặt đó có nghĩa là gì, là ‘Sao cậu lại hỏi thế’ hay ‘Sao tớ phải nhớ Lâm Dương chứ’?

Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu chỉ biết nhau chứ không thân, nhưng cô lại muốn thổ lộ những stress cô phải chịu trong mấy hôm nay với cô bạn.

“Nhưng tớ lại nhớ một người.” Lăng Tường Xuyên nở nụ cười thắm.

Dư Châu Châu giống như biết Lăng Tường Xuyên nghĩ gì, nhỏ giọng nói, “Cậu ta sắp về rồi.”

“Thì ra cậu cũng biết mấy lời đồn đó à?” Lăng Tường Xuyên cười.

“Lời đồn gì thế?”

Vẻ mặt của Dư Châu Châu không giống nói dối. Lăng Tường Xuyên sửng sốt một chút, lắc đầu bảo, “Không có gì.”

“Tớ cũng bị đồn thôi mà,” Dư Châu Châu cười, “Hơn nữa những lời đồn đó đều là thật.”

Lăng Tường Xuyên quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Lời đồn thổi của cô gần như là đúng hết. Cô vẫn còn nhắn tin cho Sở Thiên Khoát, cô muốn đạt hạng nhất, mặc dù bởi vì Sở Thiên Khoát mà cô ghét vị trí đó kia, nhưng cô cần vị trí đó, cô cần vị trí đó để xóa bỏ bầu

không khí và lời đồn buồn nôn kia, cô cần vị trí đây để chữa bệnh co giật của mẹ.

Chưa lúc nào ghét bản thân mình đến vậy.

“Châu Châu,” Lăng Tường Xuyên cúi đầu, giọng nói hơi run rẩy, “Không ai biết tớ rất mệt mỏi, thật ra tớ cũng mệt lắm.” —

Tân Duệ lại đạt hạng nhất vào kì thi cuối kì. Cô biết, vị trí này có rất nhiều chỗ tốt, khi bạn ngồi lên vị trí này, nếu có gì xảy ra, mọi người đều sẽ bảo vệ bạn theo bản năng.

Dư luận sẽ làm bạn vui vẻ, nhưng sau khi tận hưởng hết sự vui vẻ thì bạn lại thấy cô độc trống vắng rất nhiều. Đau khổ của người khác và đổ kị của họ – dù cho sự đổ kị đó là do cô tự tạo ra – nhưng nó lại làm sự tồn tại của cô có ý nghĩa hơn, thành công hơn.

Nhưng mà, Dư Châu Châu và Lăng Tường Xuyên lại không để ý tới cô.

Dư Châu Châu không còn đi về chung với cô nữa. Có lúc Tân Duệ sẽ đứng chờ người trước trạm xe buýt để nhớ lại thời gian hai người cùng đứng đợi xe buýt với nhau, lúc bình tĩnh rồi quay đầu lại, cô hoàn toàn không nhớ nổi tại sao bọn họ không đi về nhà với nhau nữa.

Cũng từng nghĩ tới việc nhắn tin cho Dư Châu Châu, hỏi có muốn về chung hay không – nhưng cô lại không dám đối mặt với cô ấy.

Tân Duệ chưa từng nói với ai biết, cô rất sợ Dư Châu Châu. Trừ Hà Dao Dao ra, Dư Châu Châu là người duy nhất trong Chấn Hoa biết cô tên là Tân Mỹ Hương, Dư Châu Châu biết cô từng trộm sách của người khác, Dư Châu Châu biết nhà cô mở cửa tiệm bán đồ tạp hóa, mẹ cô thường hay đuổi đánh ba cô, Dư Châu Châu cũng biết cô từng không thể trả lời bất cứ câu hỏi nào khi bị gọi lên bảng, còn bị Từ Chí Cường bắt nạt....

Chỉ cần Dư Châu Châu nói những điều đó, cô sẽ không bao giờ có thể trở mình.

Dư Châu Châu là người quen cũ duy nhất trong thế giới mới của cô.

Lúc Chu Thầm Nhiên nói hết mọi chuyện cho cô, cô thậm chí còn không nghĩ tới việc tìm chứng cứ mà tin ngay lập tức. Cho dù Chu Thầm Nhiên nhỏ nhắn, lưng hơi khom, chân hơi run – nhưng cô lại tin hẵn nói thật.

Hoặc phải nói là cô hi vọng lời của hẵn là thật.

Cô hi vọng vấn đề riêng tư của Dư Châu Châu cũng nát như cô, huyết thống của cô công chúa nhỏ luôn tươi cười kia cũng không thuần khiết như cô. Cho dù cô ấy từng bảo vệ và cứu vớt cô – thậm chí Tân Duệ luôn không ngừng tự nhủ với mình, sự thay đổi của cô không có công của Dư Châu Châu, đó là vì cô dũng cảm thay đổi mọi thứ chứ không phải do ai giúp đỡ hết.

Cho dù Dư Châu Châu chưa từng làm cô tổn thương.

Lỗi của các công chúa là vì bọn họ là công chúa.

Tân Duệ ngẩng đầu nhìn bóng lưng nghiêng nghiêng của Lăng Tường Xuyên.

Sau đó nở nụ cười —

Lăng Tường Xuyên thấy mình bị làm nhục.

Lúc ăn cơm, mẹ lại nói với cô một câu, “Có muốn luyện piano lại không? Nhanh chóng khôi phục trình độ cấp mười hời cấp một, sau đó thi năng khiếu?”

“Tại sao?” Cô đặt chén cơm xuống bàn.

“Được cộng điểm,” Mẹ cười, “Thêm mấy điểm, đỡ lo hơn.”

Lăng Tường Xuyên nghe thấy tiếng nói chuyện mơ hồ trong phòng sách. Từ khi mẹ làm âm ỉ chuyện người thứ ba kia, ba càng hiếm khi trở về nhà, những chuyện vốn có thể bàn bạc trên bàn cơm đều chuyển vào phòng sách để nói.

Nhưng cô biết, đây chỉ là một kiểu làm yên lòng mà thôi. Trực giác nói cho cô biết, ba đã chán mẹ đến mức không muốn diễn trò với bà nữa rồi.

“Tại sao con phải cần điểm cộng?” Lăng Tường Xuyên run rẩy, cô chỉ bị rớt hạng do sai lầm mà thôi, hai câu toán không làm được là do quên một số công thức, chỉ là sai lầm mà thôi.

Mà người phụ nữ trước mắt này thật sự là mẹ ruột của cô ư?

Lúc cô đứng dậy để về phòng, mẹ giữ lấy cánh tay của cô.

“Con tưởng mẹ không biết con làm trò gì ở trường à? Giáo viên của con nói hết cho mẹ rồi, nói chuyện của con với bạn học nam kia.... Tự con không chịu học, mẹ chỉ có thể nghĩ cách cho con, đây là một con đường, ít nhất còn giữ được gốc.”

Lăng Tường Xuyên cười lạnh. Võ Văn Lục đã nói với cô. Không biết ai lắm mồm nói với thầy nữa.

Cô không thừa nhận chuyện của cô và Sở Thiên Khoát, cô tin rằng, dù Sở Thiên Khoát bị hỏi cũng sẽ không nói cái gì cả.

Nhưng cô sai rồi. Sở Thiên Khoát lại hỏi hột trả lời ‘Là bạn học bình thường, nhưng cậu ấy có suy nghĩ khác không thì em không rõ, em đã tạo khoảng cách với cậu ấy, dù sao đây là thời kì then chốt, thầy cũng biết, em

biết rõ bên nào nặng bên nào nhẹ’ khi Võ Văn Lục nói với hẳn ‘Có người thấy hai em hay đi với nhau’.

Nhưng mà cậu ấy có suy nghĩ khác không thì em không biết.

Nhưng mà cậu ấy có suy nghĩ khác không thì em không biết.

Lúc Võ Văn Lục nói lại câu này, Lăng Tường Xuyên nở nụ cười xán lạn tới mức thâm thắm.

“Em không có suy nghĩ gì khác.”

Bắt đầu từ bây giờ.

“Con không thi năng khiếu, con không có vấn đề gì cả, mẹ, con sẽ bảo vệ tốt mặt của mẹ, đừng nghĩ bậy nữa, đừng động vào con.”

Cô không nghe mẹ nói gì, cô về phòng đóng cửa lại, cầm máy nghe nhạc chỉnh lên mức to nhất.

Opus 3 [1] của Frideric Handel [2]. Opus 3.

[1] Opus 3: Tác phẩm của Frideric.

[2] Geogre Frideric Handel là một nhà soạn nhạc người Anh gốc Đức thuộc thời kì Baroque, nổi tiếng với những dòng nhạc opera, oratorio, anthem và concerto organ.

Trước giờ Lăng Tường Xuyên không thích nhạc cổ điển, mặc dù cô học piano nhưng chỉ đàn nhuần nhuyễn những bài mà cô phải thi lên cấp thôi, trước giờ cô không biết Felix Mendelssohn [3] là ai.

[3] Jakob Ludwig Felix Mendelssohn Bartholdy, sinh ra và được biết đến rộng rãi với tên Felix Mendelssohn, là một nhà soạn nhạc nghệ sĩ

dương cầm, nghệ sĩ đại phong cầm và chỉ huy dàn nhạc người Đức thuộc giai đoạn đầu thời kì âm nhạc lãng mạn.

Nhưng vì Sở Thiên Khoát, vì Sở Thiên Khoát, cô bắt đầu nghe [New World] [4] của Antonín Dvorák [5], bắt đầu đoán trong [Bốn mùa] [6] thì mùa nào càng nhiều thứ để nói hơn – chỉ vì để kéo dài thời gian nói chuyện với nhau.

[4] Neww World: Tác phẩm tiêu biểu của Antonin.

[5] Antonin Dvorak là một trong những nhà soạn nhạc quan trọng nhất của tất cả các thời kỳ và một trong những nhà soạn nhạc Séc nổi tiếng và hay được chơi nhất thế giới nói chung.

[6] Bốn mùa: do Lương Tịnh Như biểu diễn. Các bạn search gg nhé, lúc mình edit thì mạng hơi yếu, không load được để lấy link.

Cuộc sống của họ chẳng tao nhã chút nào, cần gì phải nghe âm nhạc tao nhã chứ? —

Lâm Dương ngồi ở bên bệ cửa sổ, nhìn ánh sáng ở đường đối diện.

Mễ Kiều vỗ vai cậu, “Cậu ấy chỉ ra ngoài chơi thôi mà, cậu cần gì làm vẻ mặt bị người ta bỏ rơi thế? Tớ đoán tâm trạng của cậu ấy không tốt, ra ngoài để giảm stress cũng bình thường mà.”

Lâm Dương cười, “Lúc tâm trạng của cô ấy tệ, cô ấy không nói cho tớ biết.”

“Sợ cậu phân tâm thôi, việc tập huấn của cậu rất quan trọng còn gì, việc đó liên quan đến tương lai đấy. Cậu không phải không biết Dư Châu Châu, cậu ấy là loại con gái không biết nặng nhẹ à? Cậu ấy chỉ muốn tốt cho cậu thôi, đó là quan tâm cậu đấy.”

Lâm Dương nghiêng đầu nhìn Mễ Kiều, “Khi cậu nói câu này, cậu có tin lời đó không?”

Mễ Kiều ho nhẹ, “Không tin.”

“Lời đồn liên quan đến thân thể của cô ấy à?”

“Có người bảo cậu ấy bị kích thích, tính cách thay đổi, tinh thần không tốt, có lẽ bị bệnh trầm cảm.”

“Trầm cảm con mọt chúng nó ấy!”

Mễ Kiều kích động vỗ tay, “Cậu được đấy, che giấu cái mồm đàn ông thô tục dưới vẻ ngoài bé ngoan, chửi thuận mồm ghê!”

Lâm Dương nghiêng đầu không nói gì.

Mễ Kiều vỗ vai cậu, “Cậu đừng quan tâm quá, cậu ấy chẳng để ý chút nào, cậu kích động làm gì chứ. Người dính vào yêu đương đúng là kì dị thật, người ta đau lòng cậu cũng lo, người ta không quan tâm thì cậu buồn, dẫn vật làm quái gì thế?”

Lâm Dương quay đầu lại, “Mễ Kiều, tại sao cậu muốn giúp tớ?”

Mễ Kiều sững sốt một lát, cười hì hì, “Do rãnh quá mà, việc làm mai còn tốt hơn xây bảy ngôi chùa. Tích đức cho bản thân.”

“Thật sao?”

Mễ Kiều không trả lời, đột nhiên ho mấy tiếng, cả người co rúm lại, cứ như muốn ho cái gì ra khỏi họng vậy, gương mặt cô bạn đỏ chót, nước mắt giàn giụa.

Lâm Dương hốt hoảng nhảy xuống, giọng của Mễ Kiều nhỏ lại, lúc ngã vào người cậu, cơ thể cô bạn nhẹ như là lông chim vậy.

Cô bạn rất gầy, xương bả vai đâm vào ngực làm Lâm Dương thấy rất đau, bộ dạng im lặng của cô bạn lúc này, cứ như đã chết vậy.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hạ Phàm

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Anh chỉ đi cùng em ngang đoạn đường này mà thôi”

Lúc Lâm Dương về trường học bù, Dư Châu Châu đã xin nghỉ học bay đi Thượng Hải. Bác cả và mợ không đồng ý nhưng không biết Trần An nói gì với họ, cuối cùng bác cả thở dài một tiếng, nói với Dư Châu Châu, “Đi chơi một chút cũng tốt.”

Bác cả đưa hộ khẩu cho Dư Châu Châu, dẫn cô đi làm hộ chiếu. Trần An giúp hai người làm thị thực, theo lời anh nói, có người bạn làm ở đại sứ quán Thái Lan nên làm dễ hơn.

Hơn nữa, tất cả tiền bạc chuyến này của Dư Châu Châu đều do anh trả.

Mỗi lần nghĩ về Trần An, Dư Châu Châu lại muốn nhanh trưởng thành, cô muốn biết cô có thể tu thành thần tiên giống như anh hay không.

Lúc mợ cả giúp cô đóng gói đồ đạc vào vali, chỉ sợ cô gấp chuyen, hận không thể nhét cả nhà vào trong vali cho cô. Lúc cô đi vào cửa kiểm tra để lên máy bay thì mợ khóc òa.

Dư Châu Châu sững sốt, “Con đi chơi có năm ngày à, sao mợ lại khóc?”

Mợ nhỏ giọng lầm bầm, “Mợ luôn thấy máy bay không an toàn, nếu như con bị rơi máy bay thì sao giờ....”

Dư Châu Châu thấy buồn cười, bác cả cau mày, “Con kệ mợ con đi, bà ấy đang lên cơn ấy mà, mấy ngày nay bà ấy đều vậy, trước kia bác đi máy bay bà ấy cũng thế... Con cẩn thận một chút, chơi vui vẻ vào. Những chuyện không vui vứt hết ở đó, đừng đem về.”

Cô gật đầu. Nhìn đầy mắt đầy sự lo lắng và quan tâm của bác cả và mợ, cô thấy mũi và mắt chua chua, cô cầm tay của mợ thật chặt, bàn tay này từng lau trán cô một đêm khi cô bị ốm.

Có khi cảm giác ỷ lại cũng không tệ.

Cô xoay người đi vào cửa kiểm tra —

Dư Châu Châu kéo ván che cửa sổ lên, cúi đầu nhìn nước biển trong veo, đường viền màu xanh rõ ràng của bán đảo.

Trông rất giống bức ảnh trong sách địa lý. Cô kề sát mặt vào cửa sổ, nhớ đến [Zhengda Variety] [1] mà cô xem hồi bé, trong đó có một tập có chủ đề là: Thế giới rất kì diệu.

[1] Zhengda Variety: là một chương trình truyền hình CCTV ở TQ, được công chiếu vào ngày 21 tháng 4 năm 1990 và có lịch sử hơn 20 năm nay. Là chương trình truyền hình phát sóng dài nhất đại lục. Hầu hết các diễn giả đều có tiếng tăm nổi tiếng ở TQ, bài hát chủ đề ‘Love Rideation’ cũng được phát hành rộng rãi.

Hình như lúc đó còn nói với mẹ rằng, sau này cô lớn lên có thể làm MC của chương trình này, đi khắp nơi trên thế giới, ăn những món ngon nơi đó, để lại dấu chân khắp nơi trên địa cầu.

Nhưng cô chưa lớn thì chương trình đã ngừng chiếu – hoặc là không, chẳng qua cô không xem nữa.

Mọi chuyện đều thay đổi. Cô nhìn bán đảo bên dưới chăm chăm, có chút thốn thức.

Cô giống rất nhiều người trên đời này, có rất nhiều giấc mơ, nhắm mắt lại, cô là Shera, là Saint Seiya có sức mạnh trời ban, rút bảo kiếm của mình ra chém bóng tối.

Sau đó bị đẩy ra một góc trong im lặng, bị nhốt trong thế gian, học được việc nên bỏ nên giữ cái gì, đợi đến khi quay đầu đã không nhớ được lý do tại sao mình thay đổi thành như vậy, lúc này mới chịu chấp nhận, bạn không phải Shuke [2], tôi không phải là Beita [3], chúng ta chỉ là hai con chuột bận rộn, kiếm ăn hằng ngày mà thôi.

[2] [3] Shuke và Beita là 2 nhân vật con chuột trong bộ phim hoạt hình Shuke và Beita của Trung Quốc.

Hình ảnh bên ngoài cửa sổ đột nhiên mơ hồ đi, cứ như bị sương mù che phủ. Mấy giây sau, tầm nhìn lại rộng rãi sáng sủa, đám mây thuần trắng vô hạn ở bên dưới, ánh mắt trời không còn bị che đậy, đâm thẳng vào mắt làm Dư Châu Châu cảm thấy muốn khóc.

Cô đã ảo tưởng về hình dáng của thiên đường vô số lần, bây giờ đã thấy được rồi.

Mẹ và chú Tề đang ở nơi này ư?

Dư Châu Châu nở nụ cười.

Nếu vậy thì mẹ phải bôi kem chống nắng nhiều vào đó.

Ánh mắt trời càng lúc càng chói mắt, nước mắt chảy không ngừng.

“Đây là vali của anh phải không?” Dư Châu Châu chỉ vào cái vali da màu đen đang được băng chuyền chuyền đến từ từ, Trần An đi tới cầm nó xuống, ôm vai cô bảo, “Đúng rồi, chúng ta đi thôi.”

Bọn họ bay từ Thượng Hải sang Băng Cốc, sau đó di chuyển sang đảo Phuket. Hai người đứng đăng ký nhập cảnh, qua hải quan, sau đó nhận hành lý, chuẩn bị rời khỏi sân bay.

Dư Châu Châu không biết tại sao mình lại xin nghỉ tuần học bù của hè năm mười hai để chạy tới nơi xa xôi này làm gì.

Trần An chưa bao giờ để ý những chuyện mà người ta coi trọng kia, cho dù là lớp 12 của cô hay của anh.

“Học hoài sẽ ngu đó.”

Câu nói này rất quen, chẳng qua lúc đó là lúc cô sống trong sự lạnh lẽo như băng.

Tóc Trần An dài hơn, còn nhuộm màu nâu đậm. Lúc Dư Châu Châu gặp anh ở sân bay, còn nhìn anh chăm chăm, anh sờ đầu cười hỏi, “Sao thế?”

“Y như tóc của Kenji Fujima [4],” Cô cười, “Nhưng kiểu tóc lại như Hisashi Mitsui [5]... Ý em là khi Hisaki Mitsui bị cắt tóc á.”

[4] [5] 2 nhân vật trong Slam Dunk.

Trần An kéo bím tóc của cô, “Em không thay đổi chút nào hết, từ bé tới giờ.”

Bước ra khỏi sân bay mát mẻ, Dư Châu Châu ngửi thấy mùi nóng từ không khí, cái nóng phả vào mặt, đột nhiên cảm thấy hình ảnh cây dừa cao xếp thành hàng trong lịch hồi bé từng thấy giả tạo quá.

Nhân viên sân bay có màu da màu nâu đậm nói gì đó cô không hiểu, người đó chỉ huy dờ thùng hàng, Trần An đứng từ xa gọi cô, lại chỉ vào xe buýt sân bay, ý bảo cô lên xe.

Dư Châu Châu giống như bé gái bước vào tủ áo để tới thế giới phép thuật, cô chạy tới, nở nụ cười tinh khiết đã mất từ lâu.

Bọn họ ở khách sạn năm sao tại đảo Phuket. Khách sạn không cao chạm mây như Dư Châu Châu nghĩ, khách sạn chỉ cao khoảng mười mấy tầng chia thành hình chữ U, hồ bơi ngoài trời cũng giáp theo hình chữ U ba mặt, mặt còn lại giáp biển, nhìn qua cửa sổ lại mang cho người ta cảm giác họ có thể bơi ra biển lớn từ hồ bơi. Hai nhân viên lễ tân xinh đẹp dẫn hai người vào phòng, lúc đi ra thì chấp hai tay lại, để nơi chóp mũi, hai mắt hơi khép, cúi đầu nói, “Sawadika!”

Dư Châu Châu cũng học theo, chấp hai tay đáp lễ.

Sau đó ngẩng đầu hỏi Trần An, “Anh làm nghề gì thế? Buôn lậu à?”

Trần An cười, “Sao lại là buôn lậu?”

“Ở đây đắt lắm phải không?”

Trần An nghiêng đầu, “Anh nhận hai mươi vạn tệ ở nhà rồi cắt đứt quan hệ với họ. Không sao, dùng tiền người khác, lại mời em xài chung, đừng lo lắng.”

Dư Châu Châu im lặng. Đây là lần đầu Trần An nói về chuyện nhà của mình.

Nhưng cô không hỏi. Hành trình du lịch bắt đầu, không nên nói mấy chuyện đó.

Bọn họ đi thăm các chùa chiền, các nơi này đều khai thác để kiếm tiền của du khách, lúc Dư Châu Châu bước vào chùa còn nghe thấy tiếng ‘tách tách, cô mỉm cười nói chuyện với Trần An. Lúc đi ra, có người đi tới, không nói gì, chỉ mỉm cười đưa hai bức ảnh cho họ.

Trong hình, Dư Châu Châu và Trần An vừa bước vào trong chùa, tượng Phật to lóa sáng dưới ánh nắng mặt trời, đầu Phật nhìn xuống giống như nhìn chăm chú hai người với ánh mắt thương xót. Mà Dư Châu Châu lại cười vui vẻ nói với Trần An cái gì đấy, hai người nhìn nhau ung dung, tự nhiên.

Bên cạnh còn có huy hiệu, bên trên là hình của hai người.

Trong cuộc sống có rất nhiều chớp mắt như thế, thời gian trôi qua rất nhanh, có lẽ chỉ có Thượng Đế mắt bắt được – đương nhiên, cũng có người chuyên chụp lạ khoảnh khắc đấy để kiếm tiền, 800 bath, tính ra là hơn 100 đồng nhân dân tệ.

Dư Châu Châu cảm thấy giá này hơi đắt, nhìn bức ảnh do dự mấy giây, Trần An lại bỏ tiền ra mua lại.

Bức ảnh để vào trong túi, sau đó Trần An ghim huy hiệu hình Dư Châu Châu lên ngực, sau đó ghim huy hiệu hình mình lên ngực cô.

Dư Châu Châu nhìn huy hiệu trước ngực, đột nhiên nở nụ cười dịu dàng.

Cô bước lên một bước, cầm tay Trần An, mười ngón đan xen. Ngay cả Dư Châu Châu cũng không hiểu tại sao mình có thể làm được hành động này một cách không do dự như vậy.

Cô cúi đầu, bỏ qua ánh mắt suy tư của Trần An.

Thậm chí còn cảm thấy Trần An muốn rút tay ra. Nhưng cô vẫn nắm chặt, không nói gì hết.

Không khí mùa mưa nhiệt đới làm lòng người mềm hơn.

Từ bé đến giờ, Dư Châu Châu luôn biết nên bước hay lùi đúng lúc. Nhưng lần này cô lại không muốn tránh né, không muốn bỏ qua, chỉ muốn lao vào như thiêu thân lao vào lửa vậy.

Mẽ Kiều nói, tuổi trẻ có tư cách theo đuổi mọi thứ, không cần để ý tới hậu quả —

“Không cần đi xem ba show đồng tính này [6].” Lúc Dư Châu Châu nghiên cứu hành trình xong thì nhỏ giọng nói.

[6] Nguyệt đoán là show ca nhạc, thật ra thì Nguyệt không chắc Bát Nguyệt đang nói tới show nào vì bên đó có 2 show. Trong đó có 1 show ca nhạc đồng tính và show 18+. Cái này hồi trước Nguyệt đi Thái thì bên tour họ hay cho mình đi 3 show, người Việt hay kêu là đi 3 show 18+ =]]] Cái tên nói hết nha, thật ra thì chỉ là 1 show thôi, nhưng nó chia thành 3 lượt xem ở 3 phòng khác nhau, theo cấp độ tăng dần. Show 1 – Lv 1 là múa cột, múa lửa, Show 2 – Lv 2 là xem mấy chị gái và anh trai dùng bộ phận sinh dục để phóng phi tiêu, đánh trống, mở nắp bia.... đủ trò, nói chung nhìn kinh lắm Ự ^ Ự, Show 3 – Lv 3 là xem show của người đồng tính. Cái show 3 của loại 3 show gộp này với show của người chuyển giới khác nhau nhé. Show người chuyển giới là kiểu show múa hát trong rạp, cái này là khác nữa nha. Hồi đó Nguyệt đi xem, chỉ xem ngang ½ thời gian của show 2 đã bỏ cuộc nên không đi xem show 3 luôn =]] Chỉ nghe kể lại là thế thôi, nhưng lên cấp cao nhất, chắc có trình diễn những thứ trẻ em không nên xem á =]]]]]]]

“Được thôi.” Trần An cười, từ bé đã thích thuốc kích thích tố sinh dục, giới tính thay đổi, đoán mệnh chết sớm, hai người mà đi xem buổi biển diễn đó chắc tâm trạng không tốt luôn ấy.

Ngày cuối ở đảo Phuket, bọn họ đi trên biển. Đàn cá cảnh nhiệt đới không ngừng bơi lội dưới làn nước trong veo, Dư Châu Châu đưa tay ra là có thể bắt được. Sự mềm mại lúc đấy giống như ảo giác vậy.

Cô nắm chặt con cá màu vàng, sau đó trợn to hai mắt nhìn làn nước chăm chăm.

Sau đó lại đưa tay ra bắt cá tiếp, cứ như con mèo chuẩn bị sẵn mồi.

Cô suýt nữa quên mất, trước giờ thế giới này luôn xinh đẹp như thế, chẳng qua là loài người luôn cúi đầu trước sự đau khổ, chưa bao giờ dám bước chân ra ngoài ngắm nhìn thế giới mà thôi.

Cô chôn cả người nơi đáy nước, ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu lên nước biển giống như thủy tinh ở trạng thái lỏng vậy.

Lúc đấy, cô gần như quên đi cái tên của mình.

Chạng vạng, cô và Trần An tản bộ trên bãi cát trắng. Mỗi lần Dư Châu Châu bước đi, cát sẽ len vào kẽ chân, lúc giơ chân lên cô đều thấy một đám cát trắng được hất lên.

Bờ biển phía tây, nhìn ở góc này cô cảm thấy mặt trời như đang ngâm trong nước biển, sự ám muội của mặt trời và nước biển trông ấm áp vô cùng.

“Bốn ngày này chơi có vui không?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Hài lòng, rất vui.... Sắp quên mất em là ai rồi.”

Bọn họ không nói nữa. Lần nào Dư Châu Châu gặp Trần An, dù đông hay hạ, lúc đi đường đều cảm thấy rất dài, cứ như không bao giờ đi tới điểm cuối vậy.

“Trần An, tại sao anh cắt đứt quan hệ với gia đình thế?” Cuối cùng vẫn tò mò.

Trần An cười, “Nếu vậy anh kể từ đầu nhé!”

“Vâng.”

“Mẹ anh rất đẹp, lúc trẻ, bà đi theo một người đàn ông nước ngoài, lúc đó anh năm, sáu tuổi.”

Dư Châu Châu nhớ đến người phụ nữ lạnh nhạt nơi phòng khách năm đó.

“Ba anh rất giàu, nhưng mẹ không thích ông ấy. Tất cả mọi người đều mắng mẹ anh, nhưng anh lại rất yêu bà. Bà không phải là người phụ nữ tốt, bà kết hôn với ba anh vì tiền và địa vị, nhưng sau đó lại không chịu nổi. Nhưng trước khi bà bỏ nhà đi, đúng là có mang theo anh. Bà và người đàn ông kia đối xử với anh rất tốt, bọn họ rất thú vị, rất bác học, cho dù mọi người nói họ là kẻ xấu, nhưng anh luôn thấy họ là người tốt.”

“Có thể là do chỉ tốt với anh.”

“Sau đó theo định luật kẻ ác sẽ gặp báo ứng, bọn họ gặp tai nạn mà chết.”

Lúc Trần An nói chữ ‘chết’ đúng là giống như đang kể câu chuyện cũ, giọng điệu hài hước vô cùng.

“Lúc đó không thấy đau lòng, vì anh còn nhỏ.”

“Sau đó anh được đón về nhà. Ba anh tái hôn, mẹ kế là người tốt, chưa bao giờ quản anh cái gì. Sau đó có em trai, rồi anh lên đại học, đi làm, thành tích của em trai không tốt, người mẹ kế không tranh với đời của anh đột nhiên ý thức nguy cơ, sau mấy lần nói chuyện mang theo ám chỉ, anh nói cho bọn họ biết, anh từ bỏ di sản, không cần cái gì cả... Nhưng cũng phải cho anh hai mươi vạn – Có phải anh nên ra đi không lấy đồng nào không? Như vậy tiêu sái hơn nhỉ? Nhưng vẫn muốn có chút tiền, muốn đi ra ngoài chơi, nhưng tiền anh kiếm được lại dùng cho việc mua nhà, cho nên... Em hiểu không?”

“Xong rồi ạ?”

“Xong rồi.”

Dư Châu Châu vĩnh viễn nhớ tới Trần An lúc đấy, cười nói, sau đó học đại học đi làm. Một câu nói hời hợt kia lại kể mười mấy năm của anh.

Không hết lảng tránh chút nào. Mà hời hợt.

Dư Châu Châu biết Trần An không che giấu cái gì, có thể anh không muốn phân tích quá trình mưu tính phức tạp kia với cô. Sự trưởng thành của mỗi người không giống như cầu thang thủy tinh, Dư Châu Châu có thể đoán được nguyên nhân mà Trần An muốn rời nhà khi đấy, nhưng đó chỉ là đoán mà thôi.

Hoặc là anh không muốn che giấu. Chẳng qua anh không nhớ rõ. Anh không nhớ được giọng điệu mang theo ước mơ và hoài bão năm đấy, cái vẻ mặt tức giận kia, anh bây giờ chỉ thích tự do, không cần quay đầu nhìn những thứ năm xưa nữa.

Dư Châu Châu không hỏi anh, lúc đó không có bạn học nào biết thân thế của anh, ba và mẹ kế của anh đã từng nói những lời làm tổn thương anh, hay là anh có cảm thấy tức giận hay bất bình không...

Đi dọc ven bờ biển, đột nhiên không thấy bóng dáng của mặt trời nữa. Chân trời chuyển sang màu tím hồng mờ mịt.

“Anh nói xem, sau sáu năm, khi em quay đầu nói lại em lúc này, em có thể giản lược được như anh không?”

Dư Châu Châu đột nhiên nghiêm túc hỏi.

Trần An mỉm cười, “Em có thể làm được lúc này.”

Dư Châu Châu ngẩn người.

Có thể giao việc giải thích cho thời gian, hoặc là do mình làm, ai cũng có năng lực giải phóng bản thân.

Dưới ánh mắt cổ vũ của Trần An, Dư Châu Châu hắng giọng một cái, chậm rãi nói, “Có lẽ lúc trẻ, mẹ em và ba em yêu nhau thật, nhưng chưa kịp kết hôn thì ba em đã cưới người khác vì nguyên nhân nào đó. Em không biết mẹ có hận ông ấy không, nhưng lúc bé em đã chịu chút khổ vì chuyện này rồi. Cuộc sống sau đó rất tốt, mẹ gặp được người thích hợp, em cũng có được một người ba chân chính. Nhưng lúc họ hạnh phúc nhất lại gặp tai nạn, nhưng... rất nhanh, có lẽ chưa kịp chịu đau khổ. Cho nên nếu như họ có kìm ức, vậy thì kìm ức của họ chỉ dừng lại lúc tuyệt đẹp nhất. Còn em, cứ sống như thế, bác cả và mợ đối xử với em rất tốt, sau này em sẽ thi đại học, đi học xa, làm việc, kết hôn, rồi chết đi, sau đó gặp lại mẹ em.”

Trần An vỗ nhẹ đầu Dư Châu Châu, giống như đang ngẫm cổ vũ vậy.

“Châu Châu, anh đã từng sống vì một số nguyên nhân bên ngoài. Nhưng mà em xem này, biển bên này còn chưa đến điểm cuối thì mặt trời đã hạ xuống, bên khác của biển cũng là nơi mặt trời mọc lên. Mẹ em vĩnh viễn không biết em đến đảo Phuket, cũng không biết cá nhiệt đới từng bơi qua chân em, nhưng những niềm vui đó đều là của em, không cần phải chứng minh cho ai cả. Cuộc sống càng ngày càng khó, em chọn lựa đi xa

hơn để trải qua những niềm vui sướng hơn, cuộc sống đặc sắc hơn mà không phải để chứng minh cho ai.”

Dư Châu Châu nhìn biển lớn, đưa tay ra, kẹp lại ánh nắng buổi chiều trong năm kẽ tay, cô đột nhiên cảm thấy, mình có thể chạm được ánh nắng.

“Hừm,” Cô gật đầu, “Em hiểu rồi.” —

Buổi sáng rời khỏi đảo Phuket, cô dậy rất sớm, Trần An ở giường khác vẫn còn đang ngủ. Dư Châu Châu đi tới cạnh giường của anh, nhìn gương mặt đang ngủ của anh.

Tối qua, Trần An nói, “Châu Châu, thật ra anh không phải thần tiên gì cả. Anh chỉ lớn hơn em sáu tuổi mà thôi.”

Dư Châu Châu mỉm cười, “Em biết.”

Trước giờ cô không biết Trần An làm gì, có thể sau này hoặc vĩnh viễn đều không biết. Anh đi tới những nơi cách cô rất xa, nhưng lại dùng tin nhắn và điện thoại để giữ nhiệt độ này. Cô không hiểu cuộc sống của anh, có lẽ là do thế giới của cô quá dễ hiểu, anh chỉ cần liếc một cái đã hiểu, hoặc là do anh đã có cuộc sống như cô vậy.

Dư Châu Châu vẫn luôn biết, Trần An đối xử với cô rất tốt, cứ như đối xử với bản thân hồi niên thiếu lúc có thể dùng cỗ máy thời gian để đi xuyên không gian trở lại thời niên thiếu vậy.

Anh cố gắng dẫn dắt cô, giúp đỡ cô, không để cô trải qua tuổi trẻ lãnh đạm và cực đoan như anh đã từng bước qua. Anh gần như đã thành công, lúc cô chỉ vào mẹ đang mặc áo cưới nói ‘Mẹ em là người mẹ đẹp nhất trên đời’ với anh, anh đã chuẩn bị rời khỏi.

Không ngờ kết cục cuối cùng, cô lại bước đi trên con quỹ tích của cuộc đời anh trước kia.

Cửa nát nhà tan, cô độc, thật trăm phần trăm.

Dư Châu Châu cúi đầu, run rẩy hôn lên trán Trần An.

Cô không sợ anh tỉnh lại. Cô biết, cho dù Trần An tỉnh cũng giả vờ ngủ.

Dư Châu Châu đứng ở ban công nhìn hồ bơi và biển lớn. Sinh mệnh màu xanh lam luôn chảy về biển, trở nên dịu dàng, bao dung và mạnh mẽ.

Cô bay về nhà một mình.

Ở cửa kiểm tra nơi sân bay, Dư Châu Châu nhìn Trần An đang im lặng đứng ở một chỗ, anh lúc đấy rất giống cái cây, một ngày nào đó anh sẽ cắm rễ ở một nơi nào đó mà cô không rõ.

Trần An mấp máy môi, nhưng Dư Châu Châu lại lắc đầu một cái.

“Anh không cần nói gì hết, em hiểu.” Cô cười.

Nụ cười của Trần An quá phức tạp, lại có quá nhiều hàm nghĩa, Dư Châu Châu không định đọc hiểu nó.

“Nhưng có thể đưa em tấm ảnh lúc ở cửa chùa không?”

Trần An nghiêng đầu nở nụ cười, “Anh tưởng em sẽ bảo, em có gương, có thể cười xán lạn như thế nên cho anh bức này.”

Dư Châu Châu gật đầu, “Em có thể cười xán lạn qua gương để ngắm mình.”

Nhưng trong gương không có anh.

Dù sao, anh chỉ đi cùng em ngang đoạn đường này mà thôi.

Cô không nói nữa, cầm bức ảnh, vẫy tay với Trần An, không nói hẹn gặp lại cũng không nhìn về mặt của anh.

Độ cao 3000 feet, Dư Châu Châu cuối cùng cũng bay về thế giới của mình.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tư Cách Của Bạn, Cuộc Thi Của Tôi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cô sẽ không khom lưng cúi đầu, tuyệt đối không”

“Cậu không cần tuần nào cũng tới hết.” Mễ Kiều ngồi gặm táo nơi giường bệnh, bệnh tình của cô đã tốt hơn, không còn ăn gì nôn nấy.

Bầu trời tháng mười đều trong veo, kỹ thuật gọt trái cây của Dư Châu Châu thuần thục hơn, cuối cùng có thể gọt vỏ từ đầu đến đuôi mà không bị đứt giữa rồi.

“Không tệ,” Mễ Kiều đánh giá, “Luyện tập nhiều lần lắm nhỉ? Cậu có thể ngồi gọt táo trước gương lúc mười hai giờ, gọt không ngừng, sau đó trong gương sẽ xuất hiện gương mặt của chồng tương lai đấy.”

Dư Châu Châu trừng mắt với cô bạn.

“Tớ nói này, không phải thời gian này là lúc bận rộn của các cậu à? Thi tháng, ôn tập, sao tuần nào cũng tới đây thế?”

“Cậu phiền ghê. Không phải thấy ngại đấy chứ?” Dư Châu Châu cau mày.

Mễ Kiều phát hiện sau chuyến du lịch về, cô đã trở nên hoạt bát, vui vẻ hơn.

Đương nhiên cũng càng cố gắng học hơn trước. Mễ Kiều nghĩ trong lòng, quả nhiên là đứa nhỏ có chuyện cần làm, tới lớp 12 là biết chăm chỉ ngay.

“Tớ không sống bao lâu nữa, đừng nói cậu mang tâm tư ôm được lần nào thì ôm lần đấy tới thăm tớ đấy nhé? Cậu không nhớ xa tớ phải không?”

Vỏ quả táo đang gọt dở bị đứt.

“Xong rồi,” Mễ Kiều líu lười, “Không thể thấy chồng tương lai qua gương rồi.”

Dư Châu Châu bắt đầu gọt tiếp, “Tớ cố ý.”

Mễ Kiều đúng là không sống được bao lâu. Cụ thể là khi nào thì Dư Châu Châu không rõ. Đây là lần đầu cô biết được nội dung máu chó trong bộ phim [Trái tim mùa thu] lại xuất hiện trên người cô bạn tốt của mình. Khi cô về trường, Ngạn Nhất nói cho cô biết chuyện này, cô ngây người tận năm phút mới phản ứng lại.

Nhớ đến hành động làm bậy ngày thường của Mễ Kiều, cả gương mặt tái nhợt, vành mắt đen, gương mặt cười cười của cô bạn, Dư Châu Châu thấy đau lòng.

Nhưng cô không quá bi thương với hiện thực, cũng không hưởng ứng lời kêu gọi của giáo viên chủ nhiệm, kéo một đám người tới thăm cô bạn.

Dư Châu Châu nhớ tới Dư Đình Đình. Chị gái của cô nói với cô rằng, trong phòng bệnh có mùi khiến người ta buồn nôn, cô độc sẽ thay đổi một người.

Bọn họ một ngày đến một lần.

Bọn họ một tuần đến một lần.

Bọn họ một tháng đến một lần.

Bọn họ một năm đến một lần.

Bọn họ không bao giờ đến nữa.

Một mình cô đến, giữa trưa cuối tuần, không làm gì hết, chỉ nói chuyện với Mễ Kiều từ sáng tới tối.

Dư Châu Châu trở thành Dư Châu Châu mồm miệng bén nhọn như hời chơi với Ôn Miếu, làm cho Mễ Kiều phải cảm thán không thể nhìn mặt Dư Châu Châu mà đoán tính cách lần mồm miệng của cô.

Lâm Dương thỉnh thoảng cũng đến, nhưng không nói chuyện với Dư Châu Châu. Cậu rất bận, cuộc thi Olympic và liên kết Vật lý sắp bắt đầu, thành tích của cậu bạn và đám Sở Thiên Khoát quyết định bọn họ có cần bị dày vò thêm nửa năm cuối lớp 12 nữa hay không. Như Trần An năm đấy.

Dư Châu Châu từng nhắn tin cho cậu, chúc cậu may mắn.

Không trả lời, như đám chìm dưới đại dương.

Cậu vừa đi, Mễ Kiều nhún vai nói, “Đây là thất bại một cách triệt để, triệt để trong đời làm mai của tớ.”

Dư Châu Châu cười cười, “Là do tớ không tốt.”

“Không buồn à? Cậu ấy lơ cậu.”

Dư Châu Châu nghiêng đầu cười khổ, không trả lời —

Tân Duệ biết bầu không khí trong lớp rất vi diệu.

Một buổi sáng sớm tháng mười một, Võ Văn Lục đứng trước bảng đen nói, đại học Bắc Kinh và đại học Thanh Hoa sẽ bắt đầu lựa một số học sinh

tuyển thẳng từ tuần này.

Trước mặt hai trường này, những trường khác cũng bắt đầu đi lựa học sinh tuyển thẳng, lúc Tân Duệ đi lấy nước thì nghe có một cô bạn lớn tiếng mắng, “Sao lần nào cậu ta cũng thế? Đều là học sinh còn muốn cướp ‘vé’ của tụi mình à?”

Giường cung bạt vía, không khí quỷ dị bao phủ cả ban ba.

Ở ban xã hội, đại học Bắc Kinh chỉ có một ‘vé’ tuyển thẳng, đương nhiên, Võ Văn Lục có nói thêm, mọi người có thể tự đăng ký qua mạng.

Nhưng ai cũng biết, chỉ có danh sách đề cử của trường mới là chính thức. Học sinh được ‘vé’ tuyển thẳng sẽ cộng thêm 20 điểm, rất mê người, không ai không động lòng.

Dưới sự yêu cầu của phụ huynh, tiêu chuẩn phán xét khá cân đối – thành tích thường ngày chiếm 60%, cũng có nghĩa những bạn học học lệch quá mức chưa chắc có thể đạt được ‘vé’ tuyển thẳng này. 40% còn lại là thành tích cuộc thi vào ngày 24 tháng 11 này. Ngoài ra, các giải thưởng của các bộ môn từ tỉnh trở lên được cộng thêm điểm.

Thành tích bình thường cũng bao gồm thành tích lúc học lớp mười, mà tính như thế thì điểm của Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên và Tân Duệ rất sít sao.

Tư cách của cuộc thi này mang tính quyết định cuối cùng.

Tân Duệ chống cằm, lạnh lùng nhìn Lăng Tường Xuyên cố gắng che dấu ánh mắt nóng rực.

Lăng Tường Xuyên đã thi không tốt ba lần. Mặc dù cơ sở khá tốt nhưng trạng thái không tốt.

Dư Châu Châu vẫn ngồi vị trí thứ hai như cũ, giống như hồi học sơ trung vậy. Từ khi Tân Duệ đứng ở trên cao nhìn Dư Châu Châu ‘đáng thương’ thì cô cảm thấy mình chẳng còn sợ cô bạn này nữa.

Cô ấy, hai người bọn họ, chỉ có vậy.

Tân Duệ cười.

Đúng lúc này, Lăng Tường Xuyên đột nhiên quay đầu, mắt nhìn thẳng vào mắt Tân Duệ.

Tân Duệ có thể đọc được sự khinh bỉ từ ánh mắt kia.

Cậu dựa vào cái gì? Cô đột nhiên ngồi thẳng người —

Lúc giám thị đưa bài thi, ra hiệu vẫn còn dán kín, sau đó bắt đầu chia đề từ hàng trên.

Phòng thi im lặng không chút tiếng động.

Giám thị mệt mỏi, phó hiệu trưởng hay đi đi lại lại trên hành lang, giám thị không thể đọc báo như trước được. Lớp này là nhóm học sinh giỏi của ban xã hội, căn bản không cần giám thị.

Chỉ là lần này, cô phát hiện cô học sinh ngồi bàn ba thường xuyên nhú mày nhìn cô học sinh bàn trước cau mày, cứ như phát hiện ra cái gì đó.

Ngẩng đầu, nhìn giám thị rồi cúi đầu.

Giám thị nghi ngờ đứng dậy, đi tới gần bàn ba đứng nhìn một chút, trên bàn sạch sành sanh, bài thi làm cũng rất nhanh.

Say đó đi tới bàn hai, cũng giống bàn ba, không có gì đặc biệt.

Chẳng qua cô học sinh này rất căng thẳng. Chỉ cần giám thị đứng ở cạnh thì sẽ viết sai chữ.

Giám thị đang định xoay người đi về bục giảng thì nhớ tới cái gì, cúi đầu nhìn lên bàn.

“.... Đây là cái gì?”

Lúc Lăng Tường Xuyên đi ra khỏi phòng học, gương mặt trắng bệch của cô bạn đã xóa bỏ ấn tượng ‘gương mặt như hoa đào’ trong lòng Dư Châu Châu.

Lúc cô bạn đi qua bàn Dư Châu Châu, trong lớp không có tiếng ồn ào, chỉ ngẩng đầu nhìn cô bạn.

Lăng Tường Xuyên mím môi, liếc nhìn Dư Châu Châu, nhỏ giọng nói, “Em không có, không phải em.”

“Các trò làm bài tiếp đi!” Chủ nhiệm Lý đứng ở cửa, nhìn Lăng Tường Xuyên với ánh mắt phức tạp, “Trò lên phòng làm việc của tôi ngay.”

Giám thị làm bộ mình có công, cũng không thấy buồn ngủ nữa, nhìn bọn họ chăm chăm.

Lòng Dư Châu Châu loạn như ma, ánh mắt cuối cùng của Lăng Tường Xuyên làm cô thấy lạnh thấu xương.

Không hiểu sao cô đột nhiên quay đầu nhìn Tân Duệ một cái.

Tân Duệ cũng cảm nhận được ánh mắt của cô. Hai người im lặng nhìn nhau qua cái bàn trống của Lăng Tường Xuyên.

Dư Châu Châu đã không nói chuyện với Tân Duệ từ lâu. Cảm giác xa lạ kia khó nói lắm, thật ra từ hồi sơ trung tới giờ đều luôn có cảm giác này, chưa hề bị xóa bỏ.

Trong mắt Tân Duệ không còn vị trí của Tân Mỹ Hương nữa rồi. Cô bạn vì bất bình cho cô mà dán dính trên ghế của Từ Chí Cường kia đã đâm dao sau lưng Lăng Tường Xuyên.

Cho dù ánh mắt của cô bạn rất vô tội.

“Bạn học kia! Sao trong kì thi lại quay đầu? Không thấy bạn trước bị đuổi thi à?”

Dư Châu Châu quay đầu, cảm thấy cả cơ thể mình đang run rẩy.

Bảng đen trước mắt, khẩu hiệu đỏ của trường ở trên bảng đen, bụi giảng phía trước, cửa sổ sáng sủa ở bên cạnh, mây ngoài cửa sổ.... cũng giống như khắp nơi trên đời này, giống như lớp học đầu tiên khi cô bước chân vào lớp hồi tiểu học vậy.

Trường học không phải là quái vật.

Nhưng những người ngồi nơi đây đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy mệt mỏi. Sợ hãi và kinh hoàng như thủy triều đang dâng lấy cô, lại bước xuống một bước, thứ còn lại cô nhận thấy chỉ là mệt mỏi.

Cô không ngờ sau khi mẹ tát cô một cái ở phòng hiệu trưởng thì ngất xỉu.

Đúng là từng thấy rất nhiều trên phim truyền hình.

Vẻ mặt Võ Văn Lục có phải mang hàm ý ‘Tôi biết ngay mà’ hay không?

Một đám người không liên quan kia, không ai hiểu cô cả, nhưng lại dùng thành tích để phân tích tâm lý của cô, áp đặt động cơ ‘dối trá’ ăn nhép đến vậy. Bắt đầu từ trước kia, yêu sớm, không chú tâm, kiêu ngạo, không

để ai vào mắt, lười biếng, quan hệ không tốt với bạn học, liên lục thi không tốt, xuất hiện thái độ sai lệch với ‘vé’ tuyển thẳng, đi sai đường...

Lăng Tường Xuyên ngồi trên ghế, từ chối nhận sai.

Từ đầu đến cuối, cô chỉ nói một câu.

“Em không có. Không phải em.”

Đây là sự kiêu ngạo cuối cùng của cô.

Thậm chí lúc mẹ ngã xuống đất, kính râm rơi sang một bên, lộ ra khóe mắt đang run rẩy cô cũng không đứng dậy.

Cho dù bọn họ nhìn đứa con gái bất hiếu là cô với ánh mắt phức tạp.

Cô sẽ không khom lưng cúi đầu, tuyệt đối không.

“Tư cách thi lần này của em bị lấy lại, không thể thương lượng!” Phó hiệu trưởng biết thân phận của ba Lăng Tường Xuyên, ông cố gắng kiên trì nguyên tắc, “Chuyện này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nhưng mà....”

Lăng Tường Xuyên đột nhiên đứng lên, cầm cặp và áo khoác đi ra khỏi phòng.

“Các vị có thể lấy lại tư cách của tôi, có thể ép tôi nghỉ học, tôi không quan tâm.”

Đôi mắt của cô long lanh nước, nhìn Võ Văn Lục chăm chăm, “Nhưng chuyện tôi không làm thì có giết tôi, tôi cũng không nhận.”

Lăng Tường Xuyên bước ra khỏi phòng, không hề quay đầu lại.

Sự mệt mỏi và tuyệt vọng đổ ập xuống, nuốt cô sạch sành sanh.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hạnh Phúc Nhặt Nhòa Giữa Mọi Người

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Tương lai cũng sẽ mờ nhạt hết”

Lúc cuộc thi kết thúc, Dư Châu Châu đứng phắt dậy. Tân Duệ đột nhiên cảm thấy Dư Châu Châu như muốn xông lên xét nát mình vậy – trước giờ cô ta chưa từng thấy Dư Châu Châu tức giận như vậy.

Không, có thể đã từng gặp. Chỉ là khi đó cô ta lo cuộn người lại, không dám ngẩng đầu, chỉ nghe thấy tiếng nhục mạ của Từ Chí Cường và tiếng chỉ trích của Dư Châu Châu.

Ôn Miếu đã từng nói, Dư Châu Châu là Saint Seiya đánh mãi không chết. Trong lòng cô, luôn có một Athena. Mà lúc đó, Tân Duệ là Athena của cô.

Nhưng bây giờ, Dư Châu Châu lại nhìn cô với ánh mắt đau đớn.

“Tôi biết là cậu, tôi biết đó là cậu.”

Tân Duệ muốn biện giải theo bản năng, biện giải trước giờ hành vi này không bị bắt đi khi chưa chứng thật, tớ chỉ bảo vệ mình.

Nhưng Dư Châu Châu không nghe, cũng không nói. Cứ như không muốn thấy cô ta, cô chỉ cầm cặp rồi đi ra khỏi lớp.

Đây là môn thứ nhất, cuộc thi vẫn còn chưa kết thúc.

Nhưng trên trường thi này chỉ còn mỗi mình cô ta.

Trái tim Tân Duệ muốn rơi ra —

“Lâm Dương?”

“.... Châu Châu?” Giọng nói của Lâm Dương mang theo kinh ngạc, còn cả vui sướng mà cậu không phát hiện ra.

Cậu cầm chặt điện thoại, gãi đầu nói, “Cái đó, đề văn hơi khó, ra cái quái gì không biết....”

Rõ ràng đã tự nói với mình, nếu cô từ chối thì không để ý cô nữa, cũng không tiếp tục nữa.

Hơn nữa đây không phải là lạt mềm buộc chặt, tuyệt đối không. Cậu tự nói trong lòng.

“Đừng nói nhảm,” Giọng Dư Châu Châu mang theo sự lo lắng, nhưng lại mang theo ý chí chiến đấu và quyết đoán vừa quen thuộc nhưng lại xa lạ, “Lăng Tường Xuyên xảy ra chuyện rồi. Cậu ở phòng thi nào thế? Tớ sang tìm cậu!”

Lâm Dương nghe lời kể giản lược của Dư Châu Châu, sau khi tắt điện thoại, cậu lập tức gọi cho Lăng Tường Xuyên.

Tắt máy.

Cậu hoảng hồn, Tường Xuyên cũng tắt máy, chắc là vừa thi xong, chưa kịp khởi động máy.

“Thi thế nào rồi? Đề văn hơi khó.” Sở Thiên Khoát đã đạt được hạng nhất sau lần đó, lúc gặp Lâm Dương, cậu vẫn rộng lượng và bình tĩnh như

trước, cười cũng hiền lành.

Lâm Dương không biết nên mở miệng sao với Sở Thiên Khoát. Hình như thời gian này Lăng Tường Xuyên và Sở Thiên Khoát không liên lạc với nhau, hẳn quan tâm Lăng Tường Xuyên nhưng chưa từng hỏi gì cả.

Cuối cùng vẫn nói, “Dư Châu Châu nói cho tớ biết, Lăng Tường Xuyên bị hại, bị đuổi thi rồi.”

Sở Thiên Khoát nghiêng đầu, “Cái gì? Bị hại?”

Đang nói thì Dư Châu Châu đã đến, chạy tới.

“Lúc này tớ có gọi cho chủ nhiệm, thầy bảo vẫn chưa bàn bạc xong việc xử phạt thì Lăng Tường Xuyên đã cầm cặp đi rồi.”

“... Chắc không có gì xảy ra chứ?” Lâm Dương hoảng. Cậu biết rõ tính của Lăng Tường Xuyên, dù sau khi lớn có giả vờ ngoan hơn trước, nhưng căn bản không khác gì trước kia.

Dư Châu Châu lắc đầu, “Tớ không biết, tớ thấy có gì không hay sẽ xảy ra.”

Lâm Dương quyết định rất nhanh, “Đi, tớ dọn đồ rồi chúng ta ra ngoài tìm cậu ấy.”

Sở Thiên Khoát lúng túng đứng im, lúc Lâm Dương cầm cặp chạy tới, hẳn sững người, lần đầu nói cảm nhận của mình, “Cậu điên à? Cậu không cần cuộc thi à?”

Lâm Dương cười cười, “VẬY, Sở Thiên Khoát, cậu cố lên nhé!”

Dư Châu Châu nhìn hẳn với ánh mắt đầy hàm ý, cầm tay kéo Lâm Dương đi.

Sở Thiên Khoát dựa vào cửa, cực kì khó hiểu. Hắn từng người một lật mới nhớ còn mấy trang sách chưa đọc, sau đó trở lại chỗ cầm sách đọc.

Nhưng trong đầu lại xuất hiện hình ảnh hai người kia cầm cặp rời khỏi phòng thi. Sở Thiên Khoát biết mình không làm gì sai, hắn luôn là đứa trẻ biết nặng nhẹ, hắn biết chuyện gì mới là chuyện quan trọng.

Nhưng hai bóng lưng kia lại không ngừng di chuyển trên sách của hắn, để lại vết chân làm hắn mơ màng –

Lúc Lăng Tường Xuyên đi ra khỏi phòng, đột nhiên thấy có sự tự do đến hoang đường.

Cô thấy Trần Cảnh Táp ở trên đường. Đối phương đang lớn giọng oán trách đề thi, thấy Lăng Tường Xuyên thì nở nụ cười châm biếm.

“Thi tốt không, đại tiểu thư?”

Lăng Tường Xuyên đột nhiên nở nụ cười, cô nhìn vào mắt Trần Cảnh Táp, sự khó chịu của người này hành hạ cô suốt hai năm nay, lúc này cô đã được giải thoát.

“Trần Cảnh Táp, cậu có thể câm mồm không? Mỗi lần nghe thấy cái giọng như mèo bị giẫm đuôi của cậu, tôi thấy rất đau đầu.”

Lần đầu cô thấy hô hấp thông thuận như thế.

Lúc ra cổng, không biết nên đi đâu, cô tùy ý lên một chiếc xe công cộng, ngồi vào ghế cuối, đi qua từng trạm dừng, từng trạm dừng một....

Từ chuyến này sang chuyến khác, cô ngồi ở ghế cuối, ngây ngốc nhìn cảnh sắc thay đổi bên ngoài cửa sổ. Trên đất ngập tuyết đọng màu đen, thành phố màu xám mang đến cho cô cảm giác lạnh lùng bất thiêu.

Lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện mình đang đứng ở cửa học viện âm nhạc ở ngoại ô.

Cô nhớ lúc còn bé, cô, Lâm Dương và Tường Xuyên thường phải đến đây thi thăng cấp mỗi hè, hồi lớp hai là thi cấp năm, hai năm sau là cấp sáu, năm sau là cấp tám, năm thứ năm, Lâm Dương và cô thi qua cấp mười, Tường Xuyên thì vẫn đứng ở cấp chín.

Vào mùa hè năm cuối cùng, học viện âm nhạc đang xây thêm dãy nhà, bên ngoài mấy dãy nhà là những hàng cỏ dại cao lớn, không ngừng trải dài như vô tận, hoang vắng làm ba người không thở nổi.

Ai nói nhà âm nhạc phải tiếp cận với tự nhiên mới có thể cảm nhận được âm thanh tự nhiên thật sự chứ? Nhưng đám nhóc trong sảnh lại căng thẳng lo sợ vì cuộc thi, giống như máy móc đang tính toán vậy, bởi vậy khi đàn không có chút linh hồn nào – dù sao bọn họ cũng không hiểu nổi họ đang biểu diễn cái gì.

Lăng Tường Xuyên không tìm thấy vùng hoang vắng năm đấy. Nơi đó đã thay thành dãy học, sau đó dãy học mới thành dãy học cũ. Bầu trời sinh trưởng một cách bừa bãi đã bị phân cách thành từng miếng từng miếng nhỏ, cô ngẩng đầu lên, thấy được bản thân hồi bé.

Làm đứa nhỏ tốt. Nhất định phải thi tới mức ‘ưu tú’, cuộc thi nào cũng phải đứng đầu, các bạn nhỏ luôn hát góp vui trong mỗi buổi tiệc, người lớn ở dưới bắt đầu bàn luận con ai hào phóng, ngoan nhất, hiểu chuyện nhất, cô ít nhất cũng phải chiếm được một chữ ‘nhất’.

Nhưng không ai nhớ tới, đứa bé ngoan thật ra là ở trái tim của đứa bé đấy.

Lúc mấu chốt nhất, không có ai nói một câu, tôi tin con không nói dối.

Không ai tin cả. Cô biết mẹ ngắt là vì đau lòng, nhưng đau lòng vì ai, hay là vì mặt mũi của mình đã mất hết?

Lăng Tường Xuyên phát hiện mình không quá đau khổ. Cô đã sớm chết lặng, cô chỉ đứng im ở giữa gió lạnh, không nghĩ cái gì.

Mấy phút sau, cô rời khỏi đó, thuê xe, ngồi vào xe nói với tài xế, “Đến vườn trẻ chính phủ.”

Hình ảnh bên ngoài cửa sổ thay đổi. Nhưng vườn trẻ chính phủ vẫn giống trước, cũ nát nhưng thân thiết. Lăng Tường Xuyên nhớ tới bà lão đầu bếp, hẳn là đã qua đời rồi. Khi đó lúc bọn họ ăn cơm, ai cũng thi nhau xem ai ăn sạch hơn, sau đó sẽ cầm hộp cơm không còn đồ ăn thừa tới cho chủ nhiệm xem, Tường Xuyên ăn rất chậm, Lăng Tường Xuyên luôn trách hăn kéo chân sau, Tường Xuyên lại chậm chạp nói, “Ăn nhanh thì sẽ ảnh hưởng tới tiêu hóa.”

Còn cả xích đu. Mọi người luôn đánh nhau vì xích đu, nhưng một khi mình cướp được, các bạn nam sẽ bắt đầu tranh nhau đẩy xích đu cho cô. Cô trừng mắt lớn tiếng nói, “Tự tở đẩy cũng lên cao được, không cần các cậu!”

Khi trời chạng vạng, cô luôn thấy bầu trời mang theo màu kem. Bọn họ ăn kem đầu búp bê, ngâm kẹo, sau đó nói sau này làm sao làm sao.

Làm sao làm sao, cuối cùng mọi thứ biến thành như vậy.

Lăng Tường Xuyên lạnh vô cùng, không thể làm gì ngoài việc chạy vào trong một khu trung tâm thương mại. Lầu một chuyên bán mỹ phẩm luôn mang theo màu sắc thanh thoát, mềm mại. Trong siêu thị rất ít người, chỉ có ba, năm nữ sinh mặc váy đồng phục in chữ số 29 đi lại, không mua cái gì mà như đang đi để sưởi ấm.

Đột nhiên nghe thấy một cô bạn nói, “Chiêm Yến Phi, Chiêm Yến Phi, Chiêm Yến Phi, mau tới đây, vòng tay này giống với cậu kìa?”

Lăng Tường Xuyên ngạc nhiên nhìn sang, cô bé bình thường mập mạp kia vẫn còn đáng dấp như hồi bé. Cô chạy tới cạnh cô bạn học, nhìn sợi dây trong Swaroski, cười bảo, “Dây của tớ có 20 đồng, mua hồi đi Hoàng Long, là giả, sao có thể so với cái đó được?”

“Chiêm Yến Phi?”

Chiêm Yến Phi xoay người, nhìn cô hỏi, “Cậu... Chúng ta quen nhau à?”

Lăng Tường Xuyên lắc đầu, “Không, tớ nhận nhầm người.”

Chiêm Yến Phi cười, trên mặt vẫn còn hai lúm đồng tiền. Cô bạn đã cắt tóc ngắn, gương mặt dịu dàng thỏa mãn, bị mấy người bạn kéo lên thang cuốn để lên tầng hai. Lúc cô bạn đi được giữa đường thì nghi ngờ nhìn Lăng Tường Xuyên, nghiêng đầu, vẫn giống như Tiểu Yến Tử luôn cố ý làm bộ đáng yêu khi bé ở trên ti vi.

Nhưng không ai gọi cô bạn là Tiểu Yến Tử nữa.

Trước kia, lúc Lăng Tường Xuyên khá nổi trội, đã từng cười nhạo Chiêm Yến Phi và Dư Châu Châu không thi được Olympic như thế nào nhỉ? Đã từng bốc phét với Tường Xuyên, nói bọn họ sau này sẽ rất gian khổ, chỉ nhìn trước mắt không để ý mai sau, đều là mấy cô bé không suy nghĩ tương lai, cậu xem đi, Tường Xuyên, tương lai ai cũng sẽ mờ nhạt hết...

Dư Châu Châu đi một vòng rồi trở về sánh vai cùng cô.

Mà Chiêm Yến Phi, rời khỏi sàn đấu, vui vẻ kéo mấy cô bạn tốt chạy vào trong khu thượng mại để sưởi ấm và dạo chơi.

Mọi người đều mờ nhạt đi. Cô cười Chiêm Yến Phi mờ nhạt giữa mọi người, nhưng quên mất, hạnh phúc luôn thuộc về những con người bình

thường —

Dư Châu Châu không nói cho Lâm Dương biết chuyện Tân Duệ. Cô chỉ kiên trì, cô tin tưởng Lăng Tường Xuyên không gian dối trong khi thi.

Lâm Dương gật gù, “Tớ biết.”

Trong nhà Lăng Tường Xuyên không ai bắt máy. Lâm Dương gọi cho ba mẹ mình, đang định hỏi thăm số ba Lăng Tường Xuyên, kết quả chưa nói rõ thì đã nhận lấy tiếng gào của mẹ mình.

“Con lại bỏ thi à?”

Lâm Dương vội tắt điện thoại, cười với Dư Châu Châu, “Mẹ mình dạo này.... thời kì mãn kinh.”

Dư Châu Châu kéo tay áo Lâm Dương, “Cậu bỏ thi vậy có sao không?”

Lâm Dương cười, “Có gì chứ? Đại học thì thi cũng được thôi. Nếu cậu thấy không sao thì tớ có gì chứ?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Chúng ta khác nhau.”

Cậu còn mang theo không ít kì vọng trên lưng.

Lại một câu quen thuộc nữa rồi. Nhưng Lâm Dương chưa bao giờ bị Dư Châu Châu đầu độc.

“Cậu nói nhảm ghê.” Cậu đã cao đến mức có thể xoa đầu Dư Châu Châu rồi. Động tác này rất quen thuộc, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng, nhưng không phải vì Trần An.

“Lâm Dương?” Dư Châu Châu gọi tên cậu theo bản năng.

“Sao?”

Cô cười cười, “Không có gì.”

Người này là Lâm Dương.

Tường Xuyên muốn một mình ra ngoài tìm Lăng Tường Xuyên. Dư Châu Châu và Lâm Dương đi chung, đầu tiên đi tìm quanh trường, sau đó đến gần ông chủ tiệm sách thích mấy cô bé xinh xắn, dưới sự miêu tả của Lâm Dương, ông vỗ trán một cái, “À, có một cô bé, không mặc áo khoác, mang theo cặp, ngồi xe ở đây đi. Còn đi đâu thì chú không rõ....”

Lâm Dương nhìn Dư Châu Châu hỏi, “Sao giờ?”

Dư Châu Châu nhìn trạm xe buýt, “Nếu tớ là cậu ấy, tớ sẽ ngồi đợi một chiếc. Cho nên dùng logic để suy luận không được, chúng ta không tìm được cậu ấy.”

Lâm Dương gãi đầu, “Bây giờ không kịp về để thi rồi. Cậu nói tụi mình nên làm gì đây?”

Nhưng trong giọng không mang theo chút buồn bực hay nghi ngờ nào.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu, “Không có tác dụng cũng phải tìm, hoang đường cũng phải tìm, nếu như lúc đó cậu ngồi ở phòng thi giả vờ không có gì để làm bài tiếp, tớ nghĩ đời này cậu khó mà tha thứ cho mình. Hơn nữa chuyện này với Lăng Tường Xuyên rất quan trọng.”

Nói cho cô biết, thật ra cũng có người tin cô, cũng có người cảm thấy sự tồn tại của cô ấy còn quan trọng hơn tư cách tuyển thẳng vào đại học.

Lăng Tường Xuyên vứt bỏ vòng sáng công chúa thì cũng được yêu như có vòng sáng ấy.

Dư Châu Châu và Lâm Dương bỏ cả một buổi chiều để tìm Lăng Tường Xuyên ở chỗ Lâm Dương cho là có thể tìm cô ấy, nhưng không có kết quả gì.

Vì tránh cuộc gọi liên hoàn của mẹ mình, Lâm Dương tắt điện thoại. Có số lại gọi tới điện thoại Dư Châu Châu.

“Alo, xin chào.” Dư Châu Châu nhận cuộc gọi.

“Xin chào, tôi là mẹ của Lâm Dương.”

Trong giọng nói mang theo sự tức giận khiến Dư Châu Châu hoảng hốt.

“Dư Châu Châu à? Có phải con và...”

Dư Châu Châu ngăn bà nói tiếp, “Dì đợi một lát.” Sau đó đưa điện thoại cho Lâm Dương.

Không biết mẹ Lâm Dương làm sao có thể tìm manh mối tới trên người Dư Châu Châu. Lâm Dương bị bắt – cho dù chuyện bỏ thi hay là Dư Châu Châu.

Lâm Dương đáp lại, tính khí không tệ.

“Vâng.”

“Hết cách rồi, con phải tìm cậu ấy. Nếu không con còn là người à?”

“Con không có thái độ gì với mẹ cả, thái độ của con lúc này rất tốt. Lại nói giờ về cũng không thi được, mẹ để con tìm cậu ấy đi.”

“Mẹ, mẹ khuyên mẹ Lăng Tường Xuyên nha, Lăng Tường Xuyên có giả vờ trước mặt con hay Tường Xuyên cỡ nào thì hai tụi con cũng biết, cậu ấy bị người mẹ thần kinh...Được được được, con phải tôn trọng người lớn,

phải tôn trọng người lớn. Ngược lại, Lăng Tường Xuyên bị áp lực rất lớn, tất cả là do mẹ cậu ấy tạo ra... Được, con không nói bậy, con tôn trọng người lớn...”

Dư Châu Châu ở cạnh muốn bật cười. Cô thích xem bộ dạng cà lơ phất phơ của Lâm Dương, cứ như hồi bé vậy.

Đột nhiên Lâm Dương im lặng rất lâu, vẻ mặt cũng nghiêm túc.

Sự im lặng đó kéo dài rất lâu, đến khi họ đi tới cuối đường.

“Mẹ, đó là chuyện của con, cũng là sự lựa chọn của con, đúng hay sai con đều tự chịu trách nhiệm được.”

Cậu tắt máy điện thoại, dịu dàng xoa đầu Dư Châu Châu lần nữa, trong cái xoa mang theo hàm ý bảo vệ và cổ vũ. Đã rất lâu rồi Dư Châu Châu mới cẩn thận suy nghĩ lại như lần này, quan sát cậu mà không mang theo thành kiến, cô luôn cho rằng cậu mang theo kì vọng của cha mẹ cậu và những người xung quanh trên lưng, là một cậu bé luôn sống cuộc sống được trải bằng, luôn cho là cậu tràn ngập ánh sáng mặt trời, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, trong giọng nó có một món đồ đang nảy mầm từ dưới đất, nó không mang theo sự ưu tú kia, mà là năm tháng đã trôi qua làm nó nảy mầm.

“Cậu và mẹ cậu.... nói gì thế?”

Lâm Dương nhếch môi cười, lộ cái răng trắng của mình, “Cậu.”

Cậu. Là chuyện của tớ, là lựa chọn của tớ, dù đúng hay sai thì tớ đều sẽ gánh trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình.

Cũng ngay lúc đấy, Dư Châu Châu nhận được cuộc gọi của ba Mễ Kiều.

Sáng nay Mễ Kiều đột nhiên hôn mê, bây giờ đang trong phòng cấp cứu.

Lâm Dương và Dư Châu Châu dùng cả một buổi chiều và buổi tối để ngồi ở hành lang bệnh viện đợi. Hành lang vẫn dài như vậy, ghế nhựa vẫn lạnh lẽo như thế. Dư Châu Châu dựa đầu vào tường, đột nhiên không còn sợ bệnh viện như trước nữa.

Cô từng trải qua cái chết của người khác ở bệnh viện, nghe lại kí ức đau lòng nhất, cũng nhận được tin tức tuyệt vọng nhất trong đời mình.

Nhưng đây chỉ là trạm chuyển bến, ánh mắt của họ còn chưa đủ rộng lớn, không nhìn thấy thế giới sau trạm chuyển bến này, mặc dù có thể sau này không xinh đẹp như trước nữa.

Đối với Dư Châu Châu mà nói, Mễ Kiều là một kì tích. Cô bạn dám che giấu bệnh tình của mình, giả vờ không có gì để học hành cùng mọi người, gây rối, chửi bậy, cãi nhau với chủ nhiệm, hoặc ngồi trong bệnh viện vừa gặm táo vừa cười hướng dẫn Dư Châu Châu cách gọt vỏ táo, sau đó ném gọt vào người y tá khi bị Dư Châu Châu chọc giận trong mấy năm cuối cuộc đời của mình – đương nhiên, Dư Châu Châu từng hỏi tại sao cô gây chuyện mà cô bạn lại ném gọt vào người y tá, cô bạn chỉ cười hì hì nói, “Mấy năm trước tớ đã cảm thấy y tá kia để ý ba tớ, tớ đã tạo cơ hội cho ba và cô ấy. Làm mai cho mọi người còn tốt hơn xây bảy ngôi chùa....”

Trước giờ cô chưa từng thấy Mễ Kiều gào khóc, chưa từng thấy cô bạn gặp buồn phiền hay khó khăn rồi ăn năn hối hận hay buồn bã nói xin lỗi gì cả. Lúc chơi đùa với mọi người, cô bạn có thể dùng đôi mắt đen xì của mình để nhận vai L trong [Death Note], giống như bệnh này là món quà mà ông trời ban cho cô bạn, để cô nhận được vai diễn này.

Có thể giả vờ kiên cường lạc quan thật, nhưng niềm vui của Mễ Kiều lại không hề có sự giả tạo nào cả.

Lâm Dương nắm nhẹ tay Dư Châu Châu.

“Tớ chép bài tập cho cậu ấy rất nhiều mà cậu ấy còn chưa làm xong việc đã hứa với tớ, cậu ấy muốn đi tớ cũng không cho đâu,” Lâm Dương giả vờ làm bộ thông dong, “Tin tưởng tớ nhé!”

Lúc này, bác sĩ đi ra khỏi phòng cấp cứu. Dư Châu Châu đứng dậy, lặp lại câu nói thường nghe trên kênh TVB, “Bác sĩ, tình hình thế nào ạ?”

Bác sĩ bị ánh mắt tha thiết của cô chọc cười, “Không sao rồi.”

Ba chữ xinh đẹp nhất trên đời này không phải ‘tôi yêu bạn’ mà là ‘không sao rồi’.

Có lẽ lời hứa của Lâm Dương có tác dụng, lúc mười hai giờ rưỡi, Mễ Kiều đã thoát khỏi nguy hiểm, bình an bước sang ngày thứ hai.

Dư Châu Châu vui vẻ vỗ ngực, đột nhiên cô thấy Bôn Bôn ở cuối hành lang.

Hắn chạy vội đến, hỏi thăm Lâm Dương và Dư Châu Châu tình huống, sau đó đứng ngoài cửa đi đi lại lại cực lo lắng.

Dư Châu Châu muốn hỏi rất nhiều, nhưng đột nhiên không muốn hỏi nữa. Nhìn bộ dạng lo lắng của Bôn Bôn lúc này, vừa xa lạ nhưng lại rất ấm áp.

Cô và Lâm Dương chào tạm biệt ba Mễ Kiều.

Cùng lúc, Lâm Dương nhận được điện thoại của Tưởng Xuyên. Hắn đã đưa Lăng Tường Xuyên về nhà rồi.

“Tâm trạng của cậu ấy tốt hơn tớ nghĩ nhiều, thật đấy,” Tưởng Xuyên cười, “Tin tớ đi, mọi thứ đều tốt hết.”

Lúc cúp điện thoại, Lâm Dương mới phát hiện, cậu hoàn toàn không biết Tường Xuyên đã không hút mũi từ khi nào.

Tất cả mọi thứ đều tốt, mọi thứ đều không ngừng chạy theo thời gian

Lúc họ ra khỏi cửa bệnh viện, đường lớn chỉ còn ánh sáng màu cam của đèn đường, ngay cả bóng của chiếc xe cũng không có. Trên ngã tư đường rộng lớn chỉ có những vạch kẻ đường trắng và cột đèn xanh đèn đỏ cô đơn.

Dư Châu Châu cũng buông lỏng căng thẳng trong lòng, cô nở nụ cười mệt mỏi, nửa đêm vắng lặng cứ như thế giới này chỉ còn hai người họ.

“Cậu biết không, hồi bé tớ xem Dorarmon, tập tớ thích nhất là lúc các nhân vật sử dụng đèn thu nhỏ để thu nhỏ mình lại, sau đó tạo ra một thành phố tí hon, thành phố nhỏ chỉ có những người bạn thân đó. Ở thành phố đó, họ có thể làm bất cứ cái gì mình thích, thực hiện ước muốn mà họ không thể làm được trong đời thực. Nobita hi vọng có thể xem truyện tranh ở tiệm sách mà không bị ông chủ tiệm đuổi khỏi tiệm, Chaien hi vọng có thể ăn cơm sườn lợn vĩnh viễn không tốn tiền, Doraemon lại muốn mua nhiều bánh rán mà không tốn tiền, Xuka lại có được tiệm đồ chơi của riêng mình....”

Lâm Dương cười, “Đều là ước mơ rất tuyệt vời.”

“Nhưng mà,” Dư Châu Châu nhìn cậu, đôi mắt long lánh dưới ánh đèn màu cam hơi long lanh, “Tớ thích làm một nhân vật phụ nhỏ không tên trong bộ phim, là một bức tranh đơn giản, sơ lược mà thôi.”

“Cái gì?” Lâm Dương nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, cứ như đang dụ dỗ một đứa nhỏ uống rượu vậy.

“Đứa nhỏ kia nằm thẳng cẳng trên đường lớn, sau đó chỉ lên trời lớn tiếng nói, cuối cùng tôi cũng có thể nằm trên đường lớn rồi!”

Dư Châu Châu lớn tiếng nói, cứ như bị đứa nhỏ kia nhập vào người vậy.

Lâm Dương đột nhiên kéo tay cô, chạy về phía ngã tư đường.

“Cậu làm gì thế?”

“Đương nhiên là đi nằm ở đường lớn rồi!”

Lâm Dương kéo Dư Châu Châu đang trợn mắt há mồm tới giữa ngã tư đường, cột đèn xanh đèn đỏ ở bốn phía đều trở thành đèn đỏ, tạo ra một góc chết an toàn cho ngã tư. Đường lớn hoang vu không giới hạn cứ như đang dẫn bạn tới con đường bóng tối vô tận vậy.

Bọn họ cùng nhau nằm thẳng ra đường, làm tư thế chữ đại (dang hai tay hai chân thẳng ra), sau đó cầm chặt tay nhau như hồi bé vậy.

Buổi tối, trời đầy mây để lộ màu sắc đỏ như máu cực khó chịu. Dư Châu Châu lại không cảm thấy kích thích vì đang đùa với lửa.

Cô cảm giác được mình đã trở về với đất mẹ yên tĩnh.

Một ngày như vậy, đã kết thúc.

Ở trong cuộc thi quan trọng này, mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình.

Ngay cả Mễ Kiều cũng lựa chọn phải sống tiếp.

Bọn họ đi qua từng ngã tư đường, sau đó mỗi người đi một ngã, có thể lúc đi giữa đường, họ sẽ gặp nhau ở giao lộ nào đó, hoặc cũng có thể từ đó rời xa nhau vĩnh viễn không gặp lại. Nhưng bây giờ, bốn đường đều có

người, Dư Châu Châu không muốn nghĩ về tương lai nữa. Bọn họ rồi sẽ tách nhau ra, sẽ trưởng thành, rồi rời khỏi thế gian này.

Từ bé cô đã có rất nhiều giấc mơ, nhưng chưa cái nào thực hiện được cả.

Cô không phải Bạch Xà, không phải là nữ hiệp, không phải Shera, không phải Creamy Mami, không phải là ai hết.

Cô chỉ là một vai phụ nhỏ không tên muốn nằm ở đường lớn.

Trong quá trình trưởng thành, Dư Châu Châu phát hiện không có quá trình trở thành nữ hiệp nào cả.

Trong quá trình cô đi trong mê cung, cô đã làm mất nước thánh, đã bỏ lỡ Lam Thủy.

Nhưng thế thì sao chứ?

Cô cầm nhẹ tay Lâm Dương, lớn tiếng hô to với bầu trời rộng lớn.

“Cuối cùng cũng có thể nằm giữa đường lớn rồi!!!”

Cô khóc nghẹn ngào trong lòng Lâm Dương.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hẹn Gặp Lại, Ngày Xưa Ấy

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Fly free”

Sau này Dư Châu Châu mới biết rằng, thật ra Bôn Bôn không còn là Bôn Bôn nữa, nhưng cũng không phải là Mộ Dung Trần Chương luôn, tên của hắn là Ký Hi Kiệt, có lẽ là tên của ông bố tham rượu kia của hắn đặt. Lúc Bôn Bôn dùng thân phận Ký Hi Kiệt để tạo ra một thế giới riêng của mình bằng hai năm đắm ở tiểu học, Mễ Kiều – người có thành tích tốt nhất trong lớp là cánh cửa sắt của hắn.

Lúc hắn về lại với cha mẹ ruột, hắn tiếp tục làm đứa trẻ xấu, hắn tới Chấn Hoa, quen nhiều cô bạn gái.

Thứ Dư Châu Châu cầm lấy, chỉ là chút kí ức hồi bé mà thôi.

Giống như Dư Châu Châu, trong cuộc sống của Bôn Bôn cũng có quỹ tích thuộc về người khác.

Dư Châu Châu luôn cảm thấy, Bôn Bôn vĩnh viễn là Bôn Bôn, mà với Mễ Kiều, Ký Hi Kiệt mãi mãi là Ký Hi Kiệt.

Đó là khoảng không có nhiều kí ức được lưu giữ, Dư Châu Châu không hỏi Mễ Kiều, cũng không muốn hỏi Bôn Bôn.

Thế là tốt rồi —

Cũng như hồi sơ trung vậy, Dư Châu Châu năm lớp 12 lại mất đi người bạn cùng bàn.

Hôm Ngạn Nhất rời trường, gương mặt hân hờn hào hơn trước, đôi mắt cũng có thần hơn.

“Cho nên, khi gặp lại, có thể tớ là đàn em của cậu đấy.” Hân cười nói.

Dư Châu Châu không biết cái gì đã khiến hân quyết định như vậy, học lại một năm, rời khỏi Chấn Hoa để học trường khác, chuẩn bị cho cuộc thi nghệ thuật năm sau.

Có lẽ vì Mễ Kiều nói với hân rằng, “Nếu như cậu tiếp tục do dự như thế thì sẽ già đấy.”

Lúc bóng người trắng xám kia biến mất ở cổng trường, Dư Châu Châu đột nhiên muốn nói với Ôn Miếu đang học ở Singapore rằng, cậu biết không, nếu như chúng ta đủ dũng cảm thì Tokyo không xa đâu.

Chỉ cần cậu có đủ dũng khí để đập nôi chìm thuyền.

Bởi vì Mễ Kiều nói, đây là tuổi trẻ. Đơn giản nhưng chua chát.

Tuổi trẻ đã qua thì sẽ không bao giờ trở lại.

Tân Duệ cuối cùng cũng chạy lên trường giải thích cho Lăng Tường Xuyên. Cô bạn không có dũng khí nói sự thật, nhưng vẫn có thể đảm bảo, Lăng Tường Xuyên chỉ quên không cất tài liệu vào cặp. Cô bạn ngồi ở sau lưng Lăng Tường Xuyên, thấy rõ đối phương không có đụng vào tập tài liệu kia.

Mặc dù chuyện này rất vô bổ. Mặc dù cô bạn không đủ dũng cảm.

Nhưng trên đời này có rất ít chuyện một trăm phần trăm.

Lăng Tường Xuyên không đi học. Cô bạn ở nhà để ôn thi đại học, nghe nói có nhiều chuyện cần phải nghĩ kĩ. Các bài thi ở trường đều do Dư Châu Châu chép lại, sau đó đưa cho Lâm Dương hoặc Tường Xuyên gửi lại cho cô bạn.

Dư Châu Châu, Lâm Dương và Lăng Tường Xuyên đánh mất ‘vé’ tuyển thẳng, đám Sở Thiên Khoát đang vội vàng chạy tới Bắc Kinh để phỏng vấn, cùng lúc đấy, ba người mất ‘vé’ đang đi chơi trượt tuyết cùng Tường Xuyên.

Dư Châu Châu cảm thấy rất buồn cười. Đoạn đường này của cô giống như đang bước theo con đường vẫn còn dấu chân của Trần An, bao gồm cả việc đánh mất cơ hội quan trọng nhất —

Đầu tháng ba, cô nhận được cuộc gọi của ba mình.

Trong điện thoại không hề nói một chữ về việc lỡ hẹn của năm trước, Dư Châu Châu cũng không hỏi. Cô bình tĩnh chấp nhận thời gian, sau đó đến nhà hàng sớm hơn để đợi.

Người đàn ông này luôn hứa hẹn rất dễ, cũng thường xuyên thất hứa, sau đó không hề nhắc về điều đấy một chữ nào, nhưng lại gọi điện tới nói chuyện với giọng điệu dịu dàng. Cho dù là với mẹ hồi trước, hay với cô bây giờ.

Dư Châu Châu rất muốn biết, mình có giống ông ta chỗ nào không – có lẽ là lúc cô bắt nạt Lâm Dương chăng?

Người đàn ông mặc áo khoác đi tới trước mặt, xem ra đã nhuộm tóc rồi, mái tóc không thể biến hóa được gương mặt nho nhã nhưng già nua của ông ta. Dư Châu Châu im lặng nhìn ông ta, trong lòng không có chút cảm xúc nào.

Ông ta quá xa lạ.

“Châu Châu? Đã lớn vậy rồi. Càng ngày càng giống mẹ con.”

Dư Châu Châu mỉm cười gật đầu.

“Vào đi, ăn cơm một bữa... Đúng rồi, hôm nay trong trường có buổi học không?”

“Tôi không đói bụng.” Cô lắc đầu.

Ba Dư Châu Châu giao thiệp với nhiều người, biết cách nhìn người, ông cảm thấy Dư Châu Châu đang giận dữ, cho nên đưa tay định xoa đầu cô – nhưng không ngờ lúc này Dư Châu Châu lại ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt kia nhìn bàn tay đang ở trên không trung của ông ta.

Ông ta lúng túng thả tay xuống, nói, “Thế thì... vào ngồi một chút.”

Học tập có mệt không? Định thi trường nào? Gần đây có thi tốt không? Mỗi ngày học tới mấy giờ tối thì đi ngủ?... Một người hỏi một người trả lời, mặc dù lạnh nhạt nhưng lại ôn hòa.

Dư Châu Châu phải thừa nhận, cô không có chút kìm ức nào với người này hết. Cô chỉ tò mò, muốn biết tại sao mẹ lại yêu ông ta nhiều năm như thế.

Cô nghĩ mình không tìm được đáp án. Có lẽ sáu mươi, bảy mươi năm sau cô sẽ trực tiếp hỏi mẹ – nếu như lúc đó mẹ còn nhớ lý do tại sao.

Cô lười biếng trả lời, đang định tìm cớ đi về thì thấy ở cửa siêu thị nhỏ bên rìa đường, có một xe đẩy nước uống nhỏ, cả xe màu vàng, bên trên là khẩu hiệu màu xám, tên là ‘Vui vẻ’.

Cô nhớ được mùi vị ngọt ngào chua xót ấy. Khi đó bọn họ mua một bình nhỏ, hút nước lên bằng ống hút, uống từng ngụm một.

Dư Châu Châu dừng lại, nhìn người đàn ông đang ngồi với cô, lại nhìn tủ kính kia.

Khi đó cô khoảng ba, bốn tuổi, lần đầu có ấn tượng với người gọi là ba, nhưng mẹ lại nhịn không được mà đuổi ‘vị khách không mời mà tới’ này ra khỏi nhà, không cẩn thận làm tay bị thương. Người đàn ông đó đưa mẹ vào bệnh viện, sau đó mang Dư Châu Châu ra ngoài mua đồ ăn vặt.

Cô nhớ ông ta cúi người, nói, “Châu Châu, ba là ba của con.”

Cũng nhớ ông ta mua cho cô bốn hộp sữa ‘Vui vẻ’, bên ngoài bao bằng ni lông mỏng, Dư Châu Châu cảm thấy món quà này rất xinh đẹp.

Dù không cam lòng, nhưng vẫn để mẹ ném ra ngoài cửa sổ khi về tới nhà.

Cô không dám khóc.

Sau đó, lại không dám uống vui vẻ trước mặt mẹ. Bởi vì trong cuộc sống của mẹ con cô không có vui vẻ.

Chuyện cô từng quên rồi lại xuất hiện trong kí ức.

“Ba,” Đây là lần đầu cô gọi ông ta, cũng mặc kệ sự vui sướng trong mắt ông ta, “Mua cho con bốn hộp sữa ‘Vui vẻ’ đi, là cái kia kia.”

Cô chỉ về phía cửa sổ. Ba cô gật đầu, sau đó nói với cô như đang dặn đứa nhỏ, “Con đợi ở đây, ba ra mua ngay!”

Dư Châu Châu nhớ đến, nếu như người đi mua là mẹ, nhất định sẽ nói thêm một câu, “Ai đến cũng không đi theo họ đấy!”

Mũi cô hơi chua.

Không có ai đến đón cô cả. Con đường của cô, cô sẽ tự đi.

Như vậy là đủ rồi.

Lúc ba Dư Châu Châu mua mấy hộp sữa đi ra thì không thấy bóng dáng Dư Châu Châu đâu nữa —

Hôm đấy, Dư Châu Châu lấy hết dũng khí đi về nhà nhỏ của cô và mẹ. Cô không lên lầu, chỉ đi đi lại lại dưới nhà, đi dọc theo con đường mà cô và mẹ cùng đi dạo khi ăn cơm xong, bước vào trong tiệm thuê truyện tranh, chòi nghỉ mát, còn có cả tiệm ăn vặt.

Tiệm ăn vặt Mỹ Hương.

Lúc Dư Châu Châu đi qua đường thì thấy có người đang dỡ bảng hiệu ‘Tiệm ăn vặt Mỹ Hương’ xuống, ném xuống đất, tro bụi bay lên.

Cô ngẩng đầu thì thấy Tân Duệ.

“Cuối cùng cũng tháo xuống.” Tân Duệ nói.

Dư Châu Châu gật gù.

“Chúng ta đã không về nhau rất lâu rồi.”

Dư Châu Châu cười.

“Cậu còn chưa muốn nói chuyện với tớ. Không sao, lúc sơ trung tớ nợ cậu rất nhiều, bây giờ sẽ trả lại.”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Tân Duệ, cậu không nợ tớ cái gì hết.”

“Không,” Tân Duệ cười dịu dàng, “Tớ nợ cậu rất nhiều. Nhưng tớ chịu thôi, tớ không biết trả lại thế nào, bây giờ tớ vẫn còn ghen tị với cậu. Tớ nghĩ, lý do tớ làm chuyện đó là vì đố kị với Lăng Tường Xuyên. Bởi vì... bởi vì tớ thích Sở Thiên Khoát.”

Dư Châu Châu đột nhiên bật cười.

“Tân Duệ, trước giờ, cậu chưa bao giờ thành thật cả.”

Tân Duệ không cười nữa.

“Tớ nghĩ cậu nhìn được hết rồi.”

“Lý do cậu ghen tị với Lăng Tường Xuyên không phải là vì Sở Thiên Khoát. Cậu ghen tị Lăng Tường Xuyên nên mới thích Sở Thiên Khoát. Thật ra, cậu không ghen tị ai cả, cũng không thích ai hết, cậu đáng thương lắm đấy.”

Dư Châu Châu nói rất chậm, giọng không lớn, nhưng cô biết, Tân Duệ nghe thấy hết.

Lúc tốt nghiệp sơ trung, Ôn Miểu từng nói với Dư Châu Châu, không phải Tân Duệ không nói cảm ơn, không phải cô bạn không biết cười, thậm chí còn hay nói lời hai nghĩa để gây xích mích – nhưng lại làm rất lén lút, đích đến là Ôn Miểu mà không phải ân nhân lớn của cô bạn là Dư Châu Châu.

Ba tớ nói rằng, ớn lớn sẽ thành thù. Ôn Miểu kéo đuôi ngựa của Dư Châu Châu, nhỏ giọng nói, cậu phải để ý Tân Mỹ Hương, cậu ấy có bệnh.

Tiếng phá dỡ rất lớn, nhưng lại như rất xa xôi, Tân Duệ im lặng không nói gì.

Thật ra cậu không thích Ôn Miểu chút nào. Chẳng qua là vì cậu ghét tớ.

Mỗi câu nói của Dư Châu Châu đều làm lộ rõ gương mặt không thể đưa ra ánh sáng của cô bạn.

Tân Duệ nhìn nơi gắn bảng hiệu đã trống không chăm chăm, mấy chữ ‘Tiệm ăn vặt Mỹ Hương’ cũng mất rồi.

Cô bạn ngồi chồm hổm, khóc không thành tiếng.

Cô bạn đã không còn là Tân Mỹ Hương nữa rồi —

Sau kì nghỉ đông ngắn ngủi, Lâm Dương và Dư Châu Châu bắt đầu vùi đầu vào thời kì ôn tập căng thẳng, ít gặp mặt nhau hẳn a. Bọn họ bắt đầu ăn cơm lại với nhau ở canteen, Lâm Dương lại sử dụng biện pháp ‘tình cờ gặp’ lần thứ hai với Dư Châu Châu.

Ăn được một nửa, đang ấp úng nói gì thì Dư Châu Châu đã móc một quyển sách từ trong cặp ra.

Bìa sách cứng, rất đơn giản, bìa ngoài và nội dung đều là hình trắng đen, hình ảnh đều thuộc trình độ của đĩa nhỏ đang vẽ bậy.

“Đây là....”

“Hôm nay là sinh nhật của cậu phải không?”

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy lúng túng vì kẻ xấu bị lộ, sau đó lại thấy ngọt ngào vô cùng – cô vẫn còn nhớ.

Lâm Dương cầm quyển sách tự làm, mở trang đầu ra, bên trong là hình ảnh mấy đĩa nhỏ ở nhà trẻ đang cầm tờ lịch chạy vội, hai bạn nhỏ một nam một nữ chạy phía trước, cậu chỉ có thể thấy bóng lưng dưới ánh chiều tà của hai bạn nhỏ.

Bức thứ hai không có gì, chỉ có một con sói, ở bên cạnh là hình hộp cơm bị đổ ra. Có lẽ tác giả bức tranh sợ cậu xem không hiểu, còn vẽ một vòng cong trên cái đồng dưới đất, viết ở trên năm chữ ‘Canh trứng gà cà chua’.

Có lẽ vẽ tranh quá tệ nên sợ người đọc nhìn không hiểu

Lâm Dương cảm thấy trái tim ngừng đập. Cậu lật từng trang thật chậm và cẩn thận, tờ cuối cùng không có gì cả, chỉ có ba chữ đơn.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu cười, “Thế nào?”

Lâm Dương há mồm, không biết nên nói cái gì, cuối cùng cười cười, “Vẽ xấu quá!”

Dư Châu Châu đập một phát ở dưới bàn, Lâm Dương vui vẻ chịu đựng, mặt không thay đổi.

Cậu có lời muốn nói nhưng vẫn giấu trong lòng.

Sau này cũng được, dù sao bọn họ vẫn còn nhiều thời gian, vẫn còn sau này —

Truyền thống của Chấn Hoa là buổi lễ tốt nghiệp trước kì thi đại học tháng năm.

Nghe bảo hiệu trưởng nào đó từng nói, sau khi thi đại học, mọi chuyện không biết trước được, lòng người ấm lạnh khác nhau, bọn nhỏ sẽ vì bài thi mà sẽ cảm thấy không vui, buổi lễ tốt nghiệp xinh đẹp đơn thuần nhất cùng các người bạn trẻ tuổi phải tổ chức lúc chưa bị cõi trần làm hỏng.

Dư Châu Châu kinh ngạc. Cô không ngờ, Chấn Hoa lại từng có người hiệu trưởng theo chủ nghĩa lãng mạn như thế.

Đến lễ đường tổ chức buổi tốt nghiệp, cô gặp một cậu bạn ở khúc quanh, vẫn nhỏ con và dễ phòng như trước.

Bọn họ gần người, ở trường học ba năm nhưng chưa từng gặp nhau lần nào. Lúc này Dư Châu Châu đột nhiên muốn chào hỏi hân một chút.

Nhưng Chu Thâm Nhiên thì không như vậy, hần cười lạnh, đang định mở miệng nói gì thì nghe Dư Châu Châu lớn tiếng bảo, “Làm phiền cậu ngâm miệng lại.”

Hần ngẩn người.

Dư Châu Châu chấp tay sau lưng, làm bộ dạng và gương mặt như hồi bé cô hay dùng mỗi khi nói cô phải làm một việc nào đó.

“Trước giờ tôi không có hứng thú chơi trò cướp ba với cậu.”

“Cậu không cần lo lắng.”

“Vốn tôi từng cho rằng, gia đình các người làm tôi bị bao phủ trong bóng tối.”

Cô dừng lại, nở nụ cười.

“Nhưng giờ tôi hiểu được, thật ra, cậu luôn sống trong bóng tối của tôi. Đây không phải là lỗi của tôi, đó là sự lựa chọn của cậu.” —

Lăng Tường Xuyên, Dư Châu Châu và Tân Duệ cùng đại diện ban xã hội, trở thành người tiên phong trước thời gian kéo cờ, người kéo cờ là Lâm Dương và Sở Thiên Khoát.

Đương nhiên sẽ thấy ánh mắt khác thường của người khác, kể cả Sở Thiên Khoát.

Hần quay đầu, cẩn thận cười nói với Lăng Tường Xuyên.

“Đã lâu không gặp.”

“Ừm, đã lâu không gặp.”

Thời gian cuối cùng ở nhà làm Lăng Tường Xuyên thả lỏng hơn. Mặc dù vấn đề gia đình cô chưa được giải quyết, nhưng sau sự sụp đổ kia, gương mặt của mẹ cô không còn bị run run nữa.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Sở Thiên Khoát dùng hết sức lực nhả cho Lăng Tường Xuyên một tin.

“Cậu có khỏe không?”

Lăng Tường Xuyên không trả lời.

Cuối cùng cũng gặp lại cậu ấy, cô đột nhiên cảm thấy như đang mơ.

Nụ cười của Lăng Tường Xuyên dưới nắng long lanh vô cùng.

Sở Thiên Khoát ngăn người, nói, “Cậu cười như vậy trông xinh hơn nhiều.”

Mặc dù hơi sến nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn vui vẻ chấp nhận.

“Thật ra tớ luôn rất đẹp.”

Cô kiêu ngạo ngẩng đầu.

Sau đó cúi đầu nhả một tin.

“Tưởng Xuyên, con mọe cậu.” —

Tân Duệ đưa tay ngăn ánh mặt trời chói chang trước mặt, cô nheo mắt lại, nhìn biến người nhưng không có Dư Châu Châu trong đấy.

Tân Duệ cuối cùng cũng hiểu rõ, cô có một cục đá không thể đựng trong lòng, cô không biết lúc nào cô mới có dũng khí để ném cục đá đó đi.

Cho nên cô vẫn sử dụng loại thái độ cô độc và kiêu ngạo hèn kém này.

Nhưng cô có thể dùng giọng nói kiên định nhưng nho nhỏ để nói một câu, “Dù thế nào thì cũng phải cảm ơn cậu, chuyện năm đó.”

Dư Châu Châu cười.

“Năm đó cũng phải cảm ơn cậu, Mỹ Hương.”

Cảm ơn [Tuổi mười bảy không khóc] của cậu, cảm ơn việc dán dính của cậu, những thứ đồ kí ức, còn cả nụ cười dịu dàng khi đứng ngoài cửa thủy tinh nhìn tớ bị thủy đậu.

Nhiều năm sau, cô không còn nhớ Tân Duệ nữa, nhưng vẫn còn nhớ những hình ảnh đó.

Kí ức của chúng ta luôn chọn lựa những việc mà chúng ta tưởng rằng không quan trọng để cất vào bộ sưu tập thời gian —

Buổi tốt nghiệp dài dòng kết thúc, Dư Châu Châu đứng ở sau sân khấu, cảm thấy mình sắp bị ánh nắng chiếu đến ngất rồi.

Trong lúc hoảng hốt, cô thấy được gương mặt Bôn Bôn đã lâu không thấy trong đám người.

Hình ảnh lúc bé cũng từ từ rời rạc. Cứ như tuổi thơ của cô đã biến mất không còn bóng dáng. Nhưng mỗi lúc cần ấm áp và sức mạnh, hồi ức sẽ trở lại, Bôn Bôn cũng ở lại.

Như lần cuối Mễ Kiều cười hì hì nói với cô, Ký Hi Kiệt nói cậu không vui, chúng ta học một lớp, tớ phải chăm sóc cậu. Nhưng lúc đó tớ ghen tị, nên tớ phải tìm một người bạn trai cho cậu... Không trách tớ chứ?

Thật ra trước giờ đều luôn được yêu tha thiết như thế.

Người được yêu không có quyền trách cứ.

Đột nhiên có người vỗ vai cô, cô ngẩng đầu thì thấy giáo viên người Úc kia, thầy giáo già luôn đứng ở trong bóng râm chừa một khoảng nhỏ, bảo cô vào đứng tránh nắng.

Dư Châu Châu cảm kích vô cùng.

Bọn họ im lặng nghe tiếng lãnh đạo nói trong loa phát thanh. Dư Châu Châu tin rằng, đây không phải là lần cuối cô nghe lãnh đạo đọc diễn văn.

Buồn cười là thầy giáo già mặc dù không nghe hiểu cái gì, lại nghiêm túc lắng nghe.

Cuối cùng, thầy vỗ tay nói với Dư Châu Châu, “Congratulations!” [Tạm dịch: Chúc mừng!]

Dư Châu Châu cười nói cảm ơn.

“So what’s your future plan?” [Tạm dịch: Thế kế hoạch tương lai của em là gì?]

Tương lai? Dư Châu Châu nghiêng đầu tự hỏi, vào lúc này, có rất nhiều bồ câu được thả từ trong lồng sắt, tiếng đập cánh ào ào cứ như sóng biển đột nhiên xuất hiện.

1517 học sinh tốt nghiệp, 1517 con bồ câu.

Mặc dù Mễ Kiều không ở đây, nhưng cô bạn cũng có một con chim bồ câu.

Thậm chí, câu nói cuối cùng cô bạn nói với Dư Châu Châu không phải là ‘phải sống hạnh phúc’ gì đấy, mà oai phong lẫm liệt nói, “Tớ đi tới thế giới kia mua nhà trước, đợi tới khi hai cậu đến đó có thể thuê nhà của tớ!”

Lâm Dương lườm một cái, “Uống thuốc của cậu đi, bà chủ cho thuê nhà!”

Không ai ngờ, Mễ Kiều không đợi được, hôm sau đã bỏ mọi người đi tới thế giới khác tìm mua nhà rồi.

Dư Châu Châu vừa nghĩ vậy, nước mắt ứ đọng nơi khóe mắt.

Thầy giáo già nhìn bé gái nhỏ tuổi trước mắt với ánh mắt hiền lành, nhìn nước mắt còn đọng nơi khóe mắt, nụ cười cong cong của cô bé.

“My future plan?” [Tạm dịch: Tương lai của em ư?]

Cô chỉ vào đám bồ câu đang bay lên trời.

“Fly free.” [Tạm dịch: Tự do bay lượn.]

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Vĩ Thanh: Hàng Năm Có Thừa, Dư Châu Châu Lại Bắt Đầu

“Ngoan, tới đây, đừng để ý ba con, tới chơi với cô nhỏ!”

Dư Châu Châu vỗ tay, Dư Tư Yếu rời khỏi ba Dư Kiều, uốn éo cái mông vui vào cái ôm của cô.

“Em nuông chiều nó quá đấy!” Dư Kiều trừng mắt một cái, thở dài đi ra ngoài.

Năm đó, bác cả hờ chút là đánh Dư Kiều đột nhiên trở nên tốt tính, cộng thêm mợ vẫn luôn cưng chiều đứa nhỏ, cùng với Dư Châu Châu chỉ sợ thế giới này không đủ loạn, ba người cổ vũ bé Dư Tư Yếu đứng thẳng lưng, can đảm nổi giận với ba mình.

“Bà cố lại ngủ rồi.”

“Ngoan, chúng ta không làm ồn bà cố, chúng ta ra ngoài phòng khách chơi nhé!” Dư Châu Châu bé Dư Tư Yếu ra khỏi phòng bà ngoại, lúc đóng cửa, cô dừng lại một lát, quay đầu nhìn bà ngoại đang nằm trên giường. Bà vừa mới truyền nước xong, đang ngủ, chỉ để lại một đầu tóc bạc ngoài chăn.

Bà ngoại vốn luôn tỉnh táo lại vì bệnh si ngốc của người già, gần như không nhận ra ai cả. Trong thế giới của bà, Dư Châu Châu vẫn là bé gái vì ‘câu cá’ thua mà trộm tiền xu của bà, nhưng mẹ Dư Châu Châu đã gả cho chú Tề, Dư Kiều cũng tốt nghiệp đại học rồi cưới vợ sinh con.

Thế giới của bà ngoại không bị thời gian ràng buộc. Những người bà yêu thương đều dừng lại ở thời gian tốt đẹp nhất, vui vẻ sống quanh bà.

Dư Tư Yếu giả vờ thần bí, kéo cô nhỏ của bé tới trước bàn sách nhỏ, cầm một tập tranh màu hồng nhạt ra.

Sau đó đưa cho Dư Châu Châu xem như đang dâng vật quý hiếm vậy.

Dư Châu Châu mở ra, bức tranh vẽ xiêu vẹo, thân thể tròn tròn nhưng xung quanh lại là những nét uốn cong, có vẻ là con dê.

Dư Tư Yếu đứng ở cạnh giải thích cho cô nghe.

“Đây là thảo nguyên rộng lớn, trên thảo nguyên có một đám dê rất dũng cảm.”

Bé mở tờ thứ hai ra, “Đây là Cừu Vui Vẻ.”

Bức thứ ba, “Đây là Cừu Lười.”

Bức thứ tư, “Đây là Cừu Sôi Nổi.”

Tờ thứ năm, “Đây là...”

Dư Châu Châu cười, “Cô nhỏ biết rồi, đây là... đợi cô nhỏ chút nào, dê gì ấy nhỉ... à, đúng rồi, là Cừu Xinh Đẹp.”

“Không phải!” Dư Tư Yêu kích động, chống nạnh kêu to, “Đây không phải mà Cừu Xinh Đẹp gì hết, con dê này thông minh nhất, hiền lành nhất, xinh đẹp nhất, nhất... nhất... trắng nõn nhất [4] thảo nguyên, nó gọi là Tiểu Tuyết.”

[4] Câu bên TQ là kiểu ‘the most + N’ như tiếng anh ấy, nên QT là ‘nhất... nhất... nhất trắng nõn’, nên mình dịch như trên.

Dư Châu Châu suýt nữa hộc máu ba ngàn thước.

Tại sao không đặt tên theo công thức Cừu XY? Hơn nữa, trắng nõn nhất là cái quái gì?

Dư Tư Yếu vẫn chìm trong cơn giận của mình, bổ sung tiếp, “Hơn nữa đám Cừu Vui Vẻ đều thích Tiểu Tuyết.”

Sau đó bé thấy cô nhỏ nhà mình cười rất giả.

Bé luôn biết, cô nhỏ còn đáng sợ hơn ba bé nhiều.

“Yếu Yếu à,” Dư Châu Châu cười híp mắt, chỉ con dê xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy nói, “Tiểu Tuyết này, thật ra là con phải không?”

Dư Tư Yếu sợ hãi đến thay đổi sắc mặt, đỏ mặt phản bác, “Không phải con, sao có thể là con được, không phải con, không phải...” Nhưng giọng lại nhỏ dần, “.... Sao cô nhỏ biết?”

Dư Châu Châu nhéo nhẹ mũi Dư Tư Yếu, cười cười, đột nhiên cảm thấy nơi khóe mắt ứa nước.

“Bởi vì,” Cô nhẹ nhàng lau nước mắt, “Bởi vì đây là tập tranh năm đó cô nhỏ để lại mà!” —

Chạng vạng ngày hè nóng nhất, tất cả mọi người ở nhà chuẩn bị xem khai mạc Olympic Bắc Kinh. Dư Châu Châu mang theo ba bó hoa đến nghĩa địa ngoài thành phố.

Dành cho ông Cốc, Mẹ Kiều và mẹ với chú Tề.

Cô dần tin tưởng thế giới sau khi chết, không biết có phải vì tin nên càng yên tâm không. Lúc cô bắt đầu đốt giấy vàng mã, cô sẽ căn nhắc đủ thứ, học bộ dạng của Lâm Dương từng nói với Mẹ Kiều, “Bà chủ nhà trọ

oi, bây giờ gửi tiền thuê nhà trước nhé, cậu cầm đó, sau này năm nào tớ cũng chuyển tiền trước...”

Sau đó chôn câu nói cuối cùng vào lòng – Khi đó, Bôn Bôn sẽ là ông chủ nhà trọ ha?

Bạn xem, mọi người đều sẽ ở bên nhau.

Vĩnh viễn không xa nhau.

Dư Châu Châu ngồi ở bên cạnh bìa mộ của mẹ. Giữa bìa mộ của mẹ và chú Tề là một tấm ruy băng đỏ cột lại, cho dù trải qua mưa gió lớn cỡ nào vẫn trói chặt với nhau, chỉ là hơi bẩn một chút.

Dư Châu Châu không biết cô nói gì với mẹ. Nếu như mẹ trên trời có linh thì sẽ biết hết mọi thứ xảy ra với cô.

“Mẹ, con vẫn tốt.”

Vẫn.

“Mặc dù không thể luôn vui vẻ, sẽ có lúc gặp phải chuyện không vui...” Dư Châu Châu dừng một chút, nhớ đến chuyện tranh đấu vì học bổng và ‘vé’ chuyển đổi sinh viên ra nước ngoài, hình như từ hồi tiểu học đến giờ chưa bao giờ kết thúc thì phải.

Sau này cô gặp được rất nhiều Thẩm Dương, rất nhiều Tân Duệ, rất nhiều Lăng Tường Xuyên, thậm chí rất nhiều Từ Diễm Diễm.

“Có lúc con cảm thấy, cuộc sống giống như con quay vậy, đi một vòng lớn rồi cũng trở lại điểm bắt đầu.”

“Mỗi khi lớn một chút, đều cho rằng không giống nhưng cuối cùng lại phát hiện, nó chỉ trở lại với dáng vẻ cao cấp hơn mà thôi.”

Thời gian trôi qua, giống như đang đi một vòng để gột rửa bọn họ một lần vậy.

Nhưng mà.

“Nhưng mà con cảm thấy, cuộc sống của con khá đặc sắc.”

Thế giới không hoàn mỹ, nhưng chúng ta vẫn nắm giữ lựa chọn và năng lực thay đổi. Dù sao cô cũng có thể đưa tay ra để tạo một thế giới mới.

Giống như khi còn bé vậy.

Vượt qua mọi chông gai, sẽ có ngày vũ trụ nhỏ bạo phát, cô vĩnh viễn không bỏ qua Athena của cô.

“Mẹ, mẹ ở bên kia có tốt không? Sáu mươi năm sau con sẽ sang đây thăm mẹ.”

Nghĩ một lát, nghiêng đầu cười.

“Không không không, phải bảy mươi năm nữa chứ, con muốn... sống thêm mấy năm.”

Bởi vì cuộc sống rất xinh đẹp.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ngoại Truyện 1: Lý Hiểu Trí

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Bạch Tuyết”

“Đợi chút!” Chiêm Yến Phi gọi Lý Hiểu Trí đang đẩy bàn một tiếng, cô bạn không nhìn cậu ấy mà cau mày quan sát cả lớp.

Bọn họ sẽ đại diện trung đội của tỉnh để biểu diễn, bởi thế lớp 4/7 đã chuẩn bị rất lâu mới có thể qua vòng loại. Ủy viên phụ trách nhận xét bảo bọn họ nên sửa quy trình và tiết mục cho lần diễn sau, bởi thế cả lớp phải thay đổi nội dung và luyện tập không ngừng suốt thời gian qua. Lý Hiểu Trí và hai mươi bạn học nam đang di chuyển bàn học theo sự chỉ huy của Chiêm Yến Phi, đầu tiên là xếp bàn vào tường để tạo không gian tập luyện, những dãy bàn hai bên được kéo ra hai bên để tạo không gian tròn trong lớp. Tiếng ma sát của bàn và xi-măng làm người khác nổi hết cả da gà.

“Sao nữa rồi?” Hứa Định nhin không được mà làu bàu “Xong chưa đấy? Định hành tụi này chết luôn à?”

Lý Hiểu Trí dừng lại, lau mồ hôi rồi dựa vào bàn nhìn Chiêm Yến Phi, đợi chỉ thị mới từ cô bạn nhưng không để lộ biểu hiện mất kiên nhẫn như các bạn nam khác.

“Dời ra ngoài đi.” Chiêm Yến Phi vượt vòng tay của mình, sau đó vẽ một vòng tròn trên không trung, sau đó chỉ ra cửa “Chuyển bàn ra

hành lang hết đi, để lại ghế thôi, xếp nó thành cái vòng tròn trong lớp nhé!”

Mọi người sững sốt một lát, Hứa Định đang định mở mồm nói gì thì nghe thấy tiếng ma sát ngựa tai kia – Lý Hiếu Trí cúi đầu đẩy bàn ra ngoài cửa.

Các bạn nam nhìn nhau, cuối cùng cũng phải đẩy bàn ra cửa, trong phòng học lại vang lên tiếng kin kít đau răng vô tận kia.

Dư Châu Châu đang đọc thơ trong nền nhạc trên bục giảng cũng ngẩng đầu nhìn bóng lưng bé nhỏ của Lý Hiếu Trí, trong lòng bé rất phức tạp.

....

Đứng dưới ánh đèn sân khấu diễn tập lần cuối. Trung đội trưởng Chiêm Yến Phi tuyên bố trung đội bắt đầu, tất cả mọi người đứng lên, bốn tổ nhỏ bắt đầu điểm danh, sau đó các đội trưởng đi tới trước mặt Chiêm Yến Phi với tư thế tiêu chuẩn, đứng nghiêm, đưa tay chào rồi lớn tiếng hô “Báo cáo đội trưởng, tiểu đội X có XX người, hôm nay có XX người đến dự họp, dự họp đầy đủ, báo cáo hết!”

Chiêm Yến Phi trả lễ, sau đó tiểu đội trưởng lùi về sau, đi về với tư thế tiêu chuẩn quân đội.

Quá trình đơn giản như thế nhưng phải tập tậ năm lần mới xong.

Dư Châu Châu nắm chặt bản thảo trong tay khi thấy cô Vu bắt đầu mắng Lý Hiếu Trí.

“Chỉ hai câu mà nói không được hả? Em muốn tập mấy lần nữa hả? Em đã làm lỡ năm phút của cả lớp rồi đấy! Cả lớp có 57 bạn học, mỗi người năm phút, em xem em đã lãng phí bao nhiêu thời gian của các bạn rồi?”

Đây là cách mắng người không dao tốt nhất của cô Vu từ năm lớp một đến giờ. Khi cả lớp ngồi nghỉ dưới đất, chỉ cần có bạn nhỏ nào hơi động đây thì cả lớp sẽ bị phạt mười phút – Sau đó còn bảo “Em đã làm tốn thời gian của các bạn, mỗi người mười phút, cả lớp XX người, em tính xem đã tốn bao nhiêu phút rồi?”, sau đó bạn nhỏ kia sẽ nhận N ánh mắt hận thù từ các bạn nhỏ khác.

Thời gian sẽ chẳng cộng thêm giờ tiêu tốn dù có cộng kiểu gì đi chăng nữa, một vạn người mất năm phút thì cũng chỉ là năm phút mà thôi.

Dư Châu Châu cúi đầu, một là để che dấu nụ cười khinh thường của mình, một là không muốn thấy cái trán đang chảy đầy mồ hôi của Lý Hiểu Trí dưới ánh đèn sân khấu.

Khi bé và Chiêm Yến Phi đứng trên sân khấu đọc bài thơ dài dòng và hoa lệ đã học cả mấy ngày liền rồi giới thiệu tiết mục tiếp theo thì đột nhiên bé muốn quay đầu nhìn lại vô cùng.

Đằng sau là đám bạn học đang mặc đồng phục ngồi chỉnh tề, nhưng trong đó có một gương mặt vô cùng mơ hồ.

....

Có một buổi tự học nọ, Dư Châu Châu làm hết bài tập cần làm xong thì buồn bực nằm nhoài lên bàn nhìn ngoài cửa sổ. Chiều nào nhìn ra ngoài cửa sổ lớp bé cũng có thể thấy được mặt trăng nhàn nhạt trên bầu trời xanh lơ kia.

“Cậu xem, đây là ‘Một vệt’ đúng không? Nó giống như là dấu vết do cậu lỡ tay quẹt lên tờ giấy trắng í!” Bé nhỏ giọng nói với Lý Hiểu Trí – Hồi học lớp ba, Dư Châu Châu từng bị mắng vì lỗi chính tả ‘một vệt mặt trăng’ trong bài làm văn.

Lý Hiếu Trí nhìn sang theo hướng tay bé chỉ, đầu tiên là nở nụ cười kinh ngạc, sau đó ngừng lại, nghiêm túc nghĩ, bảo “Nhưng lúc thì không nên viết như thế... Cô giáo bảo không đúng.”

Dư Châu Châu ngăn người, cười “Yên tâm, tớ sẽ không viết vào bài thi vậy đâu.”

Từ năm lớp hai, Lý Hiếu Trí không bao giờ làm bài được 100 điểm cả. Cậu luôn bị trừ điểm ở những lỗi sai rất cơ bản, rất nhỏ... nhưng cũng không đến mức bị giáo viên la mắng hay nhắc nhở.

Những buổi tổng vệ sinh hay quét tuyết đều làm việc rất chăm chỉ, nhưng không bao giờ khoe khoang – Ít nhất không giống một vài bạn học vì tỏ ra mình tích cực mà quỳ xuống nền tuyết bốc một nắm tuyết bự ném vào túi rác rồi giả vờ giẫm phải nó lúc có giáo viên đi ngang qua. Bởi vậy, mỗi lúc tổng kết luôn bị ném vào những thành phần “Những bạn học khác cũng rất chăm chỉ, các em đều rất giỏi.”

Dư Châu Châu không thích nói chuyện, Lý Hiếu Trí cũng không thích nói chuyện.

Nhưng mỗi khi muốn nói – Dư Châu Châu còn có thể mở miệng, nhưng Lý Hiếu Trí thì vẫn chọn im lặng.

Thật ra Dư Châu Châu không biết có cái gì có thể khiến Lý Hiếu Trí tranh cãi, hay cố gắng mở miệng để biểu đạt lòng mong muốn của mình.

Có lẽ cũng có người không thích trở thành Creamy Mami.

Bé chỉ biết Lý Hiếu Trí rất thích sưu tầm những thẻ bài anh hùng trong Tam Quốc, nhưng cậu chưa bao giờ có được lá bài Triệu Tử Long – Cái hôm bé và Đan Khiết Khiết ra cổng mà nghe các bạn học la lớn ‘Trương Thạc Thiên’ và ‘Hứa Tinh Oánh’ ấy, bé thấy Lý Hiếu Trí đang nằm nhào lên bàn cầm bộ sưu tập của mình.

“Tớ thấy cửa hàng ngoài kia có bán lá bài Triệu Tử Long, không biết nó mấy đồng, cậu có muốn mua không? Tớ sợ nó sẽ hết mất. Cái quán của bà lão đối diện tạp hóa ấy.”

Lý Hiếu Trí ngẩng đầu, cười ngại ngùng “Không cần đâu, tớ thích tự sưu tầm hơn.”

“Chậm lắm đó. Có khi cậu ăn đến ớn mà nó cũng không ra ấy.”

Lý Hiếu Trí ngẩng đầu, nở nụ cười dịu dàng.

“Nhưng mà tớ thích như thế.”

Đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất mà Dư Châu Châu thấy Lý Hiếu Trí dùng giọng điệu kiên trì như vậy.

Nhưng mà tớ thích như thế.

....

Học kì hai lớp sáu, tháng tư, gió thổi qua hàng cây liễu ngoài cửa.

Các cậu nam sinh cũng bắt đầu lớn rồi.

Không biết ai là người đầu tiên bảo, tớ chỉ xem bộ phim biến thân ‘Sailor Moon’ thôi – sau đó bị đám bạn học nam cười nhạo.

Không biết ai là người đầu tiên làm ra vẽ hư hỏng, bắt đầu mặc những bộ đồ đẹp trong đồng phục, sau đó sẽ đi dạo khắp hành lang để khoe bộ đồ xinh đẹp đó khi có dịp cởi đồng phục ngoài.

Cũng không biết ai là người bắt đầu đi đồn những tin đồn không đúng. Đương nhiên, không phải tất cả các tin đồn đều sai. Liên minh bà tám lớp bảy và tổ chức bá đạo lớp tám cố gắng ghép đôi nhau, cố gắng cho ai cũng

có người yêu – sau đó sẽ có rất nhiều người bị hỏi, cậu thích ai trong lớp mình?

Cứ như đó là một cách chứng minh thân phận vậy. Cố gắng từ chối hoặc là nói thẳng tên người mình thích ra.

Cũng có người sẽ chán đời vì những lời đồn nhảm nhí như Dư Châu Châu.

Nhưng mỗi lúc Dư Châu Châu bị chọc đến mức phải trút giận lên bàn thì Lý Hiểu Trí luôn nhìn bé với ánh mắt hâm mộ.

Đó là sự ước ao khó hiểu.

Dư Châu Châu một mỗi năm nhào lên bàn nghe đám bạn học tám nhảm chuyện linh tinh, nào là tiết học đó thế nào, nào là bạn nữ nào không qua thể dục nào là ai đẹp trai, nào là người nào thích người nọ, nói đủ thứ trò. Bọn họ túm năm túm bảy ngồi ở bồn hoa hoặc đứng dưới cây tử đằng nói chuyện lú lú, thỉnh thoảng còn hét lên đầy hưng phấn.

Các bạn nam cũng bắt đầu thay đổi. Bọn họ vẫn đá bóng như trước – nhưng không còn tốt như trước kia, họ luôn đá nhầm vào các nhóm bạn nữ đang nói chuyện ở ngoài sân, sau đó các bạn nữ sẽ gào lên rồi chạy vào đuổi bắt bọn họ. Có khi mọi người còn đẩy nam nữ chính trong tin đồn hẹn hò nào đó vào nhau nữa ấy.

Ánh mặt trời ngã về phía Tây, ánh mặt trời dịu dàng bao phủ lấy Dư Châu Châu, Lý Hiểu Trí và bé ngồi đờ một chỗ. Dư Châu Châu đột nhiên chẳng muốn làm gì cả, bé không biết tại sao Lý Hiểu Trí không đi ra ngoài chơi với các bạn học.

“Hôm nay, Bạch Tuyết đến trường tìm tớ.” Lý Hiểu Trí nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo sự ngại ngùng và chút do dự.

Mặc dù cậu nói rất nhỏ nhưng nó rất vang trong lớp học yên tĩnh không người này. Ánh mắt tan rã của Dư Châu Châu vì câu này mà có sức sống một chút.

“Hả?”

“Không có gì.” Cậu ấy không nói nữa, vội vàng bỏ chạy khỏi lớp học.

Bạch Tuyết? Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn bóng người của cậu bạn cùng bàn.

Vẫn nhỏ gầy như trước.

...

Nhưng sau đó, Lý Hiểu Trí không chút tiếng tăm nào đột nhiên trở thành nhân vật được mọi người ‘nhìn’ nhiều nhất.

Dư Châu Châu không biết tại sao cái tên Bạch Tuyết lại bị các bạn nữ bàn luận. Lý Hiểu Trí cũng được các bạn nam tới tìm, mọi cử động của cậu đều bị người khác chú ý. Những cái tên bị chọc ghẹo kia đã có thêm một người tham gia.

Người đó tên là Bạch Tuyết.

“Này, Châu Châu, cậu biết Bạch Tuyết là ai không?”

“Có nghe nói.”

“Là ai thế?”

“Không biết.”

“Thật à? Đừng nói dối, nói cho tớ biết đi mà.”

“Tớ không biết thật mà.”

“Cậu không hỏi à? Hai người là bạn cùng bàn mà, ôi —“

Dư Châu Châu cảm thấy Lý Hiểu Trí rất kì lạ. Cậu ấy luôn cố gắng trốn tránh mình, mọi người đột nhiên để ý cậu ấy khiến cậu không biết phải làm gì, nhưng hình như cậu ấy cũng vui vẻ chịu đựng. Cậu ấy bắt đầu hướng ngoại hơn, quan hệ với các bạn nam khác cũng tốt hơn rất nhiều, mọi người cũng kéo cậu ấy vào các cuộc nói chuyện về Sailor Moon và Slam Dunk nhiều hơn.

Khi cậu ấy nói mình thích thủy thủ sao thủy Ami thì sẽ có người bảo, Bạch Tuyết và Ami thì ai đẹp hơn?

“Lý Hiểu Trí” “Bạch Tuyết” “Lý Hiểu Trí” “Bạch Tuyết”...

Có một lần cậu bị mọi người vây lại.

Đương nhiên cũng có người ngửa mặt, ở cạnh chưa mồm chưa miệng nói chen vào – Tên nghe thì hay nhưng người chắc không đẹp như tên đâu nhỉ?

Dư Châu Châu chưa từng nghĩ tới con người hướng nội như Lý Hiểu Trí lại có thể ra tay đánh người kia – bọn họ đánh lộn trong tiếng hét chói tai của mọi người, hai người họ bám vào cổ áo, tóc của nhau như hai con thú điên.

Một lát sau bọn họ bị giáo viên gọi vào măng một trận, nhưng trong mắt các bạn nữ lại trở thành anh hùng.

Cho dù ở thời đại nào thì con gái đều thích con trai xấu.

Cho dù không ai biết Bạch Tuyết là ai.

Mỗi khi có người hỏi, cậu ấy sẽ trả lời “Có thể hôm nay Bạch Tuyết đến trường để về với tớ.”

“Thật à?”

“Cậu ấy mang cặp bằng lông màu đen.”

Lúc Đan Khiết Khiết hỏi Dư Châu Châu Bạch Tuyết là ai thì Dư Châu Châu sẽ trả lời “Là một bạn nữ trường khác mang cặp màu đen – à không, cặp bằng lông màu đen.”

....

Chế độ từ tiểu học lên sơ trung được thay đổi. Bọn họ phải rút thăm, chỉ có một nửa được vào trong trường sơ trung số một, đấy là trường sơ trung tốt nhất thành phố. Những người còn lại sẽ học trường tệ hơn một chút.

Rút thăm kia là tín hiệu cho người lớn. Bọn họ bắt đầu tặng quà, đút lót để có thể tranh được một phiếu trong nửa số người được lọt vào trường tốt này.

Lý Hiếu Trí học trường số tám.

Cậu không buồn mà vui vẻ bảo “Nói không chừng Bạch Tuyết cũng học trường số tám.”

Dư Châu Châu nghiêng đầu cười, nếu thật vậy thì tốt rồi.

....

Lúc học cấp ba, Dư Châu Châu đi ngang qua một tiệm tạp hóa để mua một quyển truyện tranh. Lúc cầm nó đi đến quầy để trả tiền thì đụng phải một người đang vội đi để bắt kịp chuyến xe buýt gần đó.

Lúc ngẩng đầu nói xin lỗi thì thấy một cậu bạn rất quen mặt.

“Châu Châu?” Cậu ta cười hỏi.

Là Lý Hiểu Trí. Nhưng không giống trước. Lý Hiểu Trí trước kia sẽ không cười như thế.

Cậu ấy nói về vài chuyện gần đây, còn nói về xếp hạng cuộc thi, nói vài chuyện linh tinh xong thì im lặng.

Bọn họ không có nhiều chuyện để nói.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó thẳng thốt hỏi “Bạch Tuyết... Có khỏe không?”

Lý Hiểu Trí ngơ ngác hỏi “Ai cơ?”

Lúc này Dư Châu Châu mới bừng tỉnh, dù có chút lúng túng nhưng chỉ có thể lặp lại “...Bạch Tuyết ấy.”

Lý Hiểu Trí đã phát triển hơn trước rất nhiều, mặc dù không đẹp trai nhưng gương mặt cũng được xem là dễ nhìn, cậu ngây ngốc nhìn Châu Châu một lát mới bật cười.

Lý Hiểu Trí cười không giống Lý Hiểu Trí trong lòng Châu Châu. Dư Châu Châu không khỏi nở nụ cười khẽ, ai cũng phải lớn thôi.

“Cậu còn nhớ à?” Cậu ấy gãi đầu.

“Sao à?”

Ánh mắt của cậu chàng nhìn về phía xa, không biết là nhìn nơi nào, trong mắt ánh lên nụ cười nhạt, có chút vui vẻ nhưng cũng có chút tiếc nuối khó nói.

Châu Châu, trước giờ không có Bạch Tuyết nào cả.

Đó là lần đầu cậu bước ra khỏi thế giới ngại ngùng trước kia. Cô bé Bạch Tuyết kia có làn da trắng nõn, tóc đen dài, dịu dàng hiền lành và có

nụ cười rất xinh. Cô ấy cùng cậu trải qua những ngày trưởng thành cô độc, thậm chí có khi vì quá cô đơn mà lộ ra chút tài năng để được sự chú ý.

Từ khi có Bạch Tuyết, đường về nhà không còn cô đơn nữa. Bởi vì có một cô bạn mang cặp màu đen đi cạnh nghe cậu tâm sự, nghe cậu nói chuyện lật vạt ở trường, nghe hiểu ý cậu, cười với cậu.

Lúc Bạch Tuyết sống trong tiếng náo nhiệt của mọi người thì cậu đang cô đơn trong lớp một mình.

Dư Châu Châu không biết, sự chú ý của mọi người năm lớp sáu đã thay đổi cuộc sống mờ nhạt như nước ốc của Lý Hiểu Trí.

Châu Châu không biết cậu từng ghen tị với cô, từng ghen tị với các bạn học thế nào.

Cũng may Bạch Tuyết xuất hiện.

Mặc dù cô ấy đã rời đi rất nhiều năm rồi. Bạch Tuyết đã rời khỏi cậu và chẳng bao giờ trở về nữa.

Nhưng cậu nhớ tới cô ấy.

Bạch Tuyết sống thế nào? Dư Châu Châu hỏi.

Lý Hiểu Trí nhìn cô, nở nụ cười tươi rói. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây xanh chiếu lên mặt cậu.

“Bạch Tuyết sống rất tốt.” Cậu bảo.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Phiên Ngoại 2: Chu Thấm Nhiên (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Con khi Himalaya”

“Cậu có từng nghe một câu chuyện xưa chưa?”

Chu Thấm Nhiên ngẩng đầu lên, Dư Châu Châu hình như đang nói chuyện với hắn, nhưng không nhìn hắn, ánh mắt của cô dồn lên giá sách, không biết đang tìm sách gì.

Hắn không hiểu tại sao đối phương có thể nói chuyện với hắn một cách hời hợt như vậy, cứ như hắn chỉ là một người bạn học cũ lâu năm không gặp, chứ không phải là người thân cùng nửa dòng máu.

Nhưng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi, “Chuyện xưa gì?”

—

Lúc ở nhà bị mẹ quản rất chặt, hắn không còn cách nào khác ngoài việc lấy lý do ra ngoài tiệm mua sách ôn tập, không ngờ lại gặp được bóng người quen thuộc ở trong tiệm sách.

Ba năm không gặp, đối phương không còn cột tóc đuôi ngựa nữa, tuy chỉ một bóng lưng nhưng hắn vẫn nhận ra được người kia.

Khách trong nhà sách rất ít, trong lúc đó, hấn đột nhiên cảm thấy ánh nắng trên đầu rất chói, cúi xuống nhìn mình giống như biến thành đứa nhỏ mặc áo đội viên, mặc bộ đồ màu xanh của người thối kèn, trước ngực còn mang theo một chuỗi trang sức màu trắng xấu xí vô cùng.

Cô bé trước mắt không mặc đồng phục của đội, là màu trắng duy nhất trong biển màu xanh như đại dương này. Cô đứng ngăn người ở bồn rửa tay rất lâu, không biết có phải bị lời nguyện bất động không nữa.

Dưới sự chỉ đạo của cô giáo, mọi người đi về phía bồn rửa tay, Chu Thấm Nhiên nghiêng đầu nhìn sang thì thấy mấy cậu bạn cao lớn trong lớp đang trà trộn trong đám nữ sinh, không biết nói cái gì, mọi người xung quanh cười lớn, trên mặt bọn họ để lộ vẻ ngây ngô nhưng lại thay đổi theo năm tháng.

Vẻ mặt không xem ai ra gì lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, lộ ra mùi vị tuổi trẻ tươi mát.

Trên thế giới luôn có một loại người, cho dù họ sáu tuổi hay mười sáu tuổi đều là trung tâm của tất cả mọi người. Bọn họ không nhớ rõ gương mặt của người khác, nhưng khi người khác lật lại ký ức tuổi trẻ của mình thì luôn nhớ đến bọn họ.

Cho dù Chu Thấm Nhiên có lau thế nào cũng không thể chùi sạch quyển sổ lưu niệm tuổi trẻ của mình. Trong sổ lưu niệm của hấn có rất nhiều người cướp ‘ánh sáng’ của hấn, cho dù hấn tìm thế nào cũng không thể tìm thấy mình trong bể người.

Học vượt một lớp, lúc đến lớp mới, giáo viên luôn chăm sóc hấn như các bạn nhỏ hồi học vườn trẻ – hấn biết, người giáo viên chăm sóc không phải hấn mà là mẹ của hấn. Các bạn học cũng dần không đối xử tốt với hấn như ban đầu nữa. Bộ dạng của Chu Thấm Nhiên khá nhỏ, gương mặt bình thường, đen đen gầy gầy, dù đứng ở đâu cũng không phải là tâm điểm.

Trong lớp hăn có một cô bạn mạnh mẽ luôn thích châm chọc hăn, mặc dù có lúc nói hơi quá đáng, hăn sẽ tức đỏ mặt mà mắng, “Cậu cứ đi mà nói cô đi, tớ sẽ nói cho mẹ tớ biết...”

Mọi người sẽ cười lớn, bảo hăn lớn vậy rồi mà cứ luôn miệng gọi mẹ. Cô bạn kia cười rất xán lạn, tiếng cười giống như con vịt nhỏ đang kêu, Chu Thấm Nhiên đột nhiên phát hiện mình không tức giận như vậy.

Cho dù cô đã nói, cậu đi theo tớ mãi vậy không thấy đáng khinh à?

Không ngờ cô bé kia vẫn bị giáo viên mắng. Chu Thấm Nhiên không biết tại sao mẹ hăn biết con trai bảo bối bị mắng ở trường – bà luôn có cách để biết mọi thứ. Cô bạn đỏ mặt, vừa khóc vừa đi về lớp, đọc bài kiểm điểm trước mặt mọi người, vừa đọc vừa khóc.

Chu Thấm Nhiên bị đóng đinh trên chỗ ngồi, không biết nên nói cái gì. Hăn muốn nói cho cô bạn biết, hăn không mách cô, cũng không nói cho mẹ hăn biết.

Không có.

Từ đó về sau, cô bạn kia không thêm nói với hăn câu nào. Những người khác cũng thế.

Hôm Chu Thấm Nhiên nhảy lớp, mẹ hăn nửa ngồi nửa quỳ chỉnh cổ áo cho hăn, đưa hăn tới lớp mới. Ánh mắt hăn liếc nhìn cô bé ngồi hàng đầu bình tĩnh nhìn hăn – hăn không có cảm giác ‘lúc đám người kia bắt nạt con nhất định sẽ không ngóc đầu lên được, con có thể nhảy lớp, thông minh giỏi giang hơn bọn họ, lúc đó bọn họ không dám ngẩng đầu lên nhìn con’ như mẹ nói – hăn đột nhiên thấy rất cô đơn.

Thì ra cảm giác này là cô đơn.

Ở lớp mới, hắn lại trở thành cái bóng lần nữa, thậm chí Tường Xuyên bằng tuổi hắn cũng có vòng tròn nhỏ bạn bè của mình, cho dù cậu ta giống như một người hầu chảy mũi đi theo sau lưng Lăng Tường Xuyên và Lâm Dương đi chẳng nữa, Chu Thấm Nhiên vẫn thấy ghen tị với cậu ta.

Ba mẹ bọn họ quen biết nhau, thỉnh thoảng sẽ ăn cơm với nhau, đề tài của người lớn rất tế nhị, bọn họ sẽ ăn ở bàn nhỏ, sau đó chạy ra khỏi phòng ăn, ngồi xõm ở sảnh lớn của nhà hàng khách sạn nhìn xung quanh, quan sát đầu bếp nấu đồ ăn. Ba người kia luôn tạo thành một nhóm nhỏ vui vẻ, hắn muốn nói chen một câu nhưng nghĩ mãi cũng không biết nên nói cái gì.

“Cá nheo có râu dài như ông già.”

Lăng Tường Xuyên luôn thích so sánh mọi thứ với nhau, Tường Xuyên ở cạnh gạt đầu như đang giã tỏi, Lâm Dương thì lắc đầu đầy khinh thường, “Giống chỗ nào chứ?”

“Lăng Tường Xuyên nói giống thì giống.” Tường Xuyên ngốc nghếch nói, hít hít mũi.

“Lăng Tường Xuyên là mẹ cậu à?” Lâm Dương nhìn bể cá, Lăng Tường Xuyên đỏ mặt, ba người cãi nhau lung ta lung tung, Chu Thấm Nhiên đang định nói gì thì thấy mẹ Tường Xuyên đi tới.

“Mấy đứa đừng ra ngoài đường, đừng chạy loạn, chơi ở đây —” Nói xong thì liếc nhìn Chu Thấm Nhiên, nở nụ cười từ ái, nói, “Đừng chơi một mình, mang Thấm Nhiên chơi chung với, thằng bé nhỏ hơn mấy đứa, mấy đứa chăm sóc thằng bé nhé!”

Luôn là như vậy.

Hắn thà rằng ở ngoài vòng tròn của người khác, nhìn họ suy nghĩ bản khoăn không đi vào cũng không muốn bị người lớn đẩy vào, trở thành

người khác trong vòng tròn của người ta. Các con phải chăm sóc thằng bé, dẫn thằng bé đi chung – hẳn trở thành nhiệm vụ của bọn họ, bọn họ ghét hẳn nhưng trên mặt lại không dám lộ sự chán ghét đó.

Mẹ Tường Xuyên cười với hẳn, nhưng lại giống như muốn cười với ‘lưng sau’ của hẳn.

Lăng Tường Xuyên bấu môi, đột nhiên hỏi, “Chu Thắm Nhiên, cậu có cảm thấy cá nheo giống ông lão không?”

Chu Thắm Nhiên không kịp trả lời, há mồm trợn mắt cả ngày, liếc nhìn nụ cười của mẹ Tường Xuyên một cái, gật đầu.

Lâm Dương ôm tay nhìn hẳn đầy khinh thường, Tường Xuyên thì bực mình vì có thêm một người vào nhóm người hầu của Lăng Tường Xuyên, nhiệm vụ ‘chăm sóc Chu Thắm Nhiên’ hoàn thành một cách thuận lợi, bọn họ tiếp tục ngồi xõm trước bể cá quan sát cá nheo, cứ như không quan tâm đến câu trả lời của hẳn là đồng ý hay không đồng ý.

Sau đó ba người họ tiếp tục cãi nhau, Chu Thắm Nhiên ngại ngùng đi vào phòng rửa tay. Lúc rửa tay thì nghe được hai giọng nữ ở phòng rửa tay nữ bên cạnh.

Mẹ hẳn và mẹ Lâm Dương.

Chu Thắm Nhiên nghe rất nhiều chuyện cũ, ân oán giữa ba mẹ, trong đó còn nói tới người phụ nữ khác và con bà ta. Mẹ hẳn nói chuyện này với nhiều người như người đàn bà thần kinh vậy, hẳn ở cạnh nghe mà thôi.

Hẳn rất tò mò, muốn biết vẻ mặt và nội tâm của mẹ Lâm Dương, vẻ mặt sâu trong nội tâm của bà ấy.

Từ bé hẳn đã biết khá nhiều từ trên người ba hẳn, người lớn có thể nắm giữ hai vẻ mặt, bởi vì điều đó có thể tiến hành cuộc nói chuyện thuận

lợi.

Hắn biết cặp mẹ con kia rất đáng ghét. Mặc dù không còn nhớ được tình cảnh lúc mẹ ôm hắn hồi hai ba tuổi tới gặp họ, nhưng lại nhớ được một cô bé đứng lẻ loi một mình nhìn hắn ở phòng khách tầng một sáng sủa nơi khu trung tâm thương mại.

Đôi mắt kia làm Chu Thấm Nhiên nhỏ hận tới mức nghiến răng – mặc dù hắn không biết mình hận cô bé kia cái gì, nhưng mẹ hắn giận nên hắn cũng giận theo.

Mẹ hắn nói, con hoang, tiện nhân.

Hắn cũng nói theo, con hoang, tiện nhân.

Không biết từ khi nào những từ đó thấm vào trong thân thể và ký ức. Cho dù lớn lên có nghi vấn nhưng chỉ cần nhớ một điều – người nhà mình không bao giờ sai.

Sai là người khác, có thể là vận mệnh, nói chung, hắn không bao giờ sai. Chỉ cần tin tưởng điều đó, cuộc đời sẽ không có gì không giải thích được.

“Tôi nghe bảo đứa nhỏ kia là ủy viên đại đội trong trường? Dương Dương là đại đội trưởng hả?”

Chu Thấm Nhiên nghe thấy tiếng cười lúng túng của mẹ Lâm Dương, “Trong đại đội có nhiều đứa nhỏ như vậy, sao biết hết được, dù sao cũng không cùng một lớp.”

Nói dối.

Chu Thấm Nhiên đột nhiên có thể nhìn thấy vẻ mặt chân chính sâu trong nội tâm của mẹ Lâm Dương bằng lỗ tai của mình.

Lúc năm thứ ba hăn nhảy lớp, đứng trong nhóm người chỉ vào một cô bé hỏi Lâm Dương, “Nó tên gì thế?”

Lâm Dương đang cúi đầu liếc mắt theo hướng tay của hăn, quả bóng đang ở trong tay đột nhiên lăn xa.

Cậu nghiêng đầu, không nhìn Chu Thấm Nhiên, “Hỏi làm gì?”

Chu Thấm Nhiên nhớ tới lời dặn của mẹ hăn, không nói gì, chỉ lắc đầu, “Chỉ hỏi thôi.”

Lâm Dương chạy ra ngoài kiếm quả bóng, để hăn đứng tại chỗ.

Chu Thấm Nhiên vẫn còn có chút sợ Lâm Dương, hăn luôn cảm thấy Lâm Dương xem thường hăn, không rõ nguyên nhân. Hăn muốn thể hiện xuất sắc để đối phương không nhìn hăn từ trên xuống như thế nữa, nhưng càng làm càng thấy vô lực – Lâm Dương rất tốt, hăn không thể tìm được chỗ nào để đánh vào, cho dù làm gì mẹ hăn luôn mồm nói, con xem Lâm Dương nhà người ta đi...

Hăn luống cuống tay chân, liếc mắt nhìn cô bé cột tóc đuôi ngựa kia, phần đuôi tóc của cô bạn đang đưa như con cá chép màu đen đang vẫy đuôi theo hành động của cô bé.

“Dư Châu Châu.”

Hăn lấy tinh thần, Lâm Dương ôm bóng đi tới cạnh hăn, giọng rất nhỏ, giống như không là gì nhưng giả vờ không tốt.

Nhưng Chu Thấm Nhiên luôn quan tâm Lâm Dương lại khó chịu, hăn cho là Lâm Dương không thèm để ý hăn.

Dư Châu Châu.

Nhiều năm rồi Chu Thấm Nhiên mới biết tên cô bé đó.

Từ khi bé, lúc hẳn biết tới sự tồn tại của cô bé này, cô ấy có đôi mắt sáng ngời khiến hẳn ghét vô cùng. Hẳn luôn nhớ đến ngày đầu hẳn đi học tiểu học, ba mẹ cùng đưa hẳn tới trường, mẹ ngồi chồm hổm chỉnh cổ áo cho hẳn, dặn dò vài câu, đột nhiên nói, lúc thấy con nhỏ kia thì kệ nó!

Hẳn ngẩng đầu thì thấy ba hẳn hơi cau mày, nhưng sau đó trở lại bình thường trong nháy mắt.

Hẳn thậm chí còn chưa biết ‘con nhóc’ đó là ai thì đã ngoan ngoãn gật đầu. Lúc đi tới cửa lớp mới thấy người phụ nữ và con gái của bà ta, hai người đã làm ba mẹ hẳn cãi nhau mấy ngày nay.

Ba mẹ hẳn luôn cãi nhau vì nhiều chuyện, nhưng cuối cùng sẽ dừng trên người cô bé này.

Câu nói nhỏ của Lâm Dương làm Chu Thấm Nhiên biết, người khiến nhà hẳn luôn có tiếng ném bình bông lạnh lạnh và tiếng đóng cửa cái rầm tên là Dư Châu Châu.

Mẹ Chu Thấm Nhiên nói cho hẳn biết, hẳn học cùng trường với Dư Châu Châu, nói cho hẳn biết phải học tốt hơn Dư Châu Châu, nói cho hẳn phải tốt hơn Dư Châu Châu, đạp con bé đó dưới chân, rồi dặn hẳn, con không cần nói chuyện hay nhìn thẳng con của mẹ đàn bà kia, cứ coi như nó không tồn tại!

Chu Thấm Nhiên suy nghĩ câu nói này mâu thuẫn vô cùng. Hẳn là một cái bóng không tên dưới sân khấu, cô bạn kia đứng trên sân khấu cười nói xinh đẹp. Cô bạn ấy cũng giống Lâm Dương, hoàn mỹ không chê vào đâu được, hẳn làm sao mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của mẹ đây?

Chỉ có thể mắng thầm trong lòng. Bạn xem, lần làm MC này, cậu ta bị kẹt một lần này, nụ cười của cậu ta giả tạo quá, cậu xem, cậu ta bị cô phụ trách đội mắng kia, thậm chí, cậu xem, lúc cậu ta múa còn bị ngã kia...

Những chỗ không tốt của cô bạn đều bị hấn đào thành một hố to. [1]

[1] Câu này nghĩa kiểu nói quá sai lầm của Dư Châu Châu lên đó.

Chu Thắm Nhiên cứ như tìm được một việc làm mới trong đời sống cô độc của mình. Hấn bắt đầu bịa đặt hãm hại Dư Châu Châu mỗi khi có người khen cô ấy, cố cười to mỗi khi Dư Châu Châu xuất hiện, mặc dù cô ấy không nghe thấy. Tất cả niềm vui nhỏ của hấn đều được xây dựng trên nỗi đau của cô ấy – ít nhất, hấn có thể làm cô ấy đau khổ.

Hấn hi vọng bản thân lớn mạnh hơn, Lâm Dương khúm núm với hấn, Lăng Tường Xuyên không ngừng khen ngợi hấn, Tường Xuyên sẽ lớn tiếng nói “Chu Thắm Nhiên nói đúng rồi”, mà Dư Châu Châu thì trốn ở một góc mà khóc lớn.

Trong lòng có một bí mật xuất hiện, hấn hi vọng cả thế giới sẽ mắng cô gái kia là tiện nhân như hấn – nhưng chuyện đó sẽ liên lụy tới ba hấn, mẹ hấn dạn không được nói ra, không thể nói ra.

Chu Thắm Nhiên đứng dưới ánh nắng sáng sủa, đột nhiên cảm thấy mình bị thần linh nhập vào. Hấn không biết mình muốn gì, nhưng dù thế nào, hấn cũng muốn làm cho mấy người nổi tiếng kia nhìn mình.

Đột nhiên chạy vọt nhanh tới bóng lưng vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia.

Mọi người nhìn hấn khó hiểu.

Hấn giả vờ đánh mông cô bạn thật tàn nhẫn – thật ra tay hấn không đụng vào. Nghe thấy tiếng cười của mọi người, Chu Thắm Nhiên nhếch môi cười, xoay người chạy về đội, vừa chạy vừa quay đầu nhìn phản ứng của Dư Châu Châu.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy thành công vô cùng, mặt trời là ánh đèn pha sáng ngời, hắt đứng trên sân khấu, đứng trong ánh mắt của mọi người, nghe tiếng huýt gió của các bạn.

Cô bạn kia xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Chu Thấm Nhiên bỏ chạy với ánh mắt ngỡ ngàng.

Cô bạn không biết hắt.

Chu Thấm Nhiên đột nhiên thấy trong lòng hốt hoảng, dừng chân lại, thân thể nghiêng về trước theo quán tính, cổ áo bị người khác túm lại, đột nhiên bị sặc, hắt ho khan không ngừng.

Hắt cúi đầu, chỉ thấy được quần trắng trong tầm mắt mơ hồ.

“Mày muốn chết à?”

Đèn pha quá gần người. Bóng tối xuất hiện, nhân vật chính lên sân khấu, Chu Thấm Nhiên đột nhiên phát hiện, hắt chỉ là một thành viên giới thiệu chương trình trong bản nhạc dạo mà thôi.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Phiên Ngoại 3: Chu Thấm Nhiên (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Con khi Himalaya”

Ký ức và hồi ức khác nhau.

Ký ức luôn trốn trong lùm cây, ngại ngùng không muốn gặp người khác, bạn phải chịu nỗi đau cắt da thịt, vượt qua mọi chông gai mới có thể nhìn thấy bộ dạng run lẩy bẩy của nó.

Hồi ức lại giống như búp bê Barbie, thay đổi quần áo theo ý thích, mặc bộ đồ mà nó yêu thích nhất.

Ký ức của Chu Thấm Nhiên luôn che giấu mọi lúc, hắn quay đầu chỉ có thể thấy được hồi ức mặc bộ đồ hoa lệ nói với hắn, kể cho hắn nghe lúc đó hắn đã vung tay đâm Lâm Dương thế nào, mọi người xung quanh không ngừng vỗ tay khen hay.

Nhưng mà hắn biết, không phải như vậy. Hắn tản đi theo dòng người, sau đó kinh ngạc quay đầu nhìn lên Dư Châu Châu đang nở nụ cười nói chuyện với Lâm Dương ở đằng xa – những hình ảnh này đánh tan mọi suy tưởng trong lòng, mọi thứ trộn lẫn thành một màu sắc mơ hồ.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Cho dù Chu Thấm Nhiên không phải là quân tử, nhưng không ai biết nỗi hận của hắn xuất hiện từ

đâu.

Cú đấm kia vung ra ngoài, đánh lên người Lâm Dương. Nhưng cho dù hồi ức của Chu Thấm Nhiên cố gắng miêu tả cỡ nào thì vẫn kém xa ảo tưởng mười vạn tám ngàn dặm.

Hành lang u ám, cuối cùng hắn cũng có thể nhìn Dư Châu Châu từ trên xuống, con mắt không còn trong veo như trước, cũng không còn sống động làm người ta ghét như trước nữa.

“Mẹ mày không ai thềm hết!” Hắn lớn tiếng nói, vui vẻ, rất vui vẻ.

“Cậu là ai?” Cô ấy hỏi, trong giọng mang theo sự bất lực và hoang mang.

Tất cả mọi thứ đều tiến hành theo kịch bản hoàn mỹ trong lòng hắn. Chu Thấm Nhiên không biết tại sao giấc mơ lại trở thành hiện thực, hắn chưa kịp vui vẻ thì bị câu hỏi của cô làm lúng túng, sau đó bị Lâm Dương nắm cổ áo. Hắn chỉ có thể hô một câu theo phản xạ, “Cậu dám động tôi một chút, tôi, tôi sẽ nói cho mẹ tôi biết, mẹ cậu đã hứa cậu sẽ không ăn hiếp tôi nữa....”

Nhưng không ai biết, Chu Thấm Nhiên từng nói với bản thân rằng, hắn không được nói câu ‘tớ sẽ mách cô/thầy’ hay ‘tớ sẽ nói cho mẹ biết’ nữa, hắn không muốn bạn học bên cạnh mình rời xa hắn, cô lập hắn – dù sao bọn họ cũng không bắt nạt hay đùa hắn quá mức.

Nhưng mỗi khi đến thời khắc quan trọng, hắn trở về thời kì trẻ con bất lực mềm yếu và thâm độc, lớn giọng kêu to, tôi sẽ bảo mẹ tôi dạy dỗ mấy người, tôi sẽ bảo mẹ tôi dạy dỗ mấy người.

Có thể hắn không bao giờ trưởng thành được, luôn trốn dưới cánh chim của người mẹ thần kinh thích nói chuyện cũ, gào khóc đòi ăn.

Cho nên ở trong phòng giáo vụ, lúc Dư Châu Châu chặn trước người Lâm Dương để cúi đầu xin lỗi hẳn, hẳn đột nhiên nhớ đến cô bạn thờ ơ lạnh nhạt ngồi hàng đầu hôm hẳn chuyển trường.

Bọn họ đều xem thường hẳn.

Mặc dù hẳn không ghét bọn họ, hẳn không để ý, không thêm khát – nhưng cuối cùng, họ đều xem thường hẳn.

Có lẽ bọn họ đều đúng. Chu Thắm Nhiên đột nhiên lột đi sự tự tin và phô trương trên mặt mình, bắt đầu dò xét thực lực của bản thân. Hẳn biết làm các đề toán olympic là vì mẹ bắt hẳn đi học mấy lớp học thêm toán tốt nhất thành phố từ năm lớp một. Hẳn biết đàn piano, biết một chút violin, biết võ, biết chút tiếng anh- những thứ ấy đều phục vụ cho kế hoạch tương lai xa của mẹ hẳn và cơn giận nhưng lại không thể phát tác của bà – hẳn biết hết.

Nhưng hẳn không thông minh, không đẹp trai lại chẳng cao. Những chú dì ở tiệc rượu luôn giả vờ cười rồi vuốt đầu hẳn, nói những lời khen ngợi giả tạo, rất nhiều đứa nhóc nhà ‘sếp lớn’ như hẳn đều tin thật, nhưng Chu Thắm Nhiên nhận biết được những thứ đó đều là giả mà thôi.

Tất cả đều là giả.

Nhưng điều làm bọn họ khinh thường hẳn nhất, không phải vì hẳn không cao không đẹp trai không học giỏi, mà là hẳn biết sự thật nhưng vẫn giả vờ mang một chiếc áo giáp có hàng trăm ngàn chỗ thủng, dù chết cũng không thừa nhận sự thật.

Sự khôn vặt của Chu Thắm Nhiên và sự chuẩn bị cẩn cù bù thông minh của mẹ dần dần bị tiêu diệt. Mẹ hẳn bắt đầu oán giận và trách mắng hẳn, không còn bộ dạng đứa con trai bảo bối không thể đụng vào như trước kia nữa. Hẳn biết, những giọt nước mắt và tiếng mắng của mẹ có hơn phân nửa là dành cho người bố không hay trở về nhà của hẳn. Tình cảm của

người lớn quá phức tạp, lẫn lộn rất nhiều thứ vào với nhau – hoặc nói thẳng ra, bọn họ thật sự có tình cảm à?

Không có tình cảm, nhưng có mặt mũi.

Bữa tối của hai người. Người mẹ và Chu Thấm Nhiên luôn diễn kịch trước mặt người thân cuối cùng cũng có thể tháo mặt nạ xuống, để lộ bộ mặt thật của mình, chỉ trích và tổn thương lẫn nhau, khác là một người chọn mắng chửi còn một người thì đóng vai người im lặng.

Nhưng dù thế, Chu Thấm Nhiên cũng thấy vui vẻ.

Vô cùng hài lòng.

Vì không còn Dư Châu Châu nữa.

Thình thoảng mẹ có nhắc đến nhưng tần suất không còn thường xuyên như trước nữa. Cô bé có đôi mắt trong veo kia không còn nữa, cô ta đã biến mất dưới dòng sông chảy xiết nơi cầu độc mộc kia rồi, bị nhấn chìm giống như hàng trăm ngàn người bị đào thải khỏi các trường trọng điểm, gương mặt mơ hồ, không quyền lực cũng không còn cạnh tranh với học sinh thuộc trường trung học trực thuộc đại học như hẳn.

Hắn thẳng.

Thẳng không rõ lý do.

“Mày biết cái gì chứ? Biết được cái gì? Mày có thể tự làm cái gì? Chỉ là đường tắt người nhà trải sẵn cho mày mà thôi, bằng phẳng hơn nhiều người khác mà thôi, mày cho rằng mày chạy nhanh hơn người khác sao?”

Mùa đông năm đó, Chu Thấm Nhiên đóng vai quần chúng ngồi dưới sân khấu của buổi thi giáo viên dạy giỏi đợt Lâm Dương và Lăng Tường Xuyên đi thay đồ. Dù thế nào, duyên phận cùng lớp nhiều năm khiến hẳn

dính vào nhóm ba người họ, trở thành cái bóng đằng sau lưng bọn họ. Lâm Dương nhịn không được mà đi trước, Lăng Tường Xuyên kêu theo ‘đội tớ với’, Tường Xuyên thì đứng ở gần đấy cổ vũ Lăng Tường Xuyên, còn Chu Thấm Nhiên thì thấy hơi buồn ngủ.

Không ngờ trên đường đi về gặp phải người chị họ không có quan hệ máu mủ gì của mình. Chu Thấm Nhiên không nhớ tên của chị ta. Vốn không quen thuộc, quan hệ lại không tốt, thậm chí còn có chút xa lạ và thù oán, đương nhiên khi nhìn thấy bà chị không đặc biệt cũng không xinh đẹp ấy, hăn đột nhiên trở nên ngạo mạn hơn một chút.

Nhất là khi đối phương là một người vô cùng mẫn cảm và tự ái.

Lúc hăn hỏi câu ‘Sao chị lại ở đây? Cái trường rách của chị cũng tham gia thi đấu cơ à?’, Lăng Tường Xuyên đứng cạnh nhìn hăn kinh ngạc, mà cậu bạn xa lạ đứng cùng phía với chị họ ở gần Lâm Dương lại hơi cau mày.

Chu Thấm Nhiên không hiểu. Hăn chưa bao giờ muốn trở thành cái bia bị ghét, nhưng tại sao, tại sao lần nào hăn cũng sử dụng những lời nói hạ thấp người khác khi có cơ hội khiến người khác chú ý mình như vậy?

Hăn cố ý. Hoặc có thể không cố ý.

Đối phương quả nhiên bị câu nói này làm đỏ mặt, lớn tiếng đáp trả, “Ít ở đây giả vờ đi, trường cậu tốt thì liên quan quái gì tới cậu? Bản thân cậu có bản lĩnh gì, tự làm được cái gì? Chỉ là một đạo cụ để làm vui cho người ta thì vui vẻ cái quái gì ở đây chứ?”

Những câu này đâm vào gai nhọn trong lòng Chu Thấm Nhiên, hăn yếu ớt mắng lại, “Chị ngay cả tư cách làm đạo cụ cũng không có!”

Sau đó hăn nghe thấy tiếng cười lạnh của Thấm Dương, sau đó nói gần từng chữ với hăn.

Chỉ là đường tắt người nhà mày trải sẵn cho mày mà thôi, bằng phẳng hơn người khác một chút mà thôi, mày cho rằng mình chạy nhanh hơn người khác thật à?

Chu Thấm Nhiên thấy máu nóng dâng lên, trong lúc hấn định há mồm nói gì thì Lâm Dương đang đen mặt mắng một câu, “Im mồm được rồi đấy! Đừng cãi nhau với con gái thì có gì giỏi, mau về chỗ ngồi cho tôi đi!”

Hấn muốn phản kháng.

Nhưng lại dùng hết sức cuối cùng để cắn môi lại, không nói gì nữa.

Không nói gì thêm.

Nếu không câu tiếp theo nhất định sẽ là câu ‘Cậu dám mắng tôi? Tôi mách mẹ tôi.’ theo bản năng của hấn cho xem.

Chu Thấm Nhiên cảm thấy vô lực và sỉ nhục vô cùng.

Hấn ngẩng đầu, chú ý cậu học sinh xa lạ duy nhất ở đây, cậu ta vừa đỡ Thấm Dương đang run lên vì giận, vừa nhìn hấn với ánh mắt mê man nhưng thương hại.

Hấn chưa từng nhận ánh mắt thương hại rõ ràng như thế bao giờ.

Nhưng khi Dư Châu Châu và cậu bạn xa lạ kia đứng trên sân khấu cười cười làm thí nghiệm, Chu Thấm Nhiên đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Không khác gì khi thấy người chết sống lại.

Cô ta chói lọi hơn trước, hào phóng tự nhiên hơn nhiều, tự tin hơn, cũng vui vẻ hơn trước.

Đầu hấn trống rỗng, chỉ nghe, nghe thôi mà.

Thậm chí khi bọn họ bị câu hỏi của người khác làm khó, lúng túng đứng đấy, hăn cũng quên cách cười nhạo lớn như hồi bé.

Bởi vì một giây sau, Lâm Dương cũng xuất hiện như lần đấy, ung dung đứng dậy giúp cô giải quyết mọi nguy cơ, sự hiểu ngầm đó không chèn vào đâu được.

Hăn vẫn ngồi dưới sân khấu, hòa vào nhóm người đang ngồi dưới sân khấu, không thể đứng dậy.

Mẹ Chu Thấm Nhiên thấy tên Dư Châu Châu trong mười người đứng đầu trong cuộc thi cao trung thì tức giận vô cùng, hăn không nói gì, chỉ im lặng nhìn ba đang vừa im lặng ăn canh vừa nhìn tờ báo kia.

Mùa hè đó trôi qua rất hỗn loạn.

Bởi lúc đau đớn vì thành tích xuất sắc của Dư Châu Châu thì hăn nghe thấy tin mẹ và cha dượng của cô bị tai nạn xe cộ mà mất. Mẹ Chu Thấm Nhiên vừa thẫn vui vừa nói ‘Người chết là lớn nhất, tôi không nói mấy chuyện báo ứng nữa’, cuối cùng ba Chu Thấm Nhiên đập bàn nói một câu ‘Tích chút phúc cho bà và con trai đi’ rồi quay đầu đi ra khỏi nhà.

Hăn co người ngồi trên giường trong phòng, nghe thấy tiếng mẹ gào vọng theo từ sau, “Ông quan tâm tôi và con trai khi nào sao? Ít giả bộ đi!”, sau đó dùng chăn kéo lên che hết đầu, mệt mỏi nhắm mắt.

Hăn chưa bao giờ phải lo lắng cái gì cả.

Thi tệ ư? Không sao, hăn vẫn có thể vào Chấn Hoa như thường.

Dư Châu Châu và Thấm Dương phải nỗ lực hết sức mới đạt được tư cách, nhưng thứ đó không là gì với hăn cả.

Mặc dù cô gái có đôi mắt trong veo kia lại xuất hiện trong thế giới của hần lần nữa, hành lang, sân trường, nghi thức kéo cờ, căn tin, bảng thành tích năm học... Hần luôn có thể thấy cô ấy ở khắp mọi nơi, một mình hoặc cùng với Lâm Dương.

Hần không khống chế được mà bắt đầu nói xấu và bịa đặt về cô.

Nhưng không sao, hần biết, cô không còn phép thuật nữa rồi.

Khi hần kể mẹ cô và cô ác động giống như rắn trong Gargamel, sau khi bị bắt lại, nhà hần sẽ vui vẻ lại như trước.

Sau này lớn lên, Chu Thấm Nhiên phải mệt mỏi chấp nhận, yêu ma quỷ quái kia chỉ là tâm ma của mẹ hần tạo ra mà thôi.

Đúng, người phụ nữ ‘cướp’ ba hần đi đã biến mất rồi.

Nhưng mà hần biết, thật ra, trước giờ bà chưa từng xuất hiện.

Chu Thấm Nhiên thoát khỏi hồi ức.

“Cậu tới... cậu tới mua cái gì?” Hần không quen nói chuyện, không có khí chất nói chuyện như cha.

“Cảm thấy tết ở nhà nhàm chán nên ra ngoài đi dạo mà thôi.” Dư Châu Châu cười nhạt, chậm rãi xoay người, ngồi lên bệ cửa sổ cạnh giá sách, “Cậu tới mua gì?”

“Đọc đại thôi.” Nói xong cúi đầu nhìn sách ôn thi trong lòng mình, hần hơi lúng túng.

“Ừ... Có khỏe không? Có tính toán gì cho tương lai không?”

Hần đang tính nói dối nhưng lại ngậm miệng, lúng túng chỉ chỉ sách trong lòng.

Dư Châu Châu cười hiểu ý, mắt cô cong cong, giống như cô bé hồi nhỏ trong ký ức vậy.

“Trong nhà rất lạnh, tôi không thích. Cậu.... Ba mẹ cậu tốt chứ?” Cô nghiêng đầu, nói rất tự nhiên.

Chu Thâm Nhiên ngẩn người.

Ngoài cửa sổ là cảnh phố chợ vắng tanh, cây cối trụi lủi, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lạnh lẽo.

Bọn họ ở nơi này nói chuyện với nhau một cách bình thường, hỏi dò tình hình gần đây một cách bình tĩnh nhất.

Chu Thâm Nhiên cười giễu, “Bọn họ... khỏe.”

Mẹ lại gây chuyện ở nhà.

Bởi vì bà nghi ngờ ba có người phụ nữ khác ở ngoài.

Sự ‘nhiệt huyết’ của bà dành cho hai người đàn ông. Một người không thèm về nhà, một người thì vô dụng.

Đêm hè trước kì thi tốt nghiệp trung học, hắc ngòi chờ người trên ghế ngoài tiểu khu. Đây là lần đầu hắc hút thuốc, lấy trộm từ trong ngăn kéo trong phòng của ba, sau đó chạy ra siêu thị mua bật lửa, phải bật mấy lần mới có lửa.

Hắc ngòi chờ người, não trống rỗng. Chiếc Lexus màu đen im lặng dừng bên cạnh hắc, cửa sổ xe kéo xuống, ba lộ đầu ra nói với hắc, bên ngoài nhiều muỗi, vào trong này ngồi.

Hắc cuống quýt ném thuốc xuống, định giải thích gì đó. Mặt của ba biến mất trong bóng tối, hắc mím môi, im lặng mở cửa xe.

Chu Thấm Nhiên không nhớ nổi lần cuối mình nói chuyện riêng với ba từ khi nào. Ba luôn đóng hắt kèm với mẹ, cho nên lần nào cũng nghe ba nói với mẹ rằng, bà thích làm gì thì làm, đứa nhỏ không biết gì bị bà dạy hư rồi.

“Ây ây, nhớ đứa con hoang kia nên muốn đón về hả?”

Nhớ đứa con hoang nên muốn đón về hả?

Chu Thấm Nhiên còn nhỏ đã sống dưới câu nói ác độc này rồi. Hắt không thể phân biệt thật giả, luôn cảm thấy, có một ngày mắt hắt sẽ trong veo hơn cô gái kia, sẽ ưu tú hơn cô bé xinh đẹp lên vào nhà hắt, im lặng mang ba hắt rời khỏi hắt.

Hắt sống giống cái bóng mệt mỏi, lộ ra chiếc răng nhọn duy nhất, sau đó cắn vào nỗi đau của cô.

Chủ động phòng ngự.

Hắt tin rằng hắt không sai. Ít nhất hắt từng tin như thế.

Cho đến khi thấy cô bé kia mỉm cười quay lưng hôm tốt nghiệp, cứ như đang sử dụng phép thuật với hắt vậy, thương xót nói rằng, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện cướp ba với cậu.

Cô nói, Chu Thấm Nhiên, thì ra cậu luôn sống trong bóng tối của tôi.

Chu Thấm Nhiên ngồi xuống ghế phụ, ở đó có một ít đồ uống, hắt cầm lên rồi ngồi vào, sau đó liếc nhìn thứ đó.

“Vui vẻ.”

Ba chỉ nở nụ cười nhạt khi hắt nhìn, “Nếu con thích uống thì uống đi, ba không biết nó uống có ngon không. Dù sao con cũng lớn rồi.”

Hắn im lặng, vuốt nhẹ bao plastic giá rẻ.

“Nhiên Nhiên, ba biết ba có lỗi với con và mẹ con. Chuyện của ba và mẹ con, con còn nhỏ không hiểu được. Ba luôn bận việc, không có thời gian nói chuyện riêng với con nhiều, mẹ con nuôi con từ bé, bà ấy... bà ấy cũng rất khổ, nhưng phải thừa nhận rằng, bà ấy dạy con không ít tật xấu. Nhưng may mà bà biết bản tính thật của con, con không có tật xấu của đám công tử bột kia.”

Chu Thấm Nhiên cười khổ. Đúng thế, cái tật ăn chơi chè chén của đám công tử bột kia, hẳn đúng là không mắc phải.

Nếu có, có phải cuộc sống sẽ không lờ mờ như thế không?

“Nhưng có nhiều chuyện đã xảy ra thì không thể thay đổi được. Là lỗi của ba, ba không quan tâm con.”

Chu Thấm Nhiên nghiêng đầu nhìn ba từ góc khác.

Gương mặt góc cạnh của người đàn ông rất rõ ràng, khí chất nghiêm túc kín đáo, không giống như cha của hắn.

Giống với cô gái kia hơn.

Đúng thế, giống với người kia hơn.

“Đừng quá lo chuyện thi đại học, làm được thế nào thì cứ làm thế đó. Ba không phải không hi vọng con mà không muốn con so sánh với người khác.”

Người khác.

Chu Thấm Nhiên nắm chặt tay, nước mắt đọng đầy.

Ba, trong lòng ba, người khác là ai?

“Nhiên Nhiên, ba biết con là đứa trẻ tốt, thế là đủ rồi.”

Hắn không nhịn được mà khóc rống.

“Chu Thâm Nhiên?”

Rời khỏi hồi ức lần thứ hai.

Hắn tỉnh lại, cười nhạt.

“Ba mẹ tôi... bọn họ tốt lắm, vô cùng tốt.”

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi này vẽ một dấu chấm tròn, Dư Châu Châu nhảy xuống bệ cửa sổ, cứ như đang định nói lời tạm biệt tốt đẹp nào đó.

Hắn nắm lấy cơ hội này, hỏi câu hỏi luôn dính trong não hắn.

“Con khi Himalaya cậu vừa nói là gì?”

Dư Châu Châu kinh ngạc, sau đó bật cười.

“Tôi không biết tại sao lúc này não như ngừng lại, thấy một cuốn sách thì nhớ tên này, không liên quan tới cậu.”

“Không, kể tôi nghe đi.”

Dư Châu Châu nhìn hắn một hồi, gật đầu.

“Một câu chuyện đơn giản thôi. Trong một thôn cạnh biển nhỏ, có một vị thần tiên có thể biến đá thành vàng. Các thôn dân khoản đãi ông ta rất tốt, hi vọng vị thần tiên đó dạy họ biến đá thành vàng.”

“Thần tiên ăn no, hào phóng chỉ họ cách biến đá thành vàng, nhưng lại bổ sung thêm một câu – các người phải nhớ kỹ, phải nhớ cho kỹ vào, muốn dùng phép thuật biến đá thành vàng, lúc sử dụng thần chú thì không được nghĩ tới khi Himalya.”

“Các thôn dân đều ngạc nhiên: Tại sao chúng tôi phải nghĩ tới khi Himalaya chứ? Cái này liên quan gì chúng tôi? Cho nên họ vui vẻ tạm biệt thần tiên, sau đó thử thần chú biến đá thành vàng.”

“Nhưng buồn cười là, bọn họ không muốn nhớ tới thì lúc đọc thần chú lại nhớ tới con khi Himalaya, cứ như nó là tảng đá cản đường đuổi mãi không đi vậy. Cho nên đến cuối cùng, không ai biến đá thành vàng được, bọn họ vẫn nghèo giống trước.”

“Thần chú biến đá thành vàng này truyền lại đời sau, buồn cười là tất cả không quên nói cho đời sau rằng, không được nhớ tới khi Himalaya – Cho nên đến bây giờ, người truyền thừa trong thôn cũng không thể biến đá thành vàng được....”

Cô nhún vai, “Là thế đó. Tôi không biết sao nghĩ đến nữa, chỉ là chuyện xưa nhỏ mà thôi... Chu Thấm Nhiên, Chu Thấm Nhiên, cậu sao thế?”

Dư Châu Châu kinh ngạc nhìn cậu bạn trước mắt, quay đầu không chút báo trước, đỏ mắt, đi lướt qua cô, hòa vào làn người trong nhà sách.

Dư Châu Châu vĩnh viễn không biết rằng, cô là con khi Himalaya trong lòng hắc.

Hơn hai mươi năm, cuối cùng Chu Thấm Nhiên cũng hiểu rõ, từ lúc bắt đầu, hắc đã không thể đọc được thần chú biến đá thành vàng. Bọn họ nói cho hắc biết, thế giới này có một con khi Himalaya, con khi kia sẽ cướp hạnh phúc của hắc, hắc không thể chống đối được – nhưng mà hắc không cần sợ một con khi, tính mạng của hắc là ánh vàng chói lọi, chỉ cần hắc dùng bộ dạng miệt thị để quên con khi Himalaya đó, chỉ cần quên cô, chỉ cần quên cô là tốt rồi.

Bọn họ kín đáo đưa cho hắc một Dư Châu Châu, tất cả cuộc cãi nhau và không vui đều nhắc tới Dư Châu Châu, sau đó họ nói cho hắc biết, hắc

phải quên Dư Châu Châu, xem như cô không tồn tại.

Con khi xinh đẹp long lanh nhảy nhót từng bưng, cực kì lóng lánh trong thế giới của hân, chưa bao giờ rời khỏi, thường xuyên để lại vết chân hỗn loạn trên đỉnh núi tuyết kia.

Nhưng hân trước giờ không biết, hân chính là đông tuyết trên đỉnh núi đó.

Những người đi đường đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn vào cậu bé đang khóc òa lên kia.

“Không sao.” Hân ghen ngào nhủ thầm.

Hân rồi sẽ quên cô mà thôi.

Một ngày nào đó.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Phiên Ngoại 4: Chiêm Yến Phi (1)

Chiêm Yến Phi chống cằm ngồi trên ghế dựa nhìn chăm chăm hai MC đang luyện tập nói chuyện với nhau. Những bạn học được các giáo viên chủ nhiệm gọi đến để hỗ trợ bố trí hội trường tranh thủ túm lại một nhóm nói chuyện, các chị em tốt của cô không chú ý cô tự tách khỏi nhóm, ngồi một góc, ngồi dựa người vào hàng ghế trước, tập trung tinh thần nghe ngóng – ai cũng không biết bộ dạng thật dưới lớp make-up đậm và giọng điệu kịch côm kia đang nói cái gì.

Chiêm Yến Phi nhếch môi nở nụ cười mà cô không hiểu.

Ba người biểu diễn tiểu phẩm lúc này, lúc đấu diễn với nhau đều đưa lưng về phía khán đài và khán giả, hoàn toàn không để lộ vẻ mặt của mình cho khán giả thấy, đây là cấm kỵ.

Cô gái ở vị trí lệch bên trái đứng yên như cái cọc, ánh sáng chiếu vào kính lóa lên khó chịu, giọng nói lại run rẩy, phạm vào cấm kỵ.

Giọng của hai MC hơi the thé, cướp lời của nhau, bạn nam làm chuyện mờ ám rất nhiều, vuốt tóc sờ tai, tiếng thở của bạn nữ lại rất nặng nề, lúc nào cũng thêm ‘sau đó’ vào đầu câu, phải tránh phải tránh phải tránh.

Cô im lặng bình luận biểu hiện của nhóm người đang biểu diễn trong lòng, giống như cô Trịnh Bác Thanh từng dạy cô hồi mới bắt đầu vào nghề ở cung thiếu nhi vậy. Nhưng Chiêm Yến Phi chỉ quen bình luận và chỉ lỗi sai, hoàn toàn không có ý cười nhạo ai cả – những học sinh này chưa qua huấn luyện, cho nên không cần phải khắt khe quá mức, chỉ đại diện lớp mình đến tham gia buổi nghệ thuật hằng năm mà thôi, dù sao cũng tốt hơn

người bị kêu tới làm cu li như cô. Hơn nữa, diễn viên và MC trên sân khấu sẽ không quá quan tâm biểu hiện của mình có đúng không, dù sao các bạn học lớp họ đều sẽ lớn giọng ủng hộ thôi.

Chiêm Yến Phi năm đó phải dùng rất nhiều thời gian mới hiểu được, biểu hiện trên sân khấu của bạn không quan trọng lắm, quan trọng nhất là bạn là ai và ai đến xem bạn biểu diễn.

Khi cô là Tiểu Yến Tử, tất cả những người không quen sẽ dựng ngón cái khen cô, ôm cô, nhìn cô với ánh mắt hâm mộ.

Khi người khác làm Tiểu Yến Tử, chỉ có ba cô luôn dựng ngón cái vì cô, ôm cô, nhìn cô với ánh mắt thỏa mãn.

Bọn họ chỉ nhìn Tiểu Yến Tử trên sân khấu, nhưng chỉ có ba nhìn thấy Chiêm Yến Phi dưới ánh đèn sân khấu.

Cô nhớ hồi lớp sáu, khi mẹ bắt cô phải chọn trường sơ trung trực thuộc đại học sư phạm dù chỉ 22 điểm toán Olympic, ba đã mang cô ra khỏi nhà, sau đó đóng cửa chống trộm, vứt bỏ câu chửi ‘Nhà họ Chiêm mấy người giống nhau thật, từ già đến trẻ, ai cũng vô dụng như nhau’ ở lại sau cánh cửa đẩy.

Khi đó cô không còn là Tiểu Yến Tử, trong đài truyền hình có Hạt Đậu Rong và Bé Thỏ Ngoan mới, một nam một nữ, khoảng năm sáu tuổi, mọi thứ đều hợp với yêu cầu. Mỗi khi đứng trước tòa nhà xám bạc nơi bờ sông mang tên đài truyền hình tỉnh này, Chiêm Yến Phi đều cảm thấy xấu hổ và sợ hãi tới mức bụng nhộn nhạo, đau đớn tới mức buồn nôn, mỗi lần đi ngang qua đều không dám ngẩng đầu nhìn.

Tốt lắm. Cô vờ vai, nhìn cặp MC rời khỏi sân khấu, tiết mục đàn accordeon tiếp theo lên sân khấu.

Cuối cùng cũng bình thản đối diện với màn diễn của buổi văn nghệ, trong năm tháng cô không để ý, những vết thương kia đã kết vảy rồi khỏi hẳn, chẳng qua khi sờ vào sẽ cảm nhận được vết nhô cũ, nhắc nhở Chiêm Yến Phi đang thỏa mãn lúc này về quá khứ trông đã nhạt nhòa nhưng lại chưa từng bằng phẳng trước kia.

Sau này Chiêm Yến Phi mới biết ba cô từng là phó trưởng đoàn của đoàn múa ba-lê tỉnh, mẹ cô từng là học sinh của đoàn múa ba-lê đó. Cô không rõ nguyên nhân đoàn múa đó đóng cửa, nhưng từ khi cô có ký ức, ba đã bị bệnh lao phổi làm hỏng cơ thể, mà hình thể của mẹ lại khiến người ta không dám nghĩ đến nghề của mẹ đã từng làm. Mẹ năm đó thường xuyên oán trách ba của cô khiến Chiêm Yến Phi từ nhỏ đã biết cách chăm chú chơi búp bê trong tiếng mắng chửi kia.

Không lâu sau đó, cô Trịnh khen cô còn nhỏ nhưng lại có thể mặc kệ những lời nói quấy rầy sau lưng, Chiêm Yến Phi còn không biết cái từ ‘vì họa được phúc’.

Có thể thiên phú lúc bé của mỗi người đều bắt nguồn từ sự mua vui trong nỗi khổ của mình.

Dù sao Chiêm Yến Phi cũng không thể nhớ nổi lần đầu cô tới nhà hát là khi nào. Có lẽ là năm năm tuổi, cũng có thể là sớm hơn. Lúc ngồi trên chiếc ghế nhựa nơi hành lang bệnh viện, có một chú đi ngang qua gọi tên ba.

Có lẽ là đồng nghiệp cũ, nhưng lại có tinh thần và thân phận hơn ba nhiều. Cuộc nói chuyện của người lớn không chút hấp dẫn với đứa trẻ như cô, cô ngoan ngoãn chào chú một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn những giọt nước đang truyền xuống.

Cho đến khi cô cảm thấy có người vỗ đầu cô, cô mới lấy lại tinh thần. Cuộc nói chuyện của hai người lớn kết thúc, chú kia híp mắt nói, “Con gái anh lớn lên đáng yêu quá, không giả tạo chút nào, đây là bộ dáng mà một đứa nhỏ nên có. Em nói anh mang cô bé đi thử xem, em cùng lão đại sẽ chào tiếng trước một chút, tuyệt đối mạnh hơn đám nhỏ nhà người ta nhiều.”

Trong ký ức của Chiêm Yến Phi, câu nói của ông chú mặt mơ hồ này đã làm thay đổi tuổi thơ của cô, nhưng cô vẫn nhớ được giọng điệu tùy ý của chú ấy. Có lẽ ông ấy không nhớ rõ câu này mang nửa khách sáo nửa khước đại, nhưng hai tuần sau Chiêm Yến Phi xuất hiện ở sân khấu lần đầu.

“Giải đấu âm nhạc đầu tiên của Dư Khang Hoa, xin phép được bắt đầu!”

Cô lúng túng đi theo mấy đứa trẻ khác đứng cạnh MC nói mấy câu khai mạc mà mình không rõ lắm ra, tiếng vỗ tay ào ào cứ như tiếng nước chảy, kéo cô đi khỏi tuổi thơ yên tĩnh.

Sau này khi nghe bảo Dư Châu Châu tham gia cuộc thi kể chuyện của Dư Khang Hoa thay cô, Chiêm Yến Phi bảy tuổi đột nhiên cảm thấy có chút bi thương. Khi đó cô cảm kích chủ tịch của Dư Khang Hoa vô cùng – chính những giải thưởng của họ đã đẩy các cô lên sân khấu đầy ánh đèn và người yêu thích.

Sau này mới biết rằng, thật ra bọn họ đều uống nhầm thuốc.

Lúc những đứa trẻ chưa biết trên đời này có cái gọi là ‘hồi ức’ thì Chiêm Yến Phi đã bắt đầu liệt kê những vinh dự mà mình đạt được. Top ba học sinh tốt của tỉnh hàng năm, ngôi sao trường học, thành viên ưu tú của đội thiếu niên tiên phong, ủy viên học tập toàn quốc... Từ ba giúp viết bài xin vật liệu, đến khi cô quen thuộc, mặt không đỏ tim không đập để viết

mấy câu ‘Cô chăm chỉ, là tấm gương tốt của các bạn học, cô vui vẻ khi giúp người khác, là bạn tốt trong cuộc sống của các bạn học’ để nói về mình. Chiêm Yến Phi lên sân khấu rất nhiều lần, đến rất nhiều thành phố, nhận được hàng trăm ngàn lần tiếng vỗ tay mà nhiều người cả đời phấn đấu cũng không thể có, tuổi trẻ của cô xán lạn đến mức có thể chọi mù đôi mắt của cô.

Lần đầu làm MC của giải thưởng âm nhạc của Được Khang Hoa, cô không phải là nhân vật chính, chỉ là nền đứng cạnh ba bạn nhỏ khác, phụ trách giới thiệu các bạn nhỏ thi đấu. Rất nhiều chữ ở trên tấm thẻ cô không đọc được, cũng giả vờ cầm trên tay như người khác – cho dù tấm thẻ lớn hơn tay cô rất nhiều.

Điều thú vị là cô chưa bao giờ thấy căng thẳng, cho dù lần đầu nhìn thấy tấm màn đỏ trên sân khấu, hay tiếng ồn ào sau tấm màn sân khấu đó, hoặc là khán đài tối om. Có lẽ khi đó cô còn quá nhỏ, nhỏ đến mức không biết mặt mũi là cái gì, cho nên không sợ bị mất mặt mũi.

Đáng ra lần đấy chỉ trở thành một khúc nhạc dạo ngắn cho cuộc đời Chiêm Yến Phi, để khi lớn lên và nhớ lại, cô sẽ kinh ngạc vì mình từng làm MC trên sân khấu!

Nhưng ông trời lại ném cho cô một cảnh ô – liu không nên đụng vào.

Một chân cô vừa lên sân khấu nói rõ tên đơn vị bầu cử của người biểu diễn đàn organ tiếp theo, lúc đứng dưới ánh đèn sân khấu thì nghe thấy tiếng của người khác bảo, “Không phải bảo với mấy người là có đứa nhỏ ngày hôm nay không đến sao? Đối người khác đi, sao còn bảo con bé nói tên đó ra vậy?”

Đầu óc của Chiêm Yến Phi trống rỗng. Cô đang định quay đầu tìm người nói câu đó thì nghe thấy tiếng nói bình tĩnh ở bên hậu trường vang lên.

“Tôi chỉ nói với cháu một câu, đừng nhìn sang đây.”

“Người biểu diễn organ, vườn trẻ chính phủ, Lăng Tường Xuyên.”

Chiêm Yến Phi trấn tĩnh vô cùng, mắt cô nhìn về phía trước, giữ vững nụ cười của mình, dùng giọng nói non nớt để giới thiệu chương trình, “Người biểu diễn tiếp theo là Lăng Tường Xuyên đến từ vườn trẻ chính phủ, bạn ấy sẽ biểu diễn cho mọi người....”

Dừng lại một chút.

Giọng nói trong hậu trường vang lên, “Xuân giang hoa nguyệt dạ.”[1]

[1] Bài đàn được lấy từ bài thơ Xuân giang hoa nguyệt dạ (Đêm hoa trăng trên sông xuân) của Trương Nhược Hư.

Hán Việt: Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,

Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện, nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tiến.

Không lý lưu sương bất giác phi,

Đình thượng bạch sa khan bất kiến,

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,

Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?
Nhân ính đại đại vô cùng dĩ,
Giang nguyệt niên niên chỉ tương tự.
Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân,
Đãn kiến trường giang tổng lưu thủy.
Bạch vân nhất phiến khứ du du,
Thanh phong phổ biến bất thăng sầu.
Thùy gia kim dạ thiên chủ tử,
Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu?
Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,
Ứng chiếu ly nhân trang kính đài.
Ngọc hộ liêm trung quyển bất khứ,
Đảo y châm thượng phát hoàn lai.
Thử thời tượng vọng bất tương văn,
Nguyên trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ,
Ngư long tiềm được thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa,
Khả liên xuân bán bất hoàn gia.

Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,
Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vụ,
Kiệt Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân quy,
Lạc nguyệt dao tình mãn giang thụ.

Bản dịch của Trần Trọng Kim:

Sông liền biển, nước xuân đầy dẫy
Trăng mọc cùng triều dậy trên khơi
Trăng theo muôn dặm nước trôi
Chỗ nào có nước mà trời không trăng?
Dòng sông lượn quanh rừng thẳm ngát
Trăng soi hoa trắng toát một màu
Trên không nào thấy sương đâu
Trăng phau bãi cát ngó hầu như không
Không mảy bụi trời sông một sắc
Một vầng trăng vắng vặc giữa trời
Trăng sông thấy trước là ai
Đầu tiên trăng mới soi người năm nao

Người sinh hóa kiếp nào cùng tận
Năm lại năm trăng vẫn thế hoài
Trăng sông nào biết soi ai
Dưới sông chỉ thấy nước trôi giữa dòng
Mảnh mây bạc mộng lông đi mãi
Rừng phong xanh trên bãi gọi sầu
Thuyền ai lơ lững đêm thâu
Trong lầu minh nguyệt chỗ nào tương tư
Trên lầu nọ trăng như có ý
Vào đài trang trêu kẻ sinh ly
Trong rèm cuốn cũng không di
Trên chày đập áo phôi thì vẫn nguyên
Mong nhau mãi mà tin bất mãi
Muốn theo trăng đi tới cạnh người
Nhạn bay trăng cứ đứng hoài
Cá rồng nổi lặn nước trôi thấy nào
Đêm trước thấy chiêm bao hoa rụng
Thương quê người chiếc bóng nửa xuân
Nước sông trôi hết xuân dần

Trăng sông cũng lặn xế lần sang tây

Trăng xế thấp chìm ngay xuống bể

Cách núi sông xa kể đường bao

Cõi trăng về ấy người nào

Cây sông trăng lặn nao nao mỗi tình.

Mình có search tìm bài đàn bằng organ nhưng không có, bạn nghe hòa tấu tạm nhé: <https://www.youtube.com/watch?v=fO-LtHWjCwo>

“Độc tấu đàn organ, Xuân giang hoa nguyệt dạ.”

Cô không biết Xuân giang hoa nguyệt dạ là cái gì, cũng không nghe rõ nhưng vẫn nói theo giọng điệu cũ, gần như không ai nghe thấy sai lầm từ câu giới thiệu cả.

Tiếng vỗ tay vang lên, cô đi về phía hậu trường, đèn trên sân khấu tắt, chỉ để lại một ánh đèn sáng, công nhân viên ôm ghế và giá để đàn organ lên trên sân khấu chuẩn bị, Chiêm Yến Phi lướt qua cô bạn biểu diễn cột tóc sừng dê kia.

Cô hồ đồ ngẩng đầu nhìn gương mặt thả lỏng và vui vẻ của mọi người, đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên.

“Cô bé rất khéo léo trong giao tiếp, rất bình tĩnh. Nhưng lúc đi đường còng lưng, bước chân dừng bước lớn như thế, phải đổi tật xấu này.”

Vẫn giọng nói nghiêm khắc lạnh nhạt như thế. Chủ nhân của giọng nói này là Trịnh Bác Thanh, giáo viên ở cung thiếu nhi, 34 tuổi, chưa kết hôn, vào thời đấy, phụ nữ ở độ tuổi này chưa có chồng nghĩa là gái lỡ thì kì quái.

Gái lỡ thì nhìn cô từ trên cao xuống, kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, “Ai cột cho bé đầu tóc này? Mẹ bé hả? Sau này lên sân khấu đừng cột thấp như thế, cột tóc sừng dê ấy, như vậy khán giả mới có thể thấy được bộ dạng hoạt bát của đứa nhỏ từ bé.”

Chiêm Yến Phi ngơ ngác nhìn dì lạnh lùng đang búi tóc trước mặt.

Dì lạnh nhạt nhìn cô, một lát sau mới nở nụ cười nhạt, lộ ra nếp nhăn nơi khóe mắt.

“Tên gì?” Dì hỏi.

“Chiêm Yến Phi,” Chiêm Yến Phi nói xong, đột nhiên chèn thêm một câu, “.... Chiêm trong Chiêm Thiên Hữu, Yến trong chim én, Phi trong bay lượn.”

Đây là lời dạy của ba mẹ, nếu như có người lớn hỏi tên cô thì cứ trả lời như thế, dù cô không biết Chiêm Thiên Hữu là ai.

“Chiêm Yến Phi....”

Dì hơi cau mày suy nghĩ gì đó, Chiêm Yến Phi đột nhiên sợ hãi, cô sợ mình nhớ sai lời dặn của ba mẹ?

Nhưng dì ngồi xổm xuống ngay lập tức, nhìn vào mắt cô, mặt lạnh nhạt bảo, “Vậy gọi là Tiểu Yến Tử đi.”

Từ đấy, Chiêm Yến Phi trở thành Tiểu Yến Tử.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ngoại Truyện 5: Chiêm Yến Phi (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Canh giờ”

“Tối nay tớ tới nhà cô tớ nơi bờ sông á, cùng đường với cậu nên đi chung đi!”

Chiêm Yến Phi hồi phục tinh thần, công cuộc dọn vệ sinh đã đi vào thời khắc kết thúc, giáo viên đã cho bọn họ về, đám chị em của cô vui vẻ nhảy nhót dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đem đi trả, Thẩm Thanh có quan hệ rất tốt với cô đi tới kéo cô một cái, hẹn cô cùng đi về nhà chung.

“Nhà cô cậu ở đâu?”

“Cái khu tập thể đằng sau nhà cậu đấy, đi khoảng năm phút đồng hồ.” Thẩm Thanh nói xong, nhún vai, thất vọng nói thêm, “Tổ tông nhỏ nhà cô tớ gần đây làm tớ phiền kinh khủng, đứa nhỏ hay người lớn đều đáng ghét như nhau.”

Tất cả mọi người luôn thích tìm Chiêm Yến Phi để kể lể oán giận của mình, cô rất ôn hòa, lúc cười còn có lúm đồng tiền, bộ dạng hiền lành ấm áp, cho dù những lời nói ra chỉ mang tính chất an ủi nhưng lại khiến lòng của người nghe thấy thoải mái, đây mới là vấn đề quan trọng.

Cô nở nụ cười nhạt, hỏi tiếp, “Sao vậy? Khó chịu lắm à?”

Thẩm Thanh làm ra vẻ đắc ý, nghênh đầu, rướn cái cổ lên, con mắt nhìn xuống, dùng lỗ mũi hếch về phía Chiêm Yến Phi, lúc đi còn hếch cái mông lên một cái.

“Thấy không? Đây là đức hạnh của thằng em họ nhà tớ đấy. Lúc cả nhà ăn cơm không ai nói gì, chỉ nghe cô chú tớ khen nó, nói văng nước miếng, nói liên tục cả tiếng đồng hồ, hận không thể dán một tờ giấy ‘Nhà nghệ thuật nhân dân’ lên gáy tổ tông nhà họ rồi nhét lên bàn thờ thờ cúng ba nén nhang một ngày đấy!”

Thẩm Thanh nói chuyện rất nhanh, Chiêm Yến Phi cười nghiêng ngả không đứng được, cuối cùng mới nhớ mà hỏi thêm, “Nhưng mà cậu ta kiêu ngạo cái gì thế?”

“Nói tới thì tớ cảm thấy buồn cười vờ lơ ấy,” Thẩm Thanh nở nụ cười, “Cung thiếu nhi chọn người đi diễn, thằng nhóc đó được chọn làm người dẫn đầu hợp xướng nhi đồng của đoàn hợp xướng. Cậu biết đấy, trong đoàn hát hợp xướng nhi đồng, giọng nam đều giống như thái giám á, không chỉ mấy thằng nhóc, mà mấy đứa nhóc cả nam cả nữ sau khi huấn luyện xong đều giống như một cái khuôn in ra vậy, toàn bộ đều cùng một kiểu giọng. Có cái gì mà điên cuồng chứ? Cứ làm như có tương lai rộng mở lắm không bằng? Cung thiếu nhi ở cái thành phố nhỏ của tụi mình thì được cái gì chứ, tớ nói thật ấy, chú tớ còn bảo cho thằng nhóc đó tham gia showbiz cơ – buồn cười!....”

Thẩm Thanh vẫn còn nả pháo liên hồi, Chiêm Yến Phi ngẩn người khi nghe hai câu ‘tương lai rộng mở’ và ‘showbiz’, hai cụm từ đó cứ như nam châm vậy, kéo lại những đoạn ký ức rơi rớt khắp nơi lại với nhau, chắp vá lại quá khứ nặng nề của cô.

“Đứa nhỏ này là hạt giống tốt, tương lai sáng rạng. Cũng có tiếng trong giới văn nghệ tỉnh, mấy đứa nhóc bình thường cũng thích con bé!”

Bọn họ đã từng biết đến Tiểu Yến Tử. Nhưng mà sau đó lại quên mất.

Chiêm Yến Phi chưa từng ‘vênh vang đắc ý’ như Thẩm Thanh diễn. Cô nhớ ba từng cổ vũ cô, “Ở trong cái vòng này, không thể vội vàng làm cái gì được.” – Nhưng mà dù ba có nói thế nào cũng không làm mẹ hiểu ra. Chiêm Yến Phi không biết những người thân thích khác trong nhà mình có từng ở sau lưng nhà cô để oán thầm mấy lời nói liên hồi của mẹ hay không, câu nói cửa miệng của mẹ khi ấy là “Yến Yến nhà chúng tôi....” đã làm hỏng bao nhiêu trái tim của đứa nhỏ, cô vĩnh viễn không biết được.

Sau này khi lớn lên, đọc tạp chí, trong phần kỳ văn dị sự từng viết, mỗi khi Michael Jackson nhảy từ trên sân khấu xuống dưới tiếng hoan hô của mấy vạn người, ánh đèn tắt, khán giả rời khỏi khán phòng đều phải tiêm thuốc an thần để khôi phục tình trạng. Cô không biết có bao nhiêu phần trăm sự thật trong chuyện này, nhưng có thể hiểu rằng – Đứng nơi được nhiều người vây quanh, cứ như đang đứng nơi trung tâm vũ trụ, được thành thần được cúng bái, nếu là cô, cô nghĩ mình cũng cần một liều thuốc an thần.

Cô cũng cần. Không phải tiêm vào cho cô, mà tiêm vào cho người mẹ không chấp nhận được sự thật con gái không thể xuất hiện trên sân khấu nữa.

Có lúc cô cũng nghĩ lung tung. Mẹ kiêu ngạo vì cô, hay là những câu nói như “Nhìn kìa, đó là Tiểu Yến Tử, đó là người nhà của Tiểu Yến Tử phải không?” sau khi buổi biểu diễn kết thúc, cô không dám nghĩ sâu. Người làm con không bao giờ có tư cách để phỏng đoán chiều sâu và động cơ của tình mẹ.

“Chiêm Yến Phi?”

Cô lấy lại tinh thần, hơi lúng túng, không biết Thẩm Thanh nói đến đâu rồi.

“Lúc này tớ.... hơi choáng đầu.” Cô giải thích lung tung.

“A, không sao chứ?” Thẩm Thanh ngạc nhiên, chạy tới kiểm tra, cô lắc tay liên tục, bảo không sao, ổn rồi.

“Cậu nói tới đau đầu tớ mới nhớ ra một chuyện. Thật ra tổ tông nhỏ nhà cô tớ có thể làm đau đầu cũng do nhà cô ấy bỏ không ít tiền ra nịnh nọt giáo viên nơi cung thiếu nhi. Chú tớ không đưa tiền trực tiếp, mà gửi cho thầy Lý cô Trịnh gì đấy của đoàn hợp xưởng kia không ít đồ đạc, có khi còn mời đi ăn cơm, cô tớ lâu lâu cũng đến đưa quà cáp, nhà tớ cũng hay nói chuyện, có lần nghe được, cô Trịnh bên đấy bị đau đầu, đi tới bệnh viện cô tớ kiểm tra không mất tiền...”

Chiêm Yến Phi cảm thấy lạnh lẽo. Thành phố phương Bắc nhỏ bé này đã chuyển sang ngày đông lạnh, mang theo gió thu cuối tháng mười, cô nắm chặt quần áo, bình tĩnh bình luận lúc Thẩm Thanh đang nghỉ ngơi thờ dốt, “Xấu thật. Nhưng mà đó cũng là đồ cúng mà cô chú cậu tự nguyện bỏ ra.”

“Còn không phải à!” Thẩm Thanh thấy có người chung chí hướng, lập tức kể cho cô biết mấy tấm màn đen ở cung thiếu nhi. Chiêm Yến Phi vừa nghe vừa cúi đầu cười, khóe miệng của cô hơi xệ xuống.

Không biết cô Trịnh này có phải cô Trịnh kia không.

“Cung thiếu nhi còn có mấy cô Trịnh chứ?”

Cứ như vừa mở mắt thì thấy ông cụ trong phòng thu âm, nhú mào đặt câu hỏi.

Sau lần biểu diễn đầu tiên, Trịnh Bác Thanh để lại số điện thoại của cô, đưa cho ba của Chiêm Yến Phi, “Nếu như muốn đứa nhỏ có tương lai thì giao cho cô ấy.”

Người nhiệt huyết nhất là mẹ, người không đi xem buổi diễn. Bà gọi cho đối phương, nói chuyện lảm nhảm nhưng cũng có chút câu nệ, giọng nói lạnh nhạt ở đầu dây bên kia làm bà không thể giữ được nụ cười trên môi, lúc cúp điện thoại thì mắng to nửa tiếng, sau đó kéo cô đến cung thiếu nhi.

Không biết họ tên thật của đối phương, không biết ngành chính, chỉ biết họ Trịnh, là nữ. Cười hỏi ông lão bảo vệ, “Cung thiếu nhi chúng ta có cô giáo nào họ Trịnh không ạ?”, sau đó nhận lại nụ cười khinh thường của ông lão.

Cung thiếu nhi có mấy cô Trịnh chứ?

Chiêm Yến Phi không hiểu giọng điệu phức tạp này, sợ hãi ở cạnh hỏi, thế rồi cuộc... có mấy người ạ?

Ông lão cười ha ha, xem ra cô bé còn đáng yêu hơn người lúc này.

“Đứa nhóc ngốc...” Ông ngẩng đầu nhìn mẹ của Chiêm Yến Phi một cái, thay đổi vẻ mặt khó chịu, “Phòng thứ hai từ cầu thang đi lên.”

Mẹ giận vô cùng, không thèm nói cảm ơn mà kéo Chiêm Yến Phi đi luôn.

Đằng sau cánh cửa vang lên giọng nói lạnh lùng, “Mời vào.” Làm Chiêm Yến Phi nhớ lại gương mặt lạnh lùng kia.

Nói rõ ý đồ tới, Trịnh Bác Thanh cũng không nói vòng vèo, đưa các hạng mục phụ đạo của việc làm MC đoàn hợp xưởng cho mẹ Chiêm Yến Phi, “Đây là các chương trình học cơ sở, vì tốt cho đứa nhỏ, nếu không nắm vững cơ bản thì sẽ không thể phát triển hơn được.”

Mẹ bị dọa tới sững người, gật đầu như già tới, sau đó bị học phí của các chương trình bồi dưỡng tố chất này làm phân vân, đang phân vân có

nên ‘phát triển hơn’ hay không thì thấy Chiêm Yến Phi ngây thơ hỏi, cô ời, phát triển hơn là gì ạ?

Mẹ đánh lên tay cô một cái, bảo cô im miệng, Trịnh Bác Thanh hơi nhếch môi, nở nụ cười qua loa cứ như lười trả lời câu hỏi đơn giản này, vấn đề chỉ đứa nhỏ mới không hiểu.

Nhiều năm sau, Chiêm Yến Phi không chắc mình có từng hỏi câu này chưa. Đây là nghi vấn ban đầu của cô, cũng là kết cục cuối cùng.

Người lớn cũng là kẻ lừa đảo.

Có thể bọn họ không thừa nhận điều đấy. Bọn họ sẽ nói, không có ‘phát triển hơn’, không phải bọn họ nói dối, chỉ có thể trách bản thân không thể thành công.

Mẹ về nhà thương lượng với ba trong căn phòng đóng cửa rất lâu, trong thời gian đó cũng cãi nhau mấy trận, cuối cùng quyết tâm dùng tiền để cho Chiêm Yến Phi đi học làm MC.

Từ cách đứng, vẻ mặt tới ngữ điệu ngữ âm, tốc độ nói rồi biểu cảm thế nào, Chiêm Yến Phi không thể học được kiểu trầm bổng du dương khuếch đại kia, mặc dù giáo viên dạy cho rằng làn điệu kia ‘sinh động và tình cảm’. Cô quá nhỏ, không có ai nghiêm khắc bắt cô đọc một đoạn từ xâu chuỗi dài dòng, cô cũng vui vẻ tới ngồi xem, xem những đứa nhỏ chơi chơi kia muốn thử. Nhưng thời gian đó cô thật sự rất may mắn, lúc đài truyền hình đến chọn MC cho chương trình [Cô bé quà tặng khăn đỏ], cô trở thành người may mắn – nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ muốn tìm một đứa nhỏ bốn hoặc năm tuổi, mà cô vừa đúng năm tuổi, chỉ có cô thôi.

Cho đến khi lên sơ trung, có một hôm học được từ mới trong tiết ngữ văn, cô mới phân biệt rõ một từ, cảm thấy đọc rất quen, lúc này mới nhớ tới, lần đầu cô đi diễn, cái từ mà đạo diễn cười hì hì để nói với biểu hiện ngốc nghếch ngu đần của cô lúc đó mang hàm nghĩa gì.

Ngọc thô chưa mài dũa.

Đáng tiếc, khi đó cô không biết người ta đang khen mình, nếu không cô sẽ rung đùi đắc ý chứ không phải tự ti vì không thể làm tốt bằng hai MC nhỏ tuổi còn lại.

Trương Ái Linh từng bảo, nổi tiếng phải nổi tiếng đúng thời.

Nếu quá muộn thì sẽ không vui vẻ như thế nữa.

Chiêm Yến Phi cũng có chút tiếc nuối.

Cũng không thể tới quá sớm.

Sớm đến mức không biết danh lợi là gì, cũng không thể hiểu vui vẻ là gì.

Cô là khách quen của đài truyền hình, lúc ra cửa sẽ có dì ở phòng thu gật đầu chào cô và mẹ, khi đó mẹ sẽ đứng thẳng eo, bà luôn là nhân vật đề tài trong bàn cơm lúc cả nhà họp mặt, lúc ăn cơm ở quán cơm xong, mọi người sẽ đến karaoke, sau đó người lớn sẽ bảo cô cầm microphone để làm MC bữa tiệc, hát mua vui. Lúc cô còn nhỏ cũng có lịch trình, mỗi tuần sẽ đi quay chương trình ở đài truyền hình bốn buổi, diễn xuất đủ thứ, diễn tập các buổi dạ hội, tối thứ sáu phải đến cung thiếu nhi học làm MC và đọc biểu cảm...

Lúc mọi người khen cô, chỉ có mỗi Trịnh Bác Thanh không cho cô sắc mặt tốt, vẫn lạnh lùng như trước, vẫn đối xử với cô bình đẳng như thế, có khi cũng nở một nụ cười kì dị. Mỗi khi cô tham gia hoạt động nào đó, sẽ luôn bị Trịnh Bác Thanh tìm nói chuyện riêng một lát, nói cho cô biết, không thể cong lưng, tốc độ nói phải vừa phải, không được nháy mắt quá nhiều, không được để lộ tiếng thở...

Cô nói tới đâu, Chiêm Yến Phi sẽ gật đầu tới đó, ngoan ngoãn chỉnh sửa.

Niềm vui lớn nhất không phải trở thành một ngôi sao nhỏ nổi tiếng. Mà có một ngày, cô Trịnh hời hợt nói, tạm ổn, còn nghe thấy tiếng thở, sửa lại một chút, đừng kiêu ngạo.

Cô vui vẻ cả ngày.

Có lúc cũng bị chê trách, nghe người lớn bảo cô không có bản lĩnh gì, bởi vì, “Đi cửa sau!”

Bảo cô đi cửa sau để vào đài truyền hình, đi cửa sau để vào trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm, đi cửa sau để làm trung đội trưởng...

Cô cảm thấy tủi thân, muốn cãi nhau với người ta, cô dựa vào bản thân mình – nhưng nghĩ lại, có thể đi cửa sau cũng không phải chuyện gì xấu, hình như còn rất vinh quang, thôi thì để họ hiểu nhầm cũng được.

Đổ ky, toàn là đổ ky. Chiêm Yến Phi học bộ dạng thẳng người của mẹ mình.

Sau này khi lớn lên, cô mới dần cảm nhận được niềm vui do sự nổi tiếng mang đến. So với việc không thấy khán giả sau khi kết thúc, các bạn trong lớp chen chúc và thường xuyên vây quanh cô rất chân thật, thấy rõ chưa, lúc nào cũng có nhiều người xúm quanh cô. Chiêm Yến Phi nhớ lời dạy của ba, không được kiêu căng cũng không được vội vàng, không được ỷ thế hiếp người, thậm chí không được ngẩng cao đầu quá mức, phải làm người hiền lành. Cô dùng giọng nói ‘không có gì ghê gớm’ để kể chuyện lý thú khi quay chương trình ở đài truyền hình, lúc học được một nửa, sẽ đi ra ngoài lớp do giáo viên phụ trách đội gọi trong ánh mắt hâm mộ của cả lớp, được mọi người yêu thích, được mọi người bàn tán.

Nhưng khi lớn lên, Chiêm Yến Phi rất ít khi nhớ lại thời gian tốt đẹp này.

Bởi vì cô biết kết thúc. Cứ như xem phim vậy, nếu như khán giả thấy được thời khắc huy hoàng và đặc ý của nhân vật chính ở đầu phim, thì ngang hai phần ba sẽ biết người này gặp chuyện xui, sau đó bắt đầu thời kì thảm họa, cuối cùng sẽ chào đón kết thúc xoay chuyển.

Chiêm Yến Phi không thể nào chìm đắm trong hồi ức này, sự vui sướng đó bị đè ép xuống.

Năm tháng giống như hai mặt giấy, cô muốn rời khỏi những nỗi đau thì phải buông bỏ những vui sướng kia.

“Đúng rồi, có anh chị khóa trên đậu trường đại học Phục Đán [1]hồi năm ngoái về tọa đàm đấy, cậu có đi nghe không? Thứ sáu tuần này.”

[1] Đại học Phục Đán: là một đại học có trụ sở tại Thượng Hải, Trung Quốc, thành lập năm 1905 không lâu trước khi nhà Thanh sụp đổ, đại học Phục Đán là một trong những đại học hiện đại đầu tiên của Trung Quốc, đến bây giờ vẫn là một trường đại học hàng đầu.

Không biết Thẩm Thanh kết thúc những lời phê phán em họ mình từ hồi nào, cô bạn đã chuyển sang chủ đề khác.

“Tớ nghĩ chúng ta không đậu nổi Phục Đán đâu.” Chiêm Yến Phi thở dài.

“Nghĩ nghĩ cái gì? Cho dù đám ‘trâu bò’ của Chấn Hoa cũng có người đậu mấy trường đại học tệ hại đấy thôi, vương hầu tướng tướng trừ hữu chủng hồ [2]?” Thẩm Thanh vênh mặt giống cậu em họ nhà cô bạn.

[2] Đây là một câu danh ngôn trong sử kí của Tư Mã Thiên.

Vương hầu tướng tướng trử hữu chúng hồ! (Trần Thiệp thế gia) – Dịch tạm: Vương, hầu, tướng, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống?

Chiêm Yến Phi đột nhiên ngẩn người.

Lúc tốt nghiệp tiểu học, trong buổi lễ cuối cùng, cô và Dư Châu Châu ôm nhau nói lời tạm biệt sau sân khấu.

Bọn họ không thể học ở những trường tốt như trường trung học trực thuộc đại học sư phạm hay trường số tám, phải học những trường tệ hơn, nói đúng ra là bị đánh về nguyên hình.

Cô tiếc nuối nói với đối phương rằng, tiếc là cậu không thể học ở trường trung học trực thuộc đại học sư phạm.

Dư Châu Châu là một cô bé thông minh và chói mắt vô cùng.

Nhưng Dư Châu Châu luôn có suy nghĩ kì lạ lại nhìn cô, lắc đầu bảo, “Có gì tiếc cơ chứ?”

Cô vĩnh viễn nhớ đến ánh mắt sáng rực của cô bạn trước mặt mình năm đó, trong đôi mắt ấy cứ như có hai ngọn lửa nóng bỏng vô tận, tràn ngập sự hi vọng mà cô không thể hiểu được.

“Đâu phải cứ học ở trung học trực thuộc đại học sư phạm thì mới có tương lai sáng lạn chứ? Có gì đặc biệt cơ chứ?”

Chiêm Yến Phi thất vọng trong lòng, vỗ vai cô bạn bảo, “Tớ tin cậu.”

Đôi cánh của chim én nhỏ [3] đã phải đóng lại, chỉ còn giấc mơ khác biệt mà người khác không buông tay. Cô tiếc rằng mình không còn cảm xúc mãnh liệt như trước kia, bởi vì đã trải qua cuộc sống luân hồi của lòng người thay đổi.

[3] Đây là cách chơi chữ, Tiểu Yến Tử là con chim én nhỏ, mà chim thì sẽ có cánh. Chiêm Yến Phi trước kia có nghệ danh là Tiểu Yến Tử, vậy nên ý đôi cánh của chim én đóng lại nghĩa là tương lai kia của Chiêm Yến Phi cũng ngừng lại lúc đấy rồi.

Tuổi thơ của Chiêm Yến Phi thật sự rất tàn khốc.

Nhớ lại năm đó khi cô đang có tương lai sáng lạn, cô và Dư Châu Châu ngồi sóng vai ở sau sân khấu lớn để đợi tới lượt mình thì cô bạn kia đột nhiên hỏi cô rằng, Chiêm Yến Phi, sau này khi lớn lên, cậu muốn làm gì?

Cô bạn hỏi cô một vấn đề chưa ai từng hỏi cô cả.

Mọi người thường sẽ bỏ qua việc hỏi dò cô mà trực tiếp cười bảo, sau này Tiểu Yến Tử có thể vào đài truyền hình làm, làm một minh tinh nổi tiếng, sau đó tham gia các chương trình cuối năm.

Giống như cô Trịnh từng nói, phát triển lớn.

Chiêm Yến Phi cũng từng nghĩ đến điều này, dù sao đứa trẻ nào cũng có kiêu ngạo be bé trong người, có một chút hư vinh chưa từng bị lộ ra ngoài. Cô thích chụp ảnh chung với các ca sĩ tình, thích được các lãnh đạo đứng trên cao cầm tay mình trước mặt nhiều người. Còn những cái cao cả như lý tưởng thì cô chưa từng nghĩ tới.

Cô dần lớn lên, dần bước lên sân khấu cả nước. Cô trở thành thư kí của các buổi lễ thanh thiếu niên toàn quốc – đương nhiên có rất nhiều thư kí.

Thì ra Trung Quốc có rất nhiều đứa trẻ như cô, Trương Tam mỗ côì cha mẹ dù làm việc ngoài giờ nhưng vẫn đứng trong top mười thành viên gương mẫu của đội thiếu niên tiên phong làm cảm động mọi người khắp cả

nước Trung Quốc, Lý Tứ có gia thế giàu có lâu đời đã từng nói chuyện với đại sứ nước Mỹ, Vương Ngũ Tổ được nhận giải người mới tốt nhất.

Cô thật sự không là cái gì cả.

Một con cóc ngồi đáy giếng nhưng lại có ước mơ quá lớn, đó là một cái tội.

Từ đó về sau, mỗi khi người khác khen cô sau này là minh tinh thì cô sẽ cúi đầu.

Lần này là khiêm tốn thật.

Cho nên khi nghe Dư Châu Châu hỏi, Chiêm Yến Phi nghĩ nát óc cũng không tìm ra được đáp án.

Một đứa nhỏ thì có ánh mắt xa cỡ nào chứ?

Chiêm Yến Phi lại thấy rõ sương mù trong cảnh phồn hoa như găm trước mắt mình.

Cô bắt đầu lo lắng, ánh sáng như này có thể chiếu rọi trong bao lâu?

Đúng là không lâu thật.

Chương trình [Cô bé quàng khăn đỏ] thay đổi. Ba MC đều lớn hết rồi. Cô nổi mụn trong một đêm, vóc người của cô cũng nở nang hơn, không thể bước trên con đường đáng yêu nữa rồi. Ngôi sao nhỏ tuổi phải bị bấm đáng yêu, thiếu nữ thì phải thanh tú thon gầy, nhưng họ lại không cho Chiêm Yến Phi thời gian để chuyển biến.

Chiêm Yến Phi cầm cục gôm xóa mọi thứ, cô dùng sức xóa hết dấu vết có liên quan tới khoảng thời gian đó trong trí nhớ của mình. Cô trở nên khiêm tốn hòa ám, các bạn học lại thường xuyên cười trên nỗi đau của cô. Các giáo viên thì trở mặt còn nhanh hơn cách lật sách, bọn họ như trở thành

Gia Cát Lượng có tầm nhìn xa trông rộng, “Tôi đã nói em tiếp tục như vậy là không ổn.” – những lời khen cô có tương lai sáng lạn trước kia là lời nói dối hết à?

Nhưng mà điều làm cô không chấp nhận được là sự thay đổi của mẹ mình.

Cô không còn nghe thấy câu nói “Yến Yến nhà chúng tôi...”, mẹ nhìn mặt cô cứ như cô là đứa nhỏ vô dụng trước kia.

“Mày cũng giống như ba mày vậy, đúng là người nhà họ Chiêm!”

Lúc đó cô ngoan ngoãn thừa nhận mọi thứ như hồi bé, giống như lúc cô chịu đựng năm đó mà nhạt được kỳ ngộ vậy. Chẳng qua có rất nhiều chuyện cô không nghĩ tới nhưng không có nghĩa là cô quên.

Đoạn cuối của kí ức này dù có xóa kiểu nào cũng không xóa hết, rõ mồn một như mới xảy ra ngày hôm qua.

Cô ngồi trong nhà hát nhỏ, Trịnh Bác Thanh đang chỉ cho mấy đứa nhỏ cách xâu chuỗi chữ. Ngày hôm sau là buổi biểu diễn hàng năm của cung thiếu nhi. Chiêm Yến Phi bị mẹ ép tới hỏi cô Trịnh có thể cho cô tham gia hoạt động ở trường trung học trực thuộc đại học sư phạm hay không – “Cứ như năm đó cô ta đã đưa con vào trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm vậy, dù sao hai người cũng từng là cô trò cơ mà, sao có thể trơ mắt không giúp con được!”

Thật ra mẹ biết là không thể. Mẹ không xuất hiện vì sợ Trịnh Bác Thanh đòi quà của mình.

Cho nên Chiêm Yến Phi ngồi một mình ở hàng cuối, Trịnh Bác Thanh thấy cô, nói với cô, tự tìm một chỗ ngồi xem, cô đang bận.

Cô mỉm cười nhìn đám nhỏ xung quanh, mỗi người đều mang vẻ mặt ‘Tui quan trọng nhất’, vênh mặt, kiêu ngạo bước vào ‘giới showbiz’.

Cứ như ngẩng đầu lên là thấy ánh sáng vạn trượng trước mắt.

Chiêm Yến Phi cười cười, nước mắt chảy khỏi khóe mắt, nóng bỏng.

Nhà hát lạnh hơn một chút. Cô không biết mình ngồi bao lâu, cuối cùng diễn viên diễn tập cũng ít dần, Trịnh Bác Thanh cúi người dọn dẹp đạo cụ trên sân khấu, chuẩn bị đi về.

“Cô giáo.”

Cô đi tới, nhỏ giọng gọi, không ai trên sân khấu để ý một ngôi sao nhỏ tuổi hết thời như cô.

Trịnh Bác Thanh quay đầu, gương mặt vẫn lạnh như trước.

Người này đã từng dùng giọng nói lạnh lùng nói với cô rằng, “VẬY GỌI LÀ TIỂU YẾN TỬ ĐI.”

Cái tên gọi này vẫn còn đấy, nhưng nó không còn thuộc về cô nữa rồi.

“Em tìm tôi có chuyện gì?”

Chiêm Yến Phi thông dong lắc đầu một cái.

“Không có chuyện gì. Không có chuyện gì cả. Cô giáo, em chỉ muốn nói lời tạm biệt với cô.”

Trịnh Bác Thanh lúc này mới chịu nhìn thẳng vào cô, tròn to hai mắt đầy kinh ngạc, nhìn Chiêm Yến Phi cong người 90 độ với mình.

“Em, đứa nhỏ này.....”

Nhưng không nói tiếp. Trịnh Bắc Thanh nhìn khán đài đen kịt một hồi, nở nụ cười dịu dàng với cô.

“Chiêm Yến Phi, học cho tốt vào.”

Cô dùng ánh mắt ra hiệu nhìn xung quanh, nói, “Những thứ dẫn vật người này chỉ là hư vô mà thôi. Tương lai quan trọng, em đã lớn rồi, học tập mới là quan trọng nhất.”

Cuối cùng Trịnh Trọng nói, “Cho nên phải học tốt vào.”

Cuối cùng cô giáo cũng nói lời thật. Liên quan đến tương lai sáng lạn, phát triển to lớn sau này.

Cô nói, những thứ này đều là hư vô. Chiêm Yến Phi biết mình nên cảm ơn lời dạy dỗ và căn dặn của cô giáo, nhưng lúc đó, cô run người, cố gắng kiềm chế mình mới không xông lên tát cho cô giáo một bạt tai.

Cô chỉ là một đứa trẻ vô tội. Sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?

Chiêm Yến Phi lau nhẹ gương mặt mình, lòng bàn tay lạnh lạnh, toàn lòng bàn tay là nước mắt.

Thẩm Thanh đứng ở cạnh thất kinh. Cô bạn hỏi Chiêm Yến Phi “Cậu muốn thi trường nào, muốn làm gì” – không ngờ cô bạn tốt tính này lại nhìn cô ngẩn người, sau đó chảy nước mắt.

“Chiêm Yến Phi? Chiêm Yến Phi? Cậu sao thế? Sao cậu lại khóc —“

Chiêm Yến Phi vẫy vẫy tay, nở nụ cười.

“... Không, không, chỉ nhớ một số chuyện cũ thôi.”

Cô hít hít mũi, lớn tiếng nói.

“Tớ muốn thi trường sư phạm, làm một giáo viên chân chính.”

Thẩm Thanh nhìn cô với ánh mắt hỏi dò, Chiêm Yến Phi trước mắt không giống với Chiêm Yến Phi ngày thường, trên người tỏa ra ánh sáng mà cô bạn chưa từng thấy, cứ như một đóa hoa tỏa hương tỏa sáng trong hàng vạn người.

“Tớ muốn làm một giáo viên chân chính, làm một người mẹ thật sự.”

Cô nói lại lần nữa.

Đây là lời cam kết với những đứa bé trong tương lai.

Như vậy, cô mới có thể đem tất cả tình yêu và tôn trọng cô chưa từng nhận được giành cho đứa bé đó.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ngoại Truyện 6: Thẩm Dương (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Ngoài núi có núi, ngoài người có người”

Thẩm Dương ngồi trên vị trí phó lái, ngoài đầu lại thì thấy một nhóm bạn học nam nữ đang lú ra lú rú ngoài cửa xe, trông bọn họ có vẻ đã say rồi, lớp phó năm đó cố hết sức kêu mọi người lên xe nhưng không ai nghe hẳn.

“Tớ nói này, cậu,” Cậu bạn ngồi ở vị trí lái xe có giọng nói rất trầm, trong xe thoang thoảng mùi rượu, Thẩm Dương đột nhiên nhớ tới một từ năm đó cô đọc mãi vẫn không hiểu, “Chếch choáng.”

“Cái gì?” Cô không nhìn hẳn, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, giống như đang nhìn bảng đen năm đó.

“Tớ hỏi cậu,” Hẳn đưa tay khoát lên bả vai cô, sau đó nắm cầm cô, hô hấp nóng bỏng phả lên mặt cô.

Thẩm Dương trợn mắt kinh ngạc, cô sống hai mươi mấy năm nhưng chưa ai dám làm vậy với cô.

“Tớ hỏi cậu, cậu bây giờ có cảm thấy hối hận hay không? Dù chỉ một chút.”

Bọn họ đều hỏi như thế. Tất cả mọi người.

Thẩm Dương, cậu đã từng thấy hồi hận hay chưa?

Thẩm Dương, cậu là người cố gắng nhất trong mọi người.

Thẩm Dương, cậu có phải chưa từng đi chơi như thế này?

Thẩm Dương, có phải ngay cả mơ cũng đang học không?

Thẩm Dương....

Thẩm Dương biết bọn họ muốn nói cái gì. Thẩm Dương, thiên tài dựa vào 99% mồ hôi và 1% linh cảm, cậu bảo, cậu đã làm được tới mức này sao cuộc đời vẫn luôn khiến cậu trở thành một người tầm thường?

Thẩm Dương, cậu thi trung khảo không tốt, giận hờn bước vào trường cấp ba bình thường, liều mạng ba năm cấp ba nhưng vẫn học đại học địa phương. Thẩm Dương, cậu có oán hận chưa? Nếu biết trước như thế thì có hưởng thụ tuổi trẻ vui vẻ không? Thẩm Dương, cậu có hồi hận không?

Thẩm Dương, cậu có hồi hận không?

“Tớ chưa từng hồi hận.” Cô nhỏ giọng nói, giọng nói bình thản không chút tức giận.

Cậu bạn trước mắt không còn cột nhĩ và lô thôi như hồi sơ trung nữa, quần áo trắng thơm, lái chiếc BMW X5 của mình tới tham gia buổi họp lớp. Thẩm Dương thấy được phép thuật thần kì của thời gian trên người mọi người, chỉ có bản thân cô cứ như vẫn đang đứng im một chỗ trong năm tháng.

Cô đang học nghiên cứu sinh, cho nên cô là người duy nhất mang balo trong nhóm bạn học nữ. Gương mặt vẫn không son phấn nào, vẫn mái tóc đuôi ngựa không thay đổi mười mấy năm, áo khoác màu xanh lam, không mang kính mắt, chỉ đội một cái mũ trắng, người gầy gò mặt lạnh nhạt.

Trong phòng riêng lớn nhất của quán ăn, các bạn học sơ trung đều tới đủ 40 người, đủ các thể loại người, phân tán khắp các giai tầng trong xã hội, vui vẻ uống bia, cô vẫn ngồi im lặng trong một góc tối.

Thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không biết lý do tại sao cô tới tham gia buổi họp lớp này. Từ khi tốt nghiệp đến giờ, cô chưa từng xuất hiện.

Có lẽ là câu nói “Nếu học nữa sẽ ngu đó, dù sao học cũng như thế, ra ngoài làm quen với mấy người bạn để kiếm nhân mạch thì hay hơn, muốn ở trường mãi đến già à?” – Cô không thể phản bác. Cô đã không còn sức lực và tư cách để phản kháng.

Cho dù cô chưa từng chịu thua.

Nhưng cô biết, cho dù lời nói khó nghe nhưng có lý. Cô đúng là nên ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài, ba mẹ cô già rồi, con đường nhỏ chật hẹp có thể thay đổi tương lai kia đã nhỏ đến mức không thể thấy tương lai, cho nên, cô hẳn nên dừng lại, nhìn người khác.

“Cậu còn nhớ tớ là ai không?”

Cậu bạn nam nghe thấy câu “Không hối hận” hời hợt của Thẩm Dương đập tay lên vô lăng, móc gói thuốc lá ra, sau đó nghĩ gì đó, nhét lại vào trong túi.

“Cậu biết tớ hỏi chuyện gì không mà nói cậu không hối hận?”

Trong nhóm người đến buổi họp lớp này có bốn người đi xe riêng của mình, cho nên khi ăn cơm xong mọi người đã thương lượng với nhau, các bạn học nữ ngồi xe, các bạn nam lái xe mình, đồng thời đến KTV lớn nhất để hát. Thẩm Dương đi ra ngoài từ sớm, đứng ở cửa nói mát, đám bạn học nam nữ ở đằng sau xưng anh gọi em lảng nhảng, mọi người uống đến mức mặt đỏ bừng bừng, chỉ có mình cô lẻ loi đứng ở cạnh.

Cứ như một đóa hoa tuyết trong thành phố phương Bắc này.

“Thẩm Dương!” Cô ngẩng đầu lên, có một bạn học nam trong bộ tộc xe gọi cô, cô ngấn người, đi tới.

Vốn định ngồi sau nhưng lại bị hấn nhét vào vị trí phó lại. Hấn cũng leo lên xe ngồi, đóng cửa xe ngăn lại tiếng cười nói dưới đèn nê- ông đỏ ở ngoài.

Mở máy sưởi rất ấm, cô nói tiếng cảm ơn.

Bạn học nam này rất lạ, nhưng cô có chút ấn tượng. Trong kí ức, người này là một cậu bạn thích đánh nhau – là một bạn học ngồi ở hàng cuối, lớn lên không khác trước kia, tính cách thì có chút thay đổi.

Sau đó hấn đột nhiên hỏi cô, Thẩm Dương, cậu có hối hận không.

Thẩm Dương lúng túng cười, “Tớ nhớ cậu.”

Nếu trước kia cô sẽ lạnh mặt không để ý mấy câu ép hỏi hung hăng rồi.

“Thật à?” Giọng nói của hấn trở nên vô lại, “Thế cậu nói tớ nghe, tớ là ai?”

Thẩm Dương ngậm họng.

Cậu bạn như đã biết trước điều này, cười ha hả, vừa cười vừa vỗ vô lẳng, sau đó chỉ vào mũi mình, lớn tiếng bảo:

“Tớ sẽ nói cho cậu nghe một lần. Diệp Từ, Diệp trong ếch ngồi đáy giếng, Từ trong nhân ngoại hữu nhân.” [1]

[1] Chữ Diệp viết như này “叶” còn câu ếch ngồi đáy giếng viết “叶障目”. Tương tự, chữ Từ viết “从” có chữ nhân (người) “人”.

Thẩm Dương rất muốn cười khi nghe cậu bạn không có văn hóa nhiều năm này nói hai câu thành ngữ cổ quái đó. Nhưng lại không xứng đôi, không giống như năm đó.

Năm đó, cậu ở trước mặt cô giới thiệu, nhưng ngay cả cái câu “Ếch ngồi đáy giếng” còn không nói hết.

Năm đó. Có từng nhớ tới năm đó.

Thẩm Dương nở nụ cười tự giễu, những năm đó của cô rất giống nhau. Học tập, cuộc thi, ngủ. Ngày ngày năm năm. Cứ như không có chuyện gì đáng nhớ nên cũng không biết quên cái gì.

Ngay lúc đó, hồi ức lăm ta lăm tăm phả vào mặt cô, cứ như một chiếc lá che lấy đôi mắt của cô.

Nếu như hỏi Thẩm Dương ấn tượng về hai chữ ‘tuổi thơ’ thì hẳn là hình ảnh trước không thôn sau không quán. [2]

[2] Câu này mang hai nghĩa. Một nghĩa là chỉ ở xa làng xa quán, ăn ở bất tiện. Nghĩa khác là tình huống khó xử.

Cô ngồi sau xe đạp của ba, trời đầy mây, nắng nóng, chim yến bay thấp.

Ba đạp rất nhanh, bởi vì bọn họ không mang ô. Thẩm Dương hơi buồn ngủ, úp mặt lên lưng ba, mí mắt nặng nề.

“Dương Dương? Đừng ngủ nhé!”

Cô dạ một tiếng, mấy giây sau, mí mắt của cô díp lại.

“Dương Dương? Đừng ngủ nhé!”

Cứ nửa phút ba lại nhắc một lần, tiếng dạ của cô ngày càng nhỏ nhưng vẫn không ngủ. Cô biết ba sợ cô ngủ rồi ‘lỡ chân’ đạp vào bánh xe đạp, sau đó bị rách da.

“Dương Dương, đừng ngủ, con xem đây là đâu nào? Công viên Bắc Giang. Tết thiếu nhi sắp tới ba mẹ đưa con tới công viên Bắc Giang chơi nhé?”

Cô cố gắng mở mắt ra, bên trái con đường là cửa lớn của công viên Bắc Giang. Cửa lớn được thiết kế kiểu cổng vòm được chạm khắc màu xanh lam, bên trái bên phải là con chó lớn trong phim hoạt hình, cao hơn thường thường một chút, đang lè lưỡi với cô.

“Được ạ!” Cô cười, đột nhiên không thấy buồn ngủ nữa.

Sau đó ba mẹ cô vẫn không có thời gian đưa cô đi công viên Bắc Giang chơi. Lần đầu cô bước vào cửa lớn công viên Bắc Giang là lúc chơi xuân do trường tổ chức. Khi bé cô đã từng tưởng tượng hình ảnh cô và ba mẹ chụp ảnh chung bên cạnh con chó lớn, nhưng lúc đứng trước cửa cô lại phát hiện hai con chó lớn đã bị đổi thành một loạt chậu hoa lan hồ điệp.

Thấm Dương và các bạn tập hợp trước cửa công viên Bắc Giang, nhìn cửa lớn đã lâu không thấy, đột nhiên cảm thấy có chút buồn tủi, nhớ đến lời hứa không được thực hiện kia, gương mặt lộ vẻ không cam lòng, cứ như một đứa nhỏ mười tuổi.

Nhưng cô rất ngoan, không vì chuyện này mà khóc nháo với ba mẹ.

Sau khi lớn lên, cô có nhớ lại và thương tiếc cho bản thân, Thấm Dương có chút nuối tiếc, có phải cô hiểu chuyện sớm quá không?

Nhưng quá trình từ đơn thuần tới phức tạp không thể đảo ngược lại được, cô không có lựa chọn khác.

Thẩm Dương nhớ đến lần gặp Dư Châu Châu ở tiệm sách trong thành phố vào ngày hè năm đó, lúc đó bọn họ đang kiểm bộ tổng hợp đề thi nhiều năm qua.

Tiệm sách đó có không ít sách hay, giá cả lại vừa phải. Nếu như hỏi hoạt động giải trí của Thẩm Dương năm đó là gì, đáp án có lẽ là ngồi trên xe bus một tiếng đồng hồ để đi dạo nhà sách đó cả một buổi chiều. Cô chìm trong biển sách mênh mông, quên mất mục tiêu cô đã định trước và tương lai dài dòng không có kết thúc của mình.

Cô đến muộn hơn Dư Châu Châu một bước, chủ tiệm đã tìm được tập đề nhẵn nheo từ một xó nào đó, nhìn hai cô bé đang nhìn tập đề thi với ánh mắt sáng quắc, nói giá tiền rồi đứng sang một bên cho hai cô bé tự bàn bạc với nhau.

Thẩm Dương im lặng. Trước giờ cô thích dùng im lặng để giải quyết vấn đề. Không phải không có cách, nhưng cô không thích dùng cách khác.

Biểu hiện của Dư Châu Châu khéo léo như lời đồn vậy, cô bạn lật sách bài tập, sau đó đẩy lên trước mặt cô, cười híp mắt bảo, “Tớ mua thì lãng phí quá, nên thôi vậy, cậu mua đi, nếu thấy hay thì cho tớ mượn photo một bản là được...”

Thẩm Dương gật gù, lúc móc tiền ra thì dừng lại hỏi, “Cậu không muốn thật à?”

Dư Châu Châu trịnh trọng bảo, “Không muốn.... Băn lắm, với rất nhẵn á!”

Đây mới là lời thật lòng nhỉ? Thẩm Dương muốn cười nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng của mình.

Có lúc cô thấy mình cần một người làm phiên dịch viên.

Dư Châu Châu rất giỏi, vui vẻ, có tiền vốn, có năng khiếu, có thể lười biếng, có thể làm việc không theo lẽ thường, có thể ghét bỏ một quyển sách bài tập quan trọng bản.

Nhưng Thẩm Dương thì không thế. Chỉ cần cô đã quyết định thì dù bản đến mấy, khổ hay gian nan cỡ nào cô cũng sẽ chấp nhận được. Cô không để ý bề ngoài, chỉ quan tâm đến công dụng của nó mà thôi.

Sau đó cô thi trung khảo không tốt, cô cười lạnh ngồi ở bộ cửa sổ trống rỗng, nhìn Dư Châu Châu thu hồi vẻ mặt vui vẻ của người thắng, sau đó không dám làm vẻ mặt đồng tình gây tổn thương đến tự ái của mình.

Bọn họ đều không hiểu Thẩm Dương. Bọn họ cho rằng cô sẽ không cam lòng, sẽ đổ kị.

Không ai hiểu cô cả.

Thật ra cô chưa từng quan tâm đến vị trí đứng đầu. Nếu như có thể đạt được mục tiêu đậu Chấn Hoa thì dù cô đứng thứ mười cũng không có gì cả. Cô cố gắng hết sức, luôn giữ lấy vị trí thứ nhất, bởi vì làm vậy có thể cách mục tiêu gần một chút.

Chỉ là vì thế mà thôi.

Mà bây giờ, những thứ này đều không quan trọng nữa.

Cô hỏi Dư Châu Châu, cậu có biết ưu điểm và khuyết điểm của cậu là gì không?

Có lẽ do cô chưa từng chủ động nói chuyện với cô bạn, Dư Châu Châu im lặng một hồi, sau đó lắc đầu.

Thẩm Dương nở nụ cười, bảo, nhưng tớ biết của tớ. Đối với tớ mà nói, ưu điểm lớn nhất cũng giống khuyết điểm vậy.

Nhưng Dư Châu Châu không hỏi gì cả. Cô bạn không biết tại sao lại khắc chế lòng hiếu kì của mình, mỉm cười nói, cậu biết, vậy thì tốt rồi, cậu so với chúng tớ thì... thì...

Cô bạn nghĩ một hồi vẫn không tìm ra từ để nói. Nhưng Thẩm Dương biết rõ.

Cứ như từ giây phút đó, Thẩm Dương đã gánh vác tất cả mọi thứ rồi. Là vì cô sinh ra đã lựa chọn gánh chịu, hoặc có thể bắt buộc phải gánh chịu nên mới trở thành cô như bây giờ, cái vấn đề này cứ như vấn đề gà sinh ra trước hay trứng sinh ra trước, một vấn đề tuần hoàn không có câu trả lời.

Nếu như hôm đó Dư Châu Châu hỏi thật, cô sẽ nói cho cô bạn biết rằng, khát vọng.

Thẩm Dương không biết từ này không phải mục đích, không phải hoài bão, không phải lý tưởng.

Chỉ là khát vọng. Ưu điểm lớn nhất và khuyết điểm lớn nhất của cô đều bắt nguồn từ khát vọng.

Dư Châu Châu có lẽ không nhớ lúc cô tự nói “Tớ phải thi đậu Chấn Hoa” thì gương mặt của cô bạn lộ vẻ kinh ngạc không che giấu?

Nhưng cô bạn hạnh phúc kia sẽ không bao giờ hiểu được. Cuộc sống của Thẩm Dương từ khi sinh ra đã phải gắn liền với quá nhiều vấn đề ‘phải’.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ngoại Truyện 7: Thấm Dương (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Ngoài núi có núi, ngoài người có người”

Ba Thấm Dương là người tàn tật, bị điếc tai phải lúc bị ốm, lúc trẻ là người thợ kéo tay, do vấn đề của cơ khí nên bị cắt đứt ba ngón tay. Ông và mẹ Thấm Dương là đồng nghiệp cùng một nhà máy, được người giới thiệu rồi kết hôn, một năm sau, Thấm Dương sinh ra.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như thế. Lúc ông tám tuổi, bà nội Thấm Dương tái hôn với một nhà cán bộ, chuyện này khá bình thường lúc này nhưng nếu ở mấy chục trước, đó là một việc làm gây sóng gió. Thấm Dương không biết những khúc chiết đau xót của đời trước, nhưng mà mỗi khi tết đến, Thấm Dương chưa bao giờ cảm nhận được sự vui vẻ ấm áp với mọi người trong gia đình như ở tivi và nhà người khác.

‘Ông nội’ trước khi kết hôn với bà nội Thấm Dương có hai đứa con, một nam một nữ, sau khi lớn lên đều làm ở tỉnh ủy, công việc được truyền lại như thông lệ đời đời của gia tộc, chỉ có ba cô là một người tàn tật làm culi trong nhà máy nhỏ.

Cái tính không chịu thua ai của Thấm Dương có lẽ học theo từ ba của cô. Ăn nhờ ở đậu, phải tự biết mình, phân rõ giới hạn. Tai phải của ông bị điếc, có lẽ không nghe rõ nhiều thứ, nhưng ông biết rõ những hàng xóm láng giềng nói gì.

Huống chi ánh mắt của ông không mù, ông đương nhiên hiểu rõ tâm tư trong ánh mắt của anh chị cùng cha khác mẹ kia.

Ba thường nói với cô rằng, lựa chọn lúc trẻ của bà nội con, ba không thể nói gì, nhưng ba muốn cho người khác biết, ba không dựa vào bọn họ.

Lần thứ hai Thẩm Dương nhìn ra cửa sổ, hình ảnh các bạn học sơ trung trao đổi danh thiếp bị sương trắng do cô thổi ra làm mờ hồ. Lợi dụng lẫn nhau mới là con đường chính xác nhất, cô và ba đều mang theo tâm trạng một mình tiến lên, cho nên đụng vào đá vỡ đầu.

“Tớ hỏi nhé, xe của cậu là của cậu à?”

Lúc Diệp Từ nghe câu hỏi này thì kinh hãi, nghĩ một lát mới trả lời, “Tớ mượn ba tớ một ít tiền để mua.”

Thẩm Dương gật gù, không nói gì.

“Sao thế? Cậu hối hận rồi à?” Diệp Từ cười lên, cuối cùng nhịn không được mà mở cửa xe ra, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Thẩm Dương ngây ngốc nhìn mặt hắn, Diệp Từ có chút lúng túng.

“Cậu quả nhiên không biết tớ chỉ là...”

Thẩm Dương không hỏi tiếp, cô chỉ nhìn hắn chăm chú, giải thích vấn đề của mình, “Tớ chỉ muốn biết cậu còn trẻ như thế, làm sao có thể ngồi trên xe tốt như vậy. Tớ không hiểu lắm.”

Diệp Từ cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên vẫn là Thẩm Dương hồi sơ trung.

Thẩm Dương ở trường học nhiều năm, học điện khí hóa, chỉ chú ý sách giáo khoa và bài thi, chưa bao giờ hiểu những thứ bên ngoài, tiền kiếm

kiểu gì, ký hợp đồng thế nào, hạng người nào mới mua được căn nhà mà một mét vuông, với người chỉ làm 3000 tiền lương thì phải tích lũy bao năm mới mua được nhà?

Cô trước giờ không giỏi nói bóng nói gió, vấn đề lúc này không phải khen ngợi hay ước ao.

Đối với Thẩm Dương mà nói, đây chỉ là vấn đề cô không hiểu mà thôi.

Tiền của cậu đến từ đâu?

Nhưng khi nghe hần nói mượn tiền của ba mình, Thẩm Dương đột nhiên được khai sáng. Chỉ là tích lũy ban đầu của chủ nghĩa tư bản.

Giống như người cô không có quan hệ máu mủ kia có thể dùng tiền để đưa con trai có thành tích tệ hại của mình vào học Chấn Hoa, sau đó học trường đại học tốt nhất thành phố. Không ai tin rằng Thẩm Dương không so đo.

Đáng thương là, bọn họ đều không tin rằng, Thẩm Dương luôn tranh vị trí đứng đầu chưa bao giờ so đo thật.

Đừng ghen tị với thứ người ta có, đừng cười nhạo vì bản thân mình không có, giỏi thì tự mình kiếm.

Diệp Từ thổi một vòng khói, giống như đoán được Thẩm Dương đang nghĩ gì.

“Cậu muốn đi hát với bọn họ à?” Hần hỏi một vấn đề không liên quan.

Thẩm Dương lắc đầu, “Không muốn.”

“Thế sao cậu còn không đi?”

Cô ngần người, giọng điệu của câu hỏi này hơi khó chịu, nhưng lại hỏi đúng trọng tâm.

Đúng thế, tại sao cô không đi. Bởi vì nghe theo lời kiến nghị của cô, nên tiếp xúc với bạn cũ, buông xuống ‘lòng hư vinh’ ‘kiến thức xã hội’ ‘biết rõ mình bao nhiêu đồng’.... Cô thật sự muốn đi xem đến cuối.

Thậm chí chuyện như vậy cũng là rất chăm chú, đến nơi đến chốn, Thẩm Dương không biết nên bội phục hay khóc thương cho bản thân.

Cô cười khổ một tiếng, đưa tay để lên tay cầm mở cửa, nói, “Cậu nói đúng, tớ không muốn tham gia, nên về thôi.”

Không ngờ đối phương lại hung dữ nói ‘đeo dây an toàn vào’ rồi đạp chân ga, Thẩm Dương bị tốc độ lớn đẩy về lưng ghế dựa, làm cho cái lưng và cổ bị còng do ngồi bàn quanh năm thẳng tắp, ngay cả cô cũng nghe thấy tiếng răng rắc nho nhỏ bên tai.

Cô quay đầu lại, các bạn học bị vứt ở quán ăn lúc này mới phản ứng được, chạy dồn dập đến bên lề đường đứng nhìn, gương mặt bọn họ nhỏ dần, sau đó bị bóng đêm bao phủ.

“Tớ dám nói, bọn họ cho rằng hai chúng ta đi thuê phòng.”

Thẩm Dương chưa kịp phản ứng thì hắt cười xấu xa.

“Tớ rất ghét lời đồn thổi của người khác, cho nên chúng ta làm thật nhé, cậu thấy sao?”

Gương mặt tái nhợt của Thẩm Dương lại vì câu nói này của Diệp Từ mà đỏ bừng.

Tức giận.

Xe Diệp Từ càng chạy càng xa, đi lên con đường cao tốc để ra ngoài thành phố. Thẩm Dương bình tĩnh ngồi ở vị trí phó lái, cô không hỏi dò hay hoảng hốt vì cảnh sắc hai bên đường dần rời khỏi phạm vi hoạt động của mình.

“Cậu bình tĩnh thật đấy, không sợ tớ bắt nạt cậu à?”

Thẩm Dương nghiêng đầu nhìn sang một bên, “Cậu không thích tớ.”

Diệp Từ sững sốt, sau đó cười ớn, “Thẩm Dương ơi là Thẩm Dương, cậu ăn đồ bảo quản để lớn lên à? Sao không thay đổi chút nào thế? Ngay cả lời nói cũng không khác chút nào.”

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ lần thứ N của Thẩm Dương, hắn nhún vai, “Nói thật, lần đầu tớ nghe từ thích này là từ miệng cậu năm đấy đấy, người học giỏi có rất nhiều từ vựng đấy....”

Xe dừng lại ở một mảnh đất đang xây dựng. Diệp Từ xuống xe trước, đi vòng sang mở cửa xe cho Thẩm Dương, nói, “Xuống đây xem một chút.”

“Đây là....”

“Nơi này xây xong là của tớ đấy.”

“Bán cái gì?”

“Quần áo?”

“Cậu là ông chủ à?”

“Ừ.”

Thẩm Dương vất hết óc nhưng không biết nên hỏi gì.

“Có phải cậu muốn hỏi tờ tiền từ đâu ra không? Có phải của ba mẹ tờ không? Tờ bán quần áo gì? Khi nào thì bắt đầu? Nên thiết lập một công ty thế nào? Nên đăng kí kiểu gì? Tài chính khởi động là bao nhiêu?... không hả?”

Thẩm Dương nghiêm túc gật đầu, bộ dạng này làm Diệp Từ cười lớn lần nữa.

“Lúc học sơ trung tờ không nghĩ đến tương lai sẽ nói cho người đứng đầu nghe cái này đấy.”

Thẩm Dương cảm thấy khó chịu.

Sự khó chịu này như bị mọi người thường xuyên hỏi cô có hối hận hay không vậy, làm cô thấy bất lực vô cùng. Cô không cản trở ai cả, cô cố gắng học, chăm chỉ chịu khó, im lặng ngồi ở trên, chưa từng cười nhạo ai, cũng không hăm hại hay ngăn cản ai cả, tại sao mọi người lại dùng lý do ‘vận mệnh trêu người’ để gây khó chịu cho cô?

Nhưng tính cách nhẫn nại không chịu thua lại làm cô im lặng nghe tiếp.

Không biết có phải tâm lý giãy dụa của cô thể hiện trên mặt hay không mà Diệp Từ vỗ vai cô, áy náy bảo, “Tờ không có ý đó.”

Lúc Thẩm Dương định quay đầu hỏi gì đó, cái tay ấm áp kia sơ ý chạm vào gò má của cô.

Hai người lúng túng, im lặng một hồi, lúc này Diệp Từ mới mở miệng, nói bằng giọng khàn khàn.

“Lúc học sơ trung, tờ đúng là rất rối rắm, không chịu học, mỗi ngày chỉ đi tới quán nét hoặc chơi bida, đúng là rất rất... ba mẹ tờ rất bận, căn bản không có thời gian quan tâm tờ, luôn để tiền lẻ trên bàn, đợi đến khi

phát hiện tứ cầm tiền lẻ đi chơi hết thì bị đánh một trận, nghe mắng mấy câu, sau đó chưa kịp đợi tứ ngồi một góc để suy nghĩ kĩ thì hai người bọn họ bận đến mức không thấy bóng dáng rồi.”

“Tứ rồi rảnh đến khi gần thi cấp ba. Lúc đó gia đình tứ không có điều kiện tốt như bây giờ, nhưng bọn họ vẫn cho rằng học hành là chuyện quan trọng nhất, thành tích tứ không tốt, dùng nhiều tiền để nhét tứ vào một trường học tốt.”

Dùng tiền nhét vào trường học tốt.

Thẩm Dương nhớ tới sự cố chấp của mình năm đó, thậm chí chỉ điền mỗi Chấn Hoa mà không điền nguyện vọng nào khác, tất cả các trường trọng điểm ở thành phố đều không điền.

Cô đi học ở trường học bình thường.

Ba mẹ chưa từng mắng cô vì cô thi không tốt. Bản thân cô nghiêm túc bảo cô muốn học trường cấp ba bình thường khi ba mẹ đang cố gắng kiếm tiền để đưa cô vào một trường học trọng điểm.

Chấp nhận thua cuộc. Nếu có lần sau, cô sẽ không thua nữa.

Bây giờ nhớ lại những thứ này vẫn còn chút đau đớn. Diệp Từ trước mắt học rất tệ nhưng lại được học một trường cấp ba trọng điểm.

“Tứ không tới đó học.”

Diệp Từ như đọc hiểu tâm tư của Thẩm Dương. Thẩm Dương không biết hấn nhạ cảm, hay là hiểu cô.

“Có lẽ mỗi ngày cùng một đám người vớ va vớ vẫn đi ra ngoài chơi bời, bởi vì tứ ấu trĩ không hiểu chuyện, cũng từng nghĩ nếu như làm theo lời ba mẹ, không lo lắng mà làm theo lời bọn họ. Tứ chưa từng nghĩ tới

việc ba mẹ tớ kiếm tiền khó thế nào, hoặc là tớ không phải là dạng người thiên về đọc sách.”

Thái độ thản nhiên của Diệp Từ làm Thẩm Dương cảm thấy mình hẹp hòi và vô sỉ.

“Sau đó có ngày tớ và mấy người anh em chạy tới một quán bida mới mở, lúc đi qua một tiệm bán đồ dưới đất, thấy mẹ tớ đang bung một túi lớn hơn bao tải, mồ hôi chảy khắp mặt, trên tay bà là những vết hằn màu hồng... Lúc đó tớ mới biết, bọn họ đặt hàng từ thành phố khác, người ta chuyển tới trạm xe lửa rồi mặc kệ, ba mẹ tớ không nỡ dùng tiền để thuê xe, cho nên tự mình bê về.”

“Khi đó mới biết rằng, tớ thật con mọt nó khốn kiếp.”

“Sau đó thì sao?”

Diệp Từ hút một hơi thuốc rồi thở ra. Trong màn đêm bao la, khói thuốc và khí trắng bay lượn, Thẩm Dương cảm thấy trong lòng cô cũng có một mảnh trời trắng như màu trắng trước mặt vậy.

“Có phải cậu cho là tớ cảm nhận được nỗi khổ của ba mẹ, nên bắt đầu đọc sách, sau đó thành một tên nhóc có tương lai sáng lạn?”

“Thẩm Dương, đó là cậu, không phải tớ.”

“Tớ cũng từng cố gắng một lần, không biết có phải tớ không thuộc dạng người học hành, hay vì cố gắng quá muộn, nói chung thì rất tệ. Ba tớ không đánh tớ, ông biết tớ cũng chỉ vậy thôi, nên mới cố gắng dựa vào các mối quan hệ của mình mà tặng tiền, cố gắng đưa tớ vào trường trọng điểm ở Bắc Giang.”

“Lúc đó tớ đứng ra, không chịu đi học. Nếu như phải học, hoặc là học nghề hoặc học trường bình thường, nhất định không học hóa lý, tớ không

muốn lãng phí tiền của họ nữa, dù sao nếu như đi bê túi thì tớ cũng có sức hơn đúng không?”

“Lúc đó ba tớ đánh tớ, đánh rất mạnh.”

Dừng lại một chút, hắt hít một hơi thuốc, cười, “Quên đi, chuyện nhà, nói nhiều cũng thấy vô vị, nói chung sau đó tớ thắng, tớ không đi học nữa. Bà nội ở quê gọi lên mắng ba mẹ tớ, hàng xóm xung quanh nói tớ là rác rưởi không thi đậu nổi một trường.... Nói chung khoảng thời gian đó rất thú vị.

Thẩm Dương không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó thú vị thế nào.

Có lẽ bây giờ đứng ở trước nhà máy của bản thân, quay đầu lại nhìn những khó khăn trước đó cũng sẽ thấy chút ý nghĩa nhỉ?

Năm đó ông đây cũng sống rất khổ.

Diệp Từ không nói nữa, Thẩm Dương và hắn đứng ở trước nhà xưởng, cùng phun ra nuốt vào cái không khí lạnh của phương Bắc. Cũng giống như ngày hè năm đó, Thẩm Dương và Diệp Từ đưa ra những lựa chọn khác nhau, nhưng sau lưng đều có dũng khí giống nhau. Loại dũng khí này làm họ thấy kiêu ngạo, đồng thời vĩnh viễn không mất đi ánh sáng cuối cùng dù có thất bại đi chăng nữa.

“Tớ có thể hỏi một câu không? Sao cậu lại mang tớ đây để nói những lời này?”

“Bởi vì tớ.... Thì ra tớ nói nửa ngày mà cậu vẫn con mọt nó không nhớ tớ là ai à?”

Diệp Từ tuyệt vọng che mắt mình.

Nhiều năm trước đây, lúc chủ nhiệm lớp vui vẻ nhiệt tình khen ngợi Thẩm Dương đứng đầu, sau đó tên côn đồ Diệp Từ sẽ lên tới trước mặt cô, cười hì hì hỏi, “Này, hỏi chúng, tổng điểm của cuộc thi lần này là bao nhiêu thế?”

Thẩm Dương không nhìn hắn mà trả lời, “560.”

“Vậy cậu làm được bao nhiêu điểm?”

“542.”

“Mịa nó, bà chị, chỉ còn 8 điểm là trọn điểm rồi?”

Thẩm Dương không thèm nhìn hắn một cái, cũng không thèm sửa lại cái sai của hắn.

Diệp Từ kéo một cái ghế ngồi tới, “Tớ nói nè, bà chị, truyền thụ chút kinh nghiệm đi, sao cậu có thể ngồi trên ghế không động đậy chút nào vậy? Ba tớ nói ngồi vậy sẽ nhanh bị trĩ, cậu vì học mà không sợ trĩ luôn đó, cậu đúng là con mọt nó tẩm gương sáng!”

Thẩm Dương nghiêm túc tính toán một đề bài, sau đó mới chậm chạp quay đầu

Khi đó là ngày mừng hai của kì sau, nhưng cô lại nhìn hắn mơ màng.

“Cậu là ai?”

Loại nam sinh như Diệp Từ rất xem trọng mặt mũi, đi rêu rao khắp nơi hai năm, nhưng cô bạn ngồi bàn trước hắn lại không biết hắn.

Hắn lập tức chỉ vào mặt mình, lớn tiếng nói, “Tớ tên Diệp Từ, Từ là... là từ của hai người đó!!” [1]

[1] Chữ từ được viết như kiểu hai chữ Nhân xếp gần, nên gọi là vậy.

Hắn nghe thấy Thẩm Dương cười, xì một tiếng, rất nhẹ, nhưng đang cười một tên mù chữ.

Xuất phát từ lòng trả thù, hắn chợt nhả nói, “Này, đại tài nữ, cậu nói tên của cậu là hai chữ núi xếp lại, tên tớ hai chữ người xếp lại, có phải rất xứng không?”

Hắn tưởng tượng phản ứng kì thú của học sinh đứng đầu, cô bạn sẽ tức nổ phổi, hoặc đỏ mặt, hoặc là gì đây?

Không ngờ đối phương lại nhìn hắn từ trên xuống dưới nghiêm túc, như đang chăm chú suy nghĩ gì đó.

Sau đó bình tĩnh hỏi, “Xứng ở chỗ nào?”

Thẩm Dương cũng nhớ lại câu chuyện cũ này, cười kễ.

“Thật ra sau lần ăn đấng đó, tớ lại hay chú ý tới cậu. Thật ra khi đó tớ cứ giả vờ làm mấy tên giang hồ, có vẻ khá ấu trĩ. Sau này tớ mới biết là, tớ có lẽ...” Hắn dừng lại một chút, gãi đầu, “Ừ... Thích cậu. Sau đó tớ không biết cậu học trường nào, cảm thấy cậu sẽ thi tốt, nhất định học Chấn Hoa, nên không hỏi thăm thành tích của cậu. Thật ra, có lẽ cũng thấy tự ti, tớ không muốn hỏi, chênh lệch quá xa. Có lần đi xe bus lấy hàng, xe đi ngang qua Chấn Hoa, tớ còn dừng lại đi vòng quanh hai vòng, cho rằng có thể tình cờ gặp được cậu.”

“Xin lỗi, sau này tớ mới biết.”

“Cho nên lần này thấy cậu, tớ thấy cậu không vui. Nhưng tớ lại rất vui, nhiều năm như thế, lên lên xuống xuống, cậu vẫn không thay đổi, vẫn là.... con người cực kì chấp nhất như trước. Tớ rất vui.”

“Cậu nói nhiều vậy chỉ vì muốn cổ vũ tớ à?” Thẩm Dương cười, cô tháo kính ra, nhẹ nhàng xoa mắt.

“Thật ra, tớ cũng không biết tại sao, tớ không biết.”

Thẩm Dương lắc đầu, “Tớ mặc kệ, tớ nghe xong, thấy rất vui.”

Xe từ từ đi về thành. Lúc Thẩm Dương nhảy xuống xe, ngón tay lướt qua bàn tay lạnh lẽo kia, đột nhiên thấy trái tim nhảy thành thịch.

Từ bé đến lớn, thậm chí lúc chuẩn bị thi trung khảo, trái tim chưa bao giờ đập mạnh như thế.

Không phải là đập thành thịch với Diệp Từ, cũng không phải là then thùng.

Cô cũng không nói được, đột nhiên quay đầu, nói với Diệp Từ đang định lớn giọng nói tạm biệt: “Tớ lựa chọn học nghiên cứu sinh, học trường đại học Bắc Kinh. Tớ không biết kết quả thế nào, ở phương diện này tớ luôn xui xẻo. Nhưng nếu lần này thất bại thì tớ sẽ từ bỏ.”

“Nếu như bọn họ hỏi tớ có hối hận không. Tớ vẫn cho chỉ có người từng cực khổ và có tiền đồ như bây giờ mới có tư cách nói cực khổ là kinh nghiệm, không hối hận vì lựa chọn năm đó – cậu bỏ học, tớ học trường trung học bình thường, cậu lái xe, có công ty riêng của mình, nhưng tương lai của tớ thì tớ không rõ, nhưng mà thật ra, tớ đã cố gắng hết sức, không then với lòng, tớ không hối hận. Bọn họ không tin, bọn họ đều — Diệp Từ, cậu có tin không?”

Cậu bé trong xe quan sát Thẩm Dương như năm đó, nghĩ mấy giây, trịnh trọng nói, “Tớ tin tưởng.”

Thẩm Dương chưa kịp cười cảm động, hắt lần nữa cười xấu xa, nói thêm một câu.

“Tớ đã nói từ trước rồi, tớ thấy tội mình rất xứng.”

Thẩm Dương ngăn người, nghiêm túc nói, “Cậu phải cho tớ thời gian suy nghĩ một chút, tớ đến giờ vẫn chưa thấy hai ta xứng ở chỗ nào.”

Diệp Từ lại đốt một điều thuốc, “Còn nhiều thời gian, cứ suy nghĩ từ từ. Học cho tốt vào.”

Cô đang định xoay người thì bị gọi lại.

“Cậu đúng là con một sách thật mà, cậu còn chưa cho tớ số điện thoại đây.”

Lúc này, Thẩm Dương đưa lưng về phía hắn, cười giống cô bạn năm đó.

Cứ như năm mười bốn tuổi đó, chỉ còn kém 8 điểm thì trọn vẹn.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ngoại Truyện 8: Bonus Thêm

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“43 câu hỏi”

[No.1]

Nhị Hùng: Họ tên.

Dư Châu Châu: Dư Châu Châu.

Lâm Dương: Lâm Dương.

Nhị Hùng: ... Tại sao?

Dư Châu Châu: Không biết. Mọi người đoán do ba tui họ Châu nên mẹ mới chọn nó làm tên.

Lâm Dương: Bởi vì ba tui họ Lâm, mẹ tui họ Dương.

Nhị Hùng (không chút tự giác): Người đặt tên cho hai người đúng là lười biếng thật.

Cảnh Cảnh chen mông: Có ai phát hiện mỗi lần nhân vật chính xuất hiện luôn sẽ trả lời “Ba tui họ X, mẹ tui họ Y nên tui tên XY” hay không? Ví dụ như tui nè =.=

[No.2]

Nhị Hùng: Tuổi tác?

Dư Châu Châu: Bằng tuổi Lâm Dương.

Lâm Dương: Đúng.

(Thật ra Nhị Hùng hỏi vì không chắc chắn thôi, lúc bé bị người lớn nói cái gì mà tuổi mù tuổi tây gì đó đau đầu muốn chết luôn. Biết tại sao hỏi nhỏ ghét Hồng Lô Mộng hồng? Một là vì phải tính tuổi, hai là vì quan hệ quá loạn, ba là không nhớ tên người nổi....)

[No.3]

Nhị Hùng (cúi đầu nhìn 50 câu hỏi trên baidu): Ủ, tiếp theo... Giới tính? (nhe răng) mịa nó, ai nghĩ mấy câu hỏi này vậy, pass pass!!!

(xoay người híp mắt sờ đầu Lâm Dương): Oa, không sợ à?

Lâm Dương: Sao tui thấy tui đang bị hành vậy ta?

[No.4]

Nhị Hùng: Nói về tính cách của bản thân đi.

Dư Châu Châu: Rất tốt... Cực kì tốt.

Lâm Dương: Tui cũng thấy thế.

Nhị Hùng: Tui không bảo cậu đánh giá cô ý, chưa tới lúc để nịnh hót đâu, nói về bản thân cậu đi!!!

Lâm Dương: Hoạt bát phóng khoáng, thân thiết với bạn bè, xem việc giúp người là niềm vui (nhìn Dư Châu Châu) hơn nữa có ánh mắt tốt, có cuộc sống lý tưởng để theo đuổi.

[No.5]

Nhị Hùng: Được rồi, có thể đánh giá đối phương rồi đó.

Dư Châu Châu: Rất tốt. Là một người rất tốt.

Nhị Hùng: “Mỗi khi thật sự thích người hoặc vật gì đó thật lòng sẽ không biết nói gì, miệng luôn nói một chữ ‘tốt’ đầy giả dối” – Dư Châu Châu, đây là lý do tuyệt vời nhất mà tui có thể nghĩ ra để che đậy cho sự lười biếng của cô đấy, nhưng đừng dùng nó để lừa gạt tui.

Lâm Dương (không nắm được trọng điểm, cười khúc khích): Thích người thật lòng?

Nhị Hùng đỡ trán: Được rồi, pass. Lâm Dương, cậu nói đi.

Lâm Dương: Là dạng tính cách tui thích.

Nhị Hùng hất bàn: Mau mang xuống chém, chém, chém cho tui!!!!

[No.6]

Nhị Hùng: Gặp gỡ khi nào? Ở đâu?

Lâm Dương: Vườn trẻ tình, sắp đi học, chắc là bảy tuổi.

Dư Châu Châu: Đúng, chính là bang phái tà giáo đó.

Lâm Dương:....

[No.7]

Nhị Hùng: Thế ấn tượng đầu tiên với đối phương là gì?

Dư Châu Châu: Rất hung dữ, không hiểu chuyện, nói một đằng làm một nẻo.

Nhị Hùng: Tui dịch giùm cho nè, Lâm Dương, ý của Dư Châu Châu, cậu làm tui thấy khó chịu.

Lâm Dương: Tui không thấy khó chịu mà.

Dư Châu Châu: Cậu xem, là vậy đó.

Nhị Hùng:.... Vậy Lâm Dương thì sao?

Lâm Dương: Hình như cố ý khinh bỉ tui.

Dư Châu Châu: Đúng.

Nhị Hùng:.... Cậu hỏi tiếp theo.

[No.8]

Nhị Hùng: Tới tới tới, đến vấn đề quan trọng, yêu thích điểm nào của đối phương?

Dư Châu Châu (suy nghĩ chăm chú): Tui không biết.

Lâm Dương (cảm tức -> hồ đồ -> cười vui vẻ): Nói như vậy nghĩa là cậu thích tớ hả?

Nhị Hùng: Quả nhiên bạn học Lâm Dương luôn nằm sai trọng điểm.

Nhưng Dư Châu Châu, cô phải trả lời vấn đề này.

Dư Châu Châu (trịnh trọng): Tui thích cái cảnh muốn khóc mà không dám khóc khi bị người ta ăn hiếp nhất của cậu ấy.

Lâm Dương (mỉm cười):.... Tui thích người bắt nạt cô ấy.

Nhị Hùng (vuốt đầu Lâm Dương cảm thán): Không hành cậu tui thấy ngứa người quá....

[No.9]

Nhị Hùng: Khụ, vấn đề này, phải trả lời đó. Thế thì ghét chỗ nào của đối phương?

Lâm Dương: Chuyện gì cũng không thêm bàn với tui, nói không giữ lời, xem tui như người ngoài, không đáng tin tưởng...

Nhị Hùng (thêm dầu vô lửa): Ai nói, tại sao bạn học Dư Châu Châu là người không đáng tin được? Đừng nói xa, Trần....

Lâm Dương (cướp lời): Nhưng đấy không phải là chuyện quan trọng gì!!!

Dư Châu Châu: Từng cảm thấy cao cao tại thượng, trải qua rất thuận lợi, cái gì cũng chắc chắn là như thế. Sau đó cảm thấy tui hơi bị hẹp hòi. Cậu ấy rất tốt, luôn rất tốt, bây giờ còn tốt hơn trước kia nhiều.

Nhị Hùng (cười gian): Lâm Dương, ba thẻ người tốt, cầm cẩn thận nha~

[No.10]

Nhị Hùng: Cảm thấy tướng của mình và đối phương được không?

Lâm Dương: Tướng là sao?

Dư Châu Châu: Ý là hợp hay không đó (quả nhiên đọc manga không phải đọc không)

Lâm Dương gật đầu điên cuồng.

Dư Châu Châu cười xấu xa: Coi như ổn.

[No.11]

Nhị Hùng: Bình thường gọi đối phương thế nào?

Dư Châu Châu: Lâm Dương.

Lâm Dương: Châu Châu.

[No.12]

Nhị Hùng: Mấy câu hỏi lúc này nhằm chán thật, đối cái này, hi vọng đối phương gọi mình là gì?

Dư Châu Châu: Gọi Châu Châu là tốt rồi.... (sờ đầu Lâm Dương) hi vọng được gọi là chị, hoặc bà nội.

Nhị Hùng chảy mồ hôi lạnh: Đây là trò chơi kì dị gì thế....

Lâm Dương (mặt đỏ khó hiểu): Tại sao tui phải nói chứ?

Nhị Hùng: Ấy dô, mặt cậu sao thế? Mẹ nhìn, đừng ngại ngùng — em bé à, nói, cậu đang nghĩ gì không tốt hả?

Lâm Dương: Không liên quan tới cậu (đỏ mặt).

[No.13]

Nhị Hùng: Câu hỏi này rất thú vị nè. Nếu như dùng động vật để diễn tả, đối phương sẽ là con gì?

Lâm Dương: Mèo.

Dư Châu Châu: Chó.

Nhị Hùng: Hèn gì không hiểu nhau được.

[No.15]

Nhị Hùng: Nếu như muốn tặng quà cho đối phương thì tặng gì?

Lâm Dương: Xem cậu ấy thích gì.

Dư Châu Châu: Tự mình làm.

Nhị Hùng: Oa, làm người khác ghen tị đó.

Dư Châu Châu: Tiết kiệm tiền.

Nhị Hùng và Lâm Dương:....

[No.15]

Nhị Hùng: Muốn đối phương tặng gì?

Dư Châu Châu: Tui không rõ, bây giờ chưa nghĩ ra.

Nhị Hùng: Thế Lâm Dương thì sao?

(mắt Lâm Dương sáng rực, mặt lại đỏ)

Nhị Hùng (thở dài): Quà nhiên con trai lớn rồi.

[No.16]

Nhị Hùng: Có bất mãn với đối phương chỗ nào không? Thường là chuyện gì?

Dư Châu Châu: Bám người quá mức.

Nhị Hùng: Tui nói cho câu công bằng, đó không phải là bám người, là yêu đó (đọc theo lời kịch kinh điển, vui quá)

Lâm Dương: Vẫn vậy, luôn trốn tui, có chuyện gì cũng không thém bàn với tui... Nhưng giờ tốt rồi.

(vẫn cười tiếp)

Nhị Hùng: Ồ? Chuyện sau đó mẹ không rõ lắm, ôi chao, tới đây, nói cho mẹ biết, bây giờ sao rồi?

(quần chúng ném đá: Cô không kéo tới giờ thì sao như vậy hả!!!!)

[No.17]

Nhị Hùng: Thói xấu của bản thân?

Dư Châu Châu: Có chút ngốc, trốn tránh hiện thực.

Lâm Dương: Nóng tính, có lúc áp đặt người khác. Nhưng mà đó là lòng tốt... Thật ra tui cũng không biết phải làm gì (mắt chó lại nhìn Dư Châu Châu)

Nhị Hùng: Sao đột nhiên thấy bầu không khí trở nên nghiêm túc vậy nè.

[No.18]

Nhị Hùng: Thế thói xấu của đối phương là gì? Mịa nó, kệ câu hỏi này đi, đánh chữ mệt lắm, bỏ qua bỏ qua!

[No.19]

Nhị Hùng: Đối phương có làm hành động nào khiến bản thân khó chịu chưa?

Dư Châu Châu: Cậu ta không dám.

Nhị Hùng: ... Quá thô bạo.

Lâm Dương: Cơ bản không làm tui khó chịu.

Nhị Hùng.... Uất ức chưa kìa.

[No.20]

Nhị Hùng: Thế ngược lại, đã làm gì khiến đối phương khó chịu?

Dư Châu Châu (híp mắt nhìn Lâm Dương với ánh mắt nguy hiểm) Ồ, có à?

Lâm Dương (lập tức lắc đầu như trống bỏi) Tuyệt đối không.

Dư Châu Châu (làm bộ dạng nữ hoàng) Cho nên pass câu hỏi này đi.

Nhị Hùng:....

[No.21]

Nhị Hùng (xoa tay cười gượng): Mặc dù tui là mẹ ruột của hai người, nhưng lớn sẽ bỏ mẹ mà đi, không cần mẹ, không cần mẹ nữa (quần chúng: bớt cmn nhiều lời đi!), có một số việc mẹ tò mò lắm... Quan hệ của hai đứa ngang mức độ nào rồi?

Dư Châu Châu (hiếm khi nhìn về phía Lâm Dương): Lâm Dương, mẹ cậu bỉ ổi quá!

Nhị Hùng:.....

Lâm Dương (ho khan, gò má đỏ bừng): Gần đây khá là trong sáng, hỏi cái này làm gì?

Nhị Hùng: Theo suy đoán, hai người đã phát triển tới mức không trong sáng rồi à?

Dư Châu Châu: Không có!

Nhị Hùng (chỉ Lâm Dương): Thế sao mặt cậu ta đỏ kìa?

Dư Châu Châu (đưa tay che miệng Lâm Dương, cười nịnh nọt): Cậu ấy đỏ mặt vì đau đớn do quan hệ của chúng tui quá trong sáng!

Nhị Hùng cười gian: Quan hệ trong sáng là chuyện rất đau khổ à?

Dư Châu Châu:

Lâm Dương: Đúng rồi!!!!

Nhị Hùng và Dư Châu Châu:....

[No.22]

Nhị Hùng: Nói đi, hai người trong sáng như vậy thì nơi hẹn hò đầu là ở đâu? – đừng nói là vườn trẻ tỉnh nhé! Tốt nhất là rừng cây sau trường hay gì đấy tương tự!

Dư Châu Châu (nói nhỏ với Lâm Dương): Mẹ cậu không chỉ bỉ ổi mà còn quê mùa nữa!

Nhị Hùng:.... Có thể nhỏ tiếng khi nói nhỏ không?

Lâm Dương: Cậu không biết à? Ở viện khoa học kỹ thuật ấy?

Dư Châu Châu: Không tính.

Lâm Dương: Nhưng đó là lần đầu tớ hẹn con gái đó!

Nhị Hùng: Lâm Dương, lúc bảy tuổi đã biết tán gái rồi, giả vờ ngây thơ cái gì!

Lâm Dương:... Được rồi, nếu như không tính cái đó thì chắc là kì nghỉ hè sau khi tốt nghiệp cao tam, ở vườn cây.

Nhị Hùng: Vườn cây.... Dư Châu Châu, cô còn nói tui quê mùa à? Người đàn ông của cô cũng không thời thượng hơn tui là bao đâu.

Dư Châu Châu: Người đàn ông của tui là ai chứ?

Lâm Dương (ôm vai Dư Châu Châu từ phía sau, chỉ Nhị Hùng): Nói chuyện đằng hoàng với người phụ nữ của tui chút đi!!!

Nhị Hùng (hóa đá): Bây giờ đã biết tại sao có vấn đề quan hệ mẹ chồng nàng dâu ở xã hội rồi.

[No.23]

Nhị Hùng (chịu nhục ~ ing): Khụ, vậy, ở địa điểm vườn cây thời thượng, bầu không khí hên hò thế nào?

Lâm Dương:....

Dư Châu Châu:....

Nhị Hùng: Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

[No.24]

Nhị Hùng: Không được im lặng, mau nói cho tui biết, lúc đó đã tiến triển tới mức nào rồi?

Lâm Dương (cười gượng nhìn đông nhìn tây): Không làm gì hết....

Dư Châu Châu: Cầm tay đó.

Nhị Hùng: Cậu xem người yêu cậu kìa!... Dư Châu Châu, bình tĩnh cũng có mức độ thôi, cô có thể dừng đoạn chính như vậy được hông?

Dư Châu Châu: Không phải kiểu cầm tay kia.

Nhị Hùng: Thế kiểu cầm tay nào? Cầm tay cũng phân biệt kiểu thức à?

Dư Châu Châu: Là kiểu cầm tay dắt bà lão qua đường đó (nhấn mạnh) rất thuần khiết.

Nhị Hùng:... Đã xảy ra chuyện gì thế?

Dư Châu Châu (bình tĩnh): À, không có gì, vừa đi không xa thì cậu ấy đã bị ong vò vẽ đuổi, mắt trái bị cắn, sưng không mở mắt được, đi bước nào ngã bước đó, cho nên tui đỡ cậu ấy đi bệnh viện.

Nhị Hùng (nhìn Lâm Dương): Buổi hẹn hò tốt đẹp ghê~

Dư Châu Châu: Rõ ràng mắt phải của cậu ấy vẫn dùng được như thường, nhưng cứ đòi cầm tay tui cơ.

Nhị Hùng:... Đừng bảo cô nghi....

Dư Châu Châu (bình tĩnh như trước): Nhất định bọn họ đã thông đồng với nhau rồi.

Nhị Hùng:.... Có phải cô nghĩ nhiều quá không?

Lâm Dương (cuối cùng cũng chủ động được): Thật ra không thuần khiết như vậy đâu, lúc cầm tay cô ấy còn đổ mồ hôi tay cơ. Sau đó, khi ở bệnh viện....

Nhị Hùng: Ở bệnh viện?

Lâm Dương (đỏ mặt): Nhiều người đăng ký quá, mắt tui lại rất đau, nhưng mãi không tới phiên tui. Có một bác gái bảo, nước bọt có thể tiêu độc. Bà cô cũng biết đấy, tui không thể tự liếm được....

Nhị Hùng (trí tưởng tượng bay xa): Cho nên hai người tìm nơi yên tĩnh....

Dư Châu Châu (tức nỏ phối): Tui biết ngay ba người bọn họ (tính cả ông đó =)) thông đồng nhau mà!

Nhị Hùng (liếc mắt lườm, cười xấu xa): Thật ra Lâm Dương có thể dùng ngón tay để chấm nước bọt rồi thoa lên được mà, phương pháp đơn giản như thế không làm mà còn nhờ ‘người khác’ giúp là sao...?

Lâm Dương và Dư Châu Châu (hóa đá):....

Nhị Hùng: Hai người lúc đó, thật sự ~ không nghĩ tới cách này à?~

Lâm Dương và Dư Châu Châu (tiếp tục hóa đá):.....

Nhị Hùng: Thật ra bốn người đã tính toán sẵn rồi chứ gì?

[No.25]

Nhị Hùng: Thế bây giờ thì sao? Nơi hẹn hò thường xuyên nhất là ở đâu?

Lâm Dương: Thư viện.

Dư Châu Châu: Canteen.

Nhị Hùng: Quả nhiên là bình thản rồi đấy... Trong trường có tổ ông không?

Lâm Dương (mỉm cười): Bây giờ không cần ông nữa.

Dư Châu Châu: Tui đã bảo bọn họ tính toán sẵn rồi mà...

[No.26]

Nhị Hùng: Chuẩn bị cái gì cho sinh nhật của đối phương sắp tới?

Dư Châu Châu: Thật ra tui luôn nghĩ, lúc 12 vẽ tranh, tui có thể tiếp tục tặng như vậy. Mỗi lần trước khi sinh nhật cậu ấy, tui có thể vẽ thêm mấy tờ làm quà, như vậy cũng đủ vui cho cả hai rồi.

Nhị Hùng: Đủ vui cái đầu cô ấy, cô lười dùng não thế à?

Dư Châu Châu: Cho nên sau này đã thành bánh gato, sách xem tướng....

Nhị Hùng: Đợi đã, với sự hiểu biết của tui với cô, lúc cô học sơ trung thì đã không giỏi mấy khóa kỹ thuật như vậy rồi, đây không phải là hạng mục mà Ôn Miếu mới giỏi sao?

Dư Châu Châu (đột nhiên tỉnh ngộ): Cô nói đúng rồi, tui nên nhờ cậu ta làm giúp tui.

Nhị Hùng:....

Lâm Dương: Tui sẽ thử mấy trò trong tiểu thuyết.

Nhị Hùng: Tiểu thuyết? Ví dụ?

Lâm Dương: Thả lửa trên mái nhà, đốt nển ở bãi biển, đồng thời đi du lịch hai người gì đấy (vò đầu) tui cũng không biết làm gì, cho nên sẽ google hỏi mọi người thử xem.

Nhị Hùng: Buồn nôn vờ lờ....

Dư Châu Châu (chắp tay sau lưng, cười): Có thể hiểu, ăn không được nho ngọt nên chê nho chua.

Nhị Hùng (đập bàn): Đừng cản tui, hôm nay tui không đánh chết cô ta thì tui viết ngược tên mình!!!!

[No.27]

Nhị Hùng: Tới đây, khai mau, ai là người tỏ tình trước? Aigo, không cần hỏi cũng biết là Lâm Dương.

Dư Châu Châu: Là tui.

Nhị Hùng: Xem đi tui đã nói.... Cái gì? Cô? Đợi đã, bạn học Lâm Dương thích cô là chuyện cả vũ trụ đều biết được không? Lúc ở viện kỹ thuật về còn đòi hủy cả thế giới cơ mà?

Dư Châu Châu: Là tui đó.

Lâm Dương (làm ra vẻ vợ nhỏ): Thật sự... Tỏ tình thật sự... là Châu Châu.

Nhị Hùng (cúi người tìm hai con mắt dưới đất): Nói vậy là sao?

Dư Châu Châu: Cậu ấy hỏi tui có thích cậu ấy không, tui nói thích.

Nhị Hùng (chảy mồ hôi lạnh):... Ai nói chữ đó trước quan trọng vậy à?

Dư Châu Châu: Không quan trọng thì hỏi làm gì, có bệnh à?

Nhị Hùng (đập bàn): ... Đừng cản tui, hôm nay tui phải giết chết con nhỏ này!!!

Lâm Dương: Mẹ ruột, tên mẹ đã xoay chuyển như quạt máy nó xoay rồi đó.

[No.28]

Nhị Hùng: Nói chung, thích đối phương cỡ nào?

Dư Châu Châu:.... Tui... không nói được...

Lâm Dương (chăm chỉ search google): ...Ừ, chuyện không biết thì cần phải tìm hiểu chuyên sâu một chút.

Nhị Hùng: Buồn nôn quá.

Lâm Dương: Tui hiểu mà, ăn không được nho ngọt nên chê nho chua.

Nhị Hùng: Xin hỏi các vị có ngại tui diệt cái đôi chết bầm này không?

[No.29]

Nhị Hùng: Một vấn đề nữa.... Thế thì có yêu đối phương không?

Dư Châu Châu: Câu hỏi này giống câu hỏi trước thế?

Nhị Hùng: Không văn hóa, thích và yêu có một khoảng cách nhé, đây là luận đề vĩnh hằng.

Dư Châu Châu: Hàn Hàn bảo, thích và yêu không khác gì nhau hết, giống như ba và cha cùng một nghĩa vậy.

Nhị Hùng:... Lâm Dương, nói đi.

Lâm Dương: Ừ.

Nhị Hùng: Nói đi chứ!

Lâm Dương: ...Ừ.

Nhị Hùng: Con mịa cậu, gặp câu hỏi quan trọng thì dùng chữ ‘Ừ’ để trả lời à? Tật xấu này, từ hồi bữa trốn học trong ngày tuyết rơi tới giờ vẫn không sửa được. Cậu ngại ngần hay muốn làm trò ngầu thế?

Dư Châu Châu (cười nhìn Lâm Dương): Tên ngốc.

[No.30]

Nhị Hùng: Khi đối phương nói gì làm bản thân thấy bế tắc?

Dư Châu Châu: Cậu ấy.... không nói gì, chỉ cần dùng ánh mắt tội nghiệp nhưng ra vẻ mạnh mẽ nhìn tui, tui sẽ....

Nhị Hùng: ... Sao cảm thấy ánh mắt đó rất phức tạp.....

Lâm Dương: Lúc còn bé cô ấy nói ‘Lâm Dương, cậu không hiểu’ ‘Lâm Dương, chúng ta không giống nhau’ tui sẽ thấy bế tắc. Bây giờ.... có lẽ là... hì hì.... cô ấy gọi tên tui mà kéo dài á, lúc đó sẽ bế tắc liền.

Nhị Hùng: Ôi chao, Dư Châu Châu cũng biết làm nũng à?

Lâm Dương: Không phải, cái kiểu kéo dài tên học sinh khi chủ nhiệm lớp muốn đe dọa í, cô hiểu nhầm rồi.

Nhị Hùng:....

[No.31]

Nhị Hùng: Nếu như cảm thấy đối phương muốn thay lòng thì sẽ làm gì?

Dư Châu Châu (ngiêng đầu): Không thể nào.

Lâm Dương (ngiêng đầu): Đúng thế!

Nhị Hùng: Tình yêu của người trẻ tuổi đúng là ngây ngô. Sau khi thời gian đâm hàng trăm lỗ, từ bỏ cũng là một kiểu hạnh phúc đấy.

Người qua đường: Đủ rồi, đừng kéo bầu không khí trở thành bi thương giả tạo của cô nữa! Người ta tin tưởng nhau thì cô ghen tị à? Ăn không được nho ngọt thì kêu nho chua!

Nhị Hùng: Mịa nó, tui muốn ăn nho ngọt cỡ nào à? Haha, ăn ăn ăn em gái mấy người á!!!!

[No.32]

Nhị Hùng: Lại tiếp tục nào, có thể tha thứ khi đối phương thay lòng đổi dạ không?

Lâm Dương: Tui sẽ không.

Nhị Hùng (tát một phát): Cậu biểu quyết khôn khéo nhưng ân ái kín đáo thôi nhé! Bà đây chưa từng ăn nho, được chưa!

Dư Châu Châu: Không cần tha thứ đâu, tui cảm thấy tui không trách cứ đâu. Tình cảm không thể khống chế được, yêu thích là yêu thích, không thích là không thích, có lúc cũng phải buông tay. Cho dù phản bội lời hứa cũng có thể hiểu được, dù sao, ít nhất lúc thề là thật lòng, vậy là đủ rồi.

Nhị Hùng: Bầu không khí là nghiêm chỉnh ồi.

Dư Châu Châu: Tui rất đoan chính.

[No.33]

Nhị Hùng: Nếu như lúc hẹn hò đối phương tới muộn thì sao?

Dư Châu Châu: Gọi điện cho cậu ấy.

Lâm Dương: Gọi điện cho cô ấy.

Nhị Hùng: Nếu không gọi được?

Dư Châu Châu: Tìm nơi để đi dạo, đọc sách, ăn vặt, tự mình đi chơi, chơi tới lúc cậu ấy tìm tới tui.

Lâm Dương: Gọi điện về kí túc xá, hỏi bạn học, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao.

Nhị Hùng: Ôi, in relationship tốt ghê.

(Quần chúng: Quả nhiên là kẻ không có nho ăn mà!)

[No.35]

Nhị Hùng: Ôi vui ghê, xem câu hỏi này nè, cooong cooong!!! – Về mặt khiêu gợi của đối phương?

Lâm Dương: ... À.... Là lúc xem cầu tĩnh điện ở viện khoa học kỹ thuật, rất chăm chú, như động vật nhỏ, vừa cảnh giác lại tò mò, mắt còn tròng lên.

Nhị Hùng (cố gắng hiểu ~ ing): Khẩu vị của cậu kì quái quá luôn Lâm Dương ạ, cho nên lúc ở viện khoa học, cậu thấy cô ấy... khụ, rất gợi cảm sao?

Lâm Dương:Tui không biết, khi đó tui.... có chút.... khó chịu.

Dư Châu Châu: Cậu khó chịu vì tĩnh điện à?

Nhị Hùng: Đừng chen ngang! Dư Châu Châu, tới cô!

Dư Châu Châu: Chắc là lúc cậu ấy ngủ thiếp đi khi tự học, sau đó bị tui đâm vào xương sườn rồi tỉnh dậy, về mặt mơ mơ màng màng đó á.

Nhị Hùng: Khẩu vị của hai đứa mãi đúng là kì dị vờ lơ, chúng mãi hiểu từ gợi cảm thật hả?

[No.36]

Nhị Hùng: Lúc hai người ở với nhau, lúc nào thấy tim đập nhanh?

Dư Châu Châu: Lúc ở trên cao.

Lâm Dương: Xem phim kinh dị.

Nhị Hùng: Không phải kiểu đập mạnh đó!

Lâm Dương (bình tĩnh): Ồ.... Còn phải hỏi à?

Nhị Hùng: Sao cậu đột nhiên... thản nhiên vậy?

Lâm Dương: Cô ấy là người phụ nữ của tui, tui cần gì phải xin lỗi?

Nhị Hùng: Tui đột nhiên thấy Dư Châu Châu rất để ý nhưng lại giả vờ ra vẻ không care. Lâm Dương, cậu còn cần luyện tập động tác giả vờ ngẫu đấy!

[No.38]

Nhị Hùng: Khi nào thì thấy hạnh phúc nhất?

Lâm Dương: Luôn hạnh phúc.

Dư Châu Châu: Đồng ý.

[No.39]

Nhị Hùng: Tui con mịa nó không tin – có cãi nhau chưa?

Lâm Dương: Có lúc cũng cãi nhau một trận nhỏ.

Dư Châu Châu: Từng cãi một trận nhỏ.

[No.40]

Nhị Hùng: Thế cãi nhau vì cái gì đó?

Lâm Dương: Chưa nghĩ ra.

Dư Châu Châu: Chắc không phải vì chuyện quan trọng gì.

[No.41]

Nhị Hùng (nghiến răng nghiến lợi): Vợ chồng mô phạm là sự tồn tại của tội ác, tui không tin không hỏi được – khai, sau khi cãi nhau thì thế nào?

Dư Châu Châu: Nếu như cậu ấy sai thì cậu ấy nhận sai.

Lâm Dương: Nếu như cô ấy sai, cô ấy sẽ nói tha thứ cho tui.

Nhị Hùng: ... Sao tui cảm thấy có gì đó sai sai...

[No.42]

Nhị Hùng: Aigo, câu hỏi này thú vị nè. Sau khi chuyển thế thì có muốn thành người yêu không?

Dư Châu Châu: Chuyển thế? Đời sau tui muốn làm đàn ông.

Lâm Dương: Nhưng đời sau tớ cũng muốn làm đàn ông.

Dư Châu Châu (vỗ vai Lâm Dương, cười khẩy): Không sao, quan trọng là tớ muốn làm công.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Ngoại Truyện 9: Tân Mỹ Hương (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“37,20C”

“Đói bụng quá!” Ôn Miếu nằm nhoài lên bàn, mái tóc xù của cậu vấy vấy nhẹ nhàng theo động tác cứ như đuôi con chó nhỏ đang phấp phới đón gió thu.

“Sáng nay cậu không ăn sáng à?”

Tân Mỹ Hương giật môi theo bản năng, Dư Châu Châu đã hỏi vấn đề mà cô bạn muốn hỏi trước.

Tự nhiên như thế, giọng điệu thân thiết như vậy, Tân Mỹ Hương có chút thất vọng nhưng trong lòng lại có thêm chút thả lỏng.

Nếu như cô bạn nói ra hẳn sẽ rất lạnh nhạt, nhất định rất câu nệ, nhất định sẽ làm người khác... hiểu nhầm nhỉ?

Sao có thể đương nhiên như bọn họ, tư thế rất thoải mái, thái độ thân mật, mỗi cái nhắc tay nhắc chân đều mang theo chút kiêu ngạo trong cốt tủy.

Tân Mỹ Hương cúi đầu làm tiếp bài toán sơ đồ mạch điện trên giấy, chẳng qua chì của cây bút chì bị gãy, một đoạn chì ngắn văng về phía Ôn Miếu. Cô nhìn theo hướng văng của khúc chì, Ôn Miếu đang gục trên bàn

một cách tội nghiệp, mặt ngẩng lên, nhìn lưng của Dư Châu Châu, trán cậu hơi nhăn lại, tay phải thì cầm lấy bím tóc của Dư Châu Châu.

“Tớ nói nè, cậu có đồ ăn phải không? Tớ thấy gần đây cậu mập hơn đấy, thật đó, mặt tròn hơn rồi nè, cậu ăn kiểu gì mà thành vậy thế? Hà hà, mau giao ra đây, nhất định cậu có mang theo đồ ăn....”

Lúc Mã Viễn Phi đang cười trên nỗi đau của người khác, Dư Châu Châu lại im lặng, cầm quyển từ điển Hán ngữ hiện đại xoay người, đập tới, động tác dứt khoát, ánh mắt lạnh lạnh, ngay cả Tân Mỹ Hương cũng nghe tiếng rầm rầm khi cầm Ôn Miểu tiếp xúc với mặt bàn.

“Đập tớ làm gì?” Ôn Miểu nhảy dựng lên, ôm cầm kêu to, “Cậu muốn đánh chết tớ à?”

Dư Châu Châu nheo mắt, cười nham hiểm, “Cậu biết nhiều quá rồi.”

Tân Mỹ Hương không nhìn nữa, cố gắng chỉnh dòng suy nghĩ sang mạch điện trên tờ giấy, nhưng cô lại không biết nên vẽ đoạn mạch có điều kiện sẵn ở nơi nào cho phải.

“Đáng chết, mới đầu năm, cách trung khảo còn tận một năm trời, gấp làm gì, giờ tự học chỉnh lên bảy giờ sáng, tớ phải dậy từ sáu giờ hơn, dậy không nổi luôn đấy, muốn nằm ngủ thêm một chút thì không ăn sáng kịp.... Cậu có đem đồ ăn không, hay là đã ăn vụng hết rồi....”

Giọng nói nhỏ nhỏ của Ôn Miểu lại vang bên tai, đoạn mạch còn lại của Tân Mỹ Hương mãi không vào đầu, cứ như đang xoay giữa vũ trụ.

“Nhị Nhị, đây là cậu à?” Lúc Ôn Miểu vọt về chỗ ngồi, nhắc trứng luộc trên bàn lên, tay kia đâm nhẹ lưng Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu quay người liếc nhìn một cái, dùng bộ mặt nhiều chuyện ‘chúng tớ thấy từ hồi nãy’, sau đó cười hì hì nói, “Tớ không biết đẽ

trứng.”

Mã Viễn Phi ngây ngô nói thêm, “Lúc này tớ đã thấy rồi, không biết ai để trên bàn cậu. Cậu hỏi người tới sớm hơn đi.”

Tân Mỹ Hương đề phòng hơn, thậm chí cô bạn còn cảm giác được lưng của mình cứng lại. Cô tới lớp từ sớm, bọn họ đều biết điều đó, nếu như Ôn Miếu hỏi, nếu như Ôn Miếu hỏi....

Nhưng Ôn Miếu chỉ nhìn xung quanh một vòng, sau đó cười hì hì, vui vẻ bóc vỏ trứng.

Tân Mỹ Hương nghe thấy tiếng thở dài yếu ớt trong lòng.

Cô không có nhiều tiền tiêu vặt, chỉ có thể mua cho cậu ấy một quả trứng làm đồ ăn sáng mà thôi.

Nhưng ít nhất cũng giống nữ chính trong tiểu thuyết, lén lút mua đồ ăn sáng cho cậu bạn mà mình thích. Cẩn thận đem tới, lén lút đặt lên bàn của hắn, cẩn thận như không có chuyện gì xảy ra, mọi hành động làm cho cô cảm thấy mình đang tồn tại.

Cảm giác tồn tại. Cứ như trên trời đang có máy quay quay lại, mà cô thì trở thành nữ chính đang che giấu tình cảm của mình, là một nữ chính của cậu chuyện có kết đẹp.

Tân Mỹ Hương liếc mắt nhìn Ôn Miếu một cái, Dư Châu Châu đang dùng quyền từ điển đập lên đầu Ôn Miếu vì cậu bạn cứ chép chép mồm quá to, cô lại cúi đầu, cảm giác ngọt ngọt khó hiểu đột nhiên giảm bớt không ít.

Không hiểu tại sao.

Cứ như mọi tình cảm của nhân vật chính đang bị quay lại, các hành vi bí ẩn của cô trở thành bộ phim thanh xuân đặc biệt và sâu sắc.

Cô bạn nghĩ thế, cười khẽ, ánh mắt bắt gặp tầm mắt của Ôn Miếu.

Đối phương đang bóc vỏ trứng gà, ánh mắt nhìn cô một cái, sau đó chuyển tầm nhìn.

Ngòi bút của Tân Mỹ Hương dừng lại, sau đó vội vã viết tiếp.

Ngay cả việc nằm mơ giữa ban ngày cũng không được à? Đâm thủng sớm thế ư?

Mặt trời bên ngoài cửa sổ bắt đầu lên cao, ban ngày dài dằng dặc chỉ mới bắt đầu.

Có lúc Tân Mỹ Hương ngẩng đầu lên thì thấy các bạn học đang vây quanh bàn của Dư Châu Châu và Ôn Miếu để dò đáp án các đề kiểm tra, đột nhiên cảm thấy ghen tị và ao ước như thế.

Lúc này Tân Mỹ Hương đã ngồi yên trên vị trí top 5 của lớp, mặc dù không thể phá hủy ưu thế dẫn trước của Dư Châu Châu, nhưng thực lực tốt hơn Ôn Miếu luôn ngồi vị trí thứ 6 nhiều.

Nhưng trước giờ chưa ai đến hỏi bài cô bạn cả.

Có thể vì trường học này không có nhiều người chăm chỉ học hành, có thể là vì các bạn đã quen với việc hỏi dò đáp án của Dư Châu Châu và Ôn Miếu, có thể là do cô bị các bạn định vị là con người ngốc nghếch, cho nên không ai muốn tới hỏi bài cô bạn cả, có thể bởi vì gương mặt ‘cậu thiếu tiền tở’ của Tân Mỹ Hương – đương nhiên, những lời này là do Ôn Miếu nói.

Khi đó Tân Mỹ Hương không thể khống chế được vẻ mặt của cô bạn, thỉnh thoảng sẽ để lộ vẻ mặt ao ước, luôn bị Dư Châu Châu ngày kiểm ty bạc bắt gặp.

Cô cười bảo, “Mỹ Hương, cậu tới đúng lúc lắm, tới giúp tớ với nè.” Trọng giọng mang theo chút oán trách giả tạo.

Dư Châu Châu luôn dịu dàng và hiểu ý như thế.

Người mang theo vầng sáng của nhân vật chính trong tiểu thuyết và điện ảnh, làm chói mù mắt người bên ngoài, lại luôn làm ra vẻ quan tâm, không thể chỉ trích được là kiểu người đáng hận nhất.

Tân Mỹ Hương muốn từ chối theo bản năng, nhưng lại không muốn thất bại dưới tay Dư Châu Châu được vạn người mê, cô bặt vùng vẩy một hồi, sau đó gượng cười gật đầu.

“Thôi đi, chỉ với gương mặt ‘đừng làm phiền tôi’ của cậu ấy, cho tớ ba cái gan tớ cũng không dám hỏi cậu ấy!”

Đúng lúc này, tiếng cười của Ôn Miểu vang lên, Dư Châu Châu im lặng cầm từ điển đập cậu bạn, Tân Mỹ Hương cúi đầu, lạnh lùng nhìn Ôn Miểu.

Lúc tan học về nhà, Dư Châu Châu vừa dọn dẹp sách vở vừa đấu võ mồm với Ôn Miểu, đề tài lại bắt đầu chuyển về cái tên Dư Nhị Nhị, Ôn Miểu làm ra vẻ mình là đội bảo vệ Thẩm Dương, sau đó cười nhạo Dư Châu Châu, Tân Mỹ Hương ở cạnh nghe, cảm thấy rất khó chịu.

Không giống nhau. Dù Ôn Miểu ăn nói điêu ngoa đáng ghét nhưng lại không giống nhau.

Những thứ bọn họ nhận được không giống nhau, không giống nhau.

Nhưng Dư Châu Châu lại đổi đề tài, “Đúng rồi, tớ thấy Mỹ Hương khá giống Thẩm Dương.”

Ít nói ít tham vọng, gương mặt kiểu ‘đừng làm phiền tôi’, liều mạng học tập, rất giống nhau.

Ôn Miếu lại lớn tiếng hỏi, “Giống chỗ nào chứ?”

Tân Mỹ Hương nhắc cặp đi ra khỏi lớp.

Đúng, Ôn Miếu nói đúng.

Bọn họ không giống nhau.

Thẩm Dương không tham lam giống như cô.

Tân Mỹ Hương lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xám trắng trên cao, mùa đông của thành phố này làm người khác thấy ngọt ngào. Cô đã bắt đầu nhớ tới ngày hè, lúc cô mặc áo tay ngắn ngồi ở trong tiệm nghe mấy chú trong xóm ở trần uống bia đánh mát chược rồi chửi nhau. Có bọn họ ở, dù ba có làm thế nào mẹ cũng không chửi mắng, cô có thể im lặng co rúc trong phòng nhỏ giống như con rắn đang ngủ đông, đợi mùa xuân không biết lúc nào tới.

Mà bây giờ, cô không thể không nhìn ba mẹ cãi nhau không ngớt. Những lời nhục mạ lẫn nhau đầy thô tục và ác độc kia làm Tân Mỹ Hương có dũng khí đòi quà lúc năm mới.

Cô cần một người ở cạnh để lắng nghe, nghe cái gì cũng được, chỉ cần không nghe lời chửi nhau của họ.

Trong lúc cô có suy nghĩ như vậy, cô nghiêng đầu thấy máy nghe nhạc Sony của Dư Châu Châu đang để trên bàn, cô bèn dùng tay phải móc lỗ tai, mệt mỏi nằm nhoài lên bàn, mấy hôm nay trông có vẻ rất mệt mỏi.

Không hiểu sao, cô đột nhiên mong muốn, nghiêng người đuổi tay chọt chọt lưng Dư Châu Châu.

“Mỹ Hương, có gì thế?” Dư Châu Châu dụi mắt.

“Cái máy đó của cậu, cho tớ mượn một chút được không? Nghe một chút thôi.”

Ôn Miếu ngồi sau Dư Châu Châu cũng đang nghe nhạc, vừa làm bài vừa hát theo.

“Cậu cầm đi,” Dư Châu Châu cười đưa cho Tân Mỹ Hương, “Tớ đột nhiên đau đầu, có vẻ bị sốt rồi, không nghe được, cậu nghe đi.”

Tân Mỹ Hương dùng ngón cái và ngón trỏ cầm tai nghe, phân rõ tai trái với tai phải, sau đó đeo lên tai.

Dư Châu Châu quên tắt máy, tiếng kèn Scotland vang lên như tiếng nước chảy vào đầu Tân Mỹ Hương.

Cô nghiêng đầu nhìn Ôn Miếu đang mang tai nghe màu trắng, tưởng tượng bộ dạng của mình lúc này, đột nhiên xót mũi, cúi đầu mệt mỏi.

Nhưng Dư Châu Châu lại quên đòi lại máy nghe nhạc từ chỗ Tân Mỹ Hương. Dư Châu Châu chưa tan học đã xin nghỉ về nhà, bởi vì bị sốt, mặt đỏ bừng.

Mãi đến khi Châu Châu rời đi, Ôn Miếu vẫn ôm cổ làm ra vẻ lưu manh, giả vờ nghiêm túc hỏi, “Quen nhau à?”

Sau đó trình trọng đi theo Trương Mẫn xin đưa Dư Châu Châu về nhà.

Tân Mỹ Hương không khỏi mỉm cười. Đó là Ôn Miếu trong mắt cô.

Có chút nghịch ngợm gây sự, nhưng lại biết chừng mực, dịu dàng vô hại, nhưng lại có trách nhiệm.

Không giống với mấy cậu bé chói mắt trong tiểu thuyết mà cô đọc, Ôn Miếu không phải là Giản Ninh, Ôn Miếu thậm chí còn không phải là nhân vật nổi bật nào cả.

Nhưng Tân Mỹ Hương lại không nói được lý do. Dư Châu Châu và Ôn Miếu đều là người mà cô ao ước trở thành và ghen tị vô cùng.

Nhưng cô lại chỉ ghét mỗi Dư Châu Châu.

Bởi vì Ôn Miếu là con trai à?

Hoặc là, vì một cái gì đó khác?

Tối đó, Tân Mỹ Hương vui vẻ đeo tai nghe ngồi dưới ánh đèn bàn mờ nhạt vẽ sơ đồ mạch điện, ba mẹ ở ngoài vẫn mắng chửi nhau nhưng lại bị ngăn cách bởi tiếng nhạc, chỉ mình cô ngồi mỉm cười ngọt ngào.

Chẳng qua thỉnh thoảng liếc trộm nhìn pin ở trên màn hình màu xanh lam. Dư Châu Châu không cho cô mượn sạc pin, một khi hết pin thì cái hộp sắt màu trắng bạc này sẽ trở thành đồ trang trí – dù sao cô cũng không phải là chủ nhân của nó.

Bọn họ tối nào cũng trải qua như vậy, vừa học vừa nghe nhạc, không cần lo hết pin, không cần lo chủ nhân thật sự đòi lại. Cô ấy, hẳn, bọn họ, đều có thể.

Chỉ có buổi tối của cô là trộm được.

Nhưng một ngày nào đó.

Dòng suy nghĩ từ mạch điện của Tân Mỹ Hương đột nhiên chuyển sang vấn đề này.

Một ngày nào đó.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Ngoại Truyện 10: Tân Mỹ Hương (2)

Ngày hôm sau là thứ bảy, Tân Mỹ Hương nhìn cảnh cây bị gió lớn bên ngoài cửa sổ, cô bạn do dự một lát, sau đó vác cặp ra khỏi nhà.

Dư Châu Châu mặt nóng dãn mông lạnh, Tân Mỹ Hương không muốn tham gia nhóm học tập ở thư viện cũ nát kia nữa rồi.

Hiệu suất học bài ở đó còn kém hơn ở nhà. Bởi vì hai thành viên kia chỉ biết vui vẻ nói chuyện hoặc hay cãi nhau mà thôi. Nhưng biết mấy hôm nay Dư Châu Châu sẽ không xuất hiện vì bị ốm nhưng Tân Mỹ Hương vẫn đi tới.

Có lẽ là mang trong mình một chút hi vọng.

Cô bạn ngồi trước cái bàn cũ nát lạnh như băng, dùng bàn tay đã lạnh đến mức đông cứng cầm lấy sách vở từ trong cặp ra. Ông cụ vẫn ngồi đọc báo ở cửa như trước, trên bàn có bình trà, hơi nóng trắng từ bình trà tản ra. Tân Mỹ Hương sững sờ nhìn vị trí đó một lát, sau đó cúi đầu đọc sách.

Chẳng qua trong lòng có chút chua xót.

Quả nhiên không tới rồi.

Mặt trời không có, trái đất không biết nên xoay quanh cái gì.

Tân Mỹ Hương quay đầu lấy máy nghe nhạc lúc này không dám lấy để lên bàn, mang tai nghe – niềm vui duy nhất là cô không cần phải trả máy nghe nhạc nữa rồi.

Đĩa nhạc này rất hay. [Họa My Ireland]. Tân Mỹ Hương im lặng ghi nhớ cái tên này, tự dặn bản thân, nếu sau này cô bạn có mua CD thì phải tìm đĩa CD này.

Nếu như có một ngày.

Có ngày như vậy sao?

Sẽ có ngày như thế.

Tân Mỹ Hương nghĩ đi nghĩ lại, trước mắt xuất hiện màn sương mờ mịt. Đột nhiên nghe thấy tiếng cửa cũ kỹ đẩy ra kèn kẹt, chưa kịp lau nước mắt thì thấy Ôn Miếu chạy vọt vào, áo khoác dày, tóc rối tung, đeo cặp xiêu vẹo.

“Cái thời tiết quỷ quái gì thế không biết, thối thêm tí thì đông cứng cả người rồi.”

Tân Mỹ Hương bật cười hỏi.

“Vậy thì cậu có thể chia quân thành ba đường để tới đây.”

Ôn Miếu muốn cãi lại theo bản năng, nhưng rồi ngậm miệng.

Có lẽ không quen với Tân Mỹ Hương luôn ‘đừng có làm phiền tớ’ trở nên lạnh lợi hoạt bát như thế.

Hai người im lặng một lát.

Cuối cùng Ôn Miếu vẫn khôi phục bản tính của mình, đặt mông xuống, “Dư Châu Châu không tới đâu.”

Tân Mỹ Hương cẩn thận hỏi, “Vậy... sao cậu vẫn tới?”

Ôn Miếu không cười, ngẩng đầu nhìn cô bạn.

Tân Mỹ Hương hơi sợ hãi, nở nụ cười hoảng hốt, “Thời tiết hôm nay không tốt.”

Ôn Miếu chống cằm, nhú mào, “Cậu không hỏi tại sao chị em tốt của cậu không đến được à?”

Tân Mỹ Hương sững người, “Tại sao cậu ấy....” Sau đó nuốt câu sau, “Tớ nói là, cậu ấy, cậu ấy vẫn còn sốt à?”

Ôn Miếu làm mặt quỷ, nháy mắt nói, “Không chỉ sốt, còn nổi mụn cả người.”

Tân Mỹ Hương im lặng một hồi, dài đủ làm Ôn Miếu cười lạnh.

Mặt Ôn Miếu tràn ngập sự thất vọng không nói thành lời.

Tân Mỹ Hương đột nhiên tức giận. Cô bạn kìm nén một chút nhưng không giả vờ hỏi dò Dư Châu Châu nữa, “Tớ hỏi cậu, tại sao cậu không gọi lại?”

Ôn Miếu nháy mắt vô tội, “Tớ không biết số điện thoại của cậu, sao có thể báo cho cậu buổi học hôm nay không học chứ? Cậu định một mình ngồi ở đây run cầm cập à? Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà!”

Lúc này Tân Mỹ Hương mới chú ý Ôn Miếu không mang theo sách vở.

“Không có số của tớ thì cậu có thể hỏi Dư Châu Châu.”

“Tớ không phải là heo, khi tớ gọi thì cậu đã đi rồi.”

Tim Tân Mỹ Hương đột nhiên bị siết chặt.

Ai nghe điện thoại? Là ba hay mẹ? Là cái tên sâu rọu nói chuyện không rõ hay người phụ nữ chanh chua đánh đá thích chửi ầm?

Cô bạn hơi nhắm mắt, không muốn nhìn mặt Ôn Miếu, cứ như làm thế thì Ôn Miếu không thấy cô bạn.

“Nhanh nào, tớ đưa cậu về nhà.”

Cô bạn lắc đầu, “Không cần, tớ muốn ở đây học bài.”

Không phải giận hờn. Cô bạn không muốn để Ôn Miếu thấy nhà mình, cứ như đang bảo vệ một bản án cũ, chịu hình phạt lắng trì cả người.

Ôn Miếu ở lại với cô bạn. Tân Mỹ Hương rất thích cái tính cách này của cậu bạn. Cô bạn luôn liếc nhìn Ôn Miếu ngồi cạnh cửa sổ mà gió lớn đang thổi gào bên ngoài tự đắc lắm nhấm bài hát đọc tạp chí, phương trình dưới ngòi bút của cô mãi không cân bằng xong.

Ôn Miếu vui vẻ gác chân lên bàn, mắt liếc nhìn về máy nghe nhạc của Tân Mỹ Hương.

“Của Dư Châu Châu à? Cậu dám nghe à? Đồ của cậu ấy đã đung vào đó, ôi chao, trên đó nhất định mọc đầy mụn thủy đậu cho coi, từng hạt từng hạt như những cây nấm đang phấp phới đón gió nhé!”

Tân Mỹ Hương cả kinh, định lấy tai nghe xuống theo bản năng thì thấy nụ cười bồn chồn của Ôn Miếu, cô bạn lạnh mặt làm bài tiếp.

Nhưng mà cậu bạn không đi.

Tân Mỹ Hương càng kéo dài, lòng càng lạnh. Cuối cùng chịu không nổi, đành đứng dậy như bị ép hi sinh, nói, “Về nhà.”

Cô đi sau lưng Ôn Miếu, kéo dài thời gian. Lúc ra cửa lớn, Ôn Miếu vừa đẩy cửa ra thì gió lạnh lập tức thổi vào mặt, cậu bạn lão đảo lui về sau một chút, không cẩn thận đạp phải chân Tân Mỹ Hương, sau đó hai người cùng ngã lui sau.

Tân Mỹ Hương vừa ngã vừa sờ mắt cá chân trái, đau đớn vô cùng. Ôn Miếu hoảng, chạy quanh cô bạn như con ruồi, cho dù hỏi thế nào thì Tân Mỹ Hương cũng lạnh mặt không nói cái gì.

Vẻ mặt đó giống như lúc cô bạn bị Từ Chí Cường ép tới góc tường ôm cặp vậy.

Nhưng mà cho dù sợ người khác phát hiện mình trộm sách, hay sợ người thấy ngôi nhà rách nát và cha mẹ của cô bạn, chuyện này đều không phải là chuyện mà cô bạn chấp nhất.

Ôn Miếu hỏi dò số điện thoại và địa chỉ của Tân Mỹ Hương mãi không được, gấp gáp đến mức vỗ trán, “Tính một chút, tớ công cậu về nhà, ngay khu nhỏ nơi ngã quẹo kia thôi.”

Hồ hấp của Tân Mỹ Hương thay đổi, nhìn cậu bạn nổi mụn dậy thì đang mỉm cười trước mặt mình.

Lúc Tân Mỹ Hương vào nhà thì nở nụ cười giả tạo căng thẳng, dưới sự bắt chuyện của mẹ Ôn Miếu, cô bạn cúi đầu, từ từ cởi giày.

Cô bạn hi vọng Ôn Miếu và mẹ của cậu bạn nhanh chóng rời khỏi đây, đừng để ý cô bạn.

Tân Mỹ Hương biết sáng nay mình mang một đôi tất bị rách. Nhưng cô bạn chưa kịp che giấu thì đã bị người khác nhìn chăm chăm lúc thay dép, cái cảm giác của cô bạn lúc đó như bị người ta lăng trì vậy.

May mà Ôn Miếu thấy mẹ hơi phiền, không nhìn được, xoay người bảo mẹ đi vào bếp lấy nước. Mẹ Ôn Miếu là một người phụ nữ mập lùn, khoe mắt đầy nếp nhăn, gương mặt hiền lành thân thiện, giọng nói cũng dịu dàng mềm mại, làm Tân Mỹ Hương nghĩ đến cái thảm ấm áp, không rõ tại sao.

“Là Mỹ Hương phải không? Mau vào đi, con ngồi đây chơi đi, đi vào trong lấy nước.”

Tân Mỹ Hương thở phào, vội vàng đổi dép, sau đó đi vào phòng khách ngồi.

Ngôi nhà nhỏ sạch sẽ ấm áp, hai phòng ngủ một phòng khách, nhà không lớn, trang trí không quá xa hoa, nhưng lại mang đến cảm giác ấm áp hạnh phúc làm Tân Mỹ Hương khó thở.

Cô bạn chưa bao giờ dám mời bạn học khác đến nhà, mà cũng không ai mời cô bạn đến nhà họ cả.

Chân không còn đau như trước nữa. Cô bạn ngồi lên ghế một cách dè dặt, không biết nên làm gì.

Cô bạn chưa từng làm chủ nhà, cũng chưa từng làm khách.

Nhưng mẹ Ôn Miếu là một người chủ nhà có kinh nghiệm. Bà vui vẻ mang hoa quả, hạnh nhân, nước ngọt đặt lên bàn trà, sau đó vui vẻ ngồi cạnh Tân Mỹ Hương, hỏi chân cô bạn còn đau không, học thế nào, muốn thi trường cấp ba nào, Ôn Miếu ở trường thế nào, có bạn gái nào để ý không....

Lúc hỏi vấn đề cuối cùng, Ôn Miếu gặm táo từ trong phòng mình chạy ra ngoài, “Mẹ, sao mẹ lăm chuyen thế?”

Mẹ Ôn Miếu dùng tay nhéo tai con trai cưng nhà mình, Ôn Miếu hét lớn như heo bị chọc tiết, Tân Mỹ Hương bật cười.

Cô bạn nhìn giấy dán tường màu vàng mới, cười cười, thở dài trong lòng.

“Mỹ Hương à, con thường dậy vào mấy giờ sáng?”

“Sáu giờ.”

Mặt mẹ Ôn Miếu làm ra vẻ ‘con nhìn bạn con đi kìa’ nhìn Ôn Miếu, sau đó chép miệng với Tân Mỹ Hương.

“Tổ tông nhà dì ấy à, sáu giờ bốn mươi mỗi sáng mới chịu lết khỏi giường, bảy giờ đã tới giờ tự học, kết quả làm đồ ăn sáng sẵn cho nó nhưng ăn không kịp, đây không phải là hành dì à?”

“Không có, mẹ, con nhớ trong lòng.”

“Đứng ra xa đi!” Mẹ Ôn Miếu lườm một cái, “Lát nữa mẹ đi hầm xương cho con.”

Ôn Miếu buông tay, “Chắc sau này con trai mẹ không xa mẹ nổi rồi á.”

Mẹ Ôn Miếu cầm lấy chổi lông gà đánh một cái, Ôn Miếu né tránh theo bản năng, động tác hiểu ngầm phối hợp nhuần nhuyễn, Tân Mỹ Hương ở cạnh trợn mắt há mồm nhìn.

Đột nhiên cảm thấy chán nản.

Có lẽ bởi vì phát hiện hạnh phúc bình dị gần gũi đến vậy, gần trong gang tấc nhưng mọi thứ chỉ có thể sống trong lòng cô bạn.

Mẹ Ôn Miếu mời Tân Mỹ Hương ở lại ăn cơm. Cô bạn ngồi ở một bên bàn, im lặng không nói gì. Ba mẹ Ôn Miếu không quá khách khí và nhiệt tình với cô bạn, trên bàn cơm cũng tùy ý cô bạn, không bởi vì có thêm một người mà thay đổi cái gì. Mẹ Ôn Miếu luôn gắp rau cho hai đứa bé, nhưng Ôn Miếu lại từ chối không ăn, hai người cãi nhau, thỉnh thoảng bố Ôn Miếu vì hai người quấy rầy không xem được bản tin thời sự thì nói một câu ‘Nói nhỏ một chút!’ – nhưng vẫn giữ nụ cười dịu dàng.

Cô chỉ ngồi dưới ánh đèn cam ấm áp, nghe mẹ Ôn Miếu dặn dò, ai cũng không từ chối, cúi đầu ăn cơm, ăn no đến mức muốn khóc.

Ăn cơm xong thì thấy hơi choáng. Mẹ Ôn Miếu thấy được sự thay đổi của cô, lấy tay sờ nhẹ lên trán, nói, “Có chút nóng, không nghiêm trọng, Miếu Miếu, đi lấy nhiệt kế tới đây!”

37,20C, không cao không thấp, xem như là sốt nhẹ. Tân Mỹ Hương cảm thấy vành tai gò má âm ấm, đầu cũng choáng choáng, có sự vui sướng trước giờ không có, cũng mang theo chút khổ sở trước giờ chưa cảm nhận được. Cô nhân cơ hội dựa vào lòng mẹ Ôn Miếu, giả vờ mình bệnh rất nặng.

37,20C, cả nhà đều 37,20C, Ôn Miếu cũng thế, ba mẹ Ôn Miếu cũng vậy. Nhiệt độ thích hợp nhất, mà cô cũng bị lây bệnh luôn.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ngoại Truyện 11: Tân Mỹ Hương (3)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“37,20C”

Nhưng cũng đến lúc phải về rồi.

Mẹ Ôn Miếu dùng sức kéo căng áo khoác của Tân Mỹ Hương, đội mũ cho cô bạn, mỉm cười dịu dàng nói, “Sau này tới chơi thường xuyên nhé, bây giờ cũng biết nhà rồi, giúp dì nhắc nhở Ôn Miếu học hành chăm chỉ nhé, đừng chơi mãi vậy nữa. Dì biết bạn của thằng bé có một Dư Châu Châu học hành rất tốt, Mỹ Hương cũng là học sinh giỏi, giúp dì để ý nó chút nhé.”

Tân Mỹ Hương gật đầu, Ôn Miếu đẩy cô bạn ra cửa, “Được rồi, không để cho người ta ra cửa à? Mẹ đừng nhìn con như thế chứ? Con trai mẹ là tội phạm à?”

Ôn Miếu đóng cửa lại, nhốt ba mẹ đang dằn dò ở trong cửa, sau đó xoay người, nghiêm túc nói, đưa cậu về nhà, đi nhanh thôi, muộn lắm rồi.

Không phải có phải do tâm lý hay không, lúc đi cạnh Ôn Miếu, Tân Mỹ Hương không thấy lạnh nữa.

Có lẽ rất thoải mái, còn ngơ ngác nói.

“Ôn Miếu, tớ luôn cảm thấy cậu rất thông minh.”

Ôn Miếu hiếm khi không chống nạnh cười to, “Hahaha, tớ vốn là thiên tài”, mà im lặng nghe, cứ như đang đợi câu sau của cô bạn.

“... Cho nên, tớ thấy, chỉ cần cậu cố gắng thì có thể đứng đầu.”

Nói xong, Tân Mỹ Hương cũng thấy sững người.

Im lặng một lát, Ôn Miếu khôi phục lại dáng vẻ bất cần đời của mình, “Thôi đi, tớ phải chờa đường sống cho Dư Nhị Nhị nữa, tớ mà thông minh lên thì cậu ấy sẽ chịu ~ không ~ nổi mất!!!”

Tân Mỹ Hương dừng lại, thay đổi chủ đề.

“Ba mẹ cậu rất tốt, nhà cậu... rất ấm áp.”

Ôn Miếu chỉ nghe, nhìn cô, cười cợt.

Cậu chỉ coi đây là một lời khen ngợi khách sáo, dù sao cậu không thấy nhà mình có gì tốt để người khác phải khao khát cả. Nụ cười này làm cho Tân Mỹ Hương thở dài.

Dù thế nào đi nữa, Tân Mỹ Hương biết mình không nên nói về thông minh và hạng nhất, chỉ là cô bạn không rõ rốt cuộc là bởi vì cô bạn đặc tội Dư Nhị Nhị mà Ôn Miếu quan tâm, hay Ôn Miếu chú ý mắt với kiểu sống của cô bạn.

Bọn họ im lặng hết quãng đường sau.

Lúc đến ngã rẽ để tới tiệm đồ ăn vặt nhà Tân Mỹ Hương, cô bạn đột nhiên dừng lại, nói với Ôn Miếu, “Ngang này được rồi, nhà tớ ở phía trước.”

Ôn Miếu cau mày, cứ như muốn đưa Phạt tới tận nơi.

Nhưng Tân Mỹ Hương lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói, “Nhà tớ không giống nhà cậu.”

Mặt trắng trên trời cao, gió lạnh thấu xương, thổi loạn mái tóc của Tân Mỹ Hương – ngoại trừ Dư Châu Châu, chưa có bất kì ai phát hiện Tân Mỹ Hương thay đổi kiểu tóc.

Ôn Miếu đứng tại chỗ, im lặng lặp lại câu nói này, trên mặt không lộ ra vẻ tỉnh ngộ đã thương người khác, chỉ cười nói, được rồi, cậu về đi, về nhà thì gọi điện báo an toàn cho tớ.

Tân Mỹ Hương biết đối phương hiểu rồi, thậm chí không dám đoán Ôn Miếu nghĩ tình cảnh nhà cô bạn thế nào. Cậu thấy được đôi tất bị rách của cô bạn, nghe được thái độ trả lời điện thoại của ba mẹ cô bạn, cũng hiểu câu ‘Nhà tớ khác với nhà cậu.’.

Không biết có phải do thấy tổn thương hay không, cô bạn xoay người chạy trốn chết, hình như Ôn Miếu nói gì đó nhưng bị tiếng gió to che đậy hết. Cậu bạn nói cái gì đó, nhưng câu nói đó và nhiệt độ 37,20C bị cô bạn vứt lại ở ngã rẽ.

Cô bạn phải đối mặt với tiệm ăn vặt cũ nát kia, bảng hiệu nhỏ cũ nát, còn có còi lòng đầy gió lạnh lẽo. Đây mới là Tân Mỹ Hương.

Mất mặt cái gì chứ? Cô bạn ngẩng đầu chảy nước mắt.

Năm đó đứng dậy không nói được lời nào, bị cô giáo dạy dỗ như một kẻ ngốc bắt đầu xuất hiện trong ký ức. Lúc đó đã rất mất mặt rồi. Ba mẹ, tàn phá, không cách nào mời bạn học tới nhà mình ăn cơm....

Cho nên mới muốn rời khỏi. Rời đi thật xa, cho đến nơi không ai biết Tân Mỹ Hương năm 15 tuổi cả.

Cho đến nơi cô không còn là Tân Mỹ Hương nữa.

Nhưng ngoài dự liệu của cô là, sau chuyện này, Ôn Miếu đối xử với cô tốt hơn nhiều. Có lẽ do Dư Châu Châu bị thủy đậu, không thể không bế quan ở thời kì then chốt, cho nên Ôn Miếu luôn cà lơ phất phơ chủ động trở thành người dạy kèm ở nhà và gửi thư, mỗi ngày để thu dọn bài thi và bài tập cho Dư Châu Châu, mà phần lớn bài thi ở trong đó là của Tân Mỹ Hương.

Bọn họ có đề tài để thảo luận chung. Cậu sẽ chạy đến giục cô bạn làm bài thi thật nhanh, cô bạn thường xuyên nói một số vấn đề cần chú ý trong các bài thi... Quan trọng hơn, Tân Mỹ Hương phát hiện, sau khi Ôn Miếu đoán được bối cảnh gia đình của cô bạn, cậu không có biểu hiện xa lánh hay đồng tình mà vẫn bình thường như trước.

Sự bình thường hiếm gặp được.

Có lúc Ôn Miếu sẽ đến gần cô bạn vì bài thi. Tân Mỹ Hương cảm thấy lúc đấy cô bạn như bị sốt, choáng choáng nhưng lại rất thoải mái.

37,20C, sốt nhẹ.

Nguồn nhiệt ở phía bên trái.

Cho đến khi Dư Châu Châu bị thủy đậu đứng trong phòng pha lê trong suốt, Ôn Miếu kéo mọi người đến thăm cô, đây là lần đầu Tân Mỹ Hương đóng vai đi chung với Thẩm Dương.

Hai người bọn họ giống nhau ở chỗ ít lời và âm trầm.

Cô bạn đi được nửa đường, nhỏ giọng hỏi Ôn Miếu, này, tớ và Thẩm Dương giống nhau chỗ nào vậy?

Ôn Miếu cười nhạo, không phải tớ đã bảo hai người không giống nhau rồi à?

Đây là lần thứ hai Tân Mỹ Hương hỏi ngược lại, tại sao?

Ôn Miếu nhún vai, tỏ nói rồi, không giống là không giống.

Dư Châu Châu bị xem như khỉ trong sở thú đang gọi Ôn Miếu tới, đám người Tân Mỹ Hương ở ngoài không nghe được cô nói gì. Ôn Miếu lại cười lớn vui vẻ, làm mặt quỷ gõ cửa pha lê, thậm chí còn lấy quả chuối trong cặp ra rồi giả vờ như muốn dứt chuối cho Dư Châu Châu làm cô bạn tức muốn chết. Mã Viễn Phi ở cạnh còn chêm thêm dầu vào lửa, hai ngón tay trở và tay cái làm bộ như đang chụp ảnh, mà Thẩm Dương thì bật cười vui vẻ.

Lúc này, Tân Mỹ Hương đột nhiên bình tĩnh.

Thật ra trước giờ, cô chưa bao giờ muốn Dư Châu Châu khỏe hơn hết.

Tân Mỹ Hương từng giúp Dư Châu Châu dán đinh lên ghế Từ Chí Cường năm đó đã chết đuối trong dòng lũ thời gian rồi. Tân Mỹ Hương bây giờ đã cầm chặt một cái mũ đinh rồi ném về thế giới này. Lúc đấy, cô bạn đổ kị vô cùng, hi vọng con khỉ trong lồng pha lê kia là bản thân. Cô bạn sẽ giống như Dư Châu Châu lúc này vậy, tuy bề ngoài làm ra vẻ tức giận nhưng bên trong lại ngập tràn sự cảm động và vui vẻ.

Sự vui vẻ vì được yêu thương thật sự.

Trong nháy mắt, cô bạn đổi mình thành Dư Châu Châu ở trong lồng pha lê, nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt để lộ nụ cười ngại ngùng.

Lúc tỉnh lại, Dư Châu Châu đã thấy được nụ cười mất tập trung này của cô bạn, cô gái trong lồng pha lê kia nở nụ cười cảm kích với cô.

Giây phút đây, Tân Mỹ Hương đã biết mình khác Thẩm Dương ở đâu.

Thẩm Dương chỉ muốn vị trí đầu. Thẩm Dương có thể không mặc đồ đẹp, không quan tâm người khác, không để ý tới cái gì ngoài hạng nhất.

Nhưng Tân Mỹ Hương lại muốn trở thành Dư Châu Châu, hoặc nói đúng hơn là muốn trở thành người giống như Dư Châu Châu.

Được người khác yêu thương, có gia đình hạnh phúc, cuộc sống tốt đẹp, có nhiều bạn bè, thành tích xuất sắc, tương lai sáng lạn, không buồn không lo.

Tân Mỹ Hương rất tham lam.

Lúc Tân Mỹ Hương cướp lấy vị trí đứng đầu của Dư Châu Châu, cô bạn cũng biết tình bạn của họ đã kết thúc.

Cô bạn không nhận được sự yêu thương của Dư Châu Châu nữa, cô bạn thể hiện cho đối phương thấy một Tân Mỹ Hương mới và chân thật nhất.

Ích kỉ, âm u, dã tâm lớn.

Nữ hiệp Dư Châu Châu quả nhiên không thể nào đồng tình với kẻ đã cướp đi ‘ngai vàng’ của mình, Tân Mỹ Hương cười lạnh, nhìn đối phương nằm nhoài lên bàn.

Nhưng vào lúc nghe thấy Ôn Miểu lớn tiếng an ủi Dư Châu Châu, bảo, cậu thi được hạng năm đó.

Cậu thi được hạng năm đó, để làm được điều đó cần kỹ xảo đấy, tớ còn nhường cậu đứng trên tớ một hạng đấy.

Giọng nói ấm áp của Ôn Miểu đánh tan sự vui sướng của Tân Mỹ Hương.

Sau này cô bạn không thể thấy Ôn Miểu như vậy nữa.

Ấn tượng cuối cùng của cậu ở trong lòng cô bạn là nói với cô gái bị cô bạn cướp hạng nhất rằng, “Cậu có thể thi đứng hạng năm lần nữa được không?”

Sau đó Tân Mỹ Hương đến Chấn Hoa, cái nơi không có người biết Tân Mỹ Hương trước mười lăm tuổi, sau đấy Tân Mỹ Hương không còn là Tân Mỹ Hương nữa.

Thậm chí sau đó, cô bạn thích một cậu bạn trong tuổi trẻ chật chội của mình, cậu bạn này không có mụn dậy thì, được mọi người yêu thích, đẹp trai giỏi giang, nhưng lại có thứ gì đó trói đôi cánh của cậu ấy lại như cô bạn vậy.

Cô bạn thậm chí còn cảm thấy, nếu kéo tầng da kia xuống thì đối phương là một Tân Duệ khác.

Cô bạn không biết mình thích cậu bạn ấy, hay vì hận một bạn học nữ khác, hoặc là bị thu hút bởi người giống mình, hoặc là kính phục sự nguy trang còn thật hơn mình của cậu bạn đấy....

Nhưng cảm giác ấm áp kia không còn nữa, cái cảm giác nhẹ nhàng làm cô bạn muốn tới gần kia không còn nữa.

Cảm giác như sự ấm áp của mặt trời đó.

Đó là cảm giác chỉ có thể cảm nhận được từ trên người Ôn Miếu.

Cho dù cậu bạn Lâm Dương luôn đi theo Dư Châu Châu lạnh nhạt có nụ cười ấm áp và thói quen cãi nhau giống như Ôn Miếu, nhưng Tân Mỹ Hương biết rằng, Ôn Miếu không giống Lâm Dương.

Ôn Miếu sẽ không bám dính lấy Dư Châu Châu, cảm xúc của Ôn Miếu không bị Dư Châu Châu thao túng, Ôn Miếu không phải là mặt trời. Cậu bạn sẽ không chiếu nóng người khác.

Cậu ấy, người nhà của cậu ấy chỉ là cái chăn được phơi dưới ánh mặt trời, quần chặt lên người, nhiệt độ vừa phải, mang cảm giác sốt nhẹ.

Bởi vì cô bạn dù làm gì cũng không có được điều đó, nên mới muốn tới gần và mong chờ điều đó theo bản năng.

Nhưng đối phương lại không muốn ban tặng sự ấm áp đó cho cô bạn.

Rất lâu sau này, lúc Tân Duệ biết được hoàn cảnh gia đình của Dư Châu Châu trong miệng của một cậu nhóc, lúc đó cô bạn đột nhiên nghe thấy được câu nói cuối cùng của Ôn Miểu hôm cậu bạn đưa cô về nhà vào ngày trời lạnh kia.

Một câu nói rất mộc mạc.

“Sao cậu luôn cảm thấy người khác sống tốt hơn mình chứ nhỉ?”

Tân Duệ nở nụ cười tự giễu.

Trên đời này có rất nhiều người thông minh giỏi giang và hạnh phúc hơn Ôn Miểu, nhưng cậu bạn chưa bao giờ cảm thấy người khác tốt hơn mình.

Cậu bạn không cảm nhận được điều đó, nên cậu bạn luôn vui sướng.

Tân Duệ từng muốn tỉnh ngộ như thế, nhưng có một số việc, khi đã bắt đầu thì khó có thể kết thúc được.

Ví dụ như, Tân Mỹ Hương muốn trở thành Tân Duệ, mà Tân Duệ lại muốn trở thành người khác.

Bởi vì làm người khác thì hạnh phúc hơn.

Trước khi tiệm tạp hóa bị phá dỡ, cô bạn ngồi chồm hổm thu dọn đồ đạc, lúc vô tình cô bạn bị một món đồ làm chói mắt.

Lúc nhìn lại thì phát hiện, cái đó là máy nghe nhạc màu xám.

Sau khi hết bệnh thủy đậu, quan hệ của Dư Châu Châu và Tân Mỹ Hương trở nên lúng túng, máy nghe nhạc hết pin, cô bạn không nghe nữa nhưng lại quên trả nó lại cho chủ nhân của nó.

Đã hơn ba năm rồi.

Cô bạn vượt nhẹ máy nghe nhạc đó, cảm giác ấm áp ập tới, cứ như cô bạn đang trở lại tối sốt nhẹ 37,20C đó, cô bạn ở trong một gia đình hạnh phúc, ăn no đến mức muốn khóc.

Không lâu sau đó, Dư Châu Châu nói cảm ơn với cô bạn trong buổi lễ tốt nghiệp.

Cho đến lúc đó, Tân Mỹ Hương vẫn cảm thấy chán ghét tiếng cảm ơn này.

Ghét sự giả tạo của bọn họ, lập dị vô cùng. Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên không giống như thế.

Nếu xem ngày tháng giống như bộ phim điện ảnh, lúc cần kết thúc thì phải kết thúc, cứ như cô là nhân vật phụ trong cuộc đời của bọn họ vậy.

Dư Châu Châu hoài niệm mọi thứ, lời khen ngợi, dán dính, tuổi mười bảy không khóc, nhưng Tân Mỹ Hương lại không muốn nhớ tới.

Cho đến khi Dư Châu Châu nói, cảm ơn cậu đã tới thăm tớ lúc tớ bị thủy đậu, mỉm cười với tớ lúc tớ ở trong phòng pha lê.

Tân Duệ đột nhiên nở nụ cười trào phúng.

Lúc đó cô bạn cười vì bản thân mình, lúc đó trong mắt cô bạn không có Dư Châu Châu, lúc đó cô bạn đang tưởng tượng đám Ôn Miếu vây quanh cô bạn.

Mỗi lần cô bạn mỉm cười là vì cô bạn xem mình là người khác.

Bởi vì một ngày nào đó cô bạn sẽ trở thành người khác.

Cho dù Ôn Miếu nói rằng, người khác chưa chắc đã hạnh phúc.

Tân Duệ không biết.

Cô bạn chỉ biết rằng, làm bản thân nhất định không hạnh phúc.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Ngoại Truyện 12: Tưởng Xuyên (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Ba chúng ta”

“Tưởng Xuyên thích Lăng Tường Xuyên, Lăng Tường Xuyên thích Lâm Dương.”

Vừa nói xong, Đường Vũ Ninh đột nhiên ‘Ồ’ một tiếng tỉnh ngộ, “Hèn gì tớ thấy quan hệ ba người họ kì quái như vậy. Nhưng Lâm Dương không nói với tớ á. Quan hệ tam giác khép kín này không ổn định cho lắm.”

“Sao không ổn định chứ? Không chừng Lâm Dương thích Tưởng Xuyên đấy chứ.”

Sau khi bạn học ngồi cạnh nói kết luận, đặc ý bước sâu vào ý tưởng ‘Tiến tới một bước nhỏ, văn minh dài hơn một chút’ này.

Bọn họ không biết Tưởng Xuyên cũng ở trong WC này.

Hai người họ kéo khóa quần, cười nói đi ra ngoài WC. Tưởng Xuyên đứng một lát mới kéo khóa quần, xoay người lại thì suýt va vào người khác.

“Ý, Tưởng Xuyên, tớ đang định tìm cậu nè. Lăng Tường Xuyên muốn học ban xã hội, cậu ấy mới nói với tớ, cậu biết không?”

Gương mặt cười hì hì của Lâm Dương xuất hiện trong tầm nhìn, Tưởng Xuyên sững sốt một lát, “Ban xã hội?”

“Cậu không biết à?” Lâm Dương nói với giọng điệu tùy ý.

Tưởng Xuyên mở vòi nước.

“Cậu cũng mới biết, tớ sao có khả năng nghe trước?”

Tưởng Xuyên không để ý gương mặt kinh ngạc của Lâm Dương, vẩy vẩy tay rồi bước ra khỏi WC.

Tên ngốc phản ứng chậm.

Tưởng Xuyên không biết mình có phải là người duy nhất gọi Lâm Dương là tên ngốc không.

Trong mắt các phụ huynh, giáo viên, bạn học, ai cũng thấy Lâm Dương là một người giỏi giang, thông minh, tính tình tốt.

Kể cả Lăng Tường Xuyên cũng vậy.

Chỉ có Tưởng Xuyên chưa từng thấy Lâm Dương đặc biệt. Trong mắt Tưởng Xuyên, Lâm Dương là một người anh em tốt nhưng lại rất ngốc.

Cho nên dù Tưởng Xuyên bị người anh em tốt này che khuất ánh sáng cũng chưa từng đổ kị với cậu bạn bao giờ.

Nhưng cậu lại vì câu nói đơn giản ‘Tưởng Xuyên thích Lăng Tường Xuyên, Lăng Tường Xuyên thích Lâm Dương’ mà bị dao động.

Cứ như bí mật của ba đứa nhỏ vui vẻ ngây ngô bị người ngoài phát hiện vậy.

Giáo viên ngữ văn là chủ nhiệm lớp, lúc giảng bài thường nói từ đại học Thanh Hoa chuyển sang Tiền Chung Thư [1], rồi Dương Giáng [2], sau đó nhắc tới một quyển sách, [Ba chúng ta] [3].

[1] Tiền Chung Thư: là một học giả văn chương và nhà văn nổi tiếng với phong cách u mặc và kiến thức Hàn lâm uyên bác. Ông nổi tiếng với tác phẩm châm biếm “Fortress Besieged”.

[2] Dương Giáng là nữ nhà văn, dịch giả của Trung Quốc.

[3] Ba chúng ta là một quyển hồi ký của nữ nhà văn Dương Giáng.

Đám Đường Vũ Ninh lúc đó cười cười rồi dùng cùi chỏ đâm vào người Lâm Dương. Lâm Dương luôn ngủ gật trong tiết văn, sau khi bị chọc tỉnh thì ngậy người nhìn về phía Tường Xuyên và Lăng Tường Xuyên với gương mặt ngu ngơ, vừa vận trúng kế của đám Đường Vũ Ninh.

“Cậu xem đi, tớ nói rồi mà, ba người các cậu quả nhiên là đánh nhau như sam. Ngày nào đó cậu viết quyển sách, đặt tên là [Ba chúng tôi], sau đó viết mối quan hệ phức tạp của ba người lại.”

Đường Vũ Ninh cười rất thô bỉ, nhưng lại bị Lâm Dương dùng tay đánh một phát, sau đó nhướn mày nói, “Nói gì thế? Cho dù có phức tạp thì có phức tạp bằng hai đứa mình không?”

Cả lớp ồn ào, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng phải bật cười rồi nhìn hai tên học sinh ngốc của mình, chuyện ‘Ba chúng ta’ cũng phải dừng tại đây.

Tường Xuyên đột nhiên nghe thấy Lăng Tường Xuyên bình thản nói một tiếng, “Nhàm chán.”

“Cậu muốn học ban xã hội à?”

Cậu thừa cơ hỏi một câu, tay thì lật sách, làm ra vẻ hững hờ.

Có lẽ Lăng Tường Xuyên không ngờ cậu hỏi câu này, ngậy người một lát mới trả lời, “Ừ, chắc lớp mình chỉ có mỗi tớ muốn chạy sang ban xã hội.”

Vậy sao cậu không nói cho tớ?

Tường Xuyên buồn bực một hồi nhưng không nói câu này.

“Quyết định khi nào thế?” Cuối cùng chỉ có thể hỏi thế.

“Tối qua. Tớ nói với ba mẹ cả đêm bọn họ mới chịu. Dù sao ban xã hội ít người, lại học chung với đám phân hiệu, cho nên họ không chấp nhận, nhưng sau lại bị tớ thuyết phục.”

Hóa là tối qua. Tường Xuyên cũng thoải mái hơn, nghiêng đầu nhìn Lăng Tường Xuyên đang vuốt ve bìa sách [Khi con người tỏa sáng] [4], trông có vẻ rất xem trọng.

[4] Khi con người tỏa sáng (Deciseve Moments in History) – Tên dịch là mình copy của bên Trung =))) Đây là một tác phẩm của tác giả Stefan Zweig.

“Gì thế?”

Lăng Tường Xuyên không có ý tránh né Tường Xuyên.

“Sở Thiên Khoát cho tớ mượn. Cậu ấy nghe tớ bảo muốn học ban xã hội nên giới thiệu tớ quyển này, bảo hợp với người học ban xã hội. Zweig, tớ... tớ khá thích Zweig.”[5]

[5] Stefan Zweig là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới.

Tường Xuyên không biết Zweig là ai, cũng không muốn biết.

Sự tức giận đột nhiên xuất hiện làm cậu có dũng khí hỏi, “Sao cậu không nói tớ biết cậu muốn học ban xã hội? Lâm Dương biết trước tớ thì thôi đi, ngay cả người học lớp khác cũng biết trước tớ, nếu tớ không hỏi thì cậu không định nói với tớ phải không?”

Lăng Tường Xuyên nhìn cậu kinh ngạc, trong đôi mắt phượng xinh đẹp tràn ngập sự bối rối. Cô bạn hình như chưa từng nghĩ đến chuyện này, im lặng không trả lời.

Tường Xuyên chưa từng oán giận Lăng Tường Xuyên chuyện gì.

Lúc học mẫu giáo, cô bạn chỉ quấn lấy Lâm Dương chơi mỗi ngày.

Lúc học tiểu học, cô bạn nhất định phải ngồi chung bàn với Lâm Dương, lúc học toán cũng chỉ hỏi mỗi Lâm Dương.

Lúc học cấp hai bị các bạn nữ cô lập, hai người họ giúp cô bạn xả giận, cô bạn chỉ nhào vào lòng Lâm Dương khóc lóc.

Tường Xuyên chưa từng tức giận.

Cậu luôn đi theo và ủng hộ Lăng Tường Xuyên vô điều kiện, ngay cả Lâm Dương cũng từng nói, “Tường Xuyên, có phải ngay cả rắm của Lăng Tường Xuyên cậu cũng thấy thơm không?”, sau đó bị Lăng Tường Xuyên cầm chổi rượt quanh lớp, trong lòng Tường Xuyên, đây là khoảng thời gian xinh đẹp nhất.

Nhưng bây giờ, cậu không biết thế nào.

Sau khi im lặng bối rối một hồi, Lăng Tường Xuyên mới đỏ mặt nói, “Xin lỗi.”

Cô bạn chỉ nói lời xin lỗi.

Lúc này Tường Xuyên thật sự không biết phải làm gì nữa.

Có lẽ mỗi ngày đều ở cạnh, Tường Xuyên chưa từng phát hiện, công chúa nhỏ luôn được cậu dụ dỗ bảo vệ đã học được cách nói xin lỗi rồi.

Từ nhỏ ba người đã tạo ra một bức tường ngăn cách người ngoài, cứ như không thể chấp nhận bất kì ai bước vào thế giới của họ. Nhưng thế giới bên ngoài đã dạy công chúa cách cúi đầu, làm cho kẻ sĩ không thể không oán không giận.

Mãi cho đến ngày thấy Lâm Dương ngồi đối diện Dư Châu Châu, trên gương mặt lưu manh kia xuất hiện sự lo lắng.

Cho đến ngày thấy Lăng Tường Xuyên và Sở Thiên Khoát đứng song song ở phòng nước, trong mắt công chúa của cậu tràn ngập sự vui vẻ và hèn mọn.

Tường Xuyên đột nhiên cảm thấy phát bệnh, cứ như cậu bị người khác ném vào căn phòng đầy bụi bẩn và hóa chất, cậu không có sức chống cự bởi vì không có căn phòng chống khuẩn bảo vệ.

Điện thoại di động của Tường Xuyên đã lâu không rung lên, không biết bao giờ mới có người nhắn cậu một tin, “Tường Xuyên, con mợ nhà cậu đấy.”

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Ngoại Truyện 13: Tưởng Xuyên (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Ba chúng ta”

“Hai ngày trước mẹ nghe chủ nhiệm lớp con bảo, Xuyên Xuyên yêu sớm à?”

Tưởng Xuyên khó lắm mới gắp được miếng cá thì lại rớt vào đĩa, nước bắn lên, mẹ lườm cậu một cái, đứng dậy đi lấy khăn giấy.

“Ba mẹ con bé có biết không?” Ba ở cạnh hỏi.

“Em không rõ,” Mẹ vẫn giữ thói quen trước kia, xem Tưởng Xuyên là đứa nhỏ, lau miệng cho cậu, không để ý tới sự tránh né của cậu, “Không rõ thật giả sao, em không thể đi nói riêng được, làm người ta thấy khó chịu đó, huống gì anh cũng biết quan hệ của ba mẹ Xuyên Xuyên không tốt, tính cách và bệnh của mẹ con bé như thế, giờ em nói gì có khi còn làm bà ấy khó chịu ấy chứ.”

Ba Tưởng Xuyên sững sốt một lát, “Cũng phải, nhưng ngay cả chủ nhiệm lớp Xuyên Xuyên cũng biết, chắc là chủ nhiệm ban xã hội đã nói cho người nhà con bé rồi. Tuổi này, mấy đứa nhỏ có suy nghĩ bộp chộp, khó tránh khỏi mấy thứ này.”

“Anh đừng nói nữa, em vừa nghe nói chuyện Xuyến Xuyến yêu sớm thì tưởng nó với Dương Dương đấy.”

Phản ứng của ba Tường Xuyến kịch liệt hơn, “O? Không phải với Dương Dương à?”

Tường Xuyến buồn bực buồn bát, “Con ăn no rồi.”

Cho dù đóng cửa lại cũng không ngăn được ý cười trong giọng của ba mẹ, “Xuyến Xuyến à, con có nhớ hồi nhỏ ba đưa hay chơi với nhau, người lớn kêu để Dương Dương với Xuyến Xuyến cưới nhau, con còn khóc kêu không cho không?”

Tường Xuyến dựa vào cửa thở dài một cái.

Ban ngày ở trường học, cậu chạy tới văn phòng tìm giáo viên dạy hóa, không cẩn thận đụng vào Lăng Tường Xuyến hồn bay phách lạc, đối phương không hề để ý cậu, cúi đầu chạy vội, chỉ vớt lại một câu, “Ngại quá.”

Đây là Lăng Tường Xuyến mà Tường Xuyến chưa từng thấy, cô đơn, chật vật và mất đi sự kiêu ngạo của cô bạn.

Cậu thà cô bạn vẫn giữ vẻ kiêu ngạo trước kia nói với cậu, “Tường Xuyến, cậu có thể đừng hít hít mũi như đứa nhỏ nữa không? Có thể không? Tớ nghe mà thấy phiền ghê gớm.”

Cậu chạy đi tìm Lâm Dương, không ngờ Lâm Dương cũng ngồi trên bệ cửa sổ với vẻ mặt sống dở chết dở, ngẩng đầu hỏi cậu, “Tường Xuyến, lúc cấp hai cậu từng gật gù bảo cái gì mà chấp nhất là nghiệp chướng ấy – tớ muốn hỏi cậu, chấp nhất có lỗi thật à?”

Thế giới này nói cho Lăng Tường Xuyến biết rằng, trên đời này không có công chúa quyền quý, chỉ có giai cấp vô sản; Thế giới này nói cho Lâm

Dương biết rằng, mặc dù cậu có giỏi giang hoàn mỹ cỡ nào thì cũng có lúc cố gắng cũng không chiếm được.

Thế giới này nói cho Tường Xuyên biết rằng, cho dù cậu có cố gắng đuổi theo cỡ nào thì bọn họ cũng sẽ bị lạc đàn.

Chuyện mà Tường Xuyên sợ nhất hồi nhỏ là Lăng Tường Xuyên và Lâm Dương thật sự kết hôn như người lớn nói – trong mắt đứa nhỏ không có chuyện cười, đối với chuyện này, Tường Xuyên luôn cho rằng đó là sự thật.

Sau này khi mọi người ăn uống với nhau cũng có nói lại hồi đấy, còn cười Tường Xuyên nước mắt nước mũi ôm Lăng Tường Xuyên bảo ‘Không cho kết hôn’.

Lúc đó Lâm Dương làm ra vẻ mình là anh trai, an ủi cậu, “Yên tâm, cho dù ba chúng ta có kết hôn thì cũng sẽ sống chung với nhau!”

Sau đó bọn họ không biết tại sao mọi người cười như được mùa.

Bây giờ Tường Xuyên nhớ lại, cảm thấy chua xót. Vóc dáng của cậu nhỏ, bị nhấn chìm trong lớp học đông đúc, giáo viên đang nói gì đấy nhưng cậu không nghe được gì.

Cậu bắt đầu oán hận bản thân.

Nếu lúc trước cậu để bọn họ kết hôn, thì có phải bây giờ sẽ tốt hơn không?

Ít nhất như vậy bọn họ sẽ vui vẻ, cậu cũng có thể thường tới nhà họ, ba người vẫn ở chung, vĩnh viễn bên nhau.

Sau đó Lâm Dương và Dư Châu Châu cùng hỏi cậu, sao có thể tìm được Lăng Tường Xuyên thế.

Thành Bắc không lớn, chỉ có hai tên gốc kia không tìm được người, Tưởng Xuyên chỉ đi bậy một chỗ đã tìm được.

“Đi tới mấy chỗ hồi nhỏ hay đi, tìm một hồi thì thấy đó. Dù sao cũng ở gần nhau.”

“Sao cậu biết cậu ấy sẽ tới vườn trẻ tình thế?”

Tưởng Xuyên chống cằm nghĩ một lát, mới chậm chạp trả lời, “Có thể là vì tớ thấy cậu ấy sẽ như tớ, cảm thấy hồi nhỏ tốt hơn nhiều.”

Ngẩng đầu nhìn gương mặt suy nghĩ của Dư Châu Châu.

Lâm Dương dùng sức ôm vai Dư Châu Châu, gương mặt đỏ bừng khó hiểu, “Tớ cảm thấy bây giờ tốt hơn.”

Quả nhiên, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có tên gốc này là hạnh phúc nhất.

Tưởng Xuyên vẫn nhớ ngày hôm đó, cậu cúp máy, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phòng học nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh.

Cứ như tâm sự mê mê tỉnh tỉnh nhiều năm đã hiện rõ từng nét.

Cậu vẫn nhớ cậu khoác cho Lăng Tường Xuyên đang ngồi chồm hổm khóc chiếc áo lông, đối phương ngẩn người nhìn cậu, sau đó đột nhiên lao vào lòng cậu.

Tưởng Xuyên biết mình rất lùn. Nhưng không làm hỏng cái ôm này.

“Tớ, tớ....” Lăng Tường Xuyên nghẹn ngào, không nói được.

“Cậu không cần nói gì hết, tớ tin tưởng cậu.”

Luôn tin tưởng cậu, cậu là cô gái tốt nhất trên đời này.

“Cậu còn nhớ không, lúc bé chúng ta cùng nhau thi đạp xe, lúc đó cậu luôn chạy trước.”

Lăng Tường Xuyên cười rộ, mũi đỏ bừng.

“Đương nhiên là nhớ rồi, nhưng tớ là nữ, đạp rất chậm, nhưng không chịu nhận thua. Mỗi lần hô chuẩn bị xong đều đạp trước, nhưng sau đó lại bị các cậu bỏ lại.”

“Hừm, sau đó cực kì vô lại xoay xe giữa đường, lớn tiếng bảo, không vui, mấy cậu ấu trĩ quá!”

Tường Xuyên bóp mũi học giọng điệu của Lăng Tường Xuyên lúc đó, sau đó cô bạn đạp một phát sau cổ.

“Lần nào Lâm Dương cũng kêu tớ chơi gian, mọi người cũng bảo tớ chơi gian, có mỗi cậu đứng về phía tớ.”

“Đúng vậy,” Tường Xuyên cười khở, “Chỉ có mỗi tớ không biết xấu hổ....”

Bọn họ cùng nhau ngồi sóng vai ở dưới mái trường tiểu học phụ thuộc đại học sư phạm. Sân trường năm đó lớn như thế, bây giờ nhìn lại, nó lại nhỏ bé giống như công viên trẻ em vậy.

Đằng xa là những khu nhà cao tầng chọc trời.

“Ba mẹ tớ.... Tớ nghĩ cậu biết rồi.”

“Ừ.”

“Chắc sắp tới sẽ không ổn, nhưng tớ không sợ nữa.”

“Tớ biết.”

“Nói tớ trốn tránh cũng được, yếu ớt cũng tốt, nói chung, nửa năm còn lại, tớ không muốn học ở trường nữa.”

“Được.”

“Chuyện đó, tớ không muốn giải thích nữa.”

“Ừ.”

“Tớ sẽ thi thật tốt trong kì thi đại học để cho bọn họ nhìn.”

“Nhất định không có vấn đề gì cả.”

Lăng Tường Xuyên nghiêng đầu, “Tường Xuyên, cậu nói thật hay nói dối thế?”

Cậu không hỏi cô bạn đang ám chỉ cái gì, chỉ cười bảo, “Thật.”

Là thật, cho dù cô bạn có bóp tay мэng, “Tường Xuyên, con mẹ cậu!”

Cậu là một kỵ sĩ không có ngựa tốt cũng không có kiếm, đuổi theo cô công chúa bốc đồng ngàn dặm xa xôi.

Mặc dù cô công chúa này tóc dài hay tóc ngắn, thích ăn táo hay ngủ mãi không tỉnh.

Cũng không quan tâm tương lai cô sẽ bị con ếch hay vị vua nào mang đi, ‘Sau đó hạnh phúc mãi về sau’ gì đó.

Tương lai có thể thay đổi rất nhiều, Tường Xuyên không phải Lâm Dương, cậu không bao giờ nhìn xa như thế.

Chỉ cần lúc này, bọn họ cùng với nhau, mỗi ngày đều ở cùng nhau như hôm nay.

Như thế, ngày mai cũng không tách ra quá xa.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Ngoại Truyện 14: Mễ Kiều Và Bôn Bôn (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Chưa hoàn thành”

“Thật ra lần đầu tớ gặp cậu ấy, căn bản không nhớ mặt cậu ấy thế nào.”

Đây là lần thứ hai Mễ Kiều đi dạo cửa chết một lần rồi trở lại, tinh thần không còn tốt như trước, dựa vào gối, một câu nói cũng phải mất rất nhiều sức.

Phát hiện ánh mắt không đành lòng của Dư Châu Châu, cô vung tay ngăn cản lời khuyên của Dư Châu Châu, nhìn ánh mặt trời đang chiếu lên tay mình.

Quá gầy.

“Không sao, tớ không mệt. Tớ phải nói với cậu một chút.”

Môi Dư Châu Châu giật giật, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Mễ Kiều mỉm cười.

Không nói nữa, có lẽ nên giấu trong lòng, mang theo xuống đây thôi.

Lần đầu Mễ Kiều thấy Bôn Bôn, thậm chí không thấy rõ mặt của đối phương. Ngày đầu khai giảng lớp ba tiểu học, cô đang ngồi trên lưng cậu bạn mập nghịch nhất lớp, tay trái nhéo đồng mỡ sau gáy cậu bạn, tay phải thì đánh đầu cậu bạn.

“Phục không? Mà muốn nói gì nữa không? Hả? Mà nói gì? Nói mọi người chọn mà làm lớp trưởng ấy hả? Chỉ bằng mà mà muốn làm lớp trưởng à? Tao khinh nhé, có tin tao đánh mà không? Không phải nói khoác là đánh được tao à? Bây giờ ai đánh ai đấy?”

Cậu nhóc mập khóc lóc xin tha, bởi vì nửa mặt dán xuống mặt đất, tiếng nói mơ hồ không rõ chữ, miệng sùi bọt mép. Các bạn nữ ở xung quanh vỗ tay khen hay, các bạn nam thì sợ hãi, sau đó chuồn trốn ra ngoài vòng tròn.

Lúc này, một giọng nam nhỏ vang lên trong tiếng ồn ào của mọi người.

“Xin hỏi... cậu là lớp trưởng à?”

Cô bất mãn ngẩng đầu, nhìn cậu bạn đang đứng ở bên cửa lớp một lát rồi cúi đầu đánh cậu bé mập.

Mắt hơi chuyển động, cổ ý lớn tiếng nói, “Cậu tìm lớp trưởng? Cậu tìm người nào? Lớp – trưởng – tên – là – gì?”

Giọng điệu khá hung hăng.

Mọi người ồn ào hơn, cậu nhóc béo ở dưới người cô vặn vẹo hai cái bị cô đánh một phát nằm im. Mễ Kiều liếc mắt nhìn thấy một đôi giày trắng nhỏ đang ma sát vào nhau, chủ đôi giày lúng túng nhỏ giọng nói, “Tên... Mễ Kiều?”

Tất cả các bạn nữ vỗ tay hoan hô, Mễ Kiều không ngừng nhéo cậu bé mập, hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng, sau đó nhảy dựng lên, lớn tiếng nói, “Nghe rõ chưa? Ai là lớp trưởng?”

“Mễ Kiều!!!!” Các bạn nhỏ xung quanh hô to, thêm màn ‘vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế’ là hoàn mỹ.

Lúc này cô mới đặc ý nhìn cậu bạn thanh tú kia, “Này, cậu tìm tớ làm gì đây?”

Cậu bé nhìn cô hơi sợ hãi, nhỏ giọng nói, “Cô Trịnh bảo tớ tới tìm cậu, tớ là học sinh mới chuyển lớp.”

Lúc này Mễ Kiều mới khôi phục bộ dạng của lớp trưởng đang hoàng, vuốt cổ áo và mái tóc ngắn của mình, “À, ừ.... Chào bạn, tớ tên là Mễ Kiều, cậu tên gì?”

“Tớ tên Ký Hi Kiệt.”

Cô gật gù, bị ánh mắt sáng ngời của cậu bạn nhìn tới mức nhũn hết cả người.

Cái gì mà.... bánh bèo quá, một cậu nhóc lễ độ như vậy làm gì chứ, giả tạo vờ lờ.

Cô chỉ vị trí trống ở hàng thứ hai nói, “Cô Trịnh nói với tớ, cậu ngồi ở đó.”

Dư Châu Châu nghe tới đó thì bật cười, “Ừ, Bôn Bôn là vậy á, không giống mấy cậu nhóc dã man khác.”

Vừa nghĩ đến hình tượng côn đồ của Bôn Bôn sau này – hoặc nói là hình tượng côn đồ của Hoa Trạch Loại, Dư Châu Châu không khỏi đổ mồ hôi hột.

Mễ Kiều như biết Dư Châu Châu nghĩ cái gì, cô nở nụ cười yếu ớt, “Thôi, với cái bộ dạng yếu ớt mặt trắng kia của cậu ta, nếu đi đánh nhau trong trường tụi tớ nhất định sẽ bị đánh sml cho coi!”

Dư Châu Châu lần nữa giơ tay lau mồ hôi lạnh không tồn tại trên đầu.

Mễ Kiều không nói quá. Trường tiểu học Thành Hương không nhiều lớp, mỗi khối khoảng hai hoặc ba lớp, tương lai của trường học không tốt chút nào, kiểu như có hôm nay không có ngày mai vậy. Phần lớn học sinh trong trường đều là đám nhỏ ở trong nhà xưởng gần đấy hoặc trong vùng đất hoang đến học, rất dễ kết bè kết đảng phân chia hội nhóm.

Chức vụ lớp trưởng của Mễ Kiều là dựa vào thực lực mà có, gọi là lớp trưởng còn không bằng gọi là minh chủ giang hồ đúng hơn. Không giống như giấc mơ hiệp khách của nữ hiệp Dư Châu Châu, Mễ Kiều chưa từng ảo tưởng cái gì, thế giới của cô tràn ngập đao thật súng thật – cho dù nó chỉ là đồ chơi nhựa.

Một mặt Mễ Kiều bảo vệ trật tự của các bang phái lớn, một mặt là chăm sóc Ký Hi Kiệt hàng ngày, không để cậu bạn bị người khác ăn hiếp quá tàn nhẫn – cậu nhóc trắng nõn nà này giống như một con dê trắng lạc đàn đến vùng đất hoang dã của sói hổ ‘tham quan’ vậy, không xé nát cậu thì chữ hổ sói của bọn họ viết ngược liền!

Khi cô tìm cậu nhóc từ đám người ra, cậu nhóc béo năm đó bị cướp chức vụ lớp trưởng kéo một đám bạn học nam đến làm ầm, “Mễ Kiều, mày thích tên nhóc mặt trắng này à?”

Không ai hiểu ý nghĩa của từ mặt trắng, nhưng mặt Ký Hi Kiệt trắng thật.

“Cút, nói bậy gì đấy, tao là lớp trưởng, sao có thể để tụi mày bắt nạt nó?” Mặt Mễ Kiều đỏ bừng.

“Ế, lớp trưởng à, năm đó ai ngồi lên người tao để ép tao tới đường cùng đấy?” Ngoài nhóc mập đang lúng túng ra thì đám nhóc kia cười ha hả.

“Tưởng tụi tao sợ một con nhóc như mày à? Chẳng qua là nể mặt mày mới giữ thằng nhóc này lại, mày cú đi, ai thèm chức lớp trưởng của mày chứ, lớp trưởng cái quần, mày làm việc của mày, tụi tao làm việc của tụi tao!” Cậu nhóc mập chuyển chủ đề trở về, Mễ Kiều liếc nhìn tên nhóc mặt trắng đang sừng mặt sừng mũi thở dài một tiếng. Trước giờ cô chỉ tôn trọng động tay động chân, chỉ có thể khom lưng nhặt một cục gạch lớn lên.

May mà vị trí tốt, đằng sau là bức tường làm bằng gạch.

Đám bạn học nam lùi về sau một bước, Ký Hi Kiệt cũng thế – cậu lùi về sau lưng Mễ Kiều.

“Đúng là tao không đánh lại tụi mày. Nhưng ít nhất có thể đánh được vài đũa. Dù sao khi đã vào trận thì nhất định bị thương, có ngon thì lên đây!”

Giọng Mễ Kiều khàn khàn, bàn tay nhỏ hơn run lên, cầm chặt cục gạch lớn, khiến người khác cảm thấy chút mùi vị bi tráng của cá chết lười rách.

Tình cảnh giằng co, mấy cậu nhóc đối diện thấy Mễ Kiều nghiêm túc, một đám há mồm tròn mắt, châu đầu ghé tai một hồi, không ai dám động, lùi bước thì rất mất mặt, chỉ có thể đứng ngẩn lại đó.

Dù sao bọn họ đã bị con nhóc này đánh không ít lần rồi.

Nhưng nhiều người bị cô nhóc nói đến mức lùi bước, sau này lăn lộn trong cái giới này kiểu gì? Bọn họ không phải đám nhóc hai, ba tuổi, buồn cười, mọi người đều là học sinh lớp bốn hết rồi đấy!

Địch không động thì ta không động, nhưng dù khí thế của Mã Kiều cỡ nào thì cánh tay cũng run run.

Lúc này, Ký Hi Kiệt mặt trắng bị mọi người bỏ quên khom lưng cầm hai cục gạch lớn, tay trái một cục tay phải một cục, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, ngửa đầu lên trời rú một tiếng cứ như người bị động kinh, sau đó vọt về phía đám người đối diện.

Các bạn học nam không kịp phản ứng, có hai tên nhóc bị đánh ngã, một người trong đó là cậu nhóc mập. Ký Hi Kiệt đương nhiên không quá mạnh tay, cậu chỉ đánh vào vai hoặc lưng của bọn họ – đương nhiên điều này không liên quan đến việc cậu không có sức giơ lên đánh đầu người ta – cho nên thương tích của đám nhóc mập không nặng lắm, chỉ bị rách da thôi. Nhưng tình hình vẫn rất rối loạn, đám người ô hợp đó chạy loạn khắp nơi, cuối cùng chỉ còn nhóc mập sót lại bị Ký Hi Kiệt bắt được đánh gạch lên người mà thôi.

Thấy Mã Kiều còn cầm gạch đứng ngẩn một chỗ, Ký Hi Kiệt đặt gạch ở cổ cậu nhóc mập, quay đầu gọi cô, “Sao ngẩn người thế?”

Mã Kiều há to mồm nói, “Cậu... uống lộn thuốc à?”

Ký Hi Kiệt nở nụ cười, “Tớ thấy cậu cầm gạch không nổi nữa, đợi thêm chút nữa thì hai chúng ta sẽ bị đánh đấy.”

Mã Kiều chớp chớp mắt, trong lòng có chút cảm xúc không rõ, giống như bị lông chim vuốt nhẹ một cái, ngứa ngứa.

Lúc này mới tỉnh táo lại, buông tay, gạch rơi xuống đất, bụi văng lên.

Cô vội vàng nở nụ cười với Ký Hi Kiệt, ra hiệu cậu tránh ra.

Sau đó bắt đầu ngồi lên người cậu nhóc mập, mạnh mẽ đánh một phát.

“Con mịa mày, biết ngay thằng nhóc mập mày vẫn còn ngấp nghé vị trí lớp trưởng của tao mà!!!!”

Hai người bọn họ ngồi ở trong chõng gạch, dùng cặp để lót mông, dùng áo khoác của cậu nhóc mập lau tay, sóng vai nhìn cậu nhóc mập chạy trốn.

Đây là lần phóng sinh thứ ba rồi.

Lần thứ nhất thả cậu ta, cậu ta bật thốt một lời kịch kinh điển, “Mế Kiều, mịa mày, đợi đấy cho tao!”

Sau đó bị Mế Kiều kéo cổ áo lại, “Bà đây đợi không được!”

Sau đó bị đánh một trận.

Lần phóng sinh thứ hai, cậu nhóc béo rút kinh nghiệm, xoay người bỏ chạy.

Mế Kiều kéo cổ áo cậu ta lại, “Không nói cái gì mà chạy à? Trong mắt mày không có lớp trưởng như tao à? Không lẽ phép chút nào!!!”

Sau đó bị đánh một trận.

Lần thứ ba tên nhóc béo cười nói lời hay rồi vọt chạy, Mế Kiều chỉ nghiêm mặt nói, “Tạm biệt” nhưng không giữ lại.

“Sao không đánh nữa?” Ký Hi Kiệt ôm tay đứng cạnh hỏi.

Mế Kiều thở dài, “Không đánh nổi nữa. Thịt của cậu ta cũng có tính đàn hồi, đánh đau tay lắm!”

Dư Châu Châu nghe tới đây, lo lắng nhìn tay áo rộng của Mế Kiều. Không biết cánh tay bây giờ liệu có gầy yếu hơn cánh tay cầm gạch năm lớp bốn kia không?

Cánh tay nhỏ như thế cầm một cục gạch lớn, thay đổi Bôn Bôn hoàn toàn.

Nhưng mà thật ra Mễ Kiều lại chưa bao giờ tin rằng một người có thể thay đổi hoàn toàn. Có lẽ vì cô chưa từng thay đổi bao giờ, cho dù xảy ra chuyện gì cô vẫn là Mễ Kiều, bạn bè lúc bé gặp lại cô luôn nói, “Chà, cậu không khác gì khi còn bé cả.”

Có mấy người thay đổi, hoặc bởi vì giấu một phần, hoặc bởi vì lộ ra một phần, mà dù chọn giấu đi hay lộ ra thì sự thay đổi sẽ không biến mất hay nhô ra thêm – nó vẫn ở trên người bạn, luôn ở trên người bạn.

Lúc Ký Hi Kiệt gặp Mễ Kiều, cậu giấu thói quen trốn sau lưng Dư Châu Châu, lộ ra phần tính cách hoang dã và mạnh mẽ của một cậu bé.

Mà Mễ Kiều khi gặp Ký Hi Kiệt, cô đã giấu đi cái gì?

Ký Hi Kiệt mặt trắng bị các bạn học nam trong lớp ghét vì cậu được các bạn nữ để ý. Trước giờ, thẩm mỹ của đàn ông và phụ nữ luôn khác nhau, Ký Hi Kiệt là ví dụ rõ ràng nhất. Cô bé nào không thích trắng nõn đẹp đẽ, nói hoa mỹ là cậu nhóc luôn mỉm cười?

Nghe lý luận sáo rỗng đấy, Mễ Kiều khịt mũi xem thường, con nhóc bàn sau không yếu thế mà cãi lại, “Cậu phản đối gì chứ? Không liên quan gì tới cậu, thế cậu có phải con gái không?”

Mễ Kiều không giận.

Cô không thấy danh hiệu ‘con gái’ này có gì phải tranh đoạt cả.

Mặc dù có chút không chấp nhận – cô dữ dằn như gà mẹ để cướp địa bàn với cậu nhóc béo, rất nhiều lúc vì che chở các bạn nữ yếu ớt trong lớp (đương nhiên bây giờ còn bao luôn cả Ký Hi Kiệt yếu ớt), nhưng làm người

buồn bực là thật ra bọn họ không quá thích người bảo vệ Mễ Kiều này – ít nhất là ở phương diện giới tính của cô.

Mặc dù bên ngoài cô là vua của đám nhóc, nhưng từ khi tuổi tác tăng cao, cô đã trở nên cô đơn hơn.

May mà bây giờ cô có Ký Hi Kiệt.

Mễ Kiều dạy dỗ hết bản lĩnh sở trường của mình, Ký Hi Kiệt là con trai, học rất nhanh, sức cũng mạnh hơn nhiều, bắt đầu có uy tín trong trường. Các bạn học nam không dám bắt nạt cậu như trước nữa, cũng không dám lôi kéo một cách tùy tiện, mọi thứ đều nằm trong vòng quan sát.

Ký Hi Kiệt xuất sư rất nhanh, điều này khiến Mễ Kiều vừa vui vừa buồn, giống như xã hội mẫu hệ và thời đại nữ quyền sắp kết thúc vậy.

Giang hồ của cô là dùng tay chân tạo ra, nhưng rồi cũng có một ngày, tất cả con trai cao hơn cô, to lớn hơn cô, biết đánh nhau hơn cô.

Mà tất cả các bạn học nữ lại trở nên dịu dàng hơn cô, biết trang điểm hơn cô, càng giống con gái hơn cô.

Cô đứng ở giữa, trong lòng rất đau buồn.

Rất lâu trước kia, có một danh nhân Tư Cơ gì đấy từng nói, “Lưng chừng sẽ không có kết quả tốt.”

Đến năm lớp năm, Mễ Kiều có một người hầu nhỏ, cậu năm giữ tất cả các yếu tố của người hầu: trắng nõn nà, được các bạn học nữ yêu thích, không hay nói chuyện, cẩn thận tinh tế, lão đại chỉ một ngón tay thì biết nên dâng kem hay dâng sữa ngay.

Đương nhiên chuyện người hầu này là do Mễ Kiều nghĩ trong lòng. Ký Hi Kiệt đi theo cô vì cậu cũng cô đơn như cô.

Lúc đó, đám nhóc béo càng ồn ào hơn, “Mẽ Kiều thích Ký Hi Kiệt!”

Mỗi lần như thế, Mẽ Kiều đều gào lớn, “Đã bảo gọi tao là lớp trưởng, tụi mày làm phản à?”

Tất cả nghiêm túc, sau khi mọi người phản ứng lại là điều Mẽ Kiều giận bọn họ là vì không gọi cô là lớp trưởng chứ không hề phản bác lời đồn này.

Vì vậy lời đồn ‘lớp trưởng thích Ký Hi Kiệt’ bắt đầu đồn đãi ra khắp trường.

Mẽ Kiều tức muốn chết, cô cuối cùng có một lần đỏ mặt nhưng không phải vì đánh nhau.

Cô vội vàng tìm Ký Hi Kiệt, đập bàn nói, “Con mịa nó, sau này cậu đừng theo tớ nữa! Có phiền không?”

Ký Hi Kiệt đang tìm cách gỡ cái chân ghế để chuẩn bị vũ khí cho trận đánh nhau với lớp bạn thì nghe vậy, cậu không ngẩng đầu lên mà chỉ nói, “Biết rồi.”

Mẽ Kiều nghe thấy tiếng đáp lại như thế, ngẩn người nửa phút, đợi đến khi Ký Hi Kiệt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói, “Sao cậu còn đứng đây?”

Mẽ Kiều há mồm định nói gì để cứu mặt mũi, nhưng những lời đó để bị chặn ở cổ họng. Mặt cô đỏ bừng, não trống rỗng, kéo chân ghế trong tay Ký Hi Kiệt, có lẽ vì hơi mạnh tay, đinh bị rơi xuống, ghế gãy.

“Mẽ Kiều, cậu là king kong à? Tớ gỡ nửa ngày cũng không ra....”

“King kong cái đầu cậu đấy, dám gọi lại lần nữa không?”

Ký Hi Kiệt không sợ lời đe dọa kia, ngược lại còn khiêu khích, “Thế... gọi lớp trưởng?”

Mũi của Mễ Kiều hơi chua, tàn nhẫn vỗ bàn một cái, mạnh tới mức tay đau vô cùng, xoay người bỏ chạy.

“Lớp trưởng, có người phá trường!”

Đang buồn bực thì tên nhóc mập chạy đến, nửa sợ nửa vui nói với cô.

‘Phá trường’ là đột kích quy mô lớn của đám lưu manh ngoài trường. Có đôi khi là vì ân oán cá nhân hoặc ân oán của bang phái, có khi vì đối phương nhàm chán nên tìm cớ đánh nhau. Mễ Kiều nghe vậy lập tức bỏ qua tâm trạng buồn bực kia, xông ra ngoài với tên nhóc béo.

Lúc này đám bạn học cùng lớp đang ở sân trường học thể dục, nếu như xảy ra nguy hiểm gì thì đó là trách nhiệm của cô.

“Con mịa nói, đứng ra cho ông đây! Đến đến đến, đứng ra đây!”

Bốn, năm cậu nhóc lớp trên cầm gạch đứng ở bên ngoài tường rào, vừa nhìn đã biết là đám người rảnh rồi không có gì làm.

Ý vào lợi hình có lợi của mình, lại có thêm anh em hỗ trợ, một tên có kiểu tóc kì dị cao to nhảy xuống, kéo cổ áo của một bạn học nữ, tóm chặt bím tóc nhỏ của cô bạn, nhếch môi cười ha hả.

Có lẽ vì đối phương lớn tuổi hơn đám người ở trong sân trường, trong tay lại có vũ khí nên đám bạn học nam bình thường hung hăng đều lùi về sau, nhưng một bạn học nữ lại chỉ vào trời kêu to.

Nửa cục gạch xẹt qua đầu mọi người với một đường cong duyên dáng, sau đó bay sượt qua lỗ tay của tên lưu manh kia.

Sợ bóng gió một hồi nhưng tên lưu manh kia lại vì né tránh mà mất cân bằng, ngã một cái.

“Một đám ngốc, không lẽ không biết đứng xa một chút rồi ném đồ bọn họ à? Đều ăn cứt để lớn lên hết hả?”

Mọi người há mồm quay đầu.

Mẽ Kiều, mặc bộ đồ học sinh hơi bẩn đứng theo hướng gió, mặt trời ở đằng sau chiếu sáng người cô, tạo nên khí chất Thích Ca Mâu Ni cho cô.

Trong lòng đám người ăn cứt lớn lên, cô là người mang hai giới tính, dù nói gì làm gì đều mang theo sự thô bạo của đàn ông.

Lúc mọi người tỉnh táo lại, lập tức tán ra tìm vũ khí để ném được, đại chiến bị ngăn bởi bức tường lập tức bùng nổ, Mẽ Kiều thừa dịp tên lưu manh cao to không chú ý, chạy xông tới, liều lĩnh đâm vào thắt lưng của hắn. Tên lưu manh cao to không kịp chuẩn bị, đau tới mức phải buông tay, Mẽ Kiều nhân cơ hội la to với bạn học nữ bị giữ làm con tim, “Con mịa cậu, bị đần à? Mau chạy đi!”

Lúc này cô bạn kia mới khóc chạy khỏi khu vực nguy hiểm, bởi vì một giây sau, gạch của mọi người sẽ lao về phía cô bạn.

Mọi người chỉ nhớ tới việc tìm đồ để ném nhưng không ai nhớ Mẽ Kiều đang ở trong đầm lầy hang hổ.

Nhiều năm sau, khi xem bộ phim [Anh hùng] của đạo diễn Trương Nghệ Mưu, lúc đám tên bay sang phía Lí Liên Kiệt như mưa, Mẽ Kiều rùng mình một phát.

Đây là di chứng sau hôm gạch bay đầy trời đấy.

“Con mịa cậu, ngu rồi à, không biết chạy à?”

Lời cô mắng cô bạn kia lặp lại lên người cô.

Đây là lần đầu Mễ Kiều cảm nhận được cảm giác được bảo vệ trong ngực người khác.

Nhưng bởi vì quá nhanh, đối phương lại gầy yếu, cô không có cảm giác gì đặc biệt.

Nếu bảo có, sợ là cảm giác nóng nóng vì hơi thở của cậu bạn phả lên tai cô.

Rất nóng, rất nóng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Ngoại Truyện 15: Mễ Kiều Và Bôn Bôn (2)

“Ồ ~~ Anh hùng cứu mỹ nhân cơ à ~~” Dư Châu Châu làm ồn.

Mễ Kiều mặc kệ cô bạn, cứ như chưa thoát khỏi ký ức.

Cô chỉ nhỏ giọng lầm bầm, đáng tiếc không xinh đẹp chút nào.

Ký Hi Kiệt xông lên bảo vệ Mễ Kiều trong lòng ngực, hứng nhận đám gạch mái ngói, sỏi, bình nhựa của quần chúng, kéo cô ra khỏi chiến trường. Trước khi ra khỏi chiến trường đó, cậu bị bao nhiêu thứ đập phải thì Mễ Kiều không biết.

Số lượng người tới phá trường rất ít, bị dọa sợ, ngoài hai tên leo tường bỏ chạy thì phần lớn ngã xuống, sau đó bị giáo viên thể dục xách đi hỏi tội.

Lúc quần chúng đang hoan hô, Mễ Kiều lại cầm một bình nước ném về phía cậu nhóc mập.

“Sao mà đánh tao...”

“Đừng tưởng tao không thấy mày thừa dịp loạn mà ném đồ về phía tao, con mịa mày, tao biết ngay mày vẫn nghĩa vị trí lớp trưởng của tao mà!”

Cậu nhóc mập trưởng thành không ít, hẩn tránh khỏi khống chế của Mễ Kiều mà bỏ chạy, hai người bắt đầu màn truy đuổi trong sân trường.

Không ai biết, Mễ Kiều nhất định phải chạy xa khỏi mọi người, bởi vì cô phải tiêu hóa nụ cười không thể che giấu được của mình.

Cô không biết tại sao mình muốn cười.

Có lẽ là vì đại nạn không chết.

Có lẽ là vì đánh cậu nhóc mập là chuyện cô hài lòng nhất.

Có lẽ là vì lúc này sau khi cô thoát khỏi vòng nguy hiểm, người kia oán trách bên tai cô, “Cậu xem mình là king kong thật à, cậu là con gái đấy, không biết cẩn thận hơn à?”

Người này làm cô thức tỉnh ý thức giới tính đã ngủ say của mình.

Cậu bảo, cô chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

Lúc Mễ Kiều chạy trốn một khoảng xa thì xoay người lại, cái người mặc áo sơ mi màu vàng nhạt đang rời khỏi đoàn người.

Trong tay còn cầm chân ghế mà cô lấy ra.

Vì vậy sau đó, cô chạy đến trước bàn Ký Hi Kiệt, lớn tiếng nói, “Sau này cậu đi theo tớ, tớ đồng ý.”

Đối phương không ngẩng đầu, lạnh nhạt bảo, “Biết rồi.”

Trước giờ Ký Hi Kiệt chưa bao giờ sùng bái, sợ hãi Mễ Kiều như người khác. Mễ Kiều đoán thầm trong lòng, có lẽ vì thấy được cảnh cô không nhắc được gạch, cho nên cậu chưa bao giờ xem cô như nữ thần cả.

Nhưng không lâu sau, cô biết lý do, Ký Hi Kiệt cũng có tông giáo của mình, cậu có nữ thần của bản thân mình.

Nữ thần đấy tên là Dư Châu Châu.

Nữ thần đấy không biết đánh nhau, có văn hóa, lễ phép, lớn lên xinh đẹp.

Mễ Kiều ngồi trên ống xi-măng bụi bặm, im lặng nghe Ký Hi Kiệt nói, cúi đầu nở nụ cười nhạt.

Cái gì chứ, chỉ là nữ mặt trắng thôi mà.

Dư Châu Châu nghe đến đấy thì nhảy dựng lên, “Nữ mặt trắng?”

Mễ Kiều đắc ý nhướn mày, “Đúng rồi, chẳng lẽ không phải à?”

Không ngờ Dư Châu Châu lại vui vẻ nhảy tới trước gương của bồn rửa tay, vuốt mặt mỉm cười, “Cảm ơn Mễ Kiều, cậu tốt quá!”

Mễ Kiều buồn nôn vô cùng, nhưng lần này không phải do hóa học trị liệu.

Mễ Kiều không thèm quan tâm mặt trắng Dư Châu Châu, bởi vì Ký Hi Kiệt có bạn gái vào năm lớp năm.

Các bạn nữ xung quanh đã có kì kinh nguyệt, giữa nam nữ cũng có sự hấp dẫn lẫn nhau. Lần trước Ký Hi Kiệt anh hùng cứu.... cứu lớp trưởng, lại còn biểu hiện xuất sắc trong vụ đánh nhau đó, cuối cùng cũng được các bạn nam chấp nhận. Cậu hòa nhập vào đám người đó, bắt đầu chạy tới quán net và phòng bi-da chơi đùa, được mọi người tìm và rủ đi khắp nơi. Mặc dù không nói nhiều nhưng cũng tốt hơn không ít.

Mễ Kiều chưa từng kể công hay tự kiêu, nói với mọi người tên nhóc mặt trắng Ký Hi Kiệt được mọi người hoan nghênh là do mình dạy dỗ ra. Cô tin tưởng trong người Ký Hi Kiệt có sẵn một tà khí lạnh băng, nhưng lại có lẽ tiết, cho dù xen lẫn trong đám nam sinh vớ va vớ vẩn nhưng cậu vẫn có thể thành đứa trẻ tốt.

Chỉ là không biết cái nào chiếm phần lớn trong thể chất mâu thuẫn kia mà thôi.

Tâm tình thiếu nữ vừa xuất hiện một chút sau lần được cứu kia bắt đầu phát huy, trên đầu có bầu trời xanh thẳm, bên ngoài có vùng đất rộng lớn, lúc Dư Châu Châu đang khóc vì toán thì đỉnh đầu Mễ Kiều vẫn vạm vỡ không mây.

Cho đến khi cô thấy Ký Hi Kiệt đang cầm tay bạn học nữ được mọi người gọi là hotgirl từ xa.

Cho tới bây giờ Mễ Kiều vẫn không thể giải thích được hành vi của bản thân lúc đó. Cô không lớn tiếng nói, “Tớ sẽ nói với cô giáo” hay tàn nhẫn đánh Ký Hi Kiệt, ngạc nhiên hỏi dò, “Các cậu làm gì thế?” cả.

Mặc dù Mễ Kiều lắm chuyện nhưng không phải kẻ ngu.

Nhưng cô không hồn dỗi giống như Dư Châu Châu lúc nghe chuyện này.

Cô theo dõi bọn họ.

Đồng thời bị Ký Hi Kiệt phát hiện.

Ký Hi Kiệt nở nụ cười xem trò hay, quay đầu đi tiếp, đưa bạn gái nhỏ về nhà – may mà hai người họ không hôn tạm biệt như phim, huống chi tiếng ầm ầm do sửa đường vang lớn, không thể tạo thành tình huống lãng mạn được.

Sau đó cậu đi tới trước mặt Mễ Kiều đang trốn sau cột điện, “Mặt cậu bự quá, cột điện không che được, tỉnh lại đi.”

Mặt cậu lớn quá.

Mặt cậu lớn quá.

Mặt cậu.... lớn quá....

Đây là thời khắc mà Mễ Kiều không bao giờ quên được trong đời.

Bọn họ đã lâu không ngồi trên ống xi măng nói chuyện. Trước kia Mễ Kiều sẽ thay đổi đủ chủ đề để nói chuyện, nhưng lần này, cô im lặng.

Mễ Kiều không thích trạng thái này của mình. Cô bình tĩnh lại, dùng giọng nói trước kia để hỏi, “Khóe mắt cậu kết vảy kìa, mới đánh nhau à?”

Ký Hi Kiệt cười cợt, “Hừm, ba tớ đánh.”

Ký Hi Kiệt chưa bao giờ che giấu, dù không thích nói chuyện nhưng chưa từng giấu cái gì.

Mễ Kiều không giỏi về trò chuyện và tâm sự, cô nhảy dựng lên, “Ba cậu? Ba cậu?... Ba tớ chưa từng đánh tớ, lần nào cũng làm đáng thôi, sao ba cậu ác thế?”

Ba Mễ Kiều là công nhân ở công trường gần đây, không có nhiều văn hóa, sau khi mẹ Mễ Kiều mất vì ung thư, một mình ông nuôi cô nhóc ba tuổi tới giờ, cách dạy dỗ rất đơn giản – mua quà, mua đồ ăn, không để con gái bị ăn hiếp, nhưng gây chuyện thì chỉ có một chữ, đánh!

Nhưng dù thế nào, Mễ Kiều cũng tạo nên tên tuổi từ hai bàn tay mình, càng ngày càng giỏi nịnh, cũng biết ba mình ra tay rất nhẹ.

“Hừm, ba tớ đánh rất mạnh.” Ký Hi Kiệt nói.

Hời hợt.

Mễ Kiều ý thức được lúc này mình nói gì. Ký Hi Kiệt không giống đám mập kia, thậm chí khác cô nữa, lúc đó cô không hiểu khí chất, cũng không biết mấy thứ như vận mệnh, chỉ cảm thấy, người này không muốn xen vào đám bọn họ.

Như lần Ký Hi Kiệt nói về Dư Châu Châu mà cô nghe, từng nghiêm túc bảo, “Cậu ấy khác chúng ta, cậu ấy sẽ trở thành một người đặc biệt trong tương lai.”, Mễ Kiều rất muốn nói cho cậu biết, cậu cũng khác tụi tớ.

Mễ Kiều không biết nên nói gì, nhưng Ký Hi Kiệt lại tự mở miệng.

“Bình thường ông ấy đối xử với tớ cũng khá. Tớ không có mẹ, là ông ấy nuôi tớ lớn. Nhưng ông ấy thích uống rượu, sau khi uống say thì thành người khác.”

Nói tới đây, cậu mỉm cười, “Tớ phải cảm ơn cậu đấy, Mễ Kiều, nếu không có sự dạy dỗ của cậu, tớ sẽ không trốn nhanh như vậy, trước đây cậu thấy tớ hay sừng mặt sừng mày, không phải do bọn mập kia đánh mà do ba tớ đánh hết. Nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi.”

Mễ Kiều khó chịu bảo, “Không cần cảm ơn... Nhưng cậu với... cậu với...”

“À, cậu nói bạn gái tớ ấy à?”

Một tên nhóc mười ba tuổi chưa mọc ria mép nói ba chữ này một cách trôi chảy làm cho Mễ Kiều buồn bực.

“Mới quen hôm qua,” Dừng một lát, Ký Hi Kiệt không giả vờ cunghầu nữa, lộ ra chút trẻ con, “Cậu ấy bảo thích tớ, đám mập kia bảo có bạn gái rất giàu.”

Mễ Kiều không nói gì, cuộc sống của cô chỉ toàn ăn, ngủ, đánh tên mập.

“Thật ra...” Mễ Kiều dừng một chút, dùng giọng điệu cô thấy buồn nôn nhất nói, “Cậu làm người hầu của tớ cũng giàu mà.”

Ký Hi Kiệt nghĩ một hồi mới nói, “Tớ thấy, có bạn gái giàu hơn.”

Sau đó Ký Hi Kiệt tiến bộ vì ‘đôi bạn gái khác ngẫu hơn’.

Sau đó ‘có mấy người bạn gái mới ngẫu’.

Từ khi danh tiếng của Ký Hi Kiệt vang vọng, Mễ Kiều ngày càng mơ hồ. Cô không biết Ký Hi Kiệt đang theo đuổi cái gì. Bản thân cô chỉ hi vọng mình sống khỏe với vui vẻ là tốt rồi, ba không bắt cô phải có tương lai, bản thân cô lại chẳng có chí hướng gì to lớn cả. Nhưng Ký Hi Kiệt lại có hoài bão trong lòng, những hành động của cậu làm khiến cô nhìn không hiểu.

Chưa để Mễ Kiều nhìn hiểu thì Ký Hi Kiệt biến mất không chút tin tức.

Cậu hay trốn học nhưng chưa bao giờ trốn học nhiều ngày như vậy. Mễ Kiều đi hỏi giáo viên thì nghe được tin, Ký Hi Kiệt chuyển trường.

Cậu không hề có dấu hiệu chia tay nào cả.

Rất nhiều người bảo, ba mẹ ruột Ký Hi Kiệt tới đón cậu, ba mẹ ruột của cậu có tiền, cậu rời đi trên chiếc xe ô tô màu đen xinh đẹp, Ký Hi Kiệt rất may mắn....

Tên mập vỗ vai Mễ Kiều, cẩn thận bảo, “Lớp trưởng, đây là đồ Ký Hi Kiệt bảo tao đưa mày trước khi đi... Đừng đánh tao nhé, tao không biết cậu ta chuyển trường, cậu ta không nói với tao...”

Mễ Kiều quên đánh hắt, cầm lấy, ngồi ở bậc thang, mở bức thư căng phồng ra.

Ký Hi Kiệt thích xem phim Hong Kong, cái gì cũng muốn ngẫu, kể cả lời tạm biệt.

Tờ giấy nhỏ, chữ viết gọn gàng.

“Ba tớ chết rồi. Ông ấy sẽ không bao giờ đánh tớ được nữa. Lúc ông ấy chết, tớ mới biết ông ấy đối xử với tớ rất tốt, chẳng qua uống say phát điên, thật ra cũng bởi vì đời này khổ lắm rồi. Tớ không muốn rời khỏi đây, tớ cảm thấy hài lòng khi sống ở đây, nhưng ba mẹ ruột của tớ tới đón tớ về. Tớ không biết sau này sẽ thế nào, tớ thấy hai người bọn họ không giống tớ, không thoải mái nhưng không có cách khác.

Chúng ta là anh em tốt, anh em tốt nhất. Nhưng tớ không biết chúng ta có thể gặp lại nhau nữa không.

Cậu phải cố gắng học hành, đừng đánh nhau mãi, thật ra đám mập nhường cậu đấy, một đám nam sinh sao có thể không đánh thắng con nhóc như cậu chứ?

Chúc cậu học tốt, giữ gìn sức khỏe!”

Mẽ Kiều đọc bức thư rất nhiều lần, lòng trống vắng, khó chịu vô cùng. Cô không biết tại sao mắt cay cay, nước mắt rơi xuống làm nhòe bức thư.

Trong phong thư có một vật cứng, cô móc nó ra, đó là một cái kẹp tóc hình bướm bướm màu lam nhạt, bên trên có một tờ giấy nhỏ.

“Cậu muốn để tóc dài chứ? Con gái để tóc dài xinh đấy. Thật ra tớ muốn mua kẹp tóc hình king kong, nhưng không có nơi nào bán hết. Tớ thấy cậu mang kẹp king kong là hợp nhất.”

Mẽ Kiều kể tới đây thì ba cô đi tới, nói cô biết nên đi kiểm tra.

Sau đó xoay người, ngại ngùng nói, “Bạn của Mẽ Kiều hả? Cháu luôn tới chơi với con bé, có làm lỡ việc học không? Chú là ba của nó, không nói gì nhiều, cảm ơn cháu nhiều.”

Ba của Mẽ Kiều cũng kiếm được chút tiền dư dả, được con gái gọi là Lão Mẽ nhà giàu mới nổi. Dư Châu Châu nhìn người đàn ông gầy gò tiều

tự trước mặt, dù thế nào cũng không thể liên hệ người này với ông chú bụng bia lớn giọng như Mễ Kiều từng nói.

“Thế... Thế tớ về trường trước, mai có kì thi thử, bữa sau nữa sẽ tới thăm cậu nhé?”

Mễ Kiều không cười hì hì giục như trước, “Cút trở lại ôn tập đi, môn chính trị của cậu nhất định phải đạt 80 đấy!” – Cô chỉ im lặng nhìn Dư Châu Châu, cứ như muốn nói gì đấy nhưng lại không nói được.

Một lát sau, cô lớn tiếng nói với Dư Châu Châu khi ba và y tá đang giúp cô chuẩn bị đưa cô đi kiểm tra, “Sau này học cấp hai, tớ học ở cạnh trường các cậu.”

“Sau đó tớ gặp lại cậu ấy.”

“Sau đó....”

Dư Châu Châu mơ hồ đoán được cái gì, cô chăm chú lắng nghe, đến khi ba Mễ Kiều ngăn mãi mới ngoan ngoãn để người ta đẩy đi khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Dư Châu Châu thấy Mễ Kiều quay đầu nhìn cô. Trong đôi mắt tràn ngập ý cười, nhưng sự không nở trong mắt làm đầu Dư Châu Châu trống rỗng.

Cô không bao giờ nghĩ tới lần cuối cô thấy Mễ Kiều là cảnh tượng loạn tùng phèo như thế. Bà lão nằm giường bên rên rĩ, y tá treo bình nước, Mễ Kiều bị đẩy vội qua, có rất nhiều lời nói chưa xong.

Từ bé Dư Châu Châu đã học được cách chuyển nguy thành an rất nhiều lần, có rất nhiều chiêu để thay đổi, có thể cứu vãn mọi thứ, dù cực đến mấy cũng có thể tìm được vị ngọt từ góc độ khác.

Nhưng sau lần mẹ và chú Tề mất, cô lại lần nữa cảm nhận cảm giác bất lực này.

Sau đó.

Có lẽ Mễ Kiều đã cảm nhận được điều gì lúc đấy. Cô mới cố gắng nói chuyện sau này với Dư Châu Châu.

Nhưng lại không có sau đó nữa.

Mễ Kiều có thể nói cô không có tiếc nuối trong cuộc đời gần hai mươi năm này, cô tùy ý, vui vẻ không thẹn với lòng.

Nhưng tiếc nuối lớn nhất là cô không còn cơ hội để tạo ra tiếc nuối nào nữa.

Sau đó, sau đó.

Cô còn quá nhiều câu chuyện, chưa kịp xảy ra.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Ngoại Truyện 16: Sở Thiên Khoát (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Mây chiều mù mịt”

Sở Thiên Khoát thu hồi tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ lại, thấy Dư Châu Châu ở cuối hành lang.

Trong thành phố phương Bắc bé nhỏ này, tháng ba vẫn còn lạnh giá dù đã bước vào mùa xuân, nhưng gió tuyết bên ngoài vẫn lạnh thấu xương, cành cây trọc lốc hiu quạnh rung rung, hoàn toàn không có gì đẹp mắt.

Sở Thiên Khoát ngăn người ở bên cửa sổ mười mấy phút, quần được sấy rất ấm. Đây là lần đầu cậu chỉ muốn rời khỏi bầu không khí đè nén do cuộc thi sắp tới trong lớp.

Các bạn học cứ như xác chết di động vậy, dù là lớp toàn học sinh giỏi nhưng không ai vượt qua tâm lý phải đậu này.

Thi thử. Dùng một bài kiểm tra thử để tính toán khả năng phân chia vận mệnh của mấy tháng sau, dù ai cũng lo lắng. Mà cách để giải thoát khỏi cảm giác đó là nhìn Sở Thiên Khoát vừa được cử đi học trên tỉnh về rồi nói, aizz, cậu hạnh phúc ghê.

Sở Thiên Khoát cười khố, cậu không biết nên kiêu ngạo hay khố sở khi nghe thấy câu nói này. Hạnh phúc của cậu là do tự cậu kiếm lấy, chẳng

nhờ ai hết.

Nhưng cũng không ra vẻ kiêu được lời. Cậu biết bây giờ mình phải dùng hết sức để đối mặt với trận chiến sống chết này, cuối cùng vẫn may mắn.

Dư Châu Châu cầm mấy tờ bài thi đi từ xa đến một cách thong thả, vừa đi vừa cau mày nhìn bài chữa trên giấy, đi hơi xiên xẹo, sau đó đứng vào bệ cửa sổ, kêu một tiếng rồi ôm eo ngồi xồm xuống.

Sở Thiên Khoát bật cười, vỗ nhẹ lưng cô bạn, “Cậu không sao chứ?”

Cô bạn ngẩng đầu lên, trong mắt đọng đầy nước mắt.

“Vẫn ổn, chỉ hơi đau tí thôi, cảm ơn cậu.”

Cậu chưa kịp mở miệng hỏi thăm thì nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn bên tai.

“Tớ nói cậu rồi mà không chịu nghe, tớ từ xa đã thấy cậu đi bị lệch đường rồi đứng vào bệ cửa, nào cậu hỏng rồi à?”

Là Lâm Dương đang chạy vội đến, bởi vì mệt mà hơi khom người thở dốc, sau đó hỏi thăm Sở Thiên Khoát một cách qua loa.

Gật gù mấy cái. Trước kia, quan hệ của cậu và Lâm Dương không tệ, nhưng sau chuyện Lăng Tường Xuyên, Sở Thiên Khoát có thể cảm nhận được sự thay đổi trong mối quan hệ của bọn họ.

Lâm Dương đã nói rằng, chuyện này không liên quan gì tới Sở Thiên Khoát, tâm trạng Lăng Tường Xuyên không tốt, thích thăm Sở Thiên Khoát, đó là lựa chọn của cô ấy, Sở Thiên Khoát không cần phải đi giải quyết vấn đề đó của cô ấy. Còn việc hôm được đi thi đó, cậu không cần vì tìm Lăng Tường Xuyên mà bỏ thi....

Cho dù nói thế nhưng giọng điệu của Lâm Dương không được tốt lắm, “Sở Thiên Khoát, tớ không trách cậu. Tớ và Châu Châu Tưởng Xuyên tìm cậu ấy là vì bốn đứa tớ có tình cảm với nhau.”

Có tình cảm với nhau.

Câu nói đó mang hàm nghĩa không rõ, nhưng lại làm nụ cười của Sở Thiên Khoát cứng đờ. Cậu im lặng và giữ vững nụ cười lúng túng kia.

Không giả vờ, không thân thiết và hồn nhiên nữa, vào thời khắc mấu chốt, Lâm Dương vẫn lộ ra tiêu chuẩn đạo đức không dính khói bụi trần gian kia.

Khiến Sở Thiên Khoát không thể làm ra vẻ được nổi.

“Châu Châu, vừa hay tớ có việc muốn nói với cậu, có rảnh không?”

Cậu thoải mái mỉm cười với cô bạn. Dư Châu Châu ngẩng đầu khó hiểu, nháy mắt mấy cái rồi đồng ý.

Lâm Dương ở cạnh mím môi, giống như muốn hỏi ‘Chuyện gì’, nhưng cảm thấy động tác này của mình không ổn nên gương mặt cậu có chút khó chịu.

Sở Thiên Khoát cười thầm một tiếng trong lòng.

Bản thân cậu cũng không biết nên hả giận, hay ao ước.

Ao ước có thể có tư cách thể hiện sự vui giận của mình ra ngoài như Lâm Dương, có tư cách giữ sự ngây ngô tinh khiết kia đến tận năm 18 tuổi.

Dư Châu Châu liếc Lâm Dương một cái, trong mắt tràn ngập ý cười, không biết là động viên hay cười nhạo.

Tiếng cười trong lòng Sở Thiên Khoát trở thành tiếng thở dài.

Quả nhiên không phải hả giận mà là ao ước.

Cậu nghĩ đến dáng vẻ nắm chặt tay áo lao ra khỏi phòng thi của hai người họ, tiếng bước chân lệt xệt như dặm thẳng vào lòng cậu.

Bộ dạng ngốc nghếch cẩn thận của Lâm Dương chọc Dư Châu Châu phải bật cười.

Sở Thiên Khoát liếc nhìn bài thi trong tay cô bạn.

Hình như thi không quá tốt.

Cậu đột nhiên muốn hỏi, “Nếu như khi thi tốt nghiệp cấp ba không tốt, không thể học trường đại học tốt nhất, cậu có hối hận vì đã bỏ buổi sáng quan trọng trong cuộc đời vì một cô gái không quá quen thuộc hay không?”

Thật sự không hối hận ư?

Dư Châu Châu thả tập bài thi trên bệ cửa sổ, thoải mái nhìn kỹ, thở dài một tiếng, nửa thật nửa giả nói, “Khó ghê.”

Vẫn sự thản nhiên đó, va nát vào một góc trong lòng cậu.

“Cậu và Trần Kiến Hạ, bạn cùng bạn của cậu hồi chúng ta học lớp mười đấy, có nhớ không?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Đương nhiên.”

“Cậu ấy.... Chuyện cậu ấy và một học sinh phân hiệu yêu nhau, cậu biết không?”

Sở Thiên Khoát nhắm mắt nói tiếp.

Dư Châu Châu như đang suy đoán ý đồ của cậu, gật gù.

“Cô Du nói với cậu ấy nhiều lần rồi, không có kết quả gì, cho nên muốn tớ đi khuyên cậu ấy. Hôm chủ nhật tớ và cậu ấy nói cả buổi mà không có kết quả gì.”

Cậu nói xong thì nhớ ánh mắt sáng ngời hôm đấy của Trần Kiến Hạ. Đối phương nhìn cậu chăm chú đầy bướng bỉnh, làm cậu nhớ đến ngày khai giảng đầu tiên của hai năm trước.

Vẫn đôi mắt đó, thẹn thùng nhìn cậu nói cảm ơn, ánh mắt hơi trốn tránh, không có chút kiên định dừng cảm như bây giờ.

Trần Kiến Hạ là học sinh giỏi ở một trường ngoài đến Chấn Hoa trong lời mời gọi ‘dùng chung giáo dục và tài nguyên tốt’. Cô bạn hơi e lệ và mẫn cảm đến từ thị trấn nhỏ đến Chấn Hoa, bởi vì rời nhà khi còn nhỏ nên tính cách có chút yếu đuối, gặp cậu ấm nhà giàu nhưng bất cần đời Lý Nhiên trong trường, không thể giữ được trái tim của mình dưới viên đạn bọc đường của Lý Nhiên, cô bạn luân hãm vào tình yêu trong thời kì lớp 12 quan trọng không chịu tỉnh.

Chủ nhiệm lớp Du Đan đã nói qua với Trần Kiến Hạ việc yêu sớm này, nhưng vào lúc đó, khi Sở Thiên Khoát nhìn vào đôi mắt đầy chấp nhất và sáng sủa của cô bạn ngồi đối diện kia, cậu đột nhiên thấy mơ hồ.

Thậm chí còn làm cậu mơ hồ hơn hai con người bỏ thi này đi tìm người khác.

“Cậu ấy nói với tớ, dù yêu đương với Lý Nhiên nhưng thành tích của cậu ấy không tụt, không yêu đương với Lý Nhiên thì thành tích của cậu ấy cũng không tăng lên. Cậu ấy nói cậu ấy đã học hết sức rồi, không đột phá được nên thành tích không thể trở thành nguyên nhân để chia rẽ bọn họ.”

Dư Châu Châu im lặng lắng nghe, gương mặt có chút mơ hồ nhưng không cắt ngang lời của cậu.

Sở Thiên Khoát không biết cậu đang muốn nói cái gì.

Chỉ nói tiếp dòng suy nghĩ của bản thân.

“Thật ra tớ không muốn để cô Du đi khuyên cậu ấy. Cậu biết đấy, tớ cũng chưa... chưa yêu đương ai hết.”

Dư Châu Châu nở nụ cười.

“Tớ chỉ muốn hỏi cậu ấy, Kiến Hạ, cậu trả giá nhiều như thế mới có cơ hội đến Chấn Hoa học, trở thành niềm kiêu ngạo của ba mẹ, khiến họ không bất công với cậu nữa. Cậu không thấy.... đã tràng xe cát [1] hay sao?”

[1] Dã tràng xe cát: Là một câu thành ngữ mang ý nghĩa việc sắp thành như lại hỏng, đắp một núi đất, chỉ thiếu một sọt đất nên không thể hoàn thành.

Giọng nói của Sở Thiên Khoát không mang theo ý tứ khuyên nhủ hay chỉ trích, chỉ tràn ngập khó hiểu. Không hiểu tại sao, Dư Châu Châu trở nên hòa hoãn khi nghe những câu nói dọa người này.

Thậm chí cứ như nhìn thấy được cái gì, nụ cười dịu dàng thiện ý xuất hiện trên gương mặt cô bạn.

“Cậu ấy bảo làm gì cũng có hậu quả, đã quyết tâm thì chấp nhận thua cuộc. Lý Nhiên nói với cậu ấy rằng, tình yêu của cha mẹ với con cái và ngược lại đều không có lý do hay điều kiện gì cả. Cậu ấy đến Chấn Hoa, cố gắng hết sức rồi dùng lý do tranh đoạt cái gì đó với em trai được ba mẹ yêu thương vì cậu ấy có ‘tương lai tốt’ hơn thì cậu ấy cảm thấy bản thân thật sự đáng thương và buồn cười.”

Cứ như những điều muốn bộc lộ không chỉ như thế. Thật ra Sở Thiên Khoát chỉ kích động một chút thôi, bản thân cậu cũng không hiểu tại sao lại

gọi Dư Châu Châu ở lại để nói những lời lung ta lung tung này.

“Thật ra, lúc học lớp mười tứ từng cảm thấy khó hiểu,” Dư Châu Châu cười giảo hoạt, “Tại sao cậu luôn để ý Trần Kiến Hạ như thế?”

Sở Thiên Khoát đang định giải thích mình không có ý đồ xấu gì với Trần Kiến Hạ thì đột nhiên hiểu được ý tứ chân thật trong câu nói của đối phương.

Sự ưu tú của Sở Thiên Khoát thể hiện ở việc cậu giỏi và am hiểu các phương diện, cậu khiến người khác ghen tị và ao ước, nhân duyên rất tốt nhưng trước giờ chưa thân thiết với ai quá mức. Mỗi người đều có vòng tròn nhỏ của riêng mình, vòng tròn của Sở Thiên Khoát có lúc lớn đến mức chứa đựng được mọi người, có khi lại nhỏ đến mức chỉ chứa được mỗi cậu.

Trần Kiến Hạ gia cảnh bình thường, gương mặt bình thường, cá tính không rõ ràng, tại sao có thể duy trì mối quan hệ bạn bè tốt trong ba năm, cậu chưa từng nghĩ việc này.

“Tứ không biết người khác có thấy được không, ít nhất tứ cảm thấy, sự chăm sóc và cảm thông của cậu với cậu ấy, có lúc thật sự vượt qua... ừ, vượt qua trình độ duy trì mối quan hệ của cậu với người khác,” Cô bạn nói xong câu này thì gãi đầu, nheo mắt cười, “Cậu có thể nói thật với tứ không?”

Nói thật.

Sở Thiên Khoát nhìn túi rác màu đen bị gió thổi khắp sân trường, im lặng rất lâu.

“Có lẽ là vì...”

Cậu dừng ở đấy.

Có lẽ là vì lúc cô bạn ngất xỉu trong buổi quân sự, cậu công cô ấy đến phòng y tế, lúc cởi giày cô ấy ra thì thấy đôi tất của cô bạn có lỗ rách.

Có lẽ là vì sau buổi thi cuối kỳ, mọi người đều đi ăn thịt nướng kiểu Tây, đây là lần đầu cô bạn cầm dao nĩa, trông khá luống cuống nhưng lại cố gắng giả vờ trấn định, cẩn thận nhưng hào phóng.

Có lẽ là vì cô ấy mang gánh nặng trên người, cố gắng một mình, không có đường lui nào.

Có lẽ là vì hai người bọn họ giống nhau.

Sở Thiên Khoát không thể nào nói rõ, cô gái ở trấn nhỏ kia khiến cậu thấy bản thân mình bên trong đó.

Cậu biết Dư Châu Châu không tin, mọi người đều không tin.

Cậu cũng biết một khi cô ấy tin bọn họ sẽ nhìn cậu với ánh mắt thương xót, sau đó im lặng vui vẻ nghĩ, “À, thì ra là thế.”

Thì ra Sở Thiên Khoát là một người như vậy.

Thì ra Sở Thiên Khoát đã từng cố gắng để nuôi dưỡng khí thể thông dong của bản thân, thì ra Sở Thiên Khoát xuất sắc và giỏi giang kia cũng cố gắng hết sức, cậu ấy cũng từng cố gắng lảng tránh những đề tài mà mình không giỏi vì sợ người khác phát hiện và cười nhạo, thì ra Sở Thiên Khoát không phải một cậu công tử nhà giàu, thì ra Sở Thiên Khoát cũng nghèo khó.

“Châu Châu, cậu cảm thấy, tớ và Lâm Dương khác nhau ở chỗ nào?”

Dư Châu Châu đột nhiên nghe thấy Sở Thiên Khoát luôn im lặng nói chuyện, cả kinh ‘a’ một tiếng, sau đó nghe cậu tự trả lời.

“Nói cũng có chút buồn cười,” Cậu cười, nhìn túi rác bay giữa trời, không nhìn cô bạn, “Nếu như cuộc sống như dòng sông....”

“Khác nhau ở chỗ, nếu như cuộc sống là một dòng sông, vậy thì cậu ấy là dòng xuôi còn tớ ngược dòng.”

Đứa nhỏ này sinh ở nhà chúng ta rất tiếc.

Sở Thiên Khoát vẫn luôn nhớ câu nói này.

Ông nội từng nói như thế, khi cậu còn rất nhỏ. Nửa khen ngợi, nửa tiếc hận.

Lúc đấy Sở Thiên Khoát vì một nửa khen ngợi kia mà kiêu ngạo vô cùng, đợi đến khi lớn lên mới hiểu được sự chua xót bên trong đấy.

Cha mẹ không phải người giàu có hay có nhiều văn hóa. Năm đó ba vì tố chất tâm lý không qua cửa mà rớt đại học, mẹ chỉ có bằng cấp hai, gương mặt chanh chua tìm thấy khắp nơi trên đường.

Sở Thiên Khoát thì lại giống một chàng hoàng tử, thông minh, hiểu chuyện, dịu dàng. Đứng ở đâu cũng nổi bật, xuất sắc hơn người, làm phai mờ mọi người xung quanh.

Cậu không có cái gì, nhưng cái gì cậu cũng có.

Cho nên ông nội mới bảo, chỉ cần nhà có chút bối cảnh thì có thể nâng cậu lên trời cao.

Chỉ cần.

Sau khi ông nội bị thương do thất bại của việc cải cách văn hóa, đã từng viết lách, mà đến giờ vẫn luôn nói chuyện nho nhã.

Cho nên ông đặt tên cho cháu trai là Sở Thiên Khoát, mà không giống con trai của mình, Sở Quốc Cường.

Lúc Sở Thiên Khoát bốn điểm thì ông nội lên cơn nhồi máu cơ tim, qua đời không chút dấu hiệu báo trước nào khiến cậu không thể ‘hỏi tiếp’ những vấn đề mà mình đã tích góp chờ đợi nghe ông trả lời.

Ví dụ như tại sao tên của cậu là Sở Thiên Khoát.

“Không nói cái này nữa,” Cậu tỉnh táo lại, nhanh chóng tạm dừng tâm trạng hỗn loạn của mình.

“Cậu không nói gì hết.”

Dư Châu Châu vô tình chỉ điều này. Sở Thiên Khoát nở nụ cười xin lỗi, thậm chí còn tưởng đối phương sẽ nói ‘Nếu như không có chuyện gì thì tớ về lớp học đây’ ngay – hành động của cậu hôm nay đúng là rất khó hiểu.

Dư Châu Châu không đi vội, đi song song với cậu được nửa đường, mới bình thản nói.

“Cậu biết không, thật ra tớ đã gặp cậu từ rất sớm trước kia rồi.”

Sở Thiên Khoát hơi kinh ngạc. Lúc bắt đầu, cậu chú ý tới Dư Châu Châu vì cô bạn khác với mọi người, cũng bởi vì cô bạn là cô gái đầu tiên nhìn thẳng vào mắt của cậu mà không chút ngại ngùng nào.

Loại ánh mắt chăm chú kia khiến cậu thấy hơi khó chịu.

“Là sao?”

“Có lẽ là lúc tớ học lớp năm hồi tiểu học, hôm đó tớ lật tạp chí của anh trai học đại học của tớ, đột nhiên thấy một bức quảng cáo lớn, một cậu bé mang khăn quàng đỏ ngồi trước máy tính, lộ nửa gương mặt. Tớ không nhớ máy tính đó hãng gì, hình như là TCL hay Thần Châu gì đấy.... Nhưng tớ

chỉ nhớ cậu bé đó có vẻ rất đẹp, sau này lớn lên hẳn là rất đẹp, so với Trần An....” Cô bạn đột nhiên dừng lại, như cắn phải đầu lưỡi, sau đó nói tiếp, “Rất là đẹp đẽ.”

Sở Thiên Khoát không nói gì.

“Không hiểu tại sao, ấn tượng mơ hồ đầu tiên cậu để lại cho tớ là vậy. Lúc này tớ đứng nhìn cậu nghiêng đầu, đột nhiên nhớ đến bức quảng cáo đó. Mặc dù lớn rồi nhưng tớ chắc chắn đó là cậu, hèn gì lần đầu tớ gặp cậu cứ thấy quen quen.”

Dư Châu Châu nói xong, nhìn phản ứng của cậu, không ngờ đối phương lại cứng đờ như bức tượng đá, không nói gì cũng không nhúc nhích.

Một lát sau, Sở Thiên Khoát mới xoay người nói với cô như đã làm một quyết định hàng trăm năm, “Tớ kể cho cậu một câu chuyện cũ, cậu đừng nói cho ai nghe hết, được không?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Nếu như đó là câu chuyện cũ thật sự.”

Câu chuyện cũ thật sự?

Hạnh phúc là học được cách mai táng chân tướng không chút hổ thẹn.

Đây là lần đầu Sở Thiên Khoát quay đầu lại, túi rác màu đen đã bị gió thổi đi nơi nào đó rồi.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Ngoại Truyện 17: Sở Thiên Khoát (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Mây chiều mù mịt”

Sở Thiên Khoát không thích đi dạo bờ sông.

Sương chiều nặng nề, trời đầy mây, mỗi lần thấy mặt sông lớn, Sở Thiên Khoát đều thấy cả người bị đè nén.

Bị những tòa nhà cao vút đâm xuyên mây kia đâm đau nhói.

Sáng sớm mùa thu năm lớp bốn, cậu cẩn thận bước vào căn phòng khách xinh đẹp, đi dạo một vòng nhưng không dám hỏi ai, khó lắm mới tìm được thang máy, nhẹ nhàng ấn nút một cái, sau đó lo lắng chờ đợi.

Thầy giáo bảo đây là cơ hội rất tốt, bên công ty máy tính muốn chọn một đứa nhỏ học giỏi lại có gương mặt đẹp đi làm người phát ngôn cho dòng máy tính mới ra – Sở Thiên Khoát không hiểu người phát ngôn là gì nhưng cảm thấy nó là một thân phận rất tốt.

Ba đạp xe đẹp, cậu ôm chặt eo của ba, vùi đầu trốn cái gió thu lạnh thấu xương, thậm chí còn tưởng tượng được gương mặt nhe răng trợn mắt của ba.

Đứa nhỏ vừa trưởng thành đã hiểu được cao thấp, hiểu được hư vinh và sỉ nhục, vừa rất yêu ba, lại có chút đánh giá không tốt – vừa xem thường

lại vừa kháng cự.

Xem thường bọn họ không có chí lớn, được chăng hay chớ, kháng cự tầm mắt hạn hẹp ham món lợi nhỏ của bọn họ.

Nhưng mà họ là người mà cậu yêu nhất, cũng yêu cậu nhất trên đời.

Cậu nhóc vừa mới trưởng thành đang bước vào một quỹ đạo mới, dù không ai nói cho cậu biết cái gì nhưng tự bản thân cậu đã nhìn ra hết.

Cho nên nhảy xuống xe, nói với ba, “Con tự đi vào.”

Ba cười haha, lộ cả hàm răng đen do hút thuốc nhiều năm, “Ba vào với con! Con không biết, quay quảng cáo sẽ có tiền, con là đứa nhỏ, không hiểu, nói không chừng tiền cũng bị thầy con cầm, ba vào với con, miễn cho họ lừa con!”

Cậu cảm thấy gân xanh nơi thái dương đang nhảy.

“Ba!”

Tiếng hét hơi lớn này khiến mọi người nhìn qua bọn họ, Sở Thiên Khoát xoay người đi khỏi đó.

Không quay lại nhìn nét mặt của ba cậu.

Tầng mười chín, công nhân viên đang điều chỉnh thiết bị, các kiểu màn hình dây dợ dăng đầy khắp nơi, cậu cẩn thận bước từng bước một để không đụng vào, hỏi dò khắp nơi, tìm nhân viên tên Hải Nhuận mà thầy giáo đã đưa danh thiếp cho cậu.

Khom lưng chào, “Chào thầy Hải.” làm người đối diện cười ha hả.

Cậu không biết mấy người này đang bố trí cái gì, cũng không biết họ làm gì, chỉ là một hoạt động, tuy người tổ chức hoạt động không đi dạy,

nhưng gọi một tiếng thầy hân không sai nhỉ?

“Thầy Hải” kia thân mật ôm lấy cậu, cười nói với nhân viên nam bên cạnh, “Thế nào, đứa nhỏ tôi tìm tới làm đại sứ cho sản phẩm ngày mai không tệ chứ?”

Nhân viên nam kia cười ha hả, “Lớn lên không đẹp bằng em đâu.” Sau đó cắm đóa hoa hồng vào túi áo trước ngực cậu.

Màu đỏ sậm, mùi vị nhạt nhẽo.

“Hoa để dùng cho mai đó, dư mấy đóa, cháu cầm chơi đi!”

Cậu cầm trong tay, dùng chóp mũi cạ cạ lên đóa hoa, ngoan ngoãn nói, “Cảm ơn chú.”

Sau đó, cậu ghét hoa hồng nhất.

Hải Nhuận vội vàng chỉ huy bố trí hiện trường, sau đó kéo cậu đến một góc bảo, “Sở Thiên Khoát phải không? Ừ, bạn học Sở nhớ này, như vậy nhé, cháu ngồi ở vị trí này, ngày mai ở đây sẽ có tên cháu nhé. Sau đó, cháu mặc bộ đồ đẹp nhất của mình, tốt nhất là mặc áo sơmi, vui vẻ chờ đợi tuyên bố bước cuối cùng, đến lúc đó MC sẽ gọi tên cháu, để cháu bước lên sân khấu kéo khăn voan của sản phẩm mới với phó tổng công ty, còn cháu đứng dậy....”

Vừa nói vừa làm hành động cho cậu xem, “Xoay người, vẫy tay với khán giả một cái – nhớ đừng lo lắng nhé, phải có phong độ. Lúc đấy bên dưới tối om, chỉ có ánh đèn chiếu lên người cháu thôi, sau đó cháu lên sân khấu lại, phó tổng của công ty sẽ cầm tay cháu, đứng bên phải sân khấu, cùng ông ấy mỗi người kéo một góc, sau đó từ từ nhấc lên....”

Hải Nhuận nở nụ cười tràn ngập sức sống làm cậu thấy rất thích, “Lúc đấy đèn flash sẽ chớp liên hồi, rất nhiều phóng viên chụp ảnh, cháu đừng

sợ, cứ cười rồi chọn một hướng tùy ý để nhìn là được. Đợi đến lúc xong rồi, phó tổng sẽ cầm tay cháu, cháu đi xuống sân khấu, sau đó có thể về rồi!”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu, làm theo lời Hải Nhuận một lần.

“Hừm, rất tốt, rất ra dáng hoàng tử nhỏ! Ngày mai gặp lại!”

Cậu được đưa ra ngoài. Quay đầu nhìn chị gái mặc đồ công sở, trông vừa già dặn lại sắc bén và những người đi đi lại lại giống chị gái đó, Sở Thiên Khoát đột nhiên thấy trong lòng ngứa ngứa.

Cậu đột nhiên có chút cảm ngộ với cái tên của mình.

Phải nhìn xa, hiểu nhiều, Thiên là cao xa, không cần làm con ếch ở trong giếng.

Quên việc mẹ hỏi dò thù lao, cha mẹ tranh chấp ‘ngày mai nên mặc bộ đồ nào thì mặc’, Sở Thiên Khoát ngồi ôm gối, trong lòng có chút căng thẳng xen lẫn hưng phấn.

Ngày mai bạn tốt của cậu, lớp phó học tập cũng đến.

Cô bé được nuông chiều từ bé kia xin thầy giáo, tuổi đó không biết cấm kị gì cả, chỉ quan tâm một cách thuần túy mà thôi. Sở Thiên Khoát thích cô bé xinh đẹp có kiến thức rộng rãi, sống trong nhung lụa nhưng lại sùng bái cậu một cách sâu sắc theo bản năng, đương nhiên, cậu càng thích việc cô bé giỏi giang như vậy quần lấy mình.

Đây là hư vinh của một đứa nhỏ, nhưng không ảnh hưởng cái gì hết.

Cậu nhìn một góc mốc meo trong nhà chăm chăm – người nhà tăng trên lúc nào cũng làm chảy nước, hai nhà cãi nhau mãi ở cầu thang, bộ dạng khó coi khiến Sở Thiên Khoát không muốn thấy chút nào.

Cậu chưa từng mời ai đến nhà cậu chơi cả.

Ngoài cửa vang lên tiếng cãi vã của ba mẹ muốn chọn quần áo cho cậu vào ngày mai, cậu vừa cảm ơn lại vừa khinh bỉ bọn họ, hai luồng suy nghĩ đan lại thành dây thừng siết cậu khó thở.

Hôm sau là ngày đầy mây.

Cậu vĩnh viễn nhớ được cảnh mình đứng ở trước tòa nhà cao tầng, liếc nhìn mặt sông.

Dòng nước màu xám bạc chảy cuồn cuộn, bầu trời đầy mây màu xám trắng, không phân rõ đâu là trời đâu là đất, cũng không biết đang chiếu rọi ai.

Lần thứ hai bước vào tòa nhà lớn, cậu quen việc, tự tin hơn trước nhiều, sau đó thấy được cô bé đang đứng đợi ở cạnh thang máy với nụ cười tươi rói.

“Oa, hôm nay cậu đẹp trai lắm!”

Cậu hé miệng cười, có chút ngại ngùng.

Tầng 19, khắp sảnh đầy khách ngồi bên dưới, đằng sau là phóng viên, nhiều vô số kể làm cô bé lú lờ.

Cô bé ngồi một mình ở trên cái ghế, Sở Thiên Khoát ngồi vào vị trí của mình, lòng bàn tay chảy mồ hôi. Cậu nhìn Hải Nhuận đang đứng đằng xa nở nụ cười dịu dàng, lúc này mới bình tĩnh hơn một chút.

Sau đó cậu bị cuộc họp hấp dẫn.

Mở đầu là một video dài mười phút, giới thiệu công ty, giới thiệu huy hoàng trong quá khứ, giới thiệu sản phẩm, giới thiệu quản lý công ty....

Cậu nhìn không chớp mắt cứ như đây là lần đầu tiếp xúc với thế giới rất cao, cao đến mức cậu không chạm được.

Tiếng nói phổ thông tiêu chuẩn đầy êm tai của MC, không mang theo chút khẩu âm nào, bộ dạng tự tin, sáng láng hơn cả giáo viên trong trường – chứ đừng nói tới ba mẹ cậu.

Phó tổng lên sân khấu nói chuyện, một bên bọc là bó hoa tươi buộc thành một cục tròn. Cậu đột nhiên nhớ tới đóa hoa hồng để trong cặp.

Có phải cả cặp sẽ nhiễm mùi hương này không?

Ánh đèn trong hội trường tối dần, MC dùng giọng nói dễ nghe tuyên bố, tiếp theo mời đại biểu học sinh ưu tú toàn thành phố, bạn học Sở Thiên Khoát tới từ trường tiểu học Dục Minh cùng phó tổng Hà lên kéo khăn che của sản phẩm

Sở Thiên Khoát không thấy sợ nữa.

Cậu đứng lên một cách ung dung, ông nội nói, “Cái bộ dạng quý tộc trời sinh kia sẽ chiến thắng mọi sợ hãi.”, cậu nhìn thẳng đèn flash đang chớp lòa như ánh sáng trên dải ngân hà, vẫy tay, nở nụ cười bình tĩnh, trên người mang theo khí thế thành thực không thuộc về một đứa nhỏ.

Đợi đến khi kéo khăn voan xuống, nét cười của cậu vẫn không cứng ngắc, cứ như đã diễn nhiều năm.

Sở Thiên Khoát cứ như thấy được tương lai của mình trong ánh đèn chớp lóe kia.

Tuyên bố kết thúc, chỉ còn lại tiếng hỏi đáp giao lưu của phóng viên. Hiện trường vắng hơn nhiều, phóng viên chạy về phía máy tính, bên dưới có rất nhiều khách trao đổi danh thiếp nói chuyện vô cùng vui vẻ. Cô bé lớp cậu chạy tới, khen ngợi biểu hiện của cậu một cách lộn xộn.

Cậu vẫn mím môi cười như trước, nhưng bây giờ không phải vì ngại ngùng.

“Sở Thiên Khoát, tới đây!”

Cậu quay đầu lại thì thấy Hải Nhuận đang gọi cậu từ trong đám phóng viên.

Không biết sao có chút hoang mang trong lòng, cậu đi tới, bị ấn xuống ghế trước máy tính.

Bên trên máy tính là phần word trống không – trường Sở Thiên Khoát không có phòng máy, đương nhiên sẽ không có máy tính. Cậu mới chạm vào hôm ở nhà người thân, chơi trò đặt mìn và đánh bài.

Thậm chí đến khi học cấp hai cậu mới biết, thứ được mở ra trước mặt cậu lúc đó gọi là Word.

“Sở Thiên Khoát, phóng viên muốn chụp vài bức cháu với sản phẩm mới của công ty, đừng lo, cứ ngồi đánh chữ tự nhiên là được rồi, không cần tạo tư thế, để bọn họ chọn góc độ rồi chụp vài bức là được.”

Sao cậu có thể không lo lắng chứ?

Cậu đặt bàn tay lên bàn phím, gõ chữ một cách cứng đờ, mãi lâu vẫn không biết nên ấn vào nút nào.

“Cầm chuột bấm vào trang trắng một cái, cháu đánh mấy chữ ‘Ánh sáng thiếu niên’ là được rồi, bọn chú chụp ở sau lưng và bên mặt cháu mấy bức thôi.” Phóng viên đứng bên cạnh chỉ dẫn.

Bị nhiều người vây quanh chụp ảnh.

Sở Thiên Khoát đột nhiên muốn kêu cứu.

Cứ như viên đạn sắp chọc thủng da mặt cậu. Phá hủy hình tượng nguy trang của cậu.

Cậu chậm chạp gõ chữ trên bàn phím không sắp xếp theo quy luật kia, đánh từng chữ một, sau đó không cần thận bấm vào một phím nào đó, mấy chữ trên màn hình biến mất.

Các phóng viên xung quanh cười, “Đứa nhỏ này không biết đánh chữ, không biết cách dùng máy tính.”

Sở Thiên Khoát cảm thấy lỗ tai đỏ bừng, ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt lúng túng của Hải Nhuận.

Sau đó cậu không nhớ kết thúc kiểu gì.

Cũng không nhớ rõ bộ dạng của nhân viên trẻ tuổi đưa hoa hồng cho cậu nhét tờ tiền bốn trăm đồng vào tay cậu rồi nói đây là thù lao của cậu.

Cũng không nhớ vẽ mặt phức tạp của cô bé lớp phó kia.

Cũng không nhớ rõ chị gái xinh đẹp đã an ủi cậu ‘Biểu hiện tốt rồi, đừng để trong lòng’ với vẻ mặt gì.

Cũng không nhớ được giọng điệu khoe khoang của ba mẹ khi cầm được bốn trăm đồng rồi vuốt đầu cậu, nói, con trai chúng ta đúng là có tương lai.

Cũng không nhớ các bạn trong lớp đã tranh nhau dò hỏi cậu ‘Nhà cậu không có máy tính’ thế nào.

Cậu là một hoàng tử nhỏ không biết đánh chữ. Sân khấu xinh đẹp và ánh đèn trên sân khấu đều trở thành kính chiếu yêu.

Hoa hồng trong cặp đã bị sách vở ép hỏng, sách số học bị nhuộm thành màu hồng son.

“Có phải thấy tớ rất biến thái không? Nhớ mãi chuyện xấu hồi bảy năm trước đến giờ?”

Dư Châu Châu cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, không gật đầu nhưng không lắc đầu.

Sở Thiên Khoát cô thấy là một cậu bé đẹp trai kiên cường trước máy tính, nhưng cô không biết, đằng sau của vẻ mặt trấn định kia là sự cười nhạo và sợ hãi vì bị lộ.

Kiến thức của cậu ấy nhiều vô tận, nhưng cũng từng bị trào phúng vì bị phát hiện sự thật.

Cho nên khi cậu đi ra khỏi nhà cao tầng, thấy ba đang chau mày đứng đợi dưới cơn gió lạnh lẽo, trong lòng đầy đủ cảm xúc.

Thế giới này có chút mâu thuẫn, chạy tới quấy nhiễu nhiều cậu quá sớm.

Ví dụ ba vừa khổ cực đợi cậu trong cơn gió lạnh lẽo, không vào cửa làm cậu lúng túng, thân thiết hỏi cậu, “Có mệt không, có lạnh không?”, sau đó lại hỏi dò, “Người ta có trả tiền công cho con không?”

Ví dụ như cô bé lớp phó thích sự ưu tú giỏi giang của cậu nhìn thấy vẻ mặt ‘khoe khoang’ của ba cậu thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc và xem thường.

Ví dụ bản thân cậu.

“Thật ra tớ không biết hôm nay muốn nói gì với cậu, nói tới nói lui lại nói đến thời gian mất mặt của tớ hồi đấy... Tớ biết tớ rất dối trá, sống rất mệt mỏi. Không dám đi sai một bước, không muốn đắc tội ai, tạo ra một vẻ ngoài giả dối...” Cậu nở nụ cười tự giễu, nhưng lại bị Dư Châu Châu cắt ngang.

“Tớ biết Lâm Dương nói hơi quá vì chuyện Lăng Tường Xuyên. Cậu ấy không có nào, cậu đừng để trong lòng. Cậu và Lâm Dương khác nhau, mỗi người các cậu đều có tư cách của riêng các cậu, có lựa chọn của riêng bản thân của các cậu, cậu không làm gì sai cả.”

Sở Thiên Khoát cho rằng cô chỉ nói lời hay, bởi vì ai cũng nói những lời này, ngay cả cậu cũng nói không ít.

“À, thế sao?” Cậu cười.

“Tớ biết cậu tò mò tại sao tớ và Lâm Dương có thể không để ý tới việc lớn, cậu cũng tò mò Trần Kiến Hạ từng giống cậu sao lại quên mất việc phấn đấu quên mình để làm việc yêu đương điên rồ – nhưng cậu chỉ tò mò một chút, tình cờ cảm khái tuổi trẻ của cậu không có tương đương như tại tớ....”

Cô nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Nhưng cậu không nên cho rằng mình sai.”

Sở Thiên Khoát không cười nữa.

“Trên thực tế, cậu không sai. Cậu nói với tớ những lời này vì tò mò, cậu vì tương lai tốt hơn mà trả giá rất nhiều, nhưng lại không có sự vui vẻ, ừ, như tớ và Lâm Dương, chúng tớ đã từng hối hận chưa, có hài lòng hơn so với cậu không, có thỏa mãn hơn so với cậu không – cậu chỉ tò mò chuyện này thôi, đúng không?”

Sở Thiên Khoát im lặng rất lâu mới từ từ mở miệng, “Đáp án thế nào?”

Dư Châu Châu cười, “Tớ chỉ có thể nói cho cậu biết, nếu cậu làm việc chúng tớ đã làm, cậu sẽ khó chịu hơn bây giờ.”

Vì vậy đừng tò mò, cũng đừng thay đổi.

Mỗi người đều có cách trưởng thành khác nhau, nên mới trở thành bản thân lúc này khác nhau.

Cậu có sự lựa chọn của cậu, không có đúng sai.

Tính toán và sắp đặt tuổi trẻ chưa chắc đã sai.

Lúc Dư Châu Châu rời đi đã nói cho cậu biết, cô bạn đã từng gặp Lăng Tường Xuyên, cô ấy rất tốt.

“Tớ đoán, lúc cậu ở chung với cậu ấy nhất định sẽ thấy mệt mỏi.”

Cậu không phản bác.

Cậu không thích cô gái xinh đẹp kia.

Chỉ sợ, sợ cô bạn phát hiện gương mặt thật không biết đánh máy kia của cậu. Mọi chuyện phát triển thành vậy, cậu cũng thấy tiếc nuối. Nhưng cậu không hối hận, giống như Dư Châu Châu mới nói.

Không cần tiếc nuối.

Đứa nhỏ đi sai đường không phải là đứa nhỏ hư.

Vậy đứa nhỏ chưa từng đi sai đường có phải rất đáng thương không?

Sở Thiên Khoát quyết định, không nghĩ tiếp nữa.

Chỉ nhắm mắt lại, nhớ đến mặt sông và mây xám hôm đó, giống như cái lạnh ngày cuối thu đầu xuân hôm nay vậy.

Suy nghĩ của cậu đột nhiên chạy tới chỗ không liên quan.

Rõ ràng gọi là Sở Thiên Khoát.

Nhưng bài thơ trước bốn chữ này lại là, “Mây chiều mù mịt.” [1]

[1] Đây là một câu trích của bài ‘Vũ Lâm Linh’ của Liễu Vĩnh.

Phiên âm: Hàn thiên thê thiết,

Đối trường đình vãn,

Sậu vũ sơ yết.

Đô môn trưởng ẩm vô tự.

Lưu luyện xứ

Lan chu thôi phát.

Chấp thủ tương khan lệ nhã,

Cánh vô ngữ ngưng ế.

Niệm khứ khứ.

Thiên lý yên ba,

Mộ ái trầm trầm sở thiên khoát (câu Thiên Khoát nhắc là câu này nhé, mộ ái trầm trầm = mây chiều mù mịt).

Đa tình tự cổ thương ly biệt,

Cánh na kham,

Lãnh lạc thanh thu tiết!

Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ?

Dương liễu ngạn,

Hiếu phong tàn nguyệt.

Thử khứ kinh niên,

Ứng thị lương thần.

Hảo cảnh hư thiết.

Tiền túng hữu thiên chủng phong tình,

Cánh dữ hà nhân thuyết?

*Vũ lâm linh là tên nhạc khúc, Trương Dã Hồ giỏi thổi kèn, giốc, thiện đàn không hầu, làm trưởng Tham quân hý (lo việc mua vui trong quân đội). Trong loạn An Lộc Sơn, Dã Hồ theo Đường Minh Hoàng nhập Thục rồi cùng vua trở về kinh. Đường Minh Hoàng trên đường đi, nghe tiếng mưa trong rừng ngân như tiếng chuông, bỗng nhớ Dương Quý Phi nên sai Dã Hồ làm hai khúc Vũ lam linh và Hoàn ai nhạc.

Bản dịch của Châu Hải Đường: (mình thấy thích bản dịch này, nếu các bạn thích bài này có thể lên Thi Viện để xem những bản dịch khác nhé)

Ve kêu thảm thiết,

Chiều trước trường đình,

Trận mưa vừa hết.

Ngoài thành rượu tiễn chẳng hoài,

Còn quyến luyến, thuyền đã giục rời.

Nắm tay nhìn mắt lệ rơi,

Nghẹn ngào, khôn nói xiết.

Bước chân đi ngàn dặm xa khơi,
Trời Sở rộng, mây chiều mù mịt.
Đa tình tự cổ đau li biệt,
Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!
Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?
Bờ dương liễu gió mai trăng khuyết.
Biền biệt năm dài,
Thôi cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.
Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình,
Dễ ngỏ cùng ai biết?
Trong phút chốc, cậu hiểu được ông nội của mình.
Còn may, tên cậu là ba chữ sau. Một ngày nào đó, đứng ở trên cao, cậu
có thể đột phá được trời đất nhỏ bé, ngắm nhìn tầng mây ở bên ngoài.
Cậu muốn là tương lai.
Nhìn những con người sống hôm nay, mãi không thể nào hiểu được.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Ngoại Truyện 18: Trần An (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Lam Thủy”

Lúc ngồi đợi ở phòng ăn, bạn gái gửi tin nhắn đến, nói muốn chia tay.

Bạn gái rất tốt, dịu dàng khéo léo, xinh đẹp tao nhã. Bọn họ chơi rất thân, tính cách khá giống nhau, thậm chí hai người còn bàn việc mua nhà.

Nhưng không biết tại sao hôm qua lại không muốn bàn nữa.

Lúc nói đến việc mua nhà, bạn gái nhắc nhở. Trần An biết điều kiện gia đình đối phương không tốt, ba mẹ bị bệnh, phải làm buôn bán nhỏ. Bạn gái một mình làm việc tới giờ, trong nhà còn có gánh nặng. Đang định mở miệng trấn an cô không cần lo lắng thì lòng tự ái của đối phương phát tác.

“Bây giờ em không dư dả, chuyện làm ăn của ba mẹ cũng cần tiền xoay vốn. Em không muốn nợ anh, nhà cứ viết tên anh, em không chiếm lợi.”

Gương mặt quật cường kia thật sự rất đáng thương thức, nhưng Trần An đột nhiên chẳng thích thú nổi.

Có lẽ vì đối phương luôn phân chia giới hạn với anh quá rõ ràng.

Có lẽ vì đối phương luôn duy trì lòng hư vinh và lời nói dối để giữ mặt mũi với anh.

Có lẽ bởi vì không cái gì cả.

Chỉ vì cô nói một câu, “Em và anh không như nhau, em không ngậm thìa vàng khi sinh ra, chúng ta không phải người trên cùng một đường.”

Anh nhún vai, không nói gì.

Tình yêu hai năm kết thúc trong tháng mười hai bình thản này. Trần An không thấy tiếc. Hoặc nói là, bản thân anh chẳng thấy tiếc gì cả.

Điện thoại rung một cái.

Lần này là Dư Châu Châu.

“Em tới rồi, anh ở đâu?”

Hai ngày trước, Dư Châu Châu đến Thượng Hải vì cô bé tham gia diễn đàn liên hợp học sinh năm trường. Đã lâu không liên lạc, Trần An mời cô bé ăn cơm, thuận tiện đi ngắm cảnh đêm ở Thượng Hải.

Thượng Hải về đêm rất xinh đẹp.

Ngoài cửa sổ là Thượng Hải đang tỏa ánh đèn lung linh trong đêm, cứ như những ngôi sao đang rơi xuống. Đèn xe nối liền làm dòng sông ấm áp hơn, làm thành phố này xinh đẹp hơn.

“Có bạn trai chưa?” Anh đùa giỡn.

“Có,” Dư Châu Châu thẳng thắn, “Cậu ấy đi với em, nhưng bởi vì cậu ấy không quen anh, em thấy mọi người sẽ ngại ngùng nên không dẫn cậu ấy đến.”

“Đã đi đâu chơi chưa?”

“Lịch kín lắm luôn, không có thời gian để hoạt động tự do. Mỗi lần ra ngoài đều tự trả tiền đi lại, chen tàu điện ngầm sắp đến mức bị ép khô thành ảnh luôn rồi nè.”

Trần An thấy buồn cười.

“Nhưng Lâm Dương lại thích chen tàu điện ngầm, cậu ấy bảo trong đấy ấm áp náo nhiệt.”

Trần An biết Lâm Dương này là bạn trai của Dư Châu Châu. Anh nhìn cô bé ngồi đối diện làm ra vẻ tức giận, bật cười, “Thật ra cậu bé muốn chen chung một chỗ với em đấy.”

Dư Châu Châu ngẩn người, “Sao anh càng già càng thô tục thế?”

Trần An xanh mặt, “.... Rất bình thường mà?”

Không hiểu tại sao, sau chuyện cười này hai người trở nên trầm mặc. Tư thế im lặng kinh người của hai người rất giống nhau, cứ như sao chép lẫn nhau vậy.

“Rất lâu trước kia, em rất tò mò tại sao anh muốn tới Thượng Hải, mặc dù bây giờ thấy không có gì, nhưng với em lúc đó thì thật sự rất xa.”

Trần An đưa tay ra, xòe năm ngón tay, để vân tay vuốt nhẹ lên pha lê.

“Có lẽ vì nơi này không có tuyết rơi.”

Nói cũng lạ, vừa nói câu đó xong thì một ít tuyết rơi lả tả từ trên ánh đèn màu cam xinh đẹp xuống.

Trần An ngẩn người. Nhớ lúc tới đây, hai tay anh để trong túi quần, ngẩng đầu nhìn bầu trời nơi này. Nó cũng một màu xám nhạt như bầu trời

quê hương trong ký ức của anh, nhưng dù thế nào, khí lạnh của Thượng Hải cũng không đủ tạo ra một cơn tuyết.

Không ngờ mới nói tuyết lại rơi.

Anh nở nụ cười lúng túng, nghiêng đầu thì thấy ánh mắt chăm chú của Dư Châu Châu.

“Trần An, anh còn nhớ không, mỗi lần tới ngày tuyết, chúng ta sẽ đứng cầm đàn đợi tới lượt, lúc đó rất chật vật.”

Anh không nói chuyện, ký ức ủa về như nước.

Cho tới giờ, Trần An thỉnh thoảng sẽ mơ thấy ngày tuyết lớn đấy, ông ngoại đeo đàn violin, tay phải thì cầm lấy tay anh, mặc kệ cơn gió lạnh tháng mười hai của phương Bắc, run rẩy đi qua con đường đầy tuyết lạnh lẽo.

Giấc mộng dừng ở đây, con đường lớn ấy vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Năm đấy, Trần An học lớp bốn, đang chuẩn bị cho giải thi đấu đàn nhi đồng, thầy báo với ba anh rằng lớp violin của anh sẽ tăng thêm một buổi, thành hai buổi một tuần. Vốn thứ sáu hằng tuần anh sẽ đến nhà ông bà ngoại, nhưng bởi vì thêm buổi học nên ba nhân cơ hội nói với anh rằng, khi nào thi xong thì đến thăm ông bà ngoại.

Lúc đó Trần An ngẩng đầu nhìn ba anh một cách nghiêm túc, gương mặt giống anh tới bảy phần kia không chút cảm xúc nào, anh mím môi, anh biết rõ cho dù anh không chấp nhận thì người đàn ông trước mắt sẽ có cơ để lấp liếm cho qua.

Cho nên anh không nói gì, chỉ cúi đầu bảo, “Được.”

Người đàn ông kia đưa tay xoa tóc anh, Trần An mặc dù hơi nghiêng đầu nhưng không tránh né, nhưng hành động mang theo hướm tránh né kia khiến bàn tay định xoa đầu anh ủa anh kia nắm chặt lại, cầm bình hoa pha lê ném về phía góc tường một cách tàn nhẫn.

Tiếng vỡ nát vang khắp nhà kèm theo tiếng kinh ngạc của ông bà nội, người trong nhà vội vàng chạy ra khỏi phòng để xem có chuyện gì xảy ra, tiếng dép đi trong nhà vang lên sầm sượt khắp nơi tụ về phòng khách. Mặt ba Trần An bình tĩnh, đuôi lông mày không lộ chút tức giận chút nào. Ông chỉ cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai Trần An, “Nếu không phải mày trông giống tao thì tao nhất định...”

Nói không hết câu, nhưng hàm ý của nửa câu sau đã lộ rõ làm mặt Trần An lạnh hơn.

Hai ba con hiếu ngấm rời khỏi phòng khách. Trần An lạnh mặt trốn vào phòng mình trước khi người làm xuất hiện, dựa lưng vào cánh cửa gỗ màu trắng, từ từ ngồi bệt xuống đất.

Tình thương của ba cũng có điều kiện.

Căn nhà xinh đẹp này, người ba có sự nghiệp thành công kia, thân phận công tử nhỏ nhà họ Trần – Từ khi sinh ra, Trần An đã không có cơ hội để cảm nhận được sự thân cận và tình yêu một cách tự nhiên. Mà bây giờ, anh cuối cùng cũng biết, thật ra bọn họ không yêu anh.

Nếu như không có hai chữ ‘huyết thống’ này.

Hôm thứ bảy đấy, tài xế chở Trần An đến cửa cung thiếu nhi, Trần An xuống xe cười nói với chú Lý, “Chiều nay chúng cháu luyện đàn lâu lắm, không kết thúc trong bốn mươi phút như trước kia. Chú Lý về trước đi, khi nào kết thúc cháu sẽ gọi chú, lúc đấy chú tới đón cháu được không?”

Khi thấy chiếc xe biến mất ở giao lộ, Trần An đội mũ, đẩy cửa lớn của cung thiếu nhi ra, sau đó đi vào trong màn tuyết lạnh lẽo.

Anh vẫy tay gọi một chiếc taxi, chui vào, dùng giọng nói khàn khàn, “Chú ơi, làm phiền chú đi tới đường Kiếm Thành, ở bên cung văn hóa của cục đường sắt ấy.”

Nhà ông bà ngoại ở trong khu tập thể cũ, phòng bếp công cộng ở tầng một, WC cũng là WC công cộng ở bên ngoài khu, ngày hè thì khai, ngày đông thì rất lạnh, thường nghe đứa nhỏ nhà người này người kia vì đi toilet đập phải băng mà trượt ngã.

Mỗi lần Trần An đến nhà ông bà ngoại đều nhịn, dù có buồn cỡ nào cũng không đi toilet. Không biết có mấy lần muốn ngủ lại nhà ông bà ngoại, nhưng nghĩ tới WC công cộng kia thì dẹp bỏ ngay suy nghĩ đấy – đương nhiên, dù anh chấp nhận ở lại thì ba và bà nội của anh đều không cho phép.

Xe chú Lý luôn ở ngoài đợi anh. Lần nào Trần An đến cũng chỉ ngồi một lát, cho nên lần nào tới cũng sẽ cố gắng làm tinh thần tốt nhất, dùng giọng nói sức sống dồi dào để kể cho ông bà ngoại nghe chuyện anh đã trải qua trong một tuần này – đương nhiên đều là chuyện tốt, đều là những chuyện tốt để họ vừa nghe thì sẽ thấy kiêu ngạo và vui vẻ cho anh. Lúc về sẽ dùng giọng nói hoạt bát nhất để tạm biệt, “Tuần sau cháu lại tới, về nhà sẽ luyện đàn, buổi chiều có buổi học, ông bà đừng tiễn cháu, cẩn thận một chút, cháu sẽ lại đến nhanh thôi!”

Trần An luôn giống ông cụ non, cho nên sau khi cánh cửa kia đóng lại anh sẽ rùng mình vì cái giọng ngọt ngào và nụ cười xán lạn giả tạo kia của mình, nhưng cũng làm anh cảm thấy chua xót.

Như vậy bọn họ ai cũng không cần quan tâm đến thời gian thăm hỏi ngắn ngủi như thời gian thăm tù này, anh cũng không cần quan tâm đến

việc tuần sau gặp lại, sẽ thấy hai gương mặt kia già nua đi một chút.

Anh lại cao hơn một chút, giọng nói trầm hơn, gương mặt cũng giống ba anh hơn.

Mà bọn họ thì đang chết dần.

Trần An đeo cây đàn violin, ngửa đầu nhìn những hạt tuyết rơi vào sàn gạch, sân thượng lâu ba nhà ông bà ngoại vẫn là hàng đậu phụ và cây hồng bị đông cứng, mỗi lần anh đến đây, bà ngoại luôn lấy quả hồng vào nhà sớm để tan băng, đợi đến lúc anh đến thì có thể dùng muống nhỏ để ăn hồng, ngọt ngào, chát chát, cái mùi vị mà anh vĩnh viễn không bao giờ ăn được ở ngôi nhà của ba anh.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xám trắng, tuyết rơi khắp trời như lông ngỗng rơi từ trong cõi hư vô, chớp mắt một cái đã lớn như thế, dịu dàng rơi xuống, bao phủ gương mặt tuần tú của Trần An.

Vừa vào lầu một đã nghe thấy tiếng cửa gỗ lâu ba mở cọt két – anh biết, ông bà ngoại đợi rất lâu rồi, hai người già lưng còng phải nín thở bao lâu mới nghe thấy tiếng bước chân đầu tiên của anh khi bước vào hành lang?

“An An đến rồi sao?”

Giọng nói già nua vang lên ở trên đầu, Trần An cố kéo hết sự trẻ con của mình, nở nụ cười hoạt bát, “Vâng, tới rồi ạ!”

Nhưng Trần An không giỏi nói dối cho lắm. Lúc kể một tuần sinh hoạt và học tập của mình, không cần thận nói chuyện violin tăng thêm một buổi. Bà ngoại đang cắt hồng thành miếng nhỏ cho anh ăn nghe vậy thì đứng dậy, “Vậy không được, học đàn là chuyện quan trọng, thăm ông bà thì vẫn còn nhiều thời gian sau này, đợi thi xong lại tới!”

Ông ngoại cũng nghiêm túc hơn, dù nói thế nào cũng đòi đưa anh đến cung thiếu nhi học đàn. Trần An đành phải mặc áo khoác, cúi đầu tìm đàn violin để đeo thì thấy nó đang ở trên lưng ông ngoại.

“Để cháu đeo cho ạ.”

“Đường bên ngoài trơn, cháu ngã thì sao giờ? Ông ngoại đeo cho con.”

Trần An bình tĩnh nhìn ông ngoại đang lồm khồm mang giày, đang định nói gì thì nghẹn ngào.

Trên xe buýt không ai nhường chỗ, Trần An bị chen vào trong ngực hai người đàn ông cao lớn, hơi khó chịu nhưng vẫn cố nhón chân để xem tình hình của ông ngoại. Ông ngoại ôm đàn violin bảo vệ trong ngực, một tay khác cố gắng cầm tay vịn lạnh lẽo, người cũng lão đảo theo từng cái phanh của xe.

“Cháu thật là, ngồi xe nhà mình ấm áp đi học không chịu, cứ phải dẫn vật một chuyến chịu tội với ông,” Ông ngoại sau khi xuống xe thì nắm chặt tay anh, “Nhìn dưới chân cẩn thận, tuyết này trông có vẻ khá trơn, còn bị xe dẫn tới dẫn lui, sắp thành băng tới nơi rồi, rất trơn, đừng để bị ngã.”

Nhưng lúc đang đi thì Trần An bị ông chú vội vàng chen qua va một phát, cả người ngã về sau. Ông ngoại lo lắng dùng tay phải cầm chặt kính xe taxi ở cạnh mới khiến hai ông cháu đứng vững.

“Này, mắt mọc ra làm cảnh à? Tay ông để đâu đấy? Đây là chỗ ông muốn là để được à?”

Tài xe taxi đẩy cửa gương xuống, xanh mặt hét lên, hấn đau lòng đụng cửa xe, đẩy ra đẩy vào mấy cái mới trùng mắt nói, “Ồ trục bị gãy rồi, ông xem việc ông làm đi, sao dùng sức thế? Món đồ này đắt lắm, ông đền nổi không?”

Ông ngoại bối rối, nhìn cái kính theo bản năng, đang định đưa tay ra kiểm tra thì bị đẩy ra một cách lạnh lùng.

“Làm gì đấy? Nói ông làm hư rồi còn đụng nữa à? Không muốn yên à? Mau đền tiền đi, đừng lảm chuyện.”

Trần An đỏ mặt, “Nói bậy gì đấy? Cái kính này vốn có thể đẩy ra đẩy vào, thứ đó của ông hư chỗ nào? Há mồm đã đòi tiền, ông quá đáng lắm rồi đấy.”

Tài xế nghe vậy tức giận đến run người, hắt đẩy cửa ra, chỉ vào mặt Trần An mà mắng, “Thằng nhóc kia, mày ngậm mồm lại cho tao. Mày tưởng tao không dám đánh mày à?”

Ông ngoại vội vàng bảo vệ Trần An sau lưng, không biết có phải giận không mà thở dốc, “Đừng làm khó đứa nhỏ, cái này của anh bao nhiêu tiền, tôi đền cho anh.”

Tài xế làm vẻ mặt không kiên nhẫn, “Tôi cũng không làm khó ông, ông đền tôi hai trăm đồng là được, xem như tôi xui xẻo, tự bỏ thêm tí tiền để sửa.”

Trần An tức giận, chỉ một chiếc Xiali rách nát sắp hỏng mà đòi cướp hai trăm đồng tiền sửa kính à? Máu nóng trong người anh trào lên, anh định chửi một câu ‘con mịa mày’ mà anh hay nghe mấy đứa bạn treo bên mép để chửi người đàn ông kia, anh chưa bao giờ cảm thấy vui sướng khi muốn nói câu này như vậy.

Không ngờ ông ngoại lại nhẹ nhàng kéo cổ áo lông cũ nát ra, giọng nói già nua bình tĩnh vang lên, “Chú tài xế này, chú xem tôi không nhiều tiền vậy, chú đòi nhiều thế tôi không có mà trả. Nếu không phải vội đưa đứa nhỏ đi học, tôi có thể đến cục công an với chú, để bọn họ kiểm tra xem kính xe này có hỏng hay không, có cần đền hai trăm đồng tiền như chú nói hay không đấy.”

Tài xế và Trần An đều ngẩn người.

Trần An cúi đầu, hoa tuyết rơi lên mặt giày da hươu của anh, sắp phủ một tầng cứ như muốn mai táng chân anh trong làn tuyết trắng.

Cuối cùng ông ngoại móc ra năm mươi đồng, lúc này tài xế mới trở về xe ngồi. Trần An được ông ngoại nắm tay qua đường cái, ngẩng đầu lên, cung thiếu nhi ở ngay trước mắt anh rồi.

Ông ngoại lấy đàn violin trên người xuống, đeo lên bả vai Trần An, vỗ tuyết trên mũ và bả vai của anh xuống.

“Ông biết cháu thấy tức giận vì ông ngoại. Ông sợ cháu bị thương, chúng ta không cần cãi nhau với loại người đó. Ông đã nói rồi, cháu cứ ngoan ngoãn ngồi ở xe nhà là được, đỡ chịu tội này. Người ấy à, nếu sống quá kiên cường thì phải có niềm tin. Bà ngoại cháu và ông đều là người không có sức gì, nuôi đứa con gái không chịu nghe lời, bây giờ như vậy ông bà cũng chịu. An An à, sau này đừng nói dối, học đàn tốt vào, học hành chăm chỉ vào, đừng giống như ông vậy, đừng học theo mẹ cháu... đừng tùy hứng như thế, được không?”

Trần An im lặng không nói gì, anh cảm thấy nước mắt đang đảo quanh hốc mắt, anh cố gắng chớp mắt để không rơi nước mắt.

“Ông ngoại thấy cháu đã lớn rồi mới nói với cháu những điều này. Nếu không nói thì sợ sẽ không có cơ hội nữa. Sau này ít tới nhà ông ngoại lại, bà ngoại cháu và ông đúng là luôn trông chờ cháu đến vào thứ sáu mỗi tuần, nhưng ông bà cũng biết, cháu ít tiếp xúc với ông bà thì càng tốt cho cháu. Cũng may người ba cháu mới cưới... nghe bảo cô ta đối xử với cháu không tệ. Cứ đến thăm ông bà sẽ làm ba cháu nhớ tới mẹ cháu, ông sợ ba cháu sẽ giận rồi giận chó đánh mèo lên người cháu. Mặc dù thế nào, ba cháu cũng là ba cháu, cháu nghe lời nó đi, nó chỉ muốn tốt cho cháu mà thôi....”

Ông ngoại càng nói càng loạn, Trần An chỉ có thể chớp mắt liên hồi, không ngừng chớp mắt. Tuyết dính trên lông mi rơi xuống đất, giống như bướm bướm bất tử trong ngày đông lạnh giá.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Ngoại Truyện 19: Trần An (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Lam Thủy”

“Tiểu Lý bảo hồi chiều mày ngăn người ở cửa cung thiếu nhi?”

Trên bàn ăn, ba Trần An vừa gấp rau vừa giả vờ hỏi.

“Hừm, thầy Kim ở phòng luyện đàn bên tới, bảo có rảnh sẽ đến chỉ cho con một chút.”

Trần An nói xong thì đứng lên, đẩy ghế về bàn ăn.

“Con ăn xong rồi.”

“Anh có khỏe không?”

“Nhớ chút chuyện cũ.” Trần An biết Dư Châu Châu sẽ hiểu chuyện không hỏi tới. Anh cười cười định nói gì với cô bé, đột nhiên thấy cô bé đeo băng tang đen trên áo sơmi, nhìn kĩ lại, cô bé đúng là đeo băng tang.

Dư Châu Châu thấy ánh mắt của anh, cười bảo, “Bà ngoại mất. Đi rất bình thản, 78 tuổi, coi như là sống thọ, chúng em không thấy khó chịu nhiều.”

“Nếu như anh nhớ không nhầm, bà ngoại em bị chứng si ngốc khi về già, đúng không?”

Dư Châu Châu gật gù.

“Thật ra, anh thấy chứng si ngốc của người già khi về già coi như là cách thoát khỏi ràng buộc thời gian triệt để, có thể sống trong kí ức tốt đẹp hoàn toàn. Đây có lẽ là con đường tốt nhất trong khoảng thời gian cuối cùng của loài người,” Trần An vỗ vai Dư Châu Châu, “Thật sự rất hạnh phúc, đừng đau lòng.”

So với một số người thì hạnh phúc hơn nhiều.

Ngày em trai cùng cha khác mẹ của Trần An sinh ra, ông ngoại anh bị trúng gió mà lăn từ trên thang lầu xuống lúc đi ra ngoài đổ bộ, lúc đưa tới bệnh viện thì không thể cứu được nữa.

Trần An chạy từ bệnh viện này sang bệnh viện khác, thậm chí không ai phát hiện anh biến mất. Một đứa nhỏ khác tới, một người già rời khỏi, cuộc sống phải dựa vào sự duy trì cân bằng tuần hoàn như vậy.

Bọn họ chào đón, Trần An một mình tiễn đưa.

Đứa nhỏ học lớp năm, cái tuổi đang phát triển này sức lực không quá nhiều. Nhưng Trần An lúc đó lại đổi áo liệm cho ông ngoại khi ở góc hành lang của bệnh viện nhỏ, mồ hôi và nước mắt lẫn vào nhau, mặn chát vô cùng.

Đến cuối cùng, thi thể vì cứng ngắc sau khi mất thay đổi gương mặt, nhìn rất xa lạ. Tất cả sự cố gắng của Trần An giống như máy móc không có não đang hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn mà thôi.

Ánh mắt bác sĩ nhìn anh có chút phức tạp, bên trong đồng tình và thương tiếc pha thêm chút khó hiểu. Lúc y tá đẩy ông ngoại vào nhà xác,

Trần An mới nhớ lại một chuyện quan trọng.

Anh tìm kiếm mãi trong cặp mới tìm ra được năm mươi đồng tiền.

Sau đó nhẹ nhàng nhét vào trong túi áo rẻ tiền của ông ngoại.

“Ông ngoại, ai dám nói ông yếu ớt chứ?”

Trần An nói lời tạm biệt trong lòng, cố gắng chớp mắt mấy cái.

Đầu thất [1] của ông ngoại mất trúng vào thứ bảy, hôm đấy Trần An dùng danh nghĩa đón bác sĩ tới xoa bóp để xuống lầu, chạy qua tiệm tạp hóa đổi diện mua bật lửa rồi đốt mấy tờ giấy trắng ‘một tỷ đồng’ để đốt tượng trưng cho ông ngoại.

[1] Đầu thất: Là một phong tục tang lễ của Trung Quốc, ‘đầu thất’ là chỉ ngày thứ bảy sau khi người chết mất. Mọi người tin rằng vào ngày ‘đầu thất’ linh hồn người chết sẽ trở về nhà.

Lúc làm chuyện này, lòng anh không có chút bi thương nào, ngược lại lại có sự vui sướng hoang đường.

Những chuyện liên quan đến mẹ đều phải im lặng không tiếng động, cứ như chưa từng xảy ra vậy. Mẹ kế của Trần An đến giờ vẫn chưa biết lý do tại sao năm đó mẹ Trần An mất, ít nhất bên ngoài là vậy. Trần An có cơ hội đến thăm ông bà ngoại vào mỗi thứ sáu hằng tuần là dựa vào việc để ý mặt mũi của ba anh – nếu như ông ta đã nói dối vợ mới của mình, vậy nếu không cho con đi thăm ông bà ngoại ruột thì phải giải thích với bà vợ mới thế nào cơ chứ?

Anh như đã cháy hết sự ngây ngô và bừa bãi trong một năm gần gũi ở với mẹ và Dominic, trong năm tháng đang cháy một cách nóng bỏng đấy lại bị dội một chậu nước lạnh, anh cố gắng giã vụn trong cái lạnh đó, sau đó phát hiện rằng, thì ra anh cứng như sắt thép.

“Ông ngoại, cho dù thế nào, đây cũng là tiền giả, lúc ông dùng nhớ cẩn thận chút nhé!”

Anh nói với mảnh giấy vụn đang bị lửa đốt cháy kia, khí trắng thổi ra làm mờ tầm mắt của anh. Trần An đột nhiên cảm thấy tự do, đây là cách giải thoát sự phần uất bất mãn của đứa nhỏ mười hai tuổi.

Ngẩng đầu lên thì thấy bóng hai người một cao một thấp đi từ xa đến.

Cô bé đang nói chuyện với không khí như bị mộng du bị mẹ vỗ đầu thức tỉnh, mắt cờ nhìn anh, đôi mắt cô bé trong suốt, nheo lại thành hình mặt trăng khuyết.

“Em tên là gì?” Anh ngồi chồm hổm hỏi cô bé.

“Dư Châu Châu.”

“Đúng rồi, em có nhớ chuyện Lam thủy năm đó em hỏi anh không?”

Dư Châu Châu hơi kinh ngạc, chột mím cười, mắt cong cong giống như dáng vẻ lúc bé năm đấy.

Năm đấy.

Cô bé nhỏ trắng nõn nà nghiêm túc nhìn anh, đôi mắt to tròn đen nhánh nhìn chăm chăm, “Nếu như là anh, anh sẽ dùng lam thủy cứu người và từ bỏ cơ hội gặp thượng đế chứ?”

Câu nói ‘Đương nhiên rồi’ một cách qua loa của Trần An cứng lại bên họng.

Đây là lần đầu anh thu lại thái độ lạnh nhạt của mình, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Nếu như anh có Lam thủy trong tay, anh sẽ cứu ai? Mẹ? Dominic? Ông ngoại? Hay là ba?

Lại là một ngày tuyết lớn. Anh thở dài.

“Không biết.”

Anh không biết tại sao anh lại đối xử với một đứa nhỏ nghiêm túc như thế.

Có lẽ vì trước khi cô bé theo mẹ đến, Trần An đã nghe được những lời đồn liên quan đến ba cô bé qua lời nói chuyện của bà nội và người làm.

Đương nhiên, anh phải bỏ qua những nụ cười trên nỗi đau của người khác và sự chanh chua đầy chói tai của bọn họ.

Dư Châu Châu, hai họ kết hợp, một cách đặt tên rất bình thường. Như Trần An vậy, bắt đầu từ tình yêu, cái cây kia mặc sức trở thành cây lớn.

Sự kích động nhất thời của bọn họ, ý đồ riêng của bọn họ, sai lầm của bọn họ vĩnh viễn dính lên người đứa nhỏ còn chưa bắt đầu cuộc sống, vĩnh viễn không bao giờ thanh trừ hết.

“Em sẽ.”

Không ngờ đứa nhỏ kia lại nghiêm túc và kiên định biểu lộ lập trường của mình.

Nếu như em yêu người đấy thì sẽ. Không yêu thì sẽ không.

Trần An hơi kinh ngạc. Một đứa nhỏ như vậy lại mở miệng nói yêu hay không yêu, nhìn qua đã biết cô bé này hay xem tivi rồi.

Nhưng anh lại hiểu được, hiểu được suy nghĩ đơn giản nhất trong lòng của một đứa nhỏ, chẳng qua đó là vì đứa nhỏ tưởng rằng chính nghĩa chính là yêu thương. Bởi vì bạn đối xử tốt với tôi, nên bạn là người tốt trong lòng tôi.

Giống như anh từng khóc như đứa điên lúc mẹ và Dominic mất khiến màn che bí ẩn bị che dấu kia suýt bại lộ. Cho dù bây giờ anh biết, cho dù xuất phát từ đạo hiếu hay tình yêu chân thật, mẹ vì chữa bệnh cho ông ngoại nên kết hôn với ba anh vì tiền. Sau đó mẹ dẫn Trần An bỏ trốn theo Dominnic.... Đứng ở góc độ người xem, tất cả những điều này có thể sẽ bị chỉ trích, ngay cả tai nạn xe cộ cũng trở thành ‘ông trời có mắt’ – gian phụ dâm phụ chết không oan, đứa nhỏ vô tội không bị thương chút nào.

Người bạn yêu nhất, không phải là ‘người tốt’ của họ, dù chết oan hay sống cô độc nơi căn nhà sơ sài đến cuối đời đều là ‘ác giả ác báo’, cho dù bạn cố gắng thế nào đều không thể làm đạo đức nghiêng về phía bạn.

Không ai có thể giúp đỡ, Trần An chỉ có thể chịu đựng một mình. Lúc muốn khóc lại chẳng dám khóc, lúc không muốn cười lại phải cười, phải cố gắng thân thiết với người mình không thích, chỉ có thể cố gắng nhớ người mình yêu thương vào mỗi tối trước khi ngủ. Ngay cả anh quay đầu nhìn lại đều không biết tại sao anh lại bắt tay giảng hòa với vận mệnh, không ép buộc nhau nữa.

Cho nên mới luyện thành một trái tim không rung động chút nào, lớn trước tuổi.

Có lẽ anh nên vui mừng, vì mình ít ra vẫn là đứa cháu bảo bối thông minh, ưu tú, đa tài đa nghệ, khiến người yêu thích của nhà họ Trần?

Ít nhất còn dễ chịu hơn bé gái phải bên ba với mẹ trong ngày tuyết để kiếm sống kia.

Nhưng vậy là tốt thật à? Trần An nhìn những người bạn luôn ao ước ngôi nhà xa hoa này, đột nhiên cảm thấy đau đớn vì câu ‘sẽ không’ kia của mình.

Lúc anh sáu tuổi, anh sẽ chấp nhận dùng lam thủy cứu sống hai người kia – Trần An cầu nguyện trong lòng, cầu mong cô bé biến mất trong ngày

tuyệt kia, dù có đeo sai lầm của người lớn trên lưng cũng phải cố gắng tiến lên, không cần giống anh, chỉ mới mười hai tuổi đã không còn người để cố gắng hết sức mà bảo vệ.

Anh không yêu bất kì ai, cũng chẳng có ai yêu anh.

Gia đình anh có tiền, bản thân anh không ngu xuẩn, tư chất tốt, không có áp lực nào, mẹ kế thuận lợi sinh con trai, di dờn sự chú ý, mang hi vọng thừa kế.

Anh biết ba không có tình cảm gì với anh, giữ lại anh chỉ vì câu ‘nếu không phải mày giống tao’, dù sao cũng mang huyết thống của ông.

Trần An lúc bé sợ nhất mình sẽ có mái tóc màu vàng và đôi mắt màu xanh giống Dominic, nhưng sau này, anh cảm thấy nó bình thường.

Cái gì cũng bình thường mà thôi.

“Thế anh thì sao? Sẽ làm thế nào?”

Trần An không biết nên trả lời cái gì.

Sẽ giữ lấy vì không có người làm anh từ bỏ lam thủy sao?

“Nhưng đến bây giờ, đáp án của em vẫn thế, em sẽ buông bỏ lam thủy vì người em yêu thương.” Dư Châu Châu cười dịu dàng, “Ví dụ như bác cả và mẹ nè, Lâm Dương nè... cả anh nữa.”

Câu nói cuối cùng có chút do dự, nhưng lúc nói lại rất thản nhiên.

Cô bé này vẫn thản nhiên kiên định như trước, mấy năm gần đây có vẻ dịu dàng vui vẻ hơn trước nhiều.

Lớn lên rất bình an.

Trần An thay đổi sắc mặt.

Anh nghĩ, ít nhất ở vấn đề này, anh đã toại nguyện.

Thật ra anh lừa cô bé rất nhiều.

Anh nói dối cô bé anh chưa từng học olympia, chưa từng học trường trung học phụ thuộc trường đại học sư phạm, anh tạo ra trò chơi nhân vật chính cho cô bé, tất cả chỉ vì muốn Dư Châu Châu không trở thành anh lúc đấy.

Anh làm tất cả vì không muốn cô bé trở thành anh.

Bữa cơm im lặng đã xong, tuyết càng rơi càng nhiều nhưng không che được ánh sao sáng.

“Lần trước.... Lần trước anh nhắc tới bạn gái....” Dư Châu Châu dừng lại một chút, có vẻ như đang xếp câu đàng hoàng, “Anh đã 29 rồi nhỉ? Anh có dự định cưới chị ấy chứ?”

Anh vỗ nhẹ đầu cô bé, “Sao ngay cả em cũng quan tâm vấn đề này vậy?”

“Anh luôn không có bạn gái, lần này mới có một người, đã hai năm rồi, anh cũng lớn rồi, em đương nhiên thấy anh nên kết hôn rồi.” Lúc Dư Châu Châu nói đến đây, mắt không nhìn Trần An, giọng nói có chút mất tự nhiên.

“Anh luôn không có bạn gái?” Trần An bật cười, “Em theo dõi anh đấy à?”

“Bạn học thời đại học của anh năm đó là phụ đạo viên của khóa tụi em, em hỏi thăm chút chuyện... đâu... đâu có phạm pháp đâu....”

Anh dịu dàng xoa đầu cô bé lần nữa, “Ừ, đúng, không phạm pháp.” Sau đó thở dài một cái.

“Chia tay rất bình thường. Thật ra.... thật ra cảm thấy thời gian yêu đương, trong lòng sẽ không thấy vắng vẻ. Thử một hồi, quả nhiên, chỉ một thời gian sau, cái cảm giác nhiệt tình kia sẽ mất đi, sau đó nó lại trống rỗng như trước, cứ như hít heroin vậy.”

Trần An nói xong thì ngấn người, nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu đang trợn hai mắt nhìn anh nghiêm túc.

Cứ như không cần thận bước vào nội tâm của anh.

“Anh nói anh là người phạm, đừng dùng ánh mắt thần tiên sa đọa rồi nhìn anh,” Anh cười lúng túng, “Anh là như vậy đấy.”

Anh là như vậy đấy.

Từ lúc sáu, bảy tuổi đến giờ đều như vậy.

Anh đã rất cố gắng.

Ít nhất cũng có một ngày, anh có thể dễ dàng nói với người khác, anh là như vậy.

Anh rời khỏi phương Bắc đến Thượng Hải để tránh tuyết, luôn muốn tìm được một vật mà cả đời anh không thể tìm được.

“Không có gì. Em biết đấy, chia tay là vì anh đột nhiên phát hiện, bọn anh không thể ở chung với nhau nữa, cô ấy có vấn đề của cô ấy, anh cũng có vấn đề của anh.”

Bọn họ sùng bái anh, thương thức anh, nhưng không ai biết Trần An thật sự là thế nào. Bởi vì anh không muốn chia sẻ gương mặt này của anh

với ai cả. Người anh tìm kiếm, chẳng qua là người có thể làm anh thả lỏng, thẳng thắn mở rộng trái tim, không cần giả vờ làm ông cụ non như hồi bé.

Bữa bãi tùy ý cứ như năm anh sáu tuổi.

Nhưng cậu bé già choẹt năm đó đã dần dần tới gần cái tuổi già rồi.

Hai người bình tĩnh nói tạm biệt. Cô bé năm đó đã lớn, có chút giống anh, nhưng đáy lòng lại rất ấm áp, sự ấm áp chỉ thuộc về cô bé.

Anh nhìn cô bé chạy về phía cậu bé cao ráo, tuyết trên nền đất bắt đầu vùi lấp dấu chân của cô bé.

Cô bé và bọn họ luôn có người đợi cuối con đường.

Quay quay vòng vòng, cứ tưởng rằng đã nói lời tạm biệt, không ngờ lúc đợi đèn xanh đèn đỏ lại đứng sau lưng hai người họ.

Trần An do dự một lát vẫn không gọi tên Dư Châu Châu.

Bởi vì nghe được cậu bé dùng giọng điệu tuổi trẻ nói, “Sao tớ không biết chứ, cậu từng nói với tớ rồi, đó là thần tượng mà cậu mê mẩn trước kia mà.”

Trong giọng nói có chút để ý, lại có chút không để ý.

Bộ dạng khó chịu.

Trần An nghe rất rõ, không khỏi mỉm cười.

Đúng vậy, thần tượng đã từng mê mẩn một thời.

Không ngờ Dư Châu Châu lại sửa lời của cậu bé, “Trước đây tớ cũng cho là tớ đã mê mẩn một vị thần.... ý tớ là anh trai lớn tuổi, nhưng không phải vậy.”

“Thế là gì?”

Trần An có thể tưởng tượng được bộ dạng trềnh hai mắt đầy nghiêm túc của cô bé, nhiều năm trôi qua rồi mà ấn tượng đó không mờ hồ chút nào.

“Đó là tình cảm bình thường của một cô gái với một chàng trai.”

Đèn đỏ đổi sang màu vàng.

“Là muốn ở cạnh người đó, chỉ cần người đó vui vẻ thì mình cũng vui vẻ, cho dù những việc làm rất nhàm chán, là những việc bình thường không có tí tiên khí nào – là cái cảm giác đó đó. Thật ra rất đơn giản, là tớ phức tạp – thật ra chỉ đơn giản thế thôi.”

Đèn vàng đổi thành đèn xanh.

“Này này này, cậu xù lông làm gì, đó là trước kia, giờ tớ thích cậu như kiểu tình cảm của một cô gái với một chàng trai —“

“Bớt, bớt đi, tớ không phải là người đàn ông bình thường!”

Trần An không nhúc nhích, nhìn cặp tình nhân nhỏ đang vui vẻ qua đường.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, tuyết vẫn giống nhiều năm trước vậy, không biết từ đâu đến, rơi xuống đầy người anh.

Loại yêu thích bình thường của một cô gái với một chàng trai.

Người ba bình thường, người mẹ bình thường, không có tương lai sáng lạn cũng không có cuộc đời có sai lầm lớn, cầm bình lam thủy trong tay, có thể từ bỏ cơ hội gặp thượng đế bất cứ lúc nào.

Anh đi nhiều thành phố trong nhiều năm qua chỉ để tìm kiếm một người cam tâm tình nguyện đưa cho anh bình lam thủy.

Bình nước này đã kết băng lạnh trong màn tuyết trong ký ức ấy.

“Dù thế nào, em cũng rất vui vì trong năm tháng em trưởng thành có một Trần An.”

Đây là câu nói Dư Châu Châu nói trước khi chia tay, anh nghe xong chỉ bật cười.

“Đúng vậy, chúc mừng em.”

Chúc em may mắn, nữ hoàng bộ hạ.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Ngoại Truyện 20: Lâm Dương Và Dư Châu Châu

“Cầm chặt tay của nhau, dẫn nhau đi cả đời”

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Đậu Đậu

“Dư Châu Châu? Tôi biết cậu đến mà, haha, chờ chút, tôi đi xem thằng nhóc Lâm Dương chạy đi đâu rồi....”

Đường Vũ Ninh nói xong lập tức cao giọng kêu to.

Bọn họ đều biết cô sẽ đến.

Từ khi kết thúc cuộc thi đại học cho đến khi công bố thành tích để đánh giá nguyện vọng cần hai mươi ngày. Nguyện vọng đã nộp lên từ sáng sớm, tất cả các học sinh lẫn phụ huynh đã nghiên cứu tính toán một hồi bấy giờ có thể thở phào một hơi.

Làm hết sức mình.

Bây giờ là chờ mệnh trời.

Dư Châu Châu nhận được cuộc điện thoại mời tham gia họp lớp của Lâm Dương – Cô không có hứng thú gì, không biết họp lớp người nào, thời gian này còn họp lớp họp liếc cái gì.

Ai bảo Lâm Dương trong điện thoại lưu manh quá.

Ai bảo mẹ cả ở cạnh dựng thẳng lỗ tai nghe, làm bộ lau bàn nhưng không chú ý tới bàn bị mẹ lau đi lau lại sắp mòn rồi.

“Châu Châu, khó lắm mới thi xong, cứ đi ra ngoài chơi đi.” Mẹ hiền lành nói.

Con người lưu manh đầu bên kia nghe rõ ràng, lập tức nắm lấy cơ hội bảo, “Dư Châu Châu, cậu nghe chưa? Mẹ cậu đã nói vậy rồi cậu còn không làm theo, đó là bất hiếu đấy.”

Mẹ buông khăn cười ha hả, hỏi, “Bạn học của Châu Châu đấy hả?”

Người bên kia lập tức trả lời, “Chào dì, cháu là.... bạn của Dư Châu Châu.... Cháu tên Lâm Dương!”

Cái khoảng dừng ở giữa đó là gì đấy?

Dư Châu Châu đang định nói xem lại thì thấy mẹ cười xấu xa, “À, Lâm Dương đấy hả, dì hay nghe Châu Châu nhắc cháu lắm đấy!”

Con nhắc cậu ta hồi nào chứ?

Dư Châu Châu cảm thấy muốn cắn người.

Cô thả điện thoại mà người đầu bên kia đang nói quang quác, cười cong mắt với mẹ, “Hai người cứ nói chuyện từ từ!”

Dư Châu Châu sẽ phát hiện mình đã làm một hành động sai lầm nghiêm trọng ngay lập tức.

Bởi vì năm phút sau mẹ gõ cửa phòng cô.

“Châu Châu à, năm giờ chiều ở bờ sông gì gì đấy hay đi có tiệc đứng đó, mau đi đi, nếu như không đi là bất hiếu đấy.”

Dư Châu Châu muốn khóc rồi nhé.

Lúc cô tới ‘tiệc đứng gì gì đấy’ thì bên trong rất ồn ào náo nhiệt. Cô đứng ở cửa phòng, đầu tiên là ló mặt vào nhìn một cái – quả nhiên là hỗn tạp, phần lớn người tham gia buổi họp này cô đều quen biết, ban nào cũng có hết, nhưng phần lớn là học sinh ban một và ban hai.

Cô thấy Lăng Tường Xuyên.

Cô bạn ngồi cạnh Tường Xuyên, không nói gì, ở trong cái hoàn cảnh náo nhiệt này trông cô bạn khá cô đơn.

Cô đi về phía Lăng Tường Xuyên, giữa đường gặp Đường Vũ Ninh, đối phương sững sờ một chút rồi há to mồm.

“Cậu có hai cái răng sâu kìa.” Dư Châu Châu thản nhiên nói.

Đường Vũ Ninh im lặng trong nháy mắt.

Sau đó vui vẻ gào khắp phòng, “Lâm Dương, Lâm Dương, người nào nào đó nhà cậu tới rồi kìa!”

Dư Châu Châu đỏ mặt, nhanh chóng đi về chỗ cần đến.

Có vẻ Lăng Tường Xuyên đã thấy cô bởi vì cô bạn đã kéo một cái ghế sang cho cô ngồi.

“Tớ biết Lâm Dương sẽ mời cậu mà.”

Dư Châu Châu nghiêng rằng, “Cậu ấy đâu có mời tớ, cậu ấy mời mợ tớ đấy.”

Lăng Tường Xuyên sững sờ một lát, sau đó bật cười.

Dư Châu Châu nhìn cô bạn, nụ cười kia rất xứng với mấy chữ ‘đẹp động lòng người’.

“Cậu biết lúc ôn thi tớ luôn ở nhà đọc gì không?”

Dư Châu Châu lắc đầu khó hiểu.

Tường Xuyên ở cạnh ăn đậu phộng nói xen vào, “Kinh Phật.”

Lăng Tường Xuyên trừng mắt Tường Xuyên, Dư Châu Châu hoảng hốt, cô cảm giác như mình đang thấy cô gái nhỏ kiêu ngạo hồi tiểu học vậy.

“...Cậu ấy nói đúng rồi đấy. Đợi đã, sao trong tiệc đứng lại có đậu phộng vậy? Tường Xuyên, cậu kiếm đâu ra đấy?”

Cô bạn quay đầu nói tiếp với Dư Châu Châu, “Tớ thấy ở nhà tu luyện sắp đủ rồi, nhưng đến nơi này, lúc vừa vào bị người khác nhìn chăm chăm, cảm thấy không thoải mái, cực kì khó chịu luôn. Tớ biết những gì cậu nói qua điện thoại không sai, nhưng bản thân tớ biết rõ, dù thi tốt cỡ nào cũng không xóa được nỗi oan lần trước, hoặc nói lại, cho dù sự thật bày ra trước mặt bọn họ, họ cũng không tin tưởng. Có chút người, hi vọng tớ nên như thế.”

Nói xong, đôi mắt phượng xinh đẹp rơm rớm nước mắt. Lăng Tường Xuyên vội vàng cúi đầu.

Dư Châu Châu vỗ vai cô bạn, “Khó chịu lắm phải không? Nhưng cậu vẫn đến tham gia đấy thôi.”

Lăng Tường Xuyên cúi đầu, khịt khịt mũi, “Tớ không biết tại sao tớ lại đến nữa. Nhưng dù sao, ít nhất Tường Xuyên vẫn ở bên tớ.”

Tường Xuyên ở cạnh bất mãn, “Cho ăn này, mà sao lại dùng ‘ít nhất’ với tớ chứ?”

Lăng Tường Xuyên nín khóc, mỉm cười.

“Thời gian trôi qua cứ như cơn lũ vậy, khoảng cách giữa người với người sẽ xa dần, chuyện lớn hồi trước có lớn cỡ nào thì cũng sẽ nhạt nhòa theo thời gian thôi.” Dư Châu Châu nói.

Tường Xuyên ném đậu phộng vào miệng, “Cậu cũng xem kinh Phật à?”

Dư Châu Châu phát khùng, Lăng Tường Xuyên phất phất tay mặc kệ, nói tiếp, “Cậu nói xem đây là gì chứ, người ngoài cuộc nên nhìn rõ hơn à?”

“Không có gì cả,” Dư Châu Châu chống cằm, cười rộ, “Cậu xem, chuyện lớn bằng trời hồi bé đó, bây giờ đã trở thành quá khứ rồi nè.”

Lăng Tường Xuyên ngẩn người, sau đó che miệng lại.

“Tớ đột nhiên nhớ lại hôm thi olympic toán, tớ ngồi cạnh cậu nhỉ? Tớ nhớ lúc đó cậu không làm được cái gì cả!”

Gân xanh trên thái dương Dư Châu Châu xuất hiện, cô nắm chặt tay, chậm chạp nói, “.... Vẫn.... làm được vài bài.”

Tường Xuyên ở cạnh cười ha hả, sau đó ho kịch liệt do nghẹn đậu phộng.

“Cậu đủ rồi đấy, không lẽ ăn đậu phộng làm cậu no hơn à?” Lăng Tường Xuyên dùng sức đâm lưng Tường Xuyên.

“Đúng thế,” Dư Châu Châu nhìn xuống đất, “Chúng ta đến ăn tiệc đấy, cậu có thể có tinh thần chuyên nghiệp tí được không?”

Buổi ăn rất ồn ào, Dư Châu Châu không thích hoàn cảnh này, huống chi cô không thân với những người nơi này, mọi người đều giao lưu với

nhau trong phạm vi nhỏ cùng bàn cùng lớp, có vài người quen biết rộng, đi tới đi lui nhiều bàn. Các bạn nam gọi bia, ngồi cụng ly hát đùa.

Lâm Dương không ngồi cạnh cô như cô nghĩ, chỉ vội vàng chào hỏi với Lăng Tường Xuyên và Tường Xuyên một chút, thậm chí không đưa cô đi như Dư Châu Châu nghĩ.

Lăng Tường Xuyên làm vẻ đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó bật cười với Tường Xuyên, không biết hai người đang nghĩ gì.

Dư Châu Châu ăn rất vô vị, ăn khá ít.

Thì ra không chuyên nghiệp là cô chứ không phải Tường Xuyên.

Thì ra người thật sự không biết tại sao lại đến là cô chứ không phải Lăng Tường Xuyên.

Ngay cả Lăng Tường Xuyên cũng biết hôm nay có những ai tham gia – ví dụ như Sở Thiên Khoát không ở trong phạm vi được mời. Mà cô lại chưa hỏi cái gì, lúc đi vào cửa còn nhìn tới nhìn lui để mò dần dần.

Chỉ bởi vì Lâm Dương chơi xấu, bảo cô nhất định phải tới nên cô đến.

Cho dù lúc nhỏ cô đã không thích những nơi đông đúc, bởi vì cô sẽ luôn nghĩ đến hình ảnh đám người lớn giục mấy đứa nhỏ hát bài này, nhảy bản kia, nói mấy câu khách sáo để tăng sĩ diện của mình...

Cô vẫn đến vì người kia chơi xấu.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy vô vị. Cô nhìn ra xa, Lâm Dương đang cười thoải mái khi bị các bạn học nam nữ vây quanh, ai nâng cốc thì cậu nâng cốc lại, không từ chối ai cả.

Đặc biệt rất nhiều cô bạn vẫn luôn vây xung quanh cậu, cô thấy rất rõ.

Cậu ấy luôn thuận lợi mọi bề như vậy, nhận được sự ủng hộ và bảo vệ thật lòng của mọi người.

Thật ra cậu ấy chính là kiểu người mà cô luôn muốn trở thành nhỉ?

Dư Châu Châu cảm thán trong lòng. Nhiều năm vậy rồi mà cô vẫn còn nhớ hình ảnh ngày đầu nhập học hồi tiểu học, cậu ấy được các giáo viên và phụ huynh vây quanh, tuy trên mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng biểu hiện làm người khác yêu thích, cô xoay đầu nhìn, sau đó bị giáo viên chủ nhiệm mới đẩy ra xa.

Lăng Tường Xuyên vượt qua một bậc thang, dù đau buồn nhưng vẫn có thể trở lại nhóm người đó, Lâm Dương và anh em của cậu ấy vẫn luôn giải thích cái gì là tuổi trẻ nhiệt huyết, còn cả mấy người bạn A B C D không thân, sau ‘cuộc thi quyết định vận mệnh’ chưa rõ thắng thua cũng không ngại ăn chơi hết mình.

Thời gian cấp ba đã kết thúc, mười hai năm rông rãi chen nhau trong căn phòng chật hẹp để ngẩng đầu hay cúi đầu đều thấy nhau đã kết thúc.

Dư Châu Châu cúi đầu nghĩ, cô sờ nhẹ lòng bàn tay của mình.

Lúc gần giải tán, cô đưa chút tiền này cho Đường Vũ Ninh, mang túi định đi về.

“Dư Châu Châu, cậu đợi một lát, đợi một lát,” Đường Vũ Ninh giữ tay cô lại, “Lâm Dương dặn lúc cậu về thì đợi lát, tớ đi gọi cậu ấy.”

Dư Châu Châu không để ý, bước ra khỏi phòng.

Trong lòng cảm thấy chua chát.

Cô ngốc nghếch chạy đến nhưng cô lại nhận được một kết luận rõ ràng mà cô từng kết luận hồi bé.

Lần đầu gặp phải vấn đề như vậy đã chia thành hai trận doanh khác nhau. Lúc đấy dùng phần để phân chia giới hạn, dù bị bước chân đạp mờ nhạt đi theo thời gian nhưng nó vẫn còn dấu ấn.

Dòng người đi bên bờ sông đông đúc, ngày hè nóng bức như thế, người già người trẻ, nam hay nữ đều mang dép đi bộ ven sông, đèn đuốc khắp nơi sáng choang làm thời tiết nóng bức này càng nóng hơn mấy phần.

Dòng nước đen kịt im lặng dịu dàng nằm một bên, kéo dài tới ngàn dặm. Quần núi bên kia bờ làm cô nhớ đến câu “Những ngọn núi chập chùng đen tối cứ như những con thú sắt đang nháy nhót” của Lỗ Tấn – chỉ bởi vì cô đi rất chậm, những con thú này cũng đi rất vững vàng, màn đêm và bờ lưng như dán chặt vào nhau, giống như hai người bạn tri kỉ lâu đời.

Trần An nói cho cô biết rằng, phải sống vì bản thân, đi thật xa để trải qua nhiều chuyện đặc sắc hơn.

Cô nhớ đến Lâm Dương, cậu bé lớp năm với đôi mắt tỏa sáng kia đã nói rằng “Nếu như không nghĩ ra thì cố gắng làm mọi thứ thật tốt, có được tài nguyên tốt nhất thì sẽ có cơ hội tốt để chờ đợi”.

Dư Châu Châu cảm thấy mơ hồ, có cái gì đó cứng lại nơi ngực, không nghĩ ra.

Không biết đi bao xa, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn đằng sau lưng.

Dư Châu Châu không biết nên hình dung cảm giác trái tim bị bóp chặt rồi được buông ra như thế nào, căng thẳng, rồi lại như trút được gánh nặng.

Không biết tại sao cô lại làm bộ như không có gì xảy ra, không quay đầu lại.

“Châu, Châu Châu?”

Thở không ra hơi, bởi vì uống rượu nên có chút ngốc, có vẻ như hơi sợ hãi.

Lâm Dương.

Lúc này Dư Châu Châu mới xoay người.

Có lẽ là vì giận dữ.

Có lẽ là vì cố gắng tiêu hóa nụ cười xán lạn trên mặt.

Sau đó khôi phục bộ dạng nhàn nhạt bình thường ngày, cô hắng giọng nói, “Sao cậu lại ở đây? Uống nhiều vậy rồi thì mau về nhà đi, cẩn thận một chút.”

Trên mặt Lâm Dương tràn ngập sự thất vọng và khó hiểu.

“.... Sao thế?”

Dư Châu Châu kinh ngạc.

“Sao cậu vẫn luôn như vậy chứ?”

“Tớ sao chứ?”

“Tớ không để ý cậu mà cậu không giận à?”

Dư Châu Châu ngẩn người.

Thì ra là cố ý à.

Lòng cô đột nhiên mềm mại, cố ý duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, “Cậu không để ý tới tớ?”

“Đường Vũ Ninh nói... Lăng Tường Xuyên nói... nói tớ để ý cậu quá mức.... Bọn họ bảo nếu tớ không quan tâm cậu, cậu sẽ ghen tị tức giận,

như vậy cậu mới hiểu rõ lòng cậu thế nào. Tớ khó lắm mới tìm được cậu, theo đuổi cậu nhưng cậu luôn làm vẻ mặt như này, cậu chưa từng tức giận bao giờ....”

Lâm Dương vừa nói vừa dựa người ngồi xuống cạnh lan can, có vẻ như không chịu được rồi.

Dư Châu Châu cảm thấy mình bị sốc sét đánh cháy người rồi.

Đúng là một kẻ ngốc.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy tiếc hận thay cho hai tên quân sư sau lưng tên ngốc này.

Đang nghĩ cái gì, cô đột nhiên thấy Lâm Dương loạng chà loạng choạng ngã người lui, sợ hãi kéo cổ áo để giữ cho cậu không bị ngã vào sông.

Ai ngờ dùng sức quá mức, trực tiếp kéo người nào đó vào lòng, cô vội vàng lùi về sau một bước, dùng tay đẩy cậu một phát, để cậu chàng ngồi dựa vào lan can lần nữa.

Cũng may Lâm Dương uống hơi say rồi, mặc dù vẫn tỉnh táo nhưng phản ứng chậm hơn bình thường rất nhiều. Cậu bị đẩy tới đẩy lui trong ngực Dư Châu Châu về lan can mấy lần, sau một hồi mới vượt cái gáy kêu đau.

Dư Châu Châu nhú mày lo lắng, nhẹ nhàng kéo tay áo cậu.

“Tớ đưa cậu về nhà.”

“Lời này phải là phái nam nói!” Lâm Dương kêu lên.

“Được được, vậy cậu tiến tớ về nhà?”

“Không tiền!”

Lông mày Dư Châu Châu cau lại.

Cô đành ngồi cạnh lan can với cậu, đột nhiên nhớ cái gì đó, búng trán Lâm Dương, cười nham hiểm.

“Cậu nói, tớ hẳn nên có ý gì đấy?”

Lâm Dương mở mắt, ánh mắt hơi đờ ra, đầu óc trống rỗng.

Sau đó cúi người, im lặng không nói gì.

“Châu Châu, có phải tớ, rất đáng ghét không?”

Dư Châu Châu giật mình, giọng điệu chua xót của Lâm Dương và không khí lạnh của ngày hè quần quanh làm cô nghẹn lời.

“Tớ nhớ á, hồi tớ bốn tuổi đi nha sĩ để chữa cái răng sâu.”

“Lúc đợi ở ngoài tớ thấy được cảnh tượng rất đáng sợ. Bệnh nhân phía trước là cô bé không lớn hơn tớ là bao, cũng đau đớn và sợ sệt nên cắn vào ngón tay của nha sĩ. Trong sự khuyên nhủ của người nhà và nha sĩ, cô bé mới chịu há mồm, cô bé vừa thút thít vừa khóc đau đớn vì bị nha sĩ nhổ răng.”

Dư Châu Châu lắc lắc vai của cậu, “Lâm Dương, cậu say rồi, đã bắt đầu nói bậy rồi đấy.”

“Lúc đó ba tớ vỗ đầu tớ dạy tớ, Dương Dương, con phải ngoan, đừng học theo chị đó, biết chưa?”

Lâm Dương không để ý cô, tiếp tục nói miên man.

“Tớ gật đầu, thầm quyết tâm trong lòng.”

“Đợi đến phiên tớ, tớ chào hỏi bác sĩ, cười, bác sĩ dịu dàng bảo tớ há miệng.”

“Cái gương nhỏ cán dài trong tay của ông ấy vừa luồn vào miệng tớ, tớ cắn ngón tay của ông ấy.”

“Tớ cắn năm phút không chịu nhả, tớ vĩnh viễn nhớ ánh mắt của bác sĩ đó, đó là lần đầu tớ biết cái gì gọi là tuyệt vọng.”

“Hừm, ông tuyệt vọng đó, hehe.”

“Sau đó tớ không kiểm tra răng được, ba tớ la tớ một trận nhưng tớ thấy đáng giá.”

“Sau đó tớ đọc được một câu trong sách, gọi là ‘Đã quyết định thì không buông tay’. Tớ cảm thấy đang nói tớ.”

“Nhưng đám Tưởng Xuyên lại bảo tớ đời trước là con rùa [1], cậu thấy chưa, đây là chính là chênh lệch.”

[1] Trong raw nghĩa là Vương bát, là tiếng lóng chính cống để chửi ‘đồ con rùa’, nó có hai kiểu mắng người:

Theo kiểu phỉ nhổ thì mắng là đồ ‘trứng rùa’, nghĩa là ‘cái đồ ngay cả rùa cũng hơn cậu!’

Theo kiểu chửi ngoáy thì nghĩa là ‘đồ rùa rụt cổ’

Ý chửi của mấy người kia là kiểu phỉ nhổ đó:v

“Học giỏi văn quan trọng lắm luôn đó.”

Dư Châu Châu nín cười đến mức mặt đỏ bừng là Lâm Dương vẫn cúi đầu không biết.

“Cho nên tớ thấy, tớ không thay đổi được rồi. Cậu xem, tớ lại còn cần cậu, tớ thật sự không thể nhả được.”

Dư Châu Châu cảm thấy trái tim của cô run rẩy.

“Sau đó tớ lên sáu, có một ngày một cậu bạn cực nghịch trong vườn trẻ chạy tới nói với tớ, Lâm Dương, tớ biết nam và nữ khác nhau ở đâu rồi!”

“Lúc đó tớ rất nhỏ mọn, kêu tớ biết chuyện đấy rồi, cần cậu ta nói à?”

“Không phải một bên đi toilet đứng một bên đi toilet ngồi à?”

“Nhưng lời cậu bạn kia làm tớ cứng đờ, cậu ta bảo, Lâm Dương, cậu không thấy được bản chất của việc đấy.”

“Châu Châu, cậu từ bé đã biết nhiều từ tớ không biết, nhưng tớ dám chắc lúc cậu sáu tuổi còn chưa từng nghe cái từ bản chất này.”

“Cậu bạn kia ngẩng mặt lên trời, trông cực kì đẹp trai cun – ngẫu.”

“Cậu ấy bảo, bản chất là ‘chim nhỏ’ của các bạn nữ không mọc ra, vẫn còn giấu ở trong bụng!”

Dư Châu Châu đang uống nước nghe vậy thì phụt hết ra ngoài, cẩn thận nhìn xung quanh, may chưa ai nghe thấy lời nói linh tinh của Lâm Dương.

“Lúc này tớ bị dọa sợ thật luôn. Đây đúng là phát hiện thần kì nhé!”

“Tớ lập tức gọi phát huy tác dụng của người đứng đầu đám nhóc vườn trẻ, lớn tiếng bảo với cậu ấy, ‘Được, chúng ta đi kéo ‘chim nhỏ’ của các cậu ấy ra.’”

Nói tới đây, cậu còn đưa tay ra làm bộ dạng nắm chặt tay quyết tâm nhưng bị Dư Châu Châu đánh một phát.

“Sau đó tớ không đi kéo ra.”

“Chỉ có cậu ấy làm.”

“Tớ chỉ có thể nói hôm đấy là một ngày rất khốc liệt, ba ngày sau tớ vẫn chưa thấy cậu ấy xuất hiện ở vườn trẻ.”

“Thật ra sự khác nhau giữa bạn nam và bạn nữ không chỉ là ‘chim nhỏ’.... Đương nhiên không thể nói cái này ra được, nói chung thấy rất kì dị. Nhưng tớ thấy Tường Xuyên biết này sớm hơn tớ, lúc bé người lớn kêu sau này tớ và Lăng Tường Xuyên cưới nhau, cậu ta lập tức ôm Lăng Tường Xuyên khóc lớn.”

Khóe miệng Dư Châu Châu co giật. Quả nhiên, con người uống say thì sẽ nói sạch mọi thứ ra ngoài mà không quan tâm nó có bậy hay không.

“Sau đó tớ nhanh chóng cảm nhận được. Bởi vì tớ gặp cậu.”

“Cái cảm giác đấy là tớ muốn chơi với cậu, nhưng lại không dám nói thẳng, nhưng tớ cũng muốn chơi với các anh em của tớ, tớ có thể lớn tiếng gọi bọn họ mà không ngại gì cả.”

“Châu Châu, cậu hiểu không?”

“Châu Châu, cậu nghe không đấy?”

Dư Châu Châu dịu dàng vuốt tay trái của cậu, “Hừm, nói đi, tớ đang nghe nè.”

“Nhưng mà cậu từ bé đã luôn như vậy, cậu không chủ động tìm tớ, tớ luôn cảm thấy cậu đứng một chỗ nhìn tớ chạy tới cạnh cậu, có lúc cậu còn chạy ngược hướng tớ nữa, càng chạy càng xa cơ. Tớ cảm thấy rất sợ hãi,

mỗi lần có chuyện xảy ra đều đẩy cậu ra xa tớ, tớ sợ không thể đuổi kịp cậu.”

Giọng càng lúc càng nhỏ, tốc độ nói cũng chậm hơn.

Cô vuốt nhẹ lưng cậu giống như đang an ủi con thú nhỏ đang nức nở. Không ngờ đối phương lại nằm nhoài lên vai cô, nhắm mắt cứ như muốn ngủ thiếp đi.

Hô hấp của cậu phả lên cổ cô, Dư Châu Châu cảm thấy một cảm giác kì dị đang vọt lên, cô thấy tê cả da đầu, không dám di chuyển, sợ đánh thức cậu.

Im lặng như vậy một hồi lâu, cô mới nhỏ giọng gọi bên tai cậu, “Lâm Dương, Lâm Dương?”

Buổi tối như này thật sự rất dịu dàng.

“Thật ra lúc này tớ đã giận đấy.”

Cô biết cậu đang ngủ, nói mấy câu này giống như nói cho dòng nước an tĩnh và con thú lớn bên bờ nghe.

Không biết có nhập vào giấc mơ của cậu ấy không nữa.

“Chỉ là tớ không thừa nhận. Ừ, không phải từ bé tớ đã thế đâu, tớ chỉ giả vờ mà thôi.” Cô bật cười, “Ừ, thật ra tớ là một diễn viên giỏi đấy.”

Dư Châu Châu nhìn bầu trời ửng hồng thờ dài.

“Lúc này nghe cậu kể chuyện, tớ đột nhiên nhớ chuyện hồi bé của mình.”

“Khi đó còn chưa đi học, có lẽ là lúc tớ năm tuổi. Mẹ đồng ý đưa tớ đến công viên nước chơi, tớ rất vui vẻ, kết quả không ăn sáng, sau đó bị

cảm nắng lúc chen xe buýt.”

“Mẹ thấy có lỗi với tớ, nói với tớ, tối đưa tớ đi ăn KFC.”

“Lúc đấy KFC chắc mới xuất hiện ở thành phố chúng ta không lâu, rất nhiều bạn nhỏ cho rằng được đi ăn KFC là một chuyện đáng khoe. Nhưng gia đình tớ không tốt, tớ nghĩ cậu cũng nghe rồi, chuyện ba mẹ tớ – nhưng mà sau này sẽ nói với cậu cái này sau, nếu như.... nếu như sau này có cơ hội.”

“Cho nên tớ không ngờ tớ được đi ăn KFC, tớ rất vui.”

“Nhưng sáng sớm mẹ dặn tớ nhớ mang theo một bộ áo tắm nhỏ nhưng tớ quên mất. Cho nên không có cách nào, tớ chỉ có thể mặc áo lót nhỏ và quần sooc nhỏ rồi xuống nước. Điều này dẫn đến... dẫn đến....”

Dư Châu Châu dừng lại, cô cảm thấy lỗ tai mình đỏ bừng, lo lắng nhìn Lâm Dương, cậu vẫn nhắm mắt, lông mi hơi run rẩy, hô hấp bình thản như đang ngủ.

Cô dùng giọng nói khó khăn để kể tiếp.

“Dẫn đến lúc tớ đi dạo phố với mẹ, tuy mặc áo đầm nhưng, nhưng... không mặc sịp.”

Cô cảm giác cậu chàng trên vai đang nhúc nhích, sợ đến mức ngừng thở, sau đó phát hiện đây là ảo giác.

Sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Đương nhiên, mẹ cũng bất đắc dĩ, chẳng qua tớ lúc đấy là đứa nhỏ mà, không sao hết, dù sao váy cũng dài. Nhưng lúc đi trên đường, tớ rất ngại ngùng, đi rất cẩn thận, chỉ sợ bị người khác phát hiện.”

Dư Châu Châu dừng lại một chút, nhẹ nhàng để đầu Lâm Dương dựa lên tay phải mình.

“Cậu biết không, sau đó, cảm giác này luôn ám theo tớ. Bây giờ tớ mới biết, thật ra tớ rất thích chơi với cậu. Chẳng qua bên cạnh cậu toàn là kính chiếu yêu, tớ không dám đến gần. Tớ sợ bị phát hiện, tớ sợ cậu không dám nói chuyện với tớ như người khác, cho nên mới quyết định cách xa cậu, nói với cậu chúng ta không giống nhau.”

“Trước đây tớ thấy rất phức tạp, không biết nói sao. Thật ra, mọi thứ chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Chỉ đơn giản như thế mà thôi.”

Giọng nói của cô nhỏ đến mức cô không nghe thấy, chỉ còn tiếng hít thở nhợt nhạt.

“Cho nên lần đầu đi ăn KFC cậu không mặc quần lót hả?”

Dư Châu Châu xù lông, đẩy mạnh Lâm Dương ra, nhảy xuống lan can.

Sau đó chỉ vào cậu, ngón tay run rẩy, không nói thành lời.

Cậu chàng ngồi trên lan can vẫn ung dung như thế, cười xán lạn, đôi mắt trong veo không có chút bộ dạng uống say.

“Tớ không lừa cậu, tớ không nói tớ ngủ nhé, chỉ có mỗi cậu cho rằng tớ uống say thôi.”

Cậu làm mặt xấu, nhảy xuống lan can.

“Sao có thể trúng kế dễ vậy, khinh địch quá rồi đấy.”

Dư Châu Châu nghiêng rằng nửa ngày, không nói gì được, đành xoay người bỏ đi.

Một giây sau bị kéo vào trong lòng ngực ấm áp.

Ngày nóng như vậy, mồ hôi dính lên người, không hợp cho việc ôm ấp.

Nhưng sao cô lại không giãy dụa nhỉ?

Cô không hiểu.

Có lẽ là vì nhịp tim đập loạn sau lưng.

“Châu Châu, không được nói dối, tớ hỏi cậu, cậu phải trả lời thành thật, được không?”

Giọng nói của cậu không tự tin như trước nữa, âm cuối hơi run rẩy.

Dư Châu Châu cảm thấy hoảng hốt.

“Được.”

“Hôm nay cậu tức không?”

“.... Có.”

“Tớ không để ý cậu, có phải cậu.... có chút không vui?”

“.... Ừ.”

“Tớ mời cậu tối, cho dù cậu không thích cậu cũng nhắm mắt đến à?”

“.... Cậu muốn hỏi cái gì?”

Lâm Dương đẩy cô ra, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

“Tớ nói cho cậu biết, thật ra cậu là... là... có chút thích tớ.”

Cậu giống như nói một chuyện gì đấy rất ghê gớm, hai tay dùng sức nắm chặt vai Dư Châu Châu làm vai cô rất đau.

Không ngờ Dư Châu Châu chỉ cười.

Đôi mắt cong cong, cậu nhớ đến con hồ ly nhỏ xù lông ngày bé.

“Là chuyện này à, cậu cứ hỏi tớ trực tiếp là được mà? Cần gì hỏi nhiều thế chứ?”

Lâm Dương há mồm, không nói được gì.

“Cậu cứ như thế, cứ như thế....”

Sau đó đột nhiên đứng lại, nghiêm túc hỏi.

“Châu Châu, cậu thích Lâm Dương hả?”

Cô bé đối diện chấp tay sau lưng, nghiêm túc giống cậu.

“Ừm.”

Học theo bộ dạng chăm chú chắc chắn của cậu bé nào đấy vào một chiều tuyết lớn nào đó.

Giống như năm đó.

Cả thế giới đồng thời im lặng.

Bọn họ đồng thời né tránh ánh mắt nhau, Dư Châu Châu vội nhảy sang một bên, giả vờ ngắm phong cảnh.

“Châu Châu?”

“Sao?”

“Tớ còn một vấn đề cuối, có thể hỏi cậu chứ?”

“....Nói đi?”

“Lần đầu đi KFC, cậu gọi cái gì?”

Dư Châu Châu lập tức đá mông Lâm Dương.

Sau một hồi đánh nhau, cuối cùng mới cúi đầu, ngại ngùng trả lời cậu.

“Không nhớ rõ lắm....”

Cô nhắm mắt lại.

“Tớ chỉ nhớ, cái ghế, rất lạnh.”

Lâm Dương sững sờ, sau đó cười nghiêng ngả.

Dư Châu Châu đi tới, thỉnh thoảng nghiêng đầu, lăm lét nhìn cậu bạn cao to bên cạnh.

Hăng hái, trong sáng và kiên định.

Cầm tay chặt như vậy cứ như liên kết huyết mạch của cô với một sinh mạng của người trẻ tuổi khác.

Cầm tay không buông, ở cạnh tới già.

Bọn họ chỉ làm được nửa câu đầu.

Lâm Dương không hứa hẹn cái gì. Dư Châu Châu cũng không nói, “Chúng ta ở cạnh nhau mãi mãi.”

Hoàng đế sẽ gặp phải chính biến, tứ hoàng phi sẽ bị đày vào lãnh cung.

Nhưng không sao hết, cho dù đằng sau có ngàn vạn binh mã đuổi theo, tứ hoàng phi năm đó vẫn cầm chặt tay hoàng đế, không do dự kéo người chạy trốn.

Khoảng cách tới già vẫn còn rất lâu, mà trong nhiều năm về sau, sẽ có rất nhiều việc xảy ra, trong đó bao gồm cả vui vẻ, hạnh phúc lẫn đau xót.

Bốn chữ sau rồi sẽ có ngày hoàn thành.

Bọn họ không vội vàng.

XIN CHÀO, NGÀY XƯA ẤY

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Lời Cuối Sách

Thật ra câu chuyện này bắt nguồn từ người bạn tốt học ở Học viện hí kịch trung ương (có thể xem là hình tượng Ôn Miếu ngoài đời thật) nhờ tôi viết một kịch bản ngắn.

Người bạn kia là bạn học thời cấp hai của tôi. Cậu ấy là người có giấc mơ, vì thi vào hệ đạo diễn mà học đi học lại không biết bao lần. Khi đó tôi đã ở trong trường đại học rồi. Lúc cậu ấy đến Bắc Kinh để tham gia cuộc thi, chúng tôi hẹn nhau gặp mặt, tôi rất vui khi gặp lại cậu ấy, cậu ấy không lo lắng sợ hãi hay bất mãn như tôi nghĩ, đây là lần thứ hai cậu ấy học lại nhưng lúc nói chuyện luôn nói về tương lai, cậu ấy luôn tự tin như vậy, không chút oán giận hay do dự nào cả.

Sau với sinh viên sau khi vào đại học bắt đầu chơi game, viết tiểu thuyết vô dụng (như tôi chẳng hạn....), đôi mắt của cậu ấy sáng sủa hơn nhiều.

Nói chuyện với nhau.

Bài tập năm nhất của cậu ấy là làm một bộ phim ngắn năm phút, quay không tốt lắm. Lúc đó tôi đang đi trao đổi sinh bên Nhật, chúng tôi nhắn tin qua mạng, cậu ấy hỏi tôi có thể viết cho cậu ấy một kịch bản ngắn được không.

Không chủ đề, tùy ý phát huy.

Cái gọi không hạn chế thật ra là kiểu hạn chế lớn nhất. Tôi ngồi trong phòng trọ nghĩ rất lâu, đầu trống rỗng luôn. Lúc ngẩng đầu thì thấy poster

của Rain của cô bạn cùng phòng (cô bạn là người Mỹ nhưng lại thích xem phim Hàn và Đài Loan, chả hiểu sao), nhớ tới bộ dạng mê trai đẹp của cô bạn, tôi bật cười.

Sau đó nào bắt đầu vận chuyển, tôi chìm đắm trong tuổi thơ mê gái của mình không cách nào thoát nổi.

Nhớ đến năm lớp bốn lớp năm, các bạn trong lớp bắt đầu dậy thì, những lời đồn như ‘Trương Tam thích Lý Tứ, Lý Tứ thích Vương Ngũ’ làm mọi người không yên, sau đó truyền nhau không biết mệt. Lúc đó tôi giả vờ làm lớp trưởng nghiêm túc, cho rằng mình nên vì tập thể mà làm việc – bạn biết đấy, đây là loại ‘người lớn nhỏ’ được giáo viên yêu thích, cực kì ấu trĩ lại rất ngây thơ. Nhưng dù thế vẫn bị một đám bạn học nữ chặn ở góc tường, lúc đó tôi còn nắm khăn lau bảng trong tay, đối mặt với mấy ánh mắt nghiêm hình ‘mau nói đi, cậu thích ai’ tra tấn, tôi chẳng biết làm sao.

Mỗi khi nhớ lại hình ảnh đó, tôi thấy máu huyết chảy ngược, mặt đỏ bừng.

Sau đó đành phải nói thật dù biết có thể sẽ bị mọi người phỉ nhổ.

“Tuxedo mặt nạ.”

Nam chính trong bộ phim hoạt hình Sailor Moon, mặc đồ lễ phục màu đen, mang mặt nạ trắng.

Cho dù giờ nhắm mắt lại vẫn có thể thấy được vẻ mặt như nuốt phải con ruồi của hội chị em – không phải lỗi của Tuxedo mặt nạ, chỉ là không ai biết tôi thật sự thích một người giả trong phim hoạt hình nhỉ? Dùng lời của bạn bè nói, một đứa hai đứa đều chỉ là hình ảnh trong tranh, cậu bị dở hơi à?

Có lẽ là vậy đó.

Quá trình trưởng thành có khi rất cô đơn, tôi xem nhân vật anh hùng (hoặc mỹ nhân) trong phim hoạt hình, tiểu thuyết, phim ảnh, cùng với những đàn anh đàn chị khóa trên ưu tú ngoài đời thật, đó đều là đối tượng của tôi hết. Những người đó có những oan ức nhỏ không cách nào xóa được, có sự đau đớn và tức giận không thể thoát được, có chút vinh quang bé nhỏ, những điều đầy đủ được sáng tỏ trong thế giới ảo tưởng, nghĩ ngợi rất nhiều. Cho dù bây giờ quay đầu lại, những chuyện nhỏ nhưng lại tưởng lớn năm đó, trời ạ, thật sự quá nhỏ, ánh mắt lúc đó quá hẹp, cho nên cứ cho rằng hạt vừng lớn bù bự.

“Sự kiện Tuxedo Mặt Nạ” là kinh nghiệm để tôi luôn mang theo suy nghĩ “Chỉ có tôi luôn đạo đức như vậy”, xuyên suốt khoảng thời gian thơ ấu, thời kì trưởng thành, thậm chí bây giờ tôi thỉnh thoảng vẫn trúng bệnh vọng tưởng, có thể chỉ mỗi tôi biết cái ‘bệnh tâm thần’ này của mình thôi. (Lời editor: Giờ thì cả thế giới đều biết nhé:”>)

.... Tôi lại lạc đề rồi....

Nói chung, tôi thoát khỏi ảo tưởng, ngồi lên bàn đánh chữ, kịch bản ngắn đơn giản được thành hình. Kịch bản chỉ khoảng ba trang word.

Tờ thứ nhất, cô gái nhỏ quần chần, vở gối trong phòng nhỏ để đóng vai nhân vật trong phim, cô bé là minh chủ võ lâm bị người ác làm hại (đương nhiên cô bé cũng tự đóng vai ác luôn....), ngã vào vũng máu, phun một ngụm máu (nước nóng), sau đó ngã lên giường, cánh tay buông thõng, khoát lên mép giường, còn mô phỏng cảnh quay chậm trong phim, chậm rãi đóng hai lần (ORZ).... Sau đó bị mẹ túm lỗ tai kéo đi tắm.

Tờ thứ hai, cô bé lớn lên mặc áo sơmi trắng, bận rộn làm việc trong căn phòng vuông nhỏ, bị đồng nghiệp đâm dao sau lưng, bị sắp mắng....

Tờ thứ ba, cô bé mệt mỏi trở về phòng trọ vào nửa đêm, ngồi chờ ra một hồi, đột nhiên phát rồ đóng vai như hồi bé, mặt đại ma vương thành

mặt sếp và đồng nghiệp đâm dao sau lưng. Dùng một dao chém, sếp ngã xuống, cô bé nhận lễ của cả thế giới – hình ảnh ảo tưởng tan thành mây khói, cô bé nằm khóc trên bàn.

Câu chuyện kết thúc.

Bây giờ nghĩ lại, kịch bản có vẻ rất ngốc. Các bạn diễn không thấy rõ (và không tiếp xúc với tiểu thuyết) – cậu bạn tôi hỏi, “Cô bé kia đang làm cái gì thế?”

Đúng thế, cô bé ấy đang làm cái gì? Bạn chưa từng làm vậy nên không hiểu được.

Giống như các chị em trong hội không ai hiểu tại sao tôi thích Tuxedo Mặt Nạ.

Tuy rằng anh ấy chỉ là một trong đám ‘người đàn ông’ của tôi....

Cuối cùng kịch bản kia không quay.

Tôi vẫn không quên. Mãi cho đến khi nhận đọc được topic, chủ topic hỏi, khi bé mọi người có đóng vai Bạch nương tử không?

Đó là lần đầu tôi có khao khát tìm được đồng loại. Tôi phát hiện tôi đã lớn rồi, không còn xấu hổ vì mọi thứ như hồi bé nữa, đã biết hoài niệm rồi – cho nên quyết định, viết bộ truyện này.

Ban đầu câu chuyện tên là [Báo cáo ca bệnh của Marry Sue], lúc xuất bản lại có độc giả chường mắt hai chữ ‘ca bệnh’ rồi không hiểu nghĩa ‘Marry Sue’ nên đổi tên, “Xin chào, ngày xưa ấy”.

Thật ra tôi vẫn thích tên cũ hơn. Marry Sue này là một danh từ, dù là một cái tên mang đầy tiếng xấu nhưng lại khái quát trạng thái tuổi thơ của tôi.

Bạn cho rằng bạn là nữ chính, bạn sẽ không bị mai một, bạn lóng lánh nhất. Oan ức chỉ là tạm thời, sẽ được giải oan, tuyệt cảnh chỉ là nền để bạn có thể mạnh mẽ hơn, thậm chí dù nhảy núi cũng sẽ không chết, bạn có thể kiếm được bí tịch nơi vách núi mà nhiều người hâm mộ....

Đương nhiên, đối với nhiều cô gái, còn có một nhân tố quan trọng — những anh chàng đẹp trai, tài giỏi đều thích bạn.

Bạn không đẹp, không xuất sắc, không tài hoa, không gia thế – đừng lo, trong thế giới của bạn, tình yêu không cần lý do.

Có lẽ bệnh vọng tưởng Marry Sue là một loại bệnh. Có người khi gặp hiện thực thì hết bệnh, lớn lên, thành thực, lý trí, nhưng không cẩn thận lại phát bệnh lại.

Ví dụ như tôi nè. Đi trên đường luôn nghĩ bậy, rất nhiều cảnh tượng nào tàn, tôi không dám viết vào trong lời cuối sách này luôn.

Nhưng có một số thời khắc, ở sân trường nhìn thấy những đứa nhóc vừa đi vừa cười khúc khích nói gì đấy như tôi, lúc đó, tôi nghĩ tôi biết họ nghĩ cái gì.

Từ bé tôi đã biết rồi.

Tôi vui vẻ với quyết định ẩn đầu này. Sau đó có một độc giả ID là ‘Lộ Nhân Giáp’ nói với tôi là “Bát Nguyệt, thừa dịp còn trẻ, còn nhớ được nhiều thứ, viết nhiều một chút – sau này bạn sẽ không còn nhiều sức lực để nhớ lại, những hồi ức và cảm nhận sẽ bị thời gian ăn mòn hết tất cả.”

Nếu đã không thể tránh khỏi sự cướp bóc của thời gian, tôi chỉ có thể viết lại một ít kí ức vẫn còn mới trong đầu.

Những người đó, những chuyện đấy, còn cả những tâm tình của bản thân tôi đều được viết lại trong quyển sách này.

Thật ra khuyết điểm của quyển tiểu thuyết này rất rõ ràng. Thân thể của Dư Châu Châu thật sự rất máu chó, lại gặp được Lâm Dương tốt đẹp quá mức, trải qua những cuộc gặp gỡ và chia tay quá mức tiểu thuyết. Nếu như nó có thể hiện thực một chút – ngày khai giảng đầu Lâm Dương không nhớ được Dư Châu Châu mà cậu gặp ở vườn trẻ, Bôn Bôn sẽ từ từ biến mất khỏi kí ức Dư Châu Châu, không nhớ được, không thể gặp lại....

Nhưng nếu viết lại, tôi vẫn sẽ kiên trì viết lại những việc ‘biết rõ không thể’ này. Như Dư Châu Châu từng nói, “Cuộc sống vốn không trọn vẹn, câu chuyện không cần quá thảm hại.” Cứ như là ký ức, lúc đó chua xót, chỉ cần vượt qua những thứ đó, khi nhớ lại, luôn có thể làm chúng ta cảm nhận được chút ngọt ngào. Đó là bản năng của chúng ta, để chúng ta tin rằng điều tốt đẹp nhiều hơn điều xấu xí, hi vọng nhiều hơn tuyệt vọng, cho nên mới có lý do để bước tiếp mà không dừng lại.

Thành phần hư cấu trong truyện có rất nhiều, nhưng mọi thứ đều được viết trên nền tảng cơ sở tôi biết rõ. Mỗi khi viết tới đâu, tôi đều đưa mình vào năm đấy, đào móc những hồi ức năm đó, xem tôi lúc đó đang nghĩ cái gì.

Nhớ đến những món ăn vặt giá rẻ năm đó, nhưng miêu tả lại cảm nhận thỏa mãn năm đó lại rất khó – đặc biệt là khi chúng ta ngày càng không thấy đủ, ngày càng soi mói hiện tại. Ở ngoài thì thấy tôi nhớ lại nhiều câu chuyện năm đó, thật ra, tôi dùng những câu chuyện đó, những con người đó để kéo lại những tình cảm và kí ức ngày càng yếu đi trong tôi.

Tôi năm đó, tại sao vui vẻ, tại sao đau buồn?

Chúng ta năm đó, sẽ tính toán chi li cái gì, sẽ vui vẻ vì cái gì, tại sao lại ăn ngủ không ngon?

Tôi cho rằng, những vấn đề này còn hiểm hơn việc nhớ kỹ snack năm đó đã ăn, nhân hiệu những thứ đã dùng năm đấy.

Tôi muốn cảm ơn [Báo cáo ca bệnh Marry Sue], lúc gõ mỗi chữ của quyển này, tôi có thể nhớ lại chút ánh sáng đã mốc meo năm xưa, phơi chúng ngoài ánh mặt trời, để chúng trở nên khô mát, ấm áp như trước.

Tôi nhớ lúc tôi cầm ít tiền tiêu vặt đứng ở quầy ăn vặt suy nghĩ nên mua kẹo mùi đào hay kẹo mùi ô mai, cảm giác vui vẻ và đau khổ đó đan xen rất thú vị.

Tôi nhớ đến lúc tôi chạy tiếp sức hồi tiểu học, bởi vì lo lắng nên chạy trước khi trọng tài kêu bắt đầu, làm hại chủ nhiệm phải cầm gậy chạy theo tôi khi cô đang mang đôi guốc.

Tôi nhớ đến năm lớp sáu khi vụ thi Olympic được thủ tiêu, tôi và mấy cô bạn đã nhảy dựng hoan hô, ôm chầm lấy nhau ở sân trường.

Tôi nhớ đến năm lớp bảy, cậu bạn đẹp trai lớp bên chặn đường bảo ‘Tớ thích cậu’ với tôi, tôi ở trước mặt mọi người bảo ‘Chúng ta còn nhỏ, cần phải học!’ – rồi chạy đến chỗ vắng, mặt tôi đầy sự vui vẻ, nhảy nhót mấy cái đến mức ngã bậc thang, còn bị trật chân.

Tôi nhớ đến năm 12, do bị áp lực giữa việc yêu đương và học hành (...) mà trở nên khó chịu, lúc đi bộ ở tầng cao nhất của khu hành chính, phát hiện rất nhiều hình vẽ trên vách tường trắng, tiếc là tôi không cầm bút theo, nên đành dùng móng tay khắc ‘X yêu XX nhưng không ai biết’ ở góc bí mật.

Sau đó, hè năm đại học tôi về trường, phát hiện bức tường đó được quét vôi lại, tất cả những lời nói thật lòng đều bị thời gian che khuất, trở thành trống rỗng.

Nó đều biến mất không còn dấu vết.

Tháng 7 năm 2010 tôi tốt nghiệp. Nếu như đưa câu chuyện của tôi dựa vào kịch bản ngắn kia, tôi nghĩ tôi đã trải qua hết tờ giấy thứ nhất, bây giờ

tôi đang ở tờ giấy thứ hai – bị đồng nghiệp hãm hại, bị sếp mắng, làm việc ở không gian náo nhiệt, cố gắng hết sức vì xe và nhà. Tuy rằng tự nói với bản thân phải kiên trì với giấc mơ ban đầu, nhưng kết quả thế nào thì chẳng ai biết cả.

Tôi không biết nếu tôi có tờ thứ ba, tôi có khóc vì lần cuối làm ‘Marry Sue’ không nữa.

Tôi hi vọng tôi không biết.

Có một câu tôi rất thích.

“Sau này tôi phải làm người mẹ tốt, đem tất cả những tình yêu và tôn trọng tôi chưa từng có cho đứa bé đó.”

Tôi làm một người mẹ vụn vặt một lần, cho Dư Châu Châu những gì tôi mất và ao ước, kể cả một kết cục hoàn hảo đầy hi vọng. Không biết đây có phải là một kiểu bù đắp không.

Nhưng đây không phải là tự truyện nhé, tôi không phải cô bé đó, chúng ta không phải cô bé đó.

Nhưng tôi chúc những người đọc quyển sách này sẽ nắm giữ những tình tiết như người bị chứng bệnh này.

Tôi chúc các bạn ‘Vạn sự thắng ý’.

Nói đúng hơn, tất cả đều tốt hơn suy nghĩ của các bạn một chút.

Một chút là đủ rồi.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Màn Độc Diễn Của Bạn Nhỏ Dư Chu Chu (1).

Chương 2: Màn Độc Diễn Của Bạn Nhỏ Dư Chu Chu (2).

Chương 3: Chú Sâu Nhỏ

Chương 4: Lam Thủy.

Chương 5: Sinh Sống Ở Nơi Khác

Chương 6: Cỏ Thơm Liền Với Trời Xanh

Chương 7: Ai Mà Không Có Bí Mật

Chương 8: Hẹn Gặp Lại, Tứ Hoàng Phi

Chương 9: Thấp Đến Lấn Vào Bụi Trần(*)

Chương 10: Mốc Chuyển Biến Nhanh Chóng Trên Dòng Thời Gian

Chương 11: Không Nơi Để Trốn

Chương 12: Tôi Không Phải Là Creamy Mami

Chương 13: Lonely Walk

Chương 14: Ngày Thứ Ba Đen Tối

Chương 15: Cá Lặn

Chương 16: Còn Lại Bao Nhiêu Chú Bướm

Chương 17: Người Quen Giáp

Chương 18: Chết Đi Sống Lại

Chương 19: Nhưng Em Còn Chưa Kể Hết

Chương 20: Hạnh Phúc Bất Ngờ Không Kịp Phòng Bị

Chương 21: Bạn Và Bọn Họ Có Gì Khác Nhau

Chương 22: Bạn Không Phải Là Cá(*)

Chương 23: Kính Chiếu Yêu

Chương 24: Grim Của Bạn, Cổ Tích Của Tôi

Chương 25: Năm Tháng Như Nước, Vội Vã Thoáng Nhìn

Chương 26: Sở Dĩ Hormone Được Gọi Là Hormone

Chương 27: Nguyên Cớ Của Tình Yêu

Chương 28: Sống Chết Của Cô Gái Ấy

[Chương 29: Có Gì Mà Không Thể Vượt Qua](#)
[Chương 30: Tuyệt Đầu Mùa](#)
[Chương 31: Tuyệt Sắp Tan Rồi](#)
[Chương 32: Người Xấu](#)
[Chương 33: Én Bay Trước Cửa Vương, Tạ Thuở Ấy \[1\]](#)
[Chương 34: Bệnh Tình Chuyển Xấu: Thời Thơ Ấu Không Thể Quay Lại -
Đường Về Nhà](#)
[Chương 35: Tôi Không Cố Ý](#)
[Chương 36: Thế Giới Này Có Cái Gì Không Thay Đổi?](#)
[Chương 37: Bạch Tuộc](#)
[Chương 38: Người Tốt](#)
[Chương 39: Lúc Nói Lời Từ Biệt Cũng Là Lúc Kết Thúc](#)
[Chương 42: Bên Trái](#)
[Chương 43: Sự Mệt Mỏi Không Biết Tên](#)
[Chương 44: Kẻ Lừa Gạt](#)
[Chương 45: Nút Tam Dừng Trên Trục Thời Gian](#)
[Chương 46: Ngã Tư Đường Mê Hoặc](#)
[Chương 47: Cứu Mạng](#)
[Chương 48: Fly Away](#)
[Chương 49: Em Tin Tưởng Ai?](#)
[Chương 50: Trò Chơi Nhân Vật Chính](#)
[Chương 51: Cậu Ấy Khác Với Người Khác](#)
[Chương 52: Vạn Sự Thắng Ý](#)
[Chương 53: Giai Đoạn Cuối Của Bệnh: Thế Giới Mới Rất Xinh Đẹp - Bắt
Đầu Từ Tam Biệt](#)
[Chương 54: Không Như Mong Muốn](#)
[Chương 55: Cái Gọi Là Cuộc Sống Mới](#)
[Chương 56: Đôi Giày Thủy Tinh Bị Hỏng](#)
[Chương 57: Anh Hùng Không Xuất Hiện](#)
[Chương 58: Gặp Lại](#)
[Chương 59: Nút Áo Điện Cuồng](#)
[Chương 60: Đầu Gà Đuôi Phượng](#)

[Chương 61: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân \(1\)](#)
[Chương 62: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân \(2\)](#)
[Chương 63: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Mùa Xuân \(3\)](#)
[Chương 64: Cái Gọi Là Tiệc Phức](#)
[Chương 65: Lăng Động](#)
[Chương 66: Nhân Sinh Giống Lăn Đầu Gấp Gờ \[1\]](#)
[Chương 67: Hoa Không Quả](#)
[Chương 68: Ngày Hè Vui Vẻ](#)
[Chương 69: Trại Tập Trung](#)
[Chương 70: Tri Ân Báo Đáp](#)
[Chương 71: Thời Kỳ Trưởng Thành](#)
[Chương 72: Chúng Ta Không Giống Nhau](#)
[Chương 73: Điều Là Họa Từ Màn Đẩy Tường](#)
[Chương 74: Dưới Sân Khấu Không Phải Chỉ Toàn Heo](#)
[Chương 75: Hạnh Phúc Không Thể Nói](#)
[Chương 76: Các Cậu Cần Gì Phải Thế?](#)
[Chương 77: Cuối Cùng Tuổi Thanh Xuân Của Ai Bất Diệt?](#)
[Chương 78: Cao Nhân Táo Bạo Mayday \[1\]](#)
[Chương 79: Bôn Bôn](#)
[Chương 80: Lời Cảm Ơn Hoàn Mỹ](#)
[Chương 81: Binh Hoang Mã Loạn](#)
[Chương 82: Hình Như Cô Đã Quá Hạnh Phúc Rồi](#)
[Chương 83: Chữa Hết Bệnh: Happily Never After - Thời Kỳ Ngủ Đông Dài](#)
[Đăng Đăng](#)
[Chương 84: Ngọa Hồ Tàng Long](#)
[Chương 85: Thời Gian Đã Để Lại Dấu Ấn Gì Trên Người Bạn?](#)
[Chương 86: Tokyo Rất Xa](#)
[Chương 87: Thần Tiên Yêu Người Phàm](#)
[Chương 88: Như Vậy Rất Tốt](#)
[Chương 89: Dù Sao Cũng Phải Có Một Người Để Trách Móc](#)
[Chương 90: Sóng Ngầm Mạnh Liệt](#)
[Chương 91: Tớ Vừa Nhìn Đã Thấy Rõ Rồi](#)

[Chương 92: Tuổi Trẻ Không Có Nhiệt Huyết Sẽ Rất Uổng Phí](#)
[Chương 93: Mặt Trời Mọc Đằng Đông, Mưa Rơi Nơi Phương Tây](#)
[Chương 94: Bụi Trần Nơi Trái Tim Ai?](#)
[Chương 95: Sự Kiêu Ngạo Không Thể Cứu Chữa Của Tôi](#)
[Chương 96: Trăm Sông Đổ Về Một Biển](#)
[Chương 97: Cuộc Đời Ai Hoàn Mỹ Chứ?](#)
[Chương 98: Yêu Nghệ Thuật](#)
[Chương 99: Khi Lí Lôi Yêu Hàn Mai Mai](#)
[Chương 100: Lời Nói Dối Thật Lòng](#)
[Chương 101: Cậu Phải Vui Vẻ Hơn Trước](#)
[Chương 102: Rút Dao Chém Nước, Nước Càng Chảy](#)
[Chương 103: Hạ Phàm](#)
[Chương 104: Tư Cách Của Bạn, Cuộc Thi Của Tôi](#)
[Chương 105: Hạnh Phúc Nhặt Nhòa Giữa Mọi Người](#)
[Chương 106: Hẹn Gặp Lại, Ngày Xưa Ấy](#)
[Chương 107: Vĩ Thanh: Hàng Năm Có Thừa, Dư Châu Châu Lại Bắt Đầu](#)
[Chương 108: Ngoại Truyện 1: Lý Hiểu Trí](#)
[Chương 109: Phiên Ngoại 2: Chu Thấm Nhiên \(1\)](#)
[Chương 110: Phiên Ngoại 3: Chu Thấm Nhiên \(2\)](#)
[Chương 111: Phiên Ngoại 4: Chiêm Yến Phi \(1\)](#)
[Chương 112: Ngoại Truyện 5: Chiêm Yến Phi \(2\)](#)
[Chương 113: Ngoại Truyện 6: Thấm Dương \(1\)](#)
[Chương 114: Ngoại Truyện 7: Thấm Dương \(2\)](#)
[Chương 115: Ngoại Truyện 8: Bonus Thêm](#)
[Chương 116: Ngoại Truyện 9: Tân Mỹ Hương \(1\)](#)
[Chương 117: Ngoại Truyện 10: Tân Mỹ Hương \(2\)](#)
[Chương 118: Ngoại Truyện 11: Tân Mỹ Hương \(3\)](#)
[Chương 119: Ngoại Truyện 12: Tưởng Xuyên \(1\)](#)
[Chương 120: Ngoại Truyện 13: Tưởng Xuyên \(2\)](#)
[Chương 121: Ngoại Truyện 14: Mễ Kiều Và Bôn Bôn \(1\)](#)
[Chương 122: Ngoại Truyện 15: Mễ Kiều Và Bôn Bôn \(2\)](#)
[Chương 123: Ngoại Truyện 16: Sở Thiên Khoát \(1\)](#)

[Chương 124: Ngoại Truyện 17: Sở Thiên Khoát \(2\)](#)

[Chương 125: Ngoại Truyện 18: Trần An \(1\)](#)

[Chương 126: Ngoại Truyện 19: Trần An \(2\)](#)

[Chương 127: Ngoại Truyện 20: Lâm Dương Và Dư Châu Châu](#)

[Chương 128: Lời Cuối Sách](#)